

Giới thiệu Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia

Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia thuộc thể loại truyện Hiện đại, đời sống hằng ngày, hài hước, lãng mạn....và...bựa.....Truyện như cuốn nhật ký đời thường của tác giả,bộc bạch hết những điều đơn giản nhất trong cuộc sống.Là một tác phẩm kể về chuyện tình yêu, cuộc sống hằng ngày cùng một vấn đề ít được đề cập đến chính là nghề nghiệp của một tác gia, gọi tắt là vai chính...

Một nữ chính khó đỡ (Tôi nghĩ thế, nhưng có khi đối với người khác cô ấy lại dễ đỡ thì sao?!?). Một nam chính sẵn lòng là hậu đài hoặc đôi lúc là tám khiến chán của nữ chính mọi lúc mọi nơi. Và không thể không thiếu là một dàn vai phụ hùng hậu góp phần kéo dài câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Bị bắt quả tang chưa chắc là chuyện đáng xấu hổ...mà là chuyện cực kì nguy hiểm

Hôm nay tác giả tâm huyết dâng trào, đang tìm một blog truyện mới để có thể tự do chứa đựng những tư tưởng đen tối nhất trong não bộ ngắn hạn của mình.

Có thể gọi tắt là đăng truyện lên lút.

Dù bụng đang đói.

Dù hiện tại chương tiếp theo của bộ truyện tình cảm dài hạn tác giả vẫn chưa viết xong.

Bài viết cho báo cũng chưa chuẩn bị.

Dù trong lòng đang thấp thỏm lo âu không biết khi nào biên tập viên luôn quản lý (gọi tắt là ở độ cao cấp) của mình đến.

(Một tình cảnh vô cùng gian nan cho chiến sĩ)

Nhưng tác giả vẫn mặc kệ,tiếp tục căng mắt mày mò tìm kiếm.

Sau khi đã đăng thử truyện của mình trên một trang truyện mới, tác giả hý hoáy thay ảnh avatar của mình bằng hình của mông đít mèo nhà người ta,đổi luôn cả tên là mông mèo múp múp...quả thật là biến thái mà!!!.

Chả là nhà không được nuôi mèo do bị cấm nuôi. Nhưng cái sở thích được coi là đáng yêu của một cô gái đã được tác giả trân trọng giữ gìn.

Hành động thì giống thiếu nữ đấy, nhưng gương mặt cứ như thấy được trai đẹp gái xinh, liên tục suýt xoa, hú hà.

Cứ thấy mèo là vuốt vuốt, nựng nựng,chup chup xong rồi xoa, lần sau lại chup nên chắc cả khu chung cư có bao nhiêu mèo thì người này có thể hay không đề biết rõ chẳng??.

Sau một lúc ngắm nghía avatar mông đít mèo mũm mĩm nhà bên thì bỗng nhiên tác giả có linh tính xấu, liền giật mình đảo mắt nhìn quanh.Thậm chí để đề phòng bất trắc, nhân vật chính đã trườn người, lú đầu ra ngoài hành lang bật chế độ ra_đa dò tìm vật thể nguy hiểm.

Nhìn xem đi.

Hành lang lạnh lẽo, hiu hiu gió thổi không một bóng người..tiếng lá cây va vào nhau nghe sột soạt chỉ có thể khiến con người ta....nổi da gà!!!.

(Uầy..trưa nắng muốn điên mà cứ thích tạo cảm giác nguy hiểm..tán xéo mỗ....)

Cũng may cho nhân vật chính,có vẻ tất cả đều ổn...ít nhất lúc này là như vậy.

Tác giả thờ phào nhẹ nhõm, dùng tay kéo cửa lại. Nhưng cửa chưa kịp đóng thì có chân ai đó đang đeo đôi giày đen bóng đã chần ngang không cho đóng.

Vừa liếc thấy đôi giày, cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên,tác giả đã rơi vào lưới tình, cứ ở tư thế trườn bò(ở nhà tư thế nào cũng được gọi là đứng đắn), nhìn chăm chăm vào chiếc giày kia, rồi từ từ mới co mình lại, bắt đầu chuyển hướng về phía phòng mình,lật đặt bò vào trong, khóa cửa và miệng thì làm bầm.

“Âm hồn bất tán...vừa nghi liền hiện hình”

Làm bài chưa xong thì cửa phòng đã bị gõ, tác giả lia mắt thật nhanh về phía chiếc laptop đang sáng choang với trang web đăng truyện của mình, nhanh chóng phi người lên ghế, hai tay chộp lấy bàn phím và chuột và nhấn đóng trang thì cửa phòng cũng mở.

“Xềng...”

[Móa nó !!! chết chắc rồi]_trong lúc tất trách nhất, tác giả vô tình nhấn nút đóng trang mà không xóa bình luận đang dở của mình, để rồi trang mạng tự động báo

{Bạn muốn rời khỏi trang hay không}_tình hình đang rất nguy cấp, tác giả bất chấp tất cả, bấm luôn {Đồng ý} và trang đã tắt, còn người kia có thấy được gì hay không thì...ai mà biết !!!.

Chỉ có một mình tác giả khẳng định_[Chắc chắn đã thấy rồi...chỉ ít là tên diễn đàn, nguy hiểm hơn là tên đăng nhập...thôi tèo !!!.]

“Đang làm gì?”_anh chỉ đứng đó, người tựa cửa khoanh tay nhìn tác giả đang thu người lại hết mức có thể, người ngoài nhìn vào có thể nói tác giả đáng thương có đáng yêu cũng có thừa.

Nhưng với tác giả, cảm giác hiện tại cứ như mình là tội nhân, phải căng thẳng mà nói dối_“Lướt web tìm nhạc giải tỏa căng thẳng”

Anh nhướn mày, neho mắt hỏi lại_“Căng thẳng??”

“Ừ ừ, rất rất căng thẳng”_tác giả được thế, gật đầu lia lịa

“Làm gì mà căng thẳng?”

“Ờ thì chuyện là...mới mở trúng clip kinh dị nên căng thẳng !!!”

“....”

“Tối sang ngủ nhờ nhé”_tác giả nhanh chóng giả vờ cúi về búi thêm một câu

“Bản thảo xong chưa?”

“Chưa, vẫn chưa có ý tưởng”

“Vậy khi nào mới định bắt tay vào làm?”

“Làm liền luôn ạ !!!”

“Đã ăn gì chưa?”

“Chưa đói đâu”

“Anh nấu cơm rồi đó”

“Được được, lát qua, lát qua liền, giờ có ý tưởng rồi.”

“Nói về cái gì?”

Sau một lúc nói dối không chớp mắt thì cuối cùng, tác giả đã thể hiện đúng câu ‘thần khẩu hại xác phàm’ mà dân gian thích truyền miệng, trả lời một cách rất dứt khoát, không cần do dự_“Thiên nữ gặp thú dữ!!!”

Anh nhướn mày, mỉm cười, không tạo khe hở cho người kia thoát, hỏi tiếp_“Lại đăng truyện lên à?”

“Đâu có!!!”

“Anh thấy rồi!”

Sốc tới óc !!!.. Dù đã nghĩ là thấy, nhưng tác giả không nghĩ tới sẽ bị ác nam này vạch trần. Chỉ có thể tiết hận, cắn môi, e dè thừa nhận_“Vâng”

“Vậy là có đăng??”

Sốc tập hai !!!.. Tác giả tro mắt nhìn nam nhân.

Vậy là rốt cục ác nam thấy hay không thấy???

Hỏi rà mìn hay đã thật sự thấy???

Mà đằng nào đi chẳng nữa thì tác giả cũng chỉ có thể ngơ ngác mà đáp_“Vâng”

Ác nam một tay túi quần, một tay cầm tay nắm ở cửa, xoay lưng, giọng nói đầy đe dọa_“Nếu tiến độ bên ngoài không kịp thì chuẩn bị đi”

“Vâng...mà chuẩn bị gì cơ?”

“Anh sẽ công khai”

“Sẽ kịp tiến độ ạ...em thề”_ nhanh chóng chỉ ngón trỏ lên trần nhà, ánh mắt tròn to phóng tia chân thành hết mức có thể.

Bởi ta nói không những bị ác nam nắm lấy điểm yếu mà còn thí cho hắn luôn chuyện lên lút, xấu xa của bản thân mình. Đây chính là thất bại trước rồi kể đó là kẻ cổ vào, chỉ còn chờ ác nam tới đập ghế thì sau đó quý vị quần chúng sẽ có phim buồn để xem miễn phí rồi.

Tác gia vô cùng bi thảm, hiện tại đang cực độ bi thảm.

Con người đó đang vò đầu bứt tóc, tự trách mắng bản thân sao lại có thể nhu nhược tới như vậy. Kiểu này thì sẽ bị khủng bố dài dài, dài dài là cái chắc rồi.

Trời nắng nóng ta sẽ làm cái chi...mở máy lạnh lên cho mát, nằm trườn ra giường và tiếp tục lười biếng hết mức có thể. Nhưng tác giả lại không được như thế. Bởi vì vừa bị bắt quả tang xong, bởi vì chưa viết bài xong, nên tác giả sẽ không thể nào lười biếng được nữa.

Nhất là khi nam nhân ở bên cạnh, điều đó lại càng không thể hơn nữa.

Nhưng dù gì đi chăng nữa, thì nghĩ sâu xa, nam nhân đó cũng rất có ích.

Tháng này tác giả sẽ không phải chi tiền nhiều vào khoảng đèn đóm của mình nữa, cũng không phải sợ bản thân thiếu tiền nhả, ít tiền tri và thích lười biếng mà hay dờ dang với công việc.

Bởi vì đã có nam nhân ở đây, đã có tản băng di động thích mang khí lạnh liên tục lớn vồn nhà mình luôn khiến không khí trở nên tươi mát một cách lạ lùng, đã có một chiếc máy bật chế độ giám sát kèm luôn tỏa khí thể đàn áp mạnh mẽ, ánh mắt nghiêm túc khiến tác giả không dám lơ là với công việc.

Dù tiền thu vào sẽ tăng nhưng nói đi vẫn phải nói lại. Trong rủi có may, trong may có rủi quý vị ạ. Dù cho khí huyết làm việc có phùng phục đi chăng nữa, thì chúng cũng sẽ rủ nhau đều đều tụt xuống đến mức thấp nhất khi nam nhân cứ lảng vảng ở gần.

Và lúc đó tay tác giả đáng thương sẽ lạnh, chân sẽ rung, đầu óc bị đình trệ. Nhưng cái sợ lại ăn đứt cái lười nên vẫn phải cắn răng mà gõ bàn phím.

[Ôi!! cuộc đời bi đát của thiện nữ gặp thú dữ là đây sao??. Ngày tàn đã đến rồi sao???]

Mất ba tiếng đồng hồ để tác giả tạo ra ý tưởng và viết ra dàn ý sơ khởi, rồi cứ phải ngồi hoay hoay viết ra giấy vài tờ rồi lại gõ tiếp vào máy.

Viết xong một ý, nếu đầu óc bỗng nhiên bị đình trệ thì phải nhìn quanh ngó quát đầu đó trong nhà, não bộ sẽ được thông suốt một ít và tiếp tục suy nghĩ ra nên viết gì tiếp theo, rồi lại chăm chú vào màn hình. Cứ như vậy ngồi lý một chỗ một lúc lâu.

Thỉnh thoảng không quên tranh thủ lúc nam nhân không để ý mà mở game lên chơi một chút, nhưng cũng bởi sự cảnh giác của bản năng, cùng tinh thần trách nhiệm bỗng nhiên dâng cao đột xuất, nên lần này tác giả không có bị nam nhân bắt quả tang vừa làm việc vừa chơi game như mấy lần khác nữa.

Đóng máy tính, đập bàn, đứng thẳng người, thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đã viết xong. Lúc này nhìn quanh nhà thì nam nhân đã rời đi từ lúc nào không biết, chạy vào bếp thì lại không có đồ ăn, lên tầng trên tìm nam nhân cũng không thấy nên cuối cùng đành lủi thủi về nhà, nhin ăn, lăn lên giường mà ngủ.

Cuộc đời lúc này thật bế tắc, chỉ có giường anh là luôn bao dung, che chở cho tác giả ngây thơ, đáng thương của tôi à nhầm..của chúng ta.

~~~~~

Thứ đây thì đã có đồ ăn dâng luôn tới miệng, kế tiếp chỉ có thể xác định là sẽ trắng đêm cày cuốc cho hoàn thành bài viết và ác nam cũng sẽ ôm giấy tờ sang mà làm việc chung với tác giả. Khởi phải bàn, tắt máy lạnh, mở quạt điện cho ấm con người và sau đó thì tỉnh luôn nguyên đêm.

Tác giả chỉ có thể khẳng định lần thứ ‘n’ trong cuộc đời mình rằng bản thân sống quá mức không khoa học là do nam nhân kia.

[Thật đáng khinh thường mà.]

Lúc ba giờ sáng, ở khu chung cư cao cấp vẫn có một căn hộ nhiệt tình chiếu sáng đèn buổi khuya.

~~~~~

Sau khi quần quai bên máy tính, tác giả đã hoàn thành công việc gian nan của mình, lại nhìn qua ác nam, vẫn đang rất chăm chú, cực kì nghiêm túc làm việc.

[Cuối cùng cũng tới lúc]_vừa gian ác suy tư,tác giả vừa lúi từ ngăn tủ ra một lọ trắng nhỏ, chuyển xuống đất, ngồi bên cạnh ác nam, mắt thì giả vờ chăm chú nhìn vào màn hình, tay thì lén rắc thứ bột màu trắng kia vào ly coffee đen đặc của nam nhân, mắt đảo một vòng tròn nhỏ mà nhanh.

Có lẽ nam nhân kia vẫn chưa hay biết mình sắp bị chơi xỏ chẳng??.

Chơi xấu xong, chỉ có ngu ngốc mới ở lại chịu trận. Tác giả đã rất thông minh và nhất thời, nhẹ nhàng đứng dậy, phi người ra ngoài hành lang, thân ái cùng thành vịn ban công và bắt đầu tưởng tượng. Cứ nghĩ đến bộ mặt ác nam nhăn nhúm lại hết khi phải uống trúng một ly coffee toàn muối mặn, thì có lẽ cuộc đời ngay lúc này không còn gì đẹp hơn!!!.

Ấy dà, trời đêm thật đẹp nga. Dù cho khí trời càng ngày càng lạnh, nhưng mà tác giả vui lắm.Vui vì được chơi khăm.Bỗng nhiên có cảm giác như mặt trời mọc vào buổi đêm, tỏa nắng làm ấm cả tâm hồn vốn thường xuyên vỡ nát của tác giả đáng thương.

Một lát sau, cửa mở, tác giả tìm đánh thỉnh thỉnh, thỉnh thỉnh, tay đón nhận ly sữa nóng nam nhân kia pha cho mình rồi nhìn chăm chú ly sữa, lại nhìn đến gương mặt người kia. Gương mặt buổi đêm được trăng càn thẹn chạm nhẹ lên nửa gương mặt của nam nhân khiến cho có chút mờ ảo, có chút quý dị.

Nam nhân cười nhếch mép khá nhẹ khiến cho tác giả đã lạnh lại thêm lạnh hơn, tay cầm chặt ly sữa.

[Nam nhân mà...chắc không bắt bẽ chuyện vật đầu]_ tác giả cuối cùng cũng tin hết, còn cảm ơn người ta, còn có mỉm cười ngọt ngào, bụng ly sữa nốc luôn ngum lớn.

Tác giả đã quên, bên cạnh thực nữ sẽ là quý dữ và bên cạnh đũa ngọc...sẽ là ác nam đó hahahaha.

Bác bảo vệ đang đi lòng vòng dưới đất kiểm tra thì bỗng nhiên có nước rơi trên tóc và cả trên vai. Nhưng chỉ dừng lại ở việc mới chỉ lấm tẩm vài giọt, bác tưởng là mưa phùn nên mặc kệ. Đi thêm vài bước thì bỗng nhiên có ly sữa rơi xuống đất kêu choang. Kế tiếp, mái đầu bác ướt hơn một nửa, thử dùng tay chạm xem thử gì rơi trên tóc mình.

Nó màu trắng, có vẻ giống sữa, nhưng chắc không phải đâu. Nó còn mặn hơn cả nước muối, chỉ chạm nhẹ cũng khiến người ta tái tê đầu lưỡi rồi. Lại nhìn đến trên tầng cao thì chỉ thấy duy nhất một căn phòng mở cửa và sáng đèn.

Nhắm mắt cũng biết là ai !!! . Ai chứ bác thì bác rành lắm. Hai đứa nhỏ đó thích quấy rối buổi đêm lắm, nên cứ mặc kệ.

Sau sự kiện ly sữa tựa nước muối kia, cũng chả còn việc gì làm nên tác giả quyết định đi xuống khuôn viên khu chung cư dạo vài vòng, vừa xuống thì gặp ngay bác bảo vệ, vô cùng vui vẻ, mỉm cười ngọt ngào gởi lời chào buổi sáng tới người cao tuổi, vừa định quay lưng bước đi.

“Này, cô gái”

“Vâng”

“Hình như lúc nãy cô có đánh rơi đồ”

Nghe đến đây thì tác giả xụ mặt, là của nam nhân mà, sao tác giả lại phải dọn kia chứ. Nghĩ là nghĩ, nhưng vẫn phải lịch sự đi đến nhặt lên mấy mảnh vỡ, chạy đến thùng rác bỏ chúng vào, rồi lại chạy đến chỗ bác bảo vệ ngoan ngoãn báo cáo:

“Cháu dọn rồi ạ”

“Ừ, mai mốt đừng đánh rơi đồ nữa nhé”

“Vâng”

[Có khi nào nếu mình không xuống đây nạp mạng thì khỏi phải dọn không nhĩ??.Chắc chính xác rồi...lần sau có quãng đồ thì ở yên một chỗ, không được đi long nhong!!!]_ tác giả vừa đi vừa hồi hận, cắn ngón tay suy nghĩ.

(Ồ, ý thức cao đó, đáng khâm phục đó)

Đi dạo vòng quanh khuôn viên, đi qua cây cầu nhỏ thì ngồi xuống, bỏ chân xuống mặt nước lạnh ngắt buổi sáng, mỉm cười nhìn mấy chú cá đang bơi trong nước và phàn:

“Lạnh khủng khiếp!!”_nhanh chóng rút chân lên, mang vào đôi dép bông đi trong nhà, tiếp tục đi vòng quanh, không quên tiện tay bứt lá bứt hoa từ mấy cây cảnh ở mỗi nơi tác giả đi ngang qua, không quên vui vẻ chào hỏi mấy chị nội trợ đi mua thức ăn buổi sáng cùng vài người cao tuổi trong khu.

Tác giả là một đứa bé ngoan vô cùng~~~~~

Lại ghé qua một chút ở khu trẻ em trong khuôn viên, bắt đầu ngồi thẩn thờ ở xích đu, đóng đưa qua lại .

Xong lại lấy cây khô gần đó vẽ lung tung lên bề cát, đi vòng ra sân bóng rổ, tennis,sân banh mini, hồ bơi, đến luôn cả sân chơi chung cho thú nuôi để túm đại chú cún hay mèo còn mà khen mà vuốt, rồi lảng la sang cả khu bên cạnh.

Đi vòng quanh chán chê thì lại trở về khu của mình, bắt đầu trò nghịch thang máy, cứ đứng yên ở trong, mặc cho thang máy chạy lên chạy xuống.

Cuộc đời thật lắm thú vui, và tác giả đã và đang tìm cách khai thác mấy thú vui ấy một cách triệt để nhất.

Đến lúc không thể chịu thêm được nữa mới chịu trở về căn hộ của mình, sẵn tiện ghé qua căn hộ của nam nhân tìm đồ ăn buổi sáng, kể đó mới chính thức trở về nhà mình, chui vào chăn ấm bắt đầu giấc ngủ muộn cuối ngày của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hóng hớt chưa chắc đã sai, hóng hớt sai thời điểm mới gọi là tội... ..nhất là khi hóng đúng chuyện liên quan mình...

Như đã nói, nếp sống của tác giả vô cùng phi khoa học.

Để cụ thể hơn, chúng ta có thể bắt đầu cùng nhau phát hiện ra một vòng tuần hoàn ngược ngao nhất.

Hiệu suất năng lực làm việc của nhân vật chính sẽ vô cùng cao khi hoạt động về đêm và buổi sáng sẽ ngủ bù. Còn nếu thức luôn tới sáng thì trưa hoặc chiều ngủ đến khuya và khuya lại phải làm việc, thậm chí nhiều khi cả ngày chỉ ăn có một bữa.

Tất cả những ưu điểm đó đều được ác nam khai thác một cách triệt để nhất.

(Thế éo nào mà vẫn còn sống nhăn răng đến giờ được nhỉ?)

Hôm nay cũng thế, rất điều độ, bốn giờ sáng leo lên giường, trùm chăn và bắt đầu tưởng tượng rồi mới lịm dim chìm vào giấc ngủ.

Mọi chuyện sẽ êm thấm dừng lại tại đó và chẳng còn gì đáng để kể thêm.

Tác giả lại có một chứng bệnh vô cùng quái đản.

Nếu ngủ lúc sáng như hôm nay, xung quanh phải hội tụ đủ các yếu tố yên lặng của yên lặng và phải thật yên lặng, để có thể cho ra kết quả là một giấc ngủ ngon.

Nhưng chỉ cần một tiếng động nhỏ và kéo dài trong một phút, tác giả sẽ bắt đầu ảo tưởng và hệ quả là thức luôn nguyên buổi sáng. Và rồi con người đó sẽ mang theo vẻ mặt buồn ngủ, trạng thái mệt mỏi và thái độ cáu gắt đi vòng vòng khu chung cư.

Và xui xẻo cho tác giả, nhưng may mắn cho tôi. À nhầm, là may cho chúng ta!!!.

Nhà bên hiện tại lại đang khá âm ỉ.

Dù có là chung cư cao cấp, dù có cách âm dày đặt đấy, nhưng con người đang nằm trên giường vẫn phải mở to đôi mắt đầy tơ máu của mình, bật người, quăng mền và hiện tại tác giả đã không thể ngủ được bởi tiếng ồn nhà bên.

Trên người vẫn mặc bộ pajamas màu xanh nhạt in hình gấu con, lăn lộn trên sàn nhà, cả người không động đậy, chỉ có chân là cố gắng đẩy cả thân người về phía trước.

Đến lúc đầu cộng thật mạnh vào tường thì mới lo ngại lật úp lại, bắt đầu kiếp trườn bò ra đến cửa nhà thì mới chịu ngồi dậy, tay quều quào, lung tung nhấc mặt khỏi nhà.

Cửa mở, né người qua một chút, dùng chân gạt cửa ra rồi thò đầu ra ngoài. Cả người thì dựa thành cửa như bà cô già thiếu rượu lâu ngày, đôi mắt đầy tơ máu, đầu tóc hơi lộn xộn nhìn chăm chú nơi phát ra tiếng ồn.

Nhà bên cạnh, đang có thầy pháp làm phép, múa trái, múa phải trước cửa nhà. Bác bảo vệ thì đang đứng đó, bộ dạng chuẩn nghiêm túc. Còn tác giả mang vẻ mặt của bà thím ngốc ngốc đưa nhỏ về mặt ngây ngô vừa mót kẹo vừa chăm chú xem chuyện xảy ra trước căn hộ nhà mình.

Bé con béo tròn, trắng xinh hồng hào rất vui vẻ lon ton chạy đến, cúi đầu mỉm cười kẹo ngọt khiến cho tâm hồn và cả người tác giả như trở lại mùa xuân, hoa nở rộ, bướm bay quanh.

Và em bé toe toét mở lời_ “Chào thím ạ!!!”

Bỗng nhiên cảm thấy đất trời như chao đảo.

Tác giả nhìn bé con đáng yêu rất chăm chú, cũng bày ra nụ cười ngọt ngào _ “Haha bé ngoan, con mới tới à?”

“Không đâu, con ở đây lâu rồi cơ!!!”

“Gia đình con đang làm gì vậy?”

“Con không biết ạ, thím ăn kẹo không?” _ bé con vui vẻ chìa cây kẹo đầy nước miếng của mình ra trước mặt tác giả, bắt đầu thân thiện mời mọc.

“Ahaha, cảm ơn bé nhiều, chị không ăn đâu. Nè, nói nhỏ cho bé biết nha, gặp ai chỉ cần là nữ nhân, đều kêu là chị nhé!!!”

“Vâng ạ, mà thím ở đây lâu chưa ạ?”

“Bé con ngoan, gọi chị đi!!!”

“Thím?!?”

“Gọi chị liền cho kẹo!!!” _ cuối cùng tác giả cũng phải tung luôn đòn sát thủ

“Chị thím!!!”

“Chị thôi, đừng thím”

Vẫn dự định tiếp tục việc dụ dỗ bé con đáng yêu, nhưng mẹ bé lại đến ẵm bé lên, lịch sự mỉm cười với tác giả đang không sức sống, dựa cả người ở cửa, vui vẻ bảo _ “Là hàng xóm, nhờ cô giúp đỡ”

“Vâng vâng, sẽ giúp trong khả năng”

Mẹ vẫn mỉm cười, gật đầu rồi ẵm bé con đi. Nhưng mới được hai bước, bé con liền lú lo ,chu mỏ nói _ “Chị ơi!!! Thím ấy không cho con gọi thím, bắt gọi chị thím mới chịu!!! Còn bảo chỉ cần gặp nữ nhân thì kêu là chị vậy Bánh Bao gọi mẹ là chị có đúng không?” _ mẹ nghe vậy liền lấy tay che miệng bé con, quay lại nhìn tác giả, mỉm cười đầy có lỗi rồi quay đi.

Tác giả cảm thấy trong người mình, máu đang lưu thông đột nhiên đồng loạt ngưng di chuyển _ [Tức chết mà, thông minh kiểu gì vậy???..Mới sáng sớm thôi đó!!!]

Con lươn kia bắt đầu quay đầu vào nhà, quyết định thay đồ, bắt đầu đi hóng hớt xem tại sao nhà bên lại cần nhờ thầy pháp đến múa trước cửa như vậy.

Tác giả chỉ mới hai mươi tư tuổi xuân. Vậy mà lại bị một bé con đáng yêu gọi là thím thì cũng quá sốc cho buổi sáng rồi. Phải xì teen lên mới được, tút lại vẻ đẹp vốn có của mình.

Quần jean cá tính này, áo thun cute này, tóc cột cao gọn gàng này _ [Ôi mẹ ơi, ai trong gương mà xinh khiếp đảm thế kia!!!]

Kể đến thì vô cùng tự tin, hất tóc mở cửa bắt đầu sự nghiệp hóng chuyện bát quái của mình. Cũng ở đây được nửa năm rồi, tính là thân thuộc rồi, giờ đi quây là vừa rồi hén.

Cửa thang máy vừa mở, oanh liệt nhắm mắt tông thẳng thì đụng trúng tường bê tông cốt thép, tác giả ngửa mặt, zoom cảnh thì có thể thấy rất rõ, ác nam tầng trên đã hiện hình.

Nam nhân nhìn người trước mặt với ánh nhìn thật mát vào mùa hè và lạnh lẽo khi mùa đông hỏi _ “Đi đâu?”

“Ừm, bát quái!!! đi cùng nhé” _ tác giả định bước vào thang máy nhưng nam nhân lại đứng chắn không cho vào.

Nam nhân vẫn bình tĩnh, mặt không cảm xúc _ “Bài viết hôm nay vẫn chưa xong”

“Thì xong rồi về viết cũng đâu có sao, kịp là được rồi”

“....”

“Biết rồi mà, đi nhanh sẽ về mà, đi cùng nhé”

“....” _ nam nhân mặc kệ cho người kia tùy ý lôi kéo mình.

Tác giả tung tăng ấn nút đóng cửa thang máy, dự là đi một mình nhưng bây giờ có thêm ác nam chắc sẽ rất vui.

Nào, chúng ta cùng nhau đi bát quái.

~~~~~Thời gian trôi thật nhanh...và chúng ta lại vô tình lướt qua vai nhau~~~~~

‘Đình’

Ba tiếng sau, cửa thàng máy mở ra, nam nhân vẫn bình thản như ngày nào. Chỉ có con người kia là không bình thường chút nào.

(Ồ hớ hớ...về mặt tươi tỉnh của lệ đầu rồi....)

Tác giả gương mặt không còn giọt máu, run run cầm tay nam nhân kéo đi, chậm chậm đi ngang qua căn hộ của gia đình mới chuyển qua hồi sáng, chỉ dám liếc qua, chứ chả dám nhìn trực diện.

Vốn là một con người rất vô tư và hóa vô tâm, chả thèm để ý nhiều đến xung quanh, chỉ làm những điều mình thích và đến hôm nay, nhờ có tin tức mới thu được, tác giả mới hồi hận mà nhận ra rằng...căn hộ bên cạnh nhà mình, nó thì cửa đóng kín, được khóa luôn bên ngoài, còn có dán mấy tờ bùa nhỏ nhỏ nối liền mép cửa và bờ tường.

Nhân vật chính hiện tại cảm thấy mờ mờ hồ hồ, mờ mờ con đang đưa nhau xuất hiện ngày một nhiều hơn.

[Hồi mới chắc thấy ảo ảnh thôi há....]

Lại nhớ chuyện lúc đầu, hồi mới đến thuê...à tính mua, nhưng ác nam không cho, nên cả hai chỉ thuê thôi.

Ác nam đòi thuê chỉ một căn để ở chung, không phải tại túng thiếu đâu. Nhưng là mỗ tác giả lại phản đối, nam nhân liền chuyển sang đề nghị thuê nhà cạnh nhau, nhưng mỗ tác giả ừ có chịu, đòi cách một tầng lầu, tự tay chọn cho mình một phòng với lý do như vậy mới ngầu.

Và hôm nay, chủ đề hóng chuyện được thiên hạ trong chung cư truyền miệng nhau cũng là về mấy căn hộ.

Xuống đến công viên mini của khu, để tác giả ngồi đó cùng mấy chị nội trợ, nam nhân của tác giả đã vô cùng thông thả hướng đến tiệm coffee gần đó, vừa nhấm nháp, vừa tiện thể quan sát người của mình.

Chả là...căn hộ bên cạnh nhà mỗ tác giả chọn, vốn có một gia đình rất hạnh phúc sống ở đó.

Người chồng nghe đồn cũng có tài, cũng giàu lắm, nhưng bởi vì yêu vợ mà từ bỏ gia đình của mình, đến đây mà sống với cô.

Người vợ thì đẹp lắm, cũng hiền hậu và rất thích cười, cô ấy chỉ làm một kế toán nhỏ thôi.

Còn đứa bé thì lúc đó trong chung cư ai cũng thích nó lắm, nó vừa đáng yêu, lại nói chuyện rất dễ thương nữa, còn có rất thông minh, cũng hay cười như mẹ vậy!!!

Nhưng người chồng bởi vì bận nên thường không ở nhà, tới đó nhà hai mẹ con bị sát hại ngay tại nhà, hung thủ thì đầu thú luôn ngay hôm sau...là người anh trai của chồng, bởi vì ghen ghét nên đã nghĩ quẩn làm vậy và “n” tình tiết khủng khiếp được lược bỏ khi miêu tả căn hộ lúc đó...còn có vài người thấy hai mẹ con cứ lớn vồn chơi mấy trò cầu tuột, xích đu sau vườn lúc khuya...còn có...tiếng trẻ con hay cười ở hành lang.

Người chồng thì cũng chưa một lần nào xuất hiện. Theo nghi ngờ thì cũng có thể bị hại rồi chết. Nhưng bởi vì gia đình chưa đoàn tụ nên hai mẹ con vẫn còn ở đây.

Cũng vụ đó cho nên chủ quản tòa nhà không dám cho thuê căn hộ đó, cứ mỗi năm lại phải mời thầy đến như vậy, mỗi tháng đều phải cúng, mà cũng nhờ cúng nên làm ăn mới thịnh như bây giờ, đặc biệt là trị an cũng đặt lên cực kì cao, ngủ mở cửa cũng được.....!!!

Đây chỉ là một bản, tác giả nghe chỉ một bản thì cũng đủ sợ rồi, nhưng lại lỡ chạm trúng chủ đề hot hot của xóm chung cư nên phải lịch sự ngồi yên trên xích đu và nghe đến “n” bản...

Vừa nghe mà nào bộ thì liền tưởng đến một sự kiện hot không kém của mình.

Hồi sáng ấy mà, tác giả đã tự mình khơi mào câu chuyện chào hỏi thân mật của những người hàng xóm tốt tính.

Thấy có người cứ im im ngồi nghe chuyện, gương mặt thì không có gì cho là hứng thú, mọi người chuyển qua hỏi tác giả có thấy gì kì lạ ở tầng đó không, tác giả bị hỏi liền cứng nhắc lắc đầu, miệng gượng gạo cười thì lại có người chen ngang

“Nè nhìn thái độ của cô mà xem, có thấy gì rồi đúng không, kể nghe đi, giúp được chúng tôi sẽ giúp”

“À...hồi sáng này, em có nói chuyện chút chút với hai mẹ con hàng xóm ấy mà...mọi người chắc lầm rồi...em nhớ rõ tầng em ở hiện tại có đến bốn hộ mà, tính luôn cả em rồi đấy!!!”_ tác giả ngắt ngứ mở miệng, lời vừa ra, mấy nàng nội trợ trong khu nhìn cô với khuôn mặt khiếp đảm, họ đồng loạt lui một bước.

Ở ngay tầng tác giả, từ sau chuyện đó thì lúc nào cũng chỉ đúng có ba hộ, tính luôn tác giả. Hiện tại hai hộ kia thì một hộ thường đi du lịch, một hộ thì chỉ có người già cùng đứa cháu đang học trung học, lâu lâu con cái mới đến thăm.

Một người rất e dè mở lời trước, phá vỡ sự yên tĩnh_ “Em gái này, em có thường đi chùa không?”

Tác giả cứng nhắc lắc đầu.

“Này, đi thử một lần đi em”

“À...vâng”

“Đi càng sớm càng tốt đấy!!!”

“Cảm ơn chị...em có việc...đi trước ạ, chào mọi người”

Không cần chờ lâu, liền có giò chạy đến quán coffee ác nam đang ngồi, lúi ghế lại gần hẳn, bắt đầu kể cho nam nhân nghe chuyện kinh hoàng kia.

Nam nhân nhìn tác giả rồi lại tiếp tục đọc báo, tay nâng lên tách coffee nóng, chậm chậm uống_ “Còn muốn ở đó không?”

Tác giả kịch liệt lắc đầu_[tôi ngày gặp toàn máy lạnh cao cấp...có mà bị đông chết có ngày]

“Ồ kể bên...kể bên đi”

“Được, bây giờ về viết bài được chưa?”

“Khoan”

“...”

“Em dọn thẳng lên nhà anh luôn nha,cùng đi lấy laptop với tài liệu nha”

Ngay trong ngày, tác giả nhờ chủ khu cho mình chuyển nhà, gọi người đến chuyển đồ lên căn hộ ngay bên cạnh nam nhân, kể đến ngày hôm sau, cả hai lên lịch đến ngôi chùa gần nhất.

Cũng còn may cho tác giả, sư thầy chỉ nói có người hai người theo tác giả!!!. Nhưng đều là người già, theo để bảo vệ thôi.

Sau sự kiện siêu nhọ của tác giả trong năm, thì tác giả đã sống cùng ác nam suốt nửa năm,phải sống trong chịu đựng, sống vì công việc, không được lên lút, còn có bị căng thẳng một thời gian dài bởi việc biết được có hai người theo, nhìn đâu cũng ảo tưởng được, còn nhà mới thì cứ để đó, hết sợ sẽ lại trở qua.

~~~~~

Đến một ngày trời nắng ấm, gió nhẹ nhàng, chim ca líu lo, tác giả vui vẻ hỏi nam nhân

“Tại sao em cứ ở bên nhà anh hoài vậy nhỉ?”

Đáp lại câu trả lời của tác giả thì chỉ là sự yên lặng của nam nhân đang ngồi phía đối diện.

Tác giả chớp chớp mắt, suy nghĩ sâu xa một chút...

“Lát em về nhà bên kia đây”

Đợi cho nam nhân đi ra ngoài, tác giả bắt đầu bỏ đồ lặt vặt vào thùng nhỏ, rồi vui vẻ mang chúng sang nhà của mình, có thể gọi là chính thức được thả ra, trở về với bầu trời bình yên vốn có của một con cừu non chăng?.

Vừa bước ra khỏi nhà nam nhân, cửa phía sau lưng vừa kêu 'kịch' đóng lại cùng âm thanh hiệu ứng thì đã thấy một bé con nào đó lác lư thân mình béo ú chạy đến, nắm váy của tác giả, ngược lên mỉm cười kẹo ngọt.

“Cháu với mẹ với ba đi nhé!!!”

“Ừ, bye bye”_ tác giả dù không biết gì rất ăn ý, mỉm cười tỏa nắng mà ứ thềm nghĩ này là con nhà ai, hộ nào mới lọt ra.

“Chào thím!!!”_bé con nghiêng đầu chào, rồi chạy tới sà vào lòng ba mình, còn người mẹ đứng chỗ xa, cũng nhìn tác giả mỉm cười nụ cười ngày ấy.

Dây thần kinh của tác giả nhanh chóng quay về trạng thái cảnh giác cực kì cao độ, nhưng cả người thì đứng yên như tượng, không di chuyển được chỉ có thể tròn mắt, không ngờ nhìn cả ba người kia cùng rồi đi.

Còn đi bằng gì à, tác giả thấy rõ lắm, đi bằng chân đó. Lúc thấy chân ba người, tác giả vui lắm, thở ra nhẹ nhõm vô cùng, thần kinh cũng buông lỏng không ít, còn mỉm cười tự mắng mình giỏi tưởng tượng không đúng lúc.

Nhưng bởi vì lì, không chịu vào nhà liền,kể tiếp đó,tác giả đã chứng kiến một cảnh kinh thiên, động địa nhất,ba người kia dừng lại ngay thang máy, cửa mở, chân họ từ từ biến mất và họ bắt đầu bay vào trong thang máy, còn ác nam thì lại thông dong từ thang máy đó bước ra.

Tác giả ngớ người bất động, từ thím cứ âm vang mãi trong đầu, cùng hình ảnh của gia đình hạnh phúc kia. Nước mắt tác giả rơi, rơi không ngừng được, trong đầu thì chỉ có thể niệm.

[Mẹ nó...mẹ nó...mế nó...mẹ nó x`n” lần]

Thôi xong, tác giả ngoắc ngoắc nam nhân lại gần mình, nắm lấy tay anh ta, đưa gương mặt vẫn còn nước mắt của mình.

“Ồ chung tiếp đi.”

Nam nhân nhìn gương mặt kia mà không đổi sắc, chỉ bước tới, ôm hộ thùng giấy nhỏ trên tay tác giả, hôn nhẹ lên trán nữ nhân rồi quay vào nhà, chuẩn bị nấu cơm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Mặt trái của sự thật và câu chuyện phim hàn.

Mới sáng sớm [sáu giờ sáng thôi đây!!] mà đã bị gọi dậy rồi.

Tác giả ngủ nhiều lắm. Bắt đầu ngủ lúc ba giờ rưỡi, nhìn lại thì cũng được ba tiếng rồi.

Bởi...thanh niên bận rộn, thích kiếm tiền của thời đại mới mà, thông cảm nhiều nha.

Hôm nay tác giả sẽ đi kí tên sách và chụp hình với bạn đọc. Bởi vậy, quần áo vào những dịp đặc biệt như thế này sẽ được nam nhân để sẵn trong phòng tắm, tác giả chỉ việc bước chân vào là xong hết, còn bình thường thì buổi tối trước khi ngủ, tác giả sẽ để sẵn đồ trước, để phòng trường hợp mình hay quên.

Thay đồ xong, lại lăn đến bàn ăn, kế tiếp thì chạy ra xe, mọi thứ đều do nam nhân lo lắng.

Địa điểm kí tên là ở nhà sách trung tâm khu Y của thành phố, vừa đến nơi đã thấy rất nhiều người rồi, họ đang xếp hàng đứng chờ. Thấy được như vậy tác giả lòng lâng lâng, bắt hai tay làm ống nhòm, nhìn chăm chăm qua kính xe cho đến khi đã khuất thì mới thôi, còn tâm trạng thì vui vẻ vô cùng. Niềm hạnh phúc nho nhỏ sau bao ngày vất vả của nhân vật chính ở là ở đây.

Không quên đeo vào khẩu trang, đây cũng là một trong những bí mật khiến tác giả vui vẻ nhất.

Trong mắt bạn đọc, tác giả là một con người bí ẩn, không thấy được khuôn mặt, cũng chả rõ tuổi tác, sẽ phải đoán già đoán non. Còn gì vui hơn, thú vị hơn khi làm cho đọc giả và mọi người thắc mắc về chính mình và tác phẩm của mình chứ!!!.

Làm điệu bộ vô cùng ngẫu nhiên bước vào nhà sách, đọc giả vừa thấy liền giơ ra điện thoại hướng về phía tác giả. Không cần nghĩ cũng biết là họ đang chụp hình, hiện tại cảm giác là sướng vô cùng.

Ngẫu được ba phút, thì miệng đã cong lên hết mức rồi, mặt cũng thành nửa vàng trắng, vui vẻ vẫy tay, khẽ cúi chào và bước về phía chiếc bàn dành riêng cho mình.

Trước khi ngồi xuống, không quên cúi chào đoàn hoàng một cái, rồi mới tiếp nhận cuốn sách đầu tiên từ tay người đọc.

[Ồ...bìa đẹp nhờ, nam nhân làm việc cũng ngon chán]

Ừ, vậy đấy!!!. Mang tiếng là tác giả, nhưng tác giả chỉ lo đúng phần nội dung của sách mình viết, còn lại đều gạt hết qua cho nam nhân bên cạnh mình.

Từ phong chữ, màu giấy, màu bìa, hình vẽ, chất liệu, thẻ kẹp sách và dây nơ, mọi thứ đều có người khác lo lắng, còn chính chủ chỉ việc viết và đưa ra thành quả cùng tên tác phẩm.

Vừa vui vẻ kí xong thì bạn đọc vẫn mở trang sách ấy, nhưng di chuyển sách qua bên cạnh, mắt lấp lánh nhìn nam nhân, cũng là biên tập, quản lý của tác giả.

“Biên tập à, anh kí dùm em đi”

[What the....!!!]_ tác giả nâng mặt nhìn lên nam nhân bên cạnh mình, anh ta mỉm cười lịch sự, rút viết ra và kí và những người tiếp sau cũng như thế.

Có người còn lật trang cuối cho tác giả kí, còn trang đầu để nam nhân kí.

Lúc chụp ảnh, có lúc chỉ đứng cùng tác giả, sau đó té nhị xin chụp cùng biên tập, có người chụp chung luôn cả hai. Tác giả ứa nước mắt, buồn rầu cảm nhận rằng chả có tấm nào thực sự được chụp riêng với ý nghĩ lấy miếng, lấy tiếng cả.

[Ôi ta buồn...Ôi ta tức...Ôi ta phẫn nộ!!!]

Mấy lần trước chỉ có đi kí tên và chụp ảnh cùng bạn của mình, ác nam không có đi theo vì bận công việc riêng...đến nay mới được tận mắt chứng kiến cảnh tượng đau lòng này.

Tác giả vô cùng buồn phiền mà nghĩ_[Sự thật luôn khiến người ta đau lòng....đời thật là phù phàng với hồng nhan mà..]

(Ôi cho một dòng sông)

Lúc đầu còn định hoành tráng công khai diện mạo. Giờ thì đẹp rồi, giấu vào quá khứ mãi mãi luôn nhé, chôn vùi tình cảm luôn nhé!!!!. Đừng mơ tới hình ảnh nữa nhé!!!!. Bia sách, thẻ sách, dây nơ từ nay về sau cũng sẽ chỉ một màu thôi nhé!!!!.Không hơn không kém nhé!!!!...Hứ~~~

Giờ chữ sĩ diện tác giả không có thiếu đâu!!!.

Kí xong thì cũng đến trưa, ngồi miết ở ghế nên thành ra chân tê rần cả hai chân, đứng lên không nổi, kéo nhẹ góc áo để người ta chú ý mình, xong thì kế tiếp dùng tay kéo một chân đang tê liệt ra để nam nhân hiểu ý.

Nam nhân thấy vậy, nhẹ nhàng đỡ tác giả đứng dậy, dìu đi một đoạn, mọi người bắt đầu bàn tán. Nhưng tác giả mặc kệ, giận rồi, lại liếc qua nam nhân và chau mày khi thấy hắn đang cười.

“Cười gì chứ?”

“Cười chân tê”

“Muốn ăn thịt bò!!!”

Nam nhân vẫn chưa thôi mỉm cười, dịu dàng đáp_”Được”

Tác giả nhìn thấy nam nhân như vậy, nhướn chân mày, chép miệng_[Hãy...chỉ được cái đẹp trai, thật khiến người ta phiền lòng mà].

Nam nhân biết tác giả đang lầy, im lặng chờ người kia đến khu rừng ven thành phố.

Trời cũng vào thu rồi, lá chuyển vàng, rất lãng mạn và không kém phần hoành tráng.

Dù đã thấy rất nhiều lần rồi, nhưng lần nào đi con đường này thì vẫn là ngỡ ngàng mà ngắm cảnh.

Nhanh chóng quên đi nhan sắc khiến người phiền lòng của nam nhân, tác giả mở cửa xe, thoắt bước về phía con đường mùa thu ấy, chim líu lo hót, gió chọt nổi lên, nhẹ nhàng thổi, mang theo những chiếc lá thu vàng bay trong gió, cành cây cũng khẽ đung đưa, chạm nhẹ vào nhau, bên kia là bờ hồ với làn nước nhỏ lăn tăn vui đùa, tất cả cùng ngân lên, tạo nên thanh điệu trong trẻo của tiết trời mùa thu.

[Trời ơi...đẹp muốn tắt thở!!!]_ nhân vật chính rất bình tĩnh mà suy nghĩ trong đầu.

Bỗng nhiên nhớ đến cảnh phim hàn xẻng chất lượng HD hôm qua mình vừa xem xong, nữ chính trong phim giờ tay đón tuyết đầu mùa,rồi vui vẻ xem tay mình có bắt được bông tuyết hay không.

Tác giả cũng mỉm cười, cũng giờ tay đón lá, bắt chước theo phim một cách rẻ tiền. Và kết quả là chả có chiếc lá nào tình tình nguyện nguyện rơi vào tay nhân vật chính cả, và nụ cười tươi lại thành biểu cảm nhăm nhở...thất vọng ê chề mà.

Nhìn xuống mặt đường lúc này đã được che kín bởi lá vàng, mà lá vàng thì nằm trên lớp nước mỏng do trời mưa lớn tối qua để lại, tác giả thấy hình ảnh mình qua làn nước, rồi thì mỉm cười và tự hào về nó

[Cũng đẹp lổng lẩy lắm chứ bộ.]

Trong đầu lại liên tưởng tới cảnh phim tình cảm lãng mạn xem hôm trước, bắt đầu nhảy nhẹ để nước ‘văng’ và tạo ra hiệu ứng động lòng người. Nhưng mà thực tế thì cứ như đứa nhỏ thích nghịch nước làm nước văng sang người đi đường bên cạnh, đang nhảy chân sáo cùng về mặt giả vờ hạnh phúc vậy. Đây là quá mức rẻ tiền rồi!!!.

Kể đến thì bất ngờ có mua phùng nhẹ.

Trời ơi, muốn có bao nhiêu đẹp là có bấy nhiêu. Nhưng sao cứ phải là nhân vật chính rẻ tiền thế kia chứ. Một con người chỉ có trí tưởng tượng là giàu chứ chả có gì khác là phong phú, là tốt cả!!!

Vẫn là bốn cữ của chuỗi hàn quốc lãng mạn thêm bi thảm, tác giả ngửa mặt ‘hứng’ mưa. Nếu như trong phim, nhân vật chính sẽ nước mắt hòa với mưa, vô cùng bi thảm về một chuyện gì đó, thì tác giả đang có dấu hiệu, vì đói mà...’nước miếng’ hòa với mưa.

Nhanh chóng dừng động tác được chính chủ cho là đẹp kia, thì kể đến, giữa một khung lãng mạn như vậy nhân vật chính đã vô cùng tỉnh táo và lạnh lùng ‘hất-xì’ liền ba cái, và bắt đầu sụt sịt

Cũng may nam nhân xuất hiện kịp thời, vô cùng lịch sự bung dù, ân cần quảng thêm khăn choàng cổ cho nữ nhân, đưa luôn khăn tay của mình cho người kia rồi nắm tay tác giả, cả hai cùng đi tiếp con đường mưa mùa thu.

“Ăn thịt bò”

“Được”

“Ờ, có máy bán tự động kia”_ tác giả vui vẻ bỏ lại nam nhân phía sau, chạy đến máy bán rồi chờ nam nhân từ từ, thong thả đi đến gần

“Toàn nước ngọt không...có trà xanh kia”

“....”_ nam nhân bỏ xu vào máy, cuối người lấy lon nước, mở nắp rồi đưa cho tác giả

“À, cho anh cái này nè”_ tác giả bắt nam nhân cầm lon nước, bản thân lại cầm tay kia của ác nam, rồi lấy từ trong túi ra một chiếc cavat màu đỏ bầm, đặt vào tay anh và mỉm cười

Nam nhân vẫn cầm chai nước, nhưng tác giả lại nghiêng người lấy lại, anh vẫn nhìn chăm chú chiếc cavat, rồi nhìn sang tác giả.

“Là của ba em mà!?!?”

“Ừ, màu ba thích nhất luôn đó!!!”

“....”

Lúc nam nhân định đem cavat nhét vào túi áo mình thì tác giả lại ngăn lại, khiến nam nhân khó hiểu nhìn mình.

Tác giả trẻ môi rồi mỉm cười, lấy cavat của ba mình bỏ lại vào túi bên phải, lấy từ túi trái ra một chiếc cavat khác màu xanh biển.

“Cái này mới là của anh”

Nam nhân lại tiếp tục nhìn vào tay mình, lại nhìn tác giả rồi mỉm cười, hôn nhẹ trán người kia.

“Cảm ơn”

[Cuối cùng cũng giống phim được một chút....Phim hàn cũng có cái giống sự thật rồi đó]

Chơi chán chương thì bắt đầu đi tìm đồ ăn, bởi vì tác giả không muốn để lộ khuôn mặt của mình, mà mọi người lại biết mặt biên tập của mình nên không thể để tình trạng một trong hai người phải đeo khẩu trang, còn người kia thì ngồi ăn được.

Mua về thật nhiều thịt, lấp luôn vỉ nướng, mọi thứ đều do nam nhân làm, tác giả cũng rất ngoan ngoãn ở bên cạnh làm sạch rau giúp người kia một tay.

Định là sẽ biểu diễn một màn rắc phim hàn, nhưng mà đang chuẩn bị gói thịt vào rau thì chuông cửa inh ỏi vang lên.

Khi nam nhân phải đi công tác đầu đó mà bản thân lại không chịu đi theo, tác giả sẽ là người ăn ‘nhờ’ chính hiệu của khu, nhất định ở lại làm phiền hàng xóm.

Sau đó thì cũng rất tốt khi có gì ngon ngon, lạ lạ do người ta đi làm xa đem về đều chia mọi người một ít...nhờ vậy mà tình cảm hàng xóm thân thiết lắm!!!.

Tác giả khẳng định như thế!!!

Và kể đến là một cậu sinh viên ngành y ở đây lâu đời, tên này trộm ăn ‘nhờ’ của toàn khu, xin chứ không có trả, chỉ có lâu lâu lại mang thuốc đến tặng nếu ai đó cần. Nhưng mà phải nhắc lại, sức ăn của cậu ta rất khủng khiếp đó.

Hung thần đã gõ cửa. Mặc kệ, cho ăn sau này có dịp sẽ tính toán với cậu ta. Nhưng thằng nhỏ chỉ ăn một chút đưa lọ thuốc rồi rời đi.

Vui vẻ trong lòng, buồn bã ngoài mặt tiễn đưa nhỏ ra cửa.

“Sao không ăn cùng”

“Em có hẹn với bạn gái, để dành bụng. Đi đây.”

“À...vui vẻ nhé”

“Cảm ơn....thí í ím...chị ạ, đi đây”

Người đã đi, tác giả lại tiếp tục vào canh vỉ nướng cùng mấy miếng thịt của mình

“Hôm nay gọi chị luôn...ghê quá...mà này, anh bị đau đầu à?”

“Ừ”

“Vậy tối nay ngủ sớm đi, em không xem phim nữa”

“Ừ”

Tác giả bỗng nhiên cảm thấy mình trở thành người tốt vô cùng, định mặt dày đòi hỏi này nọ những nhìn sang người kia chỉ chăm chú cuốn thật rồi đưa tác giả, sau đó mới cuốn cho mình...nên thôi, im cho lành.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Thích là một chuyện, làm được lại là chuyện khác. Và câu chuyện cúp điện.

Hôm nay tác giả phát điên, ngủ lúc ba giờ và dậy lúc năm giờ, đem đôi mắt đầy tơ máu, mờ không nổi và bị rát, khuôn mặt nóng giận của mình mà đi lòng vòng trong căn hộ.

Nam nhân tám giờ mới dậy, tác giả không dám làm liều mà gây rối, bởi nam nhân mà bị phá rối giấc ngủ sẽ khủng bố gấp trăm gấp ngàn lần.

Dù quạo quạo rất nhiều, nhưng lại không dám phá phách này nọ.

Chỉ có thể đi ra, đi vào từ phòng khách thẳng xuống phòng bếp, đi tiếp ra ban công lạnh ngắt, đầy sương của buổi sáng và trượt ngã ngoài đó.

Tác giả thờ dài nằm bất động ở ban công.

[Thật thảm hại!!!]

Sao không đi tập thể dục à?!?.

Tác giả có bệnh lười kinh niên, chỉ tưởng tượng tới việc đi lại cũng khiến tác giả mệt mỏi từ tâm hồn tới thể xác. Với lại nếu lú mặt ra ngoài thì sẽ phải nói chuyện.

Mà sáng sớm bắt tác giả mở miệng thì là điều rất khó khăn. Bởi nếu mở miệng chắc chắn sẽ toàn mắng chửi, hoặc những từ ngữ không được tốt đẹp. Nên nữ chính không dám ra ngoài, sẽ mất hình tượng ngoan hiền bấy lâu!!!

“Mẹ nó!! thật ức chế”_ tác giả vô cùng chán nản mà phán cho đời.

Lúc này, tia sáng của hừng đông bắt đầu xuất hiện, rất nhiệt tình soi rọi những tia sáng chỉ có màu sắc là có vẻ ấm áp của mình đi khắp xung quanh.

Kể đến thì nhanh chóng nhường chỗ cho mặt trời với những tia nắng nóng, chói chang và rực rỡ chiếu thẳng vào khuôn mặt già nua buổi sáng của tác giả.

Đang khó khăn nheo mắt thì lại nghe được tiếng đóng cửa phòng vang lên.

Rất nhanh chóng ngóc đầu, chồm người ngồi dậy, lén lút đưa mắt qua tấm kính thì liền thấy được ác nam mang gương mặt băng lãnh đang đưa mắt nhìn xung quanh, rồi đi thẳng đến phòng tác giả mở cửa. Không thấy người bên trong thì đóng lại cửa phòng.

Nam nhân bỗng nhiên đưa khuôn mặt ác ma cùng tia nhìn chết chóc nhìn thẳng vào phía tác giả đang ở ngoài ban công, khiến người kia chỉ có thể trợn mắt, giật mình nhưng không dám di chuyển.

Ác nam vô cùng khi thế đi đến, đẩy mạnh cửa qua một bên, chăm chăm nhìn tác giả.

Nhân vật chính đang rất ‘quiu’ với tình cảnh buổi sáng. Mặt trời hiện tại dù đã mọc nhưng với tác giả thì ‘ông ấy’ chỉ có thể chói chang chứ chả có ấm áp. Xung quanh lúc này cứ như đang được đóng băng, lạnh lẽo vô cùng.

Tác giả co rúm, hai tay đặt trên đầu gối trong tư thế quỳ, lén nhìn nam nhân, xua khẽ tay đuổi người, nho nhỏ nói_ “Ngủ tiếp đi”

“Làm gì?”

“Ngủ không được...hứa mà sẽ không gây chuyện đâu”

“...”_nam nhân tới, vác tác giả qua vai.

Người kia không dám nhúc nhích, để yên cho nam nhân vác mình đi thẳng về phòng của hắn và kể đó thì mất ba tiếng đồng hồ phải trợn mắt nhìn trần nhà, đầu thì nghĩ lung tung còn thân thì thành gối ôm miễn phí cho ác nam, bên cổ là hơi thở...chết chóc!!!

Cứ thế buổi sáng trôi qua thật êm đềm!!.

Ác nam đi làm, tác giả lại lẩn lóc khắp nhà cùng cơ thể mồi nhử của mình, lẩn tới chán thì buồn phiền chui thẳng vào phòng nam nhân vẫn còn hơi ấm mà tiếp tục ngủ.

~~~~~ Không có gì nhanh bằng thời gian. Cho nên cứ xài cho xả lán nếu bạn thích~~~~

Hiện tại đã ba giờ chiều, tác giả ôm cơ thể nhừ nhừ vì ngủ nhiều của mình đi ra phòng khách và tiếp tục nằm vật vạ ra đó.

Lẩn tới lẩn lui thì dùng chân quắp lấy đồ điều khiển, bật tivi và tiếp tục lười biếng nằm trườn trên sofa, nhìn quanh nhà thì chả thấy nam nhân hay về sớm đâu, cũng không nghe tiếng động này nọ.

Tác giả bỗng dưng hớn hờ vô cùng, vội vàng bật dậy, rửa mặt thay đồ ăn uống cho nhanh rồi bắt đầu ngày mới của mình.

Hôm nay rảnh rồi không có gì làm cả...thiệt!!!

Thật sự là dỗi lòng, vì đang bí ý tưởng nên nhân vật chính không biết nên làm gì, bởi vậy chỉ có thể bắt đầu tìm thứ khác mà làm.

Nam nhân hiện vắng mặt, nên tác giả sẽ được dịp tiếp tục thói lười biếng muôn thuở của mình.

Vô cùng bá đạo, mở tay nắm, đá ra cửa phòng, bước vào rồi lòi từ phòng nam nhân ra xấp giấy A4 dày cộm. Tác giả đâu có ngốc mà lấy giấy từ phòng mình, phí lắm!!!

Đúng chuẩn thanh niên tiết kiệm của năm rồi!!!.

Lôi giấy ra, chống cằm. Lúc này nhìn có vẻ suy nghĩ nghiêm túc lắm, nhưng sự thật thì bắt đầu thả hồn trên mây rồi, tay không quên cầm cây viết vẽ ra một thứ gì đó không có hình dạng đặc thù lên giấy.

Tác giả thích vẽ lắm, thích cực kì luôn. Nhưng điểm vẽ không hiểu lý do tại sao luôn rất thấp.

Còn nhớ cuối năm mười hai tác giả sẽ thi vào đại học, gia đình sẽ cùng học sinh đến gặp giáo viên để tư vấn.

Ngay khi tác giả vừa đề xuất mình muốn thi vào trường mỹ thuật thì giáo viên liền trợn mắt, sao đó nhận ra bản thân luống cuống liền cười trừ.

Tác giả biết hết, sách tâm lý tác giả có đọc qua mà. Với lại tác giả cũng khá nhạy cảm với những biểu hiện cảm xúc nhỏ của người khác...chỉ là nếu không quan trọng hay không ảnh hưởng đến bản thân, tác giả sẽ liền lờ đi.

Dù khá thất vọng nhưng vẫn mang tâm trạng chờ mong mà nhìn giáo viên rồi nhìn sang ba và mẹ.

Giáo viên bảo tác giả thử tưởng tượng và vẽ ra một ngôi nhà.

Tác giả đã rất vui vẽ, gì chứ thứ đó dễ ẹc, ngày nào chả vẽ.

Vậy là bắt đầu múa bút. Đây thì một hình chữ nhật thật to này, một tam giác thật lớn nằm trên hình chữ nhật, rồi lại vẽ thêm ba hình vuông nhỏ nhỏ, xinh xinh làm hai cửa sổ và một cửa ra vào, tác giả đã rất tỉ mỉ khi vẽ thêm ống khói và rèm treo cửa cho ngôi nhà, còn cẩn thận vẽ thêm cây xanh, mặt trời nữa.

Vừa vẽ xong, ánh mắt thật lấp lánh nhìn sang ba và mẹ.

Ba mẹ khen ghê lắm, khen tới tấp luôn, tác giả rất vui vì điều đó. Quả thật, chỉ có ba mẹ là hiểu con mình nhất mà thôi.

Ba, mẹ khen tác giả cực kì thật tế, không thích cầu kì, chỉ vẽ những thứ cần thiết và điều đó thì rất tốt!!!.

Tác giả thương ba mẹ lắm, nên ba mẹ nói gì cũng tin hết.

Và kết quả là tác giả đã chọn hai trường kinh tế và văn học để thi vào!!!

Ba mẹ bảo, làm hai nghề trên đều có thể phát huy trí tưởng tượng và sở thích vẽ vời ong bướm của con mình.

Kinh tế thì học thêm khóa marketing, văn học thì cũng phát triển sức tưởng tượng để vẽ ra suy nghĩ, hình ảnh trong đầu thông qua con chữ.

Nếu tác giả thích, còn có thể tự thiết kế hình vẽ bìa cho sách và từng hình vẽ cho mấy trang sách. Nghe thế tác giả thích lắm.

Hôm nay để cảm ơn công sức của ba và mẹ, cuối cùng tác giả quyết định vẽ hai bức tranh, mỗi người tặng một bức.

Bắt đầu cầm viết và vẽ.

Một hình tròn to là khuôn mặt này, hai đường gạch song song thẳng xuống sẽ là cổ này, kể đến là hình chữ nhật thật to thẳng đứng làm thân, rồi đến bốn hình chữ nhật nhỏ làm tứ chi này, à còn có hình tròn nhỏ làm hai bàn tay rồi vài nét ở trên đầu làm tóc....

Sau một hồi vất vả thì tác giả cầm lên bức hình, thử nhớ lại chuẩn dáng của ba và mẹ, thấy bức vẽ của mình hình như rất không đúng ở chỗ nào đó. Nhưng là...sau vài phút vẫn không biết mình sai chỗ nào!!!

(Không đúng, rất không đúng...con người sau có thể khiếm khuyết đến mức độ này cơ chứ!!!!...thật không thể tưởng tượng nổi!!!)

~~~~~

Sau nữa tiếng suy ngẫm, cuối cùng tác giả hạ bút, hài lòng với điểm chỉnh sửa cuối cùng của mình.

Nhìn đi !!! . Tác giả đã vẽ thêm hai hình tròn nhỏ cũng tam giác ngược để làm mắt và miệng, không quên gạch thêm đường thẳng làm mũi....!!!

[Thật kinh điển!!!] tác giả quả quyết với bức tranh của mình, đặt nó trên bàn rồi đi vào bếp tìm đồ ăn vặt, định là sẽ trở ra sơn màu cho bức tranh.

Nhưng lúc trở ra lại không thấy tám tranh đâu, dù đã cố gắng tìm kiếm.

(Tôi lấy đây, tôi lấy và thủ tiêu nó rồi, nhân vật chính của tôi phải hoàn hảo!!!)

Cuối cùng, quyết định không tưởng tượng nữa. Cái gì tác giả đã tưởng tượng và vẽ ra thì rất khó để có thể lập tức vẽ lại giống y như vậy. Nên việc vẽ một tác phẩm kinh điển như vừa này là không thể nào.

Chốt hạ một câu: Tác giả vẫn vẽ thêm một bức.

Đem ra hình của ba, mẹ và em gái lên lút đánh lè chụp chung, rồi vừa nhìn vừa phát thảo ra giấy, tác giả vô cùng chú tâm vào bức vẽ của mình, rất tỉ mỉ, cẩn thận đo đếm từng phần.

Vẽ xong cả rồi lại thấy thiếu thiếu!!!. Có ba, có mẹ, có cả em gái...nhưng mà lại không có tác giả.

Bắt đầu đưa mắt tìm kiếm ảnh của mình chụp cùng nam nhân, lục lọi trong điện thoại, chạy sang căn hộ của mình cũng đều không có.

Lúc này tác giả mới tự mắng cho cái bản tính không thích chụp hình cũng như không thích để ảnh trong nhà, trong điện thoại của mình.

Hết cách rồi, giờ mà đưa mặt mình ra tám gương, rồi ngồi nhìn nhìn, vẽ vẽ theo thì tác giả không làm được.

Nên cuối cùng đành phải phát huy tài năng tự tưởng tượng vô biên của mình để vẽ ra chính khuôn mặt, dáng người của bản thân.

Gì chứ tưởng tượng thì tác giả tự hào lắm!!!

Đang vẽ rất hăng hái thì bỗng đèn trong phòng đều tắt hết.

[Cúp điện rồi à...nhà cao cấp mà cũng cúp điện sao...trêu ngươi à] vô cùng nóng giận mở lên điện thoại của mình, nhưng tìm mãi cũng không thấy điện thoại đâu.

Cố chờ một chút để điện mở hoặc ít nhất là máy phát điện hoạt động..nhưng vẫn không có thay đổi gì cả.

Tác giả bắt đầu nghĩ bậy..nghĩ bậy xong thì tự làm bản thân hoảng sợ, quơ quào lấy trên bàn nguyên xấp giấy rồi bắt đầu mò đường mà ra ngoài...

Nhưng mà cửa xà mật khẩu, vậy khi cúp điện thì mở kiểu gì!?. Hết cách, tác giả đành phải run run lo sợ mà mò trở lại vào phòng ngủ, lấy cái ví để trên bàn mà lấy chìa khóa, đi được một chút chân liền đá trúng bàn, đi thêm chút nữa thì trượt phải cây bút rơi ở sàn nhà, té lăn ra sàn.

Lúc này thì hồn vía tác giả sắp rủ nhau lên mây hết rồi!!!.

Sau một hồi vật lộn thì cũng ra được khỏi nhà, cửa ải một đã bước qua nhưng cửa ải hai thì có lẽ là hơi khó.

Cả hành lang đen kịt, không một bóng người. Vào đúng lúc này thì niềm vui bé nhỏ của tác giả ở chỗ nào đó bắt đầu kêu:

“Meow~~~~”

Chỉ nhiều đó thôi cũng khiến tác giả ngồi thụp xuống vì sợ rồi.

Ngày thường nghe tiếng này thì mừng lắm, vui lắm, rộn ràng lắm. Nhưng giờ thì ngược lại hoàn toàn, không muốn nhìn cũng không muốn nghe thấy.

Cũng may, vẫn còn người ở đây, cũng đồng dạng mở cửa bộ dáng sợ sệt không thua thì tác giả, lại may mắn thêm vì đã thuê nhà chỉ ở tầng tám chứ không phải tầng mười tám.

Nhờ người thanh niên kia mang theo đèn pin cỡ lớn, cứ như vậy cả hai cuộc bộ xuống tám tầng lầu để xuống được khuôn viên phần sân vườn chung của khu.

Cũng phải nhắc đến thái độ cảnh giác khi nghe thấy bất cứ âm thanh bất ngờ nào đó từ tác giả, mồ hôi rịn ra không ngừng, phải cố gắng mà hít thở cùng suy nghĩ bình tĩnh nhất và khi đi thì cứ dựa sát vào tường.

Xuống đến nơi thì gần như muốn tắt thở.

Có vài người cũng ra đây bắt đầu ngồi với nhau trò chuyện này nọ, tác giả hỏi xem đã mấy giờ rồi lần lần chạy ra ngoài cổng khu chung cư chờ nam nhân về.

Đội đến mỏi chân, ngồi bệch luôn xuống cỏ, bác bảo vệ thấy vậy cũng mặc kệ, lờ đi cá thể kia, xem như chưa thấy gì và thẳng tiến đến chỗ đám người kia, ngồi xuống bắt đầu nghe ngóng này nọ.

Đúng lúc này xe của nam nhân chậm chậm chạy vào, tác giả liền nhanh chóng chạy đến, đu bám vào cửa kính rồi chờ xe dừng thì phóng lên, vui vẻ nói

“Đi, đi ăn, mua thiệp nữa”

Sau khi đã lựa thiệp xong, nam nhân chở tác giả đến nhà hàng đã được chuẩn bị phòng riêng cho hai người.

Vui vẻ ngồi vào bàn, bắt đầu vẽ tiếp phần còn lại, nam nhân thì cầm lấy tấm thiệp tác giả đã mua bắt đầu xem xét

“Gởi cho ai?”

“Ba với mẹ”

“Dịp gì à?”

“Không có, hứng thú nhất thời thôi...này,xem xem đẹp không” _ tác giả đưa qua bức vẽ của mình cho nam nhân.

Nó rất đẹp. Bức tranh vẽ chỉ có ba người là nhìn y như thật, anh có thể biết đó là ai. Nhưng còn người thứ tư kia anh có thể đoán, nhưng lại không chắc chắn cho lắm

Nam nhân nhìn gương mặt tác giả, rồi lại nhìn bức vẽ, giờ ngược tấm tranh về hướng tác giả, chỉ thẳng mặt người thứ tư.

“Ai?”

“Em đó”

“Không có hình hay sao?”

“Ừ không có, chỉ có thể ngồi tưởng tượng...sao đẹp không, nhìn em thật nổi bật đúng không hahahaha”

“.....”

Đồ ăn đã được dọn ra, tác giả rất hạnh phúc, rất chăm chú ăn, còn nam nhân thì vẫn nhìn bức tranh rồi mỉm cười. Tác giả vẽ rất đẹp, thực sự là rất đẹp. Nhưng chỉ đẹp khi copy. Còn về phương diện tưởng tượng thì không hề ổn chút nào.

Trong đầu tác giả dù cảnh có đẹp có thơ mộng, lung linh bao nhiêu, con người có hoàn hảo đến đâu đi chăng nữa thì khi vẽ ra thì khái niệm chỉ xoay quanh hình khối, những đường thẳng và đường không thẳng!!!.

Một khiếm khuyết không thể tin nổi!!

Bởi vậy bạn có thể tưởng tượng rằng: Bức tranh có bốn người được vẽ rất đẹp, rất tỉ mỉ, ba và mẹ ngồi bên cạnh, em gái đứng sau lưng choàng tay qua vai mẹ mỉm cười. Còn người kia là tác giả với cái đầu hình tròn, thân người thì hình que. Hai cọng que được gọi là tay thì khoát lên vai ba, khuôn mặt thì có hai chấm tròn là mắt, một đường thẳng nhỏ là mũi và một đường cong là khuôn miệng đang cười.

Quả là một bức tranh dung hòa giữa sự bình thường và bất thường, giữa đơn giản và kinh điển. Thật sự là quá mức “hài hòa” đi tôi ơi !!!.

Nam nhân gấp lại bức vẽ, bỏ vào phong thư, đợi người kia ăn xong mới lên tiếng “Vẽ trang trí sách nhé”

Vừa nghe nam nhân nói vậy, tác giả buông ra nĩa đang được chuẩn bị cắm vào phần bánh nhỏ, ngạc nhiên nhìn nam nhân “Được à?”

“Ừ, lần này nhờ em chọn hết”

“Này, giận gì rồi à? Em làm gì sai à? Sao lại đưa em làm?”

“Làm không?”

“Làm!!!”

“Cho bót rãnh!!!”

“Em bận lắm chứ bộ!!!”_định gân cổ chống chế tiếp nhưng thấy người kia nhìn mình nghiêm túc, tác giả chỉ có thể ậm ừ

”Được rồi, lần này em làm!! Làm là được chứ gì”

“Sao lại chạy ra ngoài?”

“Bỗng dưng cúp điện”

“Có té không?”

“Mua đèn dự phòng đi, đèn pin cũng được”

“Anh để ở phòng thay đồ”

“Em đâu biết đâu!!!”

“Phải nói là em không nhớ”

“Mai mốt để ở phòng khách đi”

“Đèn pin em sẽ đá chúng đi lung tung, còn đèn dự phòng cỡ lớn thì em sẽ bỏ ở chỗ anh không biết và em cũng không nhớ”

“....”

“Ăn thêm gì không?”

“Kem”

Kể đến thì tác giả cũng nam nhân đi dạo phố đêm, trên tay một bên là kem tươi một bên là bánh ngọt, tung tăng vô cùng.

~~~~~

Bức tranh vẫn được gởi đến nhà của ba mẹ tác giả, và ngay sau khi thấy được tác phẩm kinh điển của con gái thân yêu, bà chỉ có thể nói một câu với chồng mình.

“Cho con bé học kinh tế với văn học là chính xác!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bạn tốt, bạn thân thì phải biết đào hố tử cho nhau và tránh tự lấp đất chính mình...

Hôm nay tác giả đã lên lịch sẵn sàng cho một cuộc hẹn riêng tư của bản thân mình.

Dậy từ lúc sáng sớm, lấy xe ghé vào cửa hàng bánh mua vài thứ rồi vào cửa hàng quần áo mua thêm một bộ váy, túi xách, giày cùng trang sức. Sau đó, tất cả đều được gói lại cẩn thận, đẹp mắt vô cùng.

Tự mỉm cười cho tất cả mọi thứ của mình, vô cùng tự tin nhún ga chạy tới điểm hẹn mà không quên la cà đó đây mỗi nơi một ít.

~~~~~

[Wao, cũng đẹp ghê...dân lập có khác]_một thân một mình độc lập, hiên ngang bước trên sân trường, nâng mặt ngẩng nhìn xung quanh, hai mép mỗi cứ

vênh lên đầy kiêu ngạo.

[Trường học a...ta đã trở lại]_hít thở sâu và đi thẳng đến phòng giáo viên, gõ cửa hỏi vị trí của người cần tìm và lại mang khuôn mặt không bao giờ buồn bước đi tự tin trên hành lang của trường.

Bất cứ học sinh nào đi qua cũng khẽ cúi chào tác giả, đáp lại thì người kia vẫn chỉ mỉm cười, hứng chí lắm còn nháy mắt lại.

[Cuối cùng thì cũng đến được a...phòng của cố vấn viên]_tác giả vui vẻ dùng chân đá đá cửa rồi dùng tay vịn tay cầm rồi đá tung cửa mà bước vào.

“Em...ồ...ai đây, ai đây, được thả ra rồi à?”

“Thả gì, hôm nay rảnh, viết xong bài rồi mới tới đây...cho này”_bước đến trước mắt người đang ngồi ngay ngắn ở bàn, đặt túi quà lên bàn còn bản thân nhanh tay chụp luôn điện thoại người ta rồi ngồi vào ghế đối diện, hai chân gác lên bàn, ngoe nguẩy qua lại.

Người kia bất ngờ nhân lấy rồi mở ra hộp quà bên trong, mỉm cười thiện ý với tác giả_“Ồ, cảm ơn nhé”

“Bây giờ sống có vẻ tốt nhỉ”_tác giả vẫn chăm chú vào điện thoại người khác, mắt cũng không màng nhìn người đối diện dù là một chút.

“Ừ”

“Này này, mua nhà chưa?”

“Chỉ?”

“Buồn thì qua ở kè”

“Ừm...chắc vài tháng nữa là mua được rồi”

“Chúc mừng nhé, nhớ mời ăn tân gia đó”

“Ờ ờ”

“Ừa, ở đây có chỗ ngủ không?”

“Sofa đó”

“Dẫn đi dạo coi !!!”

“Đợi tí, chắc sắp rồi”

“Sắp gì?”

Vừa dứt lời liền có tiếng gõ cửa và rồi cửa được mở ra, một học sinh nam bước vào, cậu ta có đôi mắt biết cười và khuôn miệng luôn mỉm cười.

Thấy vậy tác giả rất có ý thức đứng lên, xê dịch đến chỗ của bạn mình, ngoắc tay bảo người ta đứng lên, còn mình thì ngồi vào vị trí chính thức, nở nụ cười chào hàng mời học sinh kia ngồi xuống.

“Em có vẻ là bệnh nhân thường xuyên nhỉ?”

“Vâng”

“Ngày nào cũng tới à?”

“Vâng”

“Em nói đi, cần gì, hôm nay tôi sẽ giúp, vị kia hiện tại sẽ chỉ là phụ tá!!!”

“Trường có thay đổi à?”

“Ừ, mới thay đổi đây thôi, em chưa biết à?”

“Chưa rõ ”

“Ok, vậy coi như giờ biết đi, tôi hiện tại sẽ là cố vấn viên chính thức, còn người kia sẽ chỉ là phụ tá”

“À”

“Ngaoan, cần gì nói đi tôi sẽ nhiệt tình giúp đỡ em”

“Em đến nhận câu trả lời của phụ tá”

Tác giả ngay từ lúc thấy cậu ta liên giờ ra bộ dáng giả ngu, đôi mắt thành nửa vàng trắng, miệng cũng luôn mỉm cười hòa đồng vô cùng tinh táo để đối đáp học sinh trước mắt_ “Đồng ý, cô ấy đồng ý là cái chắc rồi, chỉ cần em nghiêm túc thì chuyện gì cũng ok hết!!!”

Vừa nghe bạn mình phát ngôn xong, cô liền giật mình, trợn mắt chuẩn bị mắng người nhưng không được, chỉ có thể nói_ “....Hả??. Cậu nói nông cái gì vậy?”

Nhân vật chính chuyển sang mặt ngây ngô nhìn bạn mình mà hỏi_ “Không phải cậu cũng thích cậu nhỏ này sau?”

Cậu nói như trúng rồi ấy khiến cho cô ấy chỉ có thể yên lặng, lảng tránh nhìn chỗ khác, tác giả lại quay trở về bộ mặt được cho là chuyên nghiệp theo sự đánh giá của bản thân và mỉm cười với học sinh kiêm bệnh nhân của bạn mình.

“Cô nói thật?”

“Ừ, tôi nói thiệt, ít nhất là tôi bịa thế!!!”

“....”

“Ây, tôi nói cho nghe, phụ tá cố vấn nói vậy chứ hiền lắm, yếu đuối lắm, thích nghĩ mộng lung lắm, em chỉ cần nghiêm túc, nhiệt tình theo đuổi kể đến là yêu chiều vô hạn thì thành công thôi, trăm phần trăm đấy!!!”

“Cô có vẻ biết rõ?!”

“Bạn thân tôi mà!”

“Cho em số điện thoại cô!!!”

“Không cho!!!”

“Được”

“Xong rồi đó, vấn đề em cần đã được giải quyết. Nhưng mà nhìn có vẻ em còn vấn đề khác nhỉ?”

“....”

“....Ngại gì à?? Không nói thật à?”

“...Làm sao để lừa người khác lên giường?”

“À, cái này thì...”_ vừa nói vừa liếc sang cô bạn mình, cô ấy chỉ quay đầu, hai tay thì khoanh lại tỏ vẻ không quan tâm, nhưng khuôn mặt đã đỏ tới tai rồi, tác giả mỉm cười nhìn cậu học sinh.

“Cho uống thuốc...nhưng mà hơi liều lĩnh, cũng là hạ sách. Cùng lắm thì giả chết vừa thử được tình cảm, có khi lại có thể được thân cận một chút. Nhìn em không phải là không biết xài chiêu!!!”

(Chời ơi!!! cô sẽ làm hỏng cả một thế hệ đấy....đừng có thái độ như đúng rồi như thế....tôi sẽ cắt cảnh cô)

“....”

Cậu học sinh suy nghĩ một chút, rồi gật gù khiến tác giả hài lòng mỉm cười.

“Bởi vì sau khi tôi nói những lời vừa nãy với em thì phần trăm em cửa cầm thành công sẽ bị giảm đi rất nhiều, tình cảm không có thì chiếm trước thể xác rồi thứ kia từ từ chiếm sau. Mà tôi nói trước, chỉ với đối tượng nhất định đang đứng ở đây thôi, không phải ai cũng có tác dụng. Nhưng nếu làm theo truyền thống theo đuổi từ từ vẫn khả quan mà?”

“Cảm ơn”

“Không có chi, em còn cần gì không?”

“Đã đủ.”

“Ừ, bye bye”

Tiến khách, cửa vừa đóng lại thì liền nghe thấy tiếng hét bên tai.

“Cậu điên rồi”

“Hử?”

“Con trai xã hội đen đó!!!”

“Ồ, bạn tôi có người yêu là boss đại nhân, tôi sẽ được bảo kê nếu muốn. Khỏe quá rồi, tự hào muốn chết!!!.Mà này, cố vấn tâm lý nhưng sau về mặt cậu lại hay thay đổi theo tâm trạng vậy. Còn nữa, từ lúc cậu ta vào đều nhìn chăm chăm cậu, còn cậu thì mặt cứ đỏ đỏ, lén lút nhìn. Ngay cả chút ám muội cũng không có!!!”

“Nếu cần bảo kê thì bảo nam nhân của cậu ấy, thiếu gì!!.Còn nữa, không người con gái nào mà nói tới chuyện đen tối mà mặt lại tỉnh như cậu cả”

“Như vậy không có vui đâu, sẽ bị giám sát đó. Với lại mặt tớ lúc nào chả tỉnh?!”

“Giám sát cả nhà cậu đi!”

“Ày, người ta muốn giúp mà cứ bị báo”

“...”

“Cậu băng khoản cái gì, già như nhau rồi mà vẫn kén chọn sao? Cậu thì cũng hai mươi bốn như ai, còn cậu ta bao nhiêu nhỉ?”

“Mười tám!!”

“Tuổi gì, thua có sáu tuổi !!! Sợ người không chung tình hay sợ bản thân nguy hiểm, tổn thương hay gia đình không chấp nhận??”

“Cả ba!!!”

“Tôi nói cậu thật khó hiểu nha. Thứ nhất đàn ông là sống bằng nửa người dưới, chỉ cần trong tim hấn có cậu, chuyện hấn chung thủy hay không là không quan trọng. Thứ hai, bản thân sợ nguy hiểm, tổn thương thì đừng có yêu, cũng đừng mong được yêu. Thứ ba, cậu sống vì ai?. Nếu là vì gia đình thì sau tới giờ không cưới đại gia nào đi, ế tới giờ làm gì vậy? Làm nghề này chi vậy? Đến giờ mới nghĩ tới gia đình à? ”

“....”

“Lại nói, khuôn mặt biết cười ở mọi giác quan của cậu ta vừa nhìn đã khiến tôi phải đề phòng rồi, nếu thật sự là con trai của đại boss thì coi như trực giác của tớ vẫn còn tốt chán. Đúng, đúng!!!. Tớ như lúc này là chính xác, có khi nói sai gì thì lát không còn xác mà gặp nam nhân của mình cũng nên!!”

“Cậu hại tôi rồi!”

“Ừ, dù sau cũng là quen xã hội đen nên nếu có đám của cậu, tớ sẽ tới, chỉ đem hoa không đem tiền nhé!!! Bonus thêm cho cậu một chiếc váy. Váy là tuyệt rồi !!!”

“Trời ơi!!”

Tác giả thờ dài nhìn cô bạn của mình nằm dài úp mặt trên sofa, mở cửa than lớn_”Có vẻ cho cậu lấy chồng thì tôi vẫn phải lo lắng, thật phiền phức mà,cứ lo hoài chắc tóc tớ sẽ bạc, mắt sẽ mờ, não sẽ nhiều nếp nhăn thêm mất. Thật là sâu tá không hết a”_rồi cho hai tay vào túi quần thông thả đi ra ngoài.

Bầu trời rất trong và rất xanh, xung quanh đều là đại thụ to lớn tỏa bóng, mát vô cùng, phía đằng xa là lớp học thể dục. Tác giả vui vẻ cầm bánh ngọt trong tay, xoay mũi chân đi về phía đó xem học sinh tập thể dục, sau đó lại đi đến phòng thể chất, kể đến lại ngồi yên xem học sinh chơi bóng rổ.

[Ày, con người càng ngày càng tiến bộ nhỉ, sắc đẹp cũng vậy, hình thể cũng thế. Hoàn hảo đến phiên lòng mà...haizz]_ tác giả chán nản nhét bánh vào miệng, vừa lúc đó một học sinh cũng đến hàng ghế ngồi nghỉ, thấy vậy tác giả liền chọc người ta, mỉm cười thân thiện vô cùng.

”Tôi hỏi..nếu gặp biến thái em sẽ làm gì?”

Tác giả rất bình tĩnh, hỏi người ta một vấn đề không tương ngay lần gặp đầu tiên và cậu học trò cũng rất điềm tĩnh trả lời:

“Đập chết nó ạ!!!”

Tác giả đưa ra vẻ mặt suy nghĩ ghé góm lẩm, gật gù tiếp tục hỏi_ “Ồ ờ, cũng hay. Còn cách khác không?”

“Cắt!!!”

“Ồ, còn cách nào không?”

“Ừm,kêu mọi người tới xem chung!!!”

“Ồ, thật thâm sâu nha. Em khá lăm đó!!!”

“Cô là giáo viên môn nào vậy?”

“À, tôi hả?”

“Vâng”

“Là nhà văn, đang giả dạng học sinh để tìm kiếm ý tưởng”_ cô bạn cố vấn lại xuất hiện vô cùng ngẫu trước mặt tác giả, còn đưa thêm mấy cái bánh rồi ngồi xuống bên cạnh nhân vật chính, mỉm cười giả dối.

“Nhà văn???. Vậy tên tác phẩm là gì?”_ học sinh tỏ vẻ ngạc nhiên, nhìn chăm chú tác giả và hình như người bên cạnh đang có ý định trả lời thay.

“Tam...”_ chưa kịp khai thì đã bị tác giả nhét bánh lại vào miệng, kể đến mỉm cười nhìn học sinh.

“Nho nhỏ, không cần quan tâm, gọi nhà văn cho ngẫu chữ viết tin vật thôi em”

“Người lạ vào trường sẽ bị bắt đấy!!!”

“À, em định sẽ đi báo báo vệ à?”_ tác giả chỉ có thể cười giả lả với cậu học trò

“Sẽ!!!”

“Em đúng là nam tử hán đại trượng phu rồi đó!!! ”

“Con dâu chủ tịch, em có báo cũng không làm gì được đâu!!!”_ cô bạn lại tiếp tục xen vào

“Con dâu....là vợ của con trai chủ tịch à?”

“.....”

“Đúng vậy!!!”

“Nhưng chưa có tin tức mà, cô lừa em?”

“Người đó giấu kĩ lắm!”

“Sao cô biết?”

“....”_ bị học sinh hỏi, cố vấn viên bỗng nhiên im bật, đưa mắt thân ái nhìn bạn mình, tác giả cũng rất ăn ý, mỉm cười nửa miệng với cô ấy, tay vỗ vỗ vai:

“Đào hồ cho bạn mình rồi không quên đào cho mình một hố luôn nhĩ, tự lấp đất luôn hén!!!”

“... ”

“Cậu càng ngày càng sáng suốt đến đáng sợ rồi đó”

“... ”

Thấy bạn mình im lặng, không có ý định nói tiếp thì tác giả vô cùng hài lòng, lại tiếp tục bộ dạng vui vẻ nhìn học sinh mà nói chuyện:

“Tôi thích mơ mộng và phóng đại sự việc lắm và lại tôi chỉ là bạn của cố vấn viên. Đây là lén vào chui, nếu em báo thì tôi chỉ việc ra khỏi đây là xong, không mất mát gì cả. Chẳng lẽ cậu ầm cô chiều trong trường đều là kẻ rồi hơi làm chuyện không có ích cho bản thân à, chỉ thích bát quái thôi à?”

“Vậy cô là ai?”

“Quan trọng không?”

“Hiện tại không nhưng tương lai có thể có!!!”

“Tôi khẳng định là không nên đừng lo lắng cậu bé à, đi nhé. Chào, à cảm ơn vì câu trả lời của em, nó sẽ giúp ích cho tôi đấy”_ tác giả vẫn mỉm cười nhìn cậu học sinh rồi nhanh chóng rời đi, cô bạn cũng đi theo phía sau.

Vừa chạy đến ngang hàng liền chuyển thành người bị tác giả choàng tay qua vai, dùng sức nặng ngã người về phía mình bắt đầu bị chèn ép, đi lại xiêu vẹo trên đường

Cả hai cứ như vậy kéo nhau đến căn tin đang vô cùng trống trải của trường, chọn một bàn ở cạnh cửa sổ, tác giả bắt đầu nhìn ra bên ngoài mà thả hồn mình vào cây cảnh rồi lăm bằm

“Tớ nghĩ cậu nên thử quen cậu nhóc đó”

“Ừ”

“Giá dù cao nhưng có lẽ là xứng đáng”

“....”

“Nếu thật sự yêu thương cậu thì ngay cả vết xước nhỏ chẳng nhóc cũng không để cho cậu bị đau”

“Như cậu đó hả?”

“Tự đào hố tiếp đi, tớ không cảm đâu!!”

“...”

“Tôi nay sang nhà tớ ngủ đi.”

“Bạn rồi, không đi.”

“Chán vậy”

“Chuyện cô ta sao rồi?”

“Ồ, chung quy là đang chờ báo ứng của cô ấy”

“Sao không báo nam nhân giải quyết luôn đi, dù sau cậu làm vậy cũng vì hắn mà?.quay lưng với tình bạn, hướng về nam nhân”

“Bạn bè gì, cô ta đâu giống như mấy người. Với lại, trước kia cũng có xích mích nhỏ nên đã không còn là bạn rồi, còn ác nam đó bạn lắm. Sau chuyện đó, giờ cô ấy cũng đâu còn gì, cao giá lắm thì tớ bị tai nạn này nọ thôi”

“Đừng có xem thường!!!”

“Cô ta trong tôi, xem kiểu gì?”

“Có khi ngày này năm sau sẽ là đám của cậu đấy, tôi sẽ đi hoa không đi tiền và tặng cậu một phần bánh nhé!!!”

“Bối mới nói, quen cậu nhóc đó ẹ ẹ đi, tớ sẽ được báo kê miễn phí nếu cần, tiện lợi vô cùng đúng không”

“Đúng cả nhà cậu ấy!!!”

“Ày, chả thực nữ gì cả. Nhưng không phải lúc này cậu đã đồng ý sẽ quen cậu ta sao?”

“Ừ, thì đồng ý...nhưng mà..”

“Thấy chưa, đồng ý rồi đấy. Đi nhé, bye bye!!!”

“Ồ...”

Tác giả vừa đứng lên xoay người đi thì cậu học sinh với gương mặt biết cười ảm áp nhưng khiến tác giả thấy ớn lạnh đến ngồi xuống thay chỗ mình, tiện tay kéo lại cô bạn định đi theo tác giả vào chỗ ngồi không cho đi đâu nữa...

Và hai người nói chuyện gì đó tác giả không quan tâm, lại tiếp tục gương mặt chào hàng mà đi lòng vòng trường rồi trở ra ngoài.

Bắt đầu lấy xe lăn la quán xá này nọ ăn uống phủ phê, kể đến thì ghé vào vài cửa tiệm, mua một món quà nho nhỏ cho nam nhân cùng chọn vài thứ cho ba mẹ, tự thưởng cho mình vài thứ xong thì rất vui về lấy xe đi về nhà.

Vừa lấy xe, vừa tưởng tượng xem biểu cảm của nam nhân khi nhận quà của mình thì lại tự mỉm cười...tác giả cũng có nhiều hạnh phúc nho nhỏ của riêng mình.

Dù mấy lần trước tặng quà thì nam nhân chỉ hôn nhẹ, nói cảm ơn rồi đi mất không có biểu cảm gì nhiều và đặc sắc cho lắm, nhưng tác giả vẫn thích tưởng tượng, thêm thắt tình tiết vào...

~~~~~

Bỗng nhiên tác giả thấy cơ thể mình bị chấn động mạnh, xung quanh có tiếng đổ vỡ, có tiếng va chạm, la hét...

Rồi lại thấy máu từ đâu chảy xuống, rơi trên tay lấy. Tác giả thử lấy tay lau trán thì mới biết, máu từ trán chảy khá nhiều, đỏ cả bàn tay, lấm tẩm cả trên

áo.

Điều đầu tiên là không hoảng sợ, tác giả vẫn mặt tỉnh như không, đầu óc lại rất tỉnh táo, tháo dây an toàn, đạp cửa xe loạng choạng bước ra rồi ngã lăn ra đường.

Cũng may cấp cứu tới kịp.

~~~~~

Tác giả vẫn không hiểu, bản thân chạy xe rất đúng, không vượt tốc độ, không uống rượu bia cùng nghe điện thoại. Có sao vẫn bị xe tông nhỉ???

“Ăn ở sau mà tới nổi để xe tông như vậy?”

“Là tại ở hiền quá nên bị người ức hiếp” _ tác giả trơ mặt trả lời cô bạn bác sĩ đứng trước mặt mình

“Ừ, ở hiền lắm!! Nói cứ như đúng rồi vậy!”

“Chứ sao!!.. Này, tớ có sao không?”

“Trước tiên muốn hỏi, bị tai nạn nhưng sao lại nhờ người đưa đến bệnh viện ung bướu vậy?”

“Ăn của miễn phí ai chả thích!!”

“...”

“Này này, có bị gì nặng không?”

“Cũng may, do ăn ở hiền từ, chỉ bị thương ở ngoài, hình chụp cũng cho thấy bình thường, không có gì bất ổn. Nhưng dù sau cũng bị chấn động, mấy người thì không chịu ở để giám sát vì sợ nam nhân biết chuyện nên về nhà nghỉ ngơi đi hén, nếu không ổn thì lại đến đây, tôi chở đến bệnh viện khác”

“Đừng có mà máu tụ não hay sau này có khối u là ám tới chết luôn nhé!!!”

“Biết rồi biết rồi, càng lớn càng nói nhiều, chỉ được cái là nhai là phát triển toàn diện. Đi đây” _ mắng mỗ đã đòi xong thì sau đó lại nhét cho tác giả hộp sữa rồi đi mất tích.

Hiện tại đang ngồi trên giường bệnh, cầm lên tấm gương soi xét gương mặt của mình thật tỉ mỉ, tay vừa muốn chạm, lại không dám chạm vào vết thương ở trán, mày thì chau, miệng thì lẩm bẩm mắng nhỏ.

Vừa lúc đó cửa phòng lại được mở, có người bước vào

“Này, có sao không?..” _ cô bạn giáo viên cổ vấn về mặt vội vã cùng hoảng sợ chạy đến xem xét bạn mình, phía sau là cậu học sinh kia về mặt vẫn mỉm cười như ban sáng.

“Ồ ồ, thánh ăn nắm ăn muối của đời tôi đã đến rồi, đề nghị lo hết viện phí đi nhé, bên cảnh sát cũng vậy luôn”

“...”

“Người lấy xe kia chết rồi” _ cậu học sinh liền nói thay vào đề chuyển đề tài sang vấn đề khác

“Người đó là ai vậy? Sao rảnh rồi đi tông người vậy?”

“Là cô ta đó!!!” _ cô bạn lại tiếp tục tự động đào hố lấp mình

“Này, cậu rửa tở từ lúc đó luôn đấy à?. Bị tai nạn thì thôi đi, còn do chính cô ta làm, nội công cũng thâm hậu quá mức đi”

“...”

Thấy bạn mình im thin thít liền cảm thấy không ổn, lại càng nghiêm trọng hơn khi khuôn mặt luôn cười kia bỗng ngưng tất đi nụ cười. Khuôn mặt đó mà không cười thì còn đáng sợ hơn, tác giả vội vàng nhìn bạn mình, nhấn nhò nói

“Haha tớ nói chơi, cậu sợ cái gì, cô ta chết thì không còn gì để lo lắng rồi, cậu cũng có công đó chứ!!!”

“Nam nhân kia, tớ là lo ác nam kia kia”

Nhớ đến ác nam nhà bên, cả căn phòng liền chìm vào yên lặng, không một tiếng động dù là nhỏ nhất, tác giả rùng mình, cứng nhất mỉm cười _ “Biết sao được, tối nay còn bản thảo. Này, mấy giờ rồi?”

“Bốn giờ chiều”

Vừa nghe đến giờ, tác giả liền bất ngờ đứng dậy rồi lại ngồi phịch xuống giường, tay đỡ lấy trán_ “Đưa tớ về nhà nhanh nhanh một chút”

Vội vàng đỡ người ra xe rồi lại đưa trở về nhà.

Vào đến nơi, tác giả vô cùng ngoan ngoãn, bài bản ngồi trước màn hình laptop của mình bắt đầu đóng kịch, cô bạn thì ngồi đối diện xem sách này nọ, còn cậu nhóc thì chễm chệ ngồi trên sofa một mình độc chiếm tivi của nhà

Đúng năm giờ, cửa nhà mở ra, nam nhân bước vào, nhìn thấy cô bạn giáo viên thì chỉ gật khẽ đầu, liếc qua cậu học sinh rồi nhìn đến nữ nhân nhà mình, đi vào bếp tự rót cho mình ly nước, xong lại ra ngồi ngay bên cạnh tác giả

“Mặt sao lại xanh như vậy?”_ nam nhân nhẹ nhàng nâng lên khuôn mặt tác giả, ánh mắt nguy hiểm nhìn thẳng nữ nhân

“.....”

“Trên đầu sao có cả băng dán?”

“À, ngủ nhiều nên mụ mị, té đập đầu, chảy máu nên mặt xanh”_ tác giả nghiêng đầu tránh đi, giả đồ chống tay đỡ trán.

“Đi bệnh viện chưa”

“Rồi mà”

“Còn chóng mặt không?”

“Không đâu, không đâu”

“Vậy thì ổn, viết bài tiếp đi, ba tiếng sau anh qua xem”

Tươi cười, gật đầu như gà mổ thóc nhận mệnh lệnh, nhưng khi nam nhân rời đi, tác giả gục đầu lên bàn...

“Trời ơi, một thành hai, hai thành ba, viết kiểu gì đây trời !!!”

“Hay tớ ở lại với cậu cho chắc???”

“Thôi, về đi, không phải bận việc sao?”

“Sẽ ổn chứ???”

“Được mà”

“Vậy đi đây, có chuyện nhớ gọi”_ ngôi nhà ba người vào, hai người đi ra, còn lại một người ngồi thờ dài, khóc thầm trong tư tưởng.

[Chết chắc rồi]

Đúng một tiếng rưỡi sau, nam nhân lại sang nhà, lúc này tác giả đã thực sự gục trên bàn mà ngủ, nam nhân thấy vậy cũng lười ôm người kia vào trong, đi vào phòng, dọn hết mành gối từ giường ra, cẩn thận đặt một chiếc gối cho tác giả, kê gối ôm không cho tác giả lăn đập vào bàn, xong rồi bản thân cũng kê gối, kéo chăn lên ôm tác giả rồi ngủ. Cứ thế hai con người ôm nhau ngủ qua con đói.

Đến chín giờ tối, tác giả lờ mờ tỉnh dậy, vừa mở mắt liền thấy cổ của nam nhân trước mắt, không dám nhúc nhích, đành phải nằm yên chờ người kia tỉnh.

Cũng may, nửa tiếng sau người kia cuối cùng cũng tỉnh, vô cùng bản năng đi thẳng vào bếp bắt đầu nấu cơm, còn tác giả ngoài này sau khi lăn lộn với đồng mành gối xong thì phải lúi húi nhặt từng cái, chạy ra chạy vào phòng để dẹp đồ.

Sau đó thì nhân lúc nam nhân đang nấu ăn, đặt luôn hộp quà nhỏ bên cạnh, kể đến chạy đến bàn ăn, ngồi vào chỗ ngay ngắn chờ cơm tới.

Nam nhân dọn ra đồ ăn, hôn nhẹ lên trán tác giả như cũ nói cảm ơn rồi quay về chỗ ngồi của mình

“Anh biết chơi bóng rổ không?”_ đang rất khó thế ăn miếng thịt trong chén, tác giả bỗng dưng ngưng lại, hồ hồi hoi nam nhân đang từ tốn ăn cơm đối diện

“Chút ít”

“Lát ra chơi bóng thử đi, em cũng có ý tưởng để viết bài”

“...”

~~~~~

Tại sân bóng rổ ngoài trời của khu chung cư, lúc này đã là mười giờ đêm nên không có ai cả. Nhưng hôm nay lại ngoại lệ.

Trên sân bóng, một bóng người cao to, thân hình rắn chắc đang ra sức chuyển bóng từ tay này đến tay kia rồi kể đến là ném bóng, úp rổ, đón bóng bật bảng.

Tất cả tinh hoa của môn bóng rổ nam nhân đều phải thể hiện ra hết, để phía trên hàng ghế gỗ của người xem, tác giả áo khoát, nón khăn đầy đủ đang vô cùng chăm chú vừa xem nam nhân chơi bóng rổ, hai tay thì liên tục gõ bàn phím.

Nhưng có ai hay, nam nhân nào ngờ được, tác giả đang kịch liệt chat trên diễn đàn truyện của mình, huyền thuyên về việc đang có mỹ man chơi bóng trước mặt.

Đêm nay thật dài~~~~

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Quan tâm và được quan tâm đều là những điều đẹp đẽ nhất chúng ta có thể thật lòng trao cho nhau.

Không biết vì lý do gì nhưng từ sau hôm ra về từ bệnh viện, tác giả thường xuyên bị đau đầu.

Nên hôm nay sẽ như lời hẹn trước đó, đến bệnh viện ung bướu của bạn mình tìm đồ miễn phí!!!

Đến để xe ở bãi xong, thì lại chuyển qua xe của cô bạn rồi cả hai cùng đến một bệnh viện khác.

“Đau đầu thôi hay còn gì khác không?”

“Buồn ngủ”

“Các người lúc nào chả ngủ, mở miệng là ngủ, nhắm mắt là tiếp tục ngủ”

“....”

“Có khi làm việc nhiều ít nghỉ ngơi đầu cũng sẽ đau đó!”

“...”

“Đúng không?”

“Ừ, có làm việc nhưng không có nhiều, nam nhân thấy bị thương nên không có ép viết bài”

“Phải nói anh ta cũng xui, nghe đồn nếu nộp bài trễ quản lý phải chịu tội đó”

“Cậu nghĩ sẽ phải chịu trách nhiệm khi tờ lười biếng à??”

“Chứ sao!!!”

“Ừ, khám xong ghé công ty anh ấy luôn đi”

“Được”

“Ê này”

“Hửm?”

“Vài ngày tới tờ đến ở chỗ cậu được không?”

“Tờ ở bệnh viện suốt mà”

“Đó đó, ý tờ là cái đó đó”

“Bí ý tưởng đến như vậy luôn à?”

“Cũng không tới nỗi đó. Nhưng phải phòng hờ, tất nào thì còn cái khác chứ!!!. Sống phải biết linh hoạt, người thông minh luôn làm chuyện thông minh”

“Đến nhớ báo, tớ tới đón rồi cậu lấy xe về luôn”

“Vây ngon rồi.”

~~~~~

“Nhắn tin cho ai mà mặt trầm trọng vậy?”

“Ác nam phòng bên”

“Hai người chừng nào mới cưới đây?”

“Nếu không cưới mà cứ sống như vậy có được không?”

“Hai ông bà thì sao?”

“Ồ, mở miệng ra chữ đầu tiên không phải hỏi thăm con mình mà là hỏi chừng nào mới có cháu!!!. Ghê không? Nguy hiểm không?”

“Ai chả vậy!!!!”

“Bối mới nói. Nay còn mấy người, chừng nào thì có em bé?”

“Ba tháng rồi”

“Cho tôi làm mẹ đỡ đầu đi”_ tác giả hào hứng mắt chớp chớp nhìn bạn thân của mình

“...”

“Mới ba tháng chắc chưa biết trai gái nhỉ? Có đem hình không?”

“Trong ngăn đấy”

“....”

Thấy tác giả chăm chú chỉ xem chứ miệng không hoạt động, cô ấy nhướn mày đầy hứng thú

“Sao, muốn sinh con không?”

Tác giả đang nhìn tấm ảnh rồi chuyển sang nhìn cô, lắc đầu lia lịa.

“...”

Đến được bệnh viện, cứ tưởng là do căng thẳng mà đau đầu nhưng cuối cùng lại phát sinh thêm máu tụ não, dù sao cũng nhỏ và lành tính nên uống thuốc sẽ tự tiêu trừ, thở phào nhẹ nhõm cho người ở hiện.

Tác giả còn may mắn chán!!!

“Cậu bị thương nam nhân không nói gì à?”

Hai người tranh thủ đi dạo một vòng khuôn viên bệnh viện xem xét xung quanh để cho tác giả thu thập thêm vài thứ.

“Không, nhưng lâu lâu lại nhìn tớ một chút”_cứ nhớ tới lại khiến tác giả rùng mình, lại nhìn xuống mấy tấm phim chụp của mình, cất trở lại vào túi, đưa thẳng cho cô bạn cầm.

“Vụ tai nạn có được thời sự nhắc sơ qua đó!!!”

“....”

“Nam nhân không nói gì thật à?”

Cứ nhìn thấy ánh mắt không tin nổi của bạn mình, tác giả thở dài, bực dọc_ “Thiệt, không có nói !!!”

“Cậu giải thích như thế nào với nam nhân về vết thương?”

“Ngủ nhiều, mụ mị, té đập đầu, chảy máu”

“Sao tự nhiên thông minh đáng sợ vậy?”

“Không lẽ bảo ngủ quên nên bị xe tông?”

“Cậu không còn gì ngoài ngủ à?”

“Không lẽ ăn nhiều, cho nên lúc lấy xe bỗng đau bụng dữ dội, đau đến mất hoa đầu choáng, không vững nên tông phải xe.”

“Không ngủ thì chuyển sang ăn, này tuổi con gì vậy?”

“Này, tớ với cậu cùng tuổi thì cậu nghĩ tớ tuổi gì hả. Mà nói, tớ là bị tông chứ có phải đi tông đâu!!!”_ tác giả vui vẻ giơ ra ngón cái, tặng thêm một cái nháy mắt quảng cáo thương hiệu

“Kiểu này chắc nam nhân biết hết rồi!!”_ cô bạn lắc đầu mỉm cười với tác giả

“Nguy hiểm ghê hén”_ tác giả tự gật gù cho phát biểu được cho là chính xác của bản thân.

“Tôi giờ mới biết nam nhân của cậu nguy hiểm à?”

“Không, biết cũng lâu rồi, nhưng không ngờ trình ác của ác nam lại chỉ tăng chứ chả giảm. Thật khó lường nhỉ?”

“Tớ thật sự không hiểu cậu như thế nào sống bên cạnh nam nhân nguy hiểm đó được đấy!!!”

“Đâu có gì rắc rối đâu, sống cũng thoải mái lắm”

“Kệ, có lẽ như vậy là tốt”

“Ừ”

“Biết gì không mà ừ?”_ cô bạn chuyển qua lườm tác giả thì thấy người kia lại lắc đầu lia lịa

“Này, dù sau cũng là máu tịt, uống thuốc thì cần thời gian, ngoài việc đau đầu thì có thể mất mớ nữa. Nên cần nghỉ ngơi ngay lập tức. Còn nếu cảm thấy không ổn thì nhớ gọi tôi đó. Gì chứ cậu thì tin không được nhưng cái linh tính dờ hoi của cậu thì tin được một chút”

Cô bạn cũng còn công việc của riêng mình, tác giả cũng không muốn chiếm dụng thời gian của người khác cho việc vô ích nhiều nên nhanh chóng đồng ý, không quên lườm người ta một chút và nhờ cô ấy đưa mình đến công ty của nam nhân

Một mình bước vào công ty, vẫn như bao lần, vẫn ngớ người mà đưa mắt nhìn xung quanh. Sau đó mới đến thang thang máy dành riêng cho giám đốc, định nhấn nút nhưng lại bị ngăn cản, tác giả đưa mắt nhìn sang bảo vệ

“Sao vậy?”

“Thang máy của giám đốc”

“Vậy tôi đi thang máy của nhân viên là được đúng không?”

“Cô là nhân viên ở đây à? Sao không có thẻ?”

“À, tôi có hẹn với giám đốc ấy mà”

“Máy giờ?”

“À, lúc này nè”

“Giám đốc không có ở công ty thì làm sao hẹn được, mời cô ra ngoài”

“Hả???”

Ờ, thì mấy lần trước toàn đi từ bãi đỗ xe, lên thẳng phòng giám đốc, sau đó thì dùng khẩu trang mà đi dạo lòng vòng công ty, nên giờ công kích chính diện thì chả ai cho vào cả.

Tác giả lúng túng đi ra góc đằng xa, lấy điện thoại, gọi cho nam nhân

<....>

“Này, công ty của anh, cho em vào, em không vào được”

< Ra căn tin chờ đi, anh đến liền>

“Bạn thì làm cho xong đi, em về”

<Ồ đó đi>

“Tút..tút...tút”

Tác giả khó khăn nhìn bảo vệ rồi từ từ lui về sau, khẽ cúi chào người ta rồi bắt đầu đi tìm căn tin của công ty, cũng may là ở gần đó, nếu không lại tốn thêm thời gian tìm kiếm trong khi tác giả lại đang rất mệt.

Thở phào, ngồi xuống ghế, tiếp tục lúi laptop ra làm việc, đến hai tiếng sau thì nam nhân mới xuất hiện, ngồi xuống bàn của tác giả ở vị trí đối diện khiến mọi người gần đó đều phải lén lút nhìn ngó sang chỗ tác giả

(Lần đầu tiên phát hiện trong công ty có trai đẹp gái xinh chứ giề...hiểu mà...hiểu hết!!!)

“Về rồi à, uống đi”_đẩy ly nước với toàn nước đá tan ra cho nam nhân rồi tiếp tục chăm chú gõ bàn phím, ấy vậy anh vẫn cầm đến uống mà không gọi ly khác.

“Làm gì vậy?”

“Sắp xong rồi, hôm nay nộp bài sớm một chút chắc được”

“Sao vậy?”

“Hừm, đâu gì đâu, hứng thú nhất thời thôi”

“Ừ”

“Đi thị sát à?”

“Ừ”

“Xong chưa mà về vậy?”

“Lên trên phòng anh nhờ chút việc”

“Khoan, uống hết ly nước, đem bỏ rồi hă lên”

“...”_nam nhân bồng dung nghe lời, ăn luôn nước đá, đến quãng ly vào sọt rác rồi thông thả cho hai tay vào túi quần, bên này tác giả cũng nhanh chóng gấp lại máy, bỏ vào túi rồi đi theo phía sau.

Mới được vài bước thì dừng lại, lấy túi trên vai của tác giả chuyển sang bên người mình rồi tiếp tục bước đi. Sải chân nam nhân vốn rất lớn, nhưng lại đi khá chậm chỉ để người kia đi song song theo mình và toàn thể nhân viên ở sảnh được một màn sáng mắt.

Đến trước cửa thang máy dành riêng cho giám đốc, nam nhân chỉ đứng nhìn trực diện, cũng chả thèm liếc nhìn sang bảo vệ. Nách thì cặp túi xách, hai tay thì trong túi quần. Nhìn xa cứ như đại ca học đường, tay cũng chả buồn ấn nút, tác giả thấy vậy nghiêng người bấm hộ nút thang máy.

“Này cả anh và cô kia”

Tác giả cùng nam nhân đều yên lặng nhìn cánh cửa thang máy, vừa lúc cửa mở định bước vào thì bảo vệ lại giờ tay, chắn ngang không cho vào, nam nhân nhìn qua phía người bảo vệ.

“Anh làm việc ở đây bao lâu rồi”

“Ba năm”

“Lương cao không?”

Bị nam nhân bắt ngờ hỏi, anh bảo vệ lúng túng trả lời.

“Chả tăng bao giờ, nhưng tôi vẫn muốn làm ở đây. Này, đây không phải chuyện của anh, mau ra khỏi đây!!!”

“...”_không quan tâm cánh tay kia cản đường, cứ như vậy hiên ngang đi vào, tác giả cũng lách người vào cùng, bảo vệ thấy vậy liền dùng bộ đàm định gọi thêm hỗ trợ nhưng bỗng nhiên lại ngưng, tro mắt nhìn cánh cửa dần đóng.

Tác giả thấy, trước khi cửa đóng, anh bảo vệ đã cúi đầu chào.

Nhắm mắt cũng biết nam nhân sẽ làm gì với anh ta, lương anh ta sẽ tăng...à quên phải là lương của những bộ phận như dọn dẹp, bảo vệ đều được tăng thêm chút nữa. Ít hay nhiều thì tác giả không rõ.

Dù sao từ việc hỏi lương anh bảo vệ, nam nhân sẽ bắt đầu việc tra xét lại sổ. Bởi vì mỗi năm, tùy theo thành quả của mỗi bộ phận đều có tăng hoặc giảm lương, nhưng ở phần bảo vệ và dọn dẹp thì chỉ có tăng. Xem ra sắp có chuyện hay rồi.

Còn riêng anh bảo vệ kia có khi còn được cất nhắc lên làm quản lý cũng nên. Vì tội dám chặn cửa giám đốc!!!

Vừa lên đến tầng cao nhất, cửa thang máy vừa mở liền chạy thật nhanh, mở tung cửa phòng giám đốc, xông thẳng vào phòng, mở luôn cửa phòng riêng rồi phóng lên giường, nằm sấp mặt xuống, ôm hết gối trên giường vào người tạo chỗ hở để dễ thở

“Muốn ngủ quá đi”

“Ngủ đi”

“Thôi, mất công ngủ luôn, có việc gì nói lẹ lẹ đi”

“Dù sau hôm nay cũng đến công ty, văn kiện em giải quyết hết đi”

“Anh thật lười biếng.... Thôi, đi ngủ, em chưa nghe gì hết”

“Anh đi họp, chắc ba tiếng sau trở lại”

“Em ngủ rồi !!!”

“...”

Trong phòng bỗng yên lặng vô cùng, chỉ nghe thấy tiếng chinh điều hòa và cảm giác được đập lại chần, kể đến tác giả nghe thấy tiếng đóng cửa rất nhẹ, quay đầu lại thì cũng không thấy nam nhân đâu.

Cổ chờ thêm một chút thì chạy ra mở cửa, lén lút nhìn về phía bàn giám đốc. Không có ai cả, mở rộng tầm nhìn hơn, bắt đầu tìm kiếm trong căn phòng rộng lớn nhưng không thấy nam nhân ở đâu, chán nản vô cùng, thở dài, ngồi vào chỗ giám đốc, lôi ra cây viết trong ngăn tủ, kéo lại vài văn kiện, bắt đầu xem xét.

Nam nhân vốn vừa là quản lý nổi tiếng đẹp trai lạnh lùng của một tác giả nổi tiếng, lại còn là giám đốc của công ty X mức tiếng này. Vậy có sau không ai phát hiện???

Ở công ty, thường thì anh đều đi và về bằng thang máy riêng..cứ từ nhà xe lên phòng làm việc và ngược lại. Cho nên không ai biết nam nhân của tác giả là giám đốc cả, chỉ trừ những người nắm chức cao của công ty mới biết đến anh.

Trong mắt bạn đọc anh là quản lý và biên tập, còn trong mắt người của công ty hôm nay thì chỉ là anh nhân viên đẹp trai con con nào đó.

Còn về giám đốc kiêm chủ tịch cũng là đại diện hiện tại mà mọi người thường thấy lại là ba của nam nhân..nhưng toàn trên danh nghĩa (gọi tắt là trá hình) về phần việc làm thì toàn bộ đều đổ qua cho ác nam.

Tác giả bởi vì được mẹ khuyên nên học kinh doanh nên cũng giúp ích được cho nam nhân đôi chút, thỉnh thoảng vẫn đến công ty làm thay.

Vốn lúc trước, nam nhân không hề đề cập đến công việc với tác giả, đến văn phòng toàn những lúc bị cảm hay bệnh để nam nhân tiện bề giám sát, nên khuôn mặt lúc nào cũng có khẩu trang để tránh lây bệnh, đến nơi thì lại đi dạo hết toàn nhà, kể đến toàn mở game hay chọc phá đầu đó, mệt thì vào phòng riêng mà ngủ.

Nhưng bởi vì hôm đó có họp đồng đột xuất cần đi kiểm tra nên nam nhân bỏ lại tác giả một mình trong phòng, rồi sau đó trong lúc không có nam nhân thì lại có văn kiện cần giải quyết gấp, tác giả vô cùng tự tin nói với thư kí của anh

“Đưa đây!!!”

“Nhưng...”

“Cứ đưa đây, tôi chịu trách nhiệm”

“Nhưng cô là ai?”

“Tôi hả?? Ồ, người làm nhà giám đốc!!!”

“Vậy tôi càng không thể đưa”

“Ày, không phải đang gấp sau, đưa đây, nếu làm được tôi sẽ làm cho, tôi có uy tín lắm”

“Không được đâu”

“Vậy cô tự kí sao, không sợ bị trách à? Hai thư kí chính cũng đi mất. Hay là cô định để đó chờ cho văn kiện có vấn đề..tốt nhất vẫn đưa tôi đi, nếu làm ỏn thì êm xuôi, còn xui có gì tôi chịu, cô cũng đâu mất mát gì”

“Tôi đưa cho cô thì không phải sai lắm sao?”

“Không phải giám đốc anh mình của cô toàn chọn người tài không hay sao? cả người làm cũng tài ba không đấy!!! Đưa đây nhanh lên”

Không nói nhiều thêm, trong lúc thư kí lơ là ý chí chiến đấu, tác giả nhanh chóng giật qua văn kiện, đi đến chỗ giám đốc, thả người ngồi vào chỗ, bắt đầu lục lọi tìm viết rồi bắt đầu ngồi đọc cẩn thận, cô thư kí thấy vậy cũng chỉ yên lặng đứng nhìn.

“Nói với họ hủy hợp tác, yêu cầu cùng lợi nhuận đều không hợp lý, nếu không thay đổi thì đều hủy hết đi, à còn nữa, bảo là chúng tôi muốn giúp công ty phát triển bởi vì có tiềm năng, nhưng có vẻ công ty của các vị không nhận ra điều đó. Chúng tôi chỉ giúp những người biết rõ năng lực của bản thân để đôi bên cùng có lợi”

“...”

“Làm đi, làm đi, làm nhanh đi”

“Được”

Thư kí rời đi, tác giả lại như trẻ con, bắt đầu tò mò lục lọi bàn làm việc của nam nhân, rồi kể đến lại lấy thêm vài văn kiện khác bắt đầu xem xét rồi giải quyết luôn với tư tưởng:

[Làm sai thì nam nhân sẽ tự dọn hoặc sửa lại hết, tác giả ta đây chỉ góp phần làm cho cuộc sống nam nhân thêm nhiều màu, nhiều mè một chút.]

Vậy mà lát sau nam nhân trở về, nhìn thấy tác giả đang tung hoành trên bàn làm việc của mình thì cũng mặc kệ chỉ nhún mày rồi sau đó quay đi, vào phòng riêng làm gì đó rồi lại đi ra ngồi ở sofa.

Chừng năm phút sau thì lại có người khác vào, ngồi đối diện bắt đầu cùng nam nhân trò chuyện, tác giả rất lịch sự, thôi kí tên lên giấy tờ, thực hiện tư thế của học sinh ngoan hiền hai tay khoanh ở trên bàn, mặt cúi xuống...nhìn thì có vẻ đang đọc rất chăm chú, nhưng sự thật thì lại đang cố nghe họ nói chuyện gì.

Nhưng chưa kịp nghe được gì thì nam nhân lại mời người đó sang phòng họp riêng, tác giả chán nản nằm dài trên bàn, nằm đến lim dim sắp ngủ thì có tiếng mở cửa,hai người thư kí riêng bước vào sau nam nhân.

Anh đi đến tựa người bên bàn, cầm lên bảng tên của ba mình, bắt đầu như một giáo viên khó tính với cây thước trong tay, bắt đầu nhip bảng tên trong tay mắt nhìn tác giả.

“Em khá lắm”

“Đương nhiên!!!”

“Biết anh đang nói về cái gì không?”

Được nam nhân hỏi, tác giả nhiệt tình lắc đầu_”Không biết”

Nam nhân nhún mày, mỉm cười nửa miệng, tác giả thờ phào khi nhìn thấy biểu cảm đó, nó là câu trả lời ‘bạn đã được bình an’ của nam nhân.

Nhưng kể đến, nam nhân lại hướng về phía thư kí mà nói_ “Nữa cuộc đời còn lại của tôi do cô ấy quản lý đấy”

“...”

“Hả??_tác giả ngây ngô, tròn mắt nhìn nam nhân

“Đã biết từ lâu, nay coi như được khẳng định một lần nữa”_hai người mỉm cười, đồng loạt giơ tay chào_”Chào...”

“Em có vẻ có nhiều tài lẻ đấy”_nam nhân ngắt ngang, không cho họ nói tiếp

“Đương nhiên”

“Có muốn tiếp tục phát huy tài lẻ này không”

“Có!! muốn đi học vẽ lắm, cho học vẽ nhé, gì chứ mắng đó tự tin lắm”

“.....”

“Không cho à....vậy mà dám mời mọc...haizz, mệt rồi đi ngủ”

“Nhớ uống thuốc”

“Ừ”

Vậy đấy, cứ như vậy hễ bị bệnh thì lại được đến công ty làm việc phê duyệt, nhàn hạ vô cùng.

Nhưng hiện tại,ngồi được một lúc thì đầu lại đau, nhìn từ một trang giấy lại thành ra năm tờ, cổ nhấm mắt lâu một chút rồi mở ra nhưng chỉ cần mở mắt thì khung cảnh đều rất mờ ảo.

[Có lẽ cần phải đi ngủ thật rồi]_cô gắng định hình lại đường đi, lục lại trong trí nhớ hình ảnh của căn phòng, vừa đi chập chững được mấy bước nhỏ đã ngã ra sàn.

Cùng lúc lại nghe thấy tiếng mở cửa phòng, vội vàng quơ tay dò đường, nhanh chóng chui vào bên trong bàn vô tình lại đụng trúng đầu

“Au”

Tác giả nghe thấy tiếng bước chân vội vã...

“Làm gì vậy?”

Là giọng của nam nhân, nhưng trước mắt tác giả chỉ có thể thấy được một khối chữ nhật màu đen toàn tập trước mắt, cảm thấy mặt mình ước, tác giả vẫn đăm đăm nhìn về hướng hình khối biết phát ra âm thanh giống nam nhân kia.

“Mắt, mắt không thấy rõ”

“...”_nam nhân xốc hai bên tay của tác giả kéo ra khỏi bàn một chút thì ôm luôn nữ nhân vào người. Tác giả rất ngoan ngoãn không chớp mắt an tâm gác cằm lên vai nam nhân

“Thuốc trong túi áo khoát ấy”

“...”_nam nhân yên lặng đặt người lên giường, xoay người lấy thuốc cùng nước đưa đến tay cho tác giả, bản thân thì bắt đầu đọc thông tin của lọ thuốc, tất cả đều diễn ra trong yên lặng.

Tác giả uống xong, bắt đầu quơ ly nước trong không trung, đến lúc đụng trúng nam nhân thì mới ngừng lại, cảm giác ly nước đã được lấy đi thì tay cũng nhanh chóng kéo lấy nam nhân, tay kia bắt đầu kéo mền, kéo gối lại gần, nằm xuống

“Hết thấy luôn rồi, ngủ một chút”_nói những lời bình thường như không phải chuyện của mình khiến cho nam nhân chỉ có thể nhíu mày, yên lặng nằm bên cạnh nhìn tác giả rồi cũng lìm dim ngủ.

~~~~~

Nam nhân bị quấy rối lúc ngủ, mày chau lại nhìn vô cùng nguy hiểm.

[Lúc thức đã đáng sợ, vừa ngủ vừa chau mày cũng khủng khiếp không thua gì thức!!!]_tác giả bội phục nghĩ, tay vẫn tiếp tục sờ má, chọc trán nam nhân. Phá mãi người kia vẫn không dậy, liền chơi liêu, dùng tay vạch lên mí mắt của nam nhân.

Vừa vạch lên liền thì con ngươi bên trong di động qua lại rồi nhìn thẳng tác giả, vội vàng rút tay, chờ mong nam nhân mở mắt. Nhưng không, nam nhân vẫn tiếp tục ngủ.

“Này, tỉnh đi, tỉnh đi”_tiếp tục dùng tay vuốt theo đường chân mày của nam nhân, tiện tay bút theo vài cọng. Như ý nguyện, nam nhân mở mắt nhìn tác giả.

“Thấy rồi???”

“Ừ, bình thường rồi”

“Bao lâu thì hết”

“Hai tháng thôi”

“Đi khám riêng với anh!!”

“Không đi”

“Cảm giác ra sao?”

“Hiện tại tâm trạng rất ổn nhưng bụng rất đói”

“Mấy giờ rồi?”

Vậy đấy, các người định nằm trên giường mà đối thoại buồn nôn như vậy hoài à

“Bây giờ thôi”

“Ăn gì đây?” _ nam nhân ngồi dậy, tay xoa xoa trán

“Đói nhưng không muốn ăn gì cả”

“Muốn về nhà không?”

“Hôm nay ở công ty, tối đi thám hiểm đi”

“Xuống căn tin, thích gì anh nấu”

“Cũng được”

Không biết công ty người khác ra sao, nhưng ở công ty của nam nhân lúc nào cũng có người làm việc.

Tuy cũng có bấy nhiêu bộ phận nhưng chia ra hai ca làm khác biệt. Buổi sáng đến chiều thì toàn nhân viên công sở bình thường, còn từ chiều đến sáng hôm sau đều là những thành phần ưu tú, thích cây đêm, cực kì nghiêm túc và hiệu suất cùng thành quả luôn rất cao. Lương của họ cũng cao hơn hẳn so với những người buổi sáng.

Cho nên bạn đọc không cần lo căn tin đóng cửa nhé.

Nhưng có khác biệt một chút, bảo vệ của công ty buổi sáng chỉ mang gậy cùng điện đàm, còn buổi tối thì là súng và điện đàm, đồ thì toàn đen để nhân viên không để ý đến.

Nam nhân cùng tác giả xuống căn tin, lịch sự mượn phòng bếp của họ và bắt đầu nấu ăn.

Tác giả ngoài này thì đi dạo vòng vòng, cuối cùng cũng trở lại bàn ăn, tư thế sẵn sàng chờ ăn.

Sau khi đã giải quyết xong mọi thứ, tác giả quyết định đi lòng vòng công ty. Nhưng vừa vào thang máy lại đi thẳng lên tầng thượng ở được một chút lại trở về phòng giám đốc mở game chơi và để nam nhân ngồi đó làm việc.

Nam nhân có đến năm thư kí, nhưng chỉ có hai người là được tin tưởng nhất, lịch làm việc của họ cũng thay đổi thường xuyên dọ tạt bàn bạc, phân công với nhau.

Còn ba người kia thì được cố định làm buổi sáng như nhân viên bình thường.

Hai người này có hẳn cả phòng riêng và nếu một người được nam nhân chọn đi ra nước ngoài công tác thì người còn lại chịu trách nhiệm giám sát công ty lúc đó. Bởi vậy, nếu nam nhân có đột xuất bùng làm việc thì có hai người họ công lưng gánh thay.

Tác giả chạy qua phòng của hai người đó, vui vẻ chào họ, không quên dùng tay rình luôn lọ bánh gần đó rồi dùng chân đá ghế từ phòng họ đến phòng nam nhân, kéo đến ngồi đối diện, cùng nam nhân xem xét giấy tờ.

“Có mệt thì nhớ đi nghỉ”

“Biết mà. Đây nhớ đừng nói cho ba mẹ biết đấy”

“....”

“Họ lo lắng cũng không được gì”

“Muốn ăn gì thêm không?”

“Anh muốn ăn bánh không?” _ tác giả xòe ra hủ bánh mình quang mình lấy từ người khác và lén lút giấu từ nãy đến giờ ra khoe, vui vẻ mở nắp cho nam nhân một miếng, cho mình ‘n’ miếng, vừa ăn lại vừa đọc văn kiện.

~~~~~

“Muốn uống nước”

Nghe tác giả nói vậy nam nhân ngưng viết, cầm lấy điện thoại bàn gọi cho thư kí đem vào.

“Mai mốt trong văn phòng cũng nuôi cá cảnh đi” _ tác giả buông bút vui vẻ đề nghị

“Không hợp phong thủy”

“Hừm?”

“Nuôi sẽ chết”

“Còn mấy thứ khác thì sao?”

“Cũng vậy, đều sẽ chết”

“Sức tàn phá của anh cũng thật mạnh”

“....”

~~~~~

Giải quyết công việc đến ba giờ sáng thì tác giả mắt nhắm mắt mở, kéo tay áo nam nhân

“Đi ngủ”

Ừ, lại ngủ. Ngủ đến trưa thì lại tiếp tục làm việc. Đời chỉ có ngủ và làm việc.

(cuộc sống mà được như vậy thì quá đơn giản rồi!!)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Cuộc đời vốn rất đơn giản...sinh ra...lớn lên...*lược bỏ'n' chữ*... rồi chết...chỉ có suy nghĩ cùng hành động của bản thân sẽ khiến việc sống trở nên sinh động hoặc rắc rối hơn...cho nên...Đơn giản à, còn lâu!!

Bởi vì lo lắng cho tác giả nên mấy hôm nay nam nhân quyết định ở nhà và dọn thẳng sang căn hộ của tác giả để dễ chăm sóc.

Dù bệnh nhưng lúc khỏe thì vẫn phải mặt chai mà mặt đối mặt với màn hình máy tính, ngón tay thì phải liên tục bấm bàn phím. Dù sao cũng hay đau đầu nên lúc làm được thì tác giả đều rất chú tâm vào công việc, không có lang mạng, ham chơi như trước.

Nhưng mà...hiện tại tình cảnh có chút khác lạ.

Nam nhân ngồi ở sofa ăn trái cây, xem tivi. Còn tác giả thì ngồi ngay ngắn, khoanh chân trên thảm chăm chú làm việc.

Nhìn kiểu gì cũng thấy cảnh này rất có vấn đề. Nhưng vấn đề ở đâu thì tác giả không thể hình dung ra một từ ngữ cụ thể để diễn tả nó.

[‘Bóc lột’ ?? Chưa đủ. ‘Nô lệ’?? Cũng không quá đúng. Nhìn sao cứ giống học sinh đang chuẩn bị trả bài phụ huynh ấy nhỉ??? Hay đại loại như viết kiểm điểm vậy. Rốt cục từ nào mới đúng nhỉ!?...] _ tác giả bắt đầu đưa não bộ vào chiều không gian của sự ảo tưởng, miệng bắt đầu cầm lấy cây viết gằn đó và cắn.

“Đau đầu à?”

“Không, không có. Đang suy nghĩ thôi”

“Gặp khó khăn chỗ nào à?”

[Có!!!. Có khó khăn ghê lắm. Anh giải thích đi. Sao anh lại được ngồi thành thoi còn em phải làm việc]

“....” _ nghĩ thì táo bạo lắm, nhưng chỉ dám yên lặng, lắc đầu rồi lại tiếp tục nhìn màn hình phẳng nhiều màu phía trước, còn nam nhân vẫn tiếp tục xem thời sự.

“Anh chuyển kênh đi”

“....”_nam nhân liền chuyển sang kênh chứng khoán.

“...Anh chuyển kênh khác đi”

“...”_nam nhân chuyển sang chương trình quảng cáo.

“Này”

“Hửm?”

“Em đâu có đang ăn thứ gì đó hay là con nít đâu”

“Hahaha”

“Mở hoạt hình đi”

“....”_nam nhân lại chuyển sang kênh thời sự, tác giả liền quay lại nhìn nam nhân, nam nhân thì chỉ liếc sơ qua tác giả, miệng vẫn mỉm cười, tay thì chuyển kênh.

Tác giả hài lòng khi thấy anh chuyển, quay đầu lại nhìn vào màn hình tivi.

“Ôi mẹ ơi!. Con gì vậy!!!”_ngay lập tức đẩy ngược người ngồi vào giữa hai chân nam nhân, tay thì túm cẳng chân của hắn

Ác nam chuyển đến kênh đang chiếu phim kinh dị, tác giả vừa quay lại thì thấy một thứ kì dị nào đó, máu me khắp người, miệng mở lớn và chuẩn bị ăn não nạn nhân.

[Mẹ nói ơi!!!]

Nam nhân hứng thú,cúi người để có thể nhìn thấy gương mặt vừa ngạc nhiên, vừa ghê sợ của nữ nhân_“Hahahahaha. Nhìn em xem, biểu cảm quá mức phong phú rồi!!!. Hahaha”_sau đó anh thừa cơ hội hôn một cái rồi đi xuống bếp mất tích.

Còn tác giả thì ngồi cứng người, mặc kệ mình vừa bị hôn, không động đậy, chẳng buồn chớp mắt. Chỉ chăm chăm nhìn cảnh máu me đầm đìa ấy, không khép nổi miệng.

“...”

(Nữ chính của tôi đây sao???.Phản cảm hết xúc hà!!!)

Sau khi bị kích động tinh thần dữ dội. Tác giả đã ngồi ngây người ở đó, đến lúc nam nhân trở lại, thật sự chuyển kênh hoạt hình thì tác giả mới ngồi ôm chân vào người.

“Tối nay sẽ không ngủ đâu”

“...”

“Nhớ đi vệ sinh chung đó, uống nước nữa, ăn đêm nữa. Em không đi một mình đâu!!”

Tác giả tuyên chỉ, nam nhân cũng đến ngồi ôm chân nghiêng đầu nhìn khuôn mặt ngơ của tác giả, miệng vẫn chưa tắt được nụ cười.

“Sao anh nhăn tâm như vậy”_tác giả nghiêng đầu như nam nhân, đưa gương mặt không cảm xúc sang nhìn nam nhân mặt tươi như hoa kia.

[Giận...]_tác giả lấy, đi thẳng lên phòng.

~~~~~

“Sao vậy?”

“Dù không nghe anh nói gì nhưng em bị trặc tay rồi, không cử động được”_tác giả đi đến trước mặt nam nhân, lắc lư bàn tay trái không còn sức sống của mình qua lại như quả lắc, tay phải không quên nhét bánh vào cái miệng đang hoạt động hết công suất của mình.

Nam nhân nhú chặt mày, nắm lấy bàn tay nữ nhân.

“Đau đó, nhẹ thôi”_tác giả vẫn mặt tỉnh, cảnh báo nam nhân.

Mặc kệ, anh cũng đã quá quen với cái mặt chai ấy rồi. Nhờ đó mà anh luôn bình tĩnh trong những lúc không ngờ nổi.

Đi vào phòng mang ra áo khoát rồi giúp tác giả mặc vào, bản thân cũng vậy rồi xuống nhà xe, lấy xe chở nhân vật chính đến bệnh viện.

Tác giả lúc này đang bị ù tai, không thể nghe rõ bất cứ âm thanh gì, chỉ có thể chăm chú theo dõi nam nhân, đề phòng anh mở miệng muốn nói gì đó để còn có thể trả lời, tác giả không muốn để nam nhân của mình nói chuyện một mình.

“Sao lại bị như vậy?”

“Theo khẩu hình miệng cùng thường lệ thì chắc hỏi tại sao em té rồi, đúng không?. Gật đầu cái coi!!”

“....”_anh nghe vậy liền bảo trì yên lặng, không thêm gật đầu cho biết đáp án.

“Đang xuống cầu thang, còn có mấy bậc nữa tự nhiên đau đầu rồi té thôi”

“Có chảy máu ở đâu không?”

“Này, sao nói chuyện với em mà cứ lười biếng như vậy chứ. Nói lại đi, khẩu hình miệng rõ một chút, đừng có nói nhanh, đừng nói từ lỏng hay nói âm lại với nhau, cũng đừng có mà nói chuyện kiểu miệng thì mở mà ít cử động môi, lưỡi thì hoạt động liên tục như vậy chứ, em không thể nghe được đâu, mà hiểu cũng khó lắm đó!!! “

“Có bị thương ở đâu nữa không?”

“Ừm, để xem...không có.”

“Cẩn thận một chút”

“Em hết nghe cũng hết hiểu luôn rồi”_không quan tâm đến nam nhân nữa, tác giả bắt đầu tìm lục ngăn tủ trên xe, kể đến bắt đầu nghịch máy chỉnh nhiệt.

Đang loay hoay tìm kiếm nạn nhân tiếp theo thì nam nhân lại đưa cho tác giả điện thoại của anh

Gì chứ nghịch điện thoại là nghề của tác giả đây rồi!!!

Đầu tiên là xem ghi chú, sau đó xem lịch, rồi vào kho ứng dụng down hết những gì mình thấy dễ lấp hết dung lượng máy. Kể đến thì rảnh rồi xóa hết lịch sử cuộc gọi và tin nhắn, rồi trở ra xem mấy ứng dụng down về xài được không rồi chuyển qua đọc tin mạng.

Điện thoại chưa mà, xài cho đã!!!

~~~~~

Vốn là có bác sĩ riêng nên muốn đến làm phiền lúc nào cũng đều không thành vấn đề, tiện thể băng bó xong thì nam nhân có chút chuyện, để tác giả ở lại bệnh viện một lúc với danh nghĩa là học hỏi nhưng thực chất là phá hoại trá hình và hứa là vài tiếng sau sẽ đến lượn người về.

Tác giả có thấy, vị bác sĩ ấy lúc nghe nam nhân nói chuyện gời gắm người ở đây. Khuôn mặt ấy ngưng động đậy một chút, sau đó thì thấy người ta nhướn mày mỉm cười nhìn mình, tác giả cũng ăi ý cười thân thiện với người đó.

(Khách quen của nhau mà!!! Bệnh viện là nhà, nhà là kí túc xá!!!)

~~~~~

“Vài ngày nữa anh phải đi công tác, không mang em theo ”_nam nhân ngồi trong xe, còn tác giả thì đứng bên ngoài, đợi tiễn người.

“Đâu sao, em vẫn ở một mình như bình thường là ổn thôi mà?!!?”

“Không an tâm. Báo cho ba mẹ.”

Nam nhân vừa nói vừa lôi điện thoại ra, tác giả nhanh tay lướt qua nút thoát, chau mày:

“Không được”

“...”

“Cũng không được hủy chuyến đi!!”

“...”

“Nếu được thì anh nhờ thêm giúp việc đi”

“Được”

“ Nhưng không thêm giám sát”

“...”

Nam nhân nhíu mày, nhưng vẫn gạt đầu, kính bắt đầu được kéo lên từ từ, tác giả liền chen đầu vào khiến nam nhân phải nhanh chóng hạ kính xuống.

“À này”

“Hửm?”

“Ủm...anh có bạn thân không? Nói thật!!”

“...”_nam nhân lắc đầu_”Em không phải bạn thân của anh, nên cũng không có ai khác”

“Gi! Haha anh thua em rồi nhé, em có đến ba người, giàu hơn anh rồi. Nhớ đón em, không thích đi bộ đâu”

“Đã biết”_gạt đầu đồng ý, rồi bất ngờ rướn người hôn nhẹ vào môi tác giả, sau đó đẩy đầu người ta ra khỏi xe, lấy đi mất tích.

~~~~~

“Cũng tới lúc rồi”

Nam nhân rời đi, tác giả bấu môi, cho hai tay vào túi áo rồi đi vào trong bệnh viện, đến văn phòng của bác sĩ riêng kia, yên vị ở ghế, lôi điện thoại ra bắt đầu làm việc riêng của mình.

Vị bác sĩ làm việc một lúc thì bỗng nhiên rời đi vị trí, đến bên cạnh tác giả vẫn đang chăm chú vào trò game của mình.

“Tiểu thư à, rốt cục ngoài viết sách thì cô còn làm thêm gì nữa không ? với tôi thì đó là thắc mắc lớn nhất hiện nay”

“Kinh doanh qua mạng đấy”

“Kinh doanh gì?”

“Tôi nói buồn sủng anh tin không?”

Tác giả nhướn mày, rời mắt khỏi màn hình, nhìn vị bác sĩ kia thì thấy anh ta mỉm cười lắc đầu. Nhân vật chính mỉm cười một chút, lại tiếp tục chăm chú nhìn điện thoại.

“Không tin kệ anh”

“Cậu chủ không biết à?”

“Anh ấy mà không biết thì tôi sẽ để anh biết à?”

“Tôi không rõ ý cô, không phải cậu chủ đang cố gắng tẩy trắng sao?”

“Người biết anh ấy là con của vị kia chỉ có mình anh, người biết tôi là vợ chưa cưới của người đó cũng là mình anh. Với lại anh cũng biết nhiều bí mật của cả hai gia đình. Ủm, nếu nghĩ như vậy thì đã là bạn thân rồi nhĩ?”

“Bạn bè cô không biết?”

“Sao biết!!!...Họ chỉ biết tôi đang sống thử với một nam nhân khá già, lạnh tình, lạnh tính thôi, bạn thân tôi chỉ có máy tính. Với lại, tôi buồn hợp pháp mà. Đâu như anh!!”

“....”

“Nè, nói nhỏ, anh ấy chưa biết đâu, anh từ bỏ lúc này vẫn được”

“Cô biết không?”

“Tôi thông minh không đúng lúc à”

“Đúng vậy”

Câu nói vừa xong thì cửa phòng được mở bằng chân, chỉ có ba người áo đen bước vào, đứng ngay phía sau tác giả.

Nghe vị bác sĩ trả lời như vậy, tác giả bày ra vẻ mặt chán nản, thu chân lên ghế, hai tay quàng qua gối, thờ dài. Mặc kệ sau lưng đã có ba người chờ đợi.

“Chán vậy!. Tôi đã khá tự tin đấy, anh thật sự không từ bỏ à? Anh rất tốt, nếu tôi được anh coi là bạn thì sẽ rất tuyệt đấy”

“Ừ, lúc đầu tôi coi cô là tiểu thư, lúc sau thì vẫn là tiểu thư nhưng tôi nghĩ cô thân thiện hơn một chút. Nhưng cuối cùng thì vẫn chỉ có thể là tiểu thư. Cô với ai cũng thân được, luôn mỉm cười, không ai biết được bộ mặt thật của cô. Một nữ quý xảo quyết, thích toan tính cho mọi việc làm”

Nói đến đây anh ta lại dừng, mỉm cười nhìn tác giả.

”À cô biết gì chưa?!.Lão gia của cả hai nhà đã bắt tay nhau giết ba mẹ tôi và nhiều người khác nữa”

“Đâu liên quan tôi, cũng đâu dính líu anh ấy, tìm hai lão ấy mà bàn bạc. Còn có tôi nói, con người thật thì đâu phải muốn phô là phô, tôi chỉ cần vài người hiểu là được”

“Tiểu thư của tôi có khác, nghe chuyện kinh thiên, gương mặt không biến sắc nhỉ?”_anh ta nâng cằm tác giả, mặt đối mặt, mỉm cười một chút

“Phải rồi, chuyện đâu liên quan. Các người luôn là lũ nhà giàu vô tâm vô tình mà, đâu biết đâu là gì!!..Ai mà biết được đằng sau khuôn mặt hồn nhiên, trong sáng hay bơ của cô là một bộ não luôn tính kế!!!”

Tác giả chau mày, né tránh khuôn mặt ra khỏi bàn tay hắc. Tên bác sĩ đứng thẳng người, nâng lên mắt kính, liếc nhìn xuống tác giả_”Tôi thật sự không thể biết được lúc nào cô nói đâu là thật đâu là đùa, điều đó khiến tôi khó chịu!!”

Vị bác sĩ thôi liếc nhìn người ta, cầm lên hồ sơ vừa xem một chút lại nhìn tác giả, đột nhiên lại mỉm cười như nắng mùa xuân

”Tôi chỉ muốn hai tên đó biết cảm giác mất người thân thôi, chỉ là một chuyện nhỏ thôi đúng không?...à còn hai bà ấy chắc cũng sắp được giải quyết rồi. Kể đến là nam nhân yêu quý của cô. Biết không, xe của hắc có cái mìn đây”

Tác giả chau mày, đặt cằm lên đầu gối, hai tay quàng lấy chân, ánh nhìn vô định_”Tôi rất không thích người làm trái ý mình như vậy. Tôi đã nghĩ anh sẽ bỏ. Có vẻ kì này tôi tổ chức thật rồi!!!”

Vừa nói xong lại bắt đầu tự thủ thủ với chính mình, nhắc nhở bản thân_”Hừ, còn tên nam nhân ấy mạng vốn lớn, dù cả hai đều bị bắt cóc, thương tích đầy mình, nhưng ngay lúc mình gần như sắp chết thì anh ấy lại có thể tung tăng ngoài vườn bắt bướm, báo tin cho mọi người!!!. Mạng cũng quá lớn rồi. Anh ta chết không nổi đâu. Không cần lo lắng cho ác nam”

Rồi chuyển sang ánh mắt nguy hiểm nhìn vị bác sĩ kia, chốt hạ

”Anh sẽ bị bệnh viện khai trừ vì cho người xâm nhập bất hợp pháp đấy”

“Cảm ơn đã lo lắng. Ngủ đi, tiểu thư”

[Dạ mẫu, lại thuốc mê...]

Chiếc điện thoại của tác giả rơi xuống nền gạch lạnh lẽo, mặt kiếng khẽ nứt một đường nhỏ...rồi từ từ lan rộng.

~~~~~

[Gió thật lạnh, thật mạnh a. Môi trường không hề ổn định nha. Chết!! Thở không nổi...thật khó thở!!]

Tác giả mở trừng mắt cố gắng hô hấp, nhanh chóng nhìn quang cảnh xung quanh.

“Xin lỗi, tôi dùng thuốc có chút quá liều, không sao chứ?”

Giọng nói của vị bác sĩ được truyền qua tai nghe, tác giả chỉ yên lặng không đáp trả, nhưng mắt thì dán chặt xuống bên dưới..

“....”

[Biển, trời oi!!!.Biển kia má oi!!!. Càng biển thiệt luôn!!!. Uma à, con không biết bơi!!!]

Gương mặt dù tỉnh nhưng tinh thần của tác giả đang ngàn lần niệm những từ đen tối nhất dành tặng cho những đứa dám trối mình lại, rồi còn treo lên móc, dùng cần câu đưa ra ngoài biển, lơ lửng giữa không trung. Một phút nhìn lại bản thân mình thì y như con tôm đang chờ bị luộc..!!!

[Thật hãi hùng....!!!]

“Tiểu thư, cô hình như không biết bơi”_vị bác sĩ ân cần nhắc đến khuyết điểm của tác giả, mà không biết rằng người đó đang ra sức dai nghiền mình

“Ừ, không biết.”_dù đang rất bất an và khá lo lắng cho bản thân hiện tại, nhưng những gì tác giả cho người ta thấy vẫn chỉ có thể là khuôn mặt tỉnh như ruồi!!!

Bác sĩ rất không hài lòng với biểu hiện đó của tác giả, khẽ ấn nhẹ nút điều khiển để cần câu hạ xuống một chút và hắc liền mỉm cười gian ác, tìm kiếm nét hoảng sợ trên khuôn mặt người bị treo ngoài xa kia

“Sợ không?”

Trước mắt là biển xanh, sâu thẳm, trên bờ lại là kẻ gian, gương mặt tác giả bỗng nhiên lạnh lẽo vô cùng, khế cười khẩy, khiêu khích “Ha, vậy nếu tôi nhốt anh vào căn nhà toàn rắn thì sẽ thế nào?”

“Cô điều tra thật kĩ!!!”

“Tôi đã định bắt rắn nhát anh!!!”

“....”

Không cần nghĩ nhiều, hấn ấn nút điều khiển cần cẩu hạ xuống, khiến cho tác giả mạnh mẽ đập xuống nước rồi cả người đều bị nhấn chìm trong nước biển, vừa hạ xuống thì kéo lại cần cẩu lên.

(À, biết đấy!. Cần cẩu nó chậm lắm. Tác giả lại được treo lơ lửng giữa không trung, tôi viết chậm một chút là cô ta tắt hơi rồi...ghê chưa!!!)

“Tiểu thư, cô sợ không?”

Hấn như một tên biến thái, cứ lặp lại duy nhất một câu hỏi..

“...”

[Sợ cả nhà mi ý!!!. Mẹ nó, thực lạnh.] suy nghĩ còn chưa kịp nói tiếp thì lại bị đưa xuống nước tiếp tục, rồi lại được kéo lên, lần này thì khuôn mặt tác giả đã chuyển sang trắng bệnh, cần lấy môi bắt đầu run rẩy....

“Tiểu thư, sợ không?”

Lúc này đáp lại anh ta không phải là sự yên lặng, mà là tiếng thở cùng ho khan của tác giả. Hấn mỉm cười, tiếp tục hạ rồi lại kéo lên. Tác giả lúc này trông cứ như búp bê giấy, mong manh, thảm hại..

“Cô trả lời đi, để cho hai ông lão cùng nam nhân còn an tâm”

[Mẹ nó!!!]

Phía dưới, hấn cười khoái trá giờ lên chiếc camera, sau đó kết nối với công dự liệu đã được bẻ khóa sẵn vào vị tính cả hai công ty, khiến cho toàn bộ máy của hai bên đều ngưng hoạt động và chỉ hiện lên màn hình màu xanh, sau đó thì chuyển đến cảnh tượng hiện tại.

Con gái/ con dâu/ vợ tương lai của họ và là người mà nhân viên công ty không biết là ai kia, đang bị treo lơ lửng ngoài biển, cả người đều toàn nước, không thể thấy rõ được khuôn mặt nên vẫn chỉ có thể bảo trì yên lặng, trơ mắt nhìn người trong màn ảnh bị nhấn nước liên tục cùng tiếng hét của người quay phim..

“La lên, sao không la lên sợ hãi đi chứ!?!...La lên để cho họ biết mày là ai!!!”

[Mợ nó!!!. Mày chờ đó, cứ đứng đó mà nói không âm, tay chân thì múa đi nhé. Có ngày đại gia đây sẽ vừa trần nước vừa nhét bánh vào mũi bảo mày hát nhé. Khôn nạn vừa thôi!!!...Đại gia đây là tiểu nhân nên mi chuẩn bị đi. Quân tử thì mười năm, đại gia đây nếu sống qua đợt này thì mày toi chắc rồi!!!]

Tác giả cảm phẫn, bạo lực mắng chửi trong tư tưởng, miệng thì dù mở ra đấy, nhưng là để thờ, không thể nói.

Hiện tại đầu óc bắt đầu mơ hồ rồi, cả người tê cứng, mắt lại hoa lên, tai cũng lùng bùng chả nghe được gì.

Có cảm giác ruột, gan, máu như đều muốn bắt tay, kéo nhau trào hết ra ngoài. Đích thị tình cảnh bây giờ thì tác giả như đang bị giam ở một phòng kín toàn màu xanh, lưng chừng mặt nước.

Ta nói, khi bị áp bức trên tinh thần, vượt qua ngưỡng chịu đựng thông thường mà nạn nhân không thể phản kháng lại thì người đó sẽ bắt đầu xuất hiện ảo giác, thậm chí là hoang tưởng!.. Họ sẽ bắt đầu nói năng lảm nhảm vô biên và thích làm chuyện điên rồ với chính cơ thể mình~~~

Còn tác giả thì bị trôi rồi!!!. Nên chỉ có não bộ là được tự do hoạt động suy nghĩ lảm nhảm, biến thái không ngừng.

[Hay là bây giờ cứ la hét, hoảng loạn đại??] _đang rất cố gắng tập trung tinh thần, điều chỉnh lại sự tỉnh táo, tác giả bắt đầu suy nghĩ làm sao bản thân được an toàn nhất....

Trần nước lần năm

[Ày, không được. Nó dù sẽ tha cho một lúc để cười thỏa chí. Nhưng lúc sau có khi còn điên hơn. Lôi xuống, lấy dao cứa vài nhát, để nạn nhân le hét lớn hơn, thảm hại hơn. Còn có beep beep beep...Ồi mẹ ơi!!!!]

“La hét lên, hay thậm chí tiểu thư à,cô chỉ cần than thở hoặc cầu xin một tiếng tôi liền đưa cô lên bờ!!!”

Hắn nói chuyện thực nhỏ nhẹ, ảm áp vào bộ đàm, nhưng đáp lại chỉ có tiếng sóng biển cùng gió mà thôi.

Trần nước lần sáu.

Bên dưới, tên kia lúc này đang rất không hứng thú. Từ xưa đến giờ luôn như vậy. Mọi thứ hắn làm đều theo kế hoạch đã có. Nhưng nếu có liên quan đến tác giả thì tất cả đều bị phá cho rối tung, rối mù lên.

Dù cho đôi lúc, hắn có tính luôn tác giả cùng những phản ứng, hành động quái đản của tác giả trong kế hoạch của mình. Nhưng mà lúc nào cũng không trúng!!!

Hắn bây giờ có cảm giác, tác giả chính là đại thiên địch trong đời hắn!!!

“Tiểu thư, tôi nói thật, cô chỉ cần hoảng sợ một chút, già vờ cũng được!!!”

Hắn thì cứ nói, lảm nhảm không ngừng .tác giả thì cứ mãi nghĩ ngợi, tưởng tượng.

Con tin và kẻ bắt cóc. Chuyện ai người nấy làm, việc ai người nấy nghĩ. Mặc kệ nhau!!!

[Vậy nếu làm lơ, thì sẽ bị hành trần nước tiếp. Vậy giờ làm sao nhỉ??? Người bình thường làm gì nhỉ?? La ó, hét hò. Nhưng mình là người bình thường à???)

Xin lỗi cho thực tại tàn khốc. Như đã viết ở trên, tại tác giả đang bị lúng búng. Và hiện tại con người ấy chỉ có thể một mình nói chuyện trong tư tưởng gọi tắt là độc thoại nội tâm, chứ không thể làm gì khác.

Trần nước lần bảy.

[Bị cửa dao hay bị trần nước???.Ồ, cá kìa!!!. Mình có đang hoang tưởng không??. Chắc không rồi. Biển mù!!!. Phải có cá, có cây, có cả nước!!!]

“Không la thì cho chết”_vị bác sĩ tiếp tục điều khiển cần cầu lên xuống không thương tiếc

Trần nước’n’ lần

Và sau nhiều lần được tôi luyện thì trí não tác giả đã được thông suốt.

[Thà chết chứ không hủy dung!!!.Tiếp tục đi, đại gia chấp hết. Trần nước tiếp đi tên khốn nạn!!!]

(Tư tưởng dữ dội...đại biểu cho quá khứ máu lửa....!!! nữ chính a...mì có vấn đề rất lớn ở mọi phương diện!!!)

Ngay lúc tư tưởng đang hò hét muốn bị trần nước tiếp của tác giả nổi dậy khỏi nghĩa, thì tên kia lại quay lưng về phía tác giả, buông ra bảng điều khiển, bắt đầu thì thầm thì gì đó với mấy tên áo đen xung quanh.

Tác giả nghiền đầu liền có thể thấy và bắt đầu ảo tưởng, kèm mô phỏng dự đoán.

Với tình hình này, cỡ nào bọn chúng cũng nghĩ tác giả chỉ còn nửa mạng, chứ không có sức lực tràn trề, tinh thần rực lửa như lúc này. Chắc chắn là sẽ bị đem vào.

Lúc này nhanh chóng thoát ra khỏi tư tưởng muốn bị trần nước của mình, bình tĩnh suy nghĩ vài thứ.

Quanh người tác giả luôn có thứ để phòng bị, thậm chí dây chuyền cũng có dao găm nhỏ ở trong. Cũng may lần này chiếc nhẫn chưa bị bọn kia tháo ra.

Nhanh chóng vuốt nhẹ mặt chiếc nhẫn, để hở ra một khe nhỏ, liền xuất hiện một lưỡi dao sắc nhọn.

Lòng mừng thầm, không quên tán thưởng sự thông minh của mình, cố gắng trong tình trạng mất thì hoa, thờ thì không nổi, đau thì đau,cơ thể thì tê rần. Tác giả quyết định, bắt đầu hành động cửa dây muôn thủa.

(Bạn đọc à...tự sát chính là tội lớn nhất trong các tội đối với bản thân...nên đừng dại gì mà tự sát đấy nhé!!!)

Thắc mắc tại sao tác giả tự tin cửa dây tự sát đến thế cơ à. Tự sát có cơ sở đấy!!!

Chà là...đang lúc vận động tư duy thì bỗng nhiên não bộ đưa tới cho tác giả hình ảnh lúc đầu năm, đầu tháng, bị hai người mẹ vĩ đại lôi kéo đi coi bói cùng nam nhân.

{Cô cậu đây sống cũng không quá thọ mà cũng không chết trẻ...}

Ngưng....

Nghe cứ như trù ẻo. Dù lúc đó muốn mắng người nhưng bởi vì hai mẹ nhìn, nam nhân cũng nhìn nên thôi, không nói gì thêm. Nhưng với tác giả, hiện tại thì bấy nhiêu đó cũng đủ rồi.

Tự nhiên biết ơn thầy bói lắm!!!. Không chết trẻ thì cỡ nào cũng có người cứu.

[Vốn không cần sống lâu. Nếu không chết trẻ thì chị đây cũng không quan ngại nhiều. Mà hai mươi bốn chắc là còn trẻ mà nhỉ!!!]_ tác giả hăng hái cửa đây

Cần cầu bắt đầu chậm chậm di chuyển được vào trong.

[Liều ăn nhiều!. Trước sau cũng chết. Tiếp tục vận số hên xui!!!.Đại ác nam..anh biết điều thì phải tới đón em sớm một chút.]

‘Ừm’

Lũ người bên dưới trơ mắt, nhìn con tôm càng mang tên tác giả rơi xuống nước, vị bác sĩ cùng đồng bọn bắt đầu ra sức hì hục chạy đến xem, nhưng không thấy người đâu cả.

Và rồi, tất cả nhanh chóng đồng loạt giờ súng, bắn liên tục xuống khu vực tác giả vừa rơi xuống.

“Cần lấy thuyền ra tìm kiếm không?”

“Không cần, muộn rồi”

~~~~~

Cũng như bao bộ phim bình thường khác thì cảnh sát luôn tới lúc tiệc tàn.

Và người nhà tác giả cũng vậy,lúc mấy vị đại nam nhân cùng ác nam đến nơi thì khu vực đã không còn bóng người. Ngay lập tức liền cho người đi tìm kiếm.

“Ba, nếu tìm được thì bí mật đem giấu, xung quanh chắc chắn có người theo dõi”

“Được”

“Con không lo lắng à?”

“Chết thì chết chung. Cho em ấy thời hạn một tuần để báo tin còn sống và an toàn về cho chúng ta. Nếu không có tin thì hai người tự lo liệu hậu sự. Còn nữa, coi chừng lão bà của hai người đi”_ nam nhân mang khuôn mặt băng lãnh, giọng nói lạnh lùng, bước đến nhìn mặt biển.

Anh cứ nhìn chăm chăm một vị trí như chờ đợi gì đó, một lúc lâu sau thì trở ra xe, bỏ lại hai lão ông đứng đó hứng gió biển~~~~

(Tới rồi, tới rồi...tôi có nên đổi vai chính luôn không ta, đổi thành một cô thực nữ diệu hiền, đựng nước cũng than đau được không nhỉ?!?!?!... chắc..vậy trông cũng hoàn hảo lắm..)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: LƯU VONG (1) Con người không tồn tại đơn độc. Thế nên chúng ta học cách sống chung với người khác. (Gokusen)

(Có lẽ...tôi không thể bỏ rơi cô ta rồi!!!)

“Khụ khụ...ọc ~~~~~...khụ khụ khụ..ạ..khụ khụ khụ~~~~”

(Bởi ta nói, trong phim thì tử tế lắm!!! Chứ sự thật thì không vậy đâu...ghê lắm..tôm lắm!!!)

Nhờ vào sự may mắn đến thần thánh của mình, và bằng một cách diệu kì nào đó, tác giả được sóng đánh dạt trở vào bờ. Nhưng còn bờ nào thì mới là vấn đề đáng được lo lắng kể đến!!

Cố gắng trườn người lên phía trên một chút, nhưng lại không thể, tác giả chau mày khi cánh tay trái không cử động nổi của mình, cố gắng nhìn xuống thì lại thấy có máu chảy ra và đang hòa vào từng con sóng.

[Ôi, máu của ta, Hp để ta duy trì sự trâu bò đang lũ lượt ra đi!!!] tác giả khó khăn lật người dậy, rồi cố gắng đứng lên.

Nhưng chuyện là đi chưa được hai bước thì đầu lại đau, mắt lại hoa rồi té xỉu~~~~

Sau khi ngủ một giấc thẳng đến tối trên bãi cát thì tác giả giật mình tỉnh giấc, đưa mắt nhìn xung quanh...có tiếng sóng biển, có tiếng côn trùng kêu, có cả tiếng lá cây xào xác, có ánh trăng lờ mờ và hết..

Đánh một hơi thở dài chán nản, lắc đầu để tìm lại sự tỉnh táo, tác giả từng bước chậm chậm đi vào khu rừng trước mắt.

Vừa ngược mắt thấy hình dáng tòa nhà trước mặt nhưng bỗng nhiên mắt lại mờ đi, khiến tác giả không thể nhìn rõ được thứ gì, phải cố gắng hô hấp, nhích từng bước nhỏ, dựa theo ánh sáng trước mắt mà hướng tới.

Theo như phản xạ, cứ giơ tay ra để xác định phía trước, và khi chạm vào được cái được định nghĩa là cột được ốp gạch kia thì tác giả nở nụ cười, bắt đầu định hình rồi loay hoay tìm chuông cửa. Nhưng chuông vẫn chưa nhả được thì mắt đã tối sầm và lại ngất xỉu~~~~

~~~~~

“Này, cậu nghĩ xem sao cô ta đến đây được..chắc chắn là có chủ đích!!!”

“Tôi bảo cô ta lạc đấy”

“Lạc cái gì mà lạc, cô ta chắc chắn do người phái tới điều tra”

“Điều tra kiểu gì mà sức khỏe kém, thể lực yếu lại còn có máu tụ não. Cô ta là bị lạc. Có khi tự vận rồi biển đánh trôi vào. Suy ra cũng là lạc”

“Nhìn xem, cô ta có vết thương của đạn kia”

“Có khi y như chúng ta thì sao?”

“Biết gì mà nói!!!”

Đầu vừa ý thức lại một chút đã nghe thấy tiếng nói inh ỏi xung quanh, còn có thêm tiếng leng keng đồ vỡ của đồ vật, cố gắng mở lên mí mắt nặng trĩu, neho mắt để có thể nhìn rõ mọi thứ. Nhưng đều bất khả thi. Vậy nên tác giả quyết định tiếp tục giả bộ ngủ. Nhưng giả bộ không ngờ lại đâm ra ngủ thật.

Đến lúc đầu óc thật sự tỉnh táo và mắt sẵn sàng mở ra thì xung quanh lại rất yên ắng không một tiếng động. Tác giả thử nhúc nhích tay chân thì may mắn, tất cả đều hoạt động một cách bình thường, không có bị trục trặc!!!

Tác giả tự hào lòng với bản thân hiện tại, cố gắng nâng lên thân người mình ngồi dậy, nhìn qua xung quanh, xác định đây chính là bệnh viện, nhưng trong phòng thì lại không có điện thoại, cuối cùng quyết định tháo kim truyền dịch ra, đi đến nhẹ nhàng mở cửa. Tác giả muốn tìm điện thoại, báo tin cho nam nhân.

Vốn cứ tưởng căn phòng âm u mình đang ở thì bên ngoài cũng sẽ tối như vậy. Nhưng không..

Thực tế luôn rất là phù phàng. Nhất là đối với tác giả.

Bên ngoài trời sáng choang, bầu trời thật trong và nắng thì thật nóng.

Vội đóng lại cửa phòng, rồi định hình lại tinh thần, vơ lấy trái cây trên bàn, ăn xong thì liền ngang ngắc đầu, ưỡn ngực mở cửa bước ra ngoài.

Vốn sự kiên trì cùng tập trung của tác giả rất có giới hạn. Định là sẽ đi tiếp, nhưng được vài bước thì lại có thứ hấp dẫn ánh mắt của tác giả.

Nhanh chóng phóng người đến gần lan can, trợn mắt nhìn xuống bên dưới. Chỉ có bốn người, hai nam hai nữ....

Một người thì vẻ mặt nam tính và lãnh không thua gì nam nhân nhà tác giả đang đứng đó trong bộ đồ bệnh nhân, liền ngang lăm liết độ mặt với mặt trời, tay phải bỗng nhiên giơ ra một nhánh cây và thốt lên_”Lính đâu!!!”

Hắn ta vừa la lên thì đã có mấy cô y tá vui vẻ chạy đến quỳ dưới chân hắn và đồng loạt_”Dạ ~~~~”

Ngay lúc đó tác giả cảm thấy mình thật không xong, lại nhìn đến một nam nhân có vẻ tri thức khác đang ôm chầm lấy một nữ y tá, ánh mắt nhẹ nhàng, thủ thi gì đó rồi hôn nhẹ trán cô ta một cái...rồi lại tiếp tục lăm bằm...nói thật, nhìn không giống tình nhân chút nào đâu...cứ như ông bố già sắp từ biệt con gái vậy!!!

Bỗng nhiên một giọng nói lớn, đầy kiên quyết vang lên_”Trời thật đẹp, gió thật mát, chim lại hót líu lo”

Tác giả nhanh chóng tìm kiếm chủ nhân tiếng nói đó, thì mới phát hiện, một nữ nhân nhìn rất ngẫu bước ra ngoài, đứng thẳng người, nắm chặt nắm tay, tỏ vẻ kiên quyết_”Hôm nay!!! Ta chính là hiện thân của nàng tiên cá!!!”

Không nhiều lời, liền vui vẻ chạy đến đài phun nước cực gần đó, chuẩn bị phóng vào thì liền bị ngăn cản, cô liền la lên_”Các người mau thả ra, hãy để ta

về với biển cả!!!”

Tác giả nhứt đầu, xoa hai đầu chân mày, lại nhìn qua một nữ nhân yếu điệu đang khóc đến hoa rơi nước chảy hướng về phía nam nhân đang cầm nhánh cây hướng đến một vị bác sĩ và đuổi đánh_”Trời ơi!!! Tướng quân a...người sao nữ rồi bỏ ta~~~~”

[Sao lại là bệnh viện tâm thần được nhỉ!?!.. Tôi đã làm gì sai!!!..]

Đang rất ưu tư suy nghĩ về số phận hiện tại của mình thì bỗng nhiên từ phía sau, một tiếng nói trầm thấp, lạnh lẽo vang lên khiến tác giả giật mình.

“Đang làm gì?”

Tác giả nhanh chóng quay lại ngẩng đầu nhìn lên khuôn mặt người đàn ông trước mắt, bởi vì hoảng sợ mà lắp bắp trả lời như người làm việc xấu

(Nói trắng ra bởi vì cuộc sống hằng ngày lúc nào cũng toàn làm chuyện lên lút ,sợ nam nhân phát hiện nên từ lâu...trong tâm trí luôn có phản ứng tự nhiên của một người có tật giật mình~~~ nói chung đều là do ác nam mà ra)

“A, đang nhìn ngó mỗi nơi một chút!!!”

“Cô đến đây với mục đích gì?”

Người đàn ông neho lại ánh mắt, nguy hiểm nhìn tác giả. Nhân vật chính không quan tâm đến ánh mắt, cắn cắn ngón tay, chau mày cúi đầu nói

“À. nếu tôi nói mình bị lạc thì anh...ờ không...chú có tin không?”

“Cô nghĩ sao?”

Người đàn ông âm giọng ngày càng lạnh lẽo về phía tác giả, nhưng người kia chỉ gãi đầu một chút, rồi hướng ánh mắt trong trẻo, của mình lên nhìn người trước mặt mà đưa ra yêu cầu

“Ừm...cho tôi mượn điện thoại, báo tin cho người nhà được không?”

“Lấy gì để tin cô?”

“À chú...à không, anh à!!!. Anh có thương một đứa bé bởi vì sơ sẩy mà bị bắt cóc rồi buộc phải rời xa gia đình, đang tìm cách cố gắng liên lạc với họ không? Nếu thương...”_ tác giả trưng ra vẻ mặt giả mù sa mưa, tay lau lấy mắt, cố làm nó đỏ lên_”Cho tôi báo tin cho gia đình đi !!!”

“Nếu tôi từ chối?”

Tác giả nhử mi, cắn môi như sắp khóc, bắt đầu kéo kéo tóc, chỉ có thể cúi đầu nhỏ nhỏ hỏi

“Vậy tôi ngủ bao lâu rồi???”

“Bốn ngày”

“Cho tôi hỏi!. Chính xác đây là đâu?”

“Cô đoán!!!”

“....”

Tác giả lắc đầu, còn người đàn ông thì nhướn mày rồi xoay lưng đi mất, tác giả thờ dãi, đưa mắt nhìn xung quanh, bắt đầu nhất bước xuống khuôn viên bệnh viện lúc này chỉ còn mấy bệnh nhân tự do làm việc của họ, bác sĩ, y tá đều rời đi. Và tác giả cũng không phát hiện vị kia vẫn còn đứng ở phía trên lầu, quan sát mình.

Vừa bước xuống thì mấy bệnh nhân, à không, cụ thể thì chỉ có bốn người hướng ánh nhìn về phía mình và bắt đầu di chuyển đến gần.

Nam nhân vừa giả tướng quân bước đến, đứng ở trên ghế khoanh tay liếc mắt nhìn xuống tác giả đầy phán xét, cậu thanh niên học thức thì bắt ghế ngồi ngay bên cạnh, chống cằm neho mắt xem xét, nữ nhân yếu điệu thì chỉ nhẹ nhàng mỉm cười với tác giả.

[Có cảm giác như mình sắp lâm xiết ảy nhỉ?!. Này, mấy người có bị vấn đề tâm lý thật không vậy hả?? Hả??? Nhìn các người xem. Nhìn ánh mắt khinh người của bọn nhà giàu của các người xem!!! Đùa nhau hả? Hả? Còn có đây là biểu hiện của người bất bình thường sao!????!...Thật sự sao????...Đùa thật à...]

Ngầu nữ nhân thì khoanh tay, vất chéo chân, nhướn mày_”Ngữ này là ai đây?”

“.....”

[Này này, tôi thối nặc nhé. Các người bình thường thiệt à?! Đừng làm tôi sợ nhé!! tôi đang sợ đấy nhé!?! Nước ta như vậy mà lại có bệnh viện trá hình

thật à??? . Thật đáng sợ. Mà sao tôi lại lạc vào đây chứ??? . Chắc không đâu, chắc không đâu. Chắc vậy hén.]

“Này, sao không trả lời?” _ cô ta tiếp tục hỏi

“À,ừ, tôi là...là người kể chuyện dạo thôi hahaha. Vô tình lạc bước vào thế giới thần tiên khó tưởng tượng nổi hahaha. Nếu không vừa mắt tôi liền đi, đi a” _ tác giả trắng trợn nói dối không thay đổi sắc mặt, cười giả là định xoay lưng đi thì lại bị người kéo lại

“Thời này còn có kể chuyện dạo à???”

“Có chứ có chứ, tại các người không biết ấy mà”

“Vậy kể nghe xem” _ đại tướng quân ngồi trở xuống ghé một cách đường hoàng và bắt đầu thị uy

“A...hả?!” _ tác giả đỏ mồ hôi, lau trán _ “Vậy truyện ngắn hay dài?”

“Dài đi, hãy kể chuyện dài” _ nữ nhân yếu điệu vậy mà bỗng nhiên bừng sáng, đôi mắt lấp lánh đề nghị

[Thôi tèo rồi, lũ này trá hình thật rồi. Chết mợ rồi!!!. Ta đã rất tỉnh và phát hiện ra sự thật động trời này!!! Nam nhân a, anh ở đâu nha, mau đến đón em về.]

“À, được. Vậy tôi kể nhé. Chuyện này bắt đầu từ ngàn xưa và vẫn kéo dài đến bây giờ. Chuyện là....’có một con ruồi!!!. Một con ruồi sau khi được bố mẹ sinh ra, nuôi nấng đàng hoàng.”

“Đừng nói cô kể chuyện con ruồi nhé” _ thanh niên tri thức cười khẩy đầy khinh bỉ

“A...không đâu, không đâu. Không phải chuyện con ruồi đâu” _ tác giả vội vàng lắc đầu, lắc tay chống chế

[Mà là chuyện về một bầy ruồi!!!]

“Tôi kể tiếp nhé. À thì chú ruồi đó, một hôm trong lúc đi tìm đồ ăn thì tìm ra một con ruồi ‘nữ’ khác. Nó đem lòng yêu con ruồi đó và tìm cách...à...dụ dỗ con ruồi kia. Cuối cùng thì hai con ruồi cũng ở bên nhau. Nhưng là, một ngày nọ, ruồi bố đi tìm đồ ăn thì không may bị sát hại. Ruồi mẹ đợi hoài không thấy ruồi bố về, dần mấy bé ruồi con ở yên đó và nó bắt đầu đi tìm chồng.” _ tác giả ngưng nhẹ, động não suy nghĩ một chút rồi lại kể

“Được một lúc,nó phát hiện thì chồng mình đã nằm xả thân trong vọt điện, nó buồn rầu quay về nhà thì lại không thấy lũ con đâu. Bay được một lúc thì phát hiện chúng đã nằm gọn trong bầy ruồi, chết tức tưởi. Nhưng cũng may ruồi mẹ cứu được một ruồi con, tiếp tục cố gắng nuôi nấng nó. Rồi ruồi con ấy sau khi được bố mẹ sinh ra và được mẹ nuôi nấng đàng hoàng. Một hôm chú ruồi..”

“Khoan” _ đại tướng quân giơ tay chặn ngang câu chuyện không cho tác giả tiếp tục vòng tuồn tuồn như đầu của mấy con ruồi

“A....”

“Sao lại ngừng, hay mà” _ nữ nhân yếu điệu rất chăm chú nghe liền phản kháng, không cho ngừng, tay vẫn còn xiết chặt chiếc khăn nhỏ

“Cô định một con ruồi tạo ra bầy ruồi tiếp à???” _ thanh niên tri thức vẫn dùng ánh mắt rẻ tiền nhìn tác giả

Tác giả gật đầu lia lịa, nhưng thấy mình hổ nên lại lắc đầu phản đối

“Vậy còn chuyện ngắn, cô kể chuyện ngắn đi” _ nữ nhân yếu điệu hào hứng đề nghị, ba người kia cũng không nói gì chỉ yên lặng chờ xem xét..

“À, chuyện ngắn thì....’có một con ruồi, nó bay vo ve vo ve vo ve vo ve”

“Truyện của cô ngôn ngữ cũng quá phong phú đi!!!” _ đại tướng quân nhăn mày, mĩa may, tác giả không quan tâm lắm lại kể

“Nó bay vo ve...vo ve...rồi ‘bụp’. Nó chết rồi. Hết truyện!!!”

“Sao nó chết vậy, sao nó chết vậy?” _ nữ nhân yếu điệu hứng thú hỏi tiếp

“À, là bị đập chết”

“Uống vậy. Vậy con ruồi có đẹp không?”

[....Ai đây?? Cô thật sự là con người sao??? Hay là người hoá tính đội lốt cừu non hả??? Hà!!!Ê bây...giuời là con gì vậy bây!!! Đùa nhau à...cô đang hợp tác trên tôi đúng không!! Đúng không!!!]

“....Cô biết con gián không?” _ tác giả e ngại hỏi con gà tơ trước mắt

“..” _ nữ nhân khẽ e thẹn lắc đầu, nhưng lại khiến chung quanh mọi người đều có chung bầu trời xám xịt

“Ừ, sao này nhớ tìm hiểu là được”

“Được, vậy cô còn chuyện nào để kể không?”

Tác giả nghe vậy rất thành thật lắc đầu_”Tôi chỉ biết mỗi hai truyện đó thôi. Không có hơn. Nếu muốn tôi bịa truyện ma kể cũng được”

“...”_nữ nhân yếu điệu vội lắc đầu từ chối ý tốt của tác giả

“Tuổi thơ cô có vẻ rất tốt đẹp nhỉ?”_đại tướng quên tiếp tục sự nghiệp mùa mai

“Đương nhiên”_tác giả không quan tâm suy nghĩ nhiều,rất tự hào với tuổi thơ máu lửa của mình, vui vẻ xác nhận.

Nhưng bỗng nhiên có tiếng chuông báo, bốn người liền đứng lên rồi đi, bỏ lại tác giả ngồi ở dưới sân nhìn hai chân mình, rồi thở dài.

Nói là bỏ cũng không chính xác lắm. Bởi vì lười, bởi vì nếu đuổi theo chưa chắc mấy người kia sẽ tự nguyện giúp tác giả liên lạc ra ngoài, không có tác dụng, không có ích thì cần gì mà cưỡng cầu.

Nếu người ta không tình nguyện giúp mình thì bản thân phải tự tìm cách thoát thân.

Trong lúc bốn bề vắng lặng thì tác giả bắt đầu đi lòng vòng tìm lối thoát cho mình, đang định leo cây treo tường.

“Làm gì vậy”_người đàn ông kia vẫn như cũ đứng sau lưng tác giả mà lên tiếng, khiến tác giả giật mình, trượt chân té ra đất, rồi dùng bộ mặt chán ghét không quan tâm mà nhìn ông ta

“A....hầy...Nói rồi, tôi phải báo tin cho gia đình, tôi không báo họ sẽ lo lắng lắm”

“Cô thật sự rất ngốc”

“Cảm ơn!!!”

~~~~~

Người đàn ông đưa tác giả đến phòng của ông ta

“Cứ sử dụng, nó được đảm bảo an toàn khi kết nối ra ngoài. Đây, đừng có nhìn ngó lung tung”

“....”

[Hừ, không nhìn cũng biết, vừa chuẩn bị liếc vòng tròn, mắt sắp đến phòng ngủ thì liền bị nhắc nhở. Có ngốc mới không biết cấm nhìn cái gì!!!]

Nhận lấy laptop rồi nhanh chóng mở lên.

“Ngoan, đi ngủ tiếp đi”

Tác giả vừa nghe thấy giọng nói áp áp kia liền tròn mắt ngược lên nhìn, ông ta đang rất ân cần, dịu dàng đỡ người kia trở lại vào trong.

[Mặc kệ!!!. Không nên quan tâm chuyện người ta...]

Tác giả gọi cho nam nhân, màn hình được mở nhưng chỉ đen đặc một mảnh

“Mở đèn lên, em không thấy anh”

Đèn được mở lên, tác giả bắt ngờ nhìn người ở phía bên kia màn hình, khó chịu chau mày

“Sao vậy?”

_nam nhân vừa hỏi, tác giả liền ngược lên,nhìn sang người đàn ông đã đứng bên cạnh mình từ lúc nào, chờ sự đồng ý từ ông ta

“Này, anh có biết bệnh viện tâm thần trá hình không!?”

_nam nhân lưng trần quần băng, mặc quần tây đi lại trong phòng tìm kiếm gì đó

“Anh cũng biết nơi này, vậy em muốn về”

“Muốn đi về!!”

<.....>

“Bao lâu?”_ thấy nam nhân không chịu thỏa hiệp, chỉ có thể buông xuôi nghe theo ác nam

“...”

“Được”

“Đã biết”

_ nam nhân mặc vào sơ mi trắng, đến ngồi trước mặt tác giả, cài khuy áo

“Này, anh bị có nặng không, ba mẹ có sao không?”

“Thôi, không húng”

_ nam nhân đeo vào đồng hồ trước mắt

“Này”

<.....>

“Nhớ nghỉ ngơi, ăn uống đầy đủ đầy”

<Được, em tắt máy đi>

Tác giả tắt máy, đóng lại ngẩng mặt lên thì lại thấy người đàn ông vốn đứng bên cạnh hiện tại đang ngồi đối diện mình, vẻ mặt đắm chiêu suy nghĩ

“Tôi có cảm giác cậu ta nhìn quen lắm, nhưng hiện tại không thể nhớ rõ là ai”

Tác giả nghe vậy mỉm cười, đặt máy tính lên bàn, thả người ra ghé thả lỏng tinh thần.

“Không lẽ...là con trai của người đó???”

“ Chính là vậy đó, nếu anh ấy đã nói như vậy thì chắc chắn là có quen biết nhau rồi”

“Thì ra là vậy. Trước giờ tôi cứ nghĩ ông ta có thêm một đứa con trai. Nhưng chung quy vẫn chỉ có một. Còn cô, tôi cũng thấy quen nữa, tôi cứ băng khoăn mãi. Nhưng giờ thì rõ rồi, đều là người có quen biết hahaha”

“Hahaha”

“Không ngờ giấu kĩ đến vậy, cũng đã hai mươi năm chứ ít gì, tôi cứ tưởng là đã mất hết rồi”_ nói đến đây người đàn ông hiếm hoi biểu hiện lên sự thất vọng

“Cũng may là vẫn còn sống nên mới có dịp gặp gỡ tình cờ này”

“Đúng thật may mắn cho cô. Nhưng con của chúng tôi nó đã mất trong lần đó. Nếu đến sớm thì mọi chuyện đã không như vậy.”_ một giọng nói mềm nhẹ từ trong vang lên, người phụ nữ bước ra, trên tay là một đứa nhỏ đang yên lặng ngủ trên vai, đến ngồi bên cạnh người đàn ông, ông ta thấy vậy liền thay vợ ôm lấy đứa bé vào lòng mỉm cười ấm áp.

“.....”_ tác giả tròn mắt, ngây ngốc, không tin nổi nhìn vào người phụ nữ

“Chào”

“A, chào ạ”

“Cô năm nay bao nhiêu rồi?”

“Hai mươi tư.”

“Thật đẹp.”

“...”

“Vậy cô sẽ ở đây bao lâu?”

“Hai tháng ạ”

“Cũng được. Vậy nếu rảnh thì lên đây với tôi đi”

“Vâng. Vậy tôi ra ngoài đây, cảm ơn vì đã giúp đỡ”

“Không sao đâu, gặp được người xưa, vui mừng không xiết”

Tác giả nhìn thấy nụ cười tang thương của người phụ nữ kia thì khẽ rùng mình, bước ra ngoài nhanh chóng, đi được vài bước lại nghe thấy tiếng bước chân theo sau mình, quay đầu thì thấy người đàn ông ôm theo đứa bé lặng lẽ đi theo phía sau

“Tôi muốn hỏi, cô sẽ sắm vai gì tiếp theo khi ở đây?”

“Bệnh nhân, tôi muốn làm bệnh nhân”

“Được, cô cứ về phòng lúc đầu là được, tôi đi làm hồ sơ”

“A khoan”

“Sao?”

“Hơi thất lễ. Nhưng ông là ai, năm nay bao tuổi?”

“À, tôi là viện trưởng nơi đây, đã ngoài tứ tuần rồi”

“À, cảm ơn”

“Nếu tôi có thỉnh cầu, cô nghĩ sao?”

“Ông cứ nói”

“Tôi vốn đã ẩn danh từ lâu, thế lực cũng có nhưng chắc không đủ mạnh, cần người giúp đỡ”

Tác giả nghe đến đây liền thần bí mỉm cười.

[Lại chuyện trả thù nha~~~~]

“Nếu là về chuyện năm xưa, ông tình nguyện?”

“Đúng”

“Mọi giá?”

“Trừ gia đình tôi”

“Đương nhiên rồi, gia đình là nguồn gốc của mọi rắc rối, mất nó thì cuộc sống sẽ thiếu đi thú vị rất nhiều. Tôi tôn trọng điều đó”

“Cô đồng ý?”

“Hừm, tôi không tham gia, chỉ là khán giả nhỏ nhỏ đứng bên lề thương thức thôi. Nhưng nếu đã có thêm người đồng ý tham gia thì chuyện sẽ càng thêm vui...càng đông càng náo nhiệt. Ông không cần thỉnh cầu, chỉ cần ông lên tiếng, chắc chắn có người giúp. Haha, trong máy tôi vẫn còn để lịch sử, ông có thể tham khảo một chút là không vấn đề. Nhớ ghi tiêu đề đây”

“Nó cũng là bé gái, năm nay cũng hai mươi tư như cô vậy. Lúc đó tôi đã an ủi vợ ai cũng đều mất con trong chuyện bất cóc lần đó. Nhưng không nghĩ tới, hai gia đình đó lại biết được, cứu con họ và nguy tạo cái chết để đứa trẻ được bình yên”_ông ta giọng thật trầm nhắc lại chuyện xưa, nhìn tác giả chăm chú

Tác giả cứng nhắc, mỉm cười gượng gạo, gãi đầu_“Thật sự thì sống được đến nay đều nhờ vào vận khi tốt của nam nhân kia cả. Haha, ngay lúc nguy hiểm nhất vậy mà anh ấy lại có thể tìm ra góc kín, giấu tôi vào rồi trốn thoát, chạy đi báo tin cho gia đình. Vấn đề này tôi thật sự không thể an ủi và cũng không muốn nhắc lại. Mọi chuyện ông cứ bàn với hai lão đại nhân ấy là được”

“Xin lỗi. Nhưng nếu rảnh cô có thể lên đây trò chuyện cùng vợ tôi được không?”

“Haha. Được chứ!!!. Vậy tôi đi nhé, cảm ơn nhiều”

“...”_ tác giả vẫn mỉm cười rồi khi xoay đi thì lại có thể thở ra nhẹ nhàng, đứng đưa tay chân.

[Thật thoải mái. Đây sẽ là địa bàn mới của tác giả ta!!]

Thay vào quần áo bệnh nhân, tác giả vui vẻ xuống nhà ăn chung. Chỗ này rất vắng, chỉ có bốn người họ ngồi cùng một chỗ

Tác giả rất hiền ngang đặt vào phần ăn của mình, kéo ghế tự ngồi vào và chiêm ngưỡng sự ngạc nhiên của những người bạn cùng bàn

“Nhìn gì, tôi không phải là kẻ chuyện đạo đâu,giờ đây tôi là bệnh nhân cao cấp đó”

“Vậy cô bị gì mà vào đây?”_nữ nhân yếu điệu nhẹ nhàng đặt lại nữa, nho nhỏ hỏi

“À, tôi chỉ trú chân một lúc thôi”

“.....”

“Này, dù sao cũng đều giống nhau, kể cho tôi nghe chút ít đi”_tác giả vui vẻ bắt chuyện

“Giống chỗ nào?”_đại tướng quân nổi quạo, chau mày hỏi tác giả

“Đều là bệnh nhân!!!”

“Cô!!”

“Đúng như vậy, nơi này là bệnh viện trá hình”_thanh niên tri thức đẩy lên gọng kính, cho một mẩu bánh vào miệng thờ ơ lên tiếng

“Đây là bệnh viện H, vốn cũng không có trá hình gì cả. Trước đây nó thật sự là bệnh viện tâm thần, nhưng sau đó, tên viện trưởng kia lại nảy ra một ý tưởng, tạo ra một bí mật nho nhỏ cho bệnh viện này”_ngẫu nữ nhân chống tay lên bàn, tay kia nghịch đồ ăn

“Nếu như người ngoài nhìn vào thì là thuần bệnh viện tâm thần chia ra làm hai khu, bình thường và bất bình thường. Nhưng thực tế thì khu bình thường lại có hai khu, một là khu thường, khu kia thì chắc chắn là cao cấp. Nhưng chung quy họ đều có vấn đề tâm lý, còn hiện tại cô đang ở khu được dân chúng gọi là bất bình thường. Nơi chứa bọn tôi, những tội phạm trốn án, chạy án, giảm tội và nhiều lý do nhảm nhí khác. Cái chính là phải chi tiền gấp năm lần ra thôi”

Tác giả tròn mắt, nhìn xuống tay mình, rồi nhìn bốn người_ “Tôi không mang tiền”

Ngẫu nữ nhân kia chau mày khó chịu khi tác giả xen ngang cô ta, thanh niên tri thức vậy mà lại tiếp tục kể_ “Lại nói, bởi vì nhiều khía cạnh khác nhau nên chúng tôi đều có nhân viên giám sát cả, bảo vệ cùng hệ thống an ninh đều có. Chính xác thì chỗ này an toàn không thua gì nhà tù cả!!!”

“Vậy tốt rồi !!!”

“Cô không sợ à?”_nữ nhân yếu điệu tay khẽ xiết khăn tay, khó khăn hỏi

“Không hahaha”

“Vậy tốt rồi, tôi tên...À, thôi. Ở đây cô muốn gọi bằng gì cũng được, tôi năm nay hai mươi tư. Theo như bệnh án thì tôi bị đa nhân cách và trong lúc tôi sơ sẩy, một nhân cách đã thoát ra và làm bị thương người vài lần. Nhưng thực chất chưa ai chết cả, dù thương thế khá nặng. Nhờ có viện trưởng mà được vào đây.”

“.....”_tác giả lặng thinh nhìn nữ nhân trước mắt

“Cô sợ à???”

“Ừ, nói không thì ghê quá...có hơi giật mình một chút..à tôi cũng hai mươi tư, thêm bạn thêm vui”_tác giả vui vẻ vỗ vai nữ nhân, bất chợt cô ta lại xiết tay tác giả giờ cao lên, mày chau lại trông thực đáng sợ.

“Bạn bè thì được, nhưng đừng động vào người chị nghe chưa cưng”

Tác giả kinh hãi nhìn nữ nhân được gọi yếu điệu mới chỉ đánh vai vài cái đã thay đổi_”Vâng, đã biết”

“Trông cô cũng xinh phết”

“Haha, chị quá khen rồi, chị cũng đẹp lắm”

“Tốt, cô khiến tôi hài lòng đấy”

“Ahaha cảm ơn ạ.”

Cô ta thả ra bàn tay bởi vì bị xiết nên bị ngấn đỏ của tác giả ra.

“...Ừ, thêm bạn thêm vui”_nữ nhân yêu điệu trở lại như cũ, cười thật e thẹn với tác giả, gương mặt tươi như hoa

“....”

“Cô tài đấy, gọi được người kia ra dễ như vậy..trong khi tôi làm nhiều cách rồi mà cô ta không chịu ra”_đại tướng quân mỉm cười đầy khiêu khích, đá mắt hướng về phía nữ nhân yêu điệu lúc này gương mặt đầy sợ hãi và hốt hoảng

“Cô ta lại ra à?”

“Ừ”_ngẫu nữ nhân lên tiếng chen ngang

“Sao lại ra lúc này....Tôi, tôi đi trước.”_nữ nhân nói rồi gấp rút đi ra ngoài, tác giả nhìn theo bóng người đến lúc biến mất

“Tôi vào đây vốn không phải phạm nhân, chủ yếu là trốn bị truy đuổi thôi, đã hai mươi sáu rồi”_ngẫu nữ nhân cách vẫn như cũ, lười nhát đùa nghịch đĩa đồ ăn.

Thanh niên tri thức cũng tiếp lời “Còn tôi bởi vì đánh cắp tài liệu mật của quốc gia, rồi nhờ viện trưởng nên giả điên, vào đây tiếp tục hành nghề kiếm tiền trả viện phí,sống lay lắt qua ngày.”

Tác giả nhướn mày, vui vẻ đá đều_ “Trung lai cậu thực rực rỡ như lửa ấy!!!”

“Đừng có đùa tôi”

Thanh niên nghiêm túc liếc qua tác giả, khiến nhân vật chính ngoan ngoãn cuối đầu giả đồ ăn_nhăn_ “À, xin lỗi”

“Hừ!!!. Ê, nhỏ kia, cô nhỏ tuổi hơn tôi đấy!!!”_đại tướng quân khinh bỉ nhìn tác giả

“.....”

“Tôi đã hai mươi tám rồi đấy”_hắn giương giương tự đắc nhìn tác giả

“Vào đây làm gì?”

Thanh niên tri thức cười cũng không kém khinh bỉ, liếc nhìn hắn _ “Hắn ta bởi vì không muốn theo ý gia đình nên trốn vào đây đấy”

Tác giả thấy thế cũng hòa theo chọc _ “Còn con nít chán!!!”

“Cô nói gì?”_người bị chọc liền nổi giận, neho mắt nguy hiểm

“Anh nghe không hiểu à?”_tác giả thì vẫn cứ chai mặt chọc người

“Ừ, không hiểu đấy!!!”

“Hèn gì, thanh niên dậy thì muộn, tuổi nổi loạn tới trễ có khác!!!”

“Cô!!!”

“Tôi sao, đẹp quá hả?!”

“Giải tán”_ thanh niên tri thức gơ tay chắn ngang, rồi tuồn đi trước,ngẫu nữ nhân thấy hắn cứ đứng đó trừng tác giả thì đá chân hắn rồi đi mất, nam nhân thấy vậy thì chỉ nhìn tác giả một chút rồi quay đi.

Cái này thì không ai phủ nhận nổi. Sự thật phũ phàng, tác giả rất đẹp. Nên tốt nhất thì cứ thân ai nấy thoát~~~

Tác giả ngồi lại một mình, tâm tình tốt vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: LƯU VONG(2) Thay vì để thời gian trôi qua một cách vô nghĩa, hãy tận hưởng những giây phút hiện tại. Những bông hoa xinh đẹp không nở mãi được.

Hôm qua tác giả rất ngoan ngoãn đi ngủ sớm nên bù lại hôm nay tác giả cũng dậy sớm hơn bình thường.

Đồng hồ điểm mười giờ trưa, tác giả đập chăn, úp mặt vào gối, chống hai tay đẩy người ngồi lên, đầu tóc rũ rượi, lắc đầu vài cái cho tỉnh táo rồi chuyển người sang mép giường chuẩn bị bước xuống. Nhưng là động tác thì dừng lại khi nhìn thấy đôi chân mang dép bông ở đối diện, vừa ngẩng đầu lên thì..

“Ồi mẹ ơi, anh làm gì ở đây?”

“....” đại tướng quân cứ đều đặn cách ba ngày lại lên vào phòng người khác. Lúc này đang nhưn mảy đầy hứng thú nhìn vào gương mặt buổi sáng của tác giả, hai mắt, mũi và miệng đều hơi đỏ, mắt thì nhắm chặt mở không nổi.

Vừa thấy hán thì giật mình, ngồi bệch ra đất, ngược lên khuôn mặt đáng ghét kia, mắng “Cút ra!!!”

“....” hán không trả lời, thông thả chuyển tư thế, hai tay cho vào túi quần, cứ đứng yên đấy nhưn mĩ nhìn tác giả đầy khiêu khích

“Tín tôi coi đồ trước mặt anh không?”

“Coi đi !!!”

“...”

Có ai nói chưa nhĩ???. Buổi sáng tác giả rất dễ nổi điên, tính tình cũng rất xấu, cũng rất dễ làm bậy.

Vừa nghe người kia khiêu khích, liền cười nửa miệng, lại nhìn xuống mình rồi đứng thẳng dậy, dùng chân kéo luôn quần mình xuống~~~~

(Ờ thì áo ngủ cũng dài qua gối do tác giả chiều cao có hạn. Ờ thì ai muốn nghĩ gì nghĩ, chứ thật sự là không có thấy được gì đâu nhé!!!)

“Coi rồi đấy”_ngẩng mặt khiêu khích lại nam nhân rồi kéo theo quần dài bết đất đi vào phòng tắm, còn người kia thì bỗng nhiên mỉm cười nửa miệng, đếm đồng hồ được năm phút thì vào mở cửa nhà tắm.

Đang ở trong bồn tắm, nghe tiếng mở cửa thì giật mình, tác giả ngấm hán nữa gương mặt xuống nước, thấy cửa mở, nam nhân kia chuẩn bị bước vào liền trợn mắt nhìn người kia mắng “Làm gì vậy?”

“Cô khiêu khích tôi !?!?”

“Có hả? Là anh kiểm chuyện trước!!!”

“Đừng đùa với lửa”_nam nhân đứng tựa cửa nhà tắm, khoanh tay

“Không hề. Ê, anh tuổi con gì vậy?”

“Làm gì?”

“Mũi, mũi anh chảy máu kìa!!!”

“Chết!!!”_nam nhân vội rút khăn từ túi quần ra, bịt lại mũi mở cửa tuôn ra ngoài.

~~~~~

“Chào mọi người”

“Chào”

“Chị dậy sớm nhĩ?”_thanh niên tri thức chăm chú với mấy ngọn cỏ dưới đất, chả buồn liếc sang tác giả

Nhưng còn người vừa được thanh niên gọi là chị thì liền sán lại gần người ta, mắt lấp lánh_”Ít ai chịu gọi tôi bằng chị lắm. Hôm nay nhân tiện như vậy, chúng ta kết nghĩa chị em đi”

“Không!!!”_thanh niên không quan tâm, dứt khoát từ chối

“Thật sự không à?”

“Nói nữa tôi liền gọi chị bằng thím!!!”

“Được rồi, được rồi, cậu còn nhỏ, còn ngây thơ tôi không tính toán” _ tác giả khẽ lườm đứa nhỏ, rồi bắt đầu nhìn xung quanh. Rồi bỗng nhiên...

“Các người đừng có lo, ta vốn rất rộng lượng!!!. Chuyện hôm qua ta không tính toán. Nên hôm nay ngoan ngoãn để ta làm tiên nữ” _ ngẫu nữ nhân vừa đi hai tay chấp sau lưng, ra vẻ đạo mạo giảng dạy cho mấy y tá, rồi bản thân đứng đối diện một cái cây, xắn tay áo chuẩn bị leo thì lại tiếp tục bị cản.

Nhìn qua thanh niên tri thức thì cậu ta đang ngây ngốc mỉm cười, nắm cổ trên tay, tay kia thì bút cò rỗi lên người, lên đầu tác giả, miệng làm bầm.

“Thật đẹp, thật đẹp!!!”

Lại liếc nhanh qua yếu điệu nữ nhân đang ôm gối nằm trong phòng ra đứng dưới góc cây, ánh mắt xa xăm nhìn về phía tác giả.

Lúc này liếc mắt qua hành lang thì lại thấy có một đoàn người không khoát áo bác sĩ, cũng chẳng phải y tá đang đứng bên hành lang, chăm chú xem xét. Ngay lúc tác giả nghĩ mình cần phải làm gì đó thì nam nhân kia đã bước đến, quỳ một chân, đưa tay ra trước mắt tác giả, giả vờ mỉm cười ngây thơ không hợp lứa tuổi.

“Nàng đi cùng ta chứ!!!”

Tác giả nhìn hẩn chăm chú, môi khẽ giật giật thì bỗng nhiên thanh niên tri thức lại ôm lấy eo tác giả khóc rống

“Em đừng đi, đừng bỏ anh mà. Anh xin em. Em muốn gì cũng được!!!. Anh đều sẽ mang về cho em. Chỉ cần em đừng bỏ rơi anh~~~~”

“Ây, nữ nhân này chính là tai họa cho nhân gian. Cần phải diệt trừ. Ngươi!!!. Mau đi theo ta” _ ngẫu nữ nhân bỗng nhiên chạy đến, nắm lấy tay tác giả định kéo đi nhưng lại bị tên thư sinh nắm chân kéo lại, tên tướng quân thấy thế bay vào, ôm ngang hông tác giả.

Và....chuyện còn chưa xong đâu!!!

“Ồ muối muối!!!. Sao muối lại ở đây???. Mau nghe ta trở về, ở đây rất không ổn.” _ yếu điệu nữ nhân cũng chạy đến góp vui kéo tay còn lại của tác giả.

Tất cả đều mặc kệ, không quan tâm đến khuôn mặt thờ ơ, xem xung quanh chỉ là ruồi bâu, muỗi bay quanh người của tác giả.

[Ta muốn đánh người!!!]

Giăng co một hồi, thì hai nữ nhân mỗi người một tay của tác giả kéo về phía đài nước, còn có ngang hông là một tên đại nam nhân sống chết bám dính, chân phải lại là một tiểu nam nhân ôm chặt không buông.

[Ta hỏi, các người đều họ cầu à?!?!.. Thế giới càng ngày càng loạn, hạo loạn nha~~~~].

Tác giả được hai người kia gồng đặt lên lưng họ, hai nam nhân kia thấy vậy thì đồng thanh

“Ta quyết sống chết cùng nàng/ nếu muốn giết cô ấy thì giết ta trước đi”

“Các người mau cút, ta sẽ vì dân trừ họa/Tướng quân a, người mau buông muối muối. Người đã có ta rồi mà” _ hai nữ nhân lại cùng lên tiếng khuyên ngăn

“Không/ Miễn- nàng ấy/cô ấy là của ta các người mau cút” _ hai nam nhân vẫn lì lợm bám dính không buông tay, tạo nên một hàng dài dài ba xác chết bám dính bị lôi kéo~~~~

[Thật thảm hại. Trôi đâu không trôi, trôi trúng ổ tâm thần trá hình. Mẹ!!!. Còn gì đen hơn!!!. Có khi nào ngày nào cũng như vậy, rồi một ngày mình sẽ thành gorila không nhỉ? Hầy, càng nghĩ càng sâu đời. Trôi ơi !!!]

Mấy y tá thấy tình hình không ổn, chạy ra can, tác giả được thả, nằm dài trên bãi cỏ. Rồi đột nhiên vùng dậy, túm chặt giò một ai đó định trả thù đời.

“Em chịu theo ta rồi sao???”

Xui thay, tác giả lại túm nhầm thanh niên tri thức, hẩn cười nửa miệng rồi nâng mặt tác giả, còn tác giả thì cảm thấy không xong, liếc qua đại tướng quân, hẩn đang giả đồ tức giận, vùng mình thoát ra khỏi bàn những bàn tay ầm ập của những y tá, chạy đến tiếp tục túm ngang người tác giả.

“Nàng là của ta, mãi mãi, đừng mong theo ai khác!!!!”

Lại không ổn nữa. Tiếp tục bất an liếc tiếp qua hai nữ nhân kia, họ cũng vậy, lờn lẹo, lách người ra khỏi vòng tay ầm ập của y bác sĩ hai người túm hai chân tác giả.

“Nhưng đã muộn rồi, em đã bỏ đi lúc ta mất tất cả. Để rồi lựa chọn ta lúc em không còn gì sao??. Muộn rồi Diễm ơi!!!” _ thanh niên tri thức vẻ mặt buồn tình, nặng nề nhắc bước tiếp tục kéo theo đoàn người xác chết nối nhau lê lét trên đất.

~~~~~

Ở phòng ăn riêng biệt..

Tác giả cả người thâm tím, bầm xanh, tay chân thì nhiều chỗ trầy xước, xăn tay áo ngồi yên cho vợ của viện trưởng cùng bé con chấm thuốc, mắt thì nguy hiểm nhìn bốn con người đang giỡn nhây trên bàn ăn trước mắt.

“Sao lại đùa ra như vậy?”

“À, sơ xuất một chút”

“Con cũng da thịt thật mỏng đi. Nhìn xem, vết thương lần trước chưa xong thì lại thêm như vậy. Không khéo lại có sẹo thì đau lắm”

Người đó lo lắng chau mày, quan tâm cho tác giả, miệng khê thôi cho khô mặt vết thương, bé con thấy mẹ làm vậy cũng bắt chước phù phù thổi văng nước miếng!!!!

Tác giả ở đây cũng được một thời gian rồi. Và hiển nhiên, ngày nào cũng bị hành xác. Nhưng mỗi lần lại hành theo nhiều kiểu khác nhau.

Có hôm bị quăng vào đài phun nước, rồi sau đó bốn người kia cũng vui vẻ leo vào bắt đầu đùa nhây, người tát nước ta. Ta hắt nước lại người. Còn có từ đâu ôm ra gối, nhúng nước chọi nhau. Chỉ có tác giả đứng ở giữa hứng luôn hai làn đạn, tối tắm mặt mày không di chuyển được. Tối đến thở không nổi, cứ lăn lóc mãi trong phòng.

Kể đến thì rũ nhau đào hố. Đào thấy cũng ngon lắm, tác giả đứng nhìn bốn người họ đào, miệng chăm chỉ nhồi nhét bánh trái vào. Đang vui vẻ ôm tiếp giò trái cây vào người thì bỗng nhiên bị giật lấy, cả cây kẹo đang ngậm cũng bị giật đến đau răng.

Rồi mấy người kia thì quăng hết tư trang của y tá, bác sĩ họ giật được, có cả bánh kẹo của tác giả. Tất cả đều bị quăng vào hố đất, rồi tên nam nhân đó quay lại, suýt miệng ra về bí mật.

“Chúng ta cất giấu kho báu!!!”

[Má, kho con khi chứ báu nhà anh, toàn đồ ăn của lão gia ta!!!]

Lại nói, có hôm, tên nam nhân háo sắc lôi ra một sợi dây thừng ở đâu đó không ai rõ, sau đó giả đồ hí hửng cột lại như thòng lọng quăng qua hòn non bộ rồi chuẩn bị leo núi, y tá lúc phát hiện ra thì chỉ có thể hò hét, hoảng loạn chứ chả dám can.

Vừa lúc đó, tác giả vui vẻ ăn kẹo ngọt đi qua thì nguyên một tảng thịt cực lớn, cực nặng đè lên người mình, làm tác giả úp sấp mặt xuống đất, tay chân đều bị cán đá. Hình như xương cũng bị trặc và có cảm giác lục phủ ngũ tạng rũ nhau vỡ nát!!!.

[Đuj má!!! Chơi đại toàn đây hứng!!!. Gì chứ, ai nói nhà văn không chửi thề, nếu không có thì giờ thấy rồi đấy. Tôi mỗi ngày đều chửi thề!!! Tôi mỗi ngày đều muốn lật bàn!!!]

Theo như quá trình quan sát cùng chịu đựng sự điên rồ đột xuất của lũ người này, tác giả có thể nắm rõ tình hình.

Hằng ngày họ sẽ được sáu tiếng cùng với lúc ngủ là không bị y tá cùng bác sĩ vây quanh, cứ sáng và chiều sẽ có hai đợt giám sát đi qua để kiểm tra họ. Còn tác giả ấy à, bác sĩ là viện trưởng và y tá là vợ của ông ấy. Nhân vật đặc biệt, giám sát đặc biệt, chăm sóc cũng đặc biệt.

“Lúc này còn đau đâu không?”_ viện trưởng đại nhân đến xoa đầu bé con đang ra sức phun sương để nhóc con ngừng lại nhìn ba mình mỉm cười ngọt ngào và tiếp tục thổi!!!

“Đã hết”

“Mắt có mờ không?”

“Mấy vấn đề đó đều mất hết rồi..nhưng hiện tại, cả người lúc nào cũng đau nhứt và thâm tím, nhìn thôi cũng thấy thương thân”

“Cái đó chữa không nổi!!!”

“...”

“Này”

“Vâng”

“Ra đây tôi có chuyện nhờ”

Viện trưởng đi ra góc ngoài nhà ăn, tác giả mỉm cười với người vợ của ông, hôn nhẹ trán đứa bé nói_ “Cảm ơn”_ rồi bỏ xuống tay áo, đi về hướng đó.

“Tôi nghe bảo, cô có thể gọi ra nhân cách thứ hai của yêu điệu nữ nhân kia”

“Cũng không hẳn, bỗng nhiên thôi”

“Đó là điều tôi muốn nhờ thứ nhất, nhân cách đó đã ba năm nay không hề xuất hiện, việc điều trị từ đó cũng đình trệ”

“À, còn thứ hai, cậu thanh niên tri thức kia, cậu ta đang bị ung thư nhưng lại cố chấp không chịu điều trị”

“Này, sao ông...ờ anh có thể biết được biệt danh tôi hay nghĩ về họ vậy. Còn có, ông...à anh là bác sĩ tâm lý mà, sao không xuất chiêu đi chứ!!!”_ tác giả ngắt ngứ mỗi khi nói từ ‘ông’ thì đều bị ông ta lườm, khiến câu nói không được tự nhiên.

“Còn có...”

“Này trả lời trước đi chứ!!!”

“Cô đuổi giúp tôi tên nam nhân hai mươi tám kia đi đi, hẳn ở đây tiền viện phí không đủ chi cho tiền hẳn phá đồ, tôi còn bị áp lực từ gia đình hẳn!!!”_ người đàn ông nhắm mắt, mặt kệ tác giả kêu than

“Ồ, liên quan gì tôi???”

“Cô biết cái gọi là thánh mẫu bàn tay vàng không?”

“Có biết”

“Đúng vậy, giờ cô thuộc diện đó đấy!!!”

“....”_ tác giả lắc đầu lia lịa_”Hắn háo sắc lắm, tôi có nam nhân của mình rồi !!!”

“....Nếu không tôi giam cô ở đây cùng hắn. Còn có, tôi miễn phí tiền ăn ở cùng sinh hoạt, chăm sóc thuốc men hết cho cô, cô khỏi chi tiền, nam nhân của cô cũng khỏi đau đầu”

[Đù mớ!!!..Ghê vậy. Ủa, nhưng sao thấy không hợp lý chỗ nào nhe !. Mình nhớ mình có giúp ông ta thì việc ông ta giúp lại mình là đương nhiên mà. Nam nhân luôn bảo thế mà. Nhưng mà như vậy thì mình phải chi tiền. Mà tiền thì khó kiếm lắm, nhất là thời buổi loạn lạc, rối rắm này. Ày, nghĩ sao đi nữa, mình thấy mình lỗ hơi nhiều ấy nhe !??. Nghĩ lại xem....Ây tóm gọn xem. A nhờ B việc trị bệnh cho bệnh nhân, rồi B lại giúp A trả thù xưa. Suy ra A mất nợ kiểu đúp bỏ (double ...tức X2)]

Tác giả bắt đầu đứng thả hồn vào suy nghĩ, không để ý nam nhân đã đến bế nhóc con rồi cùng vợ rời đi

[Còn có B phải chịu thương tật từ bệnh nhân của A, suy tiếp ra thì A mất nợ đến trip bỏ (tripple ..tức x3..). Còn có B bị tổn thương tinh thần từ bệnh nhân của A. Lại suy ra A mất nợ đến quara (quara...tức x4).Lại có B phải giúp A thêm chuyện vật gia đình. Vậy tóm gọn A dứt ben ta kiu nợ (penta kill..nóc ao). A nợ B đến năm lần. Nhưng sau một hồi nhào nắn, thì B lại thiếu A. Tại sao nhe? Có gì kì kì nhe???. Mình tính sai gì à??]

Tác giả đang chuẩn bị chóng mặt tính thêm lần nữa.

“Mau đến ăn đi”_yếu điệu nữ nhân đến kéo nhẹ tác giả, khiến cho con người đó ngo ngắc gật đầu đi đến bàn ăn, quên mất mình nghĩ gì.

Sau bữa ăn trưa thì đến cử chiều....

Dựa vào thời gian thì còn rảnh hai tiếng, năm người lười biếng, mỗi người tìm một góc nghỉ ngơi hay làm trò nhảm nhí gì đó.

Rồi bỗng nhiên ngẫu nữ nhân đứng thẳng người dậy, đi đến trước khay gối ngay trước mặt tác giả, bỗng nhiên kê mặt đến gần tác giả, khẽ nghiêng đầu qua vai tác giả rồi ôm chầm lấy, đầu gục sâu vào hõm vai.

Tác giả không thể nhúc nhích vì bị tay nữ nhân trụ sau đầu

“Yên đó, lấy sách che cổ lại dùm”

“....”_ tác giả ngốc lảng, giả dờ chăm chú quan sát tóc nữ nhân, tay kia cầm nguyên quyển sách hình, bìa cứng che gáy nữ nhân..

Và rồi bỗng nhiên ‘bụp, bụp, bụp...’

Máu từ sau lưng cứ thế bắn ra, tác giả vẫn ngốc ra đó, ánh mắt lia nhẹ để nhìn rõ ra khung cảnh bên cạnh tìm người, trán rịn nhẹ lớp mồ hôi mỏng.

“Nàng ơi~~~Hãy quay về với ta nhé, bỏ tiện nhân kia ra đi. Về với ta”

Đại tướng quân háo sắc quăng đá trong tay sang một bên, nhanh chóng chạy đến làm vè mặt nghiêm trọng đến cầm tay tác giả, trịnh trọng vô cùng, thanh niên tri thức cũng chạy đến làm động tác gắng sức kéo vai trái nam nhân kia ra, vừa mắng.

“Khốn kiếp, cô ấy là của ta, người trở về thời của người mà ôm ấp hậu cung ba ngàn người đi, mau cút”

“Người mau tránh ra, không được động vào tướng quân của ta. Còn nữa, muối muối, sau người chưa chịu về”_yếu điệu nữ nhân đứng chắn luôn phần bên phải còn lại, chính thức che kín toàn bộ xung quanh tác giả.

“Này này, không sao chứ??”

“Được, chưa chết!!!”_ngầu nữ nhân thêu thảo nói, tác giả thử chạm vào sau lưng cô ta, thì ra là áo chống đạn nha.

“Hay vậy!!!”

“Nhờ ông ta báo trước,diễn tiếp đi...khụ khụ.”

“Diễn?? Diễn gì?...”_tác giả đang ngu ngốc suy nghĩ thì bỗng nhiên lại bị yếu điệu nữ nhân bóp chặt cổ, ánh mắt nguy hiểm_”Buông buông....m...m.au uông..”

“Cô giết cô ta, Người như cô mà dám giết người sao?. Thật đáng tởm”

Hai tên nam nhân tròn mắt nhìn sự thay đổi đột ngột của yếu điệu nữ nhân mà không quan tâm đến tác giả.

“Này, cô sao lại ra đây?”_đại tướng quân khẽ thì thầm bên tai nữ nhân kia, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn gương mặt đang đỏ bừng của tác giả

“Tôi mà không ra có khi cô ta giết luôn con nhỏ nhu nhược kia.”

“....”

“...Th...thi...thim...h...hai...mau buông...”_tác giả tròn mắt, ú ớ nói chuyện, cố gắng tháo tay người kia nhưng không ra, định vuron tay ngắt mặt nhưng lại không tới....

Sắp tắt thở rồi, túm được gì thì túm

Tác giả bóp 'búp' của cô ta. Yếu điệu nữ nhân bị đau liền buông tay một bên ôm lấy ngực, neho mắt nguy hiểm mắg, bên ngày tác giả muốn ói, khó khăn thở.

“Thâm độc!!!”

~~~~~`

Trong phòng tập thể dưới tầng hầm bí ẩn, tác giả ngồi ghế ngược, hai tay mỗi bên túm một bên tóc của nữ nhân yếu điệu lúc này đang hoá điên đã bị trói cứng vào ghế, miệng thì bị dán lại, chỉ phát ra âm 'ừ ừ' ở cổ. Cứ kéo qua kéo lại khiến đầu cô ta lắc lư theo.

Tác giả nhìn trong sáng thánh thiện vậy chứ từ đầu óc tới hành động đều nhiễm đen hết rồi~~~~

“Tôi nói, giờ mà cô ta lỡ thoát ra được thì cô chết chắc. Mà không chỉ như vậy, có khi vừa trông thấy cô, cô ta liền xuất hiện mà làm chuyện không tương đối!!!”_thanh niên tri thức đầy kính, đang ngồi bên trái phía sau tác giả, nghiêm túc bàn luận, tay thì gõ bàn phím liên hồi

“Lại nói, cô cũng hay thật, triệu gọi quái thú đến hai lần!!!”_đại tướng quân đứng bên phải, ngay phía sau vuốt cằm, một chân gác trên ghế, tay kia cầm một nhánh cây mới tha được từ đầu đó.

“Anh không nghe câu nhất hoá tam à! Thế nào cũng có lần thứ ba rồi nhiều lần nữa”_tác giả thấy người kia mất dần xuất hiện tia máu, liền nhanh chóng lùi người, kéo ghế ra xa, ngang hành với hai người kia, thụp người trốn phía sau chỗ tựa lưng của ghế, chỉ lộ đôi mắt to tròn, trong veo của mình giả vờ đang thương nhìn nữ nhân đang bị trói kia.

(Có ai để ý không....có ai thấy không...có ai phát hiện không...giờ nhìn hiện trường cứ như vụ bắt cóc ấy....)

“Có khi nào trở thành nhân cách chính luôn không?”_hắn bắt đầu như một lão già thích suy đoán lung tung này nọ.

“Nếu cô ta thật sự muốn thì đã làm từ lâu rồi, đâu có như siêu nhân biến hình như vậy được. Đúng không?”_tác giả quay sang nhìn thanh niên nghiêm túc chờ mong đáp án tốt.

“Không muốn thừa nhận nhưng chị cũng thông minh hơn anh ta ở một vài khía cạnh đấy”_thanh niên nghiêm túc vẫn chăm chú màn hình và bình thản phê bình.

Tác giả nghe vậy hưng trí, xoay qua hát mặt với đại nam nhân vẻ mặt đang ngày càng tối ,rồi lại quay lại thối mắc.

“Ê, phải là thông minh toàn diện chứ sau lại chỉ có vài khía cạnh??”

“Tôi nói, tôi biết lượng sức mình, biết cái gì có thể, cái gì không, nếu là chị tôi đã không ngồi đó kéo tóc cô ta đâu”_thanh niên vẫn như cũ bình thản nói, còn tác giả nghe vậy, trán bỗng nhiên giật giật, khẽ liếc nhìn qua nữ nhân kia, lúc này hai mắt đã đỏ ngầu, quay đầu tìm kiếm gì đó xung quanh, sau đó nhìn chăm chăm tác giả, bắt đầu dùng sức bặt ghế tới.

“Ôi má ơi!!” _ không nhiều lời, tác giả tung người chạy thoát khỏi tầng hầm, nhưng chưa đến được cửa thì gia đình nhỏ của viện trưởng cùng ngầu nữ nhân bước xuống khiến cánh cửa sắt nặng trịch kia cũng đóng lại.

Tác giả không dám xoay người, sau lưng là tiếng ‘kịch...kịch’ đang ngày càng lớn và mạnh hơn

~~~~~

“Bình tĩnh lại” _ viện trưởng đặt tay lên vai nữ nhân đang bị trói kia, ân cần, nhẹ nhàng nói

“....”

“Cô không muốn người kia thất vọng về mình nữa đúng không?”

“Tôi đổi ý rồi, giết con nhỏ đó xong, tôi biến mất luôn cũng được” _ cô ta ác ý hất mặt về phía góc phòng, chỗ tác giả đang tiu ngưu ngồi bó gối, đối mặt với vách sắt, còn có hai nam nhân bên cạnh cũng bắt chước ngu ngốc, ngồi bó gối, nhìn vào một điểm như tác giả.

“Cô nhìn gì vậy??” _ đại tướng quân như đứa trẻ, ngây ngô hỏi

“Tôi đang nghĩ...ngày tang của mình sẽ có mấy người thật tâm khóc” _ tác giả mất vô thần, trống rỗng nhìn góc tường

“....”

“Người như cô người ta thường bảo người ngốc có phúc hoặc đại loại không biết thương sống lâu ấy..bởi vậy đừng lo lắng” _ nam nhân bỗng dưng muốn an ủi tác giả. Nhưng là...

“....”

“Chỉ ta mà ngốc, anh đứng chả có mắt nhìn người!!” _ thanh niên nghiêm túc bủi môi, chống tay lên gối khinh bỉ nhìn nam nhân

Hắn nghe mình bị mĩa mai, liền ngồi thẳng lưng, chỉ tay vào tác giả _ “Cô ta mà không ngốc?!”

“Thông minh hơn đồ ngốc anh rất nhiều đấy.”

“Cậu...”

~~~~~

“Sao tự dưng lại muốn giết cô ta” _ viện trưởng xoay đầu về, đối mặt với bệnh nhân trước mắt, vẫn duy trì phong độ, ân cần hỏi han

“Nhìn rất ngứa mắt, rất muốn cho ăn đấm” _ nữ nhân bực bội quát tháo

~~~~~

“Nhìn xem, có người không ưa cô kia” _ ngầu nữ nhân từ lúc nào cũng đã ngồi bó gối ngay sau lưng tác giả. Nghe thấy tiếng nói, tác giả di nhỏ bước chân, nhích người xoay lại bó gối, gác cằm, đối diện nhìn nữ nhân trước mắt. Hai nam nhân kia thấy vậy cũng bắt chước, xoay người lại và bốn người bắt đầu chụm đầu vào nhau để bà tám.

“Trên đời có người như vậy thì cuộc sống mới thêm kịch tính” _ tác giả nhướn mày ra vẻ hiểu biết chuyện đời, nhưng vẻ mặt đáng đánh ấy lại bị đại tướng quân tạt nước muối!!!

“Nghe đồn cô ta có võ và biết dùng súng đấy”

[Các người là an ủi hay châm lửa???]

“Tôi cái gì cũng không biết”

“Hừ, nhìn là biết, cô chỉ là bình bông nhiều màu thôi” _ đại tướng quân tiếp tục nhướn mày, châm ngòi

“Ồ, bình bông còn đẹp, nhìn lại anh đi”

“Tôi thì sao, thì sao???” _ nam nhân ngây thơ, hướng tác giả hào hứng mong chờ

“Như miếng chà chân ấy!!! À, lúc trước trên mặt còn có chữ, lại là nhà người nữa à, mau rút!!!. Còn bây giờ là...Nào, hãy chà đạp ta đi~~~~” _ tác giả léo nhéo, cao giọng mĩa mai, hai cổ tay chụm, bàn tay hướng ta hai phía, đưa ngay dưới cằm như bông hoa nhỏ, đầu thì lắc qua lắc lại _ “Hãy chà đạp ta đi~~~~”

“.....” _ nam nhân đơ mặt nhìn tác giả.

“Hahaha”_ngầu nữ nhân cùng thanh niên nghiêm túc vậy mà không kiềm nổi, bật cười

~~~~~

“Mọi người nói chuyện vui về nhĩ???”

Bỗng nhiên từ đâu ra giọng nói thứ năm~~~~

Tác giả và mọi người chậm chậm chuyển tầm nhìn sang bên cạnh tác giả, đồng thanh im lặng

[Ồ dè, cái quý gì vậy nè!!!!]

Thay đổi nhân cách cứ như vậy từ khi nào ngồi bên cạnh, cũng bó gối ngồi giống bốn người, vẻ mặt có vẻ đang hóng chuyện.

“Chị đại, chị đã được rảnh rồi!?!?”_tác giả giả lả, vẻ mặt né tránh nhìn yếu điệu trá hình nữ nhân, mắt phóng ra đằng xa thì thấy viện trưởng đang vui vẻ ôm vợ con trong lòng.

[Ồ men~~~~~]

“Ừ, rảnh rồi bé oi!!!”

“.....”_câu từ kia khiến tất cả rũ như nổi da gà, khẽ rung mình

“À, dù gì em cũng xin lỗi chị đại trước nha”

Từ lúc ấy, thời gian ấy, từ bầu không khí cợt nhả, trêu chọc lẫn nhau, thì bầu không khí lúc này đã thay đổi hẳn sang một phương diện khác.

“Xin lỗi chuyện gì hả bé???”

“.....”

“Tôi nghĩ...nhờ chị...mà...có lẽ...chúng ta...từ...năm người...thành...sáu người...và giờ...là bảy..luôn..... rồi đấy”_thanh niên nghiêm túc nhẹ nhàng, chậm chậm như kể chuyện ma, thổi hơi vào tai tác giả, môi khẽ nhếch một độ cong hoàn hảo~~~~

“Ồ, thế cơ à!!!”_tác giả nhướn cao đôi mày, thẳng ngay tám lưng đầy mồ hôi của mình nhìn thanh niên

“Ừ, thế đấy!!!!”_viện trưởng đến gật đầu tiếp lời...tác giả cứng nhắc xoay đầu nhìn tốp ba người gồm đại tướng quân cùng ngầu nữ nhân đang cùng người mới kia nhiệt tình trao đổi ở kế bên~~~~

(Đúng là đến hẹn lại lên... Các người cũng quá ăn ý đến mức khiến người người sinh hồn dỗi đấy!!! BIẾT KHÔNG HẢ!!!!!!)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: LƯU VONG (3-kết thúc) Cách chữa lành vết thương trái tim tốt nhất là có một khởi đầu mới. (Ashita, Mama ga Inai)

(Chắc mấy vị đại nhân còn nhớ việc nhờ tiền người đi của viện trưởng giao cho tác giả-nhân vật chính của truyện chứ!!!. Nếu không nhớ, đọc lại [Lưu vong 2] ~~~~~Mà khỏi đọc cũng được, tiêu đề có hết rồi còn gì ~~~~ Haizzzz, sâu hết biết à!!!)~~~~~

Tại phòng kiểm tra đặc biệt, có bốn người lớn và một trẻ nhỏ đến hẹn lại gặp, cùng nhau dõi theo chuyện sắp xảy ra thông qua tấm kính của phòng khám. Bên trong phòng thì lại có thêm ba người lớn, một nam đang đứng khoanh tay xem xét, một nữ thì đang vui vẻ ăn snack trong tay, còn người cuối cùng thì lại hôn mê và đang bị trói chặt vào ghế.

“Làm đi”

“Làm gì cơ?”_tác giả giờ ra bộ mặt ngây thơ không biết gì của mình nhìn viện trưởng, tay vẫn cố nhét bánh vào miệng

“Gọi cô ấy ra”

“Nếu tôi đánh cô ta thì sao???...Tôi chưa có cơ hội thử chuyện đó”

“Có trầy xước thì cô chịu, gia đình cô ta rất cưng con gái”

“Vậy tôi bóp cổ ai??”

“Ai cũng được, xung quanh đây đâu thiếu người”

Nghe viện trưởng nói vậy, tác giả xoay đầu, nhìn ra ngoài tấm kính lớn của phòng. Vợ viện trưởng, bé con, còn có bộ ba tâm thần trá hình đang chăm chú hóng chuyện. Tác giả quay đầu, kéo ghế lại, bắt đầu tiếp tục ngồi ngược, cấn cấn ngón tay cái, e dè nhìn người bị trói trước mắt

“Nhưng mà....tôi sợ”

“Sợ?!?!”

“Ông biết cảm giác nửa đêm còn bị quăng vào đài phun nước giá lạnh là sao không??. Có khi tỉnh dậy lại thấy mình đang nằm cạnh một cô y tá hay mấy người kia. Hoặc đơn giản là từ ngủ trên giường mà sáng ra đã nằm trên đất, mắt đối diện với bầu trời. Nhớ lại thôi đã thấy não mình phải hay không cũng có vấn đề!!!”

Viện trưởng nghiêm túc, đẩy kính hỏi_ “Ai làm??”

“Đó”_ tác giả chỉ hai ngón trỏ về phía bộ ba kia, ngẫu nữ nhân thì đang đứng xoay dao, thanh niên nghiêm túc thì nhìn vào phòng khám thông qua chiếc ống nhòm của ai đó. Còn tên kia – tên mà ai cũng biết là ai, người mà sáng nay tác giả vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt hắn ở đối diện thì lại đang điên cuồng đấu mắt với bé con.

~~~~~

À...nói tới chuyện sáng này (đây luôn là tiết mục cần được ưu tiên mù)

Cũng không có gì ghê gớm lắm. Vẫn như bao ngày, tác giả mở mắt lúc mười giờ trưa và hoảng hồn với thứ đối diện mình. Nhưng rất nhanh thì bắt đầu thở ra nhẹ nhàng.

Nhưng là...

“Thích không??” bỗng có một giọng nói trầm ấm thì thầm phía sau, bên tai tác giả, nhân vật chính rùng mình liên lần sang chỗ khác, không để ý liền nằm xấp luôn dưới đất rồi ‘cộp’

[Mợ....~~~~]

Tác giả chống người dậy, à phải nói từ ‘sốc’ nó mới hợp.

Trên giường, có nên gọi là giường không đây?? Haizz, kệ.

Trên giường có rất nhiều gối ôm, gối nằm và ba tấm chăn dày. Nếu là thông thường thì mỗi thứ một cái thôi. Nhưng mà hôm nay, lại bỗng dưng xuất hiện rất nhiều gối, thậm chí thứ tác giả nằm lên không phải là nệm mà là mấy cái gối ôm dài và dày tạo thành.

Tất cả đều in hình của bốn người kia, còn cái thứ tác giả sáng nay vừa thấy là cái gối in nguyên người của nam nhân háo sắc kia, và hiển nhiên tác giả vừa mở mắt thì liền thấy gương mặt tươi cười của hắn khiến cho thần hồn chói với~~~~

(Ngày có phải biến thái không ta?!?!)

Ngẩng đầu lên, nhìn quanh thì lại thấy, trong phòng mình bốn người đó đang rất tự do làm này làm nọ, vui vẻ lục lọi mấy thứ xung quanh

“Làm gì đấy?”_ tác giả chuẩn bị bùng nổ, bực dọc hỏi mấy người trong phòng

“Làm gì?”

“Phòng tôi mà!!!”

“Nhìn lại đi”_ đại tướng quân nói xong, cũng không nhìn tác giả nữa, chuyển qua nhập hội với mấy người kia.

Nghe vậy tác giả lại sốc, đưa mắt nhìn quanh.

[Ừ, không phải phòng mình. Ủa, nhưng mà...sao thấy ngộ ngộ ta?!?!]

Rồi, giờ tóm gọn lại hén!!!

Chuyện là mấy người kia rũ nhau đóng một cái hộp rồi nhét mấy cái gối ôm dài và dày kia vào làm nệm, rồi lót qua một tấm mền, kê gối nằm, gối ôm lên, rồi mang tác giả lên.

Đó~~~~Rồi đập chần lại cho người ta. Đó~~~~Là vậy đó. Mà nhớ nhé. Tất cả gối đều có hình của bốn người kia. Còn có mỗi người đều có loại gối với màu sắc khác nhau. Giả như mà hồng của yểu điệu thực nữ, hay xanh dương của thanh niên tri thức. Sao nào!?!.. Tưởng tượng được chưa??

Kể tiếp thì sao à??. Mấy người kia cùng nhau ăn ý, ngủ hết tại phòng này, chờ xem phản ứng của tác giả.

Sau đó thì sau à!!.. Thì chung quy là lại rù nhau chơi đập gối, lấy gối có hình người này rồi đập vào gối có hình người kia. Còn tác giả ấy mà, tách ra một góc, lấy bút lông đen đậm và lớn, bắt đầu vẽ chi tiết cho từng khuôn mặt trên mỗi cái gối~~~~

Sáng nào cũng vui phải biết~~~~

~~~~~Lượn tới lượn lui không bằng vào vấn đề chính~~~~~

“Xem ra cô ta không thích cô cho lắm!!!”_ viện trưởng xem xét mở tài liệu, khẽ nhìn qua tác giả đang hứng thú xoay ghế qua lại.

“Tôi cũng thử soi gương rồi, nhìn đâu có chỗ nào đáng đánh đâu”_ vừa nói xong, tác giả lòi ra gương từ túi áo, sẫm soi gương mặt mình

“.....”

“Nhưng mà này, không phải mấy lần trước, tôi gọi cô ta đều đâu có ra, toàn ra lúc dở người”

“Vậy thử đánh cô ta đi”

“Không được đâu. Tôi không muốn nữa đêm tỉnh dậy tại vỡ mạch máu đầu!!!. Treo ngược cành cây không có vui đâu!!!”

“Vậy cô tỉnh sao?”

“Không biết đâu, còn vài ngày nữa tôi về rồi, tha tôi đi”

“...”

“Được rồi, được rồi, coi như số tôi đen, đi đâu cũng gặp ác...à, được rồi, làm liền đây!!”_ bị viện trưởng nhìn bằng ánh mắt nguy hiểm, tác giả chán nản kéo tóc, bước đến gần người kia.

Đầu tiên là thử giật nhẹ tóc người ta.

“Này, hết thuốc mê chưa vậy, tôi không muốn mình làm trò hề với người đang ngủ say đâu”

“...”_ viện trưởng đang khoanh tay trầm ngâm nghe tác giả nói vậy thì chỉ nhưn một bên mày, tay chỉ về phía nữ nhân, ý bảo tác giả cứ tiếp tục.

Tác giả khẽ cắn môi, bất ngờ vạch mí mắt người ta. Nhưng vẫn chưa tỉnh,lại vỗ vỗ mặt vài cái thì người ta vẫn lì như cũ. Bỗng nhiên thì tất cả dây đai đều tự động tháo ra, nữ nhân kia sắp chuẩn bị mặt tiếp đất thì tác giả lại đỡ lấy, rồi nguyên một bàn tay nhanh chóng hướng cổ tác giả...xiết!!!.

Đưa mắt nhìn sang bên cạnh, viện trưởng từ lúc nào đã không thấy, nhìn lại thì thấy ánh mắt đỏ ngầu của yểu điệu trá hình nữ nhân. Nhìn xung quanh thì lại chẳng có thứ gì tác giả sử dụng được, lại còn tư trang lại bị cất hết~~

[Thôi xong~~~~Mình giả chết được hông ta???. Hay là đợi bị bóp chết???. Hay là khóc lóc van xin~~~~_] tác giả bắt đầu màn làm nhảm trong đầu, nhưng nhanh chóng liền xui xẻo, giả đồ té xiu..rồi cô liền được buông tha, xung quanh tự nhiên yên ắng hẳn.

“Bé cưng!!.. Cưng sao vậy, sao tự nhiên lại xiu, đừng làm chị sợ!!”_ nhân cách thứ ba cuối cùng lại xuất hiện, ôm lên tác giả vỗ vỗ mặt, người kia vẫn tiếp tục đóng kịch

“Bé không tỉnh thì chị sẽ ở đây luôn đấy!!.. Tỉnh đi mà~~~”

Nhân cách này từ ngày xuất hiện cũng không thường xuyên. Nhưng mỗi lần xuất hiện đều như đứa trẻ vô âu vô lo và kể đến là tìm tác giả chơi, bán đồ hàng~~~~

“Tỉnh rồi nè, chị tỉnh sao?”_ tác giả mở mắt ra, khó khăn nói chuyện

“Cưng muốn chị biến mất lắm sao???”

“À, nói muốn cũng không phải, nhưng mà chị phải đi thì tôi mới được về nhà”

“Chị nuôi em được mà”

“Thôi, cảm ơn!. Tôi có nam nhân của mình rồi”

“Em không thích chị à?”

Nữ nhân chau mày, mặt đỏ mặt khiến tác giả lắc đầu lia lịa

“Đâu có!!”

“Vậy em thích chị”

“Ồ, chút ít”_tác giả nhanh chóng gạt đầu, người thì cố gắng nhích xa nữ nhân một chút.

“Vậy nhớ lời em nói đấy”

“Hả!?!.. Nói gì cơ???”

“Hi con người này yếu đuối lắm, rụt rè lắm. Nhưng là cô ta lại rất ngưỡng mộ em”

“.....”_tác giả rất biết điều yên lặng nghe người kia nói tiếp.

“Cô ấy nói không dám kết thân với em, không dám cùng em nói chuyện nhưng thực sự lại rất muốn. Cho nên tôi xuất hiện, làm thay cô ấy”

“Tôi thấy cô ấy cùng mọi người rất vui vẻ”_tác giả vô cùng hoài nghi lời nói của con người hể cứ xuất hiện thì cười này

“Bên ngoài là vậy, nhưng mỗi khi về phòng thì lại lo lắng xem hôm nay làm vậy có đúng không, có mất lòng ai không. Rồi cô ấy tự mình bó mình bằng suy nghĩ”

“..”_tác giả nghe vậy lắc đầu lia lịa,

“Tôi nói hết rồi, ngoài đây cũng thú vị lắm, chào em”_nữ nhân khẽ vỗ vai tác giả mỉm cười gòì gục đầu. Vừa lúc tác giả định chạm vai cô ấy thì lại bị chính cô ta cản lại

“Muốn làm gì?”

“Ồ,bên kia có bịch bánh, định lấy”

“Vô bánh mà!!!”

“Ừ đó, lấy đem đi bỏ, để đó mất thẩm mỹ lắm”_tác giả rất tỉnh, mặt không biểu cảm, gọi tắt là ngo!!

“Cô làm cách nào mà tổng con nhỏ khó chịu đó đi được vậy”

“Kể chuyện”_tác giả cắn ngón trỏ, ngây ngô trả lời

“Giờn hả!!”

“Thiệt mà!!!”_gương mặt tác giả cứ như đúng rồi!!!

“Tôi nghe nói, cô là một trong những nạn nhân của vụ bắt cóc lần đó”

“Chị cũng vậy à?”

Tác giả chỉ vô tình, vô ý noi băng quơ nhưng lại thu được đáp án khó chịu, không thể nào ngờ được từ nữ nhân trước mắt.

“Không, cô ta là con của người chủ mưu”

“....”

“Giờ biết tại sao cô ta không dám tới gần rồi chứ gì”_cô ta nhướn mày nhìn tác giả, thấy vậy tác giả cũng gạt đầu đồng tình

“Nghe vậy cô ghét cô ta không?”

Tác giả lắc đầu từ chối nhưng khuôn mặt thì ngo ta không nói~~~

(Đoà~~~Nữ chính của tui đoà ~~~~ Chướng mắt không!!!)

“Tôi không ghét, ghét của nào trời trao của nấy, phiền lắm. Với lại tôi vừa phát hiện, mình lại có thêm một phiền phức lớn khác”

“Cứ chờ đã cứ nghe hết đi. Để đánh lừa mọi người thì ông ta cũng để con gái mình cũng bị bắt rồi chịu đủ mọi thứ giống như vậy, chỉ ít là không bị bán đi thôi”

“....”

“Cô ta bởi vì sốc mà lẫn trốn, đem tôi ra thay, chịu hết thảy. Về sao thì ngu ngốc làm con ngoan. Rồi khi mà biết được sự thật, tinh thần của cô ta đã không ổn định, tôi được dịp ra thay, mấy lần tôi định giết ông ta rồi, nhưng đều thất bại bởi cô ta, tôi chỉ có thể đánh làm người.”

“Tôi không biết ông ta có con gái. Nhưng mà giờ biết thì cũng chẳng thay đổi gì, mà lại còn kéo theo nhiều hệ lụy bất ngờ”

“Tôi từ lúc thấy cô thì đã đề phòng. Nhưng có lẽ đề phòng cũng vô ích. Cô ngốc tới không ngờ nổi”

Nữ nhân nhí nhảnh nhìn xem phản ứng của tác giả. Nhưng đã bảo, nhân vật chính không bình ả nhảm. là không tầm thường. Nghe người ta mắng ngốc vẫn trơ mặt ngồi yên, không mải may dù chỉ là nhướn mày. Nữ nhân thấy thế mắt hững, thở dài, lại tiếp tục nói

“Trong căn phòng tắm tối, cô cùng đứa bé trai kia luôn là người tôi chú ý nhất. Chúng bình tĩnh, không lo sợ hay gào khóc. Tôi còn nghĩ chúng cũng như tôi, nhân cách thứ hai xuất hiện để chịu đựng mọi thứ xấu xa. Nhưng mà không ngờ trái đất tròn, cuối cùng cũng được thấy nhau. Và có vẻ, cô không có gì khác cả, vẫn rất thú vị. Tôi rất ghét ông ta, việc tôi đề phòng chỉ là sợ cô làm bị thương cô ta. Nếu cô thật sự tổn thương cô ấy, tôi cùng lắm sẽ tuân theo ra ngoài. Nhắc nhở nhỏ, hiện tại ông ta không biết có người còn sót ngoại trừ con gái ông ta đâu.”

“Này!!”

“Sao?”

“Nói ra không sợ chết à?!”

“Cô đã ở đây thì tôi làm gì phải sợ”

“Không phải cô còn đề cập đến đứa bé trai sao, lộ tin thì lộ cho hết, giết tôi rồi cô nghĩ được yên thân?. Có lẽ chúng ta đã đi đến ngõ cụt. Nhưng mà nếu cô đồng ý tôi sẽ mở đường một chút”

Tác giả khẽ nhí nhảnh môi tạo độ cong hoàn hảo, liếc sang nữ nhân rồi nhanh chóng chuyển sang thờ ơ, khẽ nhún vai khi bắt gặp ánh mắt khó chịu của người đối diện_ “Đừng nhìn tôi như vậy, sống chết với tôi không quan trọng đâu, tôi chỉ hành động để cuộc sống thêm màu mè chút thôi”

Cô ta quay đi, không quan tâm đến biến chuyển trên khuôn mặt tác giả, không tiêu cự nhìn xuống đất, ngoắc ngoắc chân_ “Tôi không quan tâm nhiều, tôi sinh ra là để chứa đựng đau khổ của cô ta, vậy nên hiện tại tôi đã trút bỏ được nó. Thậm chí còn tìm thêm được người giống mình, lại còn sống tốt hơn mình. Vậy nên tôi cũng thoải mái một chút”

“Cô không suy nghĩ đến tác hại việc mình làm à?”

“Haha tôi không phải người giỏi tính toán, thích gì làm đó thôi...còn lại thì cô cứ nói chuyện với người kia, tôi chắc chắn một điều cô sẽ có thứ mình muốn”

“Sao tôi phải tin?.Này!!!”

“Tôi nói trước, tôi có thể biến mất, nhưng chỉ cần con người này vì sục đồ mà gọi tôi về thì cô chết chắc đấy”_ cô ta chỉ mỉm cười, nhưng đôi mắt ấy, nó chất chứa một nụ cười rạng rỡ rồi nữ nhân gác đầu, để bản chính lên sân.

Tác giả vẫn thu người, gác cằm lên gối, một tay vòng qua, tay kia lại vẽ về gì đó dưới nền đất chờ con người nằm dài dưới đất kia tỉnh lại

~~~~~

“....”_yếu điệu nữ nhân lơ mơ tỉnh và ngồi dậy, ngơ ngác nhìn quanh rồi bất gặp gương mặt với ánh nhìn chăm chú của tác giả nhìn mình

“Này”_ tác giả dùng ngón trỏ chọc vào vai cô ấy

“Vâng”

“Ừm, vậy cô có nhiều anh chị em chứ?”

“Không có, tôi chỉ có một mình”

“Ày, buồn nhỉ, tôi có em gái nè, cũng vui lắm đấy”

“Sao, sao thế nào?”

“À, có người để mắng nhết, có người để đánh nhau. Lâu lâu chơi cùng nhau một chút cũng vui lắm”

“Ừ, gia đình thật thú vị nhỉ.”

“Đúng vậy, gia đình càng đông thì càng vui. Thịnh vượng gia đình còn rủ nhau đi chơi đây đó nữa, vui cực kì...”

“Ừm, hay thật.”

Nữ nhân lặng lẽ cúi đầu, tác giả vẫn miên man lải nhải mà không nghĩ tới nữ nhân chỉ mới tỉnh nên chỉ trả lời cho có lệ!!!

“Còn nữa còn nữa, ba tôi cũng vui tính lắm, ông ấy...”

“Sao lại nói với tôi chuyện này?”_nữ nhân với vẻ mặt không thoải mái, chau mày liễu với tác giả, vậy mà nhân vật chính chỉ nhún vai, vẻ mặt hiển nhiên vô cùng, mỉm cười.

“Bạn bè phải chia sẻ mà.”

“Bạn???”_nữ nhân vì câu nói của tác giả mà tỉnh hẳn người, ngạc nhiên nhìn tác giả

“Ừ, là bạn bè, ra khỏi đây được thì lâu lâu tôi với cô hẹn nhau đi chơi đâu đó đi.”

“Ừ ừ, như vậy thì thật tuyệt. Nhưng dù gì cô cũng sắp rời đi, tôi cũng có chuyện muốn nói”_nữ nhân đáp ứng khó khăn

“Sao?”

“À, chắc cô vẫn còn nhớ lúc nhỏ có lần bị bắt cóc chứ??”

“Có nhớ!!!”_tác giả vẫn mỉm cười nhưng trong đầu đã như tên bắn trúng hồng tâm, đạt đúng yêu cầu mình mong muốn

“Ba tôi chính là người đứng sau tất cả. Tôi xin lỗi.”

“Sao lại phải xin lỗi?”

Tác giả trưng ra gương mặt ngây thơ, nghiêng đầu nhìn nữ nhân khiến cô ta lắp bắp không nên lời, mặt lại hơi đỏ_“Tôi..”

“Cô đâu có lỗi!”_tác giả đôi mắt bỗng nhiên sắc lại, lạnh băng tiến gần đến đặt tay lên vai nữ nhân tạo sự tin tưởng, thân thiện, bắt đầu mỉm cười nhẹ nhàng, nói lời êm ả, đầu độc tư tưởng_”Lỗi là ở người kia, người dòn cả tôi và cô vào góc tường kia. Cô không có lỗi, cô chỉ sai vì đã chịu đựng mọi thứ mà không phản kháng!!!”

“Tôi...”

“Cô nghĩ xem!. Cô vốn nên có cuộc sống tự do, mỉm cười, không toan tính, không sợ hãi, không cô độc, không lo sợ, không dầy xéo. Nghĩ thử xem”

“Tôi sẽ không cho ông ấy biết là cô còn sống đâu. Tôi hứa mà”

“Sao tôi đảm bảo được?”

“Tôi...”

“Vậy nhé, tôi hỏi trước! Cô chắc biết mọi người ông ta đã làm chứ”_tác giả vẫn mỉm cười, nhưng là mỉm nhưn, đầu nghiêng góc nhỏ cho thấy như một đứa bé đang thắc mắc chuyện vặt vãnh

Rồi khi thấy nữ nhân kia gật đầu, nụ cười lại thêm sâu_“Được!. Vậy cô sẽ cảm thấy ra sao nếu ông ta bỗng nhiên biến mất???”_thấy nữ nhân bỗng nhiên giật mình, tác giả nhanh chóng nói thêm_”Tôi chỉ giả sử thôi.”

“Tôi không hận, không ghét, cũng không thương ông ta. Tôi vốn không phải con ruột của ông ấy.”

“À, xin lỗi”_tác giả nhún mày, giả đồ ăn năn, hỏi hận

[Chết tiệt!. Lão viện trường dám hù mình đây là con cưng, khiến mình cứ e dè. Chết tiệt. Lỗ quá rồi!]_tác giả thầm nghĩ rằng suy nghĩ, bên ngoài thì có người mỉm cười khoái trá.

“Không đâu không đâu, tôi mới là người phải xin lỗi cơ!”_nữ nhân khó khăn yếu ớt mở lời, nhưng đột nhiên lại nhìn tác giả, đồng tử co lại_”Nhưng...cô sẽ giết ông ta??”

Bị nữ nhân bắt ngờ hỏi, tác giả nhẹ nhàng vỗ vai cô, mỉm cười, ngồi ngay ngắn nhìn trần nhà_”Không, tôi và cô, chúng ta không nên tiếp tục bị vấy bẩn”

Nghe tác giả nói, mặt nữ nhân bỗng nhiên ngờ ngác, đồng tử mở lớn như bưng tỉnh, cầm lấy cánh tay tác giả_“Nhưng nếu được, cô đừng giết ông ấy được không?. Tôi...tôi không muốn ông ta chết..cô hứa đi!!!”

“Đã nói rồi, tôi không và sẽ không giết ông ta. Lời hứa là xa xỉ, thực tại và tương lai vốn vạn biến, tôi không hứa”_nhìn thấy vẻ thất vọng của nữ nhân, tác giả mỉm cười nhợt nhạt

” Nhưng dù sao cũng phải chờ xem mạng ông ta là lớn hay bé, không phải ông ta làm nhiều việc không tốt sao?? Với lại chúng ta là bạn bè, tôi dù không muốn làm cô thất vọng thật. Nhưng dù là nói dối thì tôi cũng không hứa được” _ tác giả một lần cuối chốt lại cụm từ quan trọng để bảo vệ sự an toàn tuyệt đối cho mình, mỉm cười nhìn nữ nhân cúi đầu.

“Cảm ơn” _ nữ nhân buông thông hay tay xuống đất, khẽ khàng nói

“Này, trị bệnh đi, lúc được ra ngoài, tôi lại cùng cô đi chơi” _ bỏ qua không khí trầm mặc, quá mức yên tĩnh lạnh lẽo này, tác giả bắt đầu gọi chuyện

“Thật sự” _ nữ nhân nghe vậy, gương mặt lại có chút thần thái

“Ừ, tôi sẽ tặng cô một chiếc váy màu xanh trời nhạt, một chiếc nón rộng vành với dây nơ cùng màu váy, lắc tay nho nhỏ rồi cùng tôi đến cánh đồng hoa nhé!. Chỗ bí mật của tôi sẽ cùng cô chia sẻ, thấy sao nào??” _ tác giả mỉm cười, huých nhẹ vai nữ nhân, cô ta ngẩng đầu nhìn tác giả bật khóc như một đứa bé

“Cảm ơn”

“Biết gì không, tôi cũng rất ngưỡng mộ cô, mọi thứ của cô đều khiến mọi người phải ngưỡng mộ nên đừng ngại ngần” _ tác giả mỉm cười khuyến khích con người rụt rè ấy, tất cả chỉ bằng một nụ cười và ánh mắt thân thiện ấy.

“Tôi liệu có xứng đáng ??”

“Xứng đáng “

Nữ nhân đưa gương mặt đầm nước mắt, ngạc nhiên nhìn tác giả, một tay níu chặt tay áo tác giả, mỉm cười trong nước mắt _ ”Cảm ơn...cảm ơn...cảm ơn cô”

Chờ đến lúc nữ nhân bôi vì khóc mệt mà ngủ quên, khẽ khàng dìu người kia khỏi người mình, cứng nhắc xuống cốt, lao đảo đứng lên, cửa lúc này mới được mở, mấy khuôn mặt bôi vì ngủ gục bắt đầu chép chép miệng, mắt lơ mơ, lú đầu vào. Viện trưởng chỉ đứng bên ngoài, mặc cho mấy người kia vào trong bắt đầu dùng bút vẽ lên mặt của nữ nhân, tác giả cũng bước ra ngoài, đứng bên cạnh ông đuổi người.

“Viện trưởng đại nhân, tôi muốn nhờ ông một điều”

“Có lẽ tôi biết điều đó, chắc cần lắp máy giám sát”

“Ừm, tôi sẽ về xem xét nếu thúc đẩy nhanh một chút xem sao, giải quyết càng sớm càng tốt, đêm dài lắm mộng”

“Người lắm mộng là cô mới đúng”

“Uầy, dễ gì” _ tác giả lười nhát vừa đi vừa đá đá chân, vận lưng khiến xương sống các khớp rủ nhau kêu răng rắc, bàn tay thì xiết lại các khớp cũng kêu, viện trưởng nheo mắt nhìn theo bóng người cô độc của tác giả đang bị bóng tối nuốt dần rồi xoay vào trong.

~~~~~

Dùng tay che lại ánh nắng gắt của buổi xế chiều, nhưng chúng vẫn có thể lọt qua kẽ bàn tay, lười nhát chuyển đến gốc cây gần đó, nằm ra cỏ.

“Chị nhìn ngốc vậy mà nguy hiểm ghê nhỉ”

“Này, nếu như vậy thì nữ nhân kia không thể ra ngoài đúng không?”

“Không chỉ một mà là cả hai, một người thì chết, một người phát điên, cả hai đều phải ở bên dưới”

“Cô ta chắc còn việc chưa hoàn thành nên mới cố chấp nhỉ?”

“Chị nói ai?” _ thanh niên tri thức yên lặng ngồi bên cạnh tác giả, nam nhân háo sắc kia cũng từ đâu chạy tới, vui vẻ như cún nằm bên cạnh tác giả, xoay người nhìn tác giả chăm chú

“Người chết” _ tác giả nheo mắt nguy hiểm nhìn nam nhân, rồi đưa tầm mắt nhìn mái che bằng kính một chiều đang dần dần khép lại, kẻ hở ngày một nhỏ rồi biến mất

Hiện tại họ có hai tiếng rảnh rỗi không bị giám sát. Nhưng hôm nay thì có lẽ hơn, cũng vì sự kiện kia, hiện tại những thứ hoạt động để đảm bảo an toàn đều hoạt động mức tối đa.

“Cũng không có gì, chị ta làm cho một tổ chức, rồi chuyện hiển nhiên xảy ra”

“Yêu cảnh sát hay yêu người trong tổ chức??” _ tác giả xoay đầu nhìn thanh niên tri thức

“Về thứ hai”

“Ừ ừ”

“Anh ta tài năng nhưng định lật đổ chế độ chị ấy cũng theo phe cùng, chưa kịp thì bị phản bội rồi giết chết, tên phản bội được lên thay chức, bắt đầu truy lùng người còn sót”

“Đơn giản như vậy thì tôi không tin đâu”

“....”_ thanh niên nhướn mày nhìn tác giả về mặt suy tư, đưa tay gãi đầu.

“Tôi thích đơn giản, nhưng cậu nghĩ xem, sự thật rành rành ra đó, đảm bảo tổ chức đó đã giết hại người thân của cô ấy, rồi mới dẫn đến chuỗi hành động về sao”

“Ừ, sự thật là vậy”

“Biết mà!. Cuối cùng vẫn là trả thù, thật không thú vị gì cả.”_ tác giả dừng dừng trước khẳng định của thanh niên, liếc mắt qua thì thấy nam nhân kia lại đang ngủ ngon lành

“Này cậu có viết không?”

“Không xoá được đây”

“Đưa đây”_ tác giả nhẹ nhàng vẽ hai chấm tròn to lên mí mắt đang nhắm của hắn, vẽ thêm mí, ở cánh mũi cũng vẽ thêm chấm to làm nốt ruồi địa chủ, cằm cũng có một cái, rồi ở nhân trung mất đầu vẽ râu, hai bên má vẽ xoắn ốc trần thêm nếp nhăn, dưới mắt thì chấm li ti nhỏ làm mụn.

“Không phải chị cũng định trả thù sao?”

“Không hề, tôi chỉ muốn một cuộc sống bình đạm, đó là tiền đề để phấn đấu cho tương lai”

“Tôi không rõ!!”

“Haha, mà cậu mới mười bảy nhĩ?”

“Đã”

“À, đã mười bảy. Xem xem, vậy cậu có lý do hay lý tưởng sống vĩ đại nào đó không?”

Tác giả vui vẻ nhìn lên khuôn mặt non choẹt kia, thì phát hiện ánh mắt ấy không tập trung, chắc đang suy nghĩ_ “Cậu nghĩ xem tình trạng sức khoẻ của tôi và cậu khác gì nhau nào”

“Chị thật nhiều chuyện!!!”

“Ày, thằng nhỏ này khó ưa thật. Nghĩ thử xem, cùng lắm bệnh tôi không nặng thôi, trả lời tôi, hiện tại cậu có lý do sống không?”

“Đã có!!!”

“Gi !! Ghê vậy!!!..À không, đúng đó, nên có lý do, dù lớn dù nhỏ thì vẫn phải có lý do haha”_ tác giả ngồi dậy, bất ngờ nhìn tiểu nam nhân trước mắt, thẳng thóc chỉ liếc qua tác giả rồi mỉm cười, tác giả bấu môi, thấy qua cây viết trả khổ chủ rồi đi mất.

Tiểu nam nhân cứ nhìn theo tác giả mà không cảm giác có một ánh mắt chăm chú nhìn vào cây viết trên tay mình, đến lúc quay lại, nhìn thấy gương mặt kia, tiểu nam nhân dường như thấy gương mặt kia đang chớp mắt cực chậm. Dù đóng hay mở đều thấy con ngươi thật già lẫn lộn khiến con ngươi quặn ruột kia~~~~

“Muốn gì?”

“Cậu trẻ, cậu vẽ lên mặt tôi à??”

“Nữ nhân kia vẽ”_ tiểu nam nhân bình tĩnh đối đáp với gương mặt lãnh lẽo mà hung tợn trước mắt

“....”_ đại nam nhân liếc lờ gương từ túi quần ra, ngắm soi mặt mình một chút, sau đó gạt đầu, bỏ lại vào túi, vác gương mặt đem đi điều hành

~~~~~

'Bốp...lạch cạch'

“Khục...à, làm gì vậy, không xài thì cho tôi, tội gì quăng như vậy, biết không, tiền bây giờ kiếm rất khó”_ tác giả khó khăn, né tránh gương mặt với đôi mắt thật già lẫn lộn kia, định cúi người định nhặt chiếc điện thoại đã vỡ nát, nằm yên dưới đất thì bị nam nhân mạnh tay, kéo ngược trở lại, tác giả tiếc nuốt nhìn màn hình điện thoại rơi là tả vãi mảnh nhỏ ra.

“Nếu đã nói tiền khó kiếm thì đến ở với tôi, muốn gì cũng có!!!”_nam nhân khuôn mặt bỗng nhiên dữ tợn, ánh mắt nguy hiểm, lạnh lùng nhìn tác giả

“Xề, kiếm tiền thì khó nhưng tôi đâu có thiếu, không biết tiếc của thì nghèo có ngày”_tác giả trẻ môi, nhướn mày phản bác, tiếp tục cúi người hướng về cái điện thoại kia, nam nhân bắt lực nhìn theo tác giả.

Nhân vật chính ngồi xuống, đối diện điện thoại không nhúc nhích, tay lâu lâu chọc chọc vào nó

“Làm gì vậy?”_nam nhân trở lại bình thường, cũng đến ngồi như tác giả

“Tôi thử xem có bị giật không!. Nghe báo trong điện thoại có một bộ phận nhỏ được làm bằng vàng”_tác giả nhanh tay rút ra chiếc gương đã xuất hiện ngoài túi quần hơn một nửa, đèn lật ngược điện thoại lên

“Tôi sắp phải đi”_hắn nghiêng mặt sang nhìn tác giả vẫn đang lật qua lật lại điện thoại

“Liên quan gì tôi?!?”

“....”

“....”

“Cô định chừng nào mới ra ngoài”

“Tôi thích chỗ này, định ở luôn!!!”_tác giả nhanh chóng đánh phủ đầu nam nhân. Nhưng là núi cao còn có núi cao hơn

“Cũng được, tôi sẽ thường đến thăm”

Tác giả trán giật nhẹ_“Anh đại à!!!”

Bỗng nhiên quay qua nhìn nam nhân chau mày khiến hắn hứng thú mà nhướn mày, cong miệng_“Hử?”

“Rảnh nhì?!?”

“Cô biết tôi là ai?”

“Trẻ dậy thì muộn, hay còn gọi là tuổi nổi loạn tới muộn.”_tác giả chống cằm bằng ngón trỏ, mắt nhìn trần nhà suy nghĩ một chút

“....”

“Đừng có mà đập đồ như con nít vậy”_tác giả chán nản thả rơi chiếc gương xuống đất nhẹ nhàng nằm bên cạnh điện thoại

“Vậy cô muốn ra sao??”

“Anh nghĩ xem, khi anh tức giận liền rút tiểu liên ra, tạch tạch tạch tạch vào người lính của mình, thế có vẻ vui hơn đấy!!!”_tác giả không những tượng hình mà còn tượng thanh, miêu tả cực dữ dội, nam nhân nghe xong thì bật cười

“Cô cũng có khi chất đó”

“Tôi mới không thèm, bởi vì bản thân cũng có lần nóng giận, lúc nhìn lại thì thấy mọi người đều sợ sệt. Sau này đều giữ khoảng cách, nói chuyện cẩn thận cả, tôi thấy bình thường, còn cảm thấy kinh ngạc bởi sự khủng khiếp của bản thân. Nhưng dù sao kiềm chế thì vẫn tốt hơn, sẽ nghĩ ra nhiều cách khác”

“Cô đã làm gì?”

“Thôi, không nói !”

“Hahaha, còn nhiều cách khác sao???”

“Đúng vậy, cũng như...”_tác giả định nói đến việc mình đã vẽ bừa lên mặt người ta...nhưng do bản tính bị nam nhân huấn luyện hai mươi mấy năm nên thôi, chỉ có thể ngắt ngữ...”À thôi, nếu anh đi thì chúc bình an, tương lai thuận buồn xuôi gió, còn nếu không xuôi thì bẻ buồn, lạy tàu hoặc chuyển luôn hướng gió. Đến lúc vừa lòng thì tính tiếp. Ok không?”

“Hahaha. Được, tôi chấp nhận lời chúc của cô.”

(Vây đấy. Nhìn từ phía sau xem. Đoà, hai tấm lưng. Mà....ê ....ê!!!!.ê!!!!. Các người định ngồi đó ngó điện thoại bẻ tới chừng nào hả??. Quay lại, quay lại, mau quay lại diễn tiếp gì đó đi chứ...ê...ê....đi đâu thế...ê...chời oi!!!~~~ Thật bắt lực mà....)

Đã sửa bởi Hạ Từ Hy lúc 03.12.2015, 13:22, lần sửa thứ 2.

GIẶN...

(vời cả tiêu đề!!!)

Từ sao hôm trở về từ bệnh viện trá hình, nam nhân không hề mở lời hay nhìn đến tác giả. Cả tuần nay vừa về đến nhà chưa được nửa tiếng lại đi làm. Điều đó khiến cho trái tim bé nhỏ của nhân vật chính nhà ta cảm thấy đau đớn, buồn tủi vô cùng.

(Cái....động mạch ấy!!! Toàn là dối trá!!! Quá mức dối trá, nữ nhân này chỉ có tướng tượng như phim Hàn chứ hành động thì chả giống, các người toàn bị lừa!!!!)

Một tuần nay, nhờ có vài sự thay đổi nhân sự cùng thời gian biểu nên tác giả của chúng ta đã chính thức trở thành một con người bình thường, biết cách sống và ăn của một nhân loại. Một tiến bộ đáng được khen thưởng nha~

~~~~~

[Thăm a....thăm a!. Chả lẽ nam nhân đã có tiểu tam?!?! Có nên mặc kệ không a~~~~]

“Chị nghĩ xem, tại sao nam nhân kia lại như vậy chứ??” _ tác giả chau mày, thờ dài, nằm trườn ra bàn gỗ hỏi người bên cạnh đang chăm chú gọt trái cây

“Bạn”

“Hừ, bận gì chứ??. Tôi lại không được đến công ty. Chả lẽ....!!!.” _ tác giả ngồi thẳng người, tròn mắt, mở miệng định nói ra ý tưởng đen tối trong đầu mình.

“Đừng nghĩ bậy”

“Ày”

“Trông cô lúc này cứ như cô vợ nhỏ nhẻ??”

“Gi, cứ đùa, tôi mới không thềm, tôi đã nói với anh ấy chuyện phát hiện ra thêm một vị dính líu chuyện năm xưa...cho nên chắc công việc sẽ được đẩy nhanh một chút, nên bạn là đương nhiên, chỉ có chị mới nghĩ bậy!!!” _ tác giả lại nằm trườn ra bàn, tay cầm trái cây, tay cầm viết máy gõ lạch cạch trên bàn

“...”

“Mà này, tôi thật thất vọng, chị làm sau có thể trở thành bảo vệ của tôi được vậy??” _ tác giả ngó lơ điều cần thiết, bắt đầu đi bán dưa lê với ngẫu nữ nhân trước mắt.

“Là viện trưởng”

“À, nhưng mà hiện tại tôi chỉ ở nhà, cũng không ra ngoài thì bảo vệ làm gì???” _ lại tiếp tục thất vọng, miệng thì cắn miếng táo to

“Tôi chỉ nghe lệnh”

“Ày, này chị thích gì??. Được thì tôi mua tặng chị”

“Cô ở yên là được rồi”

“....” _ tác giả trề môi, chán nản úp mặt xuống bàn, hai tay sau khi đã dàn trải hết móng tay ra bàn thì lại thả xuôi xuống đất

“Cô thật may mắn” _ bỗng dưng ngẫu nữ nhân lại nhẹ nhàng nói chuyện khiến tác giả vì bất ngờ mà ngẩng đầu lên làm tóc rối bù xù

“Đừng ghen tị”

“Haha, tôi không ghen tị, chỉ là nhìn cô và nam nhân...tôi bỗng nhiên vui vẻ.”

Nghe vậy tác giả bỗng nhiên lòng tơ đều rụng đứng, khề nhích người ra xa, e ngại nhìn ngẫu nữ nhân

“Tôi nói thật, không có ý xấu. Với hành động của cô thì đoán chắc cô đã biết lúc trước của tôi rồi nhỉ?”

Nữ nhân khuôn mặt bỗng nhiên dịu dàng đến khó tin, chỉ mím môi nhìn sang tác giả, nhân vật chính lúc này mới bắt đầu ngồi ngay ngắn, khề cắn ngón tay

“Xin lỗi”

“Haha không sao không sao, lại không nghĩ có người tiếp tục tin tôi mà đem tôi đi bảo vệ vợ hấn. Tôi phải cố gắng thôi” _ nữ nhân nhìn vào hai bàn tay một bên cầm dao, một bên vẫn cầm trái cây của mình

“Ài, con nào vợ ài??”

“Thế cô nghĩ tôi ngồi đây thì bảo vệ ài??”

Nghe được câu nói đó, tác giả liền trung ra vẻ mặt không thể tin nổi của mình, mày nhướn, miệng trề, mắt mở to_”Gì, không đâu!!”_rồi lắc đầu, người tiếp tục nhích ra xa

“...”

Nữ nhân trơ mặt nhìn khoảng cách giữa mình đang ngày càng bị kéo dần ra rồi lại làm ngơ, tiếp tục gọt trái cây thì người kia bất ngờ nhào tới gần

“Sao chị không tìm cách trả thù mà lại ngồi đây an lành như vậy?”

“Hiện tại tôi sẽ bảo vệ cô, đến lúc cô an toàn thì tôi sẽ lo tiếp phần việc của mình”

“Ừ”_tác giả lại cắn tiếp một miếng táo to, thờ ơ nhìn quanh căn hộ rồi thở dài chống cằm_”tôi muốn ra ngoài chơi cơ”

“Ngày mai cô phải nộp bài đấy!!!”

“Không viết đâu, tôi không có ý tưởng. Cứ nghĩ tới lại thấy buồn ngủ!”

“...”

“Được rồi, viết là được chứ gì”_tác giả chán nản mở lên máy tính_”Có chuyện gì vui không kể nghe đi, có khi tôi lại có ý tưởng”

“Cũng được”_nữ nhân thôi cắt hoa quả, bắt đầu nhắm nhai nó và kể

[”Sau ngần ấy năm, anh vẫn không bỏ cuộc ư...”_cô ấy nói

“Anh chưa từng ngừng lại một giây!”_anh ấy đáp, rồi anh cười, móc trong ví ra tấm ảnh chân dung của cô đã hơi chuyển màu. Cô chỉ biết gục đầu xuống khóc nức nở.

Hôm sau, trang nhất báo địa phương vui mừng thông báo tú bà X đã bị bắt sau nhiều năm lẩn trốn lệnh truy nã.]

Nữ nhân mặt vẫn không đổi sắc nhìn tác giả lúc này nghe mới hiểu và đang lẩn lộn cười ra đất kia thì cô cũng khẽ mỉm cười, bắt đầu kể tiếp

[“Kho báu của anh, bảo bối của anh, ngoan nào đứng thế nữa mà...”_nam nhân nhẹ nhàng ôm lấy nữ nhân dỗ dành

Nàng chỉ thấy một trận cảm động trong lòng nhưng vẫn xịu mặt, chu miệng ra vẻ giận dỗi:

“Hừ, chỉ dè dặt, có bao giờ chịu đối xử với người ta như châu báu đâu!”

Hắn nghe vậy chỉ gãi đầu cười trừ.

Một tuần sau, cảnh sát khám nhà hắn, phát hiện xác một cô gái trẻ bị chôn sống đằng sau vườn.]

Nữ nhân vẫn cẩn thận nhìn sang tác giả đã bắt đầu ôm bụng, tay đập lên sàn nhà

“Ôi mẹ nó oi!!! Đây thì châu báu. Hahahaha. Ngôn tình phiên bản của lỗi. Hahaha. Chết mất, ngừng xiu đi, hahaha”

Đợi khi tiếng cười chỉ còn lại vài tiếng nhỏ, nữ nhân lại tiếp tục.

[Sau năm mươi năm chung sống bên nhau, cô cũng đến những giây phút cuối cùng của cuộc đời.

“Em xin lỗi, sau bao năm giày vò khổ sở vậy mà anh vẫn cứ bên em. Anh... có hận em không?”_nữ nhân yếu ớt, cố gắng nói rõ từng con chữ

Anh khẽ gật đầu.]

Tác giả nghe nữ nhân kể đến đây, rất bình tĩnh uống nước để người kia tiếp tục kể

[Hai hàng nước mắt chảy xuống, cô nắm chặt lấy đôi tay nhăn nheo của anh, lại thấy lòng mình như trẻ lại._“ Vì cái gì mà anh cứ ngốc nghếch như vậy?”

Anh nở nụ cười, vẫn ấm áp như ngày đầu họ quen nhau:

“Được tận mắt nhìn cô chậm rãi chết đi, năm mươi năm qua quả nhiên không uổng!”]

“Khụ khụ....khụ khụ khụ...hahaha....khụ khụ...”_tác giả tiếp tục vừa ôm bụng vừa ôm lấy ngực, vừa ho vừa cười_”Này, chị theo dõi trang nào mà hay

vậy, chia sẻ cho tôi nữa”

“Được, nè”_nữ nhân đưa điện thoại cho tác giả, người này vừa ấn theo dõi xong liền bắt đầu chăm chú ngồi xem

“Cô phải viết bài nữa đấy!!!”

“Được mà, tôi sẽ viết liền”

Chợt có tiếng chuông cửa, tác giả chả buồn liếc mắt, tiếp tục chăm chú xem tin, nữ nhân thì bước ra mở cửa...

~~~~~

“Cô là ai trong ngôi nhà này??”_nữ nhân sang trọng mang đầy vẻ kiêu kì, ngạo mạn hất mặt nhìn người bên dưới....

“Tôi??. À, người giúp việc chẳng??”_tác giả ngồi quỳ, hai tay đặt lên chân, trơ mặt nhìn đến nữ nhân giả đồ cao cao tại thượng đang ngồi trên ghế trước mắt.

~~~~~Cảnh này nhìn cứ như nữ chúa và nô tì nhể?!?~~~~ Ôi~~~~

À chả là vốn tác giả đang vui vẻ xem tin, vừa có người vào thì tưởng nam nhân về nên định chơi trò con nít, ta lấy ta xoay mặt vào trong với người. Nhưng là cửa vừa mở liền nghe tiếng chửi bới um cả nhà...

“Xin lỗi cô là ai?”_ngẫu nữ nhân không dám cản nữ nhân người ngoài kia, cô ta còn ảm bầy bì nhỏ nhỏ đồ hờn trên tay hiên ngang xấn tới không chút ngại ngùng

“Tôi sẽ là nữ chủ tương lai của cô, biết điều mà tránh ra”_giọng nói cao vút kia thét lên rồi đi vào nhà khiến tác giả này giờ vẫn bất động chau mày, khẽ chuyển mình, chống tay nâng mặt đưa mắt nhìn về hướng cửa. Nhưng là vừa nhìn thấy cục bông trên tay người kia thì bỗng nhiên di chuyển đến đối diện bộ sofa, bắt đầu ngồi quỳ, trông ngoan ngoãn phải biết

Cũng chính bởi điều này mà nữ nhân kia lại không thể làm loạn lên mọi thứ.

Nghĩ mà xem, bạn thì muốn kiểm chuyện nhưng người kia chỉ yên lặng, bình bình đạm đạm xem như không có gì thì ai mà kiểm chuyện nổi. Tác giả nhà chúng ta chỉ giỏi trò làm ngo!!!

Nữ nhân kia thấy tác giả biết điều lại càng phô trương nhưng không làm chuyện đại dột, không tiết chế đến ngồi lên ghế, gác chân lên bàn, hai tay đỡ cằm đứa bé, ngẫu nữ nhân chỉ yên lặng đứng ngay phía sau lưng cô ta

“À, xin hỏi!!?”_tác giả đặt tay lên bàn, khẽ gõ ngón tay

“Gi?”_nữ nhân rất không kiên nhẫn trừng mắt nhìn người

“Chị...đến đây có việc gì???”

“Cô là ai trong ngôi nhà này??”_nữ nhân đôi mắt một mí đánh đá nheo mắt, chen ngang câu nói rồi chăm chú nhìn tác giả về mặt chẳng buồn chau mày kia

[Hời ơi, cái này mới là căn hộ chung cư thôi nha. Không biết nếu là cả một biệt thự thì sẽ diễn tới mức nào nha]

“À, người làm .chẳng??”_tác giả tay dừng gõ bàn, đáng yêu nghiêng đầu nói

“Cô cũng như tôi thôi, đừng giả đồ như vậy. Mà xem ra còn thấp kém hơn ấy chứ!!! Người làm cơ hahaha”_nữ nhân cười khẩy nhìn tác giả

“Chị...có đi nhầm nhà không vậy??”_tác giả vẫn mặt đơ không biến sắc tròn mắt nhìn nữ nhân điên

“Haha tôi theo dõi hằng ngày chẳng lẽ lại sai”

“Biết đâu được, có khi nam nhân chị kiểm là người nhà bên cơ”_tác giả vẫn mặt than, tay chỉ chỉ về hướng nhà bên cạnh

“Ai?”

“Một bác trai”

“Cô!!!”

“Gi? Hiện tại cô đang xâm phạm trái phép, tôi bấm một cái là lên công an phường uống trà nhé”

“Cô dám!!!”

~~~~~ Tạch...tạch...tạch...~~~~~ Cái này là thời gian trôi đấy. Chắc thế!!

Chuông cửa reo lên, ngẫu nữ nhân nhanh chóng bước ra mở cửa, tiếp đón bảo vệ đến thăm nhà

Tác giả vẫn ngồi lì ở đó, xoè bàn tay hướng về phía nữ nhân đối diện, bắt đầu giới thiệu

“À, vị này lai lịch bất minh, tự ý hack mật khẩu nhà rồi cố ý xâm phạm gia cư người khác, vào nhà thì liền lăng mạ người trong nhà. Tôi kính nhờ hai vị đây thận trọng mang cô ấy lên công an nhờ mấy vị đó chăm sóc cô ấy càng lâu càng tốt. Với lại tôi nghi cô ta là một tên trộm giả danh, nên được vào danh sách đen của khu chung cư. Tôi nghĩ đây là điều cần thiết cho an toàn của mọi người!!!” _ tác giả bình thản, nhẹ nhàng biến tấu một cách đáng sợ câu chuyện và hướng mấy vị bảo vệ mỉm cười lịch sự

“Cô...” _ cô ta bị bảo vệ một người ôm đứa bé, một người còng tay kéo đi _ “Cô ta mới chính là người bất hợp pháp, tôi mới chính là chủ của nơi đây”

“Được rồi! Biết rồi mà! Vậy lên công an kí giấy xác nhận tài sản đi hén” _ tác giả rướn người theo vẫy tay chào

“Chị đi theo họ trình báo đi, chân tê rồi đi không nổi đâu!” _ tác giả khó khăn kéo chân mình ra, không quên hướng ngẫu nữ nhân đang vào nhà mà lên tiếng.

Cô ấy nghe thấy vậy khẽ dẫn đo rồi gật đầu, đi ra ngoài, rồi khoá luôn!!!

Tác giả thở dài, lại nhớ đến việc mình làm dang dở, tiếp tục mở tin lên, vui vẻ xem tiếp chờ người về mở cửa cho mình~~~~~

Không uống công chờ đợi, lúc nữ nhân trở về có mua thêm phần bánh ngọt, tác giả vô cùng vui vẻ mong chờ người ta mang bánh ra cho mình.....nhưng là..

Ừ thì nữ nhân có mang bánh ra đấy, nhưng chỉ có một phần cho chính cô ấy và..không có phần của tác giả.

Nhân vật chính thấy vậy vội vàng chạy vào bếp, mở luôn tủ lạnh. Nhưng hời ôi!!!. Trong tủ toàn thức ăn, trái cây, rau củ cùng với nước trái cây và sữa. Không hề có bánh...

Tác giả cô gắng tìm kiếm nhưng đều không có, mở luôn mấy ngăn tủ nhưng cũng chẳng thấy, lại tiếp tục mang tâm trạng buồn chán ra phòng khách, ngồi phịch xuống sofa rồi ngã người nằm dài, than thở

“Tôi muốn ăn bánh”

“Không được”

“Tại sao chứ, chị nhìn xem, tôi cứ như một đứa bé ấy...nè, nhìn đi” _ tác giả kéo kéo da tay mỏng tang, trắng xanh của mình nhưng người đối diện cũng chẳng buồn ngó ngang đến, tác giả bĩu môi xoay người nằm sấp.

“Sao lại không tức giận??” _ nữ nhân sau khi ăn xong mới nhìn đến người trên sofa

“Giận!!!”

“Cũng phải” _ nữ nhân gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, định đứng lên dẹp đĩa thì lại phải dừng bước

“Đúng vậy, nghĩ xem, nếu chị đang đói mà người đối diện lại đang ăn thì có giận không?!?!”

“Không, tôi hỏi chuyện kia kìa” _ nữ nhân không ngồi lại, vẫn đứng yên

“Ày, không đâu, nếu không như vậy tôi còn nghĩ anh ấy có vấn đề!!!”

“Cô vui vì chuyện đó?!”

“Làm gì vui nổi, chính xác là không để tâm nhiều đến thì đúng hơn, nam nhân cũng hai mươi tám còn gì, mỗi người đều cần một khoảng trời riêng. Nhưng mà quả thật, chuyện mang cả em bé đến thì là lần đầu tiên...”

“Vậy cô sẽ nói với nam nhân chứ??”

“Ngoài cửa có camera riêng”

“Cô rất tin tưởng nam nhân.”

“Ừm, là tin trong cả tiềm thức lẫn vô thức, mà đừng lo lắng quá, mấy người trước đó...nói thì nhiều nhưng tính luôn vừa rồi thì mới có hai người thôi. Tính ra thì tôi còn yên bình chán đấy chứ?!?. Cô xem, trong ngôn tình cầu huyết thì còn hoa hoa lệ lệ hơn nhiều, đằng này thì...về sau không gặp lại họ đâu, đừng lo.”

“.....”

“Tôi đang nghĩ đến chuyện nhất hoá tam. Đã có lần thứ hai thì chắc chắn có lần thứ ba, không biết sẽ là thủ đoạn gì tiếp. Dù có chút tò mò, nhưng mà tâm tình thật có chút không tốt đẹp chút nào”_ tác giả chăm chú gõ bàn phím, cảm thì tựa lên đầu gối, nhàn nhạt nói chuyện cho trôi thời gian

“Chả lẽ hai người không ngủ cùng nhau à”_ nữ nhân thấy bầu không khí có chút không tốt liền chuyển chủ đề

“Có chứ!!!”

“Cô thật lạ lùng!!!”

“Chỉ là ngủ thôi mà???”_ tác giả đưa ra vẻ mặt trẻ nhỏ bị hỏi khó nhìn nữ nhân trước mắt

(Hời oi...tin nổi không, cái này là sự thật đó!! Tôi khẳng định đó...chỉ ngủ không hà mấy người ơi!!!...Ai mà từ đó giờ đọc có ý tứ này nọ thì tự trách tự vấn lại mình đi nha. Tôi nói thật, nữ chính của tôi trong sáng lắm đó, mấy người tin đi...!!!!)

Nữ nhân thấy vẻ mặt bất bình của tác giả thì lại thắc mắc_ “Sao thế?”

“Cô nghĩ để một nữ nhân khác nhận xét mình lạ lùng thì nên có biểu hiện gì??”

“Phần nộ?!”

“Haizz, tội cho cô, tôi kiềm chế rất tốt nha. Mà...chúng ta đang bàn về cái gì vậy??”

Nữ nhân cẩn thận qua sát nét mặt của tác giả, nó chả có gì biểu lộ tức giận cả, khẽ thở phào_ “Không gì đâu, viết bài đi”

“Ừ”

~~~~~

Đến sáu giờ thì nữ nhân đi ra ngoài, cũng vừa lúc nam nhân trở về, anh lười loát cởi giày, cởi áo khoác, tháo cravat đi thẳng vào phòng...

Lúc trở ra chỉ có áo ba lỗ trắng cùng quần thun dài màu lông chuột..

Còn tác giả của chúng ta thì sao nào???

Ngồi yên tại bàn, miệng ngâm viết, hai tay đặt lên bàn phím. Nhưng mắt thì cứ dán theo từng cử chỉ của nam nhân...

[Đây là...tuyệt giao đúng không nhí???...Hai mươi tám mà còn chơi trò con nít này à???”]

Tác giả nhả bút ra, chạy đến bên cạnh nam nhân đang vo gạo, nhìn hẩn, tròn mắt hỏi_ “Sao anh cứ yên lặng như vậy??”

“....”_ nam nhân mặc kệ cái đuôi bên cạnh, bắt com lên, lại đi đến tủ lạnh lấy thịt và rau

“Nè nè”

“.....”

Tác giả vẫn rất kiên trì đeo bám không chán nản, nhưng nam nhân vẫn không trả lời cứ đi qua lại trong bếp làm này nọ.

Thấy nam nhân vẫn tiếp tục ngó lơ mình, tác giả đến ngay cửa bếp, ngồi bó gối, giờ ra thè bài nhiều nút bắt đầu bấm số

“Làm gì?”_ nam nhân cầm theo ly nước trái cây định ra phòng khách nhưng lại bị người nào đó cản chân

“Điện thoại nói với mẹ nói anh hết yêu em rồi!!!”_ tác giả đặt điện thoại bên tai, chau mày giận dữ

“....”_ nhưng là nam nhân mặc kệ, bước ra ngoài, đi đến sofa ngồi xuống xem tivi

“Không cần luôn à?”_ tác giả thấy vậy cầm điện thoại đến giờ số của má má ra trước mặt nam nhân bắt đầu ngoe nguẩy, vậy mà nam nhân chẳng buồn nghiêng đầu, chậm chậm chuyển kênh

“Tuỳ em”

“....”_ thấy nam nhân mở miệng, tác giả lại ngoác miệng cười, đem điện thoại cất đi, yên lặng chia đôi mắt qua thành vịn của ghế nhìn nam nhân.

Vậy đấy, nam nhân vẫn ngồi ghế, tác giả thì ngồi bên hông. Chính xác là ngồi dưới đất, cả người đeo bám bên vách thành vịn, hai tay bấu lên thành vịn, cổ ngẩng đầu nhìn người ngồi kia. Trông cứ như đứa trẻ đang tìm thấy trò vui mới.

(Bỗng nhiên bắt lực ghê nơi ~~~~~)

“Em không biết lỗi của mình???”_nam nhân tắt tivi, lại lấy ra sách đọc chẳng màng đến nữ nhân đang làm gì

“Lỗi gì chứ?”_tác giả vui vẻ chồm người qua thành vịn, cố gắng nhìn xem bên trong nội dung là gì, chẳng màng đến bìa sách

“Biết lỗi hẳn đến nói chuyện với anh”_nam nhân vẫn nhàn nhạt lật sách, thông báo cho tác giả biết

“Không nói với nhau thiệt à??”

“...”

Nam nhân vẫn yên lặng, tác giả đảo mắt, rời khỏi vị trí, chạy vào phòng, sau đó lại chạy trở ra đầy đủ áo khoát, mũ, khăn choàng còn có bao tay, chạy đến mang giày vào chân

“Em đi bar”

Nam nhân chau chặt đôi mày, gấp lại sách đặt lên bàn nhưng vẫn ngồi yên không di chuyển_“Em dám!!!”

“Sao lại không? Tôi đó kiểm người nói chuyện”_đã mang giày vào xong, tác giả đứng thẳng người chỉnh lại khăn choàng cổ cùng giày rồi xoay người

“Con nhỏ này!!!”_nam nhân nghiêng răng bật dậy, nhanh chóng đi đến, kéo tay tác giả, chống hai tay vào tường giam nữ nhân vào trong, nguy hiểm nhìn người đối diện.

“Làm...làm gì???”_tác giả lấp bắp, cố gắng bình tĩnh ngẩng đầu định cãi lại

Nhìn xem, nhìn tình cảnh nhục nhã bây giờ xem!!!. Nữ nhân của tôi ơi!!! Để ra đến cửa thì phải xuống ba bậc thang nhỏ (tôi đo luôn, mỗi bậc cách nhau sáu xân...tổng cộng là mười tám...). Cô cứ nhiên đứng ở bậc thứ nhất, nam nhân đứng hẳn dưới đất nhưn cô, giam cô vào vòng tay. Vậy mà cô còn phải ngẩng đầu lên nhìn người ta sao??.... Bộ lùn cũng có đột xuất nữa hả???

Ừầy, nói cho vui chứ họ thua nhau có hai mươi tám phẩy bảy xân chứ mấy, nhỏ mừ!!!!. Nhân gian gọi điển hình của cặp đôi này là nam nhân và chỗ gác cầm di động đó. Hài chưa.....!!!.

“Tin tôi xử em không???”

Nghe câu đó, mặt mày tác giả trắng bợt, nhưng lại lắc đầu, rồi nhanh chóng gạt đầu lia lịa

“Vào nhà”_nam nhân hất mặt vào trong, tư thế vẫn quá mức ái muội

“Vâng”_như được đại xá, nhanh chóng vuron một chân bước xuống hai bậc, thậm né ra khỏi vòng tay nam nhân, mặt không quên liếc qua xác nhận nam nhân chưa manh động, rồi chạy thẳng vào trong, đóng cửa phòng, khoá chốt

[Mẹ nó ơi !!!]

“Biết mình sai gì không???”_tiếng nam nhân thực trầm từ ngoài vọng vào, tác giả lấy lưng tựa cửa còn thấy được hơi ẩm từ bên ngoài truyền vào

“....”

“Chưa biết thì nghĩ tiếp, tới đó mới có com!!!”

“!!!!”_bỗng dưng tấm lưng lạnh ngắt, lạnh toàn thân ~~~~

Tác giả vô cùng tủi thân, trèo lên bàn. Bỗng nhiên chỉ muốn làm việc ~~~~

~~~~Ta nói...com là tất cả!!!~~~~

Tác giả e ngại mở cửa phòng, đảo mắt nhìn xung quanh lại nghe dưới bếp đang có tiếng nấu nướng, còn có mùi thơm

Như mèo con, nhẹ nhàng vô cùng bước đến, khẽ thu vai nâng lên ghé, kéo ra một chút rồi ngồi yên vào chỗ ~~~~

“Biết lỗi chưa???”

Bỗng dưng nam nhân lên tiếng, khiến tác giả giật mình

“Chưa”

“....”_nam nhân dừng tay xào nấu một khắc rồi lại nhanh chóng tiếp tục

Bầu không khí yên lặng, tác giả ngồi yên đó, kéo đầu gối lên ghé, đáng thương nhìn nam nhân đối diện đang ăn com ~~~~~

Đến lúc nam nhân ăn hết rồi mới chịu mở miệng, thông báo kết quả hoạt động cật lực của não bộ từ nãy đến giờ

“Biết lỗi rồi, cho ăn đi”_ tác giả vẫn đáng thương bó gối nhìn chén com trống không trước mắt

“Lỗi gì?”

“Tự ý kiểm chuyện”

“Chuyện gì?”

“Tự động đi kiểm chuyện gây rối với tên bác sĩ kia. Còn có...hết biết rồi, cho ăn đi”_ tác giả như muốn khóc, không dám nhìn nam nhân

“Tại sao làm việc lại không suy nghĩ kĩ càng?”

“Tại tự tin”

“Sao này còn tiếp tục?”

“Còn ai đâu!!!. A..sẽ...à...không sẽ!!!. Hứa là không tiếp tục”_ tác giả cứ lăm lét nhìn sắc thái gương mặt của người kia mà âm ừ hứa cho qua chuyện, thấy nam nhân vậy mà đứng lên rồi mang com đến cho mình, con người đơn giản nào đó cười đến mắt chỉ còn đường cong

Nam nhân đến phòng, mang theo laptop ra bàn ăn, một người ngồi ăn một người chăm chú công việc.

“Sao không nói cho anh biết?”

“Hử?? Chuyện gì??”_ tác giả đang ăn thì bị hỏi bất ngờ nuốt nhanh để trả lời nam nhân, thấy vậy người kia chỉ yên lặng tiếp tục chăm chú vào màn hình, tác giả nhìn anh một lúc chỉ khẽ nhếch miệng rồi lại vui vẻ ăn com

“Này, sau anh lại đồng ý giúp cô ấy vậy?? Em không tin chỉ vì để bảo vệ em mà lại phải giúp chuyện như vậy!!”_ tác giả ăn xong, mang chén đĩa đến bỏ vào bồn bát đầu rửa

“Bang lớn, cũng khá tốt”_ nam nhân vẫn chăm chú, tay bắt đầu gõ bàn phím

“À, đã biết”

“Nhưng chuyện đó không quan trọng”

“Ừ”_ tác giả bỗng nhiên trong lòng vui vẻ, nháy nhót không thôi.

Tác giả biết, nam nhân quan tâm mình nhiều lắm, ý như vậy có nghĩ chuyện thâm tóm bang kia chỉ là chuyện nhỏ, còn bảo kê tác giả mới là quan trọng. Vui hết biết còn gì ~~~ ô hô hô.

“Để cô ấy giám sát em thì tiện hơn”_ nam nhân đến ôm nhẹ, hôn lên cổ tác giả rồi mới vui vẻ mỉm cười rồi đi để lại tác giả khuôn miệng cứng nhắc không biết là nên cười hay mắng người mới đứng đây

[Con mẹ nó, giám sát cả nhà anh!!!]

(Anh đúng là nam nhân, sau một thời gian vắng bóng, anh vẫn đúng chất của mình....ác nam vẫn mãi là ác nam!!! Làm tốt lắm!!!...Gút sờ giúp!. Tôi có lời khen gởi đến nam nhân của nữ chính đáng kính bì của chúng ta.....!!!! Tôi khâm phục anh....thiệt!!!)

Lại bon chen thêm, có ai bỗng dưng muốn sờ sờ gà con như tôi không?!!

Chương 12

~~~~ Muốn màu muôn về...làm sao có thể tóm gọn chỉ trong một từ??? ~~~~~

{Luu Ly cẩn thận nhìn ngó xung quanh, mở cánh cửa tầng hầm ra ra nhẹ nhàng bước vào, khép lại cánh cửa nặng nề.

Cô khuy người vẽ ra ba vòng tròn bằng một loại bột xám bí ẩn, mỗi vòng đều được vây kín bởi những kí tự khác lạ, vừa xong lùi lại ba bước, tay trái mở ra một quyển sách cổ màu đỏ, bàn tay phải giơ vuông góc, lòng bàn tay hướng về phía vòng tròn, miệng bắt đầu niệm chú.

Xung quanh vòng tròn nhỏ nhất xuất hiện một làn gió đen và bắt đầu lan ra ngày càng rộng, vừa đến vòng tròn thứ ba thì một cột gió cao ở trung tâm liền vùng lên, sau đó dần yếu đi và biến mất để lộ ra một con quỷ...đáng yêu.

Nguyên một chú bò nâu đứng bằng hai chân, trên người mặc áo phông đốm bò sữa, bên sườn trái có đeo một chiếc vòng bằng vàng cấn ngọc đỏ, hai mắt tròn to đen láy. Nhìn chung chẳng khác gì gấu bông.

“Nà nì, cài quý gì thế này? Sao ta lại trong hình hài của một con thú bông chứ???”_con quý kia ré lên đầy đau đớn, ôm đầu lăn lộn trên vòng tròn

“Xung quanh toàn nhà được bao bọc kết giới, phải chấp nhận hình hài này. Chú cứ bình tĩnh, đừng mạnh động”_một chú chim cánh cụt với mái tóc vàng của quý tộc anh, áo vest đuôi tôm xanh lịch lãm đến chạm vào vai bò con thì liền bị chú ta trừng mắt

“Hừ, chú em trông cũng được lắm đó, không như anh đây, mang hình hài dở hơi đầu cún với chân ngựa”_một con quý mini khác đi bằng hai móng ngựa của mình đến lắc lắc mõng, đuôi ngoe nguẩy, đập đập cánh liền bị bò con tán cho một phát khiến máu văng tứ tung

“Này thì đùa với bố!!!”

“Em xin nhỡ”_con quý đầu cún mình ngựa ngoe nguẩy cái đầu với một mắt sắp rớt ra của mình

“Nữ nhân kia, mi muốn gì?”_bò con hướng ánh nhìn nó nghĩ là nguy hiểm về phía Luru Ly

Cô liếc nhìn xuống thú bông nho nhỏ dưới chân xoè ra tờ giấy đã có máu của mình_“Kí hợp đồng”

“Nếu không có vật hiến tế tương xứng thì mi chuẩn bị đi”

“Đương nhiên có...đây!”_vừa nói xong tay kia cũng xoè ra một đĩa com cà ri, chú bò liền tức giận đánh đổ phần com

“Ngươi...”_nhưng lời nói còn chưa xong thì đã nhìn thấy ánh mắt khủng bố của nữ nhân khiến cho bò con không tự giác từ màu nâu mà chuyển sang trắng xám

“Ăn nó”

“.....”

“Ta bảo ăn”

“....”

Nữ nhân giờ lên quyền sách lúc triệu hồi quý bò con, bắt đầu lật và dừng lại, tập trung đọc một phần nào đó..ngay tức thì, bò con liền nổ tung, nội tạng máu me văng kín phòng.

~~~~~

“Muốn ta làm gì?”_bò con với khắp người toàn đường chỉ chập vá vừa ăn đĩa com cà ri đã được con quý nào đó dùng mo hốt lại. Ăn được vài miếng cũng xem như chấp nhận hợp đồng, nó đặt phần com xuống bàn,hướng nữ nhân đang bắt chéo chân đọc tài liệu trên bàn làm việc đằng kia hỏi chuyện

“Đòi nợ”

“Được”_bò con nhảy ra khỏi ghế đi theo sau Luru Ly

~~~~~

“Tại bây tại sao cũng đi theo???”_bò con với ánh nhìn không mấy thiện cảm nhìn sang hai con quý nhỏ bên cạnh

“Ày, chú em, không cần quan tâm anh như...á...”_chưa nói dứt câu liền bị Luru Ly không nương tay đá ngược ra ngoài cửa kính văng ra giữa đường

“cô...”_chưa nói xong nó đã bị một chiếc xe tải băng ngang, bẹp ra ngay tại chỗ. Lúc họ vừa xuống đến nơi thì nó cũng cùng xe lăn vừa lăn đến miệng thì không ngừng léo nhéo nhảm nhí

~~~~~

Chúng nó đang đi thẳng hàng thì lại bị đụng nhau mà dừng lại, vừa định mở mồm chửi nhau thì cả lũ lại được một phen dọn sống lưng, ba đứa đồng loạt ngược nhìn lên Luru Ly

“Cô em có chuyện gì vậy???”_con quý đầu cún mình ngựa leo lên vai cô, thù thì

“Mày nhìn thẳng kia coi, có phải cùng loại với mày không?”_cô thờ ơ hướng cuốn sách về phía một nam nhân đang đứng bên ngoài nhìn vào cửa tiệm, mặt hất nhẹ để con quý trên vai thôi nhìn cô mà chuyển tầm nhìn

Nó xoa xoa cằm, đưa ánh nhìn dè dặt về phía chàng trai mà nói_“Nó là giai ngon đó nha”

Luru Ly vừa nghe xong, không chút lưu tình giờ tay xách ngược con quý ném xuống đất, chân đạp lên mặt cún_”Đùa bà à!?”

“Áu áu...em xin nhỡ!...áu...em đâu dám!!!”

“Hàng hiểm đó...”_cánh cụt với đôi cánh ruồi của mình bay ngang vai Luru Ly cũng xoa cằm đánh giá giai nhà người ta

“Sao? Bắt nó khai ra sự thật được chứ?”_cô đưa gương mặt thờ ơ sang nhìn nó

“Thật sự thì...”_nó cũng nhìn cô, nhún vai_”Nó cao cấp hơn ta....nè, nhìn ta bằng ánh mắt đó là ta lấy nữa chộc mắt người đó con quý!!!”_nó nổi điên xách ra từ sau mông hai chiếc nĩa vàng, chìa chìa trong không khí về hướng mắt cô

“...”

“Nè, đẹp gương mặt thôi nát đó ngay, cô là con gái đó hả?!?”_nó tiếp tục lè nhè, nĩa chuyển sang chộc má cô...chộc được hai ba cái nó vẫn chưa phát hiện trên trán chủ nhân nhà mình đang có sợi gì đó giật giật...và chưa được một phút sau, nó đã ăn ngay vào đầu quyền sách ma pháp của mình, mỗ cắm sâu vào tường và bắt đầu vùng vẫy....

Chưa đầy năm giây sau, như trái mìn được rút chốt và cắm ngay mông giặc, nó nổ tung như pháo hoa đem giao thừa!!!

Một phút sau, con quý mặt cún mình ngửa về mặt nham nhở, vờ thờ dài, vỗ vỗ vai con tr-ym cụt cánh ruồi đang ngồi xe lăn, mình đầy băng quấn.

“Tội cho chú, anh là anh hiểu hết”

“****”_vậy là....chim cánh cụt sau lưng cánh ruồi của hoàng thất còn trùng ở ma giới đã chửi thề tận miệng.

Nó vừa chửi xong liền ăn ngay củ đá xoay người của Luru Ly, bay đi xa không biết ngày về.

“Còn mày”_cô liếc mắt xuống nhìn chú bò con, nạn nhân cuối cùng đành thông thả chăm chú nhìn giai

“Hắn vốn không phải dạng thường đâu”

“Hừm?”_cô nhướn mày, khoanh tay nhìn bò con đầy thách thức

“Hắn không có quyền ma pháp, là một cá thể độc lập. Ma khí dù được giấu nhưng vẫn không tránh khỏi sơ xuất...đen ngòm!!!”

Luru Ly đẩy mắt kính hất mặt về phía giai đang ngắm tiệm bánh thì đột nhiên lại quả quyết mở cửa đi vào tiệm đồ lót bên cạnh_“Quý vương của tui bây lên đây đi mua áo ngực hả?”

“Sao người biết ông ta là quý vương?”

“Thế trùng à?”_cô bỗng nhiên bày ra vẻ mặt ngạc nhiên hiem có của mình nhìn bò con bên dưới

“Không, em trai quý vương”

“...”

“Ta nói thật, đừng nhìn ta như vậy”_bò con như lường được hiểm nguy, liền lấy móng che lại mặt, chân bước thụt, cố tránh xa Luru Ly một chút.

Thấy nó cứ né, cô lại bật cười, tiếp tục bước đi, tay cầm ngược quyền ma pháp lên vai_“Tốt, không liên quan, đi làm việc của chúng ta”

“Vậy sao người lại thắc mắc?”_bò con đi bên cạnh vẫn không kiềm nổi mà hỏi Luru Ly

“Thấy osin mạnh, làm việc tốt ai chả thích..nhưng mà thứ này khó kiểm soát hơn tui bây, sống nên biết lượng sức”_vừa dứt câu, cô dùng chân đá ngang, hất bò con xuống cầu thang, cặp kính loé sáng_“Tới nơi”}

~~~~~

{Chiếc xe vẫn băng băng chạy trên đường núi trong đêm tối.

BBỗng nhiên bên đường có một gia đình nhỏ cùng hành lý, họ đang khấp mình đứng dưới mưa, áo cùng nón trùm kín không thấy được mặt cùng làn da, cô khẽ rung mình nhún ga chạy thật nhanh qua khúc cua ấy, mắt nhìn thẳng không dám liếc ngang.

Đi được đến gần thôn thì bỗng dừng xe lại chết máy, cô loay hoay trên xe nhưng làm không dám xuống. Cứ nhấn nút khởi động liên hồi, giật mình tìm điện thoại thì lại không có sóng.

Cô có chút hoảng sợ nhìn xung quanh, từ bầu trời tối đen lúc này từ khi nào đã có một màn nước mỏng bám trên cửa kính, cô sợ hãi nhưng lại không tự chủ đưa mắt nhìn bên ngoài, dưới mặt đất chỉ thấy toàn sương trắng, xung quanh ngày càng lạnh.

Đang lúc hoảng lên thì đối diện lại có ánh đèn xe ngày càng đến gần, cô đã vô cùng mừng rỡ đưa tay nhấn hạ cửa kính. Nhưng vừa chạm đến nút thì vội dùng tay còn lại kéo tay định nhấn nút của mình về, xiết chặt, hai bàn tay ra sức đè lại ngón cái vào trong, mắt sợ hãi nhìn xuống dưới chân, cắn chặt môi, cúi đầu mắt mở lớn.

Chiếc xe kia dừng lại, cô không cử động, chỉ dám liếc mắt qua màn tóc của mình.

Cô đã thấy, họ hạ cửa xe, chăm chú nhìn sang xe cô, rồi bỗng nhiên, cổ của người đàn ông gãy đứt rồi vươn dài ra, đưa sát gương mặt của mình chạm vào cửa kính xe.

Cô đã thấy, khuôn mặt với làn da tái xanh, làn da rơi ra vài mẩu dòi bọ thay phiên nhau ra vào, mắt lại một có một không, đầu lại một bên bị bóp vào, cô run rẩy đưa mắt nhìn chăm chăm chân mình, xiết chặt tay, chân cũng co lại...

Rồi thì kể đến, ông ta dùng chính khuôn mặt ghê tởm của mình đập cửa kính, đập liên hồi. Lại có thêm một người đang bắt đầu bò lên nui xe phía trước, trợn đôi mắt không có mí của mình vào cửa kính, cố gắng nhìn vào trong, đôi tay với những móng dài cứ cào lấy cửa kính, thịt trên vai cứ rớt từng mảnh...

~~~~~

Cô nhớ mình đã gặp một cảnh tượng khủng khiếp. Nhưng hiện tại đối diện cô lại là khuôn mặt của mẹ cùng ánh nền vàng vàng ảm áp. Nó khiến cô không thể tin vào thực tại này...

“Mơ...tôi đang mơ...sao?”

“Con gái, mau tỉnh”_ bà thấy con mình tỉnh, mừng rỡ đỡ cô dậy đưa nước cho cô

“Con...thực sự...về nhà”_ nước mắt cô lăn chả rơi không ngừng, tay nắm chặt lấy tay mẹ mình, đầu vùi vào hõm vai bà tìm một chút hơi ấm cuối cùng trong cuộc đời mình

“Đừng vậy, đừng vậy...mẹ nghe thấy tiếng gõ cửa, mở ra thì chỉ thấy con đang ngồi dựa cửa...mẹ đã sợ”_ bà cũng khóc, vuốt nhẹ tấm lưng run rẩy của con gái nhỏ

“Mẹ...không thể chịu được nữa!!!. Con...cứ gặp...không may...”_ cô nói trong tiếng nấc

“Âm hôn...chỉ cần con làm âm hôn thì đều ổn...nhé”

“Con không chấp nhận!!!”

Cô liền vùng ra khỏi vòng tay, khàn giọng phản đối, người mẹ nghe vậy cũng đứng thẳng người nghiêm khắc nhìn con gái

“Con dám!!! ”

“....”

“Không nói nhiều, mẹ đã tính hết rồi...và lại đây cũng là tục của thôn, con nhất định phải chấp nhận”

“Con không...”_ cô chưa nói xong liền cả người liền lạnh ngắt, không cử động được

“Không bàn cãi, con ở yên đây, ngày mai là cử hành âm hôn, con nên biết điều mà ngoan ngoãn”

“Mẹ...làm.on...”_ cô ngồi bệch dưới đất, cánh tay gơ ra giữa không trung không thứ cầm nắm, ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía cánh cửa đang được chính tay mẹ ruột của mình đóng chặt và còn thêm ổ khoá....

~~~~~

Cô giật mình tỉnh giấc bởi cảm giác lạnh lẽo, chần cũng ướt đầm, nhìn sang bên cạnh thì từ lúc nào...người đàn ông kia đã nằm bên cạnh, cả người lạnh lẽo, trong phòng thì toàn sương trắng, ngay cả trên thành giường cũng có cả sương, xung quanh phòng thì được toả sáng nhờ nhiều đèn giấy trắng nhỏ

Cô sợ sệt thu người ngồi vào một góc, không dám nhúc nhích, cả người rung lên dữ dội...

Một tuần qua xảy ra rất nhiều chuyện kinh khủng.

Lúc nghe tin mình phải làm âm hôn bởi vì bất tự nhẹ, cô cũng không quan tâm mấy, chỉ như gió thoảng mây bay, từ trước đến nay vẫn luôn yên bình, không cần sợ hãi.

Nhưng là bỗng nhiên miếng ngọc cô đeo lại rơi mất, mấy ngày sau đó...gần như cô bị khủng hoảng

Người chết ngay trước mắt, đôi mắt mở to, trợn trừng nhìn cô kêu cứu, nhưng cũng không là gì, trước mặt những người gặp nạn, nếu không muốn phiền phức, tốt nhất dù chỉ là lòng thương tiếc nhỏ nhỏ, than vắn hay ánh nhìn áy náy cũng đừng nên cho họ....sẽ bị đeo bám, đeo bám dai dẳng.

Cô nhìn thấy rồi chỉ lướt qua rồi đi nơi khác thật nhanh, nhưng đến đêm thì ám ảnh

Người bạn thân trên thành phố X ở cùng khu nhà của cô cũng bị chết vì chẹt thang máy, cô đã không cảm lòng được mà hoảng sợ, bật khóc để rồi vừa

nhắm mắt liền thấy cô ấy chỉ còn nửa người nằm bên giường, ánh mắt trợn lên nhìn cô miệng thì ngất ngứ _”Cứu..tớ”

Bạn trai mới quen của cô cũng chết, chết vì xe tải tông ngay trước cửa nhà cô...rất thê thảm

Cô đã quên điều gì đó~~

Nhìn ảnh anh, cô rơi nước mắt để rồi đến cả ban ngày, rất tỉnh táo vẫn thấy tiếng anh văng vẳng bên tai _”Anh nhớ em...em ở đâu...”

Còn có...rất nhiều...

Chỉ đôi lúc, đi đến một nơi nào đó cũng khiến cô sợ sệt vô cùng

Cô sợ hãi nhớ lại rồi nhìn sang người đàn ông bên cạnh, cả người anh ta một thân áo cổ màu trắng cùng họa tiết đen.

Cô nghĩ tất cả là do người này làm!! Bởi vì, từ sau lúc biết tin, mọi thứ đã xảy ra. Cũng từ lúc về thôn, cô không gặp lại những người kia nữa.

Bỗng nhiên anh ta mở mắt, đôi mắt trợn trắng không có tròng đen kia khiến cô giật mình, sợ hãi hơn, nhắm mắt không dám nhìn đến, rồi một bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng xoa đầu cô

“Không phải ta làm, có người hại em..”

“Tôi không tin...tôi không tin đâu...”_ cô lấy tay che đi hai tai mình, đầu lắc liên tục, nước mắt từ khi nào đã rơi

“Không sao.....sẽ ổn thôi...mọi chuyện sẽ ổn thôi...”_ nam nhân vỗ vai cô, khó xử rồi rụt rè choàng tay ôm ngược lấy cô

“Lạnh thì nói tôi biết”

“Tôi sợ”

“Không sao, từ giờ có tôi”

“....”_ cô khóc lên thảm thiết _”Tôi...mệt mỏi”....}

~~~~~

{“Trong thành sẽ có loạn quân, các người quay về đi”_ cô phát tay âm thanh vừa nói liền phóng đại gấp mười để toàn quân đều có thể nghe được..

“Sao lại có chuyện đó được, ai dám làm điều đó chứ?”

“Vạn vật là vạn biến. Ta nói, các người ra trận đều bị thương thì tin không?”

“Đó là đương nhiên!!!”

“Các người nghĩ bản thân ai cũng yêu quý mình không có ai ghét bỏ sao?”

“Không”

“Vậy có tạo phản là đương nhiên, đừng nhiều lời, vì tương lai sau này hay cái chết trước mắt, nghĩ đi!!!”

[Phải suy nghĩ thôi, các người đang đứng cùng hàng với đại đội được cho là tạo phản mà].

Có người yên lặng suy nghĩ hoặc đồng tình, có người phản đối, có người bất bình, có người chuẩn bị.

“Một mình ta có thể thu dẹp hết, các người ở đây chỉ là gánh nặng, mau trở về bảo vệ Ma vương, lập công với Bắc phương mà giới và các người sẽ được lưu danh sử sách như một người hùng”_ nàng nhanh chóng nhân cơ hội bồi thêm chút ý tứ.

Quả nhiên liền có biến động.

Cô mỉm cười nhìn người người lần lượt cuối đầu rồi rời đi, lại có người vẫn kiên trì phản đối ở lại

“Các người không đủ sức, ta thật lòng khuyên, mau trở về hợp lực cùng quân đội hoàng thất, bảo vệ Ma vương, bảo vệ gia đình, các người ở đây bảo vệ biên cảnh nhưng trong nước thì suy tàn. Vậy cuối cùng các người sống để bảo vệ thứ gì??. Trở về đi, thăm gia đình rồi đến bảo vệ người cho các người nơi ăn chốn ở, đi với ta người sẽ phải tiếc nuối!!!”_ cô phát tay, lạnh lùng quay lưng, nhắm lại mắt yên lặng nghe sự chuyển động trong không gian.

Một lúc sau, quay người lại, vốn đã không quá bất ngờ, nhưng vẫn không kiềm được một chút run rẩy nơi thanh quản

“Ta cùng các người cùng sinh cùng tử nhiều trận, tự tay ta chọn ra các người, nhưng lúc này các người không giúp được nữa. Trở về đi !!! Hợp sức cùng cánh quân còn lại, bảo vệ hoàng thất, tái lập quân đội. Đến lúc đó vẫn chưa muộn!! Có thể ta lại trở về cùng các người, tiếp tục như xưa!!!”_ cô mỉm cười

một nụ cười gượng, nhưng trong mắt Hắc Đoàn, nó lại là nụ cười tang thương.

“Không, có sinh có tử, mạng là người chọn, tùy người chỉnh sửa”_một người can đảm đứng lên, khơi dậy lòng dũng cảm của người ở lại

“Haha, ta không chọn cũng không sửa, mạng ta còn chưa nắm chắc thì mạng các ngươi đã là gì. Nhìn xem, đã đến bước này, vẫn muốn đi theo ta sao?”

“Vẫn muốn!!!. Ngay từ đầu chúng tôi chỉ có một con đường khi chấp nhận đi cùng người”

“Triển Hi, người cũng rời đi đi, xem xét chỉ huy họ. Ta đã có người của ta, không cần người nhọc công phí sức.”_cô chuyển tầm nhìn sang phải, nhìn tấm lưng của người trước mặt...

Hắn ương bướng không xoay người lại, thẳng thừng từ chối_“Không”

“Ngươi theo Ma Vương từ bé đến lớn, vậy mà giờ phải theo ta không bức sao?”

“Đương nhiên bức”

“Vậy đây, ta cho ngươi về nhà, về với chủ ngươi, ngươi không đồng ý sao?”

“Dù muốn nhưng ta không thích cái lệnh của ngươi!”

“Lệnh gì?”

“Giám...à không, theo chăm sóc ngươi”_hắn chột dạ, xoay người với điệu bộ cao ngạo nhìn cô

“Haha, ngươi sống lâu hơn ta!! Vậy mà nhìn ngươi cũng như một đứa nhóc không khác gì hắn cả!!”_nói đoạn lại khụy người, quỳ một chân, tay đặt lên ngực_“Lấy hết tánh mạng, lòng tự tôn, ngạo mạng từ trước đến giờ của ta thề với Ma Vương và ngươi, thề sẽ không để ngươi cùng hắn nhọc lòng bận tâm về sau!!!”

Dù rất ngạc nhiên trước hành động của con người luôn thích phá luật và bất tuân lệnh này, nhưng hắn vẫn cố chấp, nhún mảy, kích động hỏi_“Ý tứ gì?”

Cô đứng thẳng người dậy, đáp trả hắn bằng cái nhún mảy và nhếch môi_“Không hiểu à?”

“Hừ”

“Hahaha...”

“Ngươi làm gì?”_Triển Hi cố vùng vẫy nhưng lại không thể động dậy, uất ức nhìn nữ nhân cao ngạo trước mắt

“A Lạp”_cô vui vẻ nhìn hắn, gọi ra một Hắc quân của mình

“Vâng”

“Thôi miên hắn đi”

“...Được ạ”

“Được!!!”

Triển Hi bị thôi miên, không suy nghĩ quay đi, dẫn đầu đoàn quân quay trở về hợp sức cùng quân đội hoàng thất...

~~~~~

“Một tháng rồi...”_cô ngồi bệt dưới đất, chống tay ra sau, ngẩng đầu nhìn bầu trời ma quái đầy biến động, bên cạnh là hai người bạn thân.

“Ừ”

“Lâu ghê nhỉ?”

“Ừ”

“Hôm nay...à không, vẫn muốn kéo dài hay chấm dứt đây?”

“Càng lâu càng tốt”

“Hai đứa này”

~~~~~

Ba tháng sau

“Ma pháp kích hoạt”_vừa dứt lời, một vòng tròn ma pháp màu đỏ xuất hiện dưới chân cô, lại có thêm cột gió nổi lên, vây quanh cô rồi đột nhiên bùng lên thật mạnh, sau đó tản mát ra xung quanh, để lại cô cùng vòng tròn ma pháp đỏ và bộ giáp đen trên người.

Những người xung quanh cũng như vậy, tất cả đều bọc một thân giáp đen, chỉ khác nhau vài điểm.

Rồi một vòng ma pháp màu đỏ xuất hiện ngay trên đỉnh đầu, cô vươn tay vào trong vòng ma pháp, lôi ra một bảo kiếm đen tuyền sắc bén, uyển chuyển xoay vòng khiến mũi kiếm vẽ thành một vòng tròn dưới đất quanh mình, lại bước thêm một bước chân, áo giáp toàn thân liền xuất hiện thêm những họa tiết đỏ tươi hung tợn..

Những người khác thì lấy ra vũ khí của riêng mình, cũng bước thêm một bước, in lên giáp đen bằng những họa tiết màu đỏ sậm.

Những linh quý, ma, quái yếu ớt đều bị hút về phía bọn họ cùng tiếng thét đau đớn, điên cuồng của chúng..rồi biến mất như chưa từng tồn tại..

Cô lại bước thêm một bước, trước mặt lại có thêm một vòng ma pháp, tiếp tục rút ra từ đó một tấm khiên vững chãi. Bước tiếp bước chân cuối cùng, cột gió quanh cô lần nữa bùng lên cực mạnh, đôi con người từ đen đặc lại thành đỏ tươi..

“Khởi động tổng hộ thân hắc ma pháp”

Ngay tức thì, trên đầu mỗi quân lính đều có vòng ma pháp đỏ chậm rãi xoay, tạo vỏ bọc trong suốt bảo vệ họ.

“Không có gì là tuyệt đối. Vinh quang chỉ là nhất thời.”

“Còn làm nhảm sao?”_Quý địch nhân hung tợn chém một nhát lên mặt đất khiến nó gãy nứt một đường dài, mặt đất cũng rung rinh

“Đã phát động thì không thể thu hồi”_bắt đầu tiến lên bằng những sải chân rộng, vững chắc rồi nhấc bước chạy tới, hét lớn_”GIẾT!!!”

Cứ như vậy, một tổ hợp được cho là đáng lẽ phải đang âm thầm gấp rút tập trung binh lực để tạo phản.

Nhưng hiện tại, đã ba tháng rỗng, Hắc Đoàn một đội năm mươi người cùng nhau sinh tử chiến với quý ngoại bang.

Người trong cuộc đã rõ kết cục bi ai. Vậy ngoài cuộc liền biến thành trong cuộc luôn chẳng.???

Sớm thôi!!!. Cô mỉm cười nụ cười ngạo mạng cuối cùng, vươn kiếm chém giết không ngừng tay...

[Số phận thành bại đã rõ, chuyện có khả năng tất nhiên ta sẽ nhúng tay vào. Hahaha, chết một mình không vui đâu!!!. Mau đến đây, những tội nhân của kẻ phản quyết!!!]

{Nụ cười cao ngạo ấy có lẽ sẽ phải tắt đi mãi mãi...

Cùng Hắc Đoàn mãi chôn vùi dưới sử sách cùng thời gian.}_trong đầu Ma Vương bỗng nhiên lại xuất hiện ra hai câu nói khiến tim hắn đồng thời hồi nhip đau đớn, không kịp hiểu lý do lại phải đối mặt với biến động bên ngoài.

Và thực tại, ở chiến trường những vòng ma pháp, ma quỷ xuất hiện ở khắp nơi. Tiếng đau kiếm, gào thét hoà với nhau tạo nên bản chiến trường ca thảm khốc!!.

Ở một nơi của chiến trường, con người ấy đã đổi sang ánh mắt và khuôn miệng của kẻ cuồng sát và khát máu

Cứ đến gần mục tiêu là vòng ma pháp lại xuất hiện, cô nhanh chóng chạm nhẹ để kích hoạt chúng hoặc lại lôi ra thêm vũ khí cho mình, không chút nương tay, không chút dao động..

~~~~~

“Chinh phạt lần thứ chín trăm năm mươi bảy. Là lần cuối của ta, dứt điểm sử sách của một con người. Một đời người, đến đây có lẽ là oanh liệt, là vui vẻ rồi nhỉ??. Ta..đã hạnh phúc...sao?”_cô cuối đầu nhìn vào hai bàn tay vẫn được bọc giáp của mình, xiết chặt lấy nó rồi thả ra, buông thõng hai tay.

Nước mắt từ khi nào biến thành máu, chảy hai hàng trên gương mặt cô, cùng nụ cười yếu ớt_”Ừ, đúng vậy...ta đã từng hạnh phúc.”

Xoay lưng về phía tất cả, hít sâu ngẩng cao đầu, ưỡn cao người, vươn cao thanh kiếm trong tay lên bầu trời luôn bao tổ nơi chiến trường, lớn tiếng hô vang, truyền khắp tứ phương_”Lần đầu tiên trong bốn tháng, chỉ với Hắc Đoàn quân lấy lưng, tổng tiến ngoại bang, từ nay yên bình trong hiệp ước.”

Bốn mươi chín người còn lại nghe tiếng hô chấm dứt, nước mắt bất giác rơi khi thấy tấm lưng với giáp đen đơn lẻ, cô độc của nữ nhân.

Là vui mừng hay đau buồn...tất cả chỉ là thoáng chốc.

Sự thật chưa chắc vui, dối trá chưa chắc đã xấu.

Năm mươi người của Hắc Đoàn...như vậy toàn thắng.

~~~~~

“Khóc lóc cái con cóc gì!!! Các người luôn phiền phức”_ngăn lại con ho đang muốn xé nát cổ họng để thoát ra, cố gắng chau mày, mắng lũ người vây quanh mình.

Bọn họ nhìn cô, không hện cùng gặp vẫn như xưa, nghe người này mắng chỉ biết cười, nhưng lúc này họ chỉ có thể vừa cười vừa khóc_“Tại sao lại phải tổn sức để bảo vệ chúng tôi?? Chúng tôi không cần!! Chúng tôi có thể tự lo!!!”

“Đùa!!! Ta sợ mấy mụ vợ, tên chồng cùng lão bà bà, lão ông nhà các người lắm. Ta là sợ nước mắt của họ”_cô thờ ơ liếc ngang cũng như khi xưa, giọng đầy khinh bỉ

“Còn chúng tôi”_lại có người hét lớn

Cô hít sâu lấy hơi, quát_“A Khắc, người lần ra đây, đừng có đứng cuối,hét lên rồi làm như mình không biết ai hét, người qua mắt ta hả?!?...Còn có các người chỉ là đồ bỏ với ta!!!. Nghĩ xem...chỉ có năm mươi người, nếu như bình thường ta sẽ bỏ mặc các người tới chết!!!”

“....”_tất cả chỉ có thể cười, vừa cười nước mắt không ngừng chảy ra

Liệu có thể bỏ rơi??.

Không tin đâu!!!

Ngay từ đầu đã không thể buông tay dù chỉ là mảnh vỡ.

“Các người yên lặng cho ta!!!. Thút thút đến phát ghét.”_cô cố gắng mắng. Nhưng lại chỉ có thể yếu ớt nói, lại ngẩng đầu nhìn hai người đang dùng chân làm gối đầu cho mình mỉm cười.

Bạn thân cô vậy mà khác hẳn, đâu có khóc_“A Hạ, A Diệp.....xem như các người đã trả hết nợ kiếp trước cho ta rồi đấy nhé..”

“....”

“Được rồi!! Bạn thân của ta phải như vậy ta mới thoải mái. Ta còn khế ước phải thực hiện, các người không yên lặng là chết với hai người họ đấy nhé!!!”_thấy bọn họ đồng loạt yên lặng, cô mỉm cười nhợt nhạt

“Còn nữa, cảm ơn các người...gia đình nhỏ của ta.”_mắt dần khép lại, sử dụng sức mạnh còn lại chút ít ỏi của mình...

[Duyên số là do trời chọn

Nhưng thành bại lại trong tay người

Có lẽ tình là do em chấp niệm.

Dây tơ ấy vốn đã chẳng còn...]

Trong đại điện,lúc nguy loạn nhất, dưới chân và trên đỉnh đầu Ma Vương yếu ớt như tới tháng không đúng thời điểm lại xuất hiện hai vòng ma pháp đỏ sậm, bao bọc, che chở lấy hắn..

Phản quân nhân thời điểm hấn yếu ớt nhất trong năm, mất hết pháp lực tạo phản.

Nhưng mọi chuyện đều ổn thoả, hắn vẫn là Ma Vương.

Hai người hai nơi, hai linh hồn tồn tại hai hướng, nước mắt cả hai cùng một lúc đều rơi.

[Gọi người em yêu...chào anh.]]

Nam nhân ngược lên nhìn tác giả lúc này đang đứng bên cạnh tivi, che mắt songoku còn tay thì bắt đầu xuất chương kamejoko huyền thoại, miệng cũng không quên đồng mở theo con chữ, gương mặt cũng nguy hiểm lắm.

Vận công đến nơi tung chương thì vừa lúc trong tivi songoku thật cũng xuất chiêu, nhìn thì cũng giống tác giả xuất chiêu.

“Lại lên anh xem anime với truyện kinh dị??”_nam nhân neho mắt lại nhìn nữ nhân đang gần như dí mắt vào màn hình

“Hiện tại đang xem công khai mà”

“...”

Phải rồi, trên bàn là cái điện thoại với diễn đàn truyện cùng cái tên truyện mà tác giả đang đọc. Tất cả đều ngay trước mắt nam nhân đấy thôi!!!

“Anh xem, anh xem, dù sao cũng chỉ là phần xương sống thôi, còn chưa có viết ra. Nhưng mà truyện thứ nhất thì sẽ là bản bựa hài hước này, truyện thứ hai thì kinh dị, rùng rợn ảm áp này, truyện thứ ba là nước mắt như mưa, ngược của ngược. Sao sao, được không, được thì viết ra.” _ tác giả vô cùng vui vẻ đề xuất không nhìn qua nam nhân vẫn đang chăm chú nhìn mình

“Coppy là sẽ bị tố!!”

“Ày, đâu có giống đâu. Tại thấy tổng truyện quả thật khá thú vị nên...mượn có một chút mà, truyện thứ ba là tự biên ra đó. Mà nếu không được thì cũng không sao đâu...”

“Em đem đi đăng lên chứ gì?” _ anh nhướn đôi mày, mắt nhìn nữ nhân vẫn đang chuẩn bị làm động tác như songoku trước mắt

“Chứ gì... ềy đâu có đâu, trả em đây” _ thấy được mùi nguy hiểm, tác giả đi đến định lấy lại bản nháp của mình

“Tịch thu” _ nam nhân giọng cao rồi lách người đứng thẳng lên không cho tác giả lấy lại _ “Lo mà viết bài đi, đừng có lộn xộn”

“Trả cho em” _ tác giả vẫn không chịu thua, tiếp tục đeo bám, nhảy nhót cố giật lại bản thảo

“Cười anh không?” _ nam nhân liền đưa mặt đến gần tác giả, rất nghiêm túc khiến tác giả vì lo nhảy nhót mà giật mình xém té dập mông...

“Ngu à, đẹp” _ tác giả thùng thây, lạch bạch chạy đến phòng khách nằm úp mặt lên sofa

Nam nhân vẻ mặt ghét bỏ nhìn bản thảo, đi vào phòng, cất vào ngăn tủ đóng lại thật mạnh...

(Anh là anh bị từ chối miết mà cứ giận dỗi miết nhì??)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 11 GIẶN...

Từ sau hôm trở về từ bệnh viện trá hình, nam nhân không hề mở lời hay nhìn đến tác giả. Cả tuần nay vừa về đến nhà chưa được nửa tiếng lại đi làm. Điều đó khiến cho trái tim bé nhỏ của nhân vật chính nhà ta cảm thấy đau đốn, buồn tủi vô cùng.

(Cái.....động mạch ấy!!! Toàn là dối trá!!! Quá mức dối trá, nữ nhân này chỉ có tướng tượng như phim Hàn chứ hành động thì chả giống, các người toàn bị lừa!!!!)

Một tuần nay, nhờ có vài sự thay đổi nhân sự cùng thời gian biểu nên tác giả của chúng ta đã chính thức trở thành một con người bình thường, biết cách sống và ăn của một nhân loại. Một tiến bộ đáng được khen thưởng nha~

~~~~~

[Thăm a.....thăm a!. Chả lẽ nam nhân đã có tiểu tam?!?! Có nên mặc kệ không a~~~~]

“Chị nghĩ xem, tại sao nam nhân kia lại như vậy chứ?” _ tác giả chau mày, thờ dãi, nằm trườn ra bàn gỗ hỏi người bên cạnh đang chăm chú gọt trái cây

“Bận”

“Hừ, bận gì chứ??. Tôi lại không được đến công ty. Chả lẽ.....!!!” _ tác giả ngồi thẳng người, tròn mắt, mở miệng định nói ra ý tưởng đen tối trong đầu mình.

“Đừng nghĩ bậy”

“Ày”

“Trông cô lúc này cứ như cô vợ nhỏ nhẻ?”

“Gi, cứ đùa, tôi mới không thèm, tôi đã nói với anh ấy chuyện phát hiện ra thêm một vị dính líu chuyện năm xưa...cho nên chắc công việc sẽ được đẩy nhanh một chút, nên bận là đương nhiên, chỉ có chị mới nghĩ bậy!!!!” _ tác giả lại nằm trườn ra bàn, tay cầm trái cây, tay cầm viết máy gỗ lạch cạch trên bàn

“...”

“Mà này, tôi thật thất mắc, chị làm sau có thể trở thành bảo vệ của tôi được vậy??”_ tác giả ngó lơ điều cần thiết, bắt đầu đi bán dưa lê với ngẫu nữ nhân trước mặt.

“Là viện trưởng”

“À, nhưng mà hiện tại tôi chỉ ở nhà, cũng không ra ngoài thì bảo vệ làm gì???”_ lại tiếp tục thất mắc, miệng thì cắn miếng táo to

“Tôi chỉ nghe lệnh”

“Ày, này chị thích gì??. Được thì tôi mua tặng chị”

“Cô ở yên là được rồi”

“....”_ tác giả trẻ môi, chán nản úp mặt xuống bàn, hai tay sau khi đã dàn trải hết móng tóc ra bàn thì lại thả xuôi xuống đất

“Cô thật may mắn”_ bỗng dung ngẫu nữ nhân lại nhẹ nhàng nói chuyện khiến tác giả vì bất ngờ mà ngẩng đầu lên làm tóc rơi bù xù

“Đừng ghen tị”

“Haha, tôi không ghen tị, chỉ là nhìn cô và nam nhân...tôi bỗng nhiên vui vẻ.”

Nghe vậy tác giả bỗng nhiên lỏng to đầu dựng đứng, khẽ nhích người ra xa, e ngại nhìn ngẫu nữ nhân

“Tôi nói thật, không có ý xấu. Với hành động của cô thì đoán chắc cô đã biết lúc trước của tôi rồi nhỉ?”

Nữ nhân khuôn mặt bỗng nhiên dịu dàng đến khó tin, chỉ mỉm cười nhìn sang tác giả, nhân vật chính lúc này mới bắt đầu ngồi ngay ngắn, khẽ cắn ngón tay

“Xin lỗi”

“Haha không sao không sao, lại không nghĩ có người tiếp tục tin tôi mà đem tôi đi bảo vệ vợ hã. Tôi phải cố gắng thôi”_ nữ nhân nhìn vào hai bàn tay một bên cầm dao, một bên vẫn cầm trái cây của mình

“Ài, con nào vợ ai??”

“Thế cô nghĩ tôi ngồi đây thì bảo vệ ai??”

Nghe được câu nói đó, tác giả liền trung ra vẻ mặt không thể tin nổi của mình, mày nhướn, miệng trễ, mắt mở to_”Gì, không đâu!!!”_ rồi lác đầu, người tiếp tục nhích ra xa

“...”

Nữ nhân tro mặt nhìn khoảng cách giữa mình đang ngày càng bị kéo dần ra rồi lại làm ngo, tiếp tục gọt trái cây thì người kia bất ngờ nhào tới gần

“Sao chị không tìm cách trả thù mà lại ngồi đây an lành như vậy?”

“Hiện tại tôi sẽ bảo vệ cô, đến lúc cô an toàn thì tôi sẽ lo tiếp phần việc của mình”

“Ừ”_ tác giả lại cắn tiếp một miếng táo to, thờ ơ nhìn quanh căn hộ rồi thở dài chống cằm_”tôi muốn ra ngoài chơi cơ”

“Ngày mai cô phải nộp bài đấy!!!”

“Không viết đâu, tôi không có ý tưởng. Cứ nghĩ tới lại thấy buồn ngủ!”

“...”

“Được rồi, viết là được chứ gì”_ tác giả chán nản mở lên máy tính_”Có chuyện gì vui không kể nghe đi, có khi tôi lại có ý tưởng”

“Cũng được”_ nữ nhân thôi cắt hoa quả, bắt đầu nhắm nhai nó và kể

[”Sau gần đây năm, anh vẫn không bỏ cuộc ư...”_ cô ấy nói

“Anh chưa từng ngừng lại một giây!”_ anh ấy đáp, rồi anh cười, móc trong ví ra tấm ảnh chân dung của cô đã hơi chuyển màu. Cô chỉ biết gục đầu xuống khóc nức nở.

Hôm sau, trang nhất báo địa phương vui mừng thông báo tú bà X đã bị bắt sau nhiều năm lẩn trốn lệnh truy nã.]

Nữ nhân mặt vẫn không đổi sắc nhìn tác giả lúc này nghe mới hiểu và đang lẫn lộn cười ra đất kia thì cô cũng khẽ mỉm cười, bắt đầu kể tiếp

“Kho báu của anh, bảo bối của anh, ngoan nào đứng thế nữa mà...”_nam nhân nhẹ nhàng ôm lấy nữ nhân dỗ dành

Nàng chỉ thấy một trận cảm động trong lòng nhưng vẫn xịu mặt, chu miệng ra vẻ giận dỗi:

“Hừ, chỉ dè dỏm, có bao giờ chịu đối xử với người ta như châu báu đâu!”

Hắn nghe vậy chỉ gãi đầu cười trừ.

Một tuần sau, cảnh sát khám nhà hắn, phát hiện xác một cô gái trẻ bị chôn sống đằng sau vườn.]

Nữ nhân vẫn cẩn thận nhìn sang tác giả đã bắt đầu ôm bụng, tay đập lên sàn nhà

“Ôi mẹ nó oi!!! Đây thì châu báu. Hahahaha. Ngôn tình phiên bản của lỗi. Hahaha. Chết mất, ngừng xiu đi, hahaha”

Đôi khi tiếng cười chỉ còn lại vài tiếng nhỏ, nữ nhân lại tiếp tục.

[Sau năm mươi năm chung sống bên nhau, cô cũng đến những giây phút cuối cùng của cuộc đời.

“Em xin lỗi, sau bao năm giày vò khổ sở vậy mà anh vẫn cứ bên em. Anh... có hận em không?”_nữ nhân yếu ớt, cố gắng nói rõ từng con chữ

Anh khẽ gật đầu.]

Tác giả nghe nữ nhân kể đến đây, rất bình tĩnh uống nước để người kia tiếp tục kể

[Hai hàng nước mắt chảy xuống, cô nắm chặt lấy đôi tay nhăn nheo của anh, lại thấy lòng mình như trẻ lại._“ Vì cái gì mà anh cứ ngốc nghếch như vậy?”

Anh nở nụ cười, vẫn ấm áp như ngày đầu họ quen nhau:

“Được tận mắt nhìn cô chậm rãi chết đi, năm mươi năm qua quả nhiên không uổng!”]

“Khụ khụ...khụ khụ khụ...hahaha....khụ khụ...”_tác giả tiếp tục vừa ôm bụng vừa ôm lấy ngực, vừa ho vừa cười_”Đây, chị theo dõi trang nào mà hay vậy, chia sẻ cho tôi nữa”

“Được, nè”_nữ nhân đưa điện thoại cho tác giả, người này vừa ấn theo dõi xong liền bắt đầu chăm chú ngồi xem

“Cô phải viết bài nữa đấy!!!”

“Được mà, tôi sẽ viết liền”

Chợt có tiếng chuông cửa, tác giả chả buồn liếc mắt, tiếp tục chăm chú xem tin, nữ nhân thì bước ra mở cửa...

~~~~~

“Cô là ai trong ngôi nhà này???”_nữ nhân sang trọng mang đầy vẻ kiêu kì, ngạo mạn hất mặt nhìn người bên dưới...

“Tôi??. À, người giúp việc chăng???”_tác giả ngồi quỳ, hai tay đặt lên chân, trơ mặt nhìn đến nữ nhân giả đồ cao cao tại thượng đang ngồi trên ghế trước mặt.

~~~~~Cảnh này nhìn cứ như nữ chúa và nô tì nhẽ?!?~~~~~ Ôi~~~~~

À chả là vốn tác giả đang vui vẻ xem tin, vừa có người vào thì tưởng nam nhân về nên định chơi trò con nít, ta lấy ta xoay mặt vào trong với người. Nhưng là cửa vừa mở liền nghe tiếng chửi bới um cả nhà...

“Xin lỗi cô là ai?”_ngẫu nữ nhân không dám cản nữ nhân người ngoài kia, cô ta còn ảm bấy bì nho nhỏ đồ hỏn trên tay hiên ngang xấn tới không chút ngại ngân

“Tôi sẽ là nữ chủ tương lai của cô, biết điều mà tránh ra”_giọng nói cao vút kia thét lên rồi đi vào nhà khiến tác giả này giờ vẫn bất động chau mày, khẽ chuyển mình, chống tay nâng mặt đưa mắt nhìn về hướng cửa. Nhưng là vừa nhìn thấy cục bông trên tay người kia thì bỗng nhiên di chuyển đến đối diện bộ sofa, bắt đầu ngồi quỳ, trông ngoan ngoãn phải biết

Cũng chính bởi điều này mà nữ nhân kia lại không thể làm loạn lên mọi thứ.

Nghĩ mà xem, bạn thì muốn kiểm chuyện nhưng người kia chỉ yên lặng, bình bình đạm đạm xem như không có gì thì ai mà kiểm chuyện nổi. Tác giả nhà chúng ta chỉ giỏi trò làm ngơ!!!

Nữ nhân kia thấy tác giả biết điều lại càng phô trương nhưng không làm chuyện đại dột, không tiết chế đến ngồi lên ghế, gác chân lên bàn, hai tay dõ

dành đưa bé, ngẫu nữ nhân chỉ yên lặng đứng ngay phía sau lưng cô ta

“À, xin hỏi!!?”_ tác giả đặt tay lên bàn, khẽ gõ ngón tay

“Gi?”_ nữ nhân rất không kiên nhẫn trừng mắt nhìn người

“Chỉ...đến đây có việc gì???”

“Cô là ai trong ngôi nhà này???”_ nữ nhân đôi mắt một mí đánh đá nheo mắt, chen ngang câu nói rồi chăm chú nhìn tác giả về mặt chẳng buồn chau mày kia

[Hỏi ơi, cái này mới là căn hộ chung cư thôi nha. Không biết nếu là cả một biệt thự thì sẽ diễn tới mức nào nha]

“À, người làm..chẳng?”_ tác giả tay dừng gõ bàn, đáng yêu nghiêng đầu nói

“Cô cũng như tôi thôi, đừng giả đồ như vậy. Mà xem ra còn thấp kém hơn ấy chứ!!! Người làm cơ hahaha”_ nữ nhân cười khẩy nhìn tác giả

“Chỉ...có đi nhầm nhà không vậy???”_ tác giả vẫn mặt đơ không biến sắc tròn mắt nhìn nữ nhân điên

“Haha tôi theo dõi hằng ngày chẳng lẽ lại sai”

“Biết đâu được, có khi nam nhân chị kiểm là người nhà bên cơ”_ tác giả vẫn mặt than, tay chỉ chỉ về hướng nhà bên cạnh

“À?”

“Một bác trai”

“Cô!!!”

“Gi? Hiện tại cô đang xâm phạm trái phép, tôi bấm một cái là lên công an phường uống trà nhé”

“Cô dám!!!”

~~~~ Tạch...tạch...tạch...~~~~ Cái này là thời gian trôi đấy. Chắc thế!!

Chuông cửa reo lên, ngẫu nữ nhân nhanh chóng bước ra mở cửa, tiếp đón bảo vệ đến thăm nhà

Tác giả vẫn ngồi lì ở đó, xoè bàn tay hướng về phía nữ nhân đối diện, bắt đầu giới thiệu

“À, vị này lai lịch bất minh, tự ý hack mật khẩu nhà rồi có ý xâm phạm gia cư người khác, vào nhà thì liền lăng mạ người trong nhà. Tôi kính nhờ hai vị đây thận trọng mang cô ấy lên công an nhờ mấy vị đó chăm sóc cô ấy càng lâu càng tốt. Với lại tôi nghĩ cô ta là một tên trộm giả danh, nên được vào danh sách đen của khu chung cư. Tôi nghĩ đây là điều cần thiết cho an toàn của mọi người!!!”_ tác giả bình thản, nhẹ nhàng biến tấu một cách đáng sợ câu chuyện và hướng mấy vị bảo vệ mỉm cười lịch sự

“Cô...”_ cô ta bị bảo vệ một người ôm đứa bé, một người còng tay kéo đi_”Cô ta mới chính là người bất hợp pháp, tôi mới chính là chủ của nơi đây”

“Được rồi! Biết rồi mà! Vậy lên công an kí giấy xác nhận tài sản đi hén”_ tác giả rướn người theo vẫy tay chào

“Chỉ đi theo họ trình báo đi, chân tê rồi đi không nổi đâu!”_ tác giả khó khăn kéo chân mình ra, không quên hướng ngẫu nữ nhân đang vào nhà mà lên tiếng

Cô ấy nghe thấy vậy khẽ đắn đo rồi gật đầu, đi ra ngoài, rồi khoá luôn!!!

Tác giả thở dài, lại nhớ đến việc mình làm dang dở, tiếp tục mở tin lên, vui vẻ xem tiếp chờ người về mở cửa cho mình~~~~

Không uống công chờ đợi, lúc nữ nhân trở về có mua thêm phần bánh ngọt, tác giả vô cùng vui vẻ mong chờ người ta mang bánh ra cho mình.....nhưng là..

Ừ thì nữ nhân có mang bánh ra đấy, nhưng chỉ có một phần cho chính cô ấy và..không có phần của tác giả.

Nhân vật chính thấy vậy vội vàng chạy vào bếp, mở tủ lạnh. Nhưng hỏi ôi!!!. Trong tủ toàn thức ăn, trái cây, rau củ cùng với nước trái cây và sữa. Không hề có bánh...

Tác giả cô gắng tìm kiếm nhưng đều không có, mở tủ mấy ngăn tủ nhưng cũng chẳng thấy, lại tiếp tục mang tâm trạng buồn chán ra phòng khách, ngồi phịch xuống sofa rồi ngã người nằm dài, than thở

“Tôi muốn ăn bánh”

“Không được”

“Tại sao chứ, chị nhìn xem, tôi cứ như một đứa bé ấy...nè, nhìn đi” _ tác giả kéo kéo da tay mỏng tang, trắng xanh của mình nhưng người đối diện cũng chẳng buồn ngó ngang đến, tác giả bấu môi xoay người nằm sấp.

“Sao lại không tức giận??” _ nữ nhân sau khi ăn xong mới nhìn đến người trên sofa

“Giận!!!”

“Cũng phải” _ nữ nhân gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu, định đứng lên dẹp đĩa thì lại phải dừng bước

“Đúng vậy, nghĩ xem, nếu chị đang đói mà người đối diện lại đang ăn thì có giận không?!?”

“Không, tôi hỏi chuyện kia kìa” _ nữ nhân không ngồi lại, vẫn đứng yên

“Ày, không đâu, nếu không như vậy tôi còn nghĩ anh ấy có vấn đề!!!”

“Cô vui vì chuyện đó!?”

“Làm gì vui nổi, chính xác là không để tâm nhiều đến thì đúng hơn, nam nhân cũng hai mươi tám còn gì, mỗi người đều cần một khoảng trời riêng. Nhưng mà quả thật, chuyện mang cả em bé đến thì là lần đầu tiên...”

“Vậy cô sẽ nói với nam nhân chứ??”

“Ngoài cửa có camera riêng”

“Cô rất tin tưởng nam nhân.”

“Ừm, là tin trong cả tiềm thức lẫn vô thức, mà đừng lo lắng quá, mấy người trước đó...nói thì nhiều nhưng tính luôn vừa rồi thì mới có hai người thôi. Tính ra thì tôi còn yên bình chán đấy chứ?!?. Cô xem, trong ngôn tình cầu huyết thì còn hoa hoa lệ lệ hơn nhiều, đằng này thì...về sau không gặp lại họ đâu, đừng lo.”

“.....”

“Tôi đang nghĩ đến chuyện nhất hoá tam. Đã có lần thứ hai thì chắc chắn có lần thứ ba, không biết sẽ là thủ đoạn gì tiếp. Dù có chút tò mò, nhưng mà tâm tình thật có chút không tốt đẹp chút nào” _ tác giả chăm chú gõ bàn phím, cảm thì tựa lên đầu gối, nhàn nhạt nói chuyện cho trôi thời gian

“Chả lẽ hai người không ngủ cùng nhau à” _ nữ nhân thấy bầu không khí có chút không tốt liền chuyển chủ đề

“Có chứ!!!”

“Cô thật lạ lùng!!!”

“Chỉ là ngủ thôi mà???” _ tác giả đưa ra vẻ mặt trẻ nhỏ bị hỏi khó nhìn nữ nhân trước mắt

(Hời oi...tin nổi không, cái này là sự thật đó!! Tôi khẳng định đó...chỉ ngủ không hà mấy người oi!!!...Ai mà từ đó giờ đọc có ý tứ này nọ thì tự trách tự vấn lại mình đi nha. Tôi nói thật, nữ chính của tôi trong sáng lắm đó, mấy người tin đi...!!!!)

Nữ nhân thấy vẻ mặt bất bình của tác giả thì lại thắc mắc _ “Sao thế?”

“Cô nghĩ để một nữ nhân khác nhận xét mình lạ lùng thì nên có biểu hiện gì???”

“Phần nộ!?”

“Haizz, tội cho cô, tôi kiểm chế rất tốt nha. Mà...chúng ta đang bàn về cái gì vậy???”

Nữ nhân cẩn thận qua sát nét mặt của tác giả, nó chẳng có gì biểu lộ tức giận cả, khẽ thờ phào _ “Không gì đâu, viết bài đi”

“Ừ”

~~~~~

Đến sáu giờ thì nữ nhân đi ra ngoài, cũng vừa lúc nam nhân trở về, anh luơt cởi giày, cởi áo khoác, tháo cravat đi thẳng vào phòng...

Lúc trở ra chỉ có áo ba lỗ trắng cùng quần thun dài màu lông chuột..

Còn tác giả của chúng ta thì sao nào???

Ngồi yên tại bàn, miệng ngâm viết, hai tay đặt lên bàn phím. Nhưng mắt thì cứ dán theo từng cử chỉ của nam nhân...

[Này là...tuyệt giao đúng không nhĩ???...Hai mươi tám mà còn chơi trò con nít này à???]

Tác giả nhả bút ra, chạy đến bên cạnh nam nhân đang vo gạo, nhìn hẩn, tròn mắt hỏi_ “Sao anh cứ yên lặng như vậy??”

“....”_nam nhân mặc kệ cái đuôi bên cạnh, bắt com lên, lại đi đến tủ lạnh lấy thịt và rau

“Nè nè”

“.....”

Tác giả vẫn rất kiên trì đeo bám không chán nản, nhưng nam nhân vẫn không trả lời cứ đi qua lại trong bếp làm này nọ.

Thấy nam nhân vẫn tiếp tục ngó lơ mình, tác giả đến ngay cửa bếp, ngồi bó gối, giờ ra thè bài nhiều nút bắt đầu bấm số

“Làm gì?”_nam nhân cầm theo ly nước trái cây định ra phòng khách nhưng lại bị người nào đó cản chân

“Điện thoại nói với mẹ nói anh hết yêu em rồi!!!”_tác giả đặt điện thoại bên tai, chau mày giận dữ

“....”_nhưng là nam nhân mặc kệ, bước ra ngoài, đi đến sofa ngồi xuống xem tivi

“Không cần luôn à?”_tác giả thấy vậy cầm điện thoại đến giờ số của má má ra trước mặt nam nhân bắt đầu ngoe nguẩy, vậy mà nam nhân chẳng buồn nghiêng đầu, chậm chậm chuyển kênh

“Tùy em”

“....”_thấy nam nhân mở miệng, tác giả lại ngoác miệng cười, đem điện thoại cất đi, yên lặng chia đôi mắt qua thành vịn của ghế nhìn nam nhân.

Vậy đấy, nam nhân vẫn ngồi ghế, tác giả thì ngồi bên hông. Chính xác là ngồi dưới đất, cả người đeo bám bên vách thành vịn, hai tay bấu lên thành vịn, cổ ngẩng đầu nhìn người ngồi kia. Trông cứ như đứa trẻ đang tìm thấy trò vui mới.

(Bỗng nhiên bắt lực ghê nơi ~~~~)

“Em không biết lỗi của mình??”_nam nhân tắt tivi, lại lấy ra sách đọc chẳng màng đến nữ nhân đang làm gì

“Lỗi gì chứ?”_tác giả vui vẻ chồm người qua thành vịn, cố gắng nhìn xem bên trong nội dung là gì, chẳng màng đến bìa sách

“Biết lỗi hẩn đến nói chuyện với anh”_nam nhân vẫn nhàn nhạt lật sách, thông báo cho tác giả biết

“Không nói với nhau thiệt à??”

“...”

Nam nhân vẫn yên lặng, tác giả đảo mắt, rời khỏi vị trí, chạy vào phòng, sau đó lại chạy trở ra đầy đủ áo khoát, mũ, khăn choàng còn có bao tay, chạy đến mang giày vào chân

“Em đi bar”

Nam nhân chau chặt đôi mày, gấp lại sách đặt lên bàn nhưng vẫn ngồi yên không di chuyển_ “Em dám!!!”

“Sao lại không? Tôi đó kiểm người nói chuyện”_đã mang giày vào xong, tác giả đứng thẳng người chỉnh lại khăn choàng cổ cùng giày rồi xoay người

“Con nhỏ này!!!”_nam nhân nghiêng răng bật dậy, nhanh chóng đi đến, kéo tay tác giả, chống hai tay vào tường giam nữ nhân vào trong, nguy hiểm nhìn người đối diện.

“Làm...làm gì?”_tác giả lắp bắp, cố gắng bình tĩnh ngẩng đầu định cãi lại

Nhìn xem, nhìn tình cảnh nhục nhã bây giờ xem!!!. Nữ nhân của tôi ơi!!! Đẻ ra đến cửa thì phải xuống ba bậc thang nhỏ (tôi đo luôn, mỗi bậc cách nhau sáu xăn...tổng cộng là mười tám...). Cô cứ nhiên đứng ở bậc thứ nhất, nam nhân đứng hẩn dưới đất nhưn cô, giam cô vào vòng tay. Vậy mà cô còn phải ngẩng đầu lên nhìn người ta sao??.... Bộ lùn cũng có đột xuất nữa há???

Ừầy, nói cho vui chứ họ thua nhau có hai mươi tám phẩy bảy xăn chứ mấy, nhỏ mừ!!!!. Nhân gian gọi điển hình của cặp đôi này là nam nhân và chỗ gác cầm di động đó. Hài chưa.....!!!.

“Tin tôi xử em không??”

Nghe câu đó, mặt mày tác giả trắng bợt, nhưng lại lắc đầu, rồi nhanh chóng gật đầu lia lịa

“Vào nhà”_nam nhân hất mặt vào trong, tư thế vẫn quá mức ái muội

“Vâng”_như được đại xá, nhanh chóng vươn một chân bước xuống hai bậc, thềm né ra khỏi vòng tay nam nhân, mặt không quên liếc qua xác nhận nam nhân chưa mạnh động, rồi chạy thẳng vào trong, đóng cửa phòng, khoá chốt

[Mẹ nó ơi !!!]

“Biết mình sai gì không???”_tiếng nam nhân thực trầm từ ngoài vọng vào, tác giả lấy lưng tựa cửa còn thấy được hơi ẩm từ bên ngoài truyền vào

“....”

“Chưa biết thì nghĩ tiếp, tới đó mới có com!!!”

“!!!!”_bỗng dưng tấm lưng lạnh ngắt, lạnh toàn thân ~~~~

Tác giả vô cùng tủi thân, trèo lên bàn. Bỗng nhiên chỉ muốn làm việc ~~~~

~~~~Ta nói...com là tất cả!!!~~~~

Tác giả e ngại mở cửa phòng, đảo mắt nhìn xung quanh lại nghe dưới bếp đang có tiếng nấu nướng, còn có mùi thơm.

Như mèo con, nhẹ nhàng vô cùng bước đến, khẽ thu vai nâng lên ghế, kéo ra một chút rồi ngồi yên vào chỗ ~~~~

“Biết lỗi chưa???”

Bỗng dưng nam nhân lên tiếng, khiến tác giả giật mình

“Chưa”

“....”_nam nhân dừng tay xào nấu một khắc rồi lại nhanh chóng tiếp tục

Bầu không khí yên lặng, tác giả ngồi yên đó, kéo đầu gối lên ghế, đáng thương nhìn nam nhân đối diện đang ăn com ~~~~~

Đến lúc nam nhân ăn hết rồi mới chịu mở miệng, thông báo kết quả hoạt động cắt lực của não bộ từ nãy đến giờ

“Biết lỗi rồi, cho ăn đi”_tác giả vẫn đáng thương bó gối nhìn chén com trống không trước mắt

“Lỗi gì?”

“Tự ý kiếm chuyện”

“Chuyện gì?”

“Tự động đi kiếm chuyện gây rối với tên bác sĩ kia. Còn có...hết biết rồi, cho ăn đi”_tác giả như muốn khóc, không dám nhìn nam nhân

“Tại sao làm việc lại không suy nghĩ kĩ càng?”

“Tại tự tin”

“Sao này còn tiếp tục?”

“Còn ai đâu!!!. A..sẽ...à...không sẽ!!!. Hứa là không tiếp tục”_tác giả cứ lăm lét nhìn sắc thái gương mặt của người kia mà ậm ừ hứa cho qua chuyện, thấy nam nhân vậy mà đứng lên rồi mang com đến cho mình, con người đơn giản nào đó cười đến mắt chỉ còn đường cong

Nam nhân đến phòng, mang theo laptop ra bàn ăn, một người ngồi ăn một người chăm chú công việc.

“Sao không nói cho anh biết?”

“Hử?? Chuyện gì???”_tác giả đang ăn thì bị hỏi bất ngờ nuốt nhanh để trả lời nam nhân, thấy vậy người kia chỉ yên lặng tiếp tục chăm chú vào màn hình, tác giả nhìn anh một lúc chỉ khẽ nhếch miệng rồi lại vui vẻ ăn com

“Này, sau anh lại đồng ý giúp cô ấy vậy?? Em không tin chỉ vì để bảo vệ em mà lại phải giúp chuyện như vậy!!”_tác giả ăn xong, mang chén đĩa đến bỏ vào bồn bắt đầu rửa

“Bang lớn, cũng khá tốt”_nam nhân vẫn chăm chú, tay bắt đầu gõ bàn phím

“À,đã biết”

“Nhưng chuyện đó không quan trọng”

“Ừ” _ tác giả bỗng nhiên trong lòng vui vẻ, nhảy nhót không thôi.

Tác giả biết, nam nhân quan tâm mình nhiều lắm, ý như vậy có nghĩ chuyện thâm tóm bang kia chỉ là chuyện nhỏ, còn bảo kê tác giả mới là quan trọng. Vui hết biết còn gì ~~~ ô hô hô.

“Đề cô ấy giám sát em thì tiện hơn” _ nam nhân đến ôm nhẹ, hôn lên cổ tác giả rồi mới vui vẻ mỉm cười rồi đi để lại tác giả khuôn miệng cứng nhắc không biết là nên cười hay mắng người mới đứng đây

[Con mẹ nó, giám sát cả nhà anh!!!]

(Anh đúng là nam nhân, sau một thời gian vắng bóng, anh vẫn đúng chất của mình....ác nam vẫn mãi là ác nam!!! Làm tốt lắm!!!!...Gút sờ giúp!. Tôi có lời khen gởi đến nam nhân của nữ chính đáng khinh bỉ của chúng ta.....!!!! Tôi khâm phục anh....thiệt!!!)

Lại bon chen thêm, có ai bỗng dưng muốn sờ sờ gà con như tôi không?!!?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: ~~~ Muôn màu muôn vẻ...làm sao có thể tóm gọn chỉ trong một từ??? ~~~~

“Tụi bây tại sao cũng đi theo?” _bò con với ánh nhìn không mấy thiện cảm nhìn sang hai con quý nhỏ bên cạnh

“Ày, chú em, không cần quan tâm anh như...á...” _chưa nói dứt câu liền bị Luru Ly không nương tay đá ngược ra ngoài cửa kính vắng ra giữa đường

“cô...” _chưa nói xong nó đã bị một chiếc xe tải băng ngang, bẹp ra ngay tại chỗ. Lúc họ vừa xuống đến nơi thì nó cũng cùng xe lăn vừa lăn đến miệng thì không ngừng léo nhéo nhảm nhí

~~~~

Chúng nó đang đi thẳng hàng thì lại bị đụng nhau mà dừng lại, vừa định mở mồm chửi nhau thì cả lũ lại được một phen dọn sống lưng, ba đứa đồng loạt ngược nhìn lên Luru Ly

“Cô em có chuyện gì vậy?” _con quý đầu cún mình ngựa leo lên vai cô, thủ thi

“Mày nhìn thằng kia coi, có phải cùng loại với mày không?” _cô thờ ơ hướng cuốn sách về phía một nam nhân đang đứng bên ngoài nhìn vào cửa tiệm, mặt hất nhẹ để con quý trên vai thôi nhìn cô mà chuyển tầm nhìn

Nó xoa xoa cằm, đưa ánh nhìn dè dặt về phía chàng trai mà nói _ “Nó là giai ngon đó nha”

Luru Ly vừa nghe xong, không chút lưu tình giờ tay xách ngược con quý ném xuống đất, chân đạp lên mặt cún _ “Đùa bà à?!”

“Áu áu...em xin lỗi...áu...em đâu dám!!!”

“Hàng hiếm đó...” _cánh cụt với đôi cánh ruồi của mình bay ngang vai Luru Ly cũng xoa cằm đánh giá giai nhà người ta

“Sao? Bắt nó khai ra sự thật được chứ?” _cô đưa gương mặt thờ ơ sang nhìn nó

“Thật sự thì...” _nó cũng nhìn cô, nhún vai _ “Nó cao cấp hơn ta....nè, nhìn ta bằng ánh mắt đó là ta lấy nữa chộc mắt người đó con quý!!!” _nó nổi điên xách ra từ sau mông hai chiếc nĩa vàng, chìa chìa trong không khí về hướng mắt cô

“...”

“Nè, dẹp gương mặt thối nát đó ngay, cô là con gái đó hả?!” _nó tiếp tục lè nhè, nĩa chuyển sang chọc má cô...chọc được hai ba cái nó vẫn chưa phát hiện trên trán chủ nhân nhà mình đang có sợi gì đó giật giật...và chưa được một phút sau, nó đã ăn ngay vào đầu quyển sách ma pháp của mình, mỗ cắm sâu vào tường và bắt đầu vùng vẫy....

Chưa đầy năm giây sau, như trái mìn được rút chốt và cắm ngay mông giặc, nó nổ tung như pháo hoa đem giao thừa!!!

Một phút sau, con quỷ mặt cún mình ngửa về mặt nham nhở, vờ thờ dài, vỗ vỗ vai con tr-ym cụt cánh ruồi đang ngồi xe lăn, mình đầy băng quấn.

“Tội cho chú, anh là anh hiểu hết”

“****” _vậy là....chim cánh cụt sau lưng cánh ruồi của hoàng thất còn trùng ở ma giới đã chửi thề tận miệng.

Nó vừa chửi xong liền ăn ngay củ đá xoay người của Luru Ly, bay đi xa không biết ngày về.

“Còn mày” _cô liếc mắt xuống nhìn chú bò con, nạn nhân cuối cùng đành thông thả chăm chú nhìn giai

“Hắn vốn không phải dạng thường đâu”

“Humm?” _cô nhưn mảy, khoanh tay nhìn bò con đầy thách thức

“Hắn không có quyền ma pháp, là một cá thể độc lập. Ma khí dù được giấu nhưng vẫn không tránh khỏi sơ xuất...đen ngòm!!”

Luru Ly đẩy mắt kính hất mặt về phía giai đang ngấm tiêm bánh thì đột nhiên lại quả quyết mở cửa đi vào tiệm đồ lót bên cạnh _“Quý vương của tui bây lên đây đi mua áo ngực hả?”

“Sao người biết ông ta là quý vương??”

“Thế trứng à??” _cô bỗng nhiên bày ra vẻ mặt ngạc nhiên hiếm có của mình nhìn bò con bên dưới

“Không, em trai quý vương”

“...”

“Ta nói thật, đừng nhìn ta như vậy” _bò con như lường được hiểm nguy, liền lấy móng che lại mặt, chân bước thụt, cố tránh xa Luru Ly một chút.

Thấy nó cứ né, cô lại bật cười, tiếp tục bước đi, tay cầm ngược quyền ma pháp lên vai _“Tốt, không liên quan, đi làm việc của chúng ta”

“Vậy sao người lại thắc mắc??” _bò con đi bên cạnh vẫn không kiềm nổi mà hỏi Luru Ly

“Thấy osin mạnh, làm việc tốt ai chả thích..nhưng mà thứ này khó kiểm soát hơn tui bây, sống nên biết lượng sức” _vừa dứt câu, cô dùng chân đá ngang, hất bò con xuống cầu thang, cặp kính loé sáng _“Tới nơi”}

~~~~~

{Chiếc xe vẫn băng băng chạy trên đường núi trong đêm tối.

BBỗng nhiên bên đường có một gia đình nhỏ cùng hành lý, họ đang khép mình đứng dưới mưa, áo cùng nón trùm kín không thấy được mặt cùng làn da, cô khẽ rung mình nhún ga chạy thật nhanh qua khúc cua ấy, mắt nhìn thẳng không dám liếc ngang.

Đi được đến gần thôn thì bỗng dừng xe lại chết máy, cô loay hoay trên xe nhưng làm không dám xuống. Cứ nhấn nút khởi động liên hồi, giật mình tìm điện thoại thì lại không có sóng.

Cô có chút hoảng sợ nhìn xung quanh, từ bầu trời tối đen lúc này từ khi nào đã có một màn nước mỏng bám trên cửa kính, cô sợ hãi nhưng lại không tự chủ đưa mắt nhìn bên ngoài, dưới mặt đất chỉ thấy toàn sương trắng, xung quanh ngày càng lạnh.

Đang lúc hoảng lên thì đối diện lại có ánh đèn xe ngày càng đến gần, cô đã vô cùng mừng rỡ đưa tay nhấn hạ cửa kính. Nhưng vừa chạm đến nút thì vội dùng tay còn lại kéo tay định nhấn nút của mình về, xiết chặt, hai bàn tay ra sức đè lại ngón cái vào trong, mắt sợ hãi nhìn xuống dưới chân, cắn chặt môi, cú đầu mất mồ lớn.

Chiếc xe kia dừng lại, cô không cử động, chỉ dám liếc mắt qua màn tóc của mình.

Cô đã thấy, họ hạ cửa xe, chăm chú nhìn sang xe cô, rồi bỗng nhiên, cổ của người đàn ông gãy đứt rồi vươn dài ra, đưa sát gương mặt của mình chạm vào cửa kính xe.

Cô đã thấy, khuôn mặt với làn da tái xanh, làn da rơi ra vài mẩu dòi bọ thay phiên nhau ra vào, mắt lại một có một không, đầu lại một bên bị móp vào, cô run rẩy đưa mắt nhìn chăm chăm chân mình, xiết chặt tay, chân cũng co lại...

Rồi thì kể đến, ông ta dùng chính khuôn mặt ghê tởm của mình đập cửa kính, đập liên hồi. Lại có thêm một người đang bắt đầu bò lên nui xe phía trước, trợn đôi mắt không có mí của mình vào cửa kính, cố gắng nhìn vào trong, đôi tay với nhưng móng dài cứ cào lấy cửa kính, thịt trên vai cứ rớt từng mảnh...

~~~~~

Cô nhớ mình đã gặp một cảnh tượng khủng khiếp. Nhưng hiện tại đối diện cô lại là khuôn mặt của mẹ cùng ánh nền vàng vàng ảm áp. Nó khiến cô

không thể tin vào thực tại này...

“Mơ...tôi đang mơ...sao?”

“Con gái, mau tỉnh” _ bà thấy con mình tỉnh, mừng rỡ đỡ cô dậy đưa nước cho cô

“Con...thực sự...về nhà” _ nước mắt cô lăn chả rơi không ngừng, tay nắm chặt lấy tay mẹ mình, đầu vùi vào hõm vai bà tìm một chút hơi ấm cuối cùng trong cuộc đời mình

“Đúng vậy, đúng vậy...mẹ nghe thấy tiếng gõ cửa, mở ra thì chỉ thấy con đang ngồi dựa cửa...mẹ đã sợ” _ bà cũng khóc, vuốt nhẹ tấm lưng run rẩy của con gái nhỏ

“Mẹ...không thể chịu được nữa!!!. Con...cứ gặp...không may...” _ cô nói trong tiếng nấc

“Âm hôn...chỉ cần con làm âm hôn thì đều ổn...nhé”

“Con không chấp nhận!!!”

Cô liền vùng ra khỏi vòng tay, khàn giọng phản đối, người mẹ nghe vậy cũng đứng thẳng người nghiêm khắc nhìn con gái

“Con dám!!! ”

“....”

“Không nói nhiều, mẹ đã tính hết rồi...và lại đây cũng là tục của thôn, con nhất định phải chấp nhận”

“Con không...” _ cô chưa nói xong liền cả người lạnh ngắt, không cử động được

“Không bàn cãi, con ở yên đây, ngày mai là cử hành âm hôn, con nên biết điều mà ngoan ngoãn”

“Mẹ...làm.on...” _ cô ngồi bệch dưới đất, cánh tay gơ ra giữa không trung không thứ cầm nắm, ánh mắt dờ dẩn nhìn về phía cánh cửa đang được chính tay mẹ ruột của mình đóng chặt và còn thêm ổ khoá....

~~~~

Cô giật mình tỉnh giấc bởi cảm giác lạnh lẽo, chân cũng ướt đầm, nhìn sang bên cạnh thì từ lúc nào...người đàn ông kia đã nằm bên cạnh, cả người lạnh lẽo, trong phòng thì toàn sương trắng, ngay cả trên thành giường cũng có cả sương, xung quanh phòng thì được toả sáng nhờ nhiều đèn giấy trắng nhỏ

Cô sợ sệt thu người ngồi vào một góc, không dám nhúc nhích, cả người rung lên dữ dội...

Một tuần qua xảy ra rất nhiều chuyện kinh khủng.

Lúc nghe tin mình phải làm âm hôn bởi vì bất tự nhẹ, cô cũng không quan tâm mấy, chỉ như gió thoảng mây bay, từ trước đến nay vẫn luôn yên bình, không cần sợ hãi.

Nhưng là bỗng nhiên miếng ngọc cô đeo lại rơi mất, mấy ngày sau đó...gần như cô bị khủng hoảng

Người chết ngay trước mắt, đôi mắt mở to, trợn trừng nhìn cô kêu cứu, nhưng cũng không là gì, trước mặt những người gặp nạn, nếu không muốn phiền phức, tốt nhất dù chỉ là lòng thương tiếc nhỏ nhỏ, than vắn hay ánh nhìn áy náy cũng đừng nên cho họ....sẽ bị đeo bám, đeo bám dai dẳng.

Cô nhìn thấy rồi chỉ lướt qua rồi đi nơi khác thật nhanh, nhưng đến đêm thì ám ảnh

Người bạn thân trên thành phố X ở cùng khu nhà của cô cũng bị chết vì chẹt thang máy, cô đã không cảm lòng được mà hoảng sợ, bật khóc để rồi vừa nhắm mắt liền thấy cô ấy chỉ còn nửa người nằm bên giường, ánh mắt trợn lên nhìn cô miệng thì ngất ngứ _”Cứu..tớ”

Bạn trai mới quen của cô cũng chết, chết vì xe tải tông ngay trước cửa nhà cô...rất thê thảm

Cô đã quên điều gì đó~~

Nhìn ảnh anh, cô rơi nước mắt để rồi đến cả ban ngày, rất tỉnh táo vẫn thấy tiếng anh vắng vắng bên tai_”Anh nhớ em...em ở đâu...”

Còn có...rất nhiều...

Chỉ đôi lúc, đi đến một nơi nào đó cũng khiến cô sợ sệt vô cùng.

Cô sợ hãi nhớ lại rồi nhìn sang người đàn ông bên cạnh, cả người anh ta một thân áo cổ màu trắng cùng hoạ tiết đen.

Cô nghĩ tất cả là do người này làm!! Bởi vì, từ sau lúc biết tin, mọi thứ đã xảy ra. Cũng từ lúc về thôn, cô không gặp lại những người kia nữa.

Bỗng nhiên anh ta mở mắt, đôi mắt tròn trắng không có tròng đen kia khiến cô giật mình, sợ hãi hơn, nhắm mắt không dám nhìn đến, rồi một bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng xoa đầu cô

“Không phải ta làm, có người hại em...”

“Tôi không tin....tôi không tin đâu...”_ cô lấy tay che đi hai tai mình, đầu lắc liên tục, nước mắt từ khi nào đã rơi

“Không sao....sẽ ổn thôi...mọi chuyện sẽ ổn thôi...”_ nam nhân vỗ vai cô, khó xử rồi rụt rè choàng tay ôm ngược lấy cô

“Lạnh thì nói tôi biết”

“Tôi sợ”

“Không sao, từ giờ có tôi”

“....”_ cô khóc lên thảm thiết_”Tôi...mệt mỏi”....}

~~~~~

{“Trong thành sẽ có loạn quân, các người quay về đi”_ cô phát tay âm thanh vừa nói liền phóng đại gấp mười để toàn quân đều có thể nghe được..

“Sao lại có chuyện đó được, ai dám làm điều đó chứ?”

“Vạn vật là vạn biến. Ta nói, các người ra trận đều bị thương thì tin không?”

“Đó là đương nhiên!!!”

“Các người nghĩ bản thân ai cũng yêu quý mình không có ai ghét bỏ sao?”

“Không”

“Vậy có tạo phản là đương nhiên, đừng nhiều lời, vì tương lai sau này hay cái chết trước mắt, nghĩ đi!!!”

[Phải suy nghĩ thôi, các người đang đứng cùng hàng với đại đội được cho là tạo phản mà].

Có người yên lặng suy nghĩ hoặc đồng tình, có người phản đối, có người bất bình, có người chuẩn bị.

“Một mình ta có thể thu dẹp hết, các người ở đây chỉ là gánh nặng, mau trở về bảo vệ Ma vương, lập công với Bắc phương mà giới và các người sẽ được lưu danh sử sách như một người hùng”_ nàng nhanh chóng nhân cơ hội bồi thêm chút ý tứ.

Quả nhiên liền có biến động.

Cô mỉm cười nhìn người người lần lượt cuối đầu rồi rời đi, lại có người vẫn kiên trì phản đối ở lại

“Các người không đủ sức, ta thật lòng khuyên, mau trở về hợp lực cùng quân đội hoàng thất, bảo vệ Ma vương, bảo vệ gia đình, các người ở đây bảo vệ biên cảnh nhưng trong nước thì suy tàn. Vậy cuối cùng các người sống để bảo vệ thứ gì??. Trở về đi, thăm gia đình rồi đến bảo vệ người cho các người nơi ăn chốn ở, đi với ta người sẽ phải tiếc nuối!!!”_ cô phát tay, lạnh lùng quay lưng, nhắm lại mắt yên lặng nghe sự chuyển động trong không gian.

Một lúc sau, quay người lại, vốn đã không quá bất ngờ, nhưng vẫn không kiềm được một chút run rẩy nơi thanh quản

“Ta cùng các người cùng sinh cùng tử nhiều trận, tự tay ta chọn ra các người, nhưng lúc này các người không giúp được nữa. Trở về đi !!! Hợp sức cùng cánh quân còn lại, bảo vệ hoàng thất, tái lập quân đội. Đến lúc đó vẫn chưa muộn!! Có thể ta lại trở về cùng các người, tiếp tục như xưa!!!”_ cô mỉm cười một nụ cười gượng, nhưng trong mắt Hắc Đoàn, nó lại là nụ cười tang thương.

“Không, có sinh có tử, mạng là người chọn, tùy người chỉnh sửa”_ một người can đảm đứng lên, khơi dậy lòng dũng cảm của người ở lại

“Haha, ta không chọn cũng không sửa, mạng ta còn chưa nắm chắc thì mạng các người đã là gì. Nhìn xem, đã đến bước này, vẫn muốn đi theo ta sao?”

“Vẫn muốn!!!. Ngay từ đầu chúng tôi chỉ có một con đường khi chấp nhận đi cùng người”

“Triển Hi, người cũng rời đi đi, xem xét chỉ huy họ. Ta đã có người của ta, không cần người nhọc công phí sức.”_ cô chuyển tầm nhìn sang phải, nhìn tấm lưng của người trước mặt...

Hắn ương bướng không xoay người lại, thẳng thừng từ chối_ “Không”

“Người theo Ma Vương từ bé đến lớn, vậy mà giờ phải theo ta không bức sao?”

“Đương nhiên bực”

“Vậy đây, ta cho ngươi về nhà, về với chủ ngươi, ngươi không đồng ý sao?”

“Dù muốn nhưng ta không thích cái lệnh của ngươi!”

“Lệnh gì?”

“Giám...à không, theo chăm sóc ngươi”_hắn chốt dạ, xoay người với điệu bộ cao ngạo nhìn cô

“Haha, ngươi sống lâu hơn ta!! Vậy mà nhìn ngươi cũng như một đứa nhóc không khác gì hắn cả!!”_nói đoạn lại khụy người, quỳ một chân, tay đặt lên ngực_“Lấy hết tánh mạng, lòng tự tôn, ngạo mạng từ trước đến giờ của ta thề với Ma Vương và ngươi, thề sẽ không để ngươi cùng hắn nhọc lòng bận tâm về sau!!!”

Dù rất ngạc nhiên trước hành động của con người luôn thích phá luật và bất tuân lệnh này, nhưng hắn vẫn cố chấp, nhướn mày, kích động hỏi_“Ý tứ gì?”

Cô đứng thẳng người dậy, đáp trả hắn bằng cái nhướn mày và nhếch môi_“Không hiểu à??”

“Hừ”

“Hahaha...”

“Ngươi làm gì?”_Triển Hi cố vùng vẫy nhưng lại không thể động đậy, uất ức nhìn nữ nhân cao ngạo trước mắt

“A Lạp”_cô vui vẻ nhìn hắn, gọi ra một Hắc quân của mình

“Vâng”

“Thôi miên hắn đi”

“...Được ạ”

“Được!!!”

Triển Hi bị thôi miên, không suy nghĩ quay đi, dẫn đầu đoàn quân quay trở về hợp sức cùng quân đội hoàng thất...

~~~~~

“Một tháng rồi...”_cô ngồi bệt dưới đất, chống tay ra sau, ngẩng đầu nhìn bầu trời ma quái đầy biến động, bên cạnh là hai người bạn thân.

“Ừ”

“Lâu ghê nhỉ?”

“Ừ”

“Hôm nay...à không, vẫn muốn kéo dài hay chấm dứt đây?”

“Càng lâu càng tốt”

“Hai đứa này”

~~~~~

Ba tháng sau

“Ma pháp kích hoạt”_vừa dứt lời, một vòng tròn ma pháp màu đỏ xuất hiện dưới chân cô, lại có thêm cột gió nổi lên, vây quanh cô rồi đột nhiên bùng lên thật mạnh, sau đó tán nát ra xung quanh, để lại cô cùng vòng tròn ma pháp đỏ và bộ giáp đen trên người.

Những người xung quanh cũng như vậy, tất cả đều bọc một thân giáp đen, chỉ khác nhau vài điểm

Rồi một vòng ma pháp màu đỏ xuất hiện ngay trên đỉnh đầu, cô vươn tay vào trong vòng ma pháp, lôi ra một bảo kiếm đen tuyền sắc bén, uyển chuyển xoay vòng khiến mũi kiếm vẽ thành một vòng tròn dưới đất quanh mình, lại bước thêm một bước chân, áo giáp toàn thân liền xuất hiện thêm những họa tiết đỏ tươi hung tợn..

Những người khác thì lấy ra vũ khí của riêng mình, cũng bước thêm một bước, in lên giáp đen bằng những họa tiết màu đỏ sậm

Những linh quý, ma, quái yếu ớt đều bị hút về phía bọn họ cùng tiếng thét đau đớn, điên cuồng của chúng..rồi biến mất như chưa từng tồn tại.

Cô lại bước thêm một bước, trước mặt lại có thêm một vòng ma pháp, tiếp tục rút ra từ đó một tấm khiên vững chãi. Bước tiếp bước chân cuối cùng, cột gió quanh cô lần nữa bùng lên cực mạnh, đôi con ngươi từ đen đặc lại thành đỏ tươi...

“Khởi động tổng hộ thân hắc ma pháp”

Ngay tức thì, trên đầu mỗi quân lính đều có vòng ma pháp đỏ chậm rãi xoay, tạo vỏ bọc trong suốt bảo vệ họ.

“Không có gì là tuyệt đối. Vinh quang chỉ là nhất thời.”

“Còn làm nhảm sao?”_Quý địch nhân hung tợn chém một nhát lên mặt đất khiến nó gãy nứt một đường dài, mặt đất cũng rung rinh

“Đã phát động thì không thể thu hồi”_bắt đầu tiến lên bằng những sải chân rộng, vững chắc rồi nhấc bước chạy tới, hét lớn_”GIẾT!!!”

Cứ như vậy, một tổ hợp được cho là đáng lẽ phải đang âm thầm gấp rút tập trung binh lực để tạo phản.

Nhưng hiện tại, đã ba tháng ròng, Hắc Đoàn một đội năm mươi người cùng nhau sinh tử chiến với quý ngoại bang.

Người trong cuộc đã rõ kết cục bi ai. Vậy ngoài cuộc liền biến thành trong cuộc luôn chẳng...???

Sớm thôi!!!. Cô mỉm cười nụ cười ngạo mạng cuối cùng, vuron kiếm chém giết không ngừng tay...

[Số phận thành bại đã rõ, chuyện có khả năng tất nhiên ta sẽ nhúng tay vào. Hahaha, chết một mình không vui đâu!!!. Mau đến đây, những tội nhân của kẻ phản quyết!!!]

{Nụ cười cao ngạo ấy có lẽ sẽ phải tắt đi mãi mãi...

Cùng Hắc Đoàn mãi chôn vùi dưới sử sách cùng thời gian.}_trong đầu Ma Vương bỗng nhiên lại xuất hiện ra hai câu nói khiến tim hấn đồng thời lỗi nhịp đau đớn, không kịp hiểu lý do lại phải đối mặt với biến động bên ngoài.

Và thực tại, ở chiến trường những vòng ma pháp, ma quỷ xuất hiện ở khắp nơi. Tiếng đau kiếm, gào thét hoà với nhau tạo nên bản chiến trường ca thảm khốc!!.

Ở một nơi của chiến trường, con người ấy đã đổi sang ánh mắt và khuôn miệng của kẻ cuồng sát và khát máu

Cứ đến gần mục tiêu là vòng ma pháp lại xuất hiện, cô nhanh chóng chạm nhẹ để kích hoạt chúng hoặc lại lùi ra thêm vũ khí cho mình, không chút nương tay, không chút dao động...

~~~~~

“Chinh phạt lần thứ chín trăm năm mươi bảy. Là lần cuối của ta, dứt điểm sử sách của một con người. Một đời người, đến đây có lẽ là oanh liệt, là vui vẻ rồi nhỉ??. Ta...đã hạnh phúc...sao?”_cô cuối đầu nhìn vào hai bàn tay vẫn được bọc giáp của mình, xiết chặt lấy nó rồi thả ra, buông lỏng hai tay.

Nước mắt từ khi nào biến thành máu, chảy hai hàng trên gương mặt cô, cùng nụ cười yếu ớt_”Ừ, đúng vậy...ta đã từng hạnh phúc.”

Xoay lưng về phía tất cả, hít sâu ngẩng cao đầu, ưỡn cao người, vuron cao thanh kiếm trong tay lên bầu trời luôn bao tổ nơi chiến trường, lớn tiếng hô vang, truyền khắp tứ phương_”“Lần đầu tiên trong bốn tháng, chỉ với Hắc Đoàn quân lấy lưng, tổng tiền ngoại bang, từ nay yên bình trong hiệp ước.”

Bốn mươi chín người còn lại nghe tiếng hô chấm dứt, nước mắt bất giác rơi khi thấy tấm lưng với giáp đen đơn lẻ, cô độc của nữ nhân.

Là vui mừng hay đau buồn...tất cả chỉ là thoáng chốc.

Sự thật chưa chắc vui, dối trá chưa chắc đã xấu.

Năm mươi người của Hắc Đoàn...như vậy toàn thắng.

~~~~~

“Khóc lóc cái con cóc gì!!! Các người luôn phiền phức”_ngăn lại con ho đang muốn xé nát cổ họng để thoát ra, cố gắng chau mày, mắng lữ người vây quanh mình.

Bọn họ nhìn cô, không hèn cùng gấp vẫn như xưa, nghe người này mắng chỉ biết cười, nhưng lúc này họ chỉ có thể vừa cười vừa khóc_“Tại sao lại phải tổn sức để bảo vệ chúng tôi?? Chúng tôi không cần!! Chúng tôi có thể tự lo!!!”

“Đùa!!! Ta sợ mấy mụ vợ, tên chồng cùng lão bà bà, lão ông nhà các người lắm. Ta là sợ nước mắt của họ”_cô thờ ơ liếc ngang cũng như khi xưa, giọng đầy khinh bỉ

“Còn chúng tôi”_lại có người hét lớn

Cô hít sâu lấy hơi, quát _ “A Khắc, nguoi lẩn ra đây, đừng có đứng cuối, hét lên rồi làm như mình không biết ai hét, nguoi qua mắt ta hả?!?...Còn có các người chỉ là đồ bỏ với ta!!!. Nghĩ xem...chỉ có năm mươi người, nếu như bình thường ta sẽ bỏ mặc các nguoi tới chết!!!”

“....” _ tất cả chỉ có thể cười, vừa cười nước mắt không ngừng chảy ra

Liệu có thể bỏ rơi?.

Không tin đâu!!!

Ngay từ đầu đã không thể buông tay dù chỉ là mảnh vỡ.

“Các người yên lặng cho ta!!!. Thút thút đến phát ghét.” _ cô cố gắng mắng. Nhưng lại chỉ có thể yếu ớt nói, lại ngẩng đầu nhìn hai người đang dùng chân làm gối đầu cho mình mỉm cười.

Bạn thân cô vậy mà khác hẳn, đâu có khóc _ “A Hạ, A Diệp....xem như các người đã trả hết nợ kiếp trước cho ta rồi đây nhé..”

“....”

“Được rồi!! Bạn thân của ta phải như vậy ta mới thoải mái. Ta còn khế ước phải thực hiện, các người không yên lặng là chết với hai người họ đấy nhé!!!” _ thấy bọn họ đồng loạt yên lặng, cô mỉm cười nhợt nhạt

”Còn nữa, cảm ơn các người...gia đình nhỏ của ta.” _ mắt dần khép lại, sử dụng sức mạnh còn lại chút ít ỏi của mình..

[Duyên số là do trời chọn

Nhưng thành bại lại trong tay người

Có lẽ tình là do em chấp niệm..

Dây tơ ấy vốn đã chẳng còn...]

Trong đại điện,lúc nguy loạn nhất, dưới chân và trên đỉnh đầu Ma Vương yếu ớt như tới tháng không đúng thời điểm lại xuất hiện hai vòng ma pháp đỏ sậm, bao bọc, che chở lấy hắn..

Phản quân nhân thời điểm hắn yếu ớt nhất trong năm, mất hết pháp lực tạo phản.

Nhưng mọi chuyện đều ổn thoả, hắn vẫn là Ma Vương.

Hai người hai nơi, hai linh hồn tồn tại hai hướng, nước mắt cả hai cùng một lúc đều rơi.

[Gửi người em yêu...chào anh.]]

Nam nhân ngược lên nhìn tác giả lúc này đang đứng bên cạnh tivi, che mắt songoku còn tay thì bắt đầu xuất chương kamejoko huyền thoại, miệng cũng không quên đóng mồm theo con chữ, gương mặt cũng nguy hiểm lắm.

Vận công đến nơi tung chương thì vừa lúc trong tivi songoku thật cũng xuất chiêu, nhìn thì cũng giống tác giả xuất chiêu.

“Lại lên anh xem anime với truyện kinh dị?” _ nam nhân nheo mắt lại nhìn nữ nhân đang gần như dí mặt vào màn hình

“Hiện tại đang xem công khai mà”

“...”

Phải rồi, trên bàn là cái điện thoại với diễn đàn truyện cùng cái tên truyện mà tác giả đang đọc. Tất cả đều ngay trước mắt nam nhân đấy thôi!!!

“Anh xem, anh xem, dù sao cũng chỉ là phần xương sống thôi, còn chưa có viết ra. Nhưng mà truyện thứ nhất thì sẽ là bản bựa hài hước này, truyện thứ hai thì kinh dị, rùng rợn ám áp này, truyện thứ ba là nước mắt như mưa, ngược của ngược. Sao sao, được không, được thì viết ra.” _ tác giả vô cùng vui vẻ đề xuất không nhìn qua nam nhân vẫn đang chăm chú nhìn mình

“Coppy là sẽ bị tố!!”

“Ày, đâu có giống đâu. Tại thấy tổng truyện quả thật khá thú vị nên...mượn có một chút mà, truyện thứ ba là tự biên ra đó. Mà nếu không được thì cũng không sao đâu...”

“Em đem đi đăng lên chứ gì?” _ anh nhướn đôi mày, mắt nhìn nữ nhân vẫn đang chuẩn bị làm động tác như songoku trước mắt

“Chứ gì.... ềy đâu có đâu, trả em đây” _ thấy được mùi nguy hiểm, tác giả đi đến định lấy lại bản nháp của mình

“Tịch thu”_nam nhân giờ cao rồi lách người đứng thẳng lên không cho tác giả lấy lại_”Lo mà viết bài đi, đừng có lộn xộn”

“Trả cho em”_tác giả vẫn không chịu thua, tiếp tục đeo bám, nhảy nhót cố giật lại bản thảo

“Cười anh không?”_nam nhân liền đưa mặt đến gần tác giả, rất nghiêm túc khiến tác giả vì lo nhảy nhót mà giật mình xém té đập mông..

“Ngu à, đẹp”_tác giả thùng thây, lách bạnh chạy đến phòng khách nằm úp mặt lên sofa

Nam nhân về mặt ghét bỏ nhìn bản thảo, đi vào phòng, cất vào ngăn tủ đóng lại thật mạnh...

(Anh là anh bị từ chối miết mà cứ giận dỗi miết nhì??)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Trò chuyện đêm khuya~~~~

Hiện tại đã mười một giờ đêm, tác giả không chịu ngủ, nam nhân cũng không quan tâm mấy, để tác giả xem anime còn mình thì tiếp tục làm việc.

Trong phòng, mỗi người chiếm một khu cho riêng mình.

Vì sao tác giả không giúp à!?! Có chứ, nữ nhân kia cũng rất biết đâu là lẽ phải mà!!!

Cũng vui vẻ đi đến hỏi xem mình có thể giúp gì được cho nam nhân. Nhưng vừa mở miệng thì nam nhân đã đưa ngay một xấp tài liệu cho tác giả. Người kia thấy vậy liền mày nhưn mày chau, cầm lấy tài liệu chạy đến một góc rồi bắt đầu ta nhìn mị, mị ư thềm nhìn ta với xấp giấy.

Chưa đọc được một tờ đã bỏ xuống, lại vui vẻ giờ tay mang laptop đến mở anime quyết chiến thâu đêm.

Bỗng nhiên nhớ đến điều gì đó, với tay cầm lên điện thoại...

“Này, xem xem, tớ đang ở Nhật này!!!”_tác giả vui vẻ quay hình căn phòng, mở cửa quay cả bên ngoài, thoải mái ngồi xuống, tựa người vào cửa, chân vui vẻ lác lư qua lại, ngẩng đầu nhìn trời đêm.

<Ồ, mặt yukata hấn hơi nhì?>

“Ừ ừ”

“Thiệt hả??”

<Đúng vậy!!!>

Vừa nghe như vậy tác giả liền đặt điện thoại xuống, lén lút nhìn nam nhân để đảm bảo anh vẫn đang làm việc. Chạy đến góc phòng, còi bra, mặc lại yukata đẳng hoàng. Sau đó đi đến, lại cầm lên điện thoại, tiếp tục đàm đạo chuyên nhân gian.

“Thoải mái thiệt!!!”

_cô gái bên kia màn hình nhưn mày, héch mặt mỉm cười, đặt tài liệu lên bàn rồi bắt đầu làm việc

“Nhưng mà xem trên manga toàn búp bự không mà!!!”

“Chứ không phải đều nhờ bra sao??”

_người kia ngước mặt nhìn biểu cảm gương mặt tác giả, miệng nhếch lên.

“Gi!!! Đâu có!!! Chỉ không muốn bị người chê không hợp thời thôi”

<Đừng có dối lòng>

“Hừ, chỉ giỏi tưởng tượng!!!”

“Không biết!!!”

<....>

“Này, có dịp chúng ta lại cùng đi chơi đi”_người bên kia nghe vậy ngẩng đầu tưởng tượng rồi mỉm cười.

“Ừ ừ, mà đang ở đâu vậy??”

< Ở đài chứ ở đâu!!!>

“Cứ tưởng đang ở nhà!!! Hôm nay lại làm thâu đêm đến giờ à?? Hai mắt đều thâm lại hết rồi kìa!!!”

<Để xem..chắc khoảng hai tiếng nữa là xong rồi. Có gì không??>

“Mai một lần tớ vào đó chơi đi”

“Sao chứ!!! Keo vậy!!!”

“Ồ....”

<Ồ gì chứ!!! Càng nhắc càng bực!!!>

“Này, đừng để tôi phải hối hận khi gọi cho cậu chứ!!! Ê, hôm rày có về thăm ba, mẹ chưa??”

“Chờ tớ đi, đợi tớ về rồi chờ tớ đi chung đi”

“Cứ hai tuần là họp gia đình rồi”

“Ba cậu làm cảnh sát mà đúng không??”

<Ừ. Đừng nói là tới tìm tư liệu nha>

“Chứ sao!!! Bạn tốt chúng ta phải giúp đỡ nhau chứ”

“Đúng Đúng!! Tớ muốn ăn lại mấy món mẹ cậu làm”_tác giả liền toe toét cười khi nhớ lại mấy món ăn ngon lành, thơm phức ấy

<Ăn uống gì chưa?>

“Vậy cậu ăn gì chưa?”

Vừa nghe cô ấy nói vậy, tác giả lại buông điện thoại, chạy đến bên bàn nam nhân lục trong vali ra một hộp bánh ngọt, lại vui vẻ chạy đến, cũng không phát hiện xấp tài liệu bị mình bỏ qua lại đang được nam nhân xử lý

“Xem!!! Có món này ngon lắm nè, hương vị cũng rất tốt!!!”

người kia chỉ còn biết lắc đầu, cầm lên tách cà phê đắng chát, đen đặc trên bàn, chép miệng thở dài, lại có nữ đồng nghiệp tò mò nhìn sang, chưa kịp mở lời liền bị cô lườm mà rút lui và được tặng thêm một câu nói

“Sao thế?!?”

“Haha, dễ thương không??”

“Ê, đồn hoài sau này ế rắng chịu nha. Mà thực tập như vậy mất bao lâu??”

“Ồ, nói mới nhớ, cậu lúc đó cũng thực tập rồi được nhận đi làm luôn mà đúng không??”

<Ừ>

“Ê, tớ có mua cho cậu một hộp. Gởi về nhà rồi đấy. Nhưng mà chừng nào tới thì không biết nha!!!”

“Thì sao?? Mà nhớ là có mà??”

Vừa nghe thấy người gặp nạn, tác giả liền giơ ngón cái cùng nụ cười giới thiệu sản phẩm_ “Chúc mừng đồng chí!!! Đồng chí có số hường cao chót vót luôn đây!!! Tôi không mua thêm đâu nhe!!!>

_người kia nghe vậy liền thở ra, tức giận quăng bút, ngồi khoanh tay tựa lưng vào ghế, chau mày nhìn tác giả vẫn đang vui vẻ ăn quà vặt liên tục. Rồi sau đó lại cầm một cái, chạy vào phòng đưa cho nam nhân bên trong, tiếp tục đem gương mặt hường phấn ra

“Ăn xong rồi đó!!! Mà sao cậu vẫn ngồi đây, không đi làm chương trình à??”

Vừa nghe tác giả nói, người đó liền giật mình, nhìn vào đồng hồ rồi vội vàng thu gom mớ giấy tờ ôm vào người__ cô vẫn cố một tay ôm tài liệu, một tay cầm điện thoại

“Được, nhớ ăn uống nghỉ ngơi đầy đủ, bản thân thoải mái thì mọi việc đều đúng hướng!!!”

<Ừ, cậu cũng thế>

“Ngắt máy đi”_chờ màn hình bên kia tắt đi, tác giả trở vào phòng, kéo lại cửa rồi đi đến ôm laptop cùng gối vào người, tiếp tục sự nghiệp lười biếng muôn thuở của mình

Xem một chút lại đâm ra chán, ôm gối lăn qua lăn lại trên sàn chán nản không biết phải làm gì

“Chán quá đi, chán quá đi, chán quá đi...”

“....”

“Này, đi ra ngoài đi dạo đi”

“Ngày mai”

“Ày, chán lắm, ra ngoài đi dạo đi”

“Vậy giúp anh”_nam nhân vẫn đưa ra trước mặt tác giả vài tờ văn kiện, người kia liền phồng miệng quay đi

“Xuống suối nước nóng đi”_nam nhân đặt lại trên bàn giấy tờ, chăm chú vào chúng, tác giả nghe vậy thì hí hửng chạy đến tìm khăn lấy áo

“Nhớ đem điện thoại theo”

“Được, haha, đi đây”_vừa xong liền mở cửa, xoay người đóng cửa chạy đi mất.

Đã khuya đến như vậy mà vẫn còn một người ngâm nước nóng cùng tác giả. Cảm giác cũng sẽ không cô đơn. Chỉ có điều...sẽ có vài thứ khiến người ta tò mò.

Bước vào trong, mỉm cười thân thiện với người đối diện, tác giả vui vẻ lấy từ thành hồ xuống vịt vàng nhỏ, thả nó xuống, rồi bắt đầu đánh động làn nước để vịt nhỏ di chuyển.

Nhìn vệt nhỏ một hồi cũng chán, tác giả dùng khăn túm lại ở dưới nước khiến cho vô số bọt nhỏ thì nhau nổi lên rồi chăm chú nhìn nó, nhìn chán lại nhìn bàn chân mình dưới nước, rồi đảo mắt đi xung quanh và lia mắt đến một điểm thu hút tầm nhìn vài lần

[Đi đâu cũng toàn gặp buoi!!!] _ tác giả chép miệng, chán nản đi đến nơi xa nhất so với người kia rồi tiếp tục tự mua vui cho chính mình. (Thì ra cô chỉ là một con ngực nhỏ!!! Kệ, không lép là tốt rồi, cũng coi như điện nước đầy đủ.)

[Thật thoải mái nha~~~~]

Tác giả ngẫm mình quên cả thời gian, quên luôn việc bản thân ham vui mà không mang điện thoại khiến nam nhân lo lắng mà đứng chờ trước cửa, lâu lâu lại nhìn đồng hồ.

Người đi qua lại nhìn thấy nam nhân thì tò mò không kè xiết nhưng cũng chả dám nhìn lâu.

Đến lúc tác giả thư thả thoải mái bước ra, đi đến bên máy bán tự động định mua này nọ thì mới phát hiện mình không đem tiền theo. Tác giả quyết định chọn nước trước rồi sẽ lên phòng lấy tiền trở xuống mua sau

“Mua đi” _ nam nhân đưa ví ra cho tác giả, người kia giật mình nhìn qua thì thấy nam nhân rồi bỗng nhiên nhìn xung quanh

“Sao lại xuống đây?” _ nói thì nói nhưng tay vẫn lấy ví, cho tiền vào máy rồi chọn hai lon trà một cho nam nhân một cho tác giả

“Không xuống thì sao có tiền mua nước!!!”

“Cũng đúng.”

Nam nhân liếc mắt nhìn xuống mái tóc đen bóng, bồng bềnh của tác giả rồi khẽ mỉm cười.

Dù sao cũng đã xuống đến đây cho nên nam nhân cũng tác giả quyết định đi dạo một vòng hết khu nhà nghỉ này.

Trở về phòng, tác giả lại vui vẻ lấy bánh ăn, tay ôm laptop, tay ôm gối, mặc kệ nam nhân phải đối mặt với công việc trong khi bản thân lại vui vẻ, thành thói vô cùng.

Bỗng nhiên điện thoại rung.

“Ba hả? “_ tác giả cầm điện thoại ra trước mặt, vui vẻ nhìn người áo vest sang trọng, vẻ mặt nghiêm nghị vẫn đang bình thản chuyển trang rồi đọc báo trước mặt

<Ừ, ba gọi nhầm cho con> _ ông cũng không ngần đầu, chỉ dẹp báo sang một bên, nhấp một chút trà rồi chuyển sang xem tài liệu trên bàn

“Ba cùng mẹ đang ở đâu vậy?” _ tác giả đi đến góc phòng, thu người co giò lại, tóc xoã khiến cho xung quanh màn hình tối hẳn, chỉ có đèn là hắt vào gương mặt tác giả

“Vâng, vừa tới nơi thôi”

“Ê, con cứ tưởng hai người lại đi đâu đó chơi rồi chứ!!!. Biết sớm thì tổ chức đi gia đình là vui rồi”

“Ừ nhii!! Ba đang ở công ty à??”

<Ừ>

“Ba, ba!!!”

Tác giả lên tiếng gọi nhưng người đàn ông vẫn không buồn nhìn đến _ ”Hửm?”

“Ba thích quà gì ở Nhật??. Con mua tặng ba”

<Để xem...áo có hoạ tiết sắc sỡ!!!> _ ông chăm chú đọc tài liệu rồi nhanh tay giải quyết chúng

“Cũng được, con định mua yakata màu đen rồi, ngẫu lắm đó” _ tác giả bực dọc nhướn mày, chau mày nhìn ba mình nhưng người kia vẫn không ngẩng đầu lên

<....>

“Còn mẹ, ba nghĩ mẹ thích gì? Con mua rồi tặng mẹ nói ba ngại không dám tặng cũng được”

Vừa nghe hỏi xong, ông ấy liền ngẩng đầu lên nhìn con gái, bỗng nhiên mỉm cười rồi vẫn tiếp tục nhìn vào xấp tài liệu_<Áo sắc sỡ đi>

“Quyết định rồi, mua kimono cho mẹ màu đỏ luôn!!!”

<...>

“Ba, nam nhân không cho mua kia!!!”

<....>

“Con nên mua gì cho ba mẹ bên kia nhỉ?”

“Ba biết đánh ghita không?”

“Ủa?? Sao nam nhân nói ba mẹ anh ấy thích đồ thủ công hơn kia!!!. Mua áo thì xem như ba ôm trọn rồi, méc mẹ nè”

<.....>_ông chép miệng, chẳng buồn nhìn con gái thêm lần nào, định đứng lên lấy thêm vài thứ

“Xem..ba thích mẫu này không?”

Tác giả giờ ra trước màn hình chiếc áo in hình cây dừa, còn có hải âu và nền màu xanh nhạt, đến lúc này ông mới nhìn đến

“Đồ hả??. Cũng được, mai con mua thêm mấy cái, khăn choàng mỏng luôn nha”

<Được được>_ông lại trở về bàn, vẫn tiếp tục chăm chỉ làm việc.

Tác giả thở mạnh ra_”Ba, mua kiếm Nhật về trưng bày nha?”

“Ày, hàng thật nhưng để trưng bày, có gì tiện mang ra xài cũng được lắm. Katana ấy, O Katana càng tốt. Ba thích loại nào?!!!”

_ông lúc này mới nhìn đến con gái của mình mà hỏi chuyện

“Trong phòng nè”_tác giả vẫn vui vẻ chỉnh camera quay một vòng, quay cả tấm lưng của nam nhân đang ngồi đằng kia làm việc

“Giữ chứ, tội cho con mới đúng!!!”

<...>

_ông lại tiếp tục cúi đầu chăm chú vào công việc của mình, tác giả hít mũi vờ muốn khóc nhưng người kia vẫn mãi cúi đầu

“Ừm, xem xem, nhìn oách này, sắc này, bén nữa rồi chém cũng rất ngọt!!!. Nói thế biết chắc ba không cho nên mới bảo mua để trưng bày!!!”

<Đưa điện thoại cho con trai ba!!>

“Ba bỏ rơi em rồi~~”_tác giả bĩu môi, đi đến đặt điện thoại lên bàn của nam nhân, chỉnh cam quay vào anh rồi chạy đến góc phòng, ôm gối vào người, khoanh chân xem anime, tay thì thông thả bóc bánh

“Này!!!”

“Sao?”

“Sao trên điện thoại có máu?? Có bị gì không?”

_ông ngược lên nhìn vào màn hình thì chỉ thấy được nam nhân đang quay về phía tác giả

Nam nhân nhìn tác giả, tác giả nhìn nam nhân.

Nam nhân chỉ tay vào mũi mình rồi lại chỉ tay hướng về phía tác giả.

“Ồ.., há??”_ tác giả giờ tay lên chạm thử thì có máu, liền dùng tay chắn ngang hai mũi tay quơ quào, mắt tìm kiếm khăn giấy

“Còn không lấy khăn giấy!!!”

“...Không thấy mà!!!”_ tác giả bực dọc càu nhàu, nam nhân thấy vậy cũng bực, chạy ra khỏi phòng.

Lúc anh trở về thì tay đã có hẳn một rổ khăn nhỏ, vừa mở cửa phòng liền chau mày quát_”Đừng có ngã ra sau như vậy!!!. YAA!!!”

Nam nhân vội chạy đến đỡ lại đầu tác giả, không cho người kia ngã hẳn đầu ra phía sau, tay ấn nhẹ lên mũi.

“Mắc ói quá!!!”

Bởi vì lỡ đại ngửa đầu ra sau quá mức, tác giả nuốt ngược máu vào trong người, cơ thể cảm thấy khó chịu vô cùng

“Đã bảo ngửa vừa phải thôi rồi mà, máu lại nhiều hơn rồi!!!”

“Nói mới nhớ, đáng lẽ tuần rồi phải đi khám định kì. Mà đừng có nhìn em như vậy, tại quên chứ bộ!!!”

“Còn khó chịu không??”

“Vẫn muốn ói!!”

“Vậy những lần máu cam chảy không có tôi thì em làm sao??”

“Ày, bình thường để cho nó chảy đã, ngừng thì xong thôi. Mà cũng ít lắm mà!!! Tại anh làm em giật mình nên vội quá, bật đại ra sau chứ làm gì nữa!!!”

“....”

Nam nhân tức giận, bậm môi, trừng người trước mặt, tay vẫn ấn lên mũi để máu ngừng chảy, tay kia vẫn đỡ lấy đầu tác giả. Áy vậy mà trông có vẻ con người kia vẫn không biết quay đầu là bờ

“Nói mới nhớ, có lần chảy máu cam, nhờ bạn ở kế bên, nó nhanh tay lấy hai ngón tay của em, chọc hẳn luôn vào mũi!!!. Cảm giác lúc đó mỗi lần nhớ lại đều lạnh cả sống lưng, quả thật là đau chịu không nổi. Nhưng mà về sau có lần làm như vậy máu không có chảy nữa!!! Hay thật!!!”

Với gương mặt như vừa thấy được kì tích, tác giả lại tiếp tục độc thoại_”Mà chuyện này em kể anh nghe chưa nhì???”

Mặc kệ sắc mặt ngày càng xấu của nam nhân, bắt đầu quá trình lâm nhâm, huyền thuyên dai dẳng không dứt của mình.

(Oimeoi!!!)

“Lại nói, mấy lần sau cũng không có liều mạng chọc tay vào mũi như vậy đâu. Người thông minh mà!!.. Thông minh là phải lấy bông gòn lấp kín mũi, rồi chạy tới bác sĩ là xong rồi. Hay không!!!”

“Từ đó giờ tôi có đánh em không??”_ nam nhân ánh mắt thâm sâu nhìn tác giả vẫn còn ngây ngô trước mắt

“Ừm...có cắt côm chứ không có đánh. Sao vậy?”

“Tự nhiên tôi muốn đánh em một cái!!!”

“Gì chứ!!!..Au!! Đừng có ngắt mũi!!!”_ Tác giả chau mày, cố nghiêng đầu thoát khỏi tay nam nhân nhưng lại bất khả thi, sau gáy bị nam nhân đỡ, chả nhúc nhích nổi.

“Hừ!!”

Sau khi đã chắc chắn tác giả không còn chảy máu mũi, nam nhân vẫn rất tận tình trải ra hai tấm đệm nằm sát bên nhau. Vậy mà người kia lại giận lấy kéo một tấm ra sát vách phòng, ôm gối phóng lên tấm giữa phòng, ngồi quỳ dậy, chỉ tay về phía tấm đệm sát vách, về mặt ghét bỏ.

“Chỗ của anh đó!!”

Nam nhân nhìn tác giả, lại nhìn sang tấm đệm bị hất hùi bên kia, lại nhìn nữ nhân trước mắt.

Không quan tâm!!! Nam nhân thờ ơ đi đến bàn, tiếp tục làm việc của mình, còn tác giả thì lại vui vẻ nằm đó, xoay qua xoay lại đủ chiều, tìm tư thế thoải mái tiếp tục xem anime.

Đến lúc này, người đàn ông được tác giả gọi là ba mới được con trai chú ý đến. Anh ngồi vào chỗ, không khác gì ông lúc nãy, chăm chú làm việc, mặc

kệ người bên kia màn hình ra sao.

ông nhú mồm, lúc này mới nháo nhào lo lắng, người cứ nghiêng qua nghiêng lại tìm con gái phía sau nam nhân tường đồng da sắt trước mặt.

Nam nhân vẫn là lịch sự nhìn lên ông một chút rồi lại chăm chú vào giấy tờ “Sáng sớm mai sẽ đến bệnh viện”

“Vâng. Ba muốn mua thêm gì không?”

“Được, ba cũng vậy. Ba tắt máy trước đi”

<Ừ, chào con>

Màn hình tắt, nam nhân vẫn ngồi yên nhìn nó rồi lại liếc xuống tài liệu trước mặt, quyết định buông bút

“Tắt máy đi, đi ngủ”

“....” tác giả bừa mồm tắt máy, cắt qua một bên, ôm gối vào người, lúi vào trong chăn. Nam nhân xác định người kia nằm yên rồi mới tắt đèn, hướng về phía sát vách phòng tắm của mình.

Được một lúc yên ắng, nam nhân chuẩn bị chìm nhập mộng đẹp

“Sao vậy?” nam nhân không thể ngủ khi tác giả cứ tắt mở điện thoại liên tục với mức ánh sáng tối đa rồi xoay xung quanh căn phòng cứ như đèn biển chỉ đường tàu chạy như vậy.

“Không ngủ được” vừa dứt lời, tác giả liền dập điện thoại.

Xung quanh căn phòng chợt im ắng lạ thường, tối đen không có ánh sáng.

Một lát sau, cứ nghĩ tác giả đã yên lặng mà ngủ thì nam nhân lại nghe tiếng động, định mở điện thoại xem tác giả định làm gì. Nhưng chỉ vừa với tay tới thì đã cảm giác được có tấm đệm nữa được kéo đến bên cạnh mình. Còn có gót chân ai đó vô tình đá vào hông anh~~~

Tác giả nằm xuống bên cạnh nam nhân, thở ra an tâm, rất thoải mái gác chân qua ngang người anh.

“Này, không ngủ được, nói chuyện chút đi”

Nam nhân im lặng giả vờ ngủ, lực chú ý dồn hết qua cái chân ngang bụng cách một tấm chăn.

Tác giả không thấy nam nhân trả lời liền giơ tay sờ mặt anh, sờ đến đâu lại ngắt chéo tới đó!!! Nhưng vẫn không thấy phản hồi. Lại chuyển đến kéo nhẹ tóc nam nhân

(Tôi nói cô cũng quá mất hình tượng rồi đó!!!)

“Nếu em không yên anh sẽ kể chuyện ma!!!”

“....” nghe được cảnh báo, tác giả liền yên lặng, mắt nhìn vào màn đêm trước mặt một hồi rồi quyết tâm “Kể chuyện ma cũng được!!!”

“Nhìn lên trần nhà!!!” nam nhân giọng vừa trầm lại không âm sắc bảo tác giả

“Ừ”

“Thấy có gì lạ không???”

“Không”

“Nhìn kĩ vào, đến khi nào thấy có gì động đậy hay mặt người tự nhiên trôi ra thì gọi anh!!!”

“....” vừa nghe xong tác giả liền cầm nín, mắt nhìn sang hướng khác

(Kiểu này chắc cả năm không dám ngẩng đầu nhìn thiên hạ nha hahahahahaha)

“Không nhìn trần nhà thì nhìn ra ngoài cửa hay chỗ nào đó cũng được!!!”

“Làm chi!!!”

“Nếu có động đậy hay cửa đột nhiên mở ra rồi bất ngờ thấy thứ gì đó thì gọi anh!!!”

“....”_ tác giả uất ức kéo chăn qua đầu.

“Trùm chăn lại tối đen, nếu có thứ gì đột ngột loé lên hay có gì đó nắm chân, kéo áo em thì nhớ gọi anh!!!”

Nam nhân vừa dứt lời, tác giả liền tung chăn ra khỏi người, bắt đầu lết thân qua nằm cùng đệm rồi rất tốt tính kéo chăn nam nhân, hai người cùng đắp chung, chân trực tiếp gác qua người anh..

(Hạnh phúc quá còn gì!!!!)

“Đổi chỗ đi, em muốn nằm sát vách!!!”

“Không.”

“Đổi đi mà~~”

“Không.”

“Không đổi liền bật đèn, đêm nay khỏi ngủ!!!”

“Nghe chuyện ma đèn chưa!?!?”

“....”

[Quả đúng với danh hiệu ác ma vạn năm!!!]_ tác giả bực dọc lần nữa lên người nam nhân, nằm ngửa_ “ĐỔI CHỖ!!!”

Nam nhân vẫn chẳng buồn động đậy, tác giả càng bực, lần tiếp nữa vòng và như ý muốn, mặt liền đập vào sát vách. ‘BÓP’

(Cho chừa cái tội kéo đệm sát vách này!!!!)

Nghe được tiếng vang thanh thúy ấy, nam nhân mỉm cười không dám cười lớn, khẽ nhích người ra ngoài để cho tác giả được quyền roi tự do úp sấp trên đệm.

Sau một hồi sóng yên biển lặng, tác giả lấy lại tinh thần tiếp tục luyện ‘chơi nhảy đại pháp’, vẫn như cũ, mạnh mẽ gác chân ngang người nam nhân, tay không thương tiếc giơ thẳng năm ngón, thả roi tự do xuống ngực nam nhân

‘Chát’

(Tui là tui định viết 'PHÀNH' một tiếng. Nhưng thôi, viết kiểu đó chắc chết người!! Còn mấy âm khác nghe chả khớp chút nào!!!)

[Đảm bảo in năm dấu tay vàng!!! Cho chừa tội mặt yukata còn rắng phanh hết ngực ra này!!!]_ tác giả cong miệng, đôi mắt cũng cong theo nữa vàng trắng, đặc chí vô cùng khi thấy nam nhân vì giật mình mà ngưng thờ một nhịp.

“Nói chuyện đi, ngủ không được!!!”

“....”

“Sao im vậy??? Giận à???”

“....”

“Nè, Nè”

“....”

“Ngủ rồi à!?”

Vẫn không nhận được câu trả lời, tác giả chán chường, bấu môi, ôm tay của nam nhân vào người lìm đim ngủ, chân vẫn kiên quyết không dời đi.

“Ngày mai đi chơi đi!!”

Nghe tác giả lăm bằm trong miệng, nam nhân mỉm cười, nghiêng người, ôm lại nữ nhân vào lòng_ “Rất sẵn lòng.”

Cứ như vậy, hai con người rảnh rồi không gì làm, dồn nhau vào góc phòng mà ngủ.

(Sao không ngược nhau tiếp đi chứ?? Cứ như thế ôm nhau ngủ à!!!! Ngược tiếp đi mấy chú!!!! Tôi muốn coi tiếp!!! Tôi muốn bắt quái chuyện nhà mấy người!!!!)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Lạc nhau và tìm nhau

Tại trường dân lập L nọ, cụ thể giờ ra chơi, tại sân trường

“Nè nhóc, sao lại khóc?”_cậu nhóc một tay ôm bóng, một tay quạt mồ hôi chạy đến, nghiêng người tò mò hỏi cô bé là ra sức dụi mắt trước sân bóng nhỏ

Cô bé cũng chẳng thèm đáp lại, ngược lên khuôn mặt đầm đìa với một bên má vẫn in năm dấu tay nhỏ, cậu bé buông bóng, tay nhẹ nhàng chạm lên bên má đỏ, cô nhỏ liền né ra vì đau

Cậu nhỏ chau mày, rút tay về_“Làm gì mà bị người ta đánh rồi?”

“Đâu có”

“Thế sao lại bị đánh”

“Không biết!!”

Cậu nhóc nghe cô nhóc quát lên thì giật mình, xiết chặt nắm tay_”Sao không đánh lại nó???”

“Không nhớ!!!!..U, mẹ ời huhuhuhuhu”

“Ngoan, nín đi, nín liền mua kẹo”

“Mẹ ời!!!! Huhuhuhuhu...muốn hức...về nhà huhuhuhuhu”

Thấy cô bé cứ khóc hoài, cậu bé ưỡn lên liền giờ tay kéo cổ áo một bạn nam gần đó, quát_”Mày đánh nó hả!!!”

Cậu nhóc kia đang vui vẻ đi ngang tay cầm hộp sữa thì bị kéo áo làm hộp sữa bị rơi đi chưa kịp hiểu chuyện thì đã bị quát, giật mình nhìn qua thằng nhóc kéo áo mình liền thấy gương mặt muốn tặng đám của cậu nhỏ.

Thằng bé nhìn qua thấy cô nhóc đang khóc, lại nhìn qua người đang nắm cổ áo mình, cũng meo mếu_”Đâu có!!!”

“ĐÚA NÀO ĐÁNH NÓ!!!”

Mấy bạn nam trong sân cũng chạy đến, thấy cô nhỏ khóc liền lúng túng gãi đầu rồi tranh nhau hỏi han, dùng tay vỗ nhẹ vai cô nhóc. Cô bé không khóc nữa bắt đầu chuyển sang nức, nắm lấy vạt áo cậu bé nức nở

“Không muốn đi học nữa, muốn về”

Cậu bé nghe vậy nắm tay cô bé_“Lớp học ở đâu?”

Cô nhỏ nhìn cậu nhỏ, mắt nai chớp chớp, gãi gãi đầu_”Không nhớ...định đưa về lớp à?”_vừa nói cô bé liền lắc đầu, mắt bắt đầu ầng nước_”Không đi đâu, muốn về nhà cơ”

Cậu bé thờ dài, vỗ đầu cô bé_”Đi gọi người đến, chúng ta cùng về”_rồi nắm tay người ta kéo đi

Một hôm nọ....

“Sao nữa?!”_cậu nhóc bỏ dở bài vẽ, chạy đến chau mày, khó chịu nhìn đứa nhóc trước mắt.

Cô bé rung nhẹ vai, cắn môi nhìn lên cậu bé_”Anh cau mày cái gì? Khó chịu à?”

“Không, bị gì rồi, nói lạ!!!”_Cậu bé nắm chặt cây bút trong tay, vẫn nhăn nhó nhìn đứa nhỏ. Cô bé thấy sự khó chịu của người trước mắt thì dùng tay quạt nước mắt rồi mỉm cười_”Đùa anh đó, học tiếp đi”

Vừa nói xong cô bé liền nhanh chóng quay lưng, tay phải này giờ được giấu sau lưng nhanh chóng đưa ra phía trước, sợ người kia thấy...

Nhưng là cậu nhóc vẫn thấy, chạy đến nắm vai cô bé rồi đi ra trước mặt cô

“Đưa tay đây!!!”

Cô nhỏ tròn mắt đưa ra tay trái cho anh, hít hít mũi rồi cười toe toét_”Không có mang kẹo theo đâu”

Thấy khuôn mặt đỏ anh lại càng bức_”Tay phải ấy!!!”

“Không”

“Đưa ra!!!”

Biết người kia sắp giận, cô bé chỉ cúi đầu, mày chau môi chu đưa ra cánh tay phải toàn dẫu rằng còn có bị chảy máu của mình ra_”Đừng có hung dữ như vậy”

Cậu nhóc thấy vậy thì có chút sợ, xoay sở không biết làm gì cứ quanh quẩn bên cạnh, rồi lại dáo dít nhìn quanh, vừa nhìn thấy giáo viên đi đâu trở lại thì chạy vội đến nhờ giúp đỡ.

“Nhóc đó cần à???”_cậu bé ngồi bên cạnh cô nhóc trên giường bệnh, khoanh chân, khoanh tay chăm chú nhìn bác sĩ quần băng cho cô nhỏ.

“Bạn đó chuyển trường rồi, sau mà cần được. Người khác kia”

“Sao nó cần?!”

“Không biết... tự nhiên, tự nhiên nó lại cầm tay, néo néo, định rút ra nhưng không kịp, tự nhiên...nó cần”

“Không đánh lại nó???”

“Đánh được hả???”

“Được”_nghe nói vậy cậu nhỏ liền gật đầu không chút khúc mắc, vẻ mặt chân thực, bình tĩnh vô cùng

“Nhưng mẹ nói đánh bạn là xấu đó”

Bác sĩ yên lặng ngồi nghe hai tiểu bánh bao nói chuyện, vẻ mặt biến hoá vô cùng, cả hai đều mập mạp, tròn tròn, má đều căng mọng, đỏ hồng, môi thì đỏ tươi đáng yêu tả không hết, cứ nhìn hai đứa nhỏ, bác sĩ lại mỉm cười

Nghe nói vậy cậu nhóc gãi đầu một chút_“Vậy sao không nói với cô giáo???”

“Không thấy mà”

“Bác sĩ, có khăn không ạ???”_như nhớ ra điều gì, cậu nhóc liền quay sang vị bác sĩ tròn mắt hỏi.

“Có chứ!!!”

Cô nhún mày vui vẻ nhìn cậu nhỏ, xoay đi lấy khăn. Vừa xoay người lại thì đã thấy cậu nhỏ xoè ra năm ngón tay nho nhỏ hồng hồng.

“Cho con”

“Đây, khăn của con”

Cậu nhóc leo xuống giường, chạy đến bồn rửa tay, nhưng nó lại quá cao, cậu nhóc đưa mắt nhìn quanh, chạy đến định khiêng ghế. Bác sĩ vẫn yên lặng, chăm chú nhìn một hồi thì mỉm cười, đến nâng cậu nhóc lên

“Mau mở vôi, thấm ướt khăn nha, con rất nặng đó”

“Cảm ơn ạ”

Được giúp đỡ, cậu nhóc nhanh tay gạt cần thấy ướt khăn, còn có vắt nước

“Ô, nhóc giỏi quá ta”_Bác sĩ bỏ xuống nhóc con, cậu bé liền chạy đến, cô leo lên giường rồi nâng mặt cô nhỏ, nhẹ nhẹ chùi

“Ở nhà em ấy bệnh chỉ có con cùng vài người chăm thôi”

“Đúng vậy, đúng vậy”_cô nhỏ gật đầu, rồi vui vẻ nhắm lại mắt để cậu nhỏ lau mặt cho mình, vẻ mặt rất hưởng thụ

Lau xong rồi thì cậu nhóc lại loay hoay không biết nên để khăn ở đâu.

“Con đưa khăn đây”

“Vâng, cảm ơn”_cậu nhỏ gật đầu đưa khăn cho bác sĩ, áo thì bị cô nhỏ kéo

“Đừng nói với ba mẹ đó”_cô bé bí mật giờ ngón trở ra chu mỏ

“Em chắc không?”

“Nếu không cậu ta sẽ phải chuyển trường đó, nghe nói việc đó rất phức tạp”

“Anh thấy chả sao.”

“Phiền người lớn lắm!!!”

“Ừ, sao cũng được”_cậu nhóc leo hẳn vào trong, nằm ra giường

“Anh không định học tiếp à??”

“Không muốn”

“Méc mẹ nè!!!”

“.....”_lại yên lặng nằm quay mặt ra bên ngoài, chăm chú nhìn cảnh ngoài cửa sổ

“Cô bé, con cũng ngủ một chút đi”

“Dạ”

Cô bé cũng nằm bên cạnh cậu nhóc, bác sĩ kéo chăn hộ rồi lại đi về bàn của mình. Cô nhóc tưởng bác sĩ đi rồi, tay nhỏ liền chọc vào tấm lưng cậu nhóc trước mặt

“Này, nghe nói năm sau anh chuyển cấp, vậy là không được học chung nữa à???”

Cậu nhóc định ngủ thì lại bị quấy, nhưng vẫn bình tĩnh quay lại nhìn khuôn mặt lo lắng kia, thờ dài

“Vốn đâu có học chung đâu???”

“Hả??? Ồ.....không có à”_cô bé vừa nói, nước mắt lại sắp trào ra ngoài, cậu nhỏ liền chau mày, dùng tay nhẹ lau nước mắt

“Có học chung lớp đâu!!!”

“Nhưng mà không phải chuyển cấp là đi trường khác sao???”

“Ai nói?”

“Mấy bạn trong lớp bảo thế”

“Không có chuyển, chỉ là xa hơn một chút, vẫn ở cùng trường thôi”

“Thế đi bộ đến đó xa không???”

“Cũng khá xa”

“Sẽ lạc đó”

“Vậy anh tới đón em”

“Như vậy phiền lắm”

“Vậy tập xe đạp đi”

Cô nhỏ nghe vậy liền lắc đầu không ngừng.

“Vợ, tỉnh, mau tỉnh cùng anh đi ăn!!!”_nam nhân bước ra khỏi phòng họp định ra ngoài tìm tác giả thì lại thấy người này ngồi ở sofa chỗ thư kí mà ngủ gật

“Ồ, hả???. Ai vừa kêu ai mà nghe ghê vậy???”_tác giả giật mình nhìn dáo dạt xung quanh nhưng không có ai ngoài nam nhân và tác giả cả.

Tác giả bất giác giờ tay chùi miệng, lại nhìn về trước mắt thì lại là gương mặt gọi đòn mọi lúc của nam nhân đáng ghét_”Xong rồi à??”

“Ừ”_nam nhân đứng lên đi trước, tác giả kín đáo ngáp rồi đi ngay theo sau anh.

Vào đến thang máy, tác giả lại đánh thêm cái ngáp nữa, tay kéo tay áo nam nhân_”Nãy gọi ai vợ vậy??”

“Em”

Vừa nghe nam nhân trả lời, tác giả liền rùng mình, lắc đầu, nhích vào gần góc không thèm nhìn đến nam nhân_”Có đứa ngốc mới thèm mắng người”

“...”_nam nhân nghe vậy cũng không giận, chỉ mỉm cười, thong thả cho tay vào túi quần, xoay lại đứng áp trước mặt tác giả_”Em xem, ai ngốc?”

Tác giả bị áp thì đành phải lùi bước, lùi đến sát vách thì không thể lui, lúng túng đưa mắt nhìn ngang nhìn dọc, cố lách người sang. Nhưng lách sang đâu nam nhân lại bước sang đó, cản hết đường, chắn hết lối.

“Hừ, người thông minh không nói chuyện với người ngốc”_bước đường cùng, tác giả dùng tay đẩy nam nhân để cố thoát ra nhưng cũng không được, lại càng bị người kia áp sát hơn, tức người, tác giả quát_”Ăn gì mà nặng vậy hả!!!”

“Anh thấy gọi em bằng vợ cũng không kì lạ lắm, có chút thuận miệng”_thừa dịp không người, nam nhân giờ trò, bắt đầu mặt dày, nhìn thẳng đĩnh đầu người kia, mỉm cười trêu ghẹo

“Nói gì hả?!? Thật thấy ghê!!!”_tác giả phẫn uất, cổ ngẩng đầu mắt đầu mắt với nam nhân

“Vậy kêu vợ nhỏ”

“Gi chứ!! Không làm nhỏ”

“Em thừa nhận rồi”

“Nhận gì chứ!!!”

“Có đứa ngốc mới cưới anh.”

“Nhận hồi nào?!?!”

“Mới vừa”

“Không hề!!!”

Nam nhân cứ đứng yên đó vui vẻ nhìn tác giả khó xử. Thang máy vừa kêu, cánh cửa vừa mở thì nam nhân nắm tay nữ nhân.

“Hahaha, đi ăn nào vợ nhỏ”

“.....”

Nam nhân thấy tác giả yên lặng thì dừng chân, bất ngờ khiến tác giả đi theo sau tông phải anh.

”Sao lại dừng?”_tác giả một tay xoa mũi, tay kia nhanh nhẹn chạm màn hình điện thoại

“Làm gì vậy?”

“Nhắn tin”

“Ừ”_nam nhân kéo tác giả cùng đi tiếp

“Nhắn cho ba mẹ nói anh có tiểu tam!!!.E, tiểu nhị mới đúng!!! Ày, tiểu tam vẫn có lý hơn!!!”

“Đi coi chừng té”

Nam nhân vừa nói xong tác giả vì mải mê với điện thoại liền tông thẳng đầu vào cửa kính khiến nam nhân đi phía trước, tay trong tay với nữ nhân cũng bị kéo lại. Anh quay đầu nhìn thì tác giả đang cố sức xoa trán.

“Au”

“...”

Kể đến liền diễn ra một đoạn tình tứ của cặp nam nữ trước cổng công ty người khác.

~~~~~

Trên chiếc xe nọ, bắt đầu cuộc trò chuyện “tình tứ” của nam chánh và nữ chính

“Công việc tốt chứ?”

“Ừ”

“....”

“Sao không đi ăn mà lại ngồi đó chờ?”

“Chờ đâu!! Em không có mang ví theo”

“.....”

“Lúc đến căn tin tự nhiên mở túi lại chẳng thấy ví, còn anh thì vào phòng họp rồi”

“Sao không gọi anh ra?”

“...”_Tác giả trẻ môi, chống cằm đưa mắt nhìn sang bên đường

“Sao thế??”

“Hừ, anh bận thì để anh bận, ai thèm can!!!”

“Hahaha ăn gì nào?”

“Hừ”

“Giận gì chứ?”

“Không có mà”

“Em cứ nhìn ra cửa”

“Chứ nhìn đi đâu giờ?”

“Nhìn anh!!!”

“...”_tác giả rùng mình, chỉnh lại tư thế, hai tay khoanh lại,nửa người tựa ghế nửa tựa cửa, nâng mặt, híp mắt nhìn nam nhân đang lấy xe, khoe môi cong lên_”Anh cũng đẹp đấy chứ”

“Cô nhỏ của tôi à, không nam nhân nào thích nữ nhân của mình khen anh ta đẹp đâu”

“Chứ muốn gì?”

“Ngoan, phải là đẹp trai”

“Hừ”_Nghe nói vậy tác giả liền vầu môi, xoay đầu nhìn ra phía trước

“Ngồi ngay lại”

“Không phải bảo ngắm sao?”

“Sẽ thu phí”

“Thu đi, cứ ngắm!!!”

“Giờ có ngồi ngay ngắn lại không?”

“Không thì sao?”

“Lập tức bay về nhà”

“Cũng được, về sớm nghĩ sớm!!!”

“Được, về nhà làm chuyện cá nhân.”

“Tự đi mà làm!!!”

“Có em mới giúp được”

“Không thêm!!!”

“Nếu ép buộc thì sao?”

Tác giả trầm ngâm một lúc, tay cũng xoa xoa cằm, rồi đột nhiên bừng sáng, hớn hờ nói với nam nhân_ “Méc mẹ!!!”

“.....”

“Sợ rồi chứ gì?”

“Tối rồi, vợ nhỏ, mau xuống”

“Đã nói không làm nhỏ!!!”

“Vậy gọi là vợ.”

“Không thêm”

“Hahaha”

~~~~~

“Ngày mai phải về à??” _ Tác giả đứng bên cạnh nam nhân trước nguyên đây máy bán tự động với đủ món đồ

“Ừ”

“Sớm vậy??”

“Có dịp sẽ sang chơi”

“Haizz, chắc lâu lắm, còn chưa đi maid cafe, còn có Himeji, Kyoto, đi phố Akihabara, còn có Gion nữa. Lần này chỉ được ở nhà nghỉ truyền thống, ăn này ăn nọ, thật thiếu sót quá mà. Haizzz”

“Lần sau sẽ là đi du lịch”

“Nhớ đó”

“Ừ, muốn uống gì không??”

“Này nè”

“Lên tàu trước đi, anh lên sau”

“Sao vậy?”

“Mua vài thứ”

“Ừ, nhanh nhanh đó”

“Được”

Tác giả bước lên tàu, vào chỗ ngồi vui vẻ nhìn hàng người qua lại bên ngoài, tiện tay bóc vỏ kẹo vừa cẩn thận nhìn xem nam nhân đã đến chưa.

Năm phút, tác giả ăn đến cây thứ ba nhưng nam nhân vẫn chưa lên tàu.

Mười phút, tác giả giật mình, ngoác nhìn sang chỗ đối diện vẫn chưa có ai cả.

Mười lăm phút, quyết định ra ngoài xem sao. Nhưng vừa bước ra thì đã thấy cửa chuẩn bị đóng. Đến lúc mắt nhìn được đến dáng người nam nhân thì cửa đã đóng.

Nam nhân đang bị một bà cụ giữ lại.

Tác giả đứng sát cửa, hai tay vẫn nằm yên trong túi áo khoát, chăm chăm nhìn nam nhân ngày càng cách xa mình. Đến khi không thể thấy người yên mới chậm chậm lùi lại, trở về chỗ đặt điện thoại lên bàn rồi chăm chú nhìn nó

Chợt điện thoại rung lên, nhanh chóng nhận cuộc gọi nhưng vẫn yên lặng không mở miệng rồi lặng lẽ tắt máy, mặt lúi sâu vào cổ áo khoát chỉ để lộ đôi mắt tròn thờ ơ nhìn quang cảnh qua khung cửa kính.

Đến ga tiếp theo, nữ nhân chậm chạp bước chân xuống tà. Cuộc dạo chơi cũng chính thức dừng ở đây. Đi đến một băng ghế, yên lặng ngồi chờ nam nhân tới nhặt người về.

Cứ một lúc lại dùng điện thoại xem thời gian, nhìn quanh quẩn xung quanh thì toàn người lạ mặt.

[Thật khó chịu]

Nhìn đoàn người cứ đông lên rồi lại thưa thớt dần, thỉnh thoảng sẽ có học sinh đến rồi đi, bọn họ trò chuyện rất vui vẻ và điều đó thu hút tầm nhìn của tác giả.

Người ở ga ngày càng đông hơn cho chuyến kế đến. Rồi tàu dừng, tất cả cùng bước lên tàu để lại một đứa nhóc ngơ ngác rồi luống cuống nhìn quanh tìm kiếm gì đó. Đến lúc tàu bắt đầu chạy thì nó mới oà khóc, tay vói theo toa xe mà hét lên_”お母さん!!!!”

Đứa bé dường như cảm nhận được ánh mắt nó liền quay đầu về hướng tác giả, hít hít mũi đáng thương. Tác giả ngạc nhiên nhìn đứa bé rồi mỉm cười ngoắt lại đứa nhỏ, đứa bé thấy vậy hít dữ hơn, lại tiếp tục khóc, cũng chẳng thêm di chuyển thêm. Tác giả vẫn ngồi yên đó, chăm chú quan sát đứa nhỏ.

Đứa nhóc của hít hà một lúc lại lén nhìn sang tác giả, người kia cũng rất hợp tác, lúc đứa nhỏ nhìn thì liền mỉm cười khiến nó lại được thể hoảng sợ mà khóc tiếp.

Một lúc sau bỗng tay áo tác giả bị giật nhẹ. Cong mắt, mỉm cười nhìn đứa nhóc bên cạnh, tác giả khẽ nhích người sang, tay vỗ vào chỗ trống bên cạnh. Đứa nhỏ cũng rất ần ý, quệt mắt, hít sâu rồi ngồi cạnh tác giả.

Tác giả cùng đứa nhỏ cũng không nói chuyện, một lúc lâu thì đâm ra chán chết. Đứa nhỏ như nhớ ra gì đó liền mở chiếc cặp đen sau lưng, lôi ra vở vẽ cùng bút chì và cục tẩy rồi tự xoay sở lót cặp làm bàn, đặt vở lên bắt đầu nguệch ngoạc vẽ.

Nhìn thấy những nét vẽ non nớt, tác giả chăm chú xem rồi vui vẻ nhìn bức tranh.

Nhìn xem, một tuyệt tác của hình khối và đường thẳng.

“Who’s this?”

“母”_đứa nhỏ nói ra lại nhìn lên tác giả bằng đôi mắt tròn to và nụ cười tươi tắn, rồi lại tiếp tục chỉ sang người bên cạnh_”父”

“そして、私の両親”_đứa nhỏ cảm xúc tranh vẽ ba người giờ ra trước mặt tác giả, hào hứng đóng đưa chân nhỏ

“.....”

[Được rồi, ra nước người ta nhưng lại không biết tiếng người ta cũng là một lỗi lớn đi, nhìn chung, chống chế thì tạm hiểu vậy]

Đứa nhỏ cũng không nói thêm, nó vui vẻ nhìn tác giả, tác giả cũng mỉm cười nhìn nó và nó lại chăm chú vẽ tiếp.

Lúc tác giả vừa đứng lên thì đứa nhỏ cũng liền ngẩng đầu nhìn theo. Người kia cũng không để ý lắm, đến máy bán tự động gần đó

Mang đến cho đứa nhỏ một hộp sữa giống mình, đặt ở một góc trên cặp đứa nhỏ_”NE” (ねっ)

“おかげで”_dù đã nói cảm ơn nhưng đứa nhỏ vẫn chần chừ, rồi mới quyết định cầm đến hộp sữa cất lại vào cặp, tiếp tục tô nốt phần còn lại của bài vẽ

Đến lúc vẽ xong vẫn chưa có người đến đón, đứa nhóc cũng không có hoảng sợ mà khóc tiếp, rất bình tĩnh cất lại đồ vào cặp, ngồi khoanh chân trên ghế và ôm cặp vào lòng, mắt cứ đắm đắm nhìn ra đường ray phía trước.

~~~~~

Mặt trời chậm chạp ngã về tây, để lại phía sau những vệt mây hồng.

Ở một nhà ga nọ...

Nam nhân yên lặng ngồi trên băng ghế xem tin tức điện thoại, lâu lâu thì lại liếc qua hai người kia xem một chút.

Anh phải chạy lòng vòng sân ga để tìm người này. Vậy mà người kia lúc anh tìm được lại vui vẻ bên cạnh một tiểu nam nhân khác, lại còn chăm chú nhìn hân. Cái lo vừa dứt thì cái tức lại lên. Nam nhân bước đến trước mặt tác giả, vậy mà người kia vẫn không thèm nhìn lại, vẫn chăm chú nhìn đứa nhỏ mà đứa nhỏ lại nhìn anh đầy sợ sệt.

[Tốt, biết sợ là tốt]

Bởi vì đứa nhỏ cứ nhìn anh nên tác giả mới chịu ngược lên nhìn. Coi như anh đã đẹp được con tức tạm thời đi.

Một lát sau.....

Tác giả ngồi bó gối bên cạnh đứa bé, trong người đầy bánh kẹo, miệng thì hoạt động liên hồi. Cứ lâu lâu lại nhích gần nó một chút, đứa nhỏ cũng rất ăn ý bước ngang bước lớn duy trì khoảng cách giữa nó và nữ nhân. Nhưng lúc tác giả nhích trở về vị trí cũ, đứa bé cũng vậy, tạo ra một loại vô tình mà ăn ý không ngờ.

Làm chuyện như vậy hoài thì cũng buồn. Tác giả vờ gãi tay định chạm vào giày đứa nhỏ, nó liền rút chân lên, bởi vì giật mình mà bất cẩn mà té ra đất. Nghiêng đầu nhìn đứa nhỏ, mắt cong lên nửa vầng trăng, miệng cũng cười. Đứa nhỏ thấy vậy cũng vờ nghiêm túc, ra vẻ không có gì tiện thể cũng chuyển sang ngồi bó chân bên cạnh tác giả.

Một lớn một nhỏ cùng ngồi bó gối ở ga tàu...à quên, còn có một nam nhân đẹp để ngồi ở băng ghế gần đó nữa chứ!!!. Cũng khá hài hoà rồi còn gì.

Lúc nam nhân đến, tác giả thì vui vẻ còn đứa nhỏ mặt liền xụ xuống, tác giả vẫn mỉm cười đến ngồi bên cạnh nó, còn có cả nam nhân ngồi cùng. Ngồi được một lúc nữa đứa nhỏ lại đứng lên, lùi ra xa một chút và đứng yên tại đó.

Nam nhân mang đồ ăn đến, tác giả vui vẻ ăn cũng định cho đứa nhóc nhưng nhóc con lại lắc đầu không thèm nhận vẫn chấp nhất đứng yên duy trì khoảng cách. Hết cách, tác giả đành phải đến hơi gần đứa nhỏ, ngồi bó gối bên cạnh như bây giờ.

Lúc này ở loa lại có tiếng thông báo vang lên. Tác giả nhìn sang nam nhân thì thấy anh đang bấm số và gọi cho ai đó nên không dám làm phiền, lại tiếp tục nhìn qua đứa nhỏ bên cạnh. Vừa lúc ấy nam nhân lại chuyển đến bên trái đứa nhóc, giờ ra điện thoại đang vẫn đang có hình một người phụ nữ về mặt lo lắng.

Nhóc con cầm lấy điện thoại lại tiếp tục khóc, vừa khóc vừa nói.

“Định chờ à?”_ Nam nhân nhận lại điện thoại, chăm chú nhìn tác giả vẫn đang ngắm đứa nhỏ

“Tàu sắp tới à?”

Nam nhân giờ tay nhìn vào đồng hồ, lại nhìn về phía xa đường ray_ “Sắp rồi”

“Ừ”

Tàu cũng vừa đến, chậm chạp dừng lại, cửa xe đã mở nhưng vẫn chưa thấy người mẹ tới. Đứng lên vờn vai thì may mắn là lại thấy được người từ mẹ đằng xa, chạm vai, xoay đứa bé và chỉ về hướng của người mẹ, đến lúc thấy khuôn mặt lấm lem kia nở nụ cười, đôi mắt cũng sáng lên liền nhanh chóng mang hết bánh trong người sang cho đứa nhỏ. Nó liền ngo ngoác mà ôm hết vào trong người, đứng yên nhìn tác giả bước lên tàu.

“Thích con nít lắm à??”_ nam nhân mở lên laptop tay gõ lách cách

“Cũng không biết, chúng nhỏ nhỏ, mềm mềm, lời nói điệu bộ cũng dễ thương”

“Cười anh đi liền tặng em một đứa”

“Hừ, mới không thèm”

“....”

“Nè, về đến nhà thì bữa sao chở em tới đài truyền hình đi”

“Ừ”

“Nghe đồn ở đó nhiều soái ca lắm”_ tác giả hí hửng chống cằm, não bộ bắt đầu tưởng tượng

“Là ai?”

“Một sinh vật trong truyền thuyết, rất quý hiếm!!!”

“Em lại đọc ngôn tình à??”

“Đâu có!!!.Ồ, hoá ra anh cũng biết ngôn tình à???”

“Lịch sử web của em”

“....”_ Tác giả ngó người nhìn nam nhân, sau đó liền lấp bắp_ “Em, em đâu có coi, chỉ coi có văn án”

“Sao không đọc truyện?”

“Thôi, coi văn án là đủ ngược từ tâm tới thân rồi”

“....”

“Đọc tựa truyện thì cũng đủ nhức nhối cả người rồi”

“....”

“Có thể gọi là một chút tò mò của con người nên làm lơ mà thấy được đau thương chẳng?? Cũng có ý tứ!!”_Tác giả ngồi ngang, mang cả hai chân lên ghế bắt đầu tự mình lăm nhăm, nam nhân chỉ mỉm cười rồi chăm chú vào laptop trước mặt

“Nói chứ cũng hơi hận lắm....dù là mới đọc văn án thôi đấy!!! Thật hơi hận”

“Mà này, sao anh cứ để lạc em hoài vậy??”

“....”

“Mai mốt không đi chơi với mấy người nữa đâu. Đi một mình còn vui hơn!!!”

“Đi với anh thì anh còn tìm được em, chứ đi một mình thì là cảnh sát tìm em, không sợ phiền à??”

“Hừ, tất cả là tại anh!!!”

“Ừ”

“Em lấy cái này”_tác giả với tay tới định lấy cái bánh ngay bên cạnh khuỷu tay nam nhân thì anh lại gạt nó ra xa. Tác giả ngồi dậy định lấy thì nam nhân lại cầm lên xé vỏ ăn ngon lành

“Có ý tưởng cho bài tiếp theo chưa??”

Nghe đến đây tác giả liền thôi phần nộ nhìn nam nhân, quay về vẽ mặt chán chường thả mình xuống ghế

“Chưa, trong đầu hiện tại chỉ có đồ ăn!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Lại chuyện đào hố cho nhau và lấp đất hộ nhau- (lời mời 1)

“Khi nào về nhớ gọi anh”

“Ồ bụi được không?”_tác giả hớn hỏ, nhón chân vui vẻ nhìn nam nhân

“Em còn việc phải làm”

“Haizzz, biết rồi mà, biết rồi mà, đi làm đi”

“Ừ”_Nam nhân đảo tay lấy, xe cũng chuyển bánh, chậm chậm rẽ đi

“Chào nhé”

Đứng chờ đến khi xe đã khuất sau ngã rẽ, tác giả liền hào hứng lôi điện thoại ra, bấm liên tục. Được một lát sau thì có một cô gái xuống đón tác giả.

“Lần đầu tiên thấy cậu vừa nói liền làm đấy!!!”_người đó vui vẻ nhét điện thoại vào túi, tay thành thực chuyển mở tài liệu lớn sang cặp vào một bên tay, tay kia choàng vai tác giả kéo vào

Tác giả liền lườm sang người bên cạnh, hất mặt_“Gi chứ, tớ lúc nào chả nói liền làm!!!”

Người kia nghe vậy bày ra vẻ mặt ngạc nhiên chưa từng có nhìn tác giả_“Có nữa hả???”

“Ồ...con này!!!”

“Vào đi, vào đi, tớ dắt cậu đi tới mấy chỗ này, tiện thể làm việc luôn”

“Không được nghỉ giữa giờ à?? Thấy nặng thì chia bớt đi”_ tác giả vô cùng tốt tính, mắt đảo đến xấp hồ sơ, người kia nghe vậy cũng vui vẻ đưa hết toàn bộ cho tác giả, rồi rút một cái bìa đỏ ra, phe phẩy quạt cho mình

“Tớ đâu có thanh niên rảnh rỗi như cậu”

Tác giả vừa định phản đối chế độ đãi ngộ của người bạn thì đã bị người ta nói mĩa. Vì thế liền quên khỏi nghĩa mà bắt đầu phản pháo_ “Gi chứ, tớ cũng bận tới mất tới mũi mà, đó đừng có mà ra vẻ ta đây luôn bạn với đây nhá!!!”

“Rồi, biết rồi, mấy người là thanh niên nghiêm túc, mau mau một chút”_nói rồi cô ấy liền vội vào thang máy đang chờ sẵn, tiện tay kéo tác giả vẫn đang định lèo nhèo thêm một lúc

“Đạo này bạn phát khiếp lên được”

Đưa mắt qua tấm kính của thang máy nhìn bao quát sảnh lớn bên dưới, lại đưa mắt nhìn xung quanh, ngờ ngàng trả lời_ “Ừ ừ, mà này, đang đi đâu vậy??”

“À, đến đưa thêm tài liệu cho vài nơi, đi tớ giới thiệu cho cậu”

“Được”

“Chắc chắn sẽ có thêm ý tưởng nào đó”

“Ừ”

“Nhớ tặng sách cho tớ đó”

“Ờ”

“Sao nhìn xụi lơ vậy??”

“Không biết, tự nhiên thấy mệt”

“Xem, vừa hên chỗ này sắp bắt đầu chương trình. Đi nào, vào xem một chút”_ cô gái vẻ mặt vô cùng hào hứng kéo tay tác giả đi vào trường quay, để tác giả đứng ngay sau lưng ai đó rồi cô ấy thì đi đến đưa tài liệu cho nữ chủ trì váy đỏ bên trên

Lúc trở xuống thì ôm đồng hồ sơ trên tay tác giả, đặt xuống ghế bên cạnh, rồi cả hai cùng hướng về trường quay

“Chương trình gì vậy???”_ tác giả đưa tầm nhìn đến những người xung quanh, lại đánh một vòng trường quay

[Âm u, mạng nhện, giấy tờ....còn có quan tài!!!! Quay gì vậy chứ??? Đừng nói lát có hình nộm này nọ kia nữa nha!!!]

“À, chương trình này vốn được quay rồi, giờ chỉ phát lên rồi nhận bình luận, trò chuyện tương tác trực tiếp thôi. Nhìn đi, người đứng bên kia là chủ đội chế tác đó, cũng khá bánh. Còn cô gái đang đọc tài liệu thì là người chủ trì chương trình”

“Nói về cái gì??”

“Thể giới thứ ba”

“Ê!!!”

“Bây, nói ngắn gọn là con em mờ a đó”

Vừa nghe vậy, tác giả liền nắm tay áo người kia ý đồ lui binh_ “Đi ra”

“Ày, khoan, coi chút đi, đảm bảo hay mà!!!”

“Đùa nhau hả???”

“Toàn clip ghép thì sợ gì???”

“Ghép hay thực cũng đều đáng sợ!!!”

“Có tớ cậu sợ cái gì???”

“Có cậu tôi càng phải đề phòng”

“ỀY~~~~”

Người đó vừa mỉm cười gian manh, mắt liếc qua tác giả thì đèn trong trường quay tắt hết!!!

“Đừng có huých vai tôi”_ tác giả khó chịu cầu nhào cô bạn

“Tớ huých vai cậu khi nào!!!”

“....”

Ngay lúc đó, phần đèn chỗ tác giả cùng đoàn quay chương trình cũng được bật lên, chiếu sáng một khu nhỏ trong căn phòng lớn, tác giả liền xoay người nhìn quanh.

[Có một sự hối hận không hề nhẹ ở đâu đây....mẹ ơi!!! Mẹ ơi, sao con cứ vướn vào mấy thứ không đâu ra đâu như thế này chứ hả??? Niệm gì bây giờ nhỉ?? Để xem nào....ừm....quên mẹ....à nam mô a di đà phật, cầu thánh phù hộ cho con. Amen!!!]_ tác giả chắc nịch, niệm câu chú thần thánh trong đầu ba lần rồi bỗng nhiên cũng có chút tự tin [Niệm kiêu này thì thần phật nào cũng ngó qua cho xem hahaha]

(Mong chúa phù hộ cho cô, con chiến bé nhỏ ạ!!!)

Tác giả thờ dài, hướng mắt về phía phần sân ghi hình. Khung hình xung quanh nữ nhân toàn bộ đều là màu đen, chỉ có cái quan tài màu trắng bên cạnh là được sáng tỏ, còn một bên là màn hình ghi lại cảnh quay của tổ đội đã cắt công cắt ghép theo như lời cô bạn tác giả nói.

Dù mặc niệm là bản thân không thể nhìn vào màn hình. Nhưng mà....chẳng những cảm lòng không đau mà còn tròn mắt hào hứng xem mấy thứ trong cờ nhíp kia với tư tưởng

[Toàn đồ ghép thì cần gì ngại, cùng lắm ám ảnh vài ngày]

Nữ chủ trì phía trên thành thực đọc lên từng phần, vẻ mặt cũng rất điềm tĩnh, thậm chí có cười đầy duyên dáng khi trao đổi trực tiếp cùng người xem qua đường dây liên lạc. Tác giả cứ nhìn mãi giữa màn ảnh được chiếu trên truyền hình cùng thái độ của người chủ trì trên kia, xoa cằm tâm đắc:

“Đã lâu tớ chưa từng thấy ai thật sự chuyên tâm và cố gắng đến như vậy đấy”

“Ừ, với mấy thứ này không có gì được đâu”

“Này, cậu có nghe tớ nói gì không??”

“Hả?? Sao?? À, dù sao cậu cũng đứng ở đây, cũng là tác giả, biết được cái gì nên không nên, nên bật mí một chút cho cậu cũng được”

“Lý trí mách bảo tớ không nên nghe!!”

“Có lẽ cậu ít xem truyền hình, thôi huých tẹt thì tớ biết tối ngày cậu chỉ xem hoạt hình và đọc truyện kinh dị đi. Mà...cậu đọc truyện kinh dị rồi đúng không??”

Tác giả nhướn mày nhìn cô bạn bên cạnh mình, tay khoanh, tay mân mê môi_ “Ừ, chủ yếu của Trung Quốc”

“Người nữ chủ trì trên kia, là người thứ hai rồi, còn nhân viên trong tổ trước kia thì tận sáu nhưng hiện tại còn năm thôi”

“Ừ”

“Người chủ trì trước kia cũng là nữ. Cô ấy bị chẹt thang máy chết, ngay lại chung cư của chế tác ở”

“Gian tình??”

“Không, người yêu công khai, cậu có đọc kinh dị mà đúng không!!! Bị chẹt thang máy mà chết đấy!!!”

Vừa nghe đến đây, tác giả liền quay ngoắt sang bên màn hình tivi nhỏ bên cạnh_ “Không bàn nữa, với mấy thứ này không nên mang cảm xúc, cũng không nên nghĩ về nó!!!”

“Do lý do đó, kèm theo những clip đăng lên, hầu như mọi người đều tin chương trình này quay sự thật, lượng người xem chỉ có tăng nên nói chung chương trình cũng có tiếng. Không, ngay từ lúc mới mở màn đã có tiếng rồi, phải nói là ngày một nổi tiếng mới đúng!!!”

“Ừ”_ tác giả mắt vẫn dán vào màn hình nhỏ, chăm chú xem.

Trên khung hình là hình ảnh đoàn người chỉ có năm người quay phim, hai nữ nhân cùng đội trưởng tổ chế tác, cứ như vậy chạy như ma rượt, phía sau lại là một cái xác với cái đầu ngoắt ngoe, còn dính cả một con dao phay trên đó, máu chả ra ròng ròng, họ vừa chạy vừa la. Nhưng chung quy chỉ chạy lòng vòng nhà.

Tác giả chau mày, đưa tầm nhìn sang chỗ khác, tai lại vô tình nghe vào mấy câu thoại của đoàn băng, khiến ánh nhìn vô thức một lần nữa quay trở về

màn ảnh nhỏ kia.

<Ở đâu mà nhiều người vậy?? Tôi chỉ thấy mình cô ta nhưng lại nghe được phía sau cô ta là tiếng hét, tiếng bước chân của nhiều người, sao...sao có thể như vậy chứ!!!>

Quả thực khi người đó vừa lên tiếng xong, xung quanh tiếng hét cũng lớn lên đột ngột, kèm theo đó là những vật dụng xung quanh đều được nâng lên lơ lửng trên không trung.

“Tớ lúc đầu không tin đâu. Nghe mấy tin về thành viên chết bất đắc kì tử trong lúc tác nghiệp, hay nữ chủ trì chết cả”_ cô bạn tiếp tục lên tiếng, vẻ mặt có chút hoảng sợ, thậm chí còn xuất ra lớp mồ hôi mịn.

Tác giả thôi nhìn vào màn hình tivi khi mắt vừa thấy được ảnh chụp của một thứ có hình thù không xác định, Nhân vật chính liền nhìn về hướng cô bạn mình, hai tay cho vào túi quần, thở hắt ra, giọng điệu không âm sắc_ “Cậu đã đi theo??”

“.....”

“Hiểu rồi, biết tông ngay từ đầu cậu lừa tôi mà, thật hối hận, cái cò nhíp này giờ tôi xem là sự thật chứ gì???”

“Hừm”_ cô bạn một bên bặm miệng, người run run_ “Không ngờ cậu dễ bị gạt như vậy”

“....”_ tác giả yên lặng nhìn cô bạn bên cạnh vẫn chưa thôi khúc khích cười

“Lúc họ mang clip về mọi người đều sợ hãi khi xem. Lúc đó họ nói tỏ chế tác họ lần này vì không tìm ra địa điểm nên đã dàn dựng, còn bày ra dụng cụ cùng người nộm đầy sót cả, con dao cũng là đồ thủ công. Lúc đó chúng tôi mới thờ phào yên tâm”_ người bạn cuối người ôm chồng hồ sơ, vờn một tay mở cửa rồi lại quơ quào tìm tay tác giả, cùng kéo người kia ra ngoài hành lang sáng sủa ấm áp

“Vậy còn tấm hình kia??”_ tác giả ôm một nửa chồng hồ sơ sang bên mình

“Chụp lúc đang chạy nhanh nên không rõ, kèm thêm làm nhoè thôi”

“Còn việc cậu bảo đi xem??”

“Tớ dọa cậu thôi, việc nữ chủ trì cũng vậy. Chuyện chẹt thang máy chính là tam sao thất bản mà ra, chứ thật ra cô ấy bị ung thư trước đó. Vì đam mê với lại là bạn bè nên tỏ chế tác cùng cho cô ấy vào nhóm. Rồi mọi chuyện được đồn lên thôi, còn người thứ sáu kia là bởi vì anh ta thấy bên đây toàn gạt người, chán nên chuyển ban rồi và mọi chuyện bắt đầu được đồn quá mức. Vậy thôi, đài truyền hình chuyện gì chẳng có.”

“Dù là thật hay giả nó cũng khiến tớ khó khăn trong vài ngày. Cũng may là giả”_ tác giả chán nản thở dài, chăm chú nhìn cánh cửa phòng quay nặng nề đóng lại, tặc lưỡi_ “Có lẽ lại một đêm khó ngủ, cậu biết tớ hay bị mất ngủ không hả?? Hết chuyện này lại đến chuyện khác”

Cô bạn lại đi tiếp ở phía trước vài bước, tác giả ôm theo đồng giấy tờ chậm rãi nhắc bước theo sau

Chợt cố ấy quay lại, đi lùi, nhướn mày nhìn tác giả_ “Có chuyện gì à??”

“Cũng không quá quan trọng, ngủ đủ là được.”

Cô bạn mỉm cười, xoay người lại, tiếp tục bước đi, chỉ là chậm lại một chút_ “Sao không đến chỗ bác sĩ tâm lý miễn phí của cậu ấy”

“Thôi, phiền lắm, cô ấy dạo này có niềm vui mới rồi”

“Ghê vậy, người như cô ấy mà cũng có niềm vui mới sao??”

“Không có hay sao mà so sánh như vậy??”

“Haizz...cuộc đời là một cuốn tiểu thuyết nay viết mai xé, xé xong vẫn thấy trang kế còn in chữ trang trước. Làm xong hối không kịp”_ cô bạn nhìn tác giả, nhún vai, vẻ mặt chán nản vô cùng.

Vừa lúc có nhân viên đi qua, cô bạn liền kéo người ta lại, đưa hết đồng hồ sơ trong tay hai người, chỉ cầm lại một hồ sơ cho mình, rồi cả hai tiếp tục bước đi.

Tác giả tiếp lời câu chuyện dang dở_ “Cái đó chỉ có tuổi trẻ bông bột hoặc những người thiếu suy nghĩ thôi thím hai”

“Hừ, cậu xem, tớ thích một người ở tại đây”

“Yêu đồng nghiệp là không tốt”

“Tớ quyết định tỏ tình với anh ta”

“Đã??”

“Ừ”

“Sau đó??”

“Anh ta từ chối, tiếng lành đồn xa. Haizz ya”

“Tiếng lành???”

“Cũng chả lành mấy đâu, ngược lại có khi nhiều hơn kia” _ cô ấy lè lưỡi một chút, lắc đầu lại nhún vai

“Người đó có được gặp không??”

“Tối rồi, anh ta ở tầng này”

“Phát thanh viên??”

“Ừ”

Cửa thang máy vừa mở, hai người vừa mới một chân ra được ngoài thì lại có một thanh niên vội vàng chạy vào

“Ồ, chào cậu, lại đi lấy tin à, ở đâu thế??” _ cô bạn mỉm cười vô cùng thân thiện, giờ tay vỗ vai cậu thanh niên, tác giả lại thờ ơ đưa mắt nhìn những màn hình nhỏ trên tường đang liên tục chiếu quảng cáo.

“A, chị trưởng, em lấy tin ở chỗ cảnh sát”

“Đi đường cẩn thận”

“Vâng, chào chị”

Cửa thang máy đóng, cô bạn bước đi trước, tác giả chậm chạp theo sau, mắt lại nhìn xuống dưới sảnh, nhìn đến cậu thanh niên hối hả chạy mất, thờ ơ hỏi _ “Chị trưởng???”

“Trưởng ban biên tập”

“Sao không ngồi một chỗ??”

“Tớ không muốn tụt mớ”

Nghe cô bạn nói vậy, tác giả cũng chẳng buồn tình mỉm cười mỉa mai mà chăm chú đánh giá người bạn của mình một lần nữa từ trên xuống dưới, cả hai lại tiếp tục người trước người sau chậm chạp bước đi _ “Cậu nhìn cũng được mà. Mà vậy cũng hay, được lòng quần chúng”

“Ừ, tiện nhiều thứ”

Tác giả nhìn một vòng tầng lầu, thờ dãi, chậm rì rì nói chuyện _ “Đi xa vậy, tối về chân lại nặng như đeo chì cho xem”

“Cậu được cái than vãn, lèm bèm là giỏi”

“Tớ đói nữa!!!”

“Còn vài ban nữa, cũng đủ cho cậu bao quát một vòng”

“Tớ chỉ muốn bao quát căn tin nơi này”

“.....”

Yên lặng chưa được lâu, người phía trước chợt đi chậm lại vài bước để song song cùng tác giả, tò mò nhìn nhân vật chính _ “À, cậu vẫn còn ở cùng nam nhân đó à???”

“Ừ”

“Ghê nhỉ, năm cấp ba tớ đâu có thấy hai người thân thiết gì lắm đâu”

“Xi, bển đổ cuối đời của tui đó”

“Hả???”

“Hả gì chứ!! Cậu nghĩ tớ sẽ ế như cậu sao???”

“À, không phải là nghĩ, tớ chắc chắn cậu sẽ ế. Nhưng thật không ngờ”

“Con này, chị có bảo kê từ nhỏ tới lớn đấy nhé!!!”

“Thanh mai trúc mã???”

“Ừ”

“Hèn gì!!!”

“Gì chứ???”

“Tính nết của cậu, người theo thì nhiều thật đấy, nhưng không ai dám tỏ tình cũng đúng. Nam nhân ở chung đã lâu, rõ mọi tật xấu của cậu thì quá hợp rồi”

“Hừ, nói về mặt nào tớ cũng thấy bản thân tốt đẹp cả, được cái hơi vô tâm”

“Là quá vô tâm, không nhớ câu nói của cô ta à?”

“Cô nào???”

Nghe tác giả hỏi, người kia lại vờ mỉm cười thần bí, lấy một ngón tay che miệng, mắt nhìn quanh_ “Người đã khuất tớ không nói tên, thôi cứ bịa là người không được nhắc tới đi”

“Sao???”

“Quả thật ngoài cái vô tâm cậu còn được cái mau quên nữa”

Tác giả vẫn thờ ơ, dùng giọng điệu của người lười biếng mà đối đáp với người phía trước mình_ “Không phải quên mà là chưa nhớ kịp”

“Đừng bao biện”

“Cô...à, người không được nhắc nói cái gì???”

“Haizz, hôm đó cả ba cùng đi thả bộ trong sân, hình như lúc đó cậu nhìn ai đấy, cô ta hỏi cậu nhìn cái gì, cậu lại bảo không có, và cô ta đã nói cậu hay có cái nhìn và thái độ rất khi người!!!”

“Này, cái đấy là không quan tâm, khi người chỗ nào???”

Đến trước một phòng, cô ấy lại dừng chân, hít thở thật sâu, mỉm cười với cảnh cửa rồi mở cửa bước vào_ “Chả biết!!”

Tác giả chau mày, nhắc chân đạp nhẹ mông cô bạn_ “Sao cứ đào hố rồi bỏ trống vậy???”

“Tớ đào cậu rồi, nhưng nhìn lại thì không hiểu sao toàn là tớ nằm hố, cậu thì lấp đất, thôi, thà bỏ còn hơn”

“Ý tớ là vậy đó, cậu có đào thì tự mà lấp, đừng có bỏ dở chừng, dở dở ương ương ai biết đường mà lấp”

Vẫn như ban trước, vừa để tác giả đứng yên một chỗ thì cô bạn lại đến chỗ của hai người phát thanh viên một nam một nữ bên trên, cười chào hỏi vui vẻ với cô gái và khẽ cúi đầu đưa hồ sơ cho nam nhân bên cạnh rồi nhanh chóng xoay người đứng bên cạnh tác giả, động tác rất thuần thục

“Mà, tớ thấy cậu thiếu niên ban nãy cũng được”

Cô bạn đến đứng bên cạnh tác giả, xoa cằm suy nghĩ_ “Cậu nhóc lúc nãy ấy à???”

Vừa nghe cô bạn nói vậy, tác giả lia nhanh ánh mắt nhìn cô bạn đang suy tư của mình và chợt thấy cô ấy mỉm cười. Nhanh chóng trở về tầm nhìn lúc đầu ở phía hai người phát thanh đẹp đẽ trên kia

“Cậu ta rất nhiệt tình, yêu nghề, đôi lúc lại trẻ con, có khi còn thích làm anh hùng sao đó lại im lặng ăn mắng”_ cô bạn mỉm cười, ánh mắt cũng sáng lên khi nhắc đến cậu trai lấy tin ban nãy

“Ừ”

Rồi cả hai cùng chìm vào khoảng không yên lặng hiếm có của cuộc nói chuyện. Đơn giản chỉ đứng cạnh nhau xem chương trình trực tiếp trên kia. Được một nữa lại kéo nhau ra ngoài.

Biết quá rõ sự lười biếng của tác giả, người nọ cũng nhanh chóng đưa mớ tài liệu cho người khác, phân công này nọ rồi kéo tác giả đi, chứ không nán lại hóng chuyện nữa.

Rồi cả hai kéo nhau xuống chiếm cứ căn tin. Người kia vui vẻ gọi món, tác giả thì lại chăm chap, thông thả ăn mấy món trước mặt. Cô bạn cũng không buồn để ý đến biểu hiện quá mức lạnh nhạt, lười nhát của người bạn thân kia.

Vừa đặt đồ ăn xuống bàn, cô liền hồ hởi mở lời, ánh mắt lấp lánh, hai tay chống cằm_ “Này, tớ thật sự mong muốn cũng có một người luôn bên cạnh tôi như cậu vậy”

“Đừng mong được như tớ, cậu là cậu, tôi là tôi, được người như nam nhân rồi sau đó thì sao?? Một khi đã mong ước như ai đó thì cũng như việc thần tượng ai đó, không bao giờ chạm tới được. À, suýt quên trừ vài ngoại lệ nữa.”

“Không phải mong ước để rồi cố gắng sao, từ cố gắng thì sẽ có lúc ước mơ thành sự thật”

“Ước mơ giống mong ước chỗ nào???”

“Không phải đều mơ về một thứ tốt đẹp sao??”

“Giấc mơ thành sự thật??”_ tác giả thở dài, duỗi thẳng chân rồi lười biếng chống cằm, tay kia gõ mặt bàn_ “Cậu có thể tìm ra một nam nhân khác, tốt hơn hiện tại, thương cậu hơn hiện tại, quan tâm cậu gấp đôi, yêu cậu gấp ba, muốn cậu hạnh phúc gấp ngàn, chỉ là cậu thật sự muốn tìm hay không thôi”

“Cậu chỉ luôn nói lý thuyết suông, có khi nào cố gắng đâu, thậm chí ngay lúc cậu chuẩn bị cố gắng thì kết quả tốt đã ở ngay trước mắt”

“Bởi vậy nên tớ mới yêu phải một người luôn cố gắng”_ nói đến đây lại nghiêng đầu, nhún vai_ “Việc cố gắng làm một thứ gì đó rất đang khen ngợi dù có kết quả hay không, bởi vì tớ không thể cố gắng nên tâm mắt luôn bị những người có nhiệt huyết thu hút. Cậu cũng vậy, được đến bây giờ thì cậu cũng đã rất cố gắng, rất đáng được trân trọng”

“Đừng làm tớ muốn khóc như vậy. À, còn nữa, cậu đừng có ra vẻ tốt bụng gạt người ấy nữa!!!”_ cô bạn lấy tay quệt đầu mắt, hấp hấp mũi

Nghe người kia nói, tác giả cũng lười mỉm cười, một tay chống cằm, tay kia lại dùng ống hút khuấy đảo ly nước trước mặt_ “Cậu đã làm rất tốt, chỉ cần làm việc khiến cậu thoải mái thì mọi việc sẽ luôn đúng”

“Tớ thực sự rất thoải mái khi tỏ tình. Nhưng sau đó, tớ lại cảm thấy tổn thương.”_ nói đến đây cô ấy lại phẫn uất, nước mắt lưng tròng nhìn tác giả, thậm chí mắt cũng hoe đỏ.

Nhân vật chính nhìn thấy vẻ mặt kia, mắt lại nhanh chóng nhìn đến sảnh lớn phía trước, tay rút giấy ăn trên bàn ném qua_ “Còn hiện tại”

“Đã không quá quan tâm”

“Cậu cũng thờ ơ chán thôi, nói gì ai!!!”

Cô bạn nghe vậy lại cười ngượng, rồi bất ngờ chồm tới, bậm môi đánh một phát vào vai tác giả, khiến người kia giật mình nhìn cô_ “Cậu nghĩ xem, lúc tớ tổn thương, ai đứng ai sai??”

Tác giả cũng không mắng lại cô bạn, chỉ nghiêng đầu, luồn tay qua mớ tóc mái, hất chúng lên, mỉm cười nhìn cô bạn_ “Không đúng cũng không sai, tùy nhận định mỗi người. Tổn thương chỉ đơn giản giống như việc một đứa nhóc tức giận khi bị giật bánh hoặc bị đánh mà không biết lý do. Khi lớn, con người vốn thích phức tạp nên diễn giải sự giận dữ theo những cụm từ khác nhau theo từng mức độ của nó. Nhưng chung quy vẫn là giận dữ, giận dữ nhưng lại không thể phản kháng hay trách móc. Có thể nói trắng là uất ức. Cậu có giận cũng không sao, việc đó đúng. Con người không nên vô cảm, biết giận biết cười như vậy mới phong phú”

“.....”

Thấy người kia yên lặng, bắt đầu khuấy nước, tác giả lại tiếp tục huyền thuyên_ “Không nhớ à, hi, nộ, ái, ố. vui, giận, yêu, ghét. Nhìn xem, chỉ có giận, không có tổn thương hoặc uất ức trong những trạng thái cơ bản của con người”

“Nhưng mà vẫn có sai lầm, yêu và ghét lại đứng cùng một ranh giới, chỉ là biểu hiện của hai thứ này trái ngược nhau, nhưng chung quy người bị ghét hoặc được yêu vẫn trong lòng một người nào đó, cậu hiện tại thì sao???”

Cô ấy nhìn chăm chú về mỉm cười của tác giả, nhìn nghiêng nhìn dọc, nhìn đến chán mới đưa tầm nhìn sang khung cảnh bên ngoài tấm kính, thờ ơ nói_ “Quên rồi”

“Cảm thấy ra sao??”

“Như bình thường”

“Vậy thì ổn rồi. Mọi thứ đều ổn, đừng lo lắng”

Người đó liền nhìn tác giả, mép môi liền nhếch lên_ “Tớ lo khi nào???”

“Ờ ờ”_ tác giả thờ ơ cầm lên ly nước uống một ngụm_ “Nhìn kĩ thì cũng giống soái ca nhỉ??”

“Ài??”_ cô bạn cũng lập tức mắt nhìn quanh, chỉ thấy cậu thanh niên lấy tin ban này đang có vẻ khá vội vàng. Cậu ta chạy thật nhanh đến quầy, không quên cúi đầu chào cô ấy, rồi mới đến mua vài thứ. Trước khi trở ra vẫn cúi chào cô bạn một cái.

“Thật sự giống sao??”_ cô bạn hào hứng nhìn tác giả

“Không, tớ nhớ lại gương mặt của người phát thanh viên lúc này kia!!!”

“.....”

“Soái ca, là một loài sinh vật trong truyền thuyết, là cực phẩm trong cực phẩm của nhân gian bấy giờ. Chuyện kể rằng, loài đó hầu hết đều có năng lực kiểm tiền thượng thừa, hoạt động rộng khắp các ngành nghề, mang bên ngoài vẻ đẹp câu nhân. Ừm, nhìn chung thì có hai loại, đẹp kiểu thần thánh, nghiêm nghị hoặc hoang dã và hai là đẹp kiểu yêu nghiệt, đảo điên chúng sinh. Tính cách thì đa dạng nhưng chung quy cuối cùng chúng đều chung tình, máu sở hữu cũng nằm dạng ngoài trái đất”_ tác giả nói đến đây bỗng dừng lại dùng, bắt đầu tay khoanh, tay xoa cằm nghiền ngẫm những lời mình nói

Cô bạn thấy tác giả đang suy nghĩ thì rời đi gọi thêm vài món, tiện thể dọn luôn bàn đầy rác của hai người.

Lúc trở lại, người kia vẫn suy ngẫm, cô liền bật cười “Cũng có n truyền thuyết tụng về những sinh vật ngoài trái đất ấy. Soái ca được ghép chung với những thánh vật nằm trong trái đất, mang trong người khả năng vượt hành tinh khi đứng chung với sinh vật thần thánh kia. Và khi hai thứ này cộng hưởng với nhau sẽ tạo ra một hiệu ứng kinh người ảnh hưởng toàn thể bà con, quần chúng”

Nghe người ấy nói xong, tác giả đang ăn dang dở cũng phải nuốt cho nhanh, gật đầu đồng tình liên tục_ “Đúng vậy, đúng vậy”

“Cậu cũng biết ngôn tình à??”

“Đâu, tớ toàn đọc tóm tắt thôi, sự kiện nắn của con người luôn có giới hạn. Với lại không phải đã nói rồi sao!! Chỉ mới đọc tựa đã thấy mệt người, đọc xong vẫn án đã thấy nhũn người, tâm cũng bức rức. Thật sự không muốn đọc chút nào. ”

“Trông cậu xem, tớ giới thiệu cho vài truyện”

“Thôi, cảm ơn. Mà này, sao vào đài mà không thấy ai nổi tiếng tình cò đi ngang vậy??”

“Ồ, tớ tưởng cậu thấy rồi chứ!! Này giờ cũng ba bốn người đấy chứ, phát thanh viên kia cũng là một người, tên tổng chế tác cũng là một người nữa đấy, ngay trước mắt cậu hết đấy”

“Gi, tớ có biết mặt ai đâu, cậu không nói tớ làm sao biết!!!”

“.....”_ nhìn thấy bộ dạng nhìn thì nhìn chứ không hiểu gì của tác giả, cô gái chỉ biết thở dài chép miệng. Vừa lúc lại có một nữ nhân khác, cũng vội vội vàng vàng không chần chừ chạy đến cầm tay cô bạn tác giả

“Chị trưởng, sao chị cứ trốn việc”

“Ồ, trốn việc cơ đấy!!!”_ tác giả ngồi một bên nheo mắt, nhưn mày, tay che miệng cười cười hướng bạn mình

“Sao??”

“Có chuyện gấp cần chị giải quyết”

“Được rồi, được rồi, đi trước nhé, có dịp lại hẹn”_ người đi, vẫn cố ngoái đầu vẫy tay chào tác giả.

Phía bên này, nhân vật chính lại tìm điện thoại, gọi cho nam nhân

“Đón em”

<Ừ, ở yên đó, anh đến công hấn ra>

“Được”

Ngồi ngoe nguẩy chân được một lúc thì lại có tiếng guốc lốp cốp thật nhanh hướng về phía này. Vừa ngước lên nhìn thì lại thấy cô bạn tay cầm điện thoại, bộ dáng gấp gáp, nhanh chóng ngồi lại vị trí cũ, giặt ly nước của tác giả uống một ngụm

Tác giả cũng chả bận tâm người kia thêm, tiếp tục chăm chú vào điện thoại_ “Sao vậy??”

“Có tin nhắn báo họp nhóm, lớp. Cùng đi với tớ!!!”

“Không đi đâu, chả có gì vui”

“Đi, đi chung đi mà”

“Sao chứ, cậu có lý do gì à?? Tớ nhớ trong nhóm anh em kết nghĩa cậu đâu để ý ai đâu”

“....”

“Sao lại yên lặng, có thật à???”

“....”

“Vậy tự đi thì càng có ý nghĩa”

“Cậu mà không đi tớ nói cho nam nhân biết chuyện năm xưa của cậu”

Nghe được người kia dọa mình, tác giả liền khó chịu chau mày nhìn cô_ “Cậu dám đe dọa tớ à!!! Mọi chuyện đều do cậu mà ra, còn dám gọi chuyện”

“Vậy đi chung đi, tư thù giải quyết”

“Không đi, không muốn gặp”

“Chưa chắc anh ta đã ở đó!!!”

“Có cũng không đi, không có thì cũng không đi”

“Đi mà, giúp tớ đi”

“Hừ, nếu muốn tớ đi thì phải tới đón. Nhớ báo trước”

“Ngày mai, buổi chiều nhé, bốn giờ tớ đón cậu”

“Gì chiều hả??”

“Đi mà”

Không chờ tác giả lên tiếng, người kia liền cầm tay tác giả, lắc liên tục_ “Yên lặng là đồng ý. Đi nha. Cảm ơn nhiều. Yêu cậu lắm, bạn tốt của tớ!!!”_ nói xong thì nhanh chóng đứng lên. Vừa chạy ra khỏi căn tin thì cô gái lúc nãy kéo cô bạn lên lên việc lại xuất hiện, khoát tay cô ấy, chắc ăn kéo đi mất.

Tác giả bên này thờ dài, bước ra ngoài, chán nản bước lên xe của nam nhân

“Sao lại xụ mặt như vậy??”

“Phải đi họp lớp”

“Nếu không muốn thì em cứ từ chối”

“Haizz, lỡ hứa rồi. Đòi đúng là cuốn tiểu thuyết viết xong xé, xé xong vẫn thấy trang sau còn in chữ trang vừa xé. Hối không kịp”

“....”

Nam nhân mỉm cười, yên lặng xoa đầu nữ nhân. Tác giả liền kéo dây đai qua để nam nhân khoá lại, bản thân thì cứ di chuyển tìm chỗ ngồi thích hợp, thoải mái nhất.

Chương 16

Câu chuyện giấu diếm năm xưa và tôi không nên tỏ tình (lời mời 2)

Lại nói, trong buổi chiều tác giả còn thân thân ôm chặt gối ôm vào người thì chuông cửa lại réo không ngừng. Réo đến phiền lòng người dân.

Cứ như vậy nữ chính của truyện mạng tâm trạng rất xấu, vẻ mặt rất ngầu cùng thái độ vô cùng khó chịu của mình đi họp nhóm, lớp dưới sự rủ rờ cùng ép buộc của bạn mình.

Cô bạn chở tác giả của chúng ta đến một quán ăn hàn, vừa mở cửa thì mùi thức ăn khiến con người ta nao lòng lại khiến ai đó lại thêm bức mình.

Con người này ngoài tính xấu lúc thức dậy khi không được đủ giấc sẽ có tật xấu mắng chửi thì thêm vào đó là việc sau khi ngủ dậy, bầu không khí xung quanh cần phải yên tĩnh, không khí mát mẻ vài phút để đầu óc ai kia được thả lỏng và thích ứng một chút.

Nhưng nhìn chỗ này xem. Mùi thức ăn nức nỏ, tiếng cười nói khắp nơi vang lên, tiếng ly tách liên tục chạm nhau, ánh đèn vàng bình thường nhẹ dịu thì nay lại khiến người nhìn thật đau mắt.

Hỏi tại sao lúc trên xe không phải đã yên tĩnh sao??

Đáp án là cô bạn của nữ chính không để cô ta yên đâu. Cô ấy đã quên định luật bảo toàn túi tiền của bản thân và mặc kệ việc bảo hoà sự giận dữ, xấu tính của ai đó mà cứ huyên thuyên không ngừng trên xe và nói chuyện ở chế độ max volume vì sợ rằng người ngồi phía sau không sẽ không thể nghe rõ.

Tác giả buồn bực tháo kính của cô bạn mình thử đeo vào, định sẽ làm bà lão khó tính nheo mắt nhìn quanh. Nhưng rồi lập tức trả lại cho người ta, hai ngón trỏ xoa mắt lấy lại tầm nhìn. Sau đó liền bày ra vẻ mặt biểu thị tâm trạng mặc kệ đời của mình, đến ngồi ngay vị trí chủ trì bữa tiệc vẫn chưa ai dám ngồi đằng kia.

“Chào mọi người”_ tác giả vẫn ngồi yên đó, chỉ cúi nhẹ hướng mọi người chào, rồi liền nhìn sang cô bạn nhanh chóng chạy đến, mặc kệ người xung quanh đang nhìn mình chăm chú, cô cùng về mặt vui vẻ vô cùng ngồi ngay bên cạnh tác giả.

“Cậu mời tớ thì cậu trả tiền”_ tác giả một tay gác đùi, tay chống cằm nghiêng đầu nhìn cô bạn đang ngoác miệng chuẩn bị chào mọi người cùng bạn nhưng hiện tại lại cứng đờ quay qua nhìn nữ nhân, một câu chào cũng chưa kịp thoát khỏi miệng.

Cô chán nản thở dài, gật đầu_ “Biết mà”

“Tớ đang ngồi chỗ chủ trì đây”

“Tớ nói, tớ không có đại gia như cậu đâu nhưng cũng biết mời cậu đúng lúc đang ngủ thì coi như tớ vận shit cún thôi”_ cô ấy nâng ly uống lấy một ngụm lớn, thở dài

“Hừ!!”

Tác giả ngoay ngoắt đầu đi, mặc kệ biểu tình buồn cười của người bên cạnh. Cô bạn cũng chẳng để ý nhiều chỉ nghiêng đầu, mỉm cười vì cách cư xử của người bạn thân này rồi bản thân bắt đầu vui vẻ nói chuyện với bạn bè, anh em trong bàn.

Nhìn một lượt quanh bàn, lại bỗng nhiên một mình ngẫm lại thì tác giả đối với thời học sinh của mình thì chỉ có một cụm từ gồm bốn chữ để đúc kết thời thanh xuân tươi mát của mình.

Đó chính là ‘ vô vị’.

Bạn bè thì không thân, anh em khoá trước lẫn khoá sau đều không để tâm đến bất kì ai.

Có lẽ nên đổi là tuổi thanh xuân không mùa xuân đi?!?! Cũng không hẳn vậy, nếu vợ đưa nói tất cả những năm cấp sách đến trường đều vô vị thì cũng không đúng, cũng có chuyện này nọ kia, cũng rất thú vị.

Vậy nên gọi là gì nhỉ??? Tuổi thanh xuân thiếu thốn màu hương???

Thiếu thì thiếu, nhưng do người hay do ta?? Mọi chuyện đều có những khía cạnh riêng của nó, buồn hay vui vẫn là tùy người, tùy tâm trạng và tùy hên xui.

~~~~~

Một hôm nào đó.

“Cười anh đi”

Nam nhân vẻ mặt nghiêm túc, không chút dao động đứng trước mặt nữ nhân đang chăm chú ăn mà ngo lời.

Nữ nhân kia miệng đầy bánh, ngay khi nghe nam nhân trước mắt nói chuyện thì đôi mắt liền tròn xoe ngạc nhiên, miệng cố nhai hết đồng bánh, tay thì nhét mấy miếng cuối vào miệng. Ăn xong, quăng bịch, vuốt ngực, lại cuối người lấy hộp sữa bên cạnh nốc một ngụm, lắc lư người một chút.

Nam nhân có chút buồn cười nhưng vẫn cố nghiêm túc, khẽ ho nhẹ_ “Làm gì vậy??”

“Sáng nay chưa ăn sáng nên mới ăn bánh, vừa uống thêm sữa, lắc qua lắc lại chúng sẽ hoà quyện vào nhau, bánh sẽ nở hết sức có thể trong bụng và em sẽ no!!!”_ nữ nhân trả lời rất hiển nhiên rồi lại vờn tay, chuẩn bị nhắm đến món tiếp theo

“....”

[Tôi không nên tỏ tình lúc em ấy đang ăn!!!]

“Ờ, mà anh nói chuyện được từ khi nào vậy?? Có nói với ai trước đó chưa?? Hay em là người đầu tiên???”_ dù là hỏi chuyện nhưng nữ nhân chỉ nhìn nam nhân một chút, rồi lại nhìn đồ ăn trong tay mà mỉm cười

“Vé thứ ba”

“Ồ, ghê vậy, mà này câu đầu tiên khi gặp em, anh nên nói là ‘ bánh nè ăn đi’ để thể hiện sự quan tâm của anh chứ không phải ‘ cưới anh đi’ để gây sốc, sẽ ghen chết đó!!!”

“Tôi thật lòng”

“Nhưng em hiện tại không thật dạ, muốn đi ăn chung không??”_nữ nhân vẫn như cũ ngu ngốc đối với đồ ăn vẫn là quá mức tình yêu vô hạn đối thủ, vui vẻ kéo tay nam nhân đi kiểm ăn.

~~~~~

Như bao hôm nào.

“Cưới anh đi”_nam nhân rút kinh nghiệm xương máu, thừa dịp lúc nữ nhân tay không bánh, dạ dày đã đầy căng mà kéo người ấy đến tỏ tình

“Anh có thấy con cún nhỏ vừa chạy qua không??”_nữ nhân cổ ngó nghiêng tìm kiếm cái đuôi ngắn ngủn, tứ chi thấp chùng của con cún nào đó

“Nghe anh nói gì không?”_nam nhân vẫn nắm tay người ấy không hề buông lơi, ánh mắt tràn đầy kiên định

Nữ nhân ngờ ngác nghiêng đầu, cắn môi, chau mày rồi như bừng sáng liền hờn nói_“Có, nhớ kĩ lắm, cuối tuần vừa rồi anh vừa đồng ý cho em nuôi cún, giờ đang đi bắt nè!!!”

“Em lơ tời”

“Đương nhiên!!! Người sao có thể ví với cún, cũng như độ dễ thương của cún không thể bì được với ác ma nhà bên. Em là thiếu nữ, không phải thiếu phụ. Đương nhiên sẽ để ý cún con”_nữ nhân vừa nói vừa gạt gù cho lời nói được cho là quá mức ưu tú của chính bản thân mình, ánh mắt bỗng dưng bị một vật thể thu hút

“Ê, cún con kia, bắt nó đi”_nữ nhân vờ vai nam nhân rồi vùng tay khỏi cái nắm tay của anh thay vào đó lại dặt anh về một bên

Nam nhân nhìn nữ nhân cứ ở đằng sau không dám bắt cún chỉ biết ngu ngốc chạy theo sau cùng khuôn mặt vui vẻ, nam nhân lại thờ dài, đến bắt hộ người kia

[Tôi không nên tỏ tình khi trước đó đã hứa gì đó với em]

~~~~~

Người nam nhân ấy.

“Cuộc đời nha, vốn sống là đã khó nên đừng có làm khổ nhau thêm. Đúng là chân lý!!! Đúng vậy, quá mức cao thâm. Chỉ có người thông minh như mình mới nghiệm ra. Ghê thiệt!!!”_tác giả đóng lại quyển sách, vuốt cằm,gật gù tâm đắc với chân lý của mình.

Cùng lúc đó nam nhân đến, đặt xuống đĩa trái cây, ngồi bên cạnh tác giả, cầm lấy quyển sách xem một chút rồi mỉm cười.

“Vậy chịu cưới anh chưa?”

“Không!!!”_tác giả nhanh chóng chớp lấy đĩa trái cây,chạy đi vào phòng, đóng cửa. Nam nhân nhìn theo, lẳng lặng thờ dài

[Tôi không nên tỏ tình lúc em ấy đang ra sức suy diễn]

(Cuộc đời cũng lắm điều tàn bạo quá đi TT.TT tôi có phần buồn cười cho anh đấy nam chính ahahahaha)

~~~~~

Vẫn luôn kiên trì.

“Sau hôm nay đột nhiên lại chăm chỉ như vậy??”_nam nhân đặt mớ tài liệu xuống đối diện tác giả, cả người cũng ngồi xuống, chống cằm nhìn con người đang chăm chú làm việc trước mặt.

Cô ấy rất chuyên tâm làm việc, nghe anh hỏi cũng chỉ nhìn đưa mắt nhìn anh xong rồi lại nhìn màn hình, ngón tay chưa một lúc dừng gõ phím

“Phải làm cho lẹ, đến lúc anh ôm giấy tờ lại đây làm việc thì em không thể viết gì thêm cả!!!”

“Anh đặc biệt đến thế sao??”

“Cũng không hẳn, lúc anh làm việc còn nghiêm túc hơn nữa kia, sẽ khiến người khác tự ti mà trốn đi, chả muốn làm tiếp, nên tốt nhất trong lúc em còn tự tin bản thân mình hiện tại muốn làm việc thì anh đi đâu đó chơi đi”_nữ nhân một tay vẫn bấm phím, tay kia ngoắc ngoắc xua đuổi nam nhân

“Vậy chỉ cần anh không làm việc là được???”

“Đúng vậy”

Nam nhân mỉm cười nhìn máy tính đã được khởi động của mình, úp nó lại, chuyển đến ngồi bên cạnh nữ nhân, nằm dài trên bàn, nghiêng mặt nhìn nữ nhân ngàn năm mới nghiêm túc được một lúc ngẩn trước mắt

“Đừng nhìn như vậy!!!”_nữ nhân chau mày, môi hơi vênh khó chịu nói

Còn nam nhân lại hứng thú nhưn mày, mỉm chi cười_“Sao?”

“Nếu là người khác nhìn thì em mặc kệ, nhưng nhìn về mặt lúc này của anh thì rất là mất cảm hứng đấy!!!”

“Thế đừng làm việc nữa”

“Không phải anh nói phải viết cho xong sao??”

“Giờ không muốn em làm nữa”

“Kì vậy?? Thôi rút ra, lát làm không xong anh lại bắt chẹt thì mệt lắm!!!”

“Cười thôi đi”_nam nhân bỗng dung nổi hứng nghiêm túc cầu hôn, nữ nhân nghe được mấy lời kia tay ngưng gõ bàn phím khiến nam nhân nhưn mày, mỉm cười vui vẻ.

Nhưng chưa được năm giây, người kia lại tiếp tục chăm chỉ gõ phím, chép miệng_“Đẹp!!! Không được quấy phá nhân viên công vụ”

[Tôi không nên tỏ tình lúc đang đùa nhây với em ấy]

~~~~~

Cùng về thực tế.

Tác giả mỉm cười ngu ngốc khi nhớ chuyện xưa, tay ngu ngốc nâng ly nước, lại ngu ngốc uống, uống xong vẫn ngu ngốc mỉm cười nhớ tiếp câu chuyện xưa.

(Ai nói đi!!! Nói cho tôi biết nữ chính của tôi không ngốc đi!!!! Tâm hồn tôi bị tổn thương bởi cô ta!!! Con mắt đó!!! * xách dép chọi màn hình* Đây!! Của ta liên hoàn dép, đít dép tôi có sọc rằn đây, chà mặt cô là để dầu đó!!! Lần sau tôi sẽ đóng đinh vào đít dép!!!)

“Cậu làm gì cứ nhìn hần mà cười hoài vậy??”_cô bạn bên cạnh tác giả huých nhẹ vai nữ nhân, để giúp tư tưởng không tưởng tượng nổi của nữ chính chịu quay về với thực tại tàn khốc.

Sau khi được nhắc nhở thì nữ nhân liền điều chỉnh tiêu cự và phát hiện mình đang nhìn ai, hướng về phía nào.

Tác giả liền ngưng mỉm cười, mặt liền như bị đông cứng, ngón tay trở đang cầm tay khẽ gõ nhẹ mặt bàn, xoay mặt đi nơi khác, nhẹ chau mày, thờ dài_[Haiz...mình đã quên, hiện tại đang họp lớp, vậy mà tư tưởng lại phóng tới nam nhân đáng ghét kia..thật không ra gì!!! Lại còn vừa ngơ vừa hướng người né tránh mà cười ngốc, không phải quá tai hại sao??]

Nâng lên uống một ngụm liền muốn phun ra, khó hiểu nhìn ly nước rồi nhìn cô bạn

“Này tớ nói, ly của tớ cậu cũng nhầm được à??”

“Không hề ỹ”

Cô bạn về mặt hơi hồng, đưa người đến gần tác giả, mỉm cười, nhưn mày_“Sao nào?? Vẫn thấy hần ấn tượng như xưa lại mất hồn à??”

Tác giả dùng ly rượu ban nãy, đẩy ngược cô bạn trở ra_“Uống nhiều rồi đó”

“Hahaha, tớ hiểu cậu mà”_cô ấy vui vẻ cầm lấy ly rượu, gắp cho mình một miếng thịt, cuộn rau rồi hạnh phúc ăn nó

“....”

[Tôi có những điều kiên kị, nhưng người bên cạnh lại luôn thích thử thách tôi mà vượt qua nó. Chẳng giống hai người kia chút nào. Mà, cũng không trách được. Bản thân thờ ơ, gặp phải thờ ơ cũng coi như phải trả giá cho sự thờ ơ vậy]

Vừa tự mắng mình xong thì điện thoại lại có tin nhắn, vừa nhìn máy thì chau nhưng miệng lại mỉm cười

Tin nhắn là một đoạn clip nhỏ được quay lên bởi một thư kí với nhân vật chính là nam nhân đang rất nghiêm túc, chú tâm vào công việc của mình

[Vừa nghĩ liền có, cũng quá linh đi!_ tác giả cứ replay đoạn clip liên tục và bắt đầu ngu người ngồi nhìn điện thoại]

“Có gì vui à??” _ một giọng nam nhân vang lên bên tay, tác giả mang theo vẻ mặt hường phấn của thiếu lữ đôi mươi mỉm cười nhìn về hướng của chủ nhân giọng nói.

Nhưng nhìn nhau mỉm cười thân thiện chưa được ba giây, nữ nhân liền trở về biểu cảm bình thản, chống cằm, giờ điện thoại ra trước mặt nam nhân với đoạn clip đang chạy đề anh ta xem

“Nhìn người đẹp làm việc”

“Haha ai vậy??”

“Nam nhân của tôi”

“...” _ nam nhân dừng hẳn nụ cười trên môi, tay lúng túng vỗ nhẹ điện thoại lên lòng bàn tay, mỉm cười ngượng nghịu vô cùng.

Còn tác giả thì lại thả người tựa lưng vào ghế, lạnh nhạt nhìn đoàn người đông cứng trước mặt _ “Chúng ta làm gì tiếp theo đây??”

Một bàn ăn vẫn đang náo nhiệt bởi vì cuộc nói chuyện của hai người nên đều yên lặng mà lắng nghe. Đến lúc tác giả thờ ơ hỏi thì mọi người liền như được lấy lại tin thần, bắt đầu bàn bạc sẽ cùng nhau đi đâu. Nam nhân vẫn yên lặng nhấm ít rượu ngay bên cạnh tác giả, cô bạn đã được đuổi đi đến ngồi cạnh một người nam nhân đàn anh năm đó, về mặt hí hửng lắm.

Tác giả mặc kệ, chăm chú vào điện thoại, nam nhân bên cạnh cũng không giữ được kiên nhẫn, lén lút nhìn

<Được>

<Ừ>

Tác giả cất lại điện thoại vào túi, thông thả bỏ tay vào túi áo khoát, khuôn mặt chuyển qua vui vẻ nhìn xung quanh, ai hỏi gì cũng đều vui vẻ trả lời lịch sự, thay đổi ngoài sức tưởng tượng.

“Em không đi cùng à???” _ nam nhân bỗng nhiên mỉm cười khó hiểu. Nâng lên ly rượu nhỏ, uống hết.

“Không, bỗng dưng đau đầu nên chắc về sớm, thật tiếc khi không thể đi cùng mọi người rồi”

“Em gọi ý rồi lại không đi à??”

“Haha hẹn có dịp lại gặp cũng được mà”

“Em ghét tôi??”

“Hừm?? Đâu có, tôi vốn không ghét ai hay thứ gì cả”

“Em đừng trẻ con như vậy”

Nghe được lời nói của người say bên cạnh. Tác giả có chút khó chịu, chau mày quyết định yên lặng

“Không phải bảo tôi là tình đầu của em sao??”

“À, là do tôi lúc đó non nớt, chưa nghĩ xa được. Nhưng đừng lo, tôi lúc đó hay bây giờ nay cả tim đập nhanh khi gặp anh cũng không có, có thể quy chung là sự hứng thú của một đứa nhỏ khi thấy thứ mới lạ đi”

“Em nói dối!!!”

[Đừng làm tôi trong như nữ nhân đi quyến rũ nam nhân rồi bỏ rơi như vậy, rất buồn nôn đấy]

“Sao cũng được, chuyện tôi phủ nhận anh là tình đầu không phải đã nói trước đó rồi sao??”

“Em nghĩ tôi tin??” _ anh ta nhướn mày, vẻ mặt vô thách thức

“...”

[Làm ơn đừng để bản thân tôi cảm thấy hối hận khi đã ngu ngốc đến đây, cuộc đời của tôi có đủ ngu ngốc rồi.]

“Em có biết, tôi vì mấy lời đó mà luôn cảm thấy khó xử”

“Vậy tôi cảm thấy anh nên quên nó đi thì hơn”

“Tôi quên không được, em cứ làm tôi khó chịu, bốn năm rồi, lúc nào cũng vậy. Em biết mọi thứ về tôi, nhưng em thì ngay cả số điện thoại mà tôi có em cũng nhần tâm mà đòi đi”

“Đó là của cô ta cho, không phải tôi đưa” tác giả chỉ thẳng ngón trỏ về phía cô bạn đang giả vờ lấy cớ say rượu mà ôm cánh tay của anh lớn lộp trên, nghiêng ngả qua lại, cười nói liên hồi. còn có đôi lúc giả vờ đáng yêu

[Sao tôi lại có thể quên cô ta được nhỉ??] tác giả chuyển ngón tay sang xoa nhẹ cái trán đau nhức của mình

Nam nhân bên cạnh lại bỗng dưng chìm vào biển lặng. Một mình nhâm nhi ly rượu nhỏ

Mất nửa tiếng để một đề xuất được mọi người đồng tình. Đến khi mọi người đều ra cửa bắt taxi đến địa điểm tiếp theo thì một mình tác giả lại tách hướng trái ngược, thong thả bước đi.

Nhưng đi chưa được vài bước đã bị kéo lại

“Đi cùng anh” nam nhân đã bắt được taxi, đi đến rất tự nhiên cầm tay tác giả định kéo đi nhưng nữ nhân này lại bước lên, xoay người sang đối diện anh ta, đôi mắt cong nữa vàng trắng

“Tôi bận rồi, có duyên sẽ gặp”

Tác giả cười mỉm chỉ, xoay chân rồi xoay người nhanh chóng đi đến chiếc xe đậu ngoài kia, ngồi hẳn vào ghế sau, một mồi nhắm mắt nằm ngả ra ghế, không quan tâm nam nhân kia đang chạy theo sau đuôi xe mình. Thư kí cứ ngấp ngừng nhưng rồi lại thôi, yên lặng lấy xe để nữ nhân nằm yên không thông báo việc bị theo dõi.

Người đó theo tác giả đến hẳn công ty, nhưng đến công ty thì được nhưng vào được hay không lại là chuyện khó đoán. Thư kí không về phòng làm việc ngay, để tác giả tự đi đến điểm cần thiết, còn bản thân thì đi sang phòng giám sát, mỉm cười khi thấy tên theo dõi kia đang bị bảo vệ trái ngăn phải cản không cho vào

Tác giả chán nản lắc lư người đến cửa phòng tổng giám, lấy tay gạt nhẹ lay cầm rồi lại dùng chân đá cánh cửa đi.

Cửa mở, nữ nhân lao đảo đi vào, lắc lư nghiêng ngả rồi ngã sấp xuống bộ sofa trong phòng, thờ dài nghiêng mặt nhìn nam nhân vẫn đang làm việc bên kia, bỗng nhiên tác giả mỉm cười híp mắt.

[Thật yên bình]

“Này”

Nam nhân vẫn chăm chú làm việc, dùng sự yên lặng để trả lời

“Anh chắc biết việc nam xưa em có tỏ tình với một người khác không??” tác giả vẫn nằm dài, nghiêng đầu nhìn nam nhân, trong đầu lại nghĩ đến một câu [Nam nhân đẹp nhất lúc nghiêm túc là đây sao??]

Nam nhân khi nghe câu nói của nữ nhân nhà mình thì cây bút đang múa không ngừng kia rốt cục cũng chịu dừng lại trong thoáng chốc rồi lại tiếp tục

“Em có thể nói tiếp”

Nữ nhân đảo mắt tính toán suy nghĩ xem bản thân nên nói gì và lời lẽ ra sao thì mới tốt. Phải đúng lúc, đúng thời điểm, phù hợp tâm trạng thì thú tội mới tốt. nhất là lúc nam nhân đang làm việc. Tác giả tự mặc niệm như thế!!!

“Ờ thì....Nghe nói chuyện năm đó cũng nhiều người biết mà, anh chả lẽ lại không nghe?? Hôm nay em gặp những ai chắc anh cũng phải biết chứ??”

“Em cứ nói, có khi nghe xong tôi sẽ nhớ”

“Sao lại xưng tôi?? Anh biết rồi đúng không?”

“Hiện tại em là của tôi, không cần nhắc chuyện xưa”

“Chỉ hỏi anh có biết không thôi mà, được rồi, coi như em sai vì đã khơi chuyện. Xin lỗi!!” nữ nhân buồn bực ngồi dậy, nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài...à không, chạy sang phòng của hai thư kí riêng.

Nam nhân phòng thư kí nghe tiếng mở cửa không cố kị liền ngồi ngả ra sau, mỉm cười chăm chú xem ai dám không gõ cửa mà đường hoàng xông thẳng vào như vậy.

“Sao về mặt lại ngầu như vậy rồi??” nam nhân vờ mặt hoa nở, nâng lại kính nhìn tác giả phăm phăm đi thẳng vào phòng làm việc của mình rồi ngồi phịch xuống sofa rồi chuyển sang nằm úp mặt vào trong rồi lại như bất bình mà ngồi dậy, đầu tóc rối loạn

“Nam nhân kia của anh đâu rồi?”

“Cậu ấy ngủ trong phòng kia” _ tay gõ lên mặt bàn, nhướn mày hứng thú nhìn ừ dột gương mặt cùng ghen tị tầm nhìn của nữ nhân trước mắt

“Chúc mừng hạnh phúc” _ tác giả chép miệng, liếc ngang giả dối chúc mừng

“Vậy ra người phóng tin đồn là em?”

“Không phải anh thừa nhận sao?”

“Không phải em đi tam sao thất bản à?” _ nam nhân khoé miệng ngày một cong, vẻ mặt hứng thú vô cùng

“Em thấy sự thật”

“Lúc nào?”

“Hừ, hai nam nhân ở cùng phòng, không phải cũng lâu ngày sinh tình sao?? Thế giới bây giờ có điều gì lại không thể, việc em phóng tin chỉ là giúp hai người từ bị bám đuôi lại chuyển thành người được hâm mộ, thế không tốt sao?”

“Tôi vẫn thích cảm giác được nữ nhân vây quanh hơn, với lại tháng rồi vừa chia tay bạn gái”

“Cưới nữ nhân là đồng nghiệp phiền phức lắm, em là nghĩ cho anh. Thế khi nào hai người nam nhân các anh sống cùng nhau thì nhớ nói, để còn báo cho công ty soạn tiền hĩ”

“Hahahaha, chắc tôi ế tới cuối đời rồi” _ nam nhân vui vẻ mang đến hủ kẹo thủy tinh, mở sẵn nắp đặt lên bàn trước mặt tác giả, bản thân lui về chỗ ngồi làm việc của mình.

“Nam nhân trong phòng kia sẽ giúp anh không ế đâu. Về phương diện này, nửa chữ hối hận em cũng không biết đánh vắn”

“Biết đọc là hay rồi”

“....”

“Nói nghe xem, mặt sao lại ngầu như vậy?? Cãi nhau à?”

Nghe đến đây, tác giả liền bĩu môi. Mắt liếc đến cánh cửa hai phòng ngủ đóng chặt bên kia _ “Anh có nghĩ anh ấy bết chuyện năm xưa em ngu ngốc tò tính với người khác không?”

“Biết chứ”

“....” _ tác giả thở dài, yên lặng nằm xuống, xoay mặt vào trong, tâm tình chán nản vô cùng

“Nhờ vậy, cậu ấy mới chịu mở miệng mà tỏ tình với em” _ nam nhân vừa nói vừa cười khi nhớ lại chuyện lúc xưa

“... ”

“Vậy mà đũa nhóc như em lại làm lơ, tới bây giờ cũng vậy” _ nam nhân nhún vai, vẻ mặt hiển nhiên nhìn người kia bởi vì nghe mình nói mà bật dậy

“Anh ấy đáng bị như vậy!!!”

Tác giả tức giận, ngồi dậy, vuốt ngược tóc lên rồi vươn tay bóc kẹo trên bàn bỏ vào miệng, thở mạnh rồi lại nằm xuống, còn nam nhân ngồi bên máy tính bỗng nhiên xem điện thoại rồi tự mình mỉm cười

<Ở đây>

<Đang mắng cậu ngu ngốc> _ nam nhân mỉm cười, gian ác nhìn qua tác giả rồi lại nhìn điện thoại

Nhắn tin này xong, anh ta liền nhanh chóng ném điện thoại ra phía xa bàn làm việc, ném lên nó một cuốn sách lớn che lại, bản thân thì an nhàn chống tay lên bàn, bắt chéo chân mỉm cười nhìn nữ nhân đang ngoắt ngoài trên sofa

“Hahahaha nghĩ lại thì lúc đó em cũng chỉ là đứa nhóc, suốt ngày bên cạnh cậu ta, gặp được nam nhân có cách ứng xử, quan tâm khác lạ, em bị thu hút là đương nhiên, không trách được” _nói đến đây anh ta lại cười_ “Nhưng không ngờ trình độ cả thềm chống chọi của em đã vượt ngưỡng thần thánh rồi”

Tác giả lại đổi vị trí, chân vắt ngược lên thành ghế, nửa người nằm trên ghế, đầu thì lọt ra ngoài, nhắm mắt thở sâu_ “Là tại tính tình nam nhân đó rất xấu, em bất ngờ phát hiện nên liền cắt đứt, không ngờ đến giờ vẫn như chủ nợ tìm được con nợ xưa, chạy trốn không kịp”

“Sao lại phải chạy??”

“Nếu không chạy thì em nghĩ mình sẽ đánh chết anh ta, nên tốt nhất vẫn là né tránh”

“Anh ta làm gì xấu??”

Tác giả lại chuyển mình, nâng đầu chuyển sang nằm xuôi nhưng hai chân vẫn vắt lên thành tựa lưng của ghế_ “Không nhắc chuyện xưa, chỉ là em nhìn thấy, cảm thấy bất bình nên không muốn mình quen biết, xem như chưa từng gặp mặt”

“Vậy còn việc tỏ tình??”

Nghe được đến đây hoặc có thể là do chịu hết nổi tư thế, tác giả chuyển sang úp sấp, vắt ngược người lại qua thành tay vịn, tay đong đưa qua lại mắt thì nhìn theo cử động qua lại của cánh tay_ “Là do cá cược, tuổi trẻ bông bột, hiếu thắng, thừa tự tin và quá nhiều ngu ngốc, hiện tại cũng như thế”

“Thế sao lại bỏ chạy sang đây??”

Nghe hỏi vậy, tác giả liền ngóc đầu lên, úp tay, nâng cằm gác lên thành tựa của ghế, nghiêng người nhìn nam nhân_ “Nam nhân xưng tôi, chả thèm nhìn ai, thái độ lại nghiêm túc đến buồn bực. Hiện tại nhớ lại, lại càng giận. Giận từ trong ra tới ngoài, muốn bùng cháy từ ngón chân lên đỉnh đầu. Tức không tả nổi”

“Thật vô cơ”

“Haizz, thế nên mới sang đây, em ngủ một chút, mệt rồi” _tác giả cúi người, chậm chạp ghé dưới kéo ra ngăn tủ, lôi ra thêm gối và một cái chăn cho bản thân

“Này, tôi có tò mò?”

Mặc người kia hỏi, tác giả vẫn chăm chỉ xoay sở tìm chỗ nằm thoải mái, kéo chăn lên rồi mới nhìn nam nhân_ “Sao??”

“Em từng tỏ tình với cậu ta chưa??”

“Lúc trước không. Hiện tại đừng mong, tương lai khỏi ước. Em không tỏ tình với anh ta đâu. Tên đáng ghét đó!!!” _tác giả thở dài, gờ tay gác qua trán che tầm nhìn lại

“Hahaha”

Một lúc lâu sau~~~

“Có nghe rõ không??” _nam nhân xoay xoay điện thoại với màn hình điều chỉnh của thiết bị nào đó

“Rõ”

“Ừ, thiết bị mới nhập mà. Được rồi, biết tương lai mệnh mệnh của mình rồi nên cậu mau mau đưa tiểu tình nhân của cậu về đi, để tôi còn làm việc”

“Không phải tình nhân”

“Được rồi, đưa vợ bé nhỏ đánh đá, khó bảo về đi”

“Sốt rồi” _đại ác nam ánh nhìn nguy hiểm hướng thư kí nam nhân bắn tia

“Ách, không phải tại anh”

~~~~~

Nam nhân vẫn kiên trì.

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Giả được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Câu chuyện giấu giếm năm xưa và tôi không nên tỏ tình (lời mời 2)

Lại nói, trong buổi chiều tác giả còn thân thân ôm chặt gối ôm vào người thì chuông cửa lại réo không ngừng. Réo đến phiền lòng người dân.

Cứ như vậy nữ chính của truyện mang tâm trạng rất xấu, vẻ mặt rất ngầu cùng thái độ vô cùng khó chịu của mình đi họp nhóm, lớp dưới sự rủ rê cùng ép buộc của bạn mình.

Cô bạn chở tác giả của chúng ta đến một quán ăn hàn, vừa mở cửa thì mùi thức ăn khiến con người ta nao lòng lại khiến ai đó lại thêm bức mình.

Con người này ngoài tính xấu lúc thức dậy khi không được đủ giấc sẽ có tật xấu mắng chửi thì thêm vào đó là việc sau khi ngủ dậy, bầu không khí xung quanh cần phải yên tĩnh, không khí mát mẻ vài phút để đầu óc ai kia được thả lỏng và thích ứng một chút.

Nhưng nhìn chỗ này xem. Mùi thức ăn nức nở, tiếng cười nói khắp nơi vang lên, tiếng ly tách liên tục chạm nhau, ánh đèn vàng bình thường nhẹ dịu thì nay lại khiến người nhìn thật đau mắt.

Hỏi tại sao lúc trên xe không phải đã yên tĩnh sao??

Đáp án là cô bạn của nữ chính không để cô ta yên đâu. Cô ấy đã quên định luật bảo toàn túi tiền của bản thân và mặc kệ việc bảo hoà sự giận dữ, xấu tính của ai đó mà cứ huyền thuyên không ngừng trên xe và nói chuyện ở chế độ max volume vì sợ rằng người ngồi phía sau không sẽ không thể nghe rõ.

Tác giả buồn bức tháo kính của cô bạn mình thử đeo vào, định sẽ làm bà lão khó tính nheo mắt nhìn quanh. Nhưng rồi lập tức trả lại cho người ta, hai ngón trở xoa mắt lấy lại tầm nhìn. Sau đó liền bày ra vẻ mặt biểu thị tâm trạng mặc kệ đời của mình, đến ngồi ngay vị trí chủ trì bữa tiệc vẫn chưa ai dám ngồi đằng kia.

“Chào mọi người” _ tác giả vẫn ngồi yên đó, chỉ cúi nhẹ hướng mọi người chào, rồi liền nhìn sang cô bạn nhanh chóng chạy đến, mặc kệ người xung quanh đang nhìn mình chăm chú, cô cùng vẻ mặt vui vẻ vô cùng ngồi ngay bên cạnh tác giả.

“Cậu mời tớ thì cậu trả tiền” _ tác giả một tay gác đùi, tay chống cằm nghiêng đầu nhìn cô bạn đang ngoác miệng chuẩn bị chào mọi người cùng bạn nhưng hiện tại lại cứng đờ quay qua nhìn nữ nhân, một câu chào cũng chưa kịp thoát khỏi miệng.

Cô chán nản thở dài, gật đầu _ “Biết mà”

“Tớ đang ngồi chỗ chủ trì đây”

“Tớ nói, tớ không có đại gia như cậu đâu nhưng cũng biết mời cậu đứng lúc đang ngủ thì coi như tớ vận shit cún thôi” _ cô ấy nâng ly uống lấy một ngụm lớn, thở dài

“Hừ!!”

Tác giả ngoay ngoắt đầu đi, mặc kệ biểu tình buồn cười của người bên cạnh. Cô bạn cũng chả để ý nhiều chỉ nghiêng đầu, mỉm cười vì cách cư xử của người bạn thân này rồi bản thân bắt đầu vui vẻ nói chuyện với bạn bè, anh em trong bàn.

Nhìn một lượt quanh bàn, lại bỗng nhiên một mình ngẫm lại thì tác giả đối với thời học sinh của mình thì chỉ có một cụm từ gồm bốn chữ để đúc kết thời thanh xuân tươi mát của mình.

Đó chính là ‘vô vị’.

Bạn bè thì không thân, anh em khoá trước lẫn khoá sau đều không để tâm đến bất kì ai.

Có lẽ nên đổi là tuổi thanh xuân không mùa xuân đi?!?! Cũng không hẳn vậy, nếu vợ đùa nói tất cả những năm cấp sách đến trường đều vô vị thì cũng không đúng, cũng có chuyện này nọ kia, cũng rất thú vị.

Vậy nên gọi là gì nhỉ??? Tuổi thanh xuân thiếu thốn màu hương???

Thiếu thì thiếu, nhưng do người hay do ta?? Mọi chuyện đều có những khía cạnh riêng của nó, buồn hay vui vẫn là tùy người, tùy tâm trạng và tùy hên xui.

~~~~~

Một hôm nào đó.

“Cười anh đi”

Nam nhân vẻ mặt nghiêm túc, không chút dao động đứng trước mặt nữ nhân đang chăm chú ăn mà ngó lơ.

Nữ nhân kia miệng đầy bánh, ngay khi nghe nam nhân trước mắt nói chuyện thì đôi mắt liền tròn xoe ngạc nhiên, miệng cố nhai hết miếng bánh, tay thì nhét mấy miếng cuối vào miệng. Ăn xong, quăng bịch, vuốt ngực, lại cuối người lấy hộp sữa bên cạnh nốc một ngụm, lắc lư người một chút.

Nam nhân có chút buồn cười nhưng vẫn cố nghiêm túc, khẽ ho nhẹ_ “Làm gì vậy??”

“Sáng nay chưa ăn sáng nên mới ăn bánh, vừa uống thêm sữa, lắc qua lắc lại chúng sẽ hoà quyện vào nhau, bánh sẽ nở hết sức có thể trong bụng và em sẽ no!!!” _nữ nhân trả lời rất hiển nhiên rồi lại vươn tay, chuẩn bị nhắm đến món tiếp theo

“....”

[Tôi không nên tỏ tình lúc em ấy đang ăn!!!]

“Ê, mà anh nói chuyện được từ khi nào vậy?? Có nói với ai trước đó chưa?? Hay em là người đầu tiên???” _đều là hỏi chuyện nhưng nữ nhân chỉ nhìn nam nhân một chút, rồi lại nhìn đồ ăn trong tay mà mỉm cười

“Vé thứ ba”

“Ồ, ghê vậy, mà này câu đầu tiên khi gặp em, anh nên nói là ‘bánh nè ăn đi’ để thể hiện sự quan tâm của anh chứ không phải ‘cười anh đi’ để gây sốc, sẽ ghen chết đó!!!”

“Tôi thật lòng”

“Nhưng em hiện tại không thật dạ, muốn đi ăn chung không??” _nữ nhân vẫn như cũ ngu ngốc đối với đồ ăn vẫn là quá mức tình yêu vô hạn đối thủ, vui vẻ kéo tay nam nhân đi kiếm ăn.

~~~~~

Như bao hôm nào.

“Cười anh đi” _nam nhân rút kính nghiệm xương máu, thừa dịp lúc nữ nhân tay không bánh, dạ dày đã đầy căng mà kéo người ấy đến tỏ tình

“Anh có thấy con cún nhỏ vừa chạy qua không??” _nữ nhân cố ngó nghiêng tìm kiếm cái đuôi ngắn ngủn, tứ chi thấp chững của con cún nào đó

“Nghe anh nói gì không?” _nam nhân vẫn nắm tay người ấy không hề buông lơ, ánh mắt tràn đầy kiên định

Nữ nhân ngơ ngác nghiêng đầu, cắn môi, chau mày rồi như bừng sáng liền hớn hờ nói_ “Có, nhớ kĩ lắm, cuối tuần vừa rồi anh vừa đồng ý cho em nuôi cún, giờ đang đi bắt nè!!!”

“Em lo tôi”

“Đương nhiên!!! Người sao có thể ví với cún, cũng như độ dễ thương của cún không thể bì được với ác ma nhà bên. Em là thiếu nữ, không phải thiếu phụ. Đương nhiên sẽ để ý cún con” _nữ nhân vừa nói vừa gạt gù cho lời nói được cho là quá mức ưu tú của chính bản thân mình, ánh mắt bỗng dưng bị một vật thể thu hút

“Ê, cún con kia, bắt nó đi” _nữ nhân vờ vai nam nhân rồi vùng tay khỏi cái nắm tay của anh thay vào đó lại dạt anh về một bên

Nam nhân nhìn nữ nhân cứ ở đằng sau không dám bắt cún chỉ biết ngu ngốc chạy theo sau cùng khuôn mặt vui vẻ, nam nhân lại thờ dài, đến bắt hộ người kia

[Tôi không nên tỏ tình khi trước đó đã hứa gì đó với em]

~~~~~

Người nam nhân ấy.

“Cuộc đời nha, vốn sống là đã khó nên đừng có làm khổ nhau thêm. Đúng là chân lý!!! Đúng vậy, quá mức cao thâm. Chỉ có người thông minh như mình mới nghiệm ra. Ghê thiệt!!!” _tác giả đóng lại quyển sách, vuốt cằm, gạt gù tâm đắc với chân lý của mình.

Cùng lúc đó nam nhân đến, đặt xuống đĩa trái cây, ngồi bên cạnh tác giả, cầm lấy quyển sách xem một chút rồi mỉm cười.

“Vậy chịu cười anh chưa?”

“Không!!!” _ tác giả nhanh chóng chớp lấy đĩa trái cây, chạy đi vào phòng, đóng cửa. Nam nhân nhìn theo, lẳng lặng thở dài

[Tôi không nên tỏ tình lúc em ấy đang ra sức suy diễn]

(Cuộc đời cũng lắm điều tàn bạo quá đi TT.TT tôi có phần buồn cười cho anh đấy nam chính ahahahaha)

~~~~~

Vẫn luôn kiên trì.

“Sau hôm nay đột nhiên lại chăm chỉ như vậy??” _ nam nhân đặt mở tài liệu xuống đối diện tác giả, cả người cũng ngồi xuống, chống cằm nhìn con người đang chăm chú làm việc trước mặt.

Cô ấy rất chuyên tâm làm việc, nghe anh hỏi cũng chỉ nhìn đưa mắt nhìn anh xong rồi lại nhìn màn hình, ngón tay chưa một lúc dừng gõ phím

“Phải làm cho lẹ, đến lúc anh ôm giấy tờ lại đây làm việc thì em không thể viết gì thêm cả!!!”

“Anh đặc biệt đến thế sao??”

“Cũng không hẳn, lúc anh làm việc còn nghiêm túc hơn nữa kia, sẽ khiến người khác tự ti mà trốn đi, chả muốn làm tiếp, nên tốt nhất trong lúc em còn tự tin bản thân mình hiện tại muốn làm việc thì anh đi đâu đó chơi đi” _ nữ nhân một tay vẫn bấm phím, tay kia ngoắc ngoắc xua đuổi nam nhân

“Vậy chỉ cần anh không làm việc là được???”

“Đúng vậy”

Nam nhân mỉm cười nhìn máy tính đã được khởi động của mình, úp nó lại, chuyển đến ngồi bên cạnh nữ nhân, nằm dài trên bàn, nghiên mặt nhìn nữ nhân ngàn năm mới nghiêm túc được một lúc ngẩn trước mắt

“Đừng nhìn như vậy!!!” _ nữ nhân chau mày, môi hơi vênh khó chịu nói

Còn nam nhân lại hứng thú nhưn mày, mỉm cười _ “Sao?”

“Nếu là người khác nhìn thì em mặc kệ, nhưng nhìn vẻ mặt lúc này của anh thì rất là mất cảm hứng đấy!!!”

“Thế đừng làm việc nữa”

“Không phải anh nói phải viết cho xong sao??”

“Giờ không muốn em làm nữa”

“Kì vậy?? Thôi rút ra, lát làm không xong anh lại bắt chẹt thì mệt lắm!!!”

“Cười tôi đi” _ nam nhân bỗng đứng nổi hứng nghiêm túc cầu hôn, nữ nhân nghe được mấy lời kia tay ngưng gõ bàn phím khiến nam nhân nhưn mày, mỉm cười vui vẻ.

Nhưng chưa được năm giây, người kia lại tiếp tục chăm chỉ gõ phím, chép miệng _ “Đẹp!!! Không được quấy phá nhân viên công vụ”

[Tôi không nên tỏ tình lúc đang đùa nhây với em ấy]

~~~~~

Cùng về thực tế.

Tác giả mỉm cười ngu ngốc khi nhớ chuyện xưa, tay ngu ngốc nâng ly nước, lại ngu ngốc uống, uống xong vẫn ngu ngốc mỉm cười nhớ tiếp câu chuyện xưa.

(Ai nói đi!!! Nói cho tôi biết nữ chính của tôi không ngốc đi!!!! Tâm hồn tôi bị tổn thương bởi cô ta!!! Con mắt đó!!! * xách dép chọi màn hình* Đây!! Của ta liên hoàn dép, đứt dép tôi có sọc rằn đấy, chà mặt cô là để dấu đó!!! Lần sau tôi sẽ đóng đinh vào đứt dép!!!)

“Cậu làm gì cứ nhìn hấn mà cười hoài vậy??” _ cô bạn bên cạnh tác giả huyếch nhẹ vai nữ nhân, để giúp tư tưởng không tưởng tượng nổi của nữ chính chịu quay về với thực tại tàn khốc.

Sau khi được nhắc nhở thì nữ nhân liền điều chỉnh tiêu cự và phát hiện mình đang nhìn ai, hướng về phía nào.

Tác giả liền ngưng mỉm cười, mặt liền như bị đông cứng, ngón tay trở đang cầm tay khẽ gõ nhẹ mặt bàn, xoay mặt đi nơi khác, nhẹ chau mày, thờ dài [Haiz....mình đã quên, hiện tại đang họp lớp, vậy mà tư tưởng lại phóng tới nam nhân đáng ghét kia..thật không ra gì!!! Lại còn vừa ngơ vừa hướng người né tránh mà cười ngốc, không phải quá tai hại sao??]

Nâng lên uống một ngụm liền muốn phun ra, khó hiểu nhìn ly nước rồi nhìn cô bạn

“Này tớ nói, ly của tớ cậu cũng nhằm được à??”

“Không để ý”

Cô bạn vẽ mặt hơi hồng, đưa người đến gần tác giả, mỉm cười, nhướn mày_ “Sao nào?? Vẫn thấy hần ần tượng như xưa lại mất hồn à??”

Tác giả dừng ly rượu ban nãy, đẩy ngược cô bạn trở ra_ “Uống nhiều rồi đó”

“Hahaha, tớ hiểu cậu mà” _ cô ấy vui vẻ cầm lấy ly rượu, gấp cho mình một miếng thịt, cuộn rau rồi hạnh phúc ăn nó

“....”

[Tôi có những điều kiên kị, nhưng người bên cạnh lại luôn thích thử thách tôi mà vượt qua nó. Chả giống hai người kia chút nào. Mà, cũng không trách được. Bản thân thờ ơ, gặp phải thờ ơ cũng coi như phải trả giá cho sự thờ ơ vậy]

Vừa tự mắng mình xong thì điện thoại lại có tin nhắn, vừa nhìn máy thì chau nhưng miệng lại mỉm cười

Tin nhắn là một đoạn clip nhỏ được quay lên bởi một thư kí với nhân vật chính là nam nhân đang rất nghiêm túc, chú tâm vào công việc của mình

[Vừa nghĩ liền có, cũng quá linh đi] _ tác giả cứ replay đoạn clip liên tục và bắt đầu ngu người ngồi nhìn điện thoại

“Có gì vui à??” _ một giọng nam nhân vang lên bên tay, tác giả mang theo vẻ mặt hường phấn của thiếu lữ đôi mươi mỉm cười nhìn về hướng của chủ nhân giọng nói.

Nhưng nhìn nhau mỉm cười thân thiện chưa được ba giây, nữ nhân liền trở về biểu cảm bình thản, chống cằm, giờ điện thoại ra trước mặt nam nhân với đoạn clip đang chạy để anh ta xem

“Nhìn người đẹp làm việc”

“Haha ai vậy??”

“Nam nhân của tôi”

“....” _ nam nhân dừng hẳn nụ cười trên môi, tay lúng túng vỗ nhẹ điện thoại lên lòng bàn tay, mỉm cười ngượng nghịu vô cùng.

Còn tác giả thì lại thả người tựa lưng vào ghế, lạnh nhạt nhìn đoàn người đông cứng trước mặt_ “Chúng ta làm gì tiếp theo đây??”

Một bàn ăn vẫn đang náo nhiệt bởi vì cuộc nói chuyện của hai người nên đều yên lặng mà lắng nghe. Đến lúc tác giả thờ ơ hỏi thì mọi người liền như được lấy lại tinh thần, bắt đầu bàn bạc sẽ cùng nhau đi đâu. Nam nhân vẫn yên lặng nhấp ít rượu ngay bên cạnh tác giả, cô bạn đã được đuổi đi đến ngồi cạnh một người nam nhân đàn anh năm đó, vẻ mặt hí hửng lắm.

Tác giả mặc kệ, chăm chú vào điện thoại, nam nhân bên cạnh cũng không giữ được kiên nhẫn, lén lút nhìn

<Được>

<Ừ>

Tác giả cất lại điện thoại vào túi, thông thả bỏ tay vào túi áo khoát, khuôn mặt chuyển qua vui vẻ nhìn xung quanh, ai hỏi gì cũng đều vui vẻ trả lời lịch sự, thay đổi ngoài sức tưởng tượng.

“Em không đi cùng à???” _ nam nhân bỗng nhiên mỉm cười khó hiểu. Nâng lên ly rượu nhỏ, uống hết.

“Không, bỗng dưng đau đầu nên chắc về sớm, thật tiếc khi không thể đi cùng mọi người rồi”

“Em gợi ý rồi lại không đi à??”

“Haha hẹn có dịp lại gặp cũng được mà”

“Em ghét tôi??”

“Hừm?? Đâu có, tôi vốn không ghét ai hay thứ gì cả”

“Em đừng trẻ con như vậy”

Nghe được lời nói của người say bên cạnh. Tác giả có chút khó chịu, chau mày quyết định yên lặng

“Không phải bảo tôi là tình đầu của em sao??”

“À, là do tôi lúc đó non nớt, chưa nghĩ xa được. Nhưng đừng lo, tôi lúc đó hay bây giờ nay cả tim đập nhanh khi gặp anh cũng không có, có thể quy chung là sự hưng thú của một đứa nhỏ khi thấy thứ mới lạ đi ”

“Em nói dối!!!”

[Đừng làm tôi trong như nữ nhân đi quyến rũ nam nhân rồi bỏ rơi như vậy, rất buồn nôn đấy]

“Sao cũng được, chuyện tôi phủ nhận anh là tình đầu không phải đã nói trước đó rồi sao??”

“Em nghĩ tôi tin??” _anh ta nhướn mày, vẻ mặt vô thách thức

“...”

[Làm ơn đừng để bản thân tôi cảm thấy hối hận khi đã ngu ngốc đến đây, cuộc đời của tôi có đủ ngu ngốc rồi.]

“Em có biết, tôi vì mấy lời đó mà luôn cảm thấy khó xử”

“Vậy tôi cảm thấy anh nên quên nó đi thì hơn”

“Tôi quên không được, em cứ làm tôi khó chịu, bốn năm rồi, lúc nào cũng vậy. Em biết mọi thứ về tôi, nhưng em thì ngay cả số điện thoại mà tôi có em cũng nhắn tâm mà đổi đi”

“Đó là của cô ta cho, không phải tôi đưa” _tác giả chỉ thẳng ngón trỏ về phía cô bạn đang giả vờ lấy cớ say rượu mà ôm cánh tay của anh lớn lớp trên, nghiêng ngả qua lại, cười nói liên hồi..còn có đôi lúc giả vờ đáng yêu

[Sao tôi lại có thể quên cô ta được nhỉ??] _tác giả chuyển ngón tay sang xoa nhẹ cái trán đau nhức của mình

Nam nhân bên cạnh lại bỗng dưng chìm vào biển lặng. Một mình nhâm nhi ly rượu nhỏ

Mất nửa tiếng để một đề xuất được mọi người đồng tình. Đến khi mọi người đều ra cửa bắt taxi đến địa điểm tiếp theo thì một mình tác giả lại tách hướng trái ngược, thông thả bước đi.

Nhưng đi chưa được vài bước đã bị kéo lại

“Đi cùng anh” _nam nhân đã bắt được taxi, đi đến rất tự nhiên cầm tay tác giả định kéo đi nhưng nữ nhân này lại bước lên, xoay người sang đối diện anh ta, đôi mắt cong vừa vàng trắng

“Tôi bận rồi, có duyên sẽ gặp”

Tác giả cười mỉm chỉ, xoay chân rồi xoay người nhanh chóng đi đến chiếc xe đậu ngoài kia, ngồi hẳn vào ghế sau, mệt mỏi nhắm mắt nằm ngả ra ghế, không quan tâm nam nhân kia đang chạy theo sau đuôi xe mình. Thư kí cứ ngáp ngừng nhưng rồi lại thôi, yên lặng lái xe để nữ nhân nằm yên không thông báo việc bị theo dõi.

Người đó theo tác giả đến hẳn công ty, nhưng đến công ty thì được nhưng vào được hay không lại là chuyện khó đoán. Thư kí không về phòng làm việc ngay, để tác giả tự đi đến điểm cần thiết, còn bản thân thì đi sang phòng giám sát, mỉm cười khi thấy tên theo dõi kia đang bị bảo vệ trái ngăn phải cản không cho vào

Tác giả chán nản lắc lư người đến cửa phòng tổng giám, lấy tay gạt nhẹ lay cầm rồi lại dùng chân đá cánh cửa đi.

Cửa mở, nữ nhân lao đảo đi vào, lắc lư nghiêng ngả rồi ngã sấp xuống bộ sofa trong phòng, thờ dãi nghiêng mặt nhìn nam nhân vẫn đang làm việc bên kia, bỗng nhiên tác giả mỉm cười híp mắt.

[Thật yên bình]

“Này”

Nam nhân vẫn chăm chú làm việc, dùng sự yên lặng để trả lời

“Anh chắc biết việc nam xưa em có tỏ tình với một người khác không??” _tác giả vẫn nằm dài, nghiêng đầu nhìn nam nhân, trong đầu lại nghĩ đến một câu [Nam nhân đẹp nhất lúc nghiêm túc là đây sao??]

Nam nhân khi nghe câu nói của nữ nhân nhà mình thì cây bút đang múa không ngừng kia rốt cục cũng chịu dừng lại trong thoáng chốc rồi lại tiếp tục

“Em có thể nói tiếp”

Nữ nhân đảo mắt tính toán suy nghĩ xem bản thân nên nói gì và lời lẽ ra sao thì mới tốt. Phải đúng lúc, đúng thời điểm, phù hợp tâm trạng thì thú tội mới tốt. nhất là lúc nam nhân đang làm việc. Tác giả tự mặc niệm như thế!!!

“Ờ thì....Nghe nói chuyện năm đó cũng nhiều người biết mà, anh chả lẽ lại không nghe?? Hôm nay em gặp những ai chắc anh cũng phải biết chứ??”

“Em cứ nói, có khi nghe xong tôi sẽ nhớ”

“Sao lại xưng tôi?? Anh biết rồi đúng không?”

“Hiện tại em là của tôi, không cần nhắc chuyện xưa”

“Chỉ hỏi anh có biết không thôi mà, được rồi, coi như em sai vì đã khơi chuyện. Xin lỗi!!” _nữ nhân buồn bực ngồi dậy, nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài...à không, chạy sang phòng của hai thứ kị riêng.

Nam nhân phòng thư kị nghe tiếng mở cửa không cố kị liền ngồi ngả ra sau, mỉm cười chăm chú xem ai dám không gõ cửa mà đường hoàng xông thẳng vào như vậy.

“Sao vẻ mặt lại ngầu như vậy rồi??” _nam nhân vẽ mặt hoa nở, nâng lại kính nhìn tác giả phăm phăm đi thẳng vào phòng làm việc của mình rồi ngồi phịch xuống sofa rồi chuyển sang nằm úp mặt vào trong rồi lại như bất bình mà ngồi dậy, đầu tóc rối loạn

“Nam nhân kia của anh đâu rồi??”

“Cậu ấy ngủ trong phòng kia” _tay gõ lên mặt bàn, nhướn mày hứng thú nhìn ừ dột gương mặt cùng ghen tị tâm nhìn của nữ nhân trước mắt

“Chúc mừng hạnh phúc” _tác giả chép miệng, liếc ngang giả dối chúc mừng

“Vậy ra người phóng tin đồn là em??”

“Không phải anh thừa nhận sao??”

“Không phải em đi tam sao thất bản à??” _nam nhân khoé miệng ngày một cong, vẻ mặt hứng thú vô cùng

“Em thấy sự thật”

“Lúc nào??”

“Hừ, hai nam nhân ở cùng phòng, không phải cũng lâu ngày sinh tình sao?? Thế giới bây giờ có điều gì lại không thể, việc em phóng tin chỉ là giúp hai người từ bị bám đuôi lại chuyển thành người được hâm mộ, thế không tốt sao??”

“Tôi vẫn thích cảm giác được nữ nhân vây quanh hơn, với lại tháng rồi vừa chia tay bạn gái”

“Cười nữ nhân là đồng nghiệp phiền phức lắm, em là nghĩ cho anh. Thế khi nào hai người nam nhân các anh sống cùng nhau thì nhớ nói, để còn báo cho công ty soạn tiền hỉ”

“Hahahaha, chắc tôi ế tới cuối đời rồi” _nam nhân vui vẻ mang đến hủ kẹo thủy tinh, mở sẵn nắp đặt lên bàn trước mặt tác giả, bản thân lui về chỗ ngồi làm việc của mình.

“Nam nhân trong phòng kia sẽ giúp anh không ế đâu. Về phương diện này, nửa chữ hối hận em cũng không biết đánh vắn”

“Biết đọc là hay rồi”

“....”

“Nói nghe xem, mặt sao lại ngầu như vậy?? Cãi nhau à??”

Nghe đến đây, tác giả liền bĩu môi. Mắt liếc đến cánh cửa hai phòng ngủ đóng chặt bên kia _“Anh có nghĩ anh ấy bết chuyện năm xưa em ngu ngốc tỏ tình với người khác không??”

“Biết chứ”

“....” _tác giả thờ dài, yên lặng nằm xuống, xoay mặt vào trong, tâm tình chán nản vô cùng

“Nhờ vậy, cậu ấy mới chịu mở miệng mà tỏ tình với em” _nam nhân vừa nói vừa cười khi nhớ lại chuyện lúc xưa

“... ”

“Vậy mà đũa nhóc như em lại làm lơ, tới bây giờ cũng vậy” _nam nhân nhún vai, vẻ mặt hiền nhìn nhìn người kia bởi vì nghe mình nói mà bật dậy

“Anh ấy đáng bị như vậy!!!”

Tác giả tức giận, ngồi dậy, vuốt ngược tóc lên rồi vươn tay bóc kẹo trên bàn bỏ vào miệng, thờ mạnh rồi lại nằm xuống, còn nam nhân ngồi bên máy tính bỗng nhiên xem điện thoại rồi tự mình mỉm cười

<Ở đây>

<Đang máng cậu ngu ngốc> _nam nhân mỉm cười, gian ác nhìn qua tác giả rồi lại nhìn điện thoại

Nhắn tin này xong, anh ta liền nhanh chóng ném điện thoại ra phía xa bàn làm việc, ném lên nó một cuốn sách lớn che lại, bản thân thì an nhàn chống tay lên bàn, bắt chéo chân mỉm cười nhìn nữ nhân đang ngoắt ngoài trên sofa

“Hahahaha nghĩ lại thì lúc đó em cũng chỉ là đũa nhóc, suốt ngày bên cạnh cậu ta, gặp được nam nhân có cách ứng xử, quan tâm khác lạ, em bị thu hút là đương nhiên, không trách được” _nói đến đây anh ta lại cười _”Nhưng không ngờ trình độ cả thèm chóng chán của em đã vượt ngưỡng thần thánh rồi”

Tác giả lại đổi vị trí, chân vắt ngược lên thành ghế, nửa người nằm trên ghế, đầu thì lọt ra ngoài, nhắm mắt thờ sâu _“Là tại tính tình nam nhân đó rất xấu, em bất ngờ phát hiện nên liền cắt đứt, không ngờ đến giờ vẫn như chủ nợ tìm được con nợ xưa, chạy trốn không kịp”

“Sao lại phải chạy??”

“Nếu không chạy thì em nghĩ mình sẽ đánh chết anh ta, nên tốt nhất vẫn là né tránh”

“Anh ta làm gì xấu??”

Tác giả lại chuyển mình, nâng đầu chuyển sang nằm xuôi nhưng hai chân vẫn vắt lên thành tựa lưng của ghế _“Không nhắc chuyện xưa, chỉ là em nhìn thấy, cảm thấy bất bình nên không muốn mình quen biết, xem như chưa từng gặp mặt”

“Vậy còn việc tỏ tình??”

Nghe được đến đây hoặc có thể là do chịu hết nổi tư thế, tác giả chuyển sang úp sấp, vắt ngược người lại qua thành tay vịn, tay đong đưa qua lại mắt thì nhìn theo cử động qua lại của cánh tay _“Là do cá cược, tuổi trẻ bông bột, hiếu thắng, thừa tự tin và quá nhiều ngu ngốc, hiện tại cũng như thế”

“Thế sao lại bỏ chạy sang đây??”

Nghe hỏi vậy, tác giả liền ngóc đầu lên, úp tay, nâng cằm gác lên thành tựa của ghế, nghiêng người nhìn nam nhân _“Nam nhân xưng tôi, chả thèm nhìn ai, thái độ lại nghiêm túc đến buồn bực. Hiện tại nhớ lại, lại càng giận. Giận từ trong ra tới ngoài, muốn bùng cháy từ ngón chân lên đỉnh đầu. Tức không tả nổi”

“Thật vô cớ”

“Haizz, thế nên mới sang đây, em ngủ một chút, mệt rồi” _tác giả cúi người, chậm chạp ghé dưới kéo ra ngăn tủ, lôi ra thêm gối và một cái chăn cho bản thân

“Này, tôi có tò mò?”

Mặc người kia hỏi, tác giả vẫn chăm chỉ xoay sở tìm chỗ nằm thoải mái, kéo chăn lên rồi mới nhìn nam nhân _“Sao??”

“Em từng tỏ tình với cậu ta chưa??”

“Lúc trước không. Hiện tại đừng mong, tương lai khỏi ước. Em không tỏ tình với anh ta đâu. Tên đáng ghét đó!!!” _tác giả thở dài, gãi tay gác qua trán che tầm nhìn lại

“Hahaha”

Một lúc lâu sau~~~

“Có nghe rõ không??” _nam nhân xoay xoay điện thoại với màn hình điều chỉnh của thiết bị nào đó

“Rõ”

“Ừ, thiết bị mới nhập mà. Được rồi, biết tương lai mệnh mệnh tử của mình rồi nên cậu mau mau đưa tiểu tình nhân của cậu về đi, để tôi còn làm việc”

“Không phải tình nhân”

“Được rồi, đưa vợ bé nhỏ đánh đá, khó bảo về đi”

“Sốt rồi” _đại ác nam ánh nhìn nguy hiểm hướng thư kí nam nhân bắn tia

“Ách, không phải tại anh”

~~~~~

Nam nhân vẫn kiên trì.

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đột xuất phá đám và hẹn hò công khai (lời mời 3-hết???)

“Mau uống” nam nhân đặt xuống ly nước cùng đĩa nhỏ đầy thuốc xuống trước mặt nữ nhân đang nằm dài trên sofa, khoanh tay chờ người kia uống thuốc.

“Thôi, không uống, trước sau gì cũng hết bệnh, cũng có ra ngoài đâu mà sợ” _tác giả chán nản vươn tay đẩy đĩa thuốc ra xa xa một chút

“Uống thuốc”

“Anh làm gì mà vội như thế! Có việc bận thì mau đi làm, thuốc lát sẽ uống, đừng lo” _nữ nhân cứ nằm úp người xuống sofa, cánh tay chìa ra ngoài cứ ngoắt qua ngoắt lại xua đuổi nam nhân

“Không bận, nhưng em phải uống thuốc đúng giờ”

“Đã tới giờ đâu, không phải sáng vừa uống mà. Uống đến nổi lúc nào cũng thấy xót ruột cả!!”

“Không phải đều ăn rồi mới uống sao??”

“Cho ăn bánh ngọt thì sẽ no liền. Đảm bảo luôn!!!”

“Mau uống thuốc”

Thấy nam nhân cứ hối thúc, nữ nhân mới chịu ngồi dậy, vuốt lại mớ tóc bù xù, ngạc nhiên nhìn đĩa thuốc trước mắt _“Thuốc cảm gì mà tận mười bốn viên!!!!”

“Lúc sáng em không ý kiến”

“Em lúc đó là không để ý. Đảm bảo kê sai!!! Chỉ bị sốt nhẹ, cảm thường thì làm gì tới mười bốn viên. Gọi trùng lang băm rồi!!! Chắc chắn luôn!!!” _nữ nhân chu môi, tay chỉ đĩa thuốc kiên nghị

“Thuốc của bác sĩ Minh”

(Ôi mẹ ơi!?!? Cái tên đầu tiên trong truyện của tui!!!. Tôi đã cố suy nghĩ ra cách né tránh để khỏi phải gọi tên nhân vật nhưng bất lực thiệt. Não đóng băng cả rồi)

“Anh khai bệnh hay bác ấy đến khám???” _nữ nhân ánh mắt hoài nghi nhìn đại nam nhân trước mặt

Nam nhân ngó lơ sang chỗ khác _ “Khám hay khai thì vẫn bấy nhiêu thuốc, ngoan, mau uống hết”

“Nhưng mà lần trước cũng chỉ có tám viên. Được rồi, uống bảy viên, tối uống bảy viên còn lại!!!”

Nữ nhân lăm bằm, kéo đĩa thuốc ra trước mặt, lựa ra bảy viên mình cảm thấy ưng mắt nhất. Đối với việc nữ nhân uống thuốc, nam nhân bỗng nhiên cố chấp đến lạ thường. Thấy nữ nhân định uống bảy viên thật, nam nhân nhìn qua liễn chau mày, lấy lại mấy viên thuốc trên tay nữ nhân bỏ lại vào đĩa, mặt đối mặt _ “Tin tôi nghiền thành bột cho em uống không??”

Nữ nhân nghe vậy, vẻ mặt liền hiền nhiên cho là đúng, lại lăn ra sofa, ôm gối vào người _ “Cũng được, nghiền mỏng mỏng ra một chút, rắc lên cơm hay canh rồi đưa em cũng được”

“Được” _nam nhân cầm lên đĩa thuốc rồi biến mất dạng trong phòng bếp

“...”

Lát sau nam nhân bưng ra bát cháo thịt bò, tác giả lơ lơ chống tay ngồi dậy, chuyển xuống ngồi hẩn dưới thảm lót sàn, kéo bát cháo đến trước mặt

“Sao còn có màu đỏ, màu xanh màu vàng thế này??”

Nam nhân mặc kệ, chuyển sang xem tivi, nữ nhân khuấy khuấy bát cháo đủ màu trước mắt mình

“Này, nghe bảo thuốc làm như vậy sẽ không còn giá trị gì đâu, cũng như không à!!!” _nói thì nói, bắt bẻ làm nhảm vẫn tiếp tục nhưng tác giả ngồi một hồi vẫn là chậm chậm ăn trước một muỗng

“Ừ Ôi!!! Cứ như việc ăn cơm với cát ấy, ghê quá!!! Vị thì vừa chát vừa đắng” _nữ nhân vẻ mặt phong phú, né tránh bát cháo hắc ám, tay vẫn khuấy, mắt khẽ liếc nam nhân nhưng là ác nam vẫn lăm ngơ, nằm dài trên sofa, tai cắm tai nghe, tay gác trán như đang ngủ

Nữ nhân trề môi, một mình chán nản ăn bát cháo thuốc. Ăn xong thì đẩy bát ra tận tít xa góc bàn, ngả đầu ra sofa nam nhân đang nằm đằng sau, rồi nghiền đầu, vươn tay thử xem nam nhân đã ngủ hay chưa.

“Này, anh ngủ rồi à??”

“...”

Người kia không trả lời, tác giả chép miệng, tay chống gối, tay chống đất để đứng lên. Vừa đứng lên đầu óc liền muốn thăng hoa, lại nghiền người cầm bát cháo đem xuống bếp, tìm nước uống...sẵn tiện, ăn thêm phần cháo bình thường.

Xong xuôi mọi chuyện lại đi ra phòng khách, trèo lên sofa, nằm trên ngực nam nhân, thoả mãn ôm gối nhỏ ra trước bụng, kéo luôn chăn mỏng, thở ra thoải mái rồi lìm dìm ngủ.

Đến chiều thì mơ màng tỉnh dậy đã thấy mình nằm trong phòng ngủ từ khi nào, còn ngoài cửa lại là tiếng chuông cửa inh ỏi vang lên liên tục, điện thoại đầu giường cũng đang rung lên.

Bực dọc vươn tay cầm lấy điện thoại, nheo mắt để nhìn thấy ai gọi đến. Vừa nhìn đến cái tên đang được hiện lên, nữ nhân liễn chau mày, xỏ dép bông vừa nghe điện thoại vừa bước ra ngoài mở cửa nhà.

Cửa vừa mở thì liền có người xông vào nhà. Cô bạn làm ở đài truyền hình vẻ mặt hăm hở, hành động vội vàng chạy vào nhà

“Mau thay quần áo, tớ dẫn cậu đi chơi!!!!” _cô bạn chạy tới chạy lui, vươn tay nắm chốt định mở cửa phòng thì bị tác giả cản lại

“Đi đâu???”

“Công viên”

“Hôm khác được không???”

“Không được, tớ lâu lâu mới rảnh, cậu nhất định phải đi cùng???”

“Từ chối”

“Đi mà, đi cùng tớ đi”

“Hôm nay mệt lắm”

“Đi đi mà, tớ có nhiều chuyện muốn nói, muốn làm cùng cậu lắm đó, đi mà”

Hai người cứ như vậy đứng ở bậc thềm mà năn nỉ, i ôi nhau.

“Ở nhà nói cũng được”

“Thôi mà, đi chung đi”

“Mệt thiệt đó!!!”

“Gì nhìn mặt cậu có thấy gì bất thường đâu?? Đừng có giả vờ!!!”

Cô bạn nói quả thật đúng. Dù cho tác giả có sốt đến bốn mươi độ, vừa chạy hoặc đi bộ đến muốn đứt thở thì về mặt vẫn ngơ và đờ. Không hề biểu hiện chút gì là _”Tôi đang rất mệt, tôi vừa lao lực“.

Làn da thì ít khi nào đỏ ửng lên rất phớt lờ để biểu thị cho bàn dân thiên hạ nghĩ rằng: Người này vẫn ổn.

Không có chút gì gọi là đau đớn hay khó chịu dù thật sự người này đang rất là mệt, chỉ muốn nghỉ ngơi.

“Tớ làm sao mới có thể cho cậu biết là tớ đang mệt??” _tác giả vô cùng mệt mỏi, ngồi hẫ xuống bậc tam cấp nhỏ, nheo mắt ngược nhìn cô bạn

“Có làm cũng không ai biết đâu!!! Đi, mau thay đồ đi cùng tớ đi mà” _người này vậy mà lại ngó lơ, kéo tay tác giả, tiếp tục nài nỉ.

“Cậu làm tớ lại thấy hối hận”

“Biết rồi, biết rồi, đồ để ở đâu, tớ lấy ra đùm rồi thay cho cậu”

“Thôi, để ngo tự xử”

Nữ nhân lắc đầu chán nản đi thay đồ, rồi lững thững, chậm chạp ra xe để cô bạn chờ đi mà vẫn chưa nghĩ ra một điều, tiền hay điện thoại bản thân cũng đều không có mang theo.

Cả hai dừng chân trước khu giải trí ở trung tâm thành phố, mọi người ra vào cũng khá đông và vô cùng nhộn nhịp

“Chiều rồi, đến công viên làm gì??”

Tác giả khó chịu nhìn sang cô bạn vẫn đang phải nhón chân trái ngóng nhìn tìm kiếm ai đó. Đang lúc định đánh con người đang ghét trước mắt một cái thì cô ấy lại hét lớn lên, tay còn vẫy qua vẫy lại hứng thú vô ngần _“Kia rồi, ở đây, đàn anh, em ở đây!!!”

Tác giả đưa mắt nhìn theo hướng của cô bạn, đồng tử từ từ nhỏ lại hoá to, về mặt không tin nổi nhìn về phía hai người nam nhân đang bước đến. Một là người cô bạn thâm thương, người còn lại không ai khác chính là nam nhân đeo bám tác giả hôm họp nhóm lớp.

Nữ nhân không tin nổi nhìn qua bạn mình, kéo mạnh tay áo cô ta khiến người kia chao đảo, khó hiểu nhìn tác giả _”Đi công viên cùng cậu là đây???”

“Ừ, hẹn hò cặp đôi, tớ đi một mình thì ngại lắm, kéo cậu theo, bạn thân mà”

“Tớ có nam nhân của mình, chắc chắn không phải anh ta. Nếu cậu nói, tớ hiển nhiên đưa người của mình tới”

“Hai người có công khai đâu nào!!”

“....”

“Sao đâu, tôi thấy anh ấy rất quan tâm đến cậu mà” _cô bạn huyếch vai, nháy mắt với tác giả, còn mỉm cười thắng lợi bước đến bên cạnh đàn anh, vô cùng tự tin khoát tay anh ta. Tác giả xoay lưng, xoa lấy trán vuốt mặt từ trên xuống rồi ngược nhìn trời

“Kiếp trước tôi nên tội tình gì đây??”

Phía trước là cặp đôi nói cười tíu tít không ngừng nghỉ, bên cạnh lại là nam nhân luôn mỉm cười không lý do, lâu lâu lại nhìn sang nữ nhân đầy yêu mến. Bản thân nữ chính cũng không biết nên làm sao mới đúng phép tắc đây~~~

Vừa qua cổng chính được vài bước, tác giả nhớ ra vài điều liền nhanh chóng cho tay vào túi tìm kiếm. Bước chân bỗng dừng ngừng lại, tay

trái cũng nhanh chóng kiểm tra túi trái, rồi lại chau mày thử kiểm tra lại túi trong, lục cả túi quần. Nam nhân bên cạnh cũng dừng bước, yên lặng quan sát tác giả. Sau đó hắn mỉm cười kéo tay tác giả đi

“Đừng lo nhóc con, hôm nay anh chăm em”

“...”

[Anh nghĩ tôi cần loại nam nhân như anh chăm à???]

Đi được một đoạn nhỏ, hai cặp kéo nhau lên tàu điện để đi đến khu B. Nam nhân không cần hỏi ý kiến hay sự đồng ý của người bên cạnh, chỉ mỉm cười vui vẻ nhìn nữ nhân vội vàng nắm tay kéo người đi

“Cùng đi nào”

Bốn người đi đến khu của xe điện dừng, định là sẽ mỗi cặp một chiếc. Nhưng vừa đến nơi, thấy được trò phải chơi thì tác giả liền rùng mình, lắc đầu không chịu cùng đi vào. Nam nhân cạnh bên cũng không ép, chỉ yên lặng đứng bên cạnh nữ nhân

“Xin lỗi, nhưng không đi đâu” _ tác giả cả người khó chịu, đến băng ghế gần đó ngồi xuống, xua tay _ “Hai người cùng chơi đi, anh cũng vậy, cứ tự nhiên”

“Hai người cứ tự nhiên đi, tôi ở đây cùng em ấy” _ nam nhân mỉm cười ngồi cạnh tác giả, hai người kia gật đầu rồi vui vẻ nắm tay nhau đi mất.

Tác giả ngồi đây, trong đầu cứ có cảm giác lắc lư qua lại, nam nhân ngồi bên cạnh hít sâu, mỉm cười nhìn nữ nhân _ “Em muốn chơi trò gì nào??”

“Không tham gia được không??”

“Đã đến thì phải tham gia chứ?? Nhóc con, đêm qua em mất ngủ à??” _ nam nhân nhướn mày hứng thú nhìn nữ nhân cứ nhỏ nhỏ lắc lư đầu, nghe nam nhân nói, liền dùng tay dụi mắt

“Không, ngủ rất ngon”

“Hahaha, muốn ăn gì không, tôi mua cho em”

Nữ nhân thờ dãi, lắc đầu từ chối, vậy mà nam nhân bên cạnh lại đột nhiên không nói trước, nắm tay tác giả kéo đi

“Đi đâu??”

“Không phải thích bánh crepe sao?? Cùng đi ăn, tôi cũng vừa nhớ đến”

Vừa nghe đến đó, nữ nhân mắt liền nhắm lại _ “Có kẹo dẻo marshmallow chứ??”

“Đương nhiên”

“Còn chocolate raspberry crepes??”

“Được”

“Ha, ghê vậy?? Tiệm bình thường ít có loại đó lắm, toàn nhà làm”

“Em cũng biết nấu nướng??”

“Không, nam nhân ở nhà làm”

Nghe đến đây, nam nhân bỗng lại dừng chân, chau mày nói nhỏ _ “Nam nhân?”

Bởi vì anh ta dừng bước, cái nắm tay cũng nói lỏng, nữ nhân bởi vì đồ ăn trước mắt mà đi thẳng, mặc kệ người bên cạnh ra sao, có lạc mất hay chưa!. Nữ nhân chỉ có thể tròn mắt, to miệng chỉ vào bản tiệm hào hứng nhìn nam nhân vẫn đang ngơ ngác phía sau

“Tiệm này à??”

(Này nên nói cô ta vô tâm vô tình hay là ngu ngốc, vì đồ ăn mà mờ mắt???)

Nam nhân được người phía trước hỏi mới tỉnh táo lại một chút, nhìn lên bản tiệm rồi quay lại về mặt mỉm cười ấm áp, đến nắm tay nữ nhân nhưng lại bị từ chối. Về mặt nam nhân có chút ngưng đọng nhưng sau đó thì vẫn cười tươi _ “Cùng vào đi”

Cứ như vậy cả hai chỉ sống vai cùng nhau bước vào cửa tiệm, chọn một bàn ở cuối tiệm, gần nơi cửa kính để ngồi xuống. Tác giả nhìn menu

mà ánh mắt sáng rực, gọi ra bốn phần cho mình rồi tự vui vẻ nhìn ra bên ngoài, lắng lư theo bài nhạc đang được phát trong tiệm

{Anh sẽ trao cho em tình yêu và nhiệt huyết chứ??}

“Nhóc con”

“Nè, anh hơn tôi có hai tuổi thôi, đừng gọi nhóc con này nọ nữa. Tôi không thích.”

“Em có người yêu chưa??” _nam nhân vẻ mặt chờ mong, ánh mắt vô cùng trìu mến mà nhìn nữ nhân

“Không có” _nữ nhân rất tỉnh táo, vô cùng hồn nhiên nhanh nhẹn trả lời rồi vui vẻ kéo phần crepe của mình đến bắt đầu ăn, chân lại đóng đưa khê theo bài hát

{Tiến thẳng tới địa ngục, phục tùng mệnh lệnh

Nếu anh muốn em sẵn sàng hy sinh tất thân này

Đi thẳng một mạch, không có điểm dừng

Thật dễ chịu làm sao!

Lời chúc phúc lành này, dành cho đáng tối cao của em

Mệnh lệnh đã ban, em sẽ trung thành theo sau_”Đáng tối cao”

Mệnh lệnh của anh, em sẽ không trao ai hết

Sự tồn tại của anh là vô giá!}

“Nhóc con, hiện tại em đang làm gì??” _nam nhân chỉ nhắm nhĩ tách cafe, nhẹ nhàng đặt ly xuống nhìn nữ nhân vẫn rất chăm chú vào thức ăn.

Vừa nghe nam nhân hỏi, nĩa trong tay khê dừng rồi sau đó vẫn linh hoạt cắt ra một mẫu nhỏ của phần bánh, cười nhẹ nhìn nam nhân_”Thư kí”

“Hôm trước tôi thấy em cùng cô bạn vào đài truyền hình, cứ tưởng em đi xin việc”

“Anh ở đó à??”

“Ừ”

“Chung phòng với bạn tôi sao??”

“Không, em thật sự không biết à??”

“Biết gì??” _tác giả nghiêng đầu, có chút khó hiểu nhìn nam nhân cứ mãi úp mở không rõ ràng trước mặt

Nhưng rồi anh ta chỉ thờ dãi, nhìn ra ngoài cửa kính_ “Nhóc còn, em thật vô tình”

Tác giả cũng chán, không nghĩ nhiều, vẫn là chân thức đối diện với đồ ăn, nhún vai bình thản_ “Không nói làm sao biết được”

{Em không biết sao anh lại khóc

Em sẽ mãi trung thành

Em muốn mình là bất diệt, không muốn rơi lệ!

Ghen tuông mù quáng, am đang phát điên lên đây!}

“Nhóc con, em không coi thời sự à??”

“....”

[Ế, mấy cái này toàn nam nhân coi mình sao phải coi chứ!!! Mà nói, mấy lần cũng muốn tò mò xem nam nhân xem gì, nhưng vừa đến thì liền chuyển sang đài mình thích. Quá ưng ý còn gì. Giờ nghĩ lại nam nhân nhà mình vẫn còn tốt chán]

Trong tiệm bánh, bài hát vừa vang lên lại một lần nữa được lặp lại, thể hiện rất rõ ràng sự yêu thích cùng cố chấp của chủ tiệm đối với bài hát này.

“Em cuối tuần này có rảnh không??”

Nữ nhân bỗng dừng trầm ngâm suy nghĩ, miệng ngậm nĩa. Một hồi sau mới nhìn nam nhân lắc đầu_”Công việc nhiều lắm”

“Vậy chiều mai??”

“Không được đâu, tôi lười lắm. Hôm nay là nhỏ kia vô lý đến kéo tôi đi thôi”

“Vậy lát tôi đưa em về được không??”

“Tôi từ chối tiếp được không? “

Nữ nhân thở dài, buông nĩa không muốn ăn nữa, cuộc trò chuyện như lâm vào ngõ chết, nam nhân có chút khó xử nhấp ngụm cafe, rồi bỗng dừng ánh mắt lại sáng lên, hào hứng nhìn tác giả_”Em làm ở công ty nào??”

Nữ nhân nhướn mày nhìn anh, vươn tay cầm lên ly nước của mình_”Làm gì??”

“Chỉ cần cho tôi biết tên công ty”_nam nhân vẫn không bỏ cuộc, vô cùng kiên trì thu thập thông tin

{Em đứng trong bóng tối, chẳng thể nhìn thấy anh!

Tối quá, em chẳng thấy gì cả!

Em muốn song hành cùng anh, nhưng không còn thời gian nữa!

Cảm giác ngột thở này đau đớn quá

Anh sẽ đến và ôm chặt lấy em chứ

Những bi kịch đó như đang kích thích từng mô tế bào

Người không hiểu sao anh ấy khóc ư??

Em sẽ mãi trung thành

Ôm chặt em đi}

Tác giả chau mày, cúi đầu nhìn đĩa bánh đang dờ trước mặt, lại nhìn đến nam nhân kia liền quyết định không uống ly nước đang đưa đến miệng, chỉ nhẹ nhàng đặt xuống, đứng lên, kéo nhẹ tay áo anh ta_”Không phải muốn đi chơi trò chơi sao?? Cùng đi nào”

Nam nhân vẫn chưa xoay sở kịp thì tác giả đã đi thẳng ra đến cửa, định tìm hướng đi thẳng ra cổng. Nhưng nghĩ lại bản thân một xu dính túi cũng không có, mà như vậy cũng không lịch sự, nên lại thôi. đành phải quyết định đứng yên chờ nam nhân. Lại bỗng nhiên nghĩ đến việc hẹn hò cấp vốn như dự tính của cô bạn hiện tại lại thành hẹn riêng từng cặp, quả thực nữ nhân liền có chút tức giận.

[Chắc nhỏ đó thích lắm, được đi cùng người yêu cơ mà. Vì sắc quên bạn!!! Quá mức xấu xa!!! Nam nhân kia, anh ở đâu!!! Chán chết rồi đây.]

Nam nhân vội mở cửa đã thấy người kia vẫn đang đứng chờ. Nam nhân đã rất ngạc nhiên bởi cứ tưởng nữ nhân trước mắt này sẽ nhân thời cơ mà cong chân chạy mất cũng như lúc xưa. Đến lúc nữ nhân trước mắt quay lại nhìn anh thì nam nhân liền nhanh chóng giấu đi vẻ vội vàng trước đó của mình, nhanh chóng thay vào là nụ cười nhẹ, dù trong lòng vẫn còn đôi chút sợ hãi và chút gấp rút.

“Đi tàu lượn cùng anh”_nam nhân mỉm cười, vươn tay luồn vào lòng bàn tay nhỏ của nữ nhân định nắm lấy nhưng người kia lại bước ngang, cách xa anh một chút rồi đi về hướng tàu lượn. Khiến tay nằm yên giữa không trung.

Nam nhân vừa mua vé xong cũng là lúc tàu lượn dừng lại, nhân cơ hội thì nắm tay người kia kéo đi. Tác giả lại cảm thấy bản thân rất không ổn nên lơ là cho qua cái nắm tay kia.

Nam nhân vui vẻ kéo người lên tàu, ngồi tại bên cạnh mình, tác giả từ đầu đến cuối vẫn bộ dạng không cảm xúc tùy ý người khác bày bố. Nhưng hiện tại trong tâm lại trầm lắng, vạn lần niệm

[Xong nhanh đi, xong nhanh về nhanh, ngủ cho nhanh. Hy vọng lúc xuống tàu mình sẽ không ới!!! Sao bỗng dừng lại bất an như vậy chứ?!!]

Nhưng mà thử tượng tượng xem, khi bạn đang bệnh nhưng lại phải làm việc thì cảm giác sẽ ra sao?Đằng này nữ chính lại được ưu ái hẳn hoi cho ngồi tàu. Tôi hiện tại có chút tò mò với mở cháu nữ chính ăn lúc trưa cùng mở bánh lúc này liệu có tiêu hoá hết hay chưa nha~~~

Một vòng lượn thật sự là rất nhanh và thú vị với một người mang tâm trạng vui chơi, nhưng lại là những giây phút cực hình với người bệnh. Cứ một giây, cứ mỗi tiếng xình xịch vang lên thì đầu đau nhứt, người mỏi nhừ, tay chân phát lạnh. Tất cả đều đồng loạt rù nhau run lên...

[Bàn thân không lẽ già thiệt rồi hà ta??]

Tàu vừa dừng, tác giả liền gấp gấp kéo ra thanh chắn, bùm miệng chạy ra ngoài bỏ mặc nam nhân đang ngơ ngác ngồi trên tàu.

Đang lúc kịch liệt đấu tranh với gốc cây thì lại có người ngồi xuống bên cạnh, còn nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng. Nữ nhân vừa định quay qua mắng nhiếc này nọ thì lại thấy gương mặt của nam nhân nhà mình. Cứ như vậy bất động, tròn mắt nhìn người ta, để nam nhân lau miệng

Ác nam vừa lòng, cất khăn, cười mỉm chi_ “Đi chơi lên”

“Đâu có”_ nữ nhân liền lắc đầu từ chối, vươn tay lấy chai nước nam nhân đưa qua, uống xong liền oan ức nói_ “Trường anh đi làm rồi!!! Nếu anh còn ở nhà em có phải đi đâu!!!”

“Vị hay điện thoại sao lại không mang theo?”

“Vừa đến đây em mới phát hiện ra việc đó luôn đấy!!! Mà phát hiện thì muộn rồi còn gì. Sao anh biết mà tới vậy??”

“Không tới thì ai đưa em về??”

Nghe vậy nữ nhân liền ngây ngô mà gật gù_ “Cũng đúng”

(Tôi lại nghĩ đến ác nam nhà nữ chính bỗng dưng cứ như một điệp viên không không thấy đi rình vợ nhỏ của mình ấy!!!)

Vừa bước ra đường chính thì đã thấy nam nhân kia đã đứng yên ở đó từ bao giờ, mắt nhìn thẳng về phía hai người, trên tay là khăn nhỏ. Nữ nhân định nhìn nam nhân nhà mình cầu cứu vậy mà người kia lại bỏ đi ra đằng xa, không quan tâm gì thêm.

[Quả đúng ác nam!!!]

Thấy nam nhân bên cạnh tác giả rời đi, anh ta bước đến, mỉm cười vô cùng gượng nghịu_ “Anh trai của em??”

Nữ nhân vừa nghe vậy liền tròn mắt nhìn nam nhân trước mặt, lắc đầu_ “Chồng chưa cưới, đang nuôi ở nhà!!!”

(Ồ, nói thì hay, chứ không biết ai nuôi ai nha~~~~)

Nam nhân nghe vậy thì vô cùng bất ngờ, nắm chặt vai tác giả_ “Nhưng trước đó em đâu nói gì!! Em cũng bảo chưa có người yêu!! Em đang nói đùa đúng không?”

“Chưa cưới thì sao mà thông báo, với lại quả thật chúng tôi không có bước gọi là người yêu. Bộ người yêu quan trọng lắm à???”

Nam nhân rất khó xử nhìn nữ nhân vẻ mặt hồn nhiên đang đứng trước mặt anh. Anh hít thở sâu, chuyển sang nắm chặt hai tay nữ nhân, mạnh dạn đánh cược_ “Cho anh cơ hội”

Nữ nhân vậy mà không cần hai giây suy nghĩ, liền nhanh miệng trả lời cùng luôn mặt lạnh lùng nhất_ “Xin lỗi, thứ đó tôi không có”

“Anh sẽ che nắng che mưa cho em suốt cuộc đời này!”

Ấy vậy mà lúc này nữ nhân lại chẳng có gì gọi là ngạc nhiên, chỉ đứng đưng, nhún vai, rút bàn tay ra khỏi cái nắm của nam nhân_ “Xin lỗi, tôi có ngôi nhà của riêng mình rồi. Còn nữa, tiền quà vật hôm nay nhỏ bạn tôi sẽ hoàn trả lại cho anh. Thành thật xin lỗi vì làm tốn thời gian của anh.”

Tác giả khẽ cúi đầu, rồi xoay người, ngó nghiêng tìm kiếm bóng dáng ác nam nhà mình. Vừa nhìn thấy dáng người kia thì vẻ mặt liền đổi sang vui vẻ chạy đến chỗ nam nhân đứng, bỏ mặc người ở đây.

Thấy nam nhân nhà mình đang khom người chăm chú làm gì đó thì tác giả liền chạy tới, nhìn nghiêng ngó dọc_ “Ê, anh gấp được mấy con rồi??”

Vừa hỏi xong cũng vừa lúc nam nhân lỡ tay làm rơi con thú vừa gấp lên khỏi đồng thú.

Tác giả liền bùm miệng, cong mắt cười. Dĩ nhiên, một con nam nhân cũng không gấp được.

Nam nhân nhìn sang nữ nhân nhà mình, nhếch môi_ “Muốn chơi thêm trò gì không? Cũng đã tới nơi rồi”

“Về nhà đi”

“Được”_ nam nhân xoay người đi, tác giả cũng vui vẻ đi cùng, hai người cứ song song nhau bước đi

“Anh tới đây lúc nào vậy???”

“...”

“Nè, đừng nói lúc em vừa vào cổng thì anh cũng theo sau nha”

“Không, mới tới”

“Vậy sau liền biết em ở đây??”

“Trùng hợp”_nam nhân mặt không biến sắc, thẳng tắp đường nhìn, cao ngạo bước đi

“.....”

Đi được một lúc sao thì cả hai tình cò gặp nhỏ bạn cùng đàn anh vẫn đang thân ái quàng tay nhau, ăn kem cùng nhau, bầu không khí chung quanh hai người vẫn rất hào hứng, nồng nhiệt. Vừa nhìn thấy tác giả cùng nam nhân, cô bạn liền ngạc nhiên vô cùng, kéo người bên cạnh về mặt tò mò chạy đến chỗ tác giả.

“Cậu thế này rồi anh ta thì sao??”_cô bạn vẻ mặt lo lắng, chau mày, giơ tay định đánh lên vai tác giả thì lại bị nam nhân bên người tác giả chặn nửa đường khiến cô có chút ngập ngừng rút tay lại, cũng không dám nhìn ác nam thêm chút nữa

Nữ nhân thấy mình có lá chắn liền nhún vai_”Cậu mang anh ta đến, không phải tớ, là cậu thích làm theo ý mình. Nên trách nhiệm là của cậu”

“Vậy anh ta ở đâu??”

“Chắc ở tàu lượn, cũng có thể về rồi chẳng??”

“Haizz, để tớ gọi điện. Mà cậu định về luôn à??”

“Ừ”

“Vậy chào nhé”

“Bye bye”_tác giả vẫy tay chào, nhắc chân bước đi. Nam nhân từ đầu đến cuối cũng không nhìn đến hai người kia. chỉ chăm chú nhìn nữ nhân nhà mình.

Nữ chính cùng nam chính quay lưng thì nữ phụ cũng đi đường ngược lại.

Thấy nữ nhân bên cạnh bước đi, đàn anh cũng nhắc chân theo cùng, về mặt tò mò hỏi người yêu mới quen_“Ai vậy??”

“Chồng chưa cưới của nhỏ”_cô bạn vẫn không kiềm được, quay đầu nhìn theo dáng của hai người, về mặt hâm mộ vô cùng

“Hahaha, tốt tốt, như vậy mới đúng lẽ phải. Nào, mau đi thôi”

~~~~~

“Công nhận, ới xong khoẻ lại liền!!!”

Nam nhân vẫn là quá mức quen mặt đối với kiểu vô tư của nữ nhân nhà mình, chỉ bình thản nói_”Lát về uống thuốc”

“Hả?! Kì vậy, nói thiệt em cảm thấy mình đều tiêu hoá hết rồi, hiện tại cũng rất khoẻ, không cần uống thêm đâu. Về ngủ một giấc là được rồi”

“....”

Nữ nhân bắt đầu lú lo đi cạnh nam nhân_”Này, lúc này anh ta đã hỏi em có người yêu chưa”

Nhưng nam nhân chỉ thông thả cầm tay người bên cạnh, nhét tay nữ nhân trong tay mình vào túi áo bản thân, xong rồi lại mỉm cười hài lòng bước đi cùng người kia

“Em đã trả lời không”_nữ nhân tự mình nói chuyện nhưng lại không để ý nam nhân bên cạnh bước chân khẽ lỏ nhịp_”Em lúc đó đã suy nghĩ khá nhiều về việc anh có phải người yêu em không. Nhưng kết quả em vẫn không nghĩ ra”

“Tôi không phải người yêu của em”

“Bời, em trả lời đúng còn gì”

“Tôi là chồng em”

“Đúng thế, em đã trả lời như vậy, anh ta liền bày ra vẻ mặt không tin nổi nhìn em. Em nói đúng mà!!!”

“Hahahahahaha, ừ, không sai.”

Nam nhân mỉm cười tự tin nói, còn nữ nhân nghe xong vẻ mặt từ vui vẻ, tự hào lại chuyển sang dăm chiêu vẻ không tin nổi còn đầu óc lúc này đã rủ nhau xoắn quấy thành một đống lộn_”Nhưng mà hình như người yêu cũng quan trọng lắm...Mà cảm thấy bản thân hình như vừa nói sai gì đó thì phải??”

Nam nhân dừng bước, kéo theo người bên cạnh cũng dừng theo anh, dù tâm hồn vẫn vất ngược càngh cây. Nam nhân thấy vậy liền mỉm cười, búng trán người kia

“Sao lại búng người ta, buồn à!!!”_bị búng, nữ nhân giật mình, chau mày, quạo quạo xoa trán nhìn nam nhân.

Nam nhân vậy mà lại ngó lơ, đi ra phía sau nữ nhân, hai tay cho vào túi áo khoát nữ nhân, cầm gác lên đỉnh đầu nữ nhân, mỉm cười_”Về nhà nào”

Nữ nhân cũng rất phối hợp, đưa hai tay vào túi áo của mình, nắm lấy tay nam nhân

Hai người cứ với tư thế buồn cười trông cứ như cánh cụt mẹ cùng cánh cụt con, cùng nhau bước ra khỏi công viên. Có đôi lúc, tác giả lại giả trò, dùng hấn lên chân nam nhân để anh phải khó khăn mà chậm chạp kéo chân đi tới, trong túi áo thì ngất, nhéo tay nam nhân.

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Sự tích...khụ, à câu chuyện mấy đứa nhỏ.

Câu chuyện được kể lại rằng

(Tự xưng kể chuyện quá khứ nhẩy?? À mà phải thôi, truyện nào chả thế, không kể từ nhỏ tới lớn thì cỡ nào cũng có bẽ quá khứ vào truyện đây xéo ngất nhéo này nọ kia. Nói thế chứ nó cũng chiếm hấn vài chương ấy chứ. Tôi cũng đưa đời theo một ít vậy hahahaha)

Câu chuyện được kể rằng, thuở xa xưa...khụ, xin lỗi, từ mấy chục...à nhầm, cụ thể là mười mấy năm về trước tại hai gia đình hàng xóm thân thiết nọ, một bên sinh được cậu trai trắng trẻo, mập mạp khá khinh, bên còn lại dĩ nhiên sinh ra một cô bé xinh đẹp, đáng yêu.

(Bởi ta nói nhân vật trong truyện có khác)

Cậu trai kia sinh trước cô nhỏ bốn năm. Cho nên lúc biết được mẹ đỡ đầu nhà bên có em bé, cậu nhỏ đã rất tò mò và cảm thấy khá thú vị đối với việc này. Mỗi ngày đều chạy qua ngắm một chút, sờ một chút bụng của mẹ đỡ đầu.

Thậm chí những lúc mẹ nuôi đi khám định kì thì cậu nhỏ cùng với mẹ cũng đi theo cùng.

Lúc biết tin đứa nhỏ trong bụng của mẹ là con gái, cậu nhỏ cũng không có phản ứng gì nhiều. Đến lúc cảm được tám hình siêu âm của mẹ vào tay mình thì cậu nhỏ nhất quyết không trả lại, vẫn chăm chú xem suốt đường về nhà. Cứ nhìn tám hình rồi lại nhìn bụng của mẹ còn vươn tay ra sờ sờ một chút.

Vài ngày sau mẹ nhóc hỏi tám hình ở đâu, nhóc con yên lặng một lúc lâu rồi nhìn mẹ_”Con giữ tám hình luôn được không??”

Nghe cậu nhỏ nói vậy mẹ lại cười tít mắt, xoa đầu cậu nhỏ_”Con thích em ấy không??”

Cậu nhỏ nhìn mẹ một lúc lâu, lại khoanh tay mân mê cầm nhỏ, vẻ mặt suy nghĩ_”Con không biết, nhưng em ấy lúc nào cũng khiến con phải nhìn đến.”

Mẹ nghe vậy nét cười ngày càng đậm, xoa đầu con trai rồi lại tiếp tục đọc sách. Cậu nhỏ nhìn mẹ mình một hồi mới hỏi_”Lúc có con thì mẹ làm sao??”

“Bảo bối quan tâm mẹ nè, mẹ vui lắm cơ. Mang thai bảo bối mẹ vui lắm, ba cũng vậy. Cũng suốt ngày nghe xem, sờ xem con đang làm gì bên trong. Cứ một lúc lại hỏi xem mẹ muốn ăn gì, muốn làm gì. Con lúc đó cũng rất ngoan ngoãn”

Cậu nhóc nhìn mẹ, lại vòng tay ôm mẹ thật chặt.

Cứ như vậy, hình siêu âm của mẹ nuôi mỗi lần đều phải làm ra hai tám. Một cho mẹ nuôi, một cho cậu nhỏ.

Có một lần mẹ hỏi cậu nhỏ muốn vào phòng xem mẹ nuôi siêu âm hay không. Cậu nhỏ nhân cơ hội liền gật đầu đồng ý, nắm tay mẹ vào xem đứa nhỏ.

Một ngày nọ, mẹ nuôi bảo cậu nhỏ nói chuyện với đứa nhỏ trong bụng mình. Cậu nhỏ chỉ nhìn chăm chăm mà không nói một câu. Sau đó vẫn như thường lệ, dùng tay nhỏ chạm nhẹ bụng của mẹ, ánh mắt cũng rất chăm chú.

Có một hôm lúc cậu nhỏ đặt tay lên bụng mẹ thì đứa nhỏ bên trong phản ứng lại. Cậu nhỏ vô cùng ngạc nhiên, tay vẫn để ở chỗ cũ, không di chuyển sang nơi khác. Một lúc sau thì lại có bàn chân nhỏ nổi lên ở chỗ khác. Cậu nhỏ vừa thấy liền dời tay qua bên đó nhưng một lát sau thì lại bụng mẹ gợn lên rồi lại nằm yên. Cậu nhỏ lúc này rất ngạc nhiên nhìn lên mẹ nuôi, lại nhìn xuống đứa nhỏ.

“Đứa nhỏ trở mình” _ mẹ rất dịu dàng nhìn cậu nhỏ, cầm tay cậu nhỏ đặt trên bụng mình.

Ngay chỗ cậu nhỏ đặt tay đứa nhỏ liền động đậy.

Gần đây, cậu nhỏ thấy mẹ nuôi ăn chocolate. Cậu rất tò mò điều đó. Bởi vì mẹ nuôi vốn không thích món này. Vừa thấy cậu, mẹ liền mỉm cười _ “Mẹ nói với bác sĩ muốn đứa nhỏ sinh ra sẽ cười nhiều một chút, lạc quan một chút. Bác sĩ liền bảo mẹ ăn một ít sẽ được”

(Tuổi không muốn phân khoa học. Nữ chính của tôi lúc nhỏ cô ấy cười rất nhiều. Cô ấy luôn dùng nụ cười để cảm hoá chúng sinh!!! Nhưng mà do con người thường lạc lối?!?! Nữ nhân kia bây giờ chỉ cười khi thật sự muốn, còn lại chỉ là biểu hiện của mặt liệt hoặc khuôn mặt cau có. Tôi sầu!! Nhưng mà nữ chính của tôi lạc quan đó. Lạc quan từ bé đến lớn. Mấy người tin đi!!!)

Có một tối mẹ nuôi sang nhà cậu nhỏ ngủ đêm bởi vì cả hai ba đều công tác xa. Mẹ của nhóc nói với cậu nhỏ về việc mẹ nuôi sẽ ở cùng chúng ta vài tuần đến khi ba nuôi về. Cậu nhỏ cũng không ý kiến gì về chuyện này, chỉ có điều, mẹ nuôi đi đâu cậu đều theo đó, cứ như một cái đuôi nhỏ.

(Mấy người thế nào cũng nghĩ đi vệ sinh có đi theo không. Đương nhiên có. Nhưng ngồi đợi bên ngoài thôi. Một cái đuôi chính hiệu)

Lý do cũng khá đơn giản. Có một lần mẹ nuôi trò chuyện cùng mẹ nhóc về đứa nhóc trong bụng của mẹ và cậu nhỏ lại vô tình nghe trọn đoạn đó.

Đứa nhỏ trong bụng mẹ nuôi, em ấy không được khoẻ, có thể sẽ phải sinh sớm hơn bình thường. Và mẹ nuôi rất lo về điều đó. Mẹ nói bởi vì không khoẻ nên đứa nhỏ cũng ảnh hưởng theo. Điều đó khiến mẹ rất buồn.

Lúc mẹ nuôi sang nhà, mẹ cậu nhỏ cũng nhắc nhở cậu lúc mẹ không ở bên cạnh mẹ nuôi, cậu nhớ trông chừng mẹ ấy hộ. Người làm đủ sao cũng còn việc của họ, mà mẹ nuôi lại không muốn làm phiền người khác. Nhưng vì một số thứ khách quan hay chủ quan nào đó mà cậu nhỏ lại bám theo mẹ nuôi suốt cả đêm lẫn ngày. Đến đêm cũng trải một tấm nệm, tình nguyện nằm dưới đất còn mẹ thì ngủ trên giường.

Có một tối hai mẹ ngủ cùng nhau, cậu nhỏ phải về phòng mình. Nhưng đến khuya lại bởi vì tiếng ồn mà tỉnh giấc. Mà nói việc một đứa nhỏ tỉnh giấc đêm khuya thật đúng là điều khó tin. Nhưng mà biết sau được, bản năng trời dạy chẳng?!?!

Mẹ nuôi đau bụng muốn sinh em bé. Mẹ của nhóc phát hoảng với điều này. Mọi thứ đều ngoài dự đoán.

Mẹ nhóc về mặt hoảng sợ, lo lắng nói về việc đứa nhỏ của mẹ sáu tháng lại muốn ra ngoài, phải làm sao mới tốt. Cậu nhỏ lúc đó chỉ biết im lặng theo sau cũng không nháo lên tò mò.

Lúc mẹ nuôi vào phòng mổ, bên ngoài mẹ nhóc gấp gấp điện thoại cho ba nuôi việc mẹ nuôi sinh non. Mẹ nói đứa nhỏ được tính sinh sớm hơn một tháng thôi. Nhưng giờ lại sớm hơn tận ba tháng. Cậu nhỏ nghe vậy mày nhỏ cũng chau lại, nắm váy mẹ hỏi _ “Mẹ, em ấy ra ngoài sớm như vậy thế có sống được không?”

Mẹ cậu nhỏ nhìn cậu rồi lại nhìn vào phòng mổ, chột hít thở thật sâu gương mặt trở lại bình thường, cười nhẹ rồi ôm cậu nhỏ vào lòng, xoa xoa lưng cậu _ “Xin lỗi vì làm báo bối sợ. Báo bối không nhắc mẹ lại quên. Đừng lo, em ấy không sao đâu”

“Thật sự??”

“Ừ”

Trời vừa sáng đã thấy ba nuôi gấp gấp chạy đến, thấy mặt ba có chút nước, cậu đã nghĩ [Bên người trời đang mưa chẳng??]

Mẹ mỉm cười với ba nuôi, vỗ vai trấn an ba _ “Đứa nhỏ của anh sinh lúc một giờ sáng, vừa tròn sáu tháng tuổi”

Ba nuôi vẫn gấp gấp, lấy tay lau mắt rồi hỏi mẹ nhóc _ “Cô ấy có sao không? Đứa nhỏ sống không?”

Nghe đến đây mẹ im lặng một chút nhưng sau đó vẫn mỉm cười với ba nuôi _ “Cô ấy vẫn khoẻ, đang ngủ. Còn đứa nhỏ bác sĩ khẳng định là nuôi được”

Ba nuôi nghe vậy liền thở ra nhẹ nhõm, nói với mẹ nuôi muốn nhìn đứa nhỏ. Mẹ có chút chần chừ nhưng vẫn đưa ba nuôi đi. Cậu nhỏ cũng tranh thủ đi xem, mẹ thấy vậy ẵm cậu nhỏ lên tay, cả ba cùng vào thăm mẹ nuôi trước rồi mới xem đứa nhỏ.

Vào phòng bệnh, thấy mẹ nuôi đang ngủ, ba nuôi chỉ hôn nhẹ, khẽ vuốt tóc mẹ, thì thầm gì đó rồi rời đi. Lúc cả ba đến phòng của đứa nhỏ, cùng nhìn vào phòng thông qua tấm kính tìm kiếm đứa nhỏ thì mẹ nhóc liền chỉ về hướng đứa nhỏ mang họ mẹ nuôi đang nằm.

Không biết vì sao nhưng lúc cậu nhỏ cùng ba nuôi nhìn về phía đứa nhỏ chỉ có thể khóc.

Đứa nhỏ sẽ được mang họ mẹ nuôi trong mười hai tiếng rồi sau đó mới đổi tên. Đứa nhỏ của mẹ nuôi rất đặc biệt. Xung quanh người em ấy toàn dây chuyền và kim tiêm cắm sâu vào da. Em ấy rất nhỏ. Chỉ bằng bắp tay người lớn. Đôi mắt nhắm nghiền, đỏ hồng và rất yếu ớt.

Lúc mẹ nuôi tỉnh dậy cũng muốn đi xem đứa nhỏ. Cậu nhỏ cũng lén lút theo sau, cố nhón chân để nhìn qua tấm kính lớn. Lúc mẹ nuôi nhìn đến đứa nhỏ. Mẹ cũng khóc. Đứa bé ấy quá nhỏ, quá yếu ớt. Mẹ và ba nuôi đều sợ đứa nhỏ sống không nổi. Dù bác sĩ khẳng định là đứa nhỏ sẽ sống và rất thông minh nhưng mọi người đều lo lắng không buông được.

Đứa nhỏ sống qua từng ngày trong sự hy vọng, chăm sóc chu đáo, thật cẩn thận của mọi người.

Thẳng đến năm một tuổi, đứa nhỏ ấy có thể gọi là phát triển bình thường, dù khá nhỏ con và nhẹ kí. Nhưng đứa nhỏ rất thích cười. Nụ cười của nó rất đẹp. Lúc cười đôi mắt tròn to cũng cong theo... chỉ riêng việc vẫn ăn bằng máy.

Năm hai tuổi, đứa nhỏ có hơi nhỏ con so với những đứa nhỏ khác dù cũng tròn tròn, thịt thịt.

Sự thật thì lúc đó, đứa nhỏ chỉ vón vện tám trăm gram. Bác sĩ bảo việc phát triển cơ thể của cô nhỏ sẽ chậm hơn so với những đứa trẻ bình thường. Đứa nhỏ của mẹ nuôi chỉ có thể cao tầm một mét năm năm đến mét sáu là cùng, dáng người cũng khá nhỏ, còn những thứ khác điều không có vấn đề.

Mẹ nuôi cứ khóc và rất buồn về việc đó, ba nuôi cũng trấn an mẹ nhưng cứ lâu lâu, mẹ lại ôm đứa nhỏ vừa khóc vừa nói ‘xin lỗi’.

Có một ngày, cậu nhỏ thấy mẹ nuôi ôm đứa nhỏ, nho nhỏ nói _” Xin lỗi”

Cậu nhỏ đã chạy đến trước mặt mẹ nuôi, tay nhỏ đặt lên vai mẹ, vô cùng bình tĩnh cùng vẻ mặt quyết tâm _”Mẹ đừng khóc, con sẽ chăm em ấy suốt đời”

Cậu nhóc không cần nghĩ nhiều, cứ cảm thấy nói như vậy mẹ nuôi sẽ vui mà hết khóc. Nhưng vừa nói xong mẹ khóc còn dữ hơn, thậm chí còn xin lỗi cậu nhỏ. Nhưng từ hôm đó về sau mẹ đã không còn ôm đứa nhỏ thì thầm xin lỗi. Mỗi ngày mẹ đều vui vẻ, cười nói như ngày trước.

Lại nói tôi kể thiếu nhưng chả thể chen vào được.

Lúc đứa nhỏ được mang về nhà, ngày nào cậu nhỏ đi học xong cũng đều chạy qua nhìn đứa nhỏ một chút, cũng không dám chạm đến, chỉ yên lặng và ngắm nhìn lúc đứa nhỏ trong nôi hoặc nhìn mẹ nuôi hoặc ba nuôi bế đứa nhỏ. Mẹ nhóc cũng khá thường xuyên qua giúp đỡ mẹ nuôi. Nhân thời cơ, cậu nhỏ cũng rất tranh thủ bám theo.

Có một hôm lúc cậu nhóc vừa chạy qua, mẹ nuôi liền ngoắt cậu đến rồi đặt đứa nhỏ vào lòng cậu. Lúc đó cậu gần như phát hoảng liền đưa tay lên ôm đứa nhỏ. Cũng may mẹ nuôi không có buông tay. Mẹ cẩn thận hướng dẫn cậu nhỏ cách vòng tay rồi mới nhẹ nhàng rút tay ra, để đứa nhỏ thật sự nằm yên trong lòng cậu nhỏ.

Cậu bé với trong tay là đứa nhỏ mềm yếu, cậu không dám cử động dù là chút ít, cậu nhỏ chỉ dám ngồi thẳng lưng, khoanh chân, trân trân mắt nhìn mẹ nuôi mỉm cười dịu dàng xoa đầu cậu rồi chạy đi mất. Cậu định kêu nhưng lại sợ đứa nhỏ thức giấc.

Trong lúc chờ đợi mẹ nuôi, nhóc con một lần nữa nhìn quanh căn phòng của đứa nhỏ thì bất chợt cô nhỏ trong lòng khẽ động khiến cậu giật mình. Bởi vì trên người nho nhỏ kia vẫn còn dây chuyền nên việc đứa nhỏ ra ngoài cũng rất hạn chế, chỉ có vào buổi sáng sẽ mẹ nuôi sẽ mang cô nhỏ tắm nắng một chút rồi sau đó thì lại trở vào phòng.

Cậu nhỏ mang về mặt có chút hoảng nhưng sau đó lại bình tĩnh khi đứa nhỏ trong tay chỉ ngọ nguậy một chút rồi lại nằm yên. Lúc cậu đang cực kì mỏi lưng, gương mặt có chút chau lại thì đứa nhỏ đang ngủ lại mỉm cười.

Đang lúc nhóc con ngây người vì nụ cười vô tình ấy thì cũng vừa lúc mẹ nuôi trở vào, xin lỗi về việc bỏ cậu một mình, mẹ còn mỉm cười _”Con trai, con có thể vừa ẵm em ấy vừa đi chuyển để tìm chỗ ngồi thoải mái mà”

“Con sợ mình làm rơi em ấy”

“Mẹ tin con làm được mà”

“.. Vâng”

“Con thử sờ em ấy chưa??”

“Chưa ạ”

“Này, mau đến” _mẹ ẵm cô nhỏ bằng một tay, một tay khác cầm tay cậu nhỏ, nhẹ nhàng để bàn tay cậu chạm vào má đứa nhỏ

“Thật mềm”

Đến một ngày lúc cậu nhỏ sang chơi thì đứa nhỏ đang nằm úp sấp. Cô nhỏ đã biết lật.

Nhưng chỉ dừng một lần đó, không thêm được lần nào nữa. Đứa nhỏ tình nguyện nằm yên đó, hươ tay, hươ chân chứ chả thèm lật. Mẹ nuôi cũng đã nhiều lần thử để món đồ chơi nhỏ nhỏ đủ màu sang bên cạnh sau khi chắc chắn đứa nhỏ nhà mình đang để ý đến nó. Nhưng vừa đặt xuống thảm, đứa nhỏ liền quay đầu nhìn mẹ cười ngọt ngào đòi ôm, không màng đến món đồ chơi nào nữa.

Đứa nhỏ nhìn ai cũng có thể mỉm cười. Chỉ trừ cậu nhỏ.

Đứa nhỏ của mẹ nuôi lúc thấy cậu nhỏ, em ấy sẽ chăm chú nhìn, không rời mắt khỏi cậu. Cậu làm gì, đi đâu, đứa nhỏ cũng ráng nhìn theo, có khi nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ nhưng mặc nhiên không cười. Cậu cũng không có ý định sẽ làm trò để đứa nhỏ cười nên thôi. Cứ lâu lâu nhìn nhìn nhau, sờ sờ nhau một chút có lẽ cũng đủ rồi.

Có một lần cả hai nhà rủ nhau ra biển chơi. Đến nơi thì cậu nhỏ vì mệt nên ngủ quên ở phòng đứa nhỏ. Lúc mở mắt tỉnh dậy cũng không phải vì ngủ đủ mà là vì tóc bị kéo, giật liên hồi. Nheo mắt quay đầu nhìn thì thấy đứa nhỏ đã thức, nó cố nằm nghiêng, hai tay túm hai mớ tóc của cậu trong tay, nằm thật chắc, mắt tròn to, miệng chảy nước miếng.

Đứa nhỏ mặc bộ quần áo liền thân hình gấu panda, dễ thương vô cùng. Cậu nhóc nghiêng người, cúi đầu ngồi dậy, tay ôm lên cô nhỏ đang cố cho tóc cậu vào miệng. Cậu lấy mớ tóc ra khỏi bàn tay nhỏ kia, đứa nhỏ liền tung chân, thở mạnh rồi tiếp tục chăm chú nhìn cậu nhỏ.

Cậu nhỏ bỗng nhiên muốn hôn đứa nhỏ, đã cúi đầu định hôn nhưng lại thôi. Nhưng vẫn không kiềm được hôn nhẹ lên trán nhóc ấy. Lúc đó, cô nhỏ vẫn cứ nhìn người trước mặt chăm chú. Ngay khi được cậu hôn trán liền bối vì nhột nhột mà cười khanh khách. Còn cậu nhỏ đáng thương thì trong lòng khẽ reo vui khi đứa nhỏ trước mắt chịu cười với mình.

(Tôi nói ác nam à, sau từ nhỏ đến lớn lại đây vào nữ nhân này làm chi...thật khiến tôi muốn khóc!!!)

Mẹ nuôi bên trong đang tắm đứa nhỏ, bên ngoài này cậu nhỏ đứng yên một bên xem mẹ lựa áo cho đứa nhóc.

Bỗng nhiên mẹ hỏi_”Mẹ quan tâm em ấy như vậy con có buồn không??”_mẹ thôi lựa quần áo, quay sang cậu nhỏ, nắm lấy hai tay cậu, mỉm cười dịu dàng

Cậu nhỏ lắc đầu từ chối_”Em ấy ra ngoài chơi được không??”

“Hiện tại đứa nhỏ của mẹ nuôi còn yếu, chưa ra ngoài được. Con muốn đưa em ấy ra ngoài??”

“Lúc này con định mang em ấy đi tìm hai người. Nhưng vừa ôm lên em ấy đã hắt hơi. Con có chút sợ nên thôi”

Mẹ nghe nhóc con trước mặt cau mày có chút khó chịu thì lại giơ tay xoa đầu cậu nhỏ_”Lúc em ấy biết đi, con có thể cùng em ấy đi chơi”

“Thật sao??”

“Đúng vậy”

Nghe mẹ nói vậy, cậu nhóc liền mỉm cười. Mẹ cũng cười, kéo cậu nhóc đến_”Con xem, con muốn em ấy bận đồ gì nào??”

Cậu nhóc được mẹ hỏi liền nhanh tay cầm lên bộ quần áo liền thân mình nhắm đến từ nãy đến giờ. Bộ quần áo màu vàng óng với hình của chú sư tử, lớp lông bên ngoài thật mịn và mềm.

Vừa lúc ấy mẹ nuôi ẵm đứa nhỏ bước bọc khăn đi ra, đặt em ấy lên giường, cậu nhỏ liền cầm bộ quần áo chạy đến để bên cạnh, mẹ nuôi nhìn qua cậu cũng mỉm cười_”Cảm ơn con, bộ quần áo rất đẹp”

Hai mẹ lại đi đâu mất, cậu nhỏ quyết định ôm mớ bài tập hè sang phòng đứa nhỏ, vừa tiện để học lại vừa có thể nhìn qua đứa nhỏ một chút.

Đứa nhỏ của mẹ nuôi rất ít khóc, thật cậu nhỏ chưa có dịp thấy em ấy khóc. Có một lần mẹ nuôi vô tình hôn mạnh hơn bình thường một chút vào tay đứa nhỏ. Vậy là cô nhỏ của mẹ liền méo mặt, trề môi muốn khóc. Mẹ nuôi thấy khuôn mặt đó bỗng nhiên cũng quýnh lên, vội ôm đứa nhỏ lên dỗ dành. Cô nhỏ từ đang méo lại chuyển sang chăm chú, tò mò nhìn vẻ mặt lo lắng của mẹ nuôi, sau đó lại mỉm cười đòi ôm.

Cậu nhỏ ngồi trên bàn học lâu lâu lại nhìn qua đứa nhỏ nằm trên thảm đang cố dùng cả hai tay và hai chân để cầm con thú bông vẽ mặt húng thú vô cùng. Nhưng không biết vì lý do gì, đứa nhỏ tung chân, đánh tay khiến con thú nhỏ liền rơi trúng mặt. Cậu nhỏ định bước xuống xem sau nhưng đứa nhỏ lại cầm lên con thú, mỉm cười với nó húng thú quấy tay, đập chân liên hồi.

Có một ngày, đứa nhỏ của mẹ nuôi biết ngồi.

Hôm nay đứa nhỏ được mẹ vận cho bộ áo quần liền thân của thỏ hồng, hai tay đang cầm một con voi bằng bông nhỏ, chăm chú nhìn vào nó cả thân người cứ ngả nghiêng không ổn định khiến mẹ nuôi cứ phải luôn tay chỉnh lại đứa nhỏ trong lòng.

Vừa thấy cậu nhỏ đến liền kéo cậu thay vào chỗ của mẹ_”Mẹ lấy máy chụp hình, con giữ em ấy hộ mẹ nhé. Cảm ơn con”

“Vâng”

Để đứa nhỏ ngồi tựa hẳn vào lòng, vậy là cô nhỏ sẽ được yên ổn chơi món đồ trong tay, còn cậu nhỏ thì được xem sắc thái biểu cảm của người trong lòng.

Được một lúc sau mẹ nuôi vội vàng chạy tới, thở cũng gấp gấp_”Xin lỗi, bắt con chờ lâu, mẹ quên máy ảnh ở đâu nên cứ tìm mãi. Nhóc con không giận mẹ chứ??”

“Không đâu”

“Haha, mau, mau để em ấy ngồi dậy, mẹ chụp cả hai nào”

Cậu nhỏ nhìn mẹ nuôi hào hứng lùi ra xa để lấy cảnh, bản thân cậu lại lúng túng ôm lên đứa nhỏ vẫn đang tựa vào người mình ngồi dậy. Đứa nhỏ được cậu đỡ dậy vậy mà lại ngồi yên, không có nghiêng qua nghiêng lại mặc dù vẫn đang chăm chú vào con thú nhỏ. Thấy vậy trong lòng cậu lại có chút vui vẻ.

Lúc mẹ chán bị chụp, còn hô lên số đếm. Lúc đó, cậu đã hy vọng đứa nhỏ sẽ vẫn ngồi vững vàng. Số một qua đứa nhỏ vẫn không nghiêng trái, số hai qua đứa nhỏ vẫn chưa ngã phải, số ba đến đứa nhỏ cũng chưa chúi đầu về phía trước.

Nhưng là mẹ vừa dứt lời thì đứa nhỏ cũng liền ngã nghiêng. Cũng may cậu nhỏ giơ tay đỡ kịp.

Cậu nhỏ có chút hoảng nhìn sang mẹ nuôi, liền lấy mẹ vẫn cầm máy ảnh, cũng không bắt cậu chụp lại. Mẹ chỉ ôm bụng cúi người cười lớn, lại nhìn qua đứa nhỏ được cậu đỡ dậy vẫn ngồi yên nhưng được một lát thì ngã ra sau, rồi yên lặng tựa vào người cậu nhỏ chơi đồ chơi. Mẹ lại tiếp tục cười.

Hôm sau cậu sang chơi thì thấy đứa nhỏ đang ngồi vững trên thảm, ngay giữa phòng khách cùng mấy con thú bông, trên sofa là hai mẹ đang xem mấy tấm ảnh. Vừa thấy cậu đến liền gọi qua xem cùng.

Cậu đón nhận mấy tấm ảnh từ trước giờ của đứa nhỏ, bên cạnh là hai người mẹ trò chuyện

“Này, nghe bảo lúc đứa nhỏ đang làm chuyện gì đó thì không nên gọi nó dù cho đang là giờ cơm hay bắt kể chuyện gì đúng không??”

“Ừ, lúc đó đứa nhỏ đang tập trung. Nếu cứ gọi lúc đứa nhỏ đang chăm chú làm gì đó thì sau này sức tập trung cũng không giảm nhiều. Tới đó có mắng sau không lo học hay này nọ thì nghĩ lại cũng đều tại mình phá hư con lúc nhỏ”

“Cứ để như vậy thì được à?? Giờ ăn cũng không đảm bảo”

“Bữa ăn trước mắt liệu có quan trọng bằng sức tập trung sau này?? Với lại lúc gọi thì đứa nhỏ toàn bị giật mình”

Có một tấm là bức hình hôm qua chụp được. Trong bức ảnh là vẻ mặt hơi hoảng của cậu nhỏ nhìn theo đứa nhỏ, tay cũng giơ ra chuẩn bị đỡ. Còn đứa nhỏ phía trước thì ngã ngang người góc bốn mươi lăm độ, đến chân cũng giơ lên trong lúc vẫn còn hăng say với món đồ trong tay.

(Này là i lại chứ không phải tập trung. Tui đảm bảo!!!)

Đứa nhỏ của mẹ cũng biết bò biết lật như những đứa nhỏ khác.

Nhưng có một điểm đặc biệt, nhóc nhỏ ấy thà ngồi một chỗ mà không có gì, rồi kể đó là ngồi thần người nhìn bất kì một thứ gì đó chứ không chịu đi chuyển dù là một chút. Cậu nhỏ biết được đứa nhỏ của mẹ nuôi cũng biết làm những chuyện như bao đứa nhỏ khác cũng là nhờ vào mấy tấm ảnh chứ chả khá khảm là bao.

Có đôi lúc vì chuyện này cũng khiến cậu nhỏ phải chờ dài.

(Cô ta lười từ trứng nước...bởi ta nói ~~~)

Câu giờ hoài thì cũng không bằng nói thẳng vào vấn đề của một đứa con nít.

Cứ như vậy, đứa nhỏ của mẹ nuôi biết đi. Cứ nghĩ đến một đứa nhỏ vận trên người bộ quần áo liền thân hình một con thú nào đó, bước đi không ổn định, cứ lắc trái, lắc phải khiến cho cái đuôi nhỏ phía sau, cái tai nhỏ của bộ quần áo cũng lắc lư theo, còn đứa nhỏ thì mỉm cười toe toét.

Hời ôi!!! Trái tim hường phấn của người viết truyện chịu không nổi đã kích!!!

(Tôi vừa viết mà cảm tưởng phải lấy khăn chấm máu mũi vì sự moe (đáng yêu) của nữ chính của tôi..cuối cùng cô ta cũng có điểm tốt)

Cậu nhỏ không biết, nhưng khi được nói thì mới phải suy nghĩ nhiều thứ.

Ngoại trừ cậu nhỏ không bao giờ chân chính thấy đứa nhỏ tự lật, tự bò hay tự ngồi dậy thì mẹ hay ba của cậu cũng ít nhất vài lần thấy qua đứa nhỏ tự thân hoạt động.

Còn về việc ba nuôi ít được đề cập kia. Thật sự thì mỗi chiều ông ấy đều về nhà, ôm vợ hôn con, tay trái vợ tay phải con. Nhưng hiện tại, chỉ cần vợ nhắn tin đưa nhỏ biết làm này làm kia thì ông ấy đều chạy ngay về nhà và đình công tới sáng hôm sau.

Đứa nhỏ cũng không phụ công ba mình chạy về xem, cũng lật tới lật lui, bò hai ba bước liền ngò, ngò chán liền ngã nghiêng lăn ra nằm ôm thú. Nhưng là người lớn thấy vậy thì như mở tiệc, vui vẻ, cười nói, khen ngợi không ngừng.

(Giờ nghĩ lại thì nữ chính quả không tầm thường. Mà vốn đã thế. Từ lúc nhỏ chỉ cạnh người khen mình, ưu ái mình thì liền thuận ý người ta, muốn gì cũng làm. Nhưng còn với tiểu ác nam ít khen, ít biểu tình, ít yêu thương nhà bên thì chả đá động, vậy hoi. Dù hiểu rồi hén.)

Phân đặc sắc nhất của một đứa nhỏ đầu phải ngoài việc lật, bò, trườn, ngò, đi như vậy mà điểm chính là phải ở chỗ đứa nhỏ còn biết động tác phụ hoạ không kia. Đứa nhỏ của mẹ nuôi trò gì cũng biết, chỉ mỗi tội đứa nhỏ có muốn làm hay không thôi.

Nếu mọi người quây tròn quanh nhóc ấy, bắt cô nhỏ làm gì đó theo ý mình thì khoan đi.

Đứa nhỏ này sẽ mặc kệ ánh mắt thiên hạ, vẫn ngu ngơ hết nhìn mọi người rồi lại nhìn món đồ trong tay, sau đó mặc kệ mọi người có động viên như vũ bão cỡ nào thì đứa nhỏ cũng không làm theo ý muốn của họ.

Đứa nhỏ sẽ cười ngọt ngào với họ, đưa món đồ đang cầm trong tay cho người em ấy muốn và sau đó thì bò ra chỗ khác cùng cái đuôi của áo thú ngoe nguẩy, vui vẻ chụp lấy món đồ chơi nào đó rồi tự mình chơi ở góc đằng xa.

Mọi người thấy vậy vẫn không nản lòng, liền rủ nhau chuyển chỗ ngò, lại tiếp tục vây quanh đứa nhỏ.

Làm khoảng hai ba lần, đứa nhỏ liền phát chán với việc cứ phải đưa đồ chơi của mình cho người khác, cô nhỏ lúc đó sẽ bò đến mẹ hoặc ba của mình, dúi đầu vào ngực một trong hai, cọ qua cọ lại, chờ được ôm mới thả tay và nằm yên trong lòng ba hoặc mẹ, ừ thêm bò qua bò lại nữa.

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Cuộc sống đơn giản, đâu phải muốn là được. Có chăng chỉ là cảm giác thanh thản, thoải mái trong phút chốc.

Đứa nhỏ cuối cùng cũng có thể đi thành thạo, thậm chí còn chạy đông chạy tây khắp nhà.

Có một lần lúc cậu nhỏ chạy sang nhà, đứa nhỏ với bộ áo thú thỏ xanh vẫn như cũ mỗi tay cầm một con thú, vừa quay qua liền thấy cậu nhỏ, cũng chả thèm cười mà thay vào đó liền nhướn lên nhướn xuống một bên lông mày. Làm được vài cái liền quay đi, lắc lư trái phải đi mất.

(Theo tôi thì nhướn mày được xem là hành động gọi đòn [¬.¬] biết sao được.)

Từ lúc đứa nhỏ biết chấp chững thì ngay cả cầu thang cũng được lột thảm mềm và dày.

Đứa nhỏ đến nơi, hai tay vẫn cầm thú, lại có bò lên từng bậc một. Cậu nhỏ chỉ biết nhấp từng bước nhỏ theo sau. Nhưng chỉ bò được một chút, đứa nhỏ đã dừng lại, thả mình ngò yên một chút rồi quay lại nhìn cậu, giơ tay đòi ôm.

Cậu nhỏ chính là không kiềm lòng nổi, vừa nhìn đến đứa nhỏ liền mỉm cười. Nhưng không ẵm lên mà lại cầm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại, đứng ở phía sau để đứa nhỏ từ từ, từng bước một bước lên cầu thang.

Nhưng chỉ được vài bước thì cô nhỏ lại đứng yên không chịu đi tiếp. Cuối cùng cậu nhỏ cũng đành thở dài, ôm lên con thỏ nhỏ bước lên lầu. Vừa bước qua hết cầu thang, đứa nhỏ liền đuổi thẳng người đòi xuống.

Chân vừa chạm được mặt thảm, đứa nhỏ liền đứng lắc lư một hồi rồi ngó đông ngó tây, quay lại một chút nhìn cậu, xoè ra bàn tay nho nhỏ cứ mở ra rồi nắm lại. Cậu nhỏ có chút khó hiểu, chậm chạp giơ một bàn tay ra. Đứa nhỏ liền bập bập môi, dùng bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy ngón trỏ cậu nhỏ, lắc lư kéo đi.

Đến trước cửa phòng ba mẹ nuôi, đứa nhỏ chỉ đập tay vào cửa, cậu nhanh chóng hiểu ý, vươn tay mở cửa. Cô nhỏ cũng liền thả tay cậu, không nắm kéo nữa, tự bản thân lúc lắc trái phải đến trước cửa phòng tắm, ngò phịch xuống trước cửa. Rồi cô nhỏ quay phải, quay trái tìm thú bông, bò đến nhặt lên thú bông, lại bò tiếp trở về cửa, yên lặng ngò đợi.

Một lát sau, mẹ nuôi bước ra, trên tóc quấn khăn, chân vừa đụng phải đứa nhỏ liền giật mình nhìn xuống đã thấy đứa nhỏ ngã nghiêng nằm trên thảm. Mẹ liền vội vàng ôm lên, xem xét cô nhỏ, vẻ mặt lo lắng.

“Có đau không??”

Đưa nhỏ nhìn mẹ, quăng thú ra chỗ khác, nhún nhún một chút rồi ôm lấy cổ mẹ khi khi cười.

Cô nhỏ cũng biết nói, nhưng có lẽ đến cả việc này em ấy cũng lười.

~~~~~

“Này!!!”

Một câu nói vang lên khiến nam nhân giật mình vì thứ gì đó rơi trúng người, vội đưa mắt nhìn quanh. Bản thân vậy mà lại ngủ quên dưới gốc táo, bỏ quên nữ nhân của mình. Anh tay xoa lấy trán đau nhứt, chớp mắt vài lần lấy lại tầm nhìn.

[Mơ à??...Lại mơ nữa rồi]_nam nhân thở dài, chỉnh lại tư thế ngồi một chút

Vốn là định trốn việc mà về nhà, nhưng bỗng nhiên nam nhân lại muốn đưa nữ nhân đến nông trại của người quen, vậy là không chú ý, liền về nhà kéo người đi.

Mấy lần trước có đến nơi này cũng chỉ ở mãi trong nhà vì lạnh, cũng không được ra xem vườn. Hôm nay lại vừa lúc thời tiết đẹp, tác giả vừa đến nơi vui vẻ chào hỏi xong liền vô cùng hào hứng, nhìn đông ngó tây, hỏi cây hỏi trái, sờ sờ chạm chạm khiến nam nhân cũng vui vẻ theo.

Giờ nhìn lại, nữ nhân của anh không còn bị vây quanh bởi người và người, mà là đang chủ động đắm mình trong vườn cây, vô cùng vui vẻ. Thấy thứ gì thuận mắt liền hái xuống, vài sợi tóc mai nhẹ nhàng đong đưa qua lại, gương mặt như bừng sáng.

Nam nhân nhìn xuống đất thì lại là quả táo đang nghiêng ngã trái phải bên cạnh, lờ đi trái táo, lại nhìn sang nữ nhân đang trong bộ quần áo của người làm vườn, giản đơn, mộc mạc, đáng yêu.

Anh mỉm cười, bất chợt cúi đầu thở dài nhìn xuống đôi bàn tay của mình, rồi ngẩng đầu nhìn lên nữ nhân đã đi đến mấy cây táo gần anh. Nam nhân neho mắt đánh giá, phát hiện nữ nhân cũng không mang theo giỏ đựng táo hay giỏ đựng táo đi ở nơi nào đó để tùy hứng có ném vào anh.

Tùy tiện vươn tay hái một trái, chuyển đến ngồi cạnh nam nhân, vai cùng tựa vào gốc táo, vươn tay kéo vạt áo sơ mi của anh, lau lau trái táo rồi hít hít, đong đưa bàn chân trái phải, vui vẻ cắn mồm lớn

“Chán??”

“Có một chút”

“Qua vườn nho không??”

“Cũng được, nhưng ngồi nghĩ một chút”

“...”_nam nhân không nói gì, lại nhìn sang nữ nhân bên cạnh, vui vẻ vừa ăn vừa ngậm nga vài tiếng, liền chống tay, chuyển mình, gối đầu nằm lên chân nữ nhân

Tác giả nhìn nam nhân một chút, lại nhìn lên bầu trời buổi trưa mát mẻ, tay trái nhẹ nhàng úp lên mắt anh, bản thân tiếp tục ăn táo. Nhưng đang chuẩn bị cắn đến mẩu cuối thì lại cảm thấy có giọt nước nhỏ yếu ớt ứ đọng nơi đầu ngón tay

“Sao lại khóc??”_nữ nhân ngây ngô hỏi, tay vẫn không rời ra, chỉ có thể cảm nhận được làn mi bên dưới nhẹ nhàng lay động, cắn nốt phát cuối, liền tiện tay ném đi lõi táo ra sau đầu, vươn tay lau vào áo anh. Xong xuôi thì tay nhẹ nhàng vẽ theo hàng chân mày lộ ra khỏi tay đang che đi mắt của nam nhân

“Em thấy hiện tại ra sao???”

“Lúc này hay hiện tại của chúng ta??”

“Lúc này”

“Rất tốt, nhưng mà về sau sẽ không còn hứng thú nữa đâu, lười lắm”

Nam nhân nghe vậy, khuôn miệng vẽ lên đường cong_”Vắt sữa bò chưa??”

Nữ nhân trề môi, đầu tựa ra sau thân cây_”Xem và hỏi là đủ”

“Lười quá rồi đấy”

Nữ nhân trề môi, liếc mắt về phía cây xa_”Không thích??”_tay kia vô ý, giật đứt vài cọng lông mày nam nhân

Anh vẫn câu lên khoé miệng_”Đã quen”

Nữ nhân cũng câu lên khoe miệng, rất hài lòng ngâm nga nho nhỏ bài hát nào đó.

~~~~~

Bảy năm sau!!!

Mẹ nuôi sinh đứa thứ hai, cũng là một bé gái.

Đứa nhỏ này sinh đủ tháng, lại khoẻ mạnh, bụ bẫm vô cùng, mọi người cũng thích nó lắm, yêu chiều nó lắm....nhưng mà đành chào tạm biệt em ấy thôi, người đến sau thì làm gì còn về. Tận bảy năm so với chị và mười một năm so với trai đẹp nhà bên thì có mà đi kiếm bố mẹ chơi đồ hàng nhé.

(Chị ruột và anh trai nhà bên đã là của nhau từ thuở lọt mềnh rồi nha con mắt.)

Chỉ có thể nhắc đến hai chị em này với một cụm từ ‘đối lập’, triệt để đối lập!!!. Anh cũng không để tâm nhiều đến đứa nhỏ thứ hai của mẹ nuôi cho lắm, bởi bên cạnh anh có một người thu hút tầm nhìn, sự chú ý, quan tâm của anh hơn nhiều.

Nữ nhân kia dù đứng bên cạnh ai, đi đâu, hay lẫn trong đám đông nào đó, anh chỉ cần nhìn thấy dáng người, bóng lưng cô, liền không ngần ngại bước đến nắm tay cùng người đó đi tiếp.

Ai nói nữ nhân của anh không yếu ớt??? Cô ấy thực ra rất mong manh, thích nghĩ nhiều, cảm xúc nhiều. Chỉ là bên ngoài đã quá mức rắn rỏi, thờ ơ rồi.

~~~~~

Chủ nông trại bởi vì không có con, cũng không nhận nuôi bất cứ ai vậy nên hai người vai chính đều nghiêm nhiên trở thành hai đứa nhỏ bé bỏng trong mắt họ.

Nên tìm không thấy liền phải đi kiếm người. Sau đó thì tiếp tục ân cần, vui vẻ đưa cả hai đến vườn nho gần đó

Tác giả vừa đi vừa cho bánh vào miệng, nam nhân thừa dịp chỉ còn một cái trong rổ nhỏ, liền nhanh chóng vươn tay cầm bánh. Nữ nhân miệng ngâm bánh quay qua tròng nam nhân, xoè tay nhỏ đòi bánh.

Nam nhân vậy mà lại vui vẻ, cắn một miếng to làm khuyết một mảng lớn của bánh rồi đặt lại vào rổ nhỏ trong tay tác giả. Nữ nhân tròn mắt nhìn một loạt hành động lưu loát của nam nhân trước mắt mà không khỏi ngạc nhiên, định mở miệng mắng.

Nam nhân sau khi đặt bánh vào rổ rồi thì bỗng nhiên đưa mặt đến gần tác giả. Hiện tại cả hai chỉ cách nhau một mẩu bánh lớn

Nữ nhân mắt chớp chớp, nam nhân bỗng nhiên mỉm cười nhếch môi, hai tay trong túi quần, bước một bước lại gần, nữ nhân liền lui. Nhân lúc đó, anh liền vươn tay giật ra chiếc bánh tác giả vẫn đang ngâm, thông thả xoay người, một tay cho vào túi quần, tay kia cầm bánh ăn, chân thì nhanh nhanh đi về phía trước.

Tác giả đi phía sau định mắng vài câu nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể tặc lưỡi, vô cùng khinh bỉ nhìn nam nhân đi xa phía trước_”Con người có xu hướng càng ngày càng thích ở bản nhĩ?”_lại nhìn đến mẩu bánh ăn dở trong rổ, nhìn quanh quất liền thấy có vài thùng đựng táo gần đó, tiện thể liền đến đặt xuống cái rổ, bản thân lại cầm lên mẩu bánh_”Kệ, ở bản sống lâu!!”

Dù sau cũng là đến xem nho chứ không phải thu hoạch nho, cho nên tác giả liền bài ra thái độ địa chủ, đi vòng quanh ngó tới, ngó lui, nhìn xui nhìn ngược. Đi hết bên này lại lượn sang bên kia, thích thì liền giúp một chút, tiện thể ăn luôn vài trái.

Một lát sau, tác giả về mặt phát tài, cầm đến chùm nho lớn, căng mọng và nguyên vẹn đến chỗ nam nhân_”Ghe chưa!!!”

“...”_nam nhân chỉ đứng yên đó, nhườn mảy nhìn tác giả vừa khoe chùm nho, tay kia lại nhanh chóng kéo xuống từng trái bỏ vào miệng, gương mặt hài lòng nhưng lại không hề cho anh đủ là một chút.

“Đừng đạo mạo như vậy, nhìn anh toi tả lắm đó. Mà thôi, sống phải biết hoà mình. Coi như anh cũng có tiến bộ”_tác giả thờ ơ thờ dài, nhún vai xoay đi, tiếp tục trình ăn vặt liên tục của mình, nhắc chân đảo vườn nho

Còn nam nhân lúc này mới nhìn lại mình, lúc đầu đến đây còn trong tây trang chỉnh tề, lát sau thì chỉ còn sơ mi cùng quần tây. Lúc này thì mọi thứ đều bị bẩn, mặt cũng bẩn một chút, trên tóc anh cũng có vài cọng cỏ, áo thì vạt trong vạt ngoài, lấm lem vô cùng.

Nhưng cũng mặc kệ, chỉ mỉm cười, chăm chú nhìn theo nữ nhân bên kia.

Anh thật sự không thích lúc người kia chú tâm làm việc cho lắm. Bởi nếu người kia một khi đã muốn làm việc thì đến cả cơm cũng không màng và anh thì như người vô hình lớn vồn mà không chút giá trị. Càng nghĩ lại càng buồn cười, với nữ nhân kia thì anh được cô ấy săn lùng xấp sau cơm.

Nhưng mà một người cũng không thể không có công việc và không tập trung vào thứ gì đó. Dù sau việc làm tác gia cũng đã là sở thích của

nữ nhân, việc thích vẽ vời cũng là ý muốn của nữ nhân. Nếu không thay đổi được thì phải tạo cơ hội để người kia phát huy thoải mái.

Nhưng có lẽ việc vẽ vời thì cần xem xét một chút.

(Tôi bỗng dừng nghĩ và phát hiện ra....nam nhân không biết mình trong mắt nữ nhân có đôi lúc là một ác nam vì cứ bắt cô ta làm việc mãi)

Nam nhân ngồi xếp bằng xuống thảm cỏ xanh, neho mắt nhìn con người phía xa cứ nhảy nhót qua lại, lâu lâu lại nhìn sang anh một chút để đảm bảo anh vẫn còn ở đó hay đã đi. Nếu anh thực sự rời đi thì người kia sẽ liền tìm kiếm mình.

Nam nhân chắc chắn thế.

Mà, có lẽ như vậy cũng đủ rồi.

Vẫn còn người luôn tìm kiếm, vẫn còn sẵn sàng người chờ đợi thì anh cũng giàu to rồi..nhỉ??

Đang miên mang suy nghĩ thì nữ nhân đến gần anh lúc nào chả hay, liền giơ tay sờ trán anh một chút, vẻ mặt đôi chút lo lắng_”Mệt thì về”

“Muốn về??”_anh mỉm cười nhìn khuôn mặt mày chau, mắt nhìn quanh khi đang suy nghĩ của nữ nhân trước mắt, tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhỏ, mềm mềm của người trước mắt kéo xuống.

“....”

“Còn một khu vườn nữa, ghé qua rồi trở về”

“Được, đi trước, lát liền theo sau anh”_nữ nhân phúi tay đuổi người

Anh phúi quần áo, đứng lên định đi nhưng lại dừng, quay lại nhìn nữ nhân_”Làm gì??”

“Bác gái bảo sẽ có bánh nữa, chờ lấy, không bác ấy lại tìm, sẵn chào luôn”

“Được, nhưng mà biết đường đến đó không??”

“Biết mà, biết mà”

Nam nhân nhướn mày, hứng thù nhìn nữ nhân đẩy mình đi tới_”Đi chung”

“Thôi, đi trước đi”

“Em định ăn mảnh à??”

“....”

Nam nhân thấy vậy mỉm cười, xoay người rời đi, được vài bước thì lại dừng chân, quay lại nhìn thì vẫn thấy nữ nhân đứng yên đó

“Sao chưa đi nữa?”

“Em định ăn mảnh thật à??”

“...”

Nam nhân xoay người, hai tay vào túi quần, nhấc chân đi_”Haha,đừng cố gắng, chúng ta còn ăn cơm chiều và tráng miệng bữa tối ở đây nữa”

“.....”

Được vài bước thì quay lại nhìn nữ nhân vẻ mặt bức xúc, nam nhân nụ cười càng sâu_”Có lạc thì nhớ hỏi mọi người đấy”_rồi xoay người đi mất

“....”

Tác giả chán nản thở dài, cũng chẳng buồn đi vào vườn nho nữa, ngồi xếp bằng xuống đất, tay chống đùi nâng mặt nhìn mọi người thu hoạch. Ngồi chưa ấm chỗ thì bác gái đã đến, tác giả vẻ mặt trông mong nhìn quanh người bác gái nhưng được một lúc quan sát liền thất vọng. Bác gái vậy mà không có mang bánh theo.

Bác cười hiền từ, đến gần tác giả, ngồi xuống bên cạnh_”Chán rồi à đùa nhỏ??”

“Đâu có, con chỉ bận suy nghĩ một chút”

Nghe đến đây bác liền có chút ngạc nhiên. Nhưng rồi lại mỉm cười nhìn về mặt cau có của tác giả_”Con nghĩ gì, cứ nói, có khi ta sẽ giúp được”

“Con nghĩ, cuộc sống gần đây có phải quá bình yên hay không”

“Như vậy tốt mà, đúng không??”

“Vâng. Nhưng mà con vẫn không thoải mái được”_Tác giả nhìn qua bác gái đang chăm chú nghe mình nói, có chút cười nhẹ_” Trong đầu cứ nhấp nhôáng câu ‘Trước giông tố luôn là mảnh trời bình yên’. Lại nghĩ đến, quả thật vẫn có nhiều chuyện vẫn có thể xảy ra mà không lường trước được”

“...”

“Cũng có nhiều việc con thật sự cũng không biết diễn đạt sao cho đúng. Chỉ là, bình yên như vậy quả thật rất tuyệt, tuyệt đến đau lòng”_tác giả buông ra tay chống cằm, thờ dãi, tầm mắt vô định nhìn về phía trước_ “Nếu trân trọng thì sau đó sẽ phải tiếc nuối”

“Con cứ thờ ơ là vì như vậy??”

“Cũng không hẳn”_nhìn sang bác gái, mỉm cười trấn an một chút, lại nhìn đến đám cỏ bên dưới, đưa tay vuốt nhẹ mặt lá_” Có nhiều việc con cảm thấy cứ bộc lộ cũng không có ích gì, có lên tiếng cũng không thay đổi được nên bỏ qua, trơ mắt nhìn thôi”

Nữ nhân lại thờ dãi, nhìn bác gái về mặt lo lắng cho mình, lại tiếp tục nói_” Còn nếu tự bản thân cảm thấy có thể thay đổi thì đương nhiên sẽ làm, nhưng việc đó lại khá ít. Dần dần cứ mãi như vậy mà con thành ra như hôm nay”

Bác gái chau mày, giọng điệu nhẹ nhàng quở trách_ “Đứa nhỏ, con tự làm hư mình đấy”

“Có lẽ vậy. Nhưng mà..”_nói đến đây tác giả lại cười, đôi mắt cũng cong theo, quay sang nhìn bác gái_”Con nghĩ mình cũng cứng rắn, cũng khó chịu lắm. Vậy mà mọi người cứ chăm con thật kỹ đến mức nhiều lúc con cũng không hiểu được, không phải nhìn con trưởng thành lắm sao??”

“Đứa nhỏ, con không để ý thôi, thật sự cứ nhìn con chúng ta đều có cảm giác bất an cả. Nhìn con trưởng thành lắm, thật sự. Con cứng rắn lắm. Nhưng cứ như vậy lại khiến người lớn hay bất kể ai quanh con cũng đều hướng chú ý vào con cả”

“Con biết mình đặc biệt mà”_nữ nhân cúi đầu, lấy tay quệt nước mắt, hít sâu ngẩng đầu nhìn bầu trời ngả chiều, thở một hơi dài

“Bác cũng khá ngạc nhiên, từ trước đến giờ, mấy đứa chỉ đến lúc cuối đông, ngồi mãi trong nhà. Hôm nay lại chạy đến đòi xem này xem nọ. Sao? Bỗng nhiên muốn làm nông à? . Haha. À, hôm qua em gái con có ghé qua. Nó báo công việc gần đây bận lắm, thế nào thằng nhóc thế nào cũng qua đây cùng con. Nên ta cũng kíp mà chuẩn bị. Chỉ tội đứa nhỏ, hôm qua ta không cho nó ăn món nó thích được”

“Ày, con chỉ tò mò thôi, chứ con vụng về lắm, làm nông cần người tỉ mỉ, siêng năng. Người luôn yêu cây, yêu vật như bác và bác trai mới mong phát triển, vững vàng về lâu được. Còn con nhóc kia, bác đừng lo, nó còn mẹ với ba mà, về nhà là có. Mà nó cũng mười bảy, làm trong công ty cũng hai năm, công việc nhiều là quá đúng”_tác giả mỉm cười khi nhớ đến đứa em nhà mình_”Phải cố để còn nắm công ty”

“Nó không thích làm việc đâu”

“Đúng vậy, cũng con ép mà ra. Nhưng tại nó không bùng nổ. Có đôi lúc con chờ nó bùng nổ, mắng con đừng áp đặt nó nữa, nhưng nó lại im lặng làm theo”_tác giả mỉm cười ngày càng sâu_”Nó thích bay nhảy nhưng con lại công nó vào công việc còn bản thân thì ngược lại”

“Ta cảm thấy, sau này đứa nhỏ kia cũng sẽ rắc rối không thua con đâu”

“Hahaha vâng, về sau chắc sẽ còn nhiều chuyện đáng nói hơn kia. Nhưng mà nếu nó may mắn một phát liền trúng người thật lòng thương nó, nguyện vì nó làm mọi chuyện thì chuyện sau này chẳng có gì cần bàn thêm”

“Đúng vậy. Nếu là như vậy, sau này hẳn sẽ rất vui”

Nữ nhân mỉm cười, chống hai tay ra sau, ngẩng đầu nhìn trời_”Cái gọi là sau này kia có vẻ cũng rất thú vị”

“Không phải thú vị, là đáng để cố gắng mới đúng”_bác gái huých vai nữ nhân khiến cô nhìn qua, bác liền mỉm cười nháy mắt một cái

Tác giả liền bật cười_ “Vâng vâng, bác nói luôn đúng”

“Đứa nhỏ, không cần chọc bác”

“Haha, con xin lỗi người đẹp”

Bác gái về mặt như hoa nở, toả sáng nói với tác giả_ “Tuần này con về thăm nhà chưa??”

“Chắc vài hôm nữa con về”

“Thằng nhóc đâu rồi, bác không thấy”

“Nói là đi sang vườn bên cạnh, ở đó có gì sao??”

“Cũng không có gì, cũng khá đẹp đấy. Vội lại vẫn chưa tới mùa trái nên toàn một màu xanh mướt”

“Cùng con đến đó đi”

“Haha, con cứ từ bên trái đi thẳng liền vào được thôi, đừng sợ lạc. Ta vào nhà chờ hai đứa bữa chiều nhé. Nhớ vào sớm, đừng để cảm lạnh”

“Được, nhớ làm thêm bánh cho con nha”

“Ừừ, nhớ mà”

“Cảm ơn người đẹp”

Bác cũng chỉ mỉm cười, xoay người gọi mấy người gần đó ngưng tay, rồi cùng nhau vui vẻ bước đi, tác giả cũng đi về phía vườn cây, nơi có nam nhân chờ sẵn

Vừa đến khu vườn liền nghe thấy âm thanh của âm nhạc, tò mò, chậm rãi chấp hai tay sau lưng, đi đến đâu cũng đều nghiêng người, nhìn vào đường đi giữa hai hàng cây tìm người chơi nhạc.

Và đến lúc tìm được.

Giữa vườn cây xanh mướt, dưới đất được trải thảm cỏ, tác giả yên lặng đứng nhìn khung cảnh trước mắt.

Bầu trời bao la rộng lớn, ánh nắng của buổi xế chiều nhẹ dịu, man mát, những đám mây hồng, cam ấm áp cùng bóng lưng rộng lớn mà vững chãi của nam nhân đang đơn độc ngồi yên trên ghế cùng cây cello trong lòng. Người khẽ khàng lắc lư, nhẹ nhàng vẽ ra từng giai điệu.

Bỗng nhiên nhìn thấy, bỗng nhiên cảm nhận, cảm giác thật muốn khóc.

Quá êm đềm, quá bình dị, quá mức chân thật.

Tất cả chỉ khiến thêm đau lòng, thêm ray rức, thêm tiếc nuối.

Đã bao lần nhìn thấy thứ đơn giản như vậy, đã bao lần chạm đến cái bình dị đó, nhưng sau đó thì sao??

Mọi thứ lại trở về vị trí cũ, đơn giản hoá phức tạp, bình dị hoá kiêu sa, an tâm lại thành lo lắng. Cứ mãi là vòng tròn được và mất, sở hữu và đánh rơi.

Đánh rớt phong thái ung dung vốn có, tay gờ ra, bước chân có chút vội vã đi đến gần nam nhân.

Định dùng tay nhẹ nhàng chạm vào vai người trước mắt, muốn cảm nhận được hơi ấm của người trước mắt. Nhưng nửa đường lại dừng, không dám chạm đến nữa. Sợ chạm đến sẽ hỏng mất.

Nữ nhân dùng tay quẹt mạnh nước mắt, hít vào thật mạnh, lại mỉm cười, quyết định xoay lưng đối lưng với nam nhân, ngồi xuống nền cỏ, tựa người vào ghế, đầu tựa lưng nam nhân, chân duỗi thẳng, khẽ nhắm mắt lặng im nghe tiếng thở của âm nhạc.

Đến lúc bài nhạc dừng, mở ra đôi mắt nhìn đến bầu trời, lại nhìn thẳng hàng cây xanh mướt, chỉ đơn giản, nhẹ nhàng cười nhẹ nói_”Bỗng dưng muốn học đánh đàn. Nhưng nghĩ lại, vẫn thích lắng nghe hơn là cùng hoà tấu”

Nam nhân nhìn lên bầu trời, miệng vẽ lên đường cong hoàn hảo. Im lặng kéo bản nhạc kế tiếp.

~~~~~

Có một lần, à không phải một lần, mà là nhiều lần...nhưng chỉ đặc biệt một chút. Chỉ có một mình nữ nhân bị đuổi giết.

Trong hai mươi tám năm của anh, bảy năm đầu đủ được ba mẹ chăm chút nhưng tai nạn là không tránh khỏi. Có đôi lúc chớp mắt, mở mắt đã thấy mình ở một nơi xa lạ nào đó cùng đám người không quen biết.

Đến lúc có thêm đứa nhỏ của mẹ nuôi thì tần suất lại càng nhiều hơn bình thường.

Có một lần, ba nuôi mang thư kí về nhà vì có công việc. Cô ta đã đẩy ngã cô nhỏ khi đó mười tuổi từ cầu thang xuống. Và sau đó nữ nhân của anh có hai năm mất trí nhớ cùng sức khoẻ suy sụp. Nam nhân lúc đó vừa đến, nhìn qua chỉ thấy nữ nhân bất động nằm yên trên nền nhà và anh chỉ có thể yên lặng bên cạnh cô hai năm.

Một lần, nữ giúp việc nọ cố tình bỏ thêm vài thứ gì đó trong thuốc hàng ngày khiến nữ nhân vừa uống xong liền bị sốc phản vệ đến suýt chết.

Rồi sau đó thì phát thêm bệnh suyễn trên người. Năm đó cũng chỉ mới năm tuổi và anh thì ngồi bên cạnh trong lúc cô nhỏ của mình uống lần thuốc đó.

Anh cũng không khá khảm gì mấy. Nhưng vốn sức khoẻ tốt cùng vận may không tin nổi, lại không bị hại lật vật như nữ nhân nhà mình cho nên nhìn chung là anh dư sức để bao bọc người kia đến cuối đời.

Lúc còn nhỏ, cụ thể là lúc chưa nhận công ty thì chỉ cần lúc nữ nhân ra ngoài thì anh đều đi bên cạnh, nếu có bất trắc, anh vẫn có thể lo cho con người hay bất cần bên cạnh chút ít.

Đến lúc chính thức nhận công ty năm hai tư tuổi, nữ nhân cũng có việc làm. Lại thích ở mãi trong nhà ngoại trừ khi phải đến trường nên cũng phần nào yên tâm một chút. Phải nói, đã từng có nhiều lúc bình lặng và nhẹ nhõm đến mức quên cả phòng vệ.

Tất nhiên cũng nhờ vào may mắn và cả hai đều không phải trả giá quá đắt.

(Giá đắt thì còn truyện mà coi à?? Nói chung mấy người vai chính được số sống thọ, giết mãi không chết. Có chết thì cũng sống lại các kiểu. Nhưng cũng trừ vài ngoại lệ. Mới đây thôi chứ xa gì, tôi vừa coi xong một bộ phim, à, nhầm, phải nói là ngàn năm mới thấy được một bộ vừa mất...nhưng nam chính chết ời. Hiển nhiên, vai chính chết thì hết phim. ÔI TA TỨC!!! Thôi lạt đề rồi)

Có một lần cô nhỏ nhà anh phải viết bài văn kể về tuổi thơ cùng kỉ niệm của mình. Bài viết được điểm cao là chuyện tất nhiên, nhưng bài viết về tuổi thơ của cô nhỏ thì toàn nói về anh cùng những lần đại dột của anh lúc nhỏ.

Nhìn anh dùng máy hút bụi để hút kiến rồi mang trả cho người làm, cả hai nấp đi chờ xem phản ứng. Người làm thấy có thứ động đậy nên tò mò mở ra, vừa mở ra thì kiến bò tràn hết ra khiến người đó loay hoay khó khăn một lúc lâu.

Thấy anh giấu chó con để chó mẹ sau đó ủa lên, kêu gào tìm con. Hoặc bắt sâu thả lên người chó mẹ. Bởi anh không thích chó, hai con đã phiền, nay lại thêm bốn con nữa.

Thấy anh bảo người làm ôm chó con đặt lên cây và sau đó bị chó mẹ với bốn chân ngăn ngủ vừa sủa vừa rượt anh, bởi trên người toàn mùi của chó con

Thấy anh bị phạt quỳ và dưới gối là chó mẹ cùng chó con nằm ngủ.

Thấy anh bị mẹ mắng, bắt phải đi rửa bát, thấy anh chìa tay vào hồ cá của ba rồi sau đó bị cắn đến chảy máu mà vẫn không khóc.

Thấy anh đào hố rồi cả hai cùng trộm xem ai sẽ là người sập bẫy. Và người đó lại chính là ba anh. Kể đó liền bị phạt phải tắm cho chó con và cô nhỏ phải đứng gần đó giám sát.

Bài viết toàn về việc anh bị phạt cùng lời phê của giáo viên : Em có một người hàng xóm tốt.

~~~~~

Trong tầng gác mái nhỏ nhỏ nhưng ấm áp, cùng ánh đèn nhẹ dịu, nữ nhân hôm nay yên lặng nằm trong lòng nam nhân yên bình ngủ.

Đến lúc anh cũng lim dim muốn ngủ, tay khẽ ôm chặt lấy người trong lòng, cảm cũng vui vào mớ tóc mềm nhẹ kia, thì chân của nữ nhân lại mạnh mẽ gác lên người anh, đầu vẫn vùi trong lòng rồi bất ngờ nhìn lên

“Này, kể chuyện nghe chơi đi”

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Giả được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\).Net](http://EbookFull(chăm).Net).

Chương 20: Sầu bi nữ nhân gặp sự cố tai nạn đến mức muốn giảm thọ a~~~ người đâu mau cứu giá!!!

Tác giả giật mình tỉnh dậy, đảo mắt nhìn quanh, chậm chạp nâng ghế trở lại vị trí cũ, neho mắt nhìn đồng hồ trong xe, dụi mắt, lười biếng chuyển tư thế_ “Sao mãi vẫn chưa tới, không phải từ ba giờ sáng đã đi sao? Giờ cũng đã tám giờ sáng rồi”

“Ra ngoại ô”

“....”

Một lúc sau

Tác giả chăm chú ấn liên tục các nút điều khiển trên máy game, lơ đãng hỏi nam nhân đang lấy xe bên cạnh_ “Này, ngầu nữ nhân dạo gần đây ra sao rồi??”

“Tàng hàm”

“ Ê ” tác giả nhướn mày nhìn sang nam nhân, lại nhanh chóng nhìn trở về máy game, chau mày vì sợ hãi mà chết mất một mạng_”Haizzz”_đóng lại máy, quăng vào ghế sau, mắt nhìn phía trước, tay gác lên thành cửa, chống cằm_”Cô ấy giỏi gì à??”

“Tây trắng giao hết cho cô ta, khá tốt”

“Này không phải tại anh lười mà đổ việc chứ??”

“....”

“Biết lắm mà”

“Sách mới của em đầu tuần sau sẽ ra mắt”

“Haizzzz, xong cái này lại có cái khác, hay là bùng việc đi”

“....”

“Thiệt đó, mà đi thăm ba mẹ trước rồi đi đâu nữa à??”

“Em có buổi phỏng vấn”

“Haizz, sao anh không nói trước”

“Cũng không phải lần đầu, đừng lo”

“Nhưng sao lại phải thăm ba mẹ, không phải cuối tuần sẽ đến rồi sao??”

“Họ muốn đi cùng”

“Sao...”

“Họ nói bất an, muốn nhìn em trước”

“...”_nữ nhân trẻ môi_”Vẫn bình thường khoẻ mạnh thôi, với lại có thần may mắn bên cạnh thì sợ gì”

“Dạo này có chút rối ren”

“VẬY À”

Cả xe bỗng nhiên chìm trong yên lặng (lúc nào chả thế). Nữ nhân nghĩ ngợi một lúc, vẫn là chống cằm nhìn qua nam nhân_”Hai ba mẹ đều ở cùng chỗ à??”

“Ừ”

“Bộ phỏng vấn tại nhà à??”

“Ừ”

“Nhưng từ khi nào đã có nhà ở ngoại ô??”

“Bốn tháng trước”

“Hèn ghê, cứ tưởng phải đến đời luôn cơ chứ”

Nam nhân cũng không trả lời, nhìn qua nữ nhân, mày liền chau, tay gõ trán nữ nhân_ “Này, sao lại tháo dây an toàn rồi”

“...”_nữ nhân nhìn qua nam nhân, lại nhìn đến phía trước mình không có dây đai an toàn, lại nhìn sang nam nhân, rồi liền bày ra vẻ mặt cực kì bình tĩnh, vô tội vạ, còn tay bên kia âm thầm kéo dây đai qua.

Tác giả cúi đầu, nghiêng người vừa định ghim đai vào thì nam nhân liền giơ tay trái ngang cổ tác giả quát ngược vào ghế. Chuyển người quay sang nữ nhân, tay kia nhanh chóng nắm chặt tai lấy, đầu cổ nghiêng tựa vào vai trái.

Ngay lúc nam nhân giờ tay chấn ngang cổ tác giả thì đầu xe lập tức liền bị bóp méo khủng khiếp bởi va chạm với một đầu xe khác, rồi liền đến bên phải cũng bị một đầu xe khác tông mạnh vào, vừa xong liền đến bên trái cũng bị tông vào _'RẦM'

Kể đến nam nhân buông tay bắt ngang cổ tác giả, nhanh chóng tháo dây đai của bản thân, ấn phanh tay rồi thẳng tay nhấn đầu tác giả xuống sát mặt ghế, bản thân cũng cúi thấp người xuống.

“Yên đó” _nam nhân giọng nói đầy tức giận, tay vẫn giữ chặt không cho tác giả có cơ hội ngóc đầu lên.

Vừa nói xong thì tiếng súng liền nhanh chóng vang lên.

Tác giả thấy nếu cứ phải đối mặt với nệm ghế như thế này hoài cũng không thoải mái, liền chuyển mình, ngồi hẳn xuống sàn xe phía dưới, vô vô sàn một chút, ý muốn nam nhân cũng phải bắt chước giống mình. Và ác nam cũng thật sự chuyển xuống sàn xe như ai kia

Hai người vừa chuyển xuống sàn xe liền có đạn bắn xuyên qua tấm kính chắn đã bị rạn nứt đôi phần từ ba cú tông liên hoàn lúc này, viên đạn nhanh như cắt đâm sâu vào thân ghế trước ánh mắt tán thưởng của tác giả.

“Tựa sát cửa, cúi đầu thấp một chút” _nam nhân vừa nói xong liền cúi đầu xuống thấp, tác giả cũng nhanh chóng làm theo, lùi một chút ra phía cửa, ôm gối cúi người

Tiếng súng đạn vang lên ngày một nhiều, ghế ngồi của cả hai đều có đạn găm xuyên, còn tác giả nhìn sang nam nhân, rất có tình thần bàn chuyện_ “Cứ nấp như vậy à??”

“Không”

“Có mang theo người sao??”

“Ừ”

“Em đâu thấy??”

“...”

Tác giả định ngó lên xem liền bị nam nhân mắt trùng, khiến nữ nhân rung mình, thu người trở về chỗ ngồi. Ngay lập tức liền có ba đường đạn liên tục được bắn ra, xuyên từ cửa sau ra thẳng cửa kính đã vỡ vài chỗ nay đã nát phía trước. Đường đạn bay qua giữa ghế lái và phó lái của xe đi thẳng ra ngoài. Nữ nhân về mặt bất ngờ, không tin nổi nhìn qua nam nhân

“Có vụ này nữa à??”

“Làm vậy chúng không bắn vào xe nữa”

“Không sợ..”

“Có thử trước, làm như vậy cũng sẽ không giống đám người này được sai đến bảo vệ chúng ta”

“Giành công?”

“Có thể” _nam nhân nhìn nữ nhân về mặt vô cùng hào hứng khi nói trúng sự việc vừa rồi khẽ thở ra an tâm, xoay người lôi ra nón cùng rất nhiều khẩu trang, còn có khăn quàng, đưa cho tác giả.

Cả hai đeo kín khẩu trang từ mũi, hàm dưới cũng đeo ngược lên một cái, ở giữa thêm một cái, tổng cộng là ba cái, lại thêm mắt kính, còn thêm nón rồi quấn thêm khăn quàng cổ. Vừa xong thì cửa liền bị mở

“Đã xong rồi”

Tác giả nhanh chóng bước ra ngoài, cúi thấp người, quay lưng, theo hướng dẫn mà di chuyển nhanh qua mấy chiếc xe đậu gần đó, đi đến chiếc xe mới màu trắng ở bên lề. Lại đưa mắt nhìn cảnh quan xung quanh, chỉ khẽ mỉm cười.

Bên cạnh hai bên xe của họ là bốn chiếc màu khác nhau đậu xuôi theo thân xe, làm cho ban này đám người kia chỉ có thể tông vào đầu xe, không thể tông thẳng vào chỗ người lái cùng phó lái ngồi. Kiểu dáng của bốn chiếc cũng không giống, phía sau xe của tác giả và nam nhân còn có thêm một xe khác. Nhưng nhìn chung vẫn thấy là hơn hẳn thực lực của bên kia.

Vừa vào xe, định cởi ra khẩu trang cùng khăn thì nam nhân lại cản_”Sao vậy??”

“Từ từ”

Đợi một lúc sau đã có vài xe bắt đầu chạy đi thì nam nhân cũng khởi động xe, chạy rời khỏi hiện trường

“Này, bỗng nhiên em nghĩ, tẩy trắng của anh có chút sai lệch so với nghĩa thông thường đấy”

“Sao?”

“Đừng nói tẩy trắng là để không ai nhận ra chứ không rút chân ra khỏi đi?”

“Đúng vậy”

“Cái đó là biến đổi chứ có tẩy trắng đâu?”

“Em bảo tẩy trắng”

“...”

Cả hai dừng xe tại tầng hầm đỗ xe của một trung tâm thương mại, rồi nhanh chóng chuyển đến thang máy trong góc khuất, cả hai cùng đi thẳng lên tầng tám của toàn nhà.

Thang máy vừa dừng nam nhân liền kéo tác giả đi, rồi nhanh chóng tiến vào một căn phòng trông rất giống phòng ở khách sạn

“Mau thay quần áo”

“À, được” _ tác giả nhanh chóng tháo ra mấy thứ linh tinh trên người, nhận lấy áo len rộng, dài, một áo ba lỗ cùng quần jean từ nam nhân rồi nhanh chóng vào phòng thay đồ.

Lúc bước ra đã thấy nam nhân đang đeo đồng hồ

“Đi thôi” _ anh nhanh chóng cầm lên áo vest mở cửa bước ra ngoài, tác giả cũng nhanh chóng theo sau

Lại tiếp tục vào một thang máy lúc này, đến lúc thang máy dừng lại ở tầng một, cửa được mở ra. Tác giả mang tâm trạng tò mò, cẩn thận né tránh thùng nước và cây lau nhà, đi thêm vài bước sẽ ra khỏi ngõ rẽ, nhưng tác giả liền có chút ngập ngừng đứng yên, không nghĩ bước tiếp

[Này..là nhà vệ sinh nam hả??? Nhà vệ sinh nam đúng không!!! Thang máy kiểu gì mà đi thẳng vào nhà vệ sinh người ta!!]

Vừa lúc ấy, cửa phòng vệ sinh nhếch phía trên ngã rẽ một chút liền mở ra, một người đàn ông bước ra liền thấy tác giả đứng trân trối khiến ông ta cũng ngạc nhiên không kém

Đang lúc rối bời không biết làm gì thì nam nhân nhanh chóng xoay người dùng một tay chặn tầm nhìn tác giả, tay kia vòng ra sau eo kéo tác giả đi ra ngoài sảnh. Vừa bước đến giữa sảnh thì phía sau liền có thêm hai phục vụ đang xách đầy túi đồ theo sau.

Đến lúc ra khỏi cửa, thì liền có một chiếc xe dừng lại, phục vụ nhanh chóng cất túi đồ vào cốp xe, hai người vào xe, nam nhân liền đảo tay lái chạy đi.

Tác giả thở dài mệt mỏi, tựa lưng vào ghế tìm vị trí thoải mái _ “Cái thang máy lúc này quả thật là một ý tưởng tốt, chỉ là điểm đến cần thay đổi”

“Của người quen” _ vừa nói, nam nhân lạnh lùng bẻ gấp khúc cua, tiếp tục tăng tốc

“Ai vừa quen liền cho anh biết địa đạo bí mật vậy?”

“Sau này sẽ gặp”

“Này”

“Sao??”

“Thang máy lúc này là một cái thang máy ẩn à??”

“Ừ” _ nam nhân có chút hứng thú nhìn nữ nhân bên cạnh

“Một toà nhà hơn mười sáu tầng, vậy mà thang máy kia chỉ đến tầng tám, lại còn là một tầng lầu toàn phòng đóng kín, nhớ lại thì từ sảnh nhìn lên những tầng lầu đáng lẽ liền kề nhau vậy mà lại có một khoảng trống lớn được lắp kính một chiều” _ nói đến đây, tác giả từ thái độ hưng phấn khi thấy cái gạt đầu đồng ý từ nam nhân, lại nhanh chóng chuyển sang khó khăn, có chút e ngại nhìn anh _ “Mà tình hình hiện tại lại như trước nữa rồi”

“Có kẻ hở”

“Không phải lần trước đã thành công sao??”

“Cô bạn của em”

Nghe đến đây, tác giả lại có chút sững sốt, nhanh miệng hỏi nam nhân _ “Ai??”

“Bệnh viên H”

“... ” _ tác giả nghe vậy có chút ngạc nhiên rồi lại chỉ cười cười _ “Lần này lại giả chết??”

“Có thể”

“Cũng đúng, có hẹn với phóng viên, vừa trên đường liền gặp tai nạn. Nghĩ thôi cũng sẽ có đủ thứ hệ lụy kéo theo. Cũng may là chưa có bị thương”

“Ừ”

“Vậy, người kia đến kiểm tra chúng ta??”

“Ừ”

Nghe đến đây, tác giả liền lo lắng _ “Còn ba mẹ??”

“Chúng ta đến căn nhà ở ngoại ô bác gái mua, dù trên giấy tờ thì là tên em. Ba mẹ cũng ở đó nhưng ở phía sau, sẽ không bị phát hiện”

“Vậy sẽ có người thay thế”

“Ừ”

“Anh đã biết trước???”

“Từ người yêu cầu phỏng vấn, anh chỉ mới biết từ vài ngày trước. Quả thật điều tra ra phạm vi chúng ta đang ở thì cũng khá bất ngờ”

“Khoan, chờ một chút. Nếu là như hiện tại, chỗ ở đã bị phát hiện??”

“Ừ, nhưng không phải chỗ, mà là phạm vi cụ thể”

“Cá là trong chuyện này thế nào cũng có người bị lôi vào”

“Cứ nói, sai anh giúp”

“Bởi vì là tác giả giấu mặt nên địa chỉ nhà của những người này đều không được công khai và có thể chắc chắn họ đều không ở cùng một chỗ. Nếu như điều tra hay tìm kiếm chắc chắn sẽ ra ngay”

“Anh có tham gia”

“Ờ, chỉ mới biết tin có vài ngày thôi mà...không lẽ là làm ngay từ đầu?”

“Không, chỉ là trong lúc em ở bệnh viên H thì anh mới bắt đầu thay đổi thông tin”

Nói đến đây tác giả nhìn sang nam nhân nhà mình _ “Nhưng mà nơi chúng ta ở thì chỉ có mình em là tác giả giấu mặt. Hẳn biết điều này không?”

“Biết được có một người, nhưng không biết là ai”

“Vậy thì đặt hẹn với tất cả tác giả giấu mặt, chỉ cần người nào từ phạm vi định trước nếu đi đến địa điểm hẹn liền sẽ bị như ban nãy và mọi chuyện sẽ được dừng??”

“Ừ”

“Thật sự hẳn vẫn chưa biết gì cả??”

“Chưa biết chính xác”

“Vậy ai là người thay thế??”

“Đạo văn”

“A, người đó!!! Tin tức chưa công bố mà anh cũng biết cơ”

“Tin đó sẽ không được công bố”

“Ờ, nhưng họ sống trong khu của chúng ta sao??”

“Không, chỉ gần đó thôi. Thay đổi chút giấy tờ để biến hắn thành người đang thuê căn hộ của của em, nâng lên thu nhập của hắn cùng vợ, kèm theo vài người tự nguyện nhận xét đóng vai hàng xóm và đồng nghiệp của hắn. Còn phòng của anh đã có người lên thay”

“Ày, chỗ đó vừa ở ảm thân thì đã phải rời đi rồi, tiếc thật. Nhưng mà cũng đúng, có nghe loáng thoáng việc hắn không những đạo văn mà trước đó còn làm vài chuyện không tốt lắm. Nhưng nếu như vậy thì làm gì có khả năng ở gần khu chúng ta”

“Vay nặng lãi”

“Ờ...”

“Bởi vì hắn vay nóng nên từ lâu phải trốn ở công ty hoặc một nơi nào đó sống tạm qua ngày. Anh chỉ là đến giúp hắn có một cái chỗ ở tử tế, rồi bàn vài chuyện”

“Bàn vài chuyện?”

“Đừng nhìn anh hoài nghi như vậy. Thoả hiệp trong hoà bình với điều kiện. Hắn cùng gia đình an toàn, xoá nợ cho hắn, bảo vệ danh tiếng hắn, còn cho thêm chỗ ở sau này. Tất cả chỉ đổi lại hai tấm bia có tên nhưng không có xác. Theo làm ăn, thì hắn lời”

“....”

“...”

“Vậy người thế mạng là người khác?”

“Ừ, hắn chỉ cần cùng vợ của mình đi theo sau chúng ta cách một khoảng hợp lý liền có người sắp xếp. Còn chúng ta vốn trên giấy tờ đã không ở khu đó mà là căn nhà ở ngoại ô này nên hiện tại lại từ trung tâm thương mại gần ngoại ô đi ra sẽ không có dính líu”

“Vậy ngay từ đầu sao không chuyển luôn ra ngoài” _ nói đến đây, tác giả liền vỗ trán _ “...Áy quên mất, anh chỉ vừa mới biết tin, với lại nếu đã bị nghi ở khu vực đó thì chỉ cần có một người đi ra không quay về cũng bị nghi ngờ. Thôi, coi như chưa hỏi gì hết.”

Đến đây tác giả lại chau mày, quay sang hỏi nam nhân _ “Mà khoan, nếu như vậy thì có tận hai chuyến đi cùng một hướng và cùng một tuyến đường”

Nam nhân nhướn mày, mỉm cười nhìn nữ nhân đang cố suy nghĩ bên cạnh mình, im lặng chờ người kia nói tiếp

Tác giả một mình xoa cằm, một mình động não, tiếp tục tự mình bàn chuyện suy luận _ “Nhưng mà nếu là đánh tráo thì vẫn được, vốn chỉ có một xe đi ra, sau đó thì hai chiếc lại đi cùng một tuyến đường. Nếu là xuất phát ở hai điểm khác nhau thì trên danh nghĩa vẫn là một chiếc ra khỏi phạm vi và hướng về địa điểm cần tới. Họ chỉ cần chạy sau chúng ta, chờ mọi việc sắp xếp xong, liền chuyển xe chạy thẳng đến sân bay. Còn chúng ta nhờ dịp này có thể quang minh chính đại mà chuyển chỗ”

“Ừ”

Vốn dĩ, nếu một người đoán trúng toàn bộ kế hoạch của ai đó và nhận được tán thưởng hoặc đồng ý thì chỉ ít nếu là người bình thường, bạn cũng nên vui mừng.

“...Haizzz, tốn thọ mười năm mất” _ tác giả thở dài, tựa ra ghế, bỗng nhiên cảm thấy thật mệt mỏi

“Mở mạng lên xem vài tin tức giúp anh”

“A, được”

Nữ nhân nhanh chóng mở điện thoại, được một hồi liền đọc lên vài tin nhỏ _ “Cảnh sát đưa tin, phát hiện xác một nam một nữ cháy đen ở trên xe cùng nhiều người dân ông mặt áo đen không rõ danh tính đã chết bởi cuộc đấu súng lúc sáng. Một người dân gần đó mạnh dạn cho hay, đang định qua đường thì bỗng nhiên có hai băng nhóm khác nhau cùng chạy đến áp sát rồi liên tục xả súng vào chiếc xe nọ khiến nó phát nổ và gây thiệt mạng cho cặp nam nữ trong xe, kể đó hai nhóm người quay ra bắn giết nhau tạo nên tình cảnh hỗn loạn. Theo nguồn tin điều ra, thì hiện tại chỉ mới biết được danh tính của cặp nam nữ trong xe. Nam là một nhà văn giấu mặt còn phụ nữ cạnh anh ta lại là người vợ kiêm biên tập, quản lý của anh ta. Cảnh sát vẫn đang tích cực điều tra vụ việc” _ tác giả về mặt có chút hoài nghi, có chút không tin nổi nhìn vào nam nhân bên cạnh

“Họ ở sân bay rồi, đừng lo. Hiện tại chúng ta tạm thời thoát được một sự việc”

“Vậy có nghĩa, nếu lúc này một trong hai ta chỉ cần có một người bị thương thì liền bị phát giác, mà lúc này lại có người chết thay như vậy tạm thời sẽ yên ổn??”

“Ừ”

“Xe...nhưng còn xe, nếu là như vậy không phải đã bị giám sát từ lúc ra ngoài sau??”

“Kính một chiều. Còn có, mấy người đó đều nằm yên trên đường rồi. Người của chúng ta sẽ tự động lên vào báo tin, tiện thể điều tra một chút”

“VẬY còn phỏng vấn?? Sẽ trả lời để phỏng vấn mắc bẫy hay cứ giả vờ như không có gì??”

“Như không có gì”

“Ừ, cũng được. Nhưng người yêu cầu phỏng vấn là ai, anh biết không??”

“Cơ bản là nhà đài chỗ cô bạn em có ý tứ muốn phỏng vấn từ lâu, hẳn chỉ nhân lúc này sắp xếp chen ngang một chút liền được. Người phỏng vấn cũng là người của hân đem qua chứ không phải của đài”

“Bọn họ chịu sao??”

“Còn một bản hợp đồng ở giữa, nhưng đến đây thì cũng biết là ai rồi, không cần phải tìm thêm”

“...”

Nam nhân thấy tác giả yên lặng không kiềm được liền hỏi_ “Sao??”

“Bỗng nhiên có dự cảm không tốt”

“...”

“Nếu như, dự tính là của nhà đài, nhưng người phỏng vấn lại của đài khác...và bản hợp đồng ở giữa. Vậy, đến phỏng vấn không những là người của hân, mà còn thêm một nhân viên nhà đài” _nói đến đây tác giả nhanh chóng lòi ra điện thoại, gọi cho cô bạn thân bên đài

“Này, tớ được đài cậu phỏng vấn cậu biết không?”

<Ôi, người đẹp ,tớ quên báo trước cho cậu, nhắc tới tớ lại càng tức>

“Sao??”

_cô bạn nói với một giọng điệu vô cùng dửng dưng, không quan tâm tới

“...” _tác giả vẻ mặt ngưng thần, mím môi im lặng, hít thở có chút dồn dập

Nữ nhân quyết định thở ra, bình tĩnh một chút_”Nội dung phỏng vấn là gì??”

“Kính nghiệm cái gì??”

“....”

“Được”

“Khoan, số đuôi của hân là gì??”

<À, là ZXC, thôi đi nha cưng >

“Khoan”

“Ngoài tớ ra thì còn ai phỏng vấn??”

<À, cái này cũng giúp được. Hầu như tất cả các tác giả giấu mặt đều được hẹn ra ngày hôm nay và ngày mai. Ban đầu tớ thấy cũng lạ, nhưng sau đó thì thấy bình thường. Họ đều có bí ẩn riêng, phỏng vấn chung một lượt biết đâu tìm ra điểm thú vị. À, tất cả đều được hẹn đi ra ngoài ô, chỉ là nơi phỏng vấn gần nhau chứ không cùng một điểm>

“...”

“...”_tác giả trân trối nhìn màn hình điện thoại đã bị ngắt cuộc gọi của mình, nhìn qua nam nhân, rồi lại nhìn điện thoại.

Bỗng dưng có cuộc gọi đến và số đuôi chính xác là ZXC.

Tác giả vừa nhìn đến liền giật mình, không cần nghĩ nhiều. Nhanh tay hạ cửa kính, huỷ cuộc gọi, xoá hết danh bạ và ghi chú, rút sim, quăng điện thoại, bẻ sim, quăng sim, kéo lên cửa kính. Một chuỗi hành động cực kì lưu loát.

Vừa xong liền thở ra an tâm, kéo kính lên, hạ ghế xuống, nằm dài, tay che mắt_”Thật sự giảm thọ mười năm rồi”

“Sao?”

“Nam nhân lúc ở công viên, anh còn nhớ không??”

“Không”

“Hắn ta cũng đến nữa”_tác giả chán nản ngồi dậy, lôi ra miếng che mắt, rồi lại nằm xuống, đeo vào, tiếp tục làm bằm_”Giảm thọ thật rồi, thật sự là giảm mười năm tuổi thọ mà. Tôi đã làm chuyện gì thất đức sao?? Hời ơ~~~”

“Có tôi em sợ gì??”

Tác giả chán nản kéo lên một bên miếng che, liếc nhìn nam nhân rồi lại thả miếng che trở lại chỗ cũ trên mặt, thở dài_“Có anh nên em mới sợ”

“Hừm?”

“Nghĩ xem, sau lưng có chỗ dựa, nếu lúc đó em nổi hứng muốn đánh anh ta, anh nhớ cản, không sẽ có án mạng”

“Đừng lo, tiện thể giải quyết một lần cũng được”

“Haizzz, càng nghĩ càng mệt, có cảm giác là bản thân càng ngày càng già, có vài chuyện vẫn không thể cho qua được, chắc chết vì sầu mất”

Nam nhân chỉ im lặng không nói gì thêm nhưng nét cười vẫn còn đó, nhìn sang tác giả nằm đó, nhip thở đều đặn.

~~~~~

Nam nhân nhẹ nhàng mở cửa xe, cúi người, tay gác lên nóc xe, vỗ nhẹ lưng nữ nhân_“Vợ sầu đời nhà anh, mau tỉnh”

“....”

“Không phải ngủ là quên sầu rồi sau, mau tỉnh”

“....”

Nam nhân quyết định, đến gần bên tai nữ nhân, bắt đầu trầm trầm thổi hơi, khoé miệng cùng ánh mắt không che đậy được vui vẻ_“Đừng nói em vừa ngủ vừa sầu nha”

“....”

“Mau tỉnh, tỉnh rồi sầu tiếp cũng được”

“...”_tác giả không thể nào chịu được thể loại gọi dậy quá mức đen tối này, liền kéo lên miếng che một chút, nheo mắt, bực dọc nhìn nam nhân đang mặt đối mặt với mình_”Dậy rồi”

Nam nhân nét cười càng đậm, vừa định tiến tới, hôn người nằm đó một cái. Nhưng lại bị nữ nhân nhanh tay bốp miệng, chặn lại không cho hôn. Anh có chút không hài lòng nhìn người trước mặt, sau đó vẫn là lùi lại, đứng yên ngoài cửa xe chờ nữ nhân sầu bì nhà mình bước ra.

Tác giả vừa bước ra khỏi xe, nam nhân là quay lại nhìn bằng vẻ mặt không hài lòng lúc nãy, còn tác giả vì bị gọi dậy vẫn còn chút bực tức liền nhìn nam nhân, mở nhon mắt_”Nhìn gì chứ!!”

Nam nhân bị hỏi liền tiến đến áp nữ nhân, tác giả giật mình, lùi lại, định nhanh chóng trở lại xe đóng cửa để trốn tránh. Nhưng lại không kịp,

nam nhân dựa vào tay dài, tay nhanh liền đóng cửa xe, khiến tác giả không đường lui, định chạy sáng trái thì hai tay nam nhân cũng chắn hai bên thân xe, từ trên nhìn xuống nữ nhân nhỏ bé, vẻ mặt vô hạn băng giá, ánh mắt sắc lạnh.

Tác giả nhìn lên nam nhân, liền giật mình, nhanh miệng nói _ "Xin lỗi đại ca, em sai rồi"

Nam nhân mỉm môi, tác giả lại nghĩ người này càng tức giận hơn, liền lia mắt nhìn quanh, tìm nơi thoát thân, sau khi đã xác định được đường chạy, liền quay lại nhìn nam nhân trước mặt, có chút lo lắng _ "Em nói thiệt, em sai rồi"

Nhưng mà nam nhân vẫn dùng vẻ mặt không đổi sắc, đứng yên như tượng nhìn xuống nữ nhân. Tác giả lúng túng định lách người trốn thì nam nhân lúc này thực sự áp người sát luôn vào xe không chừa một khoảng trống giữa hai người.

Tác giả ngược lên nhìn, vẻ mặt rung rung muốn khóc, mếu máo, quá mức quần bách liền hét lớn _ "MẸ!!! NAM NHÂN KHÔNG CHO CON ẮN CƠM!!!!"

Nam nhân càng trầm giọng, đầy đe dọa, nói qua kẽ răng _ "Em dám"

Nữ nhân quýnh lên, xoay trái, xoay phải, tiếp tục gọi _ "MẸ!!! MẸ!!! MẸ!!!"

"Này, em đã hai mươi lăm, không lẽ gặp chuyện đều kêu mẹ sao?"

"BA!!! BA!!! BA ĐANG Ở NƠI NÀO !?! CON GÁI BA BỊ NGƯỜI TA CHÈN ÉP!!!"

"Còn không?"

"MILU ĐẤU, RA CẦN NAM NHÂN NÀY MAU!!!"

"Nhà từ khi nào nuôi milu?"

"NGƯỜI ĐẤU, ĐÓNG CỬA THẢ CHÓ!!!!"

"....." _ nam nhân mỉm môi, ôm vào nữ nhân đang chuẩn bị tiếp tục la ó vào lòng, cầm gác lên vai nữ nhân, đến lúc này mới thật sự mỉm cười, thờ dài, tay vỗ lưng nữ nhân trong lòng _ "Ba mẹ đều ra ngoài mua đồ ăn rồi, trong nhà chỉ có bác trai bác gái thôi"

"Chùng nào mới phỏng vấn mà giờ lại đi mua đồ ăn??"

"Ngày mai"

"Hả!!!"

"Có muốn đi xem mấy người kia phỏng vấn gì không??" _ nam nhân vẫn ôm nữ nhân không buông

"Xem được à??"

"Ừ" _ nam nhân đứng thẳng người dậy, xoay lưng chậm chạp bước đi, chờ nữ nhân phía sau nhanh chóng đi lên cùng

"Mà, nếu như đạo văn đã chết, thì tức là hôm nay có một người không đến phỏng vấn, kế hoạch của ông ta cũng hoàn thành. Vậy việc phỏng vấn chúng ta cũng đâu còn ích lợi gì nữa, chắc hẳn không bày vẽ thêm gì đâu"

Ác nam mỉm cười _ "Cẩn tắc vô ái nấy"

"À" _ còn nữ nhân thì lại bỗng nhiên ngây ngốc gật đầu.

Thế đấy, sau một hồi mắng nhiết, kêu gọi cầu cứu thì bỗng nhiên lại làm hoà. Nữ chính của tôi tiếp tục mặt dày đi theo sau nam nhân đi xem băng ghi hình mấy cuộc phỏng vấn trước đó.

Như chưa hề có cuộc cãi nhau.

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Bạn lâu gặp lại không liên lạc nếu yêu cầu gặp lại thì nhất định không có chuyện nghiêm trọng thì cũng có việc cần nhờ!!!

Từ sau sự kiện tại nạn cùng việc chuyển nhà chóng vánh, tác giả rất ngoan ngoãn nằm yên ở nhà gõ bàn phím, còn mọi việc đều đổ qua cho nam nhân sắp xếp. Thật sự thì không phải nam nhân không cho đụng đến mà đơn giản và thực tế là bởi vì tác giả lười, không thêm màng đến.

Nếu thật sự ai đó có máng nữ nhân này ích kỉ, à thật sự có rồi.

Có một lần nữ chính đang đi cùng bạn thì bị người ta đột ngột xông tới chỉ thẳng mặt và máng

“Cô là đồ ích kỉ” _một ai đó van xin được giấu mặt chỉ thẳng mặt nữ chính cho biết

Cô bạn bên cạnh định bùng nổ, tác giả lại nhanh hơn một bước, vỗ vai cô bạn, mỉm cười hoà nhã nhìn người mới đến_ “À, cảm ơn. Cảm ơn cho tôi biết tôi vẫn còn biết thương bản thân mình”

“Cô...đồ không biết lý lẽ”

“Ê, thế giới có công lý à?? Lý lẽ là gì? Giúp cô ăn no à??”

“Cô là đồ ăn bám”

Tác giả nghe đến đây có chút ngạc nhiên, liền sau đó lại mỉm cười, rút khăn tay từ trong túi của cô bạn, cầm lên che một bên mắt, vẻ mặt rất đau buồn, thổng khổ_”Huhuhu, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, huhuhu”

Sự thay đổi của tác giả khiến mọi người xung quanh đều khác ngạc nhiên, bắt đầu bàn tán về nữ chính.

Vai chính của truyện vẫn tiếp tục cầm khăn_”Tôi xin lỗi, huhuhu” _nhưng vừa hạ khăn, cất vào thì gương mặt lại lạnh lẽo, đầy khinh thường như chưa từng khóc, nhìn nữ nhân đối diện vì ngạc nhiên mà đứng yên

Tác giả thở dài, không thanh sắc mở lời_”Em gái à, em nghĩ tôi nên làm vậy sao?? Em không có chỗ bám nên tức à?? Ghen tị để làm động lực cố gắng thì tốt. Em cũng biết phấn đấu đó, có tương lai” _nữ nhân giờ ngón cái, vẻ mặt tán dương vô cùng giả dối

Người kia hít sâu, lấy lại tỉnh táo, tiếp tục chỉ tay_”Cô...cô là đồ mặt dày”

“Xin lỗi, mặt tôi không có mụn”

“Trơ trẽn”

Tác giả thở dài, khoanh tay_”Em gái à, cho tôi hỏi một câu”

“Cái gì??”

“Em là ai?? Tôi có quen em trước đây không??”

Lúc đó là giữa một khu mua sắm, một người thì sẵn tay áo, gương mặt đỏ bừng, chỉ tay vào một người vẻ mặt thờ ơ không chút dính líu.

Tác giả xoay người hướng người xung quanh đang tụ tập, bàn tán, mỉm cười, khẽ cúi người lịch sự_”Xin lỗi, người này bởi vì tức giận mà nhận nhầm người, mong mọi người thông cảm”

“Cô đồ giả dối” _nữ nhân vẫn tiếp tục chỉ tay máng chửi

Vậy là đám đông liền hướng cô ta chỉ chỗ, còn tác giả thì thông thả, kéo lên giỏ sách, phát tay rời đi_”Có người đến đón em kìa. Chào em”

Vừa xong liền có bảo vệ tận tình đến đón cô ta ra đến tận cửa. Đó là lần đầu tiên tác giả bị người tình của nam nhân quấy rối. Và sau đó thì tác giả vẫn chưa có dịp gặp lại người đó một lần nào nữa.

Hiện tại tác giả đang ở một căn nhà mới, không gì khác chính là căn hộ ở ngoại ô mới được bác gái ở nông trại mua mấy tháng trước tặng lại.

Dù tâm trí rất muốn đi vòng quanh dạo xem này nọ nhưng rốt cuộc vẫn vì sự lười biếng mà quyết định ở lì trong nhà, ủ mình trong chăn ấm vẫn tốt hơn ra ngoài đối mặt với cái lạnh đầu đông. Càng nghĩ nữ nhân càng quyết tâm không thêm bước chân ra ngoài nữa bước.

Bỗng nhiên điện thoại đặt trên bàn rung lên

[Hở, số lạ] _nữ nhân định quăng ra sau đầu không màng đến nhưng hành động lại nhanh hơn phán đoán một bước, theo thói quen liền cầm lên điện thoại và chấp nhận cuộc gọi

“....”

Theo lẽ thường, đáng lẽ lúc mở điện thoại lên thì thiết yếu nên là một câu chào. Nhưng đối với tác giả, nữ chính ngoài hành tinh quanh năm ít gọi điện này mà nói thì mở đầu luôn là sự yên lặng và đối phương phải tự động nói chuyện mình muốn nói trước. Bởi lẽ người điện đến là

người cần nói chuyện, không phải là người bắt máy.

(Sao cô có thể lảm tạt thiếu tài như thế hả?!?)

Mà người gọi đến này vốn không biết luật của riêng tác giả nên cả hai đầu đều chìm vào yên lặng.

Nữ nhân nhướn mày liếc nhìn điện thoại _[Không phải người quen] _liền nhanh chóng ngắt máy, quăng nó lên đệm.

Ngay tức thì lại có một cuộc gọi, lại là số ban nãy. Tác giả tắc lưỡi, nhướn mày, tay kéo chấp nhận cuộc gọi, đặt điện thoại bên tai, tiếp tục chơi trò yên lặng_”....”

“Không quen” _vừa nghe được giọng nói không quen biết, tác giả liền ngắt máy, quăng điện thoại ra chỗ khác, tiếp tục lướt mạng

Điện thoại lại rung lên, vẫn là số lúc nãy. Nữ nhân chau mày, có chút khó chịu tiếp tục nhận cuộc gọi trong im lặng_”...”

“Xin lỗi, nhầm số rồi”

Tác giả vừa định ngắt máy thì nghe lên giọng nam ghiền răng nghiến lợi vang lên đầy đe dọa

“Chỉ là em nào? Đừng đùa với chị” _tác giả chau mày, có chút bức bối với kiểu nói chuyện này, tay liền day day trán đau nhức

Bỗng nhiên từ giọng nam, liền chuyển sang giọng nữ mềm nhẹ. Nhưng giọng nói này lại khiến tác giả lạnh cả người dù đang trong chăn ấm dù trong phòng còn bật cả máy sưởi.

Tác giả không tin nổi nhìn chằm chằm điện thoại, lại giật mình ngồi bật dậy_”Chờ chút, lát tôi liền gọi lại”

Nhanh chóng ngắt cuộc gọi, lại gọi đến số của nam nhân nhà mình_”Mau đưa em số của viện trưởng bệnh viện tâm thần trá hình hôm trước đi”

“Tôi về tính tiếp”

<Được>

Ngay lập tức liền có tin nhắn đến, tác giả nhanh chóng gọi sang số đó. Cuộc gọi vừa được mở, nữ nhân đã gấp đến không chịu được, không chờ đầu dây mở lời trước_”Viện trưởng, ông thả bệnh nhân chạy ra ngoài hay là họ có ý thoát ra vậy??”

_giọng nói nam tính, tràn đầy tự tin từ đầu dây truyền qua chỉ khiến tác giả mày càng cau lại

“Thật sự tôi không tán thành chút nào về cách này của ông!”

“Ông có nói với nam nhân về việc này chưa??”

“Có chuyện bàn sau, chào” _tác giả tức giận, ngắt máy, nhanh chóng khoát vào áo khoát, khẩu trang, cầm lấy chìa khoá xe cùng điện thoại, vào thẳng vào gara lấy xe.

Trên xe tác giả nhanh chóng mở ra một cuộc gọi đến số ban nãy_”Cậu ở đâu, tôi liền đến đón”

“Được”

“Nửa tiếng”

<Ừ, bọn tôi chờ chị> _cuộc gọi ngắt máy, nhưng vẻ mặt của tác giả lại càng cau có hơn, vươn tay mở định vị, mày chau lại không một phút thả lỏng, nhún ga chạy vút đi _”Chết tiệt”

[Sao bỗng dừng lại khó chịu đến như vậy, sao bỗng dừng lại mất bình tĩnh như vậy?? Tại sao??] _Ngoài trời, tuyết bắt đầu thưa thớt rơi, nữ nhân vô cùng ngạc nhiên, đầu ngay vào lễ, ngẩng nhìn một mảnh trời tuyết. Sau một hồi mới định thần, xoa trán một chút, hít thở sâu, nhún ga tiếp tục lái xe rồi đi _[Tuyết bắt đầu rơi, cũng chính là thời điểm thích hợp để giết người...quá mức cầu huyết rồi]

~~~~~

Tại sân bay công ba, có ba người đứng đó, hai nam một nữ, sắc đẹp đều đủ để người khác phải ngó lại mà nhìn.

Nhưng họ cũng không quan tâm mấy đến ánh nhìn tò mò của người khác, chỉ nhìn nhau, rất thoải mái trò chuyện, cười đùa...à nhầm, không có cười đùa.

Tác giả vừa dừng xe, bước xuống thì người đầu tiên phát hiện ra lại là yếu điệu nữ nhân. Cô ấy liền mỉm cười như hoa, vô cùng vui vẻ kéo vali nặng trịch đi theo. Thấy vậy nữ nhân lại bước nhanh một chút mỉm cười xã giao, lấy vali ra khỏi tay cô ta _”Để tôi giúp”

“Cảm ơn” _nữ nhân có chút ngại ngùng, nhưng vẫn là mỉm cười như trước.

Kéo vali của yếu điệu nữ nhân đến xe rồi, định nâng lên thì tên nam nhân háo sắc kia lại nhanh tay hơn, đến nâng lên giúp, còn tên thư sinh kia lại tự mình lùi húi cắt mấy túi đồ vào cốp

Tác giả chau mày nhìn nam nhân trước mặt _“Anh không phải xuất viện lâu rồi sao?? Sao lại ở đây hả??”

“Chà, lâu không gặp khả năng nói chuyện của em cũng tăng đáng kể đó”

“...” _tác giả đỡ trán, lại quay sang nhìn yếu điệu nữ nhân vẫn một nụ cười hơn hoa chăm chú nhìn mình, liền nhanh chóng mở ghế phó lái, mỉm cười với cô ta _”Mau vào, trời lạnh đứng lâu bên ngoài không tốt”

Nhưng nửa đường lại bị nam nhân háo sắc cản lại, bản thân hắn lại kéo tên nam nhân thư sinh vào ẩn chỗ đó. Mà thằng nhỏ cũng chẳng phản ứng thêm, lần này rất ngoan ngoãn để đại nam nhân phân phó.

Hắn được thể liền nhìn tác giả cười cười _”Để tôi lấy, lần này trước tiên mời mọi người đến thăm nhà tôi”

Tác giả nhìn hắn tận tình mở cửa, còn nhẹ nhàng đẩy mình lên một chút, khoe miệng khế nhếch _”Được, cảm ơn”

Cứ như vậy, xe của tác giả chính thức đảo chủ thành khách, khách thành chủ. Nhóc con thư sinh ngồi trên xe bắt đầu lục lọi mấy học xe, háo sắc nam nhân cứ một chút lại liếc qua xem thằng nhóc có tìm ra thứ gì đồ thú vị không.

Tác giả nhìn thấy, mày chỉ khế nhưn rồi bỏ qua, không nhìn tiếp, lại nhìn sang yếu điệu nữ nhân vẫn đang nhìn tác giả cười mãi

“Sao vậy?? Mặt tôi có dính thứ gì sao??” _tác giả tròn xoe mắt, ngây ngô dùng tay sờ mặt một chút, nữ nhân bên cạnh liền bật cười thành tiếng nhẹ nhàng

“Không có, lâu quá không gặp, mỗi lần nhìn thấy cô quả thực trong lòng tôi rất vui. Lần đi này tôi cũng rất hy vọng, nên cứ nhìn mãi. Xin lỗi nếu đã làm phiền” _yếu điệu nữ nhân nói về mặt có chút ngại ngùng, nhưng cuối cùng kết thúc câu thì vẫn tiếp tục vừa cười vừa nhìn tác giả

Tác giả cũng bật cười _”Haha, không đâu, bạn bè lâu ngày gặp lại, vui còn gì bằng. Không sao, cứ nhìn thoải mái, làm gì phải ngại”

“Hihi”

(Hời ời, coi kiểu cười hihi kìa...hihihi *che miệng giả thực nữ*....má ời, rợn da gà!!!)

“Cậu thấy chưa, nữ nhân của tôi có khác” _háo sắc nam nhân giọng nói tràn đầy vui vẻ, nhưn mày nhìn sang thanh niên tri thức, lại nhìn lên kính chiếu hậu xác định tác giả cũng đang nhìn lên liền nháy mắt một cái

Nữ nhân khê gờ tay lên, kéo nhẹ tay áo khoát cùng áo len ở trong, liền thấy da mình như da gà, liền rùng mình một cái _[Tôi mà ngồi bên cạnh anh, kháng định sẽ chọc mù mắt anh, con mắt của anh nhìn đâu mà bảo tôi là của anh, còn cái thái độ đó là sao!!!] _tác giả vô cùng ác liệt mắng nhiệt, nhưng bên ngoài vẫn là lãnh tính lãnh tình, thờ ơ nhìn cửa kính

“Nói thật nhé, chị làm tôi rất bất ngờ. Thường thì trên xe của phụ nữ không son phấn thì cũng là tạp chí này nọ. Vậy mà xe của chị chẳng có gì ngoài cuốn sách này cả. Chị hâm mộ tác giả này sao??” _Thanh niên tri thức mặc kệ thái độ của đại nam nhân bên cạnh, nghiêng đầu, nhìn tác giả, gờ lên quyển sách vừa tìm được sau một hồi cật lực tìm kiếm trên xe.

Cậu nhóc thành công hướng sự chú ý của tác giả trở lại vào xe. Nhưng vừa định mở miệng trả lời thì nữ nhân bên cạnh về mặt hào hứng, hai mắt lấp lánh, vươn hai tay cầm lấy sách, điệu bộ rất trân trọng _”Không ngờ cô cũng giống tôi, chúng ta đều yêu thích một tác giả”

Chính câu nói ấy khiến tác giả lại lạnh người một lần nữa [Cô ta vừa cười nhếch môi, đúng không!!! Yêu điệu nữ nhân bên cạnh tôi cười nhếch môi. Viện trưởng à, ông có thật sự điều trị cho cô ta từ tế không hả?!?]

Yêu điệu nữ nhân vẻ mặt vui vẻ, chờ mong nhìn tác giả. Người kia cũng nhìn xuống quyển sách do chính tay mình viết ra, lại nhìn yêu điệu nữ nhân, lắc nhẹ đầu, cười mím môi _ “Không, sách này là của một cô bạn. Cô ấy cứ khen sách hay, cũng muốn tôi đọc để chia sẻ cảm xúc. Tiếc là, vào xe cất sách, sau đó liền quên trên xe cũng có một cuốn sách”

Nghe tác giả nói vậy, vẻ mặt nữ nhân liền có chút thất vọng, tay nhẹ nhàng vuốt bìa quyển sách _ “Tôi chỉ đọc mạng, không được mua. Thật sự nó rất hay, cô cũng nên đọc”

“Ừ”

“Cảm xúc của người này viết rất thoải mái, không kiềm chế. Nhưng từ ngữ được chọn lọc kỹ càng, tinh tế khiến người đọc như trở thành chính người viết vậy. Bởi vậy, lúc gặp cô, tôi liền bị tính tình của cô thu hút cũng bởi cô có phần giống với tác giả này đây” _ yêu điệu nữ nhân vẻ mặt vô cùng chân thành, ngón cái vuốt nhẹ qua tên của tác giả quyển sách cứ như đang tâm tình với nó.

Điều đó khiến tim tác giả đánh thịch một tiếng, liền có chút đau nhói, nhìn lên nữ nhân trước mắt, liền nhanh chóng bày ra vẻ mặt tò mò cùng hứng khởi hòa theo _ “Chà, cứ nghĩ đến nếu gặp được người có tính cách giống mình thì chắc thú vị lắm nhỉ”

“Không đâu, tôi lại nghĩ, cứ như vua gặp vua một mắt một còn vậy hihi. Nhưng cũng rất đáng để mong chờ” _ nữ nhân cong mắt, cười tươi nhìn tác giả, hai tay cầm sách đặt vào lòng tác giả, một chút tình nghịch nhìn tác giả _ “Cô nên đọc nó, đây thực sự là một tác phẩm hay”

(Hời ời, một mắt một còn mà hihi kìa, nữ chính à, cô quen bạn quá thực rất độc đáo, rất đáng để tôi bái cô làm sư!!! Tôi nói thiệt)

Tác giả cảm lên tác phẩm của chính mình, nhìn nó, rồi nhìn vẻ mặt cười mãi của nữ nhân bên cạnh _ “Ừ, có lẽ không nên bỏ sót một cây bút tài năng”

[Ồ, ờ tự mình tát mình, còn gì vui bằng. Tôi hứa, tối nay về cuốn sách này từng từ, từng từ một sẽ thành máy bay giấy mà phi vào lò sưởi nhà tôi. Tôi thề luôn đấy] _ tác giả chống cằm thờ ơ nhìn một mảnh trời tuyết bên ngoài, trong lòng lại ác độc tưởng tượng viễn cảnh tự tay xé con mình quăng vào lò lửa liền chán nản gác tay lên cửa, ôm trán

“Cô không khoẻ ra, sắc mặt có chút không ổn” _ yêu điệu nữ nhân biểu hiện vô cùng lo lắng, gờ tay sờ trán tác giả, có chút giật mình, hai nam nhân ngồi trên một người thông qua kính chiếu hậu nhìn xuống, còn một người thì ngoái đầu nhìn tác giả

”Sao lạnh vậy??”

“Không sao, trời đông liền vậy. Nhìn thế chứ khoẻ lắm”

“Nếu biết cô như vậy, tôi sẽ chờ qua đông mới đến, thật xin lỗi”

“Ấy, không sao đâu, không sao đâu, đều là chuyện nhỏ, không đáng bận tâm” _ tác giả phẩy tay, cười xuề xòa cho qua chuyện, lại nhìn qua yêu điệu nữ nhân vẫn đang lo lắng cho mình không khỏi khiến tác giả gương mặt có chút tê liệt

Yêu điệu nữ nhân bỗng nhiên hứng khởi, vỗ tay một cái, nhìn tác giả _ “A, cô nói bạn của cô mua sách đúng không, vậy trong sách có chữ kí không??”

Tác giả nhưn mảy, hai tay cầm sách, bắt đầu tìm kiếm _ “Nếu sách có chữ kí chắc thường ở trang đầu hoặc trang cuối nhỉ?? Hay giữa sách??”

“Thường là ở sau bìa hoặc trang đầu tiên”

“Không thấy” _ tác giả đưa qua quyển sách để chính tay nữ nhân tự mình tìm kiếm

“Qua thực không có”

“Sao vậy??”

Nữ nhân thờ dãi, hai tay đều đặt lên sách _ “Tôi cũng muốn có chữ kí của tác giả này, nhưng mà có lẽ không được rồi”

“Muốn đến vậy sao??”

“Ừ”

“Đợi tôi một chút”

Tác giả cảm lên điện thoại, nhấn gọi _ “....”

“Đưa cho tớ link trang web của tác giả YY đây”

<À, ừ>

“Cảm ơn”

Yếu điệu nữ nhân chuyển đến ngồi gần tác giả, khẽ khàng tẽm một bên tóc về phía sau tai, chăm chú nhìn vào điện thoại trong tay tác giả. Nữ chính khẽ liếc nhìn người bên cạnh, đưa điện thoại đến giữ hai người trong lúc đang load trang web kia. Vậy là yếu điệu nữ nhân liền nhìn tác giả mỉm cười rồi tiếp tục cúi đầu

“Xem ra vừa đúng lúc còn vài ngày nữa là đến ngày tác giả này kí tặng sách rồi” _ tác giả giọng điệu không biến đổi nhìn sang yếu điệu nữ nhân nghịch điện thoại của mình

“Ừ, thật tốt quá. Lúc đó cô cùng tôi đến đó được không??”

“....”

“Xin lỗi, nhưng ở đây tôi chỉ có mình cô là quen biết thôi”

“Được, được, hôm đó tôi sẽ qua đón cô”

“Ừ, cảm ơn nhiều hihi” _ nữ nhân mỉm cười, trả lại điện thoại cho tác giả.

Vừa cất điện thoại, tác giả bằng giọng điệu thờ ơ _ “Này các người từ đó đi ra vậy viện trưởng có đưa xe hay đại loại thứ gì đó cho hai người không vậy??”

Thanh niên tri thức liền lên tiếng trả lời, trong giọng nói có chút buồn chán _ “Không, ông ta không nói gì cũng chẳng đưa gì cả. Tôi bị đánh thuốc ngủ không biết gì. Chỉ tới lúc máy bay đang hạ cánh thì tôi mới tỉnh lại. Túi đồ có gì tôi cũng chưa kịp xem”

“Tới nơi rồi” _ háo sắc nam nhân dừng xe trước cổng sắc, chiếc cổng nặng trĩch từ từ được mở ra. Chiếc xe chạy vào, dừng ngay trước cửa vào.

Nam nhân xuống xe, thấy chìa khoá cho người làm gần đó, mạnh tay vịn hai tay nắm, đẩy cửa vào, xoay người, mỉm cười _ “Mời vào”

Tranh thủ lúc mấy người kia bước ra xe, tác giả liền ở bên trong nhanh tay, nắn nắn đôi chân cứng ngắt, có chút đau nhứt vì lạnh của mình, khó khăn bước ra ngoài. Liền hít phải khí lạnh đến mức không rung mình nổi.

Thanh niên đứng trước bậc thềm, ngẩng đầu lên nhìn _ “Ồ, trước biết anh không phải người bình thường. Nay quả thật được chứng minh” _ chậm rãi nhấc chân bước đến trước cửa, nheo mày nhìn về mặt đầy tự hào của háo sắc nam nhân

“Sao, ngưỡng mộ đúng không??”

“Không. Đúng như tôi nghĩ. Anh chỉ có tứ chi phát triển vượt trội còn lại đều dưới âm cả” _ thanh niên tri thức cười đầy mỉa mai, cho tay vào túi quần thông thả vào nhà khiến nam nhân trần trối nhìn theo

Yếu điệu nữ nhân cũng đi đến, mỉm cười nhẹ cúi chào _ “Cảm ơn” _ rồi xoay người bước vào bên trong

Chỉ riêng nữ chính (đã gọi là chính thì không phải tầm thường). Nữ nhân không đứng trước cửa mà đứng chéo về phía bên phải. Chăm chú nhìn vào bảng tên của chủ nhà ngạo nghễ nằm đó.

[Nhìn đi, anh cao quý lắm, người bình thường như em không được nhìn đâu, tranh thủ nhìn đi. Sao có muốn sờ sờ một chút không??] _ bảng tên hát mặt võ võ mông

[KHINH, ta khinh!!! Ta *beep* cả nhà mi] _ nữ nhân bên trong không ngừng mắng chửi bảng tên

Quả thực cổng bên ngoài cũng có bảng tên nhưng tác giả không để ý. Tự nhủ vào đây xe kĩ hơn. Nhưng có lẽ....không xem vẫn tốt hơn.

[Bên cạnh tôi là một ác ma trùm mafia giấu mặt đang muốn giết tôi tẩy trắng. Vậy mà bây giờ tôi lại phải vào nhà một trùm khác sao?? Tôi có duyên với mafia sao?? Nam nhân nhà tôi liệu có đem tôi ra cắt khúc không??] _ tác giả tuy về ngoài không đổi sắc nhưng bên trong đã thăng hoa đến không tưởng tượng nổi. Dụi là vẫn chăm chú thẳng tâm nhìn vào tấm biển đề tên mạ vàng trước mặt

[Yêu rồi chứ giề, biết mà] _ bảng tên tiếp tục lắc lư, nhảy nhót trong tư tưởng của tác giả

“Sao? Ấn tượng lắm à??” _ háo sắc, nhằm, mafia nam nhân tựa cửa, ánh nhìn tràn đầy cảm xúc nhìn nữ nhân vẫn đang chăm chú nhìn bảng tên nhà mình

Tác giả vẻ mặt cứng đờ, không cảm xúc, không tí máu xoay đầu như máy đúng góc bốn lăm độ thì dừng lại, ngẩng đầu nhìn nam nhân _ “Họ

của anh tôi chưa từng nghĩ đến sẽ có tồn tại” _nói đến đây nữ nhân cuối đầu, mím môi nén cười_”Thành thật xin lỗi vì trước đây không tôn trọng họ của anh”

Rồi chạy thẳng vào một mạch vào trong, còn nam nhân thì đứng yên, sau đó nhìn qua bảng tên nhà mình, có chút bất đắc dĩ, thờ dài _[Viết ngược tên rồi mà vẫn nhìn ra họ à??]

~~~~~

Sau cả ngày bị trưng dụng tại nhà của trùm mafia cùng hai người kia thì tác giả vô cùng mệt mỏi lấy xe vào gara

[Cũng may hai người kia ở lại nhà hẳn chứ không phải nhà mình. Nghĩ tới thôi cũng đủ thấy mệt mỏi. Phải đi khám lại mới được]

Dù thật sự bất ngờ với việc mafia nam nhân đề nghị hai người kia ở lại nhà hẳn, càng bất ngờ hơn là yếu điệu nữ nhân có nhà lại không về mà lại đồng ý ở lại đó không chút ngại ngùng. Tác giả dù có đa nghi cỡ nào nhưng vẫn là bị một màn đen phủ đi lý trí

[Cô ta không hợp với ba cô ta, lâu ngày không có bạn, lại sợ làm phiền vì trông mình không khoẻ. Quả thật ở lại đó cũng là điều đương nhiên, cũng tốt cho mình] _tác giả chau mày, nắm tay vịn, nhưng vẫn chần chờ chưa mở cửa _[Sao vẫn cảm thấy có chỗ không đúng]

Thờ dài, vừa mở cửa liền thấy nam nhân đã đi làm về, ngồi trên sofa uống cafe xem tin tức, bên phải là lò sưởi ấm áp. Nữ nhân có chút muốn khóc, liền đi đến, quỳ vào phần sofa để trống giữa hai chân nam nhân, cả người rúc vào lòng, hai tay vòng ra sau ôm lấy tấm lưng rộng lớn, thờ dài một hơi

“Mệt chết được”

Nam nhân đặt xuống tách cafe, một tay nằm yên trên lưng nữ nhân, tay kia cầm sách, chăm chú đọc_“Sao vậy, giữa đường xảy ra chuyện gì uất ức sao?? Bị cảnh sát phạt à?”

“Cô ta trở lại rồi”

“Ừ”

“Cảm giác rất không tốt” _tác giả bĩu môi, lấy tay đẩy ngã quyển sách nam nhân đang cầm nhưng vẫn không được

“...”

Chợt bất ngờ, gác cầm lên ngực nam nhân, ngẩng mặt nhìn_“Nếu ông ta giữa đường đứt dây cương thì sao??”

“Ngoan, là nhà văn đừng nói bậy” _nam nhân mỉm cười vuốt tóc nữ nhân

“Giữa đường chết thì sao??”

“Cũng tốt, như vậy bớt gánh”

“Không, cảm giác sẽ có một thứ gì đó khủng khiếp lắm sẽ tới, cực kỳ bất an”

“Anh sẽ điều chỉnh một chút, ngồi ngay lại, không lại đau chân” _nam nhân nhẹ nhàng kéo chân nữ nhân, vòng ra sau lưng mình

“Ừ, mà khoan, thằng nhóc nói lúc nó đến đây thì một đường đều bị đánh thuốc mê, không phải có chút không đúng sao?? Cứ như bị tống đi vậy”

“Hừm?” _nam nhân quyết định buông sách, hai tay bắt lại với nhau vòng phía sau lưng nữ nhân, chăm chú, dịu dàng nhìn người trước mặt

“Viện trưởng không gọi cho anh??”

“Chưa. Có việc gì sao?”

[Vậy hồi này tôi nói chuyện với ai?]

“Không xong rồi. Chắc chắn luôn” _Tác giả thờ dài, rướn người choàng tay qua cổ nam nhân, cầm gác lên vai anh_”Anh không biết cô ta là ai đúng không??”

“Em nói thì chắc anh sẽ biết”

“Viện trưởng có hai bệnh nhân đặc biệt còn sót lại. Một là con gái đa nhân cách của hẳn và hai là một thanh niên IT chính hiệu. Cả hai đều đến đây rồi”

“Chắc sẽ phải đẩy nhanh công việc một chút”

“Không được, cảm thấy, nếu làm như vậy có chút bất ổn. Ngay từ lúc thấy cô ta liền cảm thấy rất không ổn”

“Là cả hai??”

“Không chỉ có cô ta, còn cậu nhóc không liên quan”

“Cậu ta thế nào?”

“Rất có tài năng, nói mới nhớ. Có lần định giới thiệu cậu ta cho anh nhưng sau đó lại quên mất”

“Ừ”

“....” _tác giả chán nản thở dài, yên lặng ngồi trong lòng nam.

Bỗng nhiên như nhớ ra gì đó liền vùng dậy chạy đi mất, lát sau lại chạy vào cùng cuốn sách trên tay, liền ngồi ngay trước lò sưởi, tự tay xé từng trang giấy quăng vào đồng lửa.

Nam nhân nhướn mày nhìn qua _“Ai chạm vào sao??”

“Ừ, nữ nhân đó, còn có mấy người kia, tự tiện chạm vào đồ người khác. Còn bảo, người viết sách và em tính cách tương tự nhau, gặp nhau tức thì liền giường cung bát kiếm. Thật khó chịu” _Nói tới đây tác giả tức mình, quăng phần còn lại vào đồng lửa, chạy đi rửa tay.

Nam nhân yên lặng ngồi đó, lặng lẽ thấy vào thêm ít củi, lại cầm lên thanh sắt, hát nhẹ ít củi lên quyển sách làm cho lửa cháy mạnh hơn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lò sưởi rồi tiếp tục đọc sách, ngón tay nhịp nhịp trên thành ghế

Một lát sau tác giả cả người một thân hai ba cái áo choàng tắm, còn thêm vài cái khăn, lạnh run chạy ra

“Sao vậy??”

“Nước, toàn là nước lạnh”

“...” _nam nhân nhủ thầm, đi nhanh vào phòng tắm thử nước...lạnh băng, quay ra nhìn nữ nhân đứng ngay phía sau _“Sao không thử nước trước?”

“Ai mà biết, tới lúc đứng dưới vòi, vận xả thì liền mát lạnh cả người” _vừa nói xong liền nhảy mũi liên tục mấy cái

Nam nhân không nói gì thêm, đi vào bếp, bắt đầu nấu nước nóng rồi pha nước cho nữ nhân nhà mình tắm.

Xong xuôi mọi việc, tác giả thông thả đi ra _“Thật thoải mái” _tiện tay quăng vào người nam nhân khăn bông, bản thân rất tự giác ngồi xuống thảm, kéo laptop vào người, tay phải bóc trái cây đã được gọt sẵn ăn, còn nam nhân thì bắt đầu dùng khăn lau khô tóc cho nữ nhân của mình

(Ồ, phiên bản ở độ cao cấp và bà chủ mặt than đây sao??)

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Giả được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Khoảng cách giữa bạn thân và bạn xã giao quả thật là quá mức xa vời

Tác giả khó chịu trở mình, kéo chăn qua đầu mặc kệ tiếng điện thoại rung lên.

Một lúc sau thì tiếng chuông dừng lại. Nữ nhân thở dài thoải mái khi thấy bầu không khí xung quanh bỗng nhiên im ắng vô cùng, vươn tay kéo thêm vài cái gối vào người.

Nhưng chưa được bao lâu, điện thoại lại rung lên.

Lúc này nam nhân trên đầu có thêm một cái khăn mở cửa bước vào phòng liền nghe được điện thoại cứ mặc sức reo còn tác giả thì lại rúc mình trong góc giường, không nghĩ nhiều liền cầm lên điện, nhìn qua cũng không có tên hiển thị, kéo qua chấp nhận cuộc gọi

“Alo” _giọng nói thực trầm, không mang theo cảm xúc vang lên

Nam nhân mắt lạnh lẽo nhìn điện thoại bị ngắt cuộc gọi trên tay, định đặt lại bàn thì điện thoại lại rung lên, ác nam tiếp tục kiên nhẫn chấp nhận cuộc gọi

“....” _trong im lặng

Nam nhân liếc nhìn điện thoại lại nhìn đến nữ nhân của mình vẫn đang ngủ, không chờ đầu dây hỏi hết liền ngắt ngang_ “Đúng vậy”

[Cô chính là người mấy ngày nay vào sáng sớm đã gọi điện làm phiền người khác sao?? Nếu đã không biết rõ vậy thì chắc chắn không phải là bạn bè gì rồi.]

“Giờ này, còn ngủ”

“Hẹn ở đâu”

“Hẹn ở đâu, mấy giờ?”

<Ồ, ở khu K, đường số một, tám giờ>

“Chào” _nam nhân không kiên nhẫn liền ngắt cuộc gọi, quăng điện thoại lại trên tủ đầu giường, bản thân lại leo lên giường, lật chăn ra, vòng tay qua ôm eo, mặt vùi vào sau lưng nữ nhân.

“Lạnh lắm, xê ra” _nữ nhân giọng lèo nhèo trách móc đủ mắt vẫn nhắm chặt, tay quơ quào tìm chăn. Vừa chạm đến liền duỗi chân, kéo chăn phủ kín người.

Nam nhân cũng vươn tay, kéo chăn qua đắp cho mình. Cả căn phòng chìm trong yên lặng và ấm áp, cả hai cứ như vậy tiếp tục bật lò nướng vào buổi sáng.

~~~~~

Được hai tiếng sau thì lại có cuộc gọi đến, nhưng lần này là một bản nhạc chuông khác. Nghe nhạc chuông cứ như đang chuẩn bị ra trận một mất một còn.

Nam nhân rất quen thuộc với thể loại này liền ngồi dậy, xoa trán căng cứng của mình, vươn người cầm lên điện thoại, nhận cuộc gọi... và im lặng

(Uầy uầy, ở chung lâu rồi bệnh cũng lây à?? Lây cái tốt không lây toàn lây cái xấu là sao hả??). Mà thôi, nữ nhân của anh chả có cái gì tốt cả, khuyên anh không học theo thì cũng muộn rồi. Coi như tôi không thấy đi.)

“...”

“Hôm nay khám sao??”

<O, ai vậy, ai đầu dây thế?? Tôi gọi lộn số sao? Nhảm thiệt hả ta?? Xin...>

“Không nhảm” _nam nhân nhu nhu trấn mình, thở dài

<À, hiểu rồi, mau gọi cô ta dậy và đến đây đùm, cảm ơn nhiều>

“Được, cảm ơn”

Nam nhân nhìn lên đồng hồ, chỉ mới tám giờ. Vẫn còn kịp

~~~~~

“Khám đi!!!” _tác giả giờ ngang hai tay, hất mặt, tự nguyện dâng mình cho cô bạn bác sĩ khoa ung bướu của mình.

Cô bạn nhìn đến bạn mình, chưa được ba giây liền quay lại đối mặt với mấy tờ giấy trên bàn, cười nửa miệng_ “Sao nào?? Cậu nhờ tôi khám

mà sao cứ như tôi ép cậu vậy, về mặt đó là sao?? Muốn ăn tát hả??”

Tác giả vẫn đứng đó, giờ ngang hai tay, hạ mắt nhìn đến cô bạn _ “Khám tổng quát, đặt biệt là não bộ đùm đi”

Nghe vậy cô bạn cuối cùng quyết định dừng việc, xoay ghế, tháo mắt kính, chống cằm, ngón tay nhịp nhịp trên đùi _ “Có chuyện gì à??”

Tác giả thấy người kia rốt cục cũng chịu để ý đến mình, dùng chân đá thêm một cái ghế đến, ngồi đối diện cô bạn, cởi áo để cô ấy khám sơ trước _ “Một tuần sáu ngày rưỡi trước vừa bị tai nạn”

Vừa đeo lên ống nghe thì cô bạn nhướn mày với tác giả _ “Sao không đợi ngủm rồi hẵng báo tin”

“Tớ thương cậu lắm nên không đành”

“Được rồi, để tớ khám thử trên người cậu có cái gì bị đứt hay hỏng rồi không”

Tác giả ngồi thẳng người để cô bạn kiểm tra, về mặt có chút khó hiểu _ “Này, từ này đến giờ tớ thấy có gì đó là lạ”

“Từ lúc cậu vào đây tớ chỉ chờ có một câu này” _ cô bạn tháo ống nghe xuống, mỉm cười chiếu lệ nhìn tác giả

Ngay lập tức tác giả vo tròn nắm tay, đánh nhẹ vào lòng bàn tay mình, về mặt như đứng rồi nhìn cô bạn đang mở tủ đông lạnh chuyên dụng hỏi _ “Đưa nhỏ, đưa nhỏ trong bụng cậu chui ra ngoài rồi à”

Định mở tủ thì hành động có chút ngập ngừng, cô bạn cũng không quay lại nhìn tác giả, thông thả mở tủ _ “Này, tớ thật sự tò mò cậu làm sao có thể thành nhà văn được đấy”

“Đưa nhỏ lọt ra ngoài rồi à?”

Tác giả vẫn định tiếp tục chọc cô bạn thì bỗng nhiên cô ấy liền đóng mạnh cửa tủ, chạy thật nhanh đến gần tác giả, giờ tay tác giả lên, để thanh kiểm tra nhiệt độ vào dưới cánh tay, rồi hạ tay tác giả xuống, dùng sức ấn chặt hai tay tác giả vào người, không cho nhúc nhích

“Ôi mẹ ơi!!! Muốn giết tôi hả!!!!” _ tác giả về mặt như ăn phải me cực chua, hết hồn, rùng mình cảm thán khi cảm nhận thanh kiểm tra nhiệt độ lạnh đến phát khiếp đang yên vị giữa cánh tay và tấm thân yếu ớt của mình

“Cho chừa”

“Lạnh lắm đó” _ tác giả về mặt ủy khuất vô cùng, nhưng vẫn không dám rút thanh kiểm tra nhiệt ra, chỉ biết ngồi thẳng lưng, hai tay nằm trên đầu gối, một bên khẹp chặt vào người, cầu mong nó mau mau ấm lại

“....” _ bác sĩ thân ái liếc nhìn cô bạn, mở ngăn tủ cầm ra quyển sách được bọc bì kĩ càng, chân đạp mở ra thùng rác

Tác giả giờ tay ra, định chạy tới cản nhưng bị cô bạn nhướn mày nên chỉ có thể ngồi yên _ “Chót tò mò tề. Em xin nhồi, em không biết gì!! Em có tội”

~~~~~

Kiểm tra xong xuôi mấy thứ cơ bản, khoát lại áo vào người. Lúc xoay lại thì thấy cô bạn đang mở cửa ra một chút, thấp thò lấp ló nhìn ra chứ chả dám công khai. Tác giả cũng đi đến chen xuống dưới chân cô bạn, ngồi đối diện cánh cửa đóng chặt, khoanh chân dưới thảm, tay bám vào thành cửa, cũng nghiêng đầu ra ngoài nhìn.

Tác giả nhìn ra ngoài hành lang, chỉ có nam nhân nhà mình ngồi đó chờ đợi chứ không có ai khác, liền khó hiểu hỏi cô bạn _ “Nhìn gì thế??”

“Anh ta đó à??”

“Ừ, sao?”

“Tớ vẫn còn ngạc nhiên chuyện cậu dám dẫn anh ta đi công khai như vậy”

“Giấu hoài mấy người chịu nổi à??”

“Mấy người mà giấu nổi ai”

“Là sao??”

“Từ năm cấp hai tôi đã thấy nghi rồi, chỉ là không ngờ tới bây giờ cậu lại công khai thôi”

“....” _ Tác giả ngẩng đầu nhìn lên bạn mình, lại trở về nhìn nam nhân qua kẽ hở, nhếch môi _ “Mấy bạn lúc đó cực ghê hả!! Nghi tận mười hai năm tới giờ mới biết kết quả. Sao chuẩn quá chứ gì!?”

“Làm sao bằng của tôi” _ cô bạn cúi đầu nhìn tác giả

Tác giả cũng ngược lên nhìn, bốn mắt nhìn nhau. Tác giả giờ tay đẩy mặt nữ nhân sang một bên _ “Được rồi chị” _ cách cửa cuối cùng cũng được nhẹ nhàng đóng lại, cô bạn ho nhẹ, đi trở về chỗ của mình

Chỉ riêng tác giả vẫn ngồi khoanh chân dưới thảm, khoanh tay về mặt đăm chiêu suy nghĩ ghê gớm lắm _ “Mà này, cậu sinh đứa nhỏ khi nào, sao không báo??”

Nữ nhân về mặt có chút khinh bỉ, gõ đầu bút lên bàn, nguy hiểm nheo mắt nhìn tác giả như một tội đồ _ “Tôi hỏi, cô em đối số điện thoại trong năm nay bao nhiêu lần??”

Tác giả chau mày, giờ tay đếm đếm, gõ đầu, vươn tay cầm tay nắm cửa đẩy ra, bản thân vẫn ở tư thế lúc này, rướn người ra ngoài hành lang, nhỏ nhỏ gọi _ “Này”

Nam nhân vừa nghe liền ngẩng đầu nhìn lên, rất nhanh lại hạ tầm mắt, có chút ngạc nhiên, nhướn mày nhìn nữ nhân _ “Hừm?”

“Năm nay mấy lần em bẻ sim??”

“Bốn”

“Cảm ơn” _ tác giả gật đầu, đóng lại cửa. Nấn nắn đầu gối rồi có chút khó khăn đứng lên, chắp hai tay ra phía trước, cúi đầu _ “Bốn thưa chị”

“Cái gì bốn??”

“Dạ, bẻ sim bốn lần”

“Số hiện tại cậu dùng chị đây còn chưa có biết”

“Em xin lỗi, lát sẽ gọi báo cho chị số ạ”

Bác sĩ thờ dài, lật hồ sơ trên bàn, kí gì gì đó _ “Vẫn còn đau khớp à??”

“Ừ” _ tác giả nhìn quanh phòng, tiến đến gần máy cửa tủ, bắt đầu lần lượt mở từng cái ra, nhìn nhìn ngó ngó, tò mò thứ gì liền cầm lên xem một chút rồi bỏ lại chỗ cũ

“Kì vậy??”

“Đầu đông đã phải tắm tuyết” _ vừa đóng lại cửa bên này xong thì tác giả đã mở cửa tủ lạnh cô bạn ban này, ngay lập tức đóng lại, chuyển sang ngăn bên cạnh, rùng mình.

“Chán sống lâu à??”

“Không chán, nhưng quả thực nghĩ lại thì có chết cũng không sao”

“...” _ bác sĩ thờ dài, tay vừa cầm đến tờ hồ sơ cũng lười không chạm đến nữa, nhìn đến tác giả vẫn đang chăm chú lục mấy tủ đồ _ “Không vươn vắn sao??”

“Không, không có tờ thì trái đất vẫn quay, mọi người vẫn sống. Đau thương chỉ là tạm thời”

Cô bạn đẩy ghế, đứng dậy, cầm theo hồ sơ mở cửa chờ tác giả ra ngoài rồi mới thả tay cầm. Cả hai bước đến nam nhân thì cô bạn lại dừng, đứng ngay trước mặt nam nhân, cúi người xem xét _ “Tôi có một thắc mắc”

“...” _ Nam nhân cười mỉm chi, giờ ra bàn tay mời bác sĩ bạn thân cứ thoải mái nói chuyện vậy mà người kia lại vươn tay, bắt lấy tay nam nhân.

Một cái bắt tay chắc nịch của cả hai.

Mặc kệ nữ nhân bên cạnh đang chăm chú vào mấy bức tranh mới được thay đổi trên tường gần đó, nữ bác sĩ nâng mắt kính, từ trên nhìn xuống nam nhân thẳng thắn hỏi _ “Sao anh có thể yêu được người này??”

Nam nhân cũng không nhìn sang cô bạn, ánh mắt nhìn đến bàn tay dán băng cá nhân vì bị lấy máu của nữ nhân nhà mình _ “Sao cô có thể thành bạn thân của cô ấy??”

“Không giống nhau”

Lại nhìn đến gương mặt vốn không hồng hào và giờ đến cả đôi môi cũng trắng đi đôi chút của nữ nhân, rồi lại nhìn thẳng vào mắt cô bạn _ “Tôi nhiều lý do hơn”

“Đã hiểu. Cảm ơn anh, tôi có thể bớt lo một chút rồi” _ cô bạn nhanh chóng xoay người rời đi, tiện tay vỗ vai ai đó.

Tác giả nhanh chóng chạy theo sau, không quên nhắc nhở nam nhân _ “Đừng đợi, sẽ lâu lắm” _ rồi chạy đến bên cạnh cô bạn _ “Này nói chuyện kiểu gì mà cứ giống như sắp gả con gái vậy chị hai”

Cô bạn vẻ mặt giả vờ đau lòng, tay đặt lên ngực, giả dối chân thành nhìn tác giả _ “Tôi đau lòng lắm đó”

“Có chồng nhà cậu mới tin!!!”

“Hahaha, công nhân cậu có phúc từ lúc lọt lòng luôn đấy”

“Cảm ơn”

“Cậu sống lâu lắm đừng lo”

Tác giả đi bên cạnh, có chút buồn cười, nhưn mây bông đùa nói _ “Lo hồi nào?? Nhìn tớ hiền hậu, phúc đức như vậy sống lâu là đương nhiên, chỉ có mấy người thích tưởng bở, lo chuyện không đâu”

“Ờ ờ, ở với cậu thêm vài tuần chắc ra đường tớ cũng không cần nhìn đèn xanh hay đỏ đâu” _ cô bạn đẩy cửa bước vào phòng, tác giả cũng cùng vào theo

“Đương nhiên, đã gọi là qua đường thì tất nhiên xe phải né người chứ sao lại người né xe”

(Hay, cô còn sống đến bây giờ quả thật là một điều thần kì đó nữ chính. Tôi tặng cho cô một ngàn like, chọi chết cô!!!)

“Được rồi, triết lý sống thờ ơ thượng thừa của cậu tôi đã từng lĩnh hội qua. Đi khám nào”

Vào phòng thì đã có nhân viên chờ sẵn nhưng cô bạn lại tranh giành không cho họ làm việc, đuổi người một mình độc chiếm căn phòng

“Hôm nay không có ca mổ à??”

“Đợi cậu đi thì tôi tự động có lịch”

“ỒỒ” _ Tác giả cầm lên áo bệnh nhân xoay người hỏi cô bạn _ “Bộ tớ thờ ơ lắm hả???”

“Trên cả thượng thừa”

“Thánh?? Thánh thờ..ơ??” _ tác giả cắn môi, nhủu mày động não, chân thì vẫn bước vào phòng thay đồ.

Đến lúc thay xong vừa bước ra thì liền bị hỏi:

“Này quả thật, mười hai năm tớ quen cậu, từ lớp sáu đến giờ, tớ thật sự có điều muốn hỏi”

Tác giả kéo lại dây áo bệnh nhân cột lại, đi đến nằm lên giường nhỏ của máy chụp CT, rồi nhìn qua cô bạn đang một tay chống hông, một tay chống lên máy liền nháy mắt, cười nửa miệng _ “Hỏi đi em”

“Em cả nhà cậu. Cậu có khi nào cậu lo lắng chưa??”

“Có chứ, chúng ta đều là người như nhau mà. Nhưng cao giá nhất là ba ngày. Còn về sức khỏe của tớ thì một ngày cũng không có”

“....” _ bác sĩ thở dài, mỉm cười vỗ vai nữ nhân _ “Tốt, bạn của tôi có khác” _ rồi quay lại với bảng điều khiển, bấm nút

“Đương nhiên rồi”

“Im miệng cho tôi”

“... ”

Một lúc sao, cô bạn lại tiếp tục hỏi _ “Này??”

“Hà??”

“Hồi sáng khiến tớ giật mình đấy”

Tác giả ngồi dậy, đi đến phòng thay đồ _ “Sao??”

“Từ lúc đầu nhắm gọi điện cho cậu chỉ nhá máy một lần thôi, ai dè có người bắt máy!!! Không biết đâu, lúc đó tớ nghĩ mình gọi nhầm số. Nhưng cái kiểu bắt máy rồi im thì chỉ có mình cậu nên tớ nghĩ cậu đang nghe. Tớ chột nghĩ, hôm nay thật diệu kì.”

Vẫn cảm tấm màn che khu thay đồ chưa định vào, tác giả liếc mắt nhìn cô bạn cùng nụ cười nguy hiểm có chút lém lỉnh rồi đi vào trong_ “Đừng nói cậu lỗ xuồng xả gì đó rồi nha”

“Hèn là chưa. Vừa nghe giọng nam nhân thì tớ lại càng tin mình gọi nhầm số, định quăng điện thoại luôn ấy chứ” _cô bạn ngoài này trên tay cầm hộp sữa nhỏ, cầm đến trước tấm màn che phòng thay đồ, đứng xoay lưng lại

“Ngoan, học gì học, đừng học tình phá hoại của chị, không chị kiện vi phạm bản quyền cho mẹ luôn nhé”

“Mà hình như nam nhân nhà cậu biết tớ hả??”

“Làm gì không biết, tối ngày tôi về nhà nói xấu cậu hoài mà” _tác giả thờ ơ vén màn bước ra, bác sĩ bên cạnh nghe vậy liền nhảy lên, vươn tay vòng qua cổ tác giả_ “Bác sĩ kiểu gì ác thế ư” _rồi vui vẻ giục xuống hộp sữa trên tay bạn mình

Cả hai cứ như vậy, nhỏ tiếng đùa giỡn, thỉnh thoảng còn giơ tay đánh nhau ra đến tận cổng bệnh viện. Vốn là cô bạn kéo không cho tác giả bước ra ngoài nhưng nữ nhân vẫn cứng đầu đẩy cửa ra ngoài, vui vẻ nhìn mảnh trời tuyết, vươn tay hứng ít tuyết, hít sâu cảm nhận không khí lạnh lẽo bên ngoài.

Bác sĩ nhìn qua cô bạn chỉ thờ dài, cho tay tay vào túi áo khoát trắng_ “Tớ sắp xếp rồi, chỉ cần muốn thì cậu có thể tới đây rồi đó”

“Khoảng bao lâu??”

“Cậu muốn bao lâu??”

“Chắc ba tháng”

“Được không đó??”

“Ai biết, mà hiện tại tớ đang bận, không đến thăm cậu với đứa nhỏ được. Nhớ giữ gìn sức khỏe. Rảnh liền đến nhà hai người”

“Ai mời”

“Tớ tự cho phép”

“Mà ai đón cậu đây, hay đợi một chút, tớ lấy xe chở về”

“Vào đi, gọi xe là được rồi”

Vừa nói xong thì xe cũng nam nhân chạy tới ngay trước mặt tác giả, nữ nhân phát tay đuối cô bạn vào trong_ “Thôi, đây có người đón rồi, không cần mấy người nữa đâu nha” _tác giả vui vẻ mở cửa, chui tọt vào xe, liền tay hạ cửa kính nhìn cô bạn.

“Haizzz, đến thì nhớ báo tôi còn làm đồ ăn”

“Đương nhiên”

“Nhớ cẩn thận một chút”

“Ờ ờ, đi đây, mau vào trong, đừng để bị lạnh.”

~~~~~

“Lại đi đâu nữa à??” _tác giả co chân lên ghế, nghiêng người tựa vào cửa

“Khu K đường số một”

“Có chuyện gì sao??”

“Hẹn của em”

“Lúc nào??”

“Sáng sớm”

Nghe đến đây tác giả ôm trán, nam nhân chau mày nhìn sang_ “Sao vậy?”

“Đau đầu” _tác giả một tay đỡ trán, tay kia đỡ sau gáy, nam nhân dừng xe vào lề về mặt cực kì lo lắng vươn tay định chạm vào nữ nhân, thì bị cản lại_ “Khoan, từ từ. Đừng lo, không sao đâu”

Tác giả rút tay đỡ trán ra, từ từ ngồi thẳng dậy rồi tựa vào ghế nhưng tay ở sau gáy vẫn chưa buông ra, lại nhìn qua nam nhân tay vẫn chưa rút lại, vẻ mặt lo lắng, tác giả chỉ có thể mệt mỏi nói_ “Chắc tại hồi này đứng ở ngoài trời với đột nhiên căng thẳng thôi”

“Về nhà”

“Không được, hẹn mấy giờ?”

“Không quan trọng”

“Mấy giờ”

“Tám”

“Đến một chút liền về, tốn công sắp xếp thì làm cho xong. Đi đến đường số ba đi”

“...”_nam nhân mím môi, chau mày tức giận nhưng vẫn lấy xe rời đi

Đến nơi thì cũng đã mười hai giờ trưa, vừa đúng lúc ba người kia xuất hiện. Tác giả nhìn qua thờ dài, cầm lên áo khoát thì bị nam nhân cản lại, trước tiên cởi ra áo len mình đang mặc, mặc vào cho tác giả, đeo vào hai khẩu trang, đôi găng tay rồi đến khăn choàng và cuối cùng cầm lên áo khoát, khoác cho nữ nhân cùng về mặt...tức giận

(*giờ tay* tôi cũng muốn, các người chỉ biết múa ra mấy cảnh khiến người khác ghen tị thôi, chả biết cảm nhận của người khác là gì cả. Tôi xách cả tá dislike, chọi chết hai người!!!)

Tác giả gật gù như muốn ngủ, lè nhè nói với nam nhân trước mắt_ “Ấm lắm luôn đó”_rồi mới mở cửa bước ra ngoài, đánh cái rùng mình từ đầu đến chân, đang định đóng cửa thì bị nam nhân ngoắt lại

“Nửa tiếng em không ra, tôi vào bắt em ra”

“Ừ ừ, biết mà”

Tác giả chậm rì rì vừa đi vừa đạp tuyết, tai cố lắng nghe những âm thanh vờ vun nhỏ nhoi ấy, khẽ mỉm cười. Nhưng vừa nhìn lên thì đã thấy mình đến gần ba người kia.

Họ vừa thấy tác giả thì mỗi người đều là một biểu cảm, nữ chính nhưn mày, cười mỉm chỉ khiến mắt cũng cong nhẹ theo_ “Mau vào, buổi kí sách bắt đầu rồi”_rồi xoay người, tiếp tục chậm rãi bước, cẩn thận đạp tuyết

Rồi thì y như hiểu biết, yếu điệu nữ nhân vội vã đi lên bên cạnh tác giả, vẻ mặt đó bưng vì ngượng_ “Lúc sáng, lúc sáng...”

“Sao??”_tác giả xoay qua cùng đôi mắt tròn ngây ngô nhìn nữ nhân khiến cả tai cô ta cũng đỏ

“Tôi, tôi có gọi cho cô...”

“Hừm?? Không phải đã hẹn mười hai giờ đến đây sao?? Có chuyện??”

“A...thực ra, thực ra muốn cùng cô đi ăn...chỉ là...”_nữ nhân mặt chôn sâu vào khăn choàng cổ, nho nhỏ nói_ “Chỉ là...điện thoại có bất máy...nhưng không phải cô”

“???”_tác giả nhưn mày, ánh mắt khó hiểu nhìn nữ nhân cứ mãi ngập ngừng rồi xoay người nhìn hai tên nam nhân đi phía sau, một người bình thản, một người vẻ mặt khá khùng bố.

Lại nhớ đến lúc sáng đáng lẽ người kia phải đi làm thì lại tiếp tục nằm bên cạnh mình, tác giả nhanh chóng quay sang nữ nhân bên cạnh gần hết gương mặt trốn vào khăn choàng, bật cười nhưng ánh mắt lại không hề cười_ “Hahahaha, bình thường mà?? Có gì đâu??”

“A...không tôi không có ý đó...chỉ là..hơi bất ngờ...”

Tác giả nhưn mày, cảm thấy nữ nhân bên cạnh còn định nói gì đó thì nhanh chóng chạy lên, đẩy cửa, hướng ba người mỉm cười, ngoắt tay_ “Mau vào thôi”

Ngay lúc cô ta vừa bước chân vào thì tác giả nhanh chóng nắm tay cô ta kéo đi vào hàng chờ, còn đẩy cô ta đứng lên trước mình. Hai nam nhân chỉ đứng ngoài hàng, tên thư sinh thì tự tách nhóm, đi dạo vòng quanh, còn tên mafia thì một đường nhìn chăm chăm tác giả.

Tác giả bước lên một bước, hần cũng tiến lên một bước.

Bỗng nhiên nữ nhân phía trước quay lại hỏi tác giả_ “Cô đã có người yêu??”

“Không có”_tác giả vô cùng nhanh chóng trả lời

“Ơ...vậy...vậy...còn”

“Bí mật” _ tác giả nháy mắt, xoay cô ta lại không cho người kia nói tiếp.

Vậy mà tên nam nhân kia lại đứng gần lại, cúi nhẹ người thì thầm bên tai tác giả _ “Em không có người yêu??”

Tác giả nhìn về mặt nghi ngờ của hắn, bản thân vẫn tròn xoe mắt nhìn lên _ “Không có, thì sao??”

“Vậy người lúc sáng là giúp việc nhà em à?? Hay quản gia??”

“Anh nghĩ cái nào??”

“Tôi...”

Ngay lúc nam nhân định đưa ra đáp án thì lại có thêm một người nữa nhảy đến, đập vai tác giả _ “Này”

Vừa nhìn thấy người này, tác giả liền chau mày, kéo khăn choàng xuống một chút, giọng bức bối nhưng vẻ mặt lại là vui vẻ, bước ra khỏi hàng _ “Gì nữa??”

“Sao lại đứng đây??” _ cô bạn làm giáo viên tư vấn tâm lý ở trường học khẽ nhìn qua mấy người đứng gần tác giả, lại nhìn đến tác giả đang nháy mắt rồi liếc qua họ rồi lại nhìn mình

“Có vài chuyện”

Cô bạn mỉm cười, vươn tay đánh vai tác giả, vui vẻ vô cùng _ “Này, tôi nghe nói cậu dẫn nam nhân nhà mình đi khoe đúng không. Sao chưa ra mắt tôi hả?” _ rồi lại nhìn qua yếu điệu nữ nhân cùng tên mafia vẻ mặt đang ngạc nhiên vô cùng đang nhìn hai người bọn họ _ “Còn này là ai?”

Nghe tới đây, tác giả liền khoát tay cô bạn kéo ra xa, hai người đứng sát vào nhau, nữ nhân mắng nhỏ cô bạn _ “Cậu lo tên tiểu nam nhân nhà cậu đi, tôi dẫn theo nam nhân nhà mình tới là để được giảm án với nhỏ đó. Có viết không”

Cô bạn gật đầu, cầm ra cây viết đưa cho tác giả, tay lật trang sách thứ hai cho nữ nhân kí vào _ “Đáng tội. Nói mới nhớ, đứa nhỏ dễ thương lắm luôn, mau mau cũng sanh một đứa, tớ muốn làm mẹ đỡ đầu”

“Tin tớ lấy sách đập chết cậu không?”

Bản thân bị bạn mình hăm dọa, cô bạn bậm môi, nhanh chóng lấy lại sách và viết từ tay tác giả, cất hết vào túi của mình, quay người định rời đi thì bị kéo lại

”Đi đâu đó??”

“Có chữ kí gốc rồi thì đi, không lẽ ở lại lấy hàng dỏm?? Hồi tới thấy người ngồi kia là nghi rồi, có chuyện gì sao??”

“Đi lại đó, xếp hàng ngay cho chị”

“Sao chứ!!!”

“Cãi?!!”

“...” _ cô bạn vẻ mặt ảm ức, đi đến cuối hàng, bắt đầu chờ lại từ đầu.

Tác giả thì trở lại nhưng cũng không vào hàng, chỉ đứng bên cạnh tên nam nhân xã hội đen cùng yếu điệu nữ nhân vẫn yên lặng đứng trong hàng, từng bước, từng bước tiến lên.

Lúc tác giả định bước lên trên thì lại bị nắm tay kéo lại, mafia nam nhân gằng giọng _ “Em bảo không có người yêu”

“Đúng vậy”

“Em nói dối!!”

“Nói dối chuyện gì??”

“Em có người yêu!!”

“Không có, anh ấy là chồng chưa cưới, được cái đang nuôi. Người yêu gì nữa” _ tác giả chau mày, giàng tay, quay lưng tiến lên một bước dài để đứng bên cạnh yếu điệu nữ nhân, mỉm cười nhìn cô ta _ “Cuối tuần này tôi chở cô đến chỗ bí mật”

Yếu điệu nữ nhân nghe đến đây khuôn mặt liền bừng sáng, cười như hoa _ “Thật sao??”

“Ừ, nhưng là buổi chiều, không phải trưa hay sáng nữa”

“Được, nhưng mà đang mùa đông”

“Ở đó có một ngôi nhà gỗ, khá ấm”

“Thật tuyệt”

Cả hai bước đến trước bàn kí tặng sách, tác giả chỉ khoanh tay quay người nhìn tên nam nhân xã hội đen vẫn nhìn chăm chăm mình. Cả hai bốn mắt nhìn nhau. Còn yếu điệu nữ nhân thì vui mừng nói cảm ơn với tác giả bản sao không chân chính ngồi kia không ngừng.

Đến lúc trở ra gần đến cửa thì thanh niên tri thức này giờ không thấy đầu cũng xuất hiện trên tay là đồng hồ lưu niệm này nọ đủ màu.

“Này, cùng đi ăn đi” _ yếu điệu nữ nhân vui vẻ khoát tay tác giả đề nghị

“Không được rồi, hôm nay có chút việc bận, hẹn mọi người lần sau”

“Nhưng, đâu có ai đón cô đâu, đi cùng tôi đi”

Yếu điệu nữ nhân vừa nói dứt câu thì xe của nam nhân cũng chậm chạp chạy đến rồi dừng ngay trước mặt tác giả _ “Tôi đi trước, cuối tuần lại gặp” _ nữ nhân mở cửa bước vào xe.

Trước ánh mắt của bàn dân thiên hạ thì trong lúc tác giả cởi áo khoát thì nam nhân bên cạnh không thấy được gương mặt giúp nữ nhân tháo khẩu trang, khăn choàng và găng tay ra. Xong xuôi nữ nhân còn kéo dây đai qua cho nam nhân bên cạnh cài hộ.

Tác giả quay ra, hạ kính, mỉm cười, giơ tay chào ba người nhưng chỉ có thanh niên tri thức là nồng nhiệt chào, yếu điệu nữ nhân hành động có chút cứng nhắc còn nam nhân kia vẫn một mực nhìn tác giả

Vừa đi qua khúc cua ra ngoài, tác giả liền chui tọt ra hàng phía sau, nằm dài ra đó, nam nhân liền vòng tay ra sau, đưa tác giả áo khoát, nữ nhân nhận áo khoát _ “Sao anh không nói??”

“Cô ta không phải bạn em, không quan trọng”

“Sao anh biết??”

“Sáng sớm đã gọi điện”

“Cũng đúng. Quả thật cả tuần nay có chút muốn phát hoả với nữ nhân này, mỗi ngày đều gặp hơn tám tiếng mà không biết mệt mỏi. Hy vọng cô ấy không điện vào buổi sáng nữa”

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Giả được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 23: (Gió giật mưa giông*) Tính trước chưa hẳn hay, tính sau chưa chắc tốt. Còn cần thêm nhân hoà khí thuận thì mới tạm thời cho là ‘ổn’

Tác giả rùng mình, sợ hãi lui vào một góc phòng mặt kệ cho tin tức trên báo đài đang từ từ phanh phui sự việc bắt cóc khi xưa, cả chuyện của gia đình. Họ bình tĩnh kể lại mọi chuyện, kể lại câu chuyện tâm tởm của một người khác bằng sự tò mò và giọng điệu dửng dưng.

Tác giả biết, nam nhân đã trước đó đã cố gắng rất nhiều, chỉ cần biết ai nắm sơ hay rõ về việc đó cũng đều tìm cách bịt miệng họ.

Nhưng rồi, nỗi đau một lần nữa lại bị ánh mắt trời khô khan kia đốt thêm, người đời sẽ tạt muối để nỗi đau thêm một lần sống lại rõ ràng, chân thực nhất.

“Có ngon thì đừng yên cho chị, chị sẽ đồ sát mi. Cả mấy người cũng đừng yên”

Nữ chính cảm xấp hổ sơ được bọc lại cẩn thận, nặng trịch của nam nhân nhà mình, đảo mắt nhìn đến con gián cứ liên tục chạy qua chạy lại trên sàn bếp. Tác giả nhón chân, nhẹ nhàng đi tới, kéo ghế ở bàn ăn ra, đứng lên nó, mắt tìm kiếm vật thể nguy hiểm kia.

(Nói rồi, nữ nhân này, các người không nên trông mong chi nhiều. Tôi nát tâm với cô ta nhiều lắm)

Ngay lúc vật nhỏ kia không biết vì lý do gì mà thất thần đứng yên không di chuyển tiếp thì tác giả liền cắn môi, ánh mắt đầy sát khí, gờ tay cao rồi quăng thẳng xấp hồ sơ của nam nhân xuống chỗ của vật nhỏ kia.

'Bóp'

Sau một lúc chắc chắn không có thứ gì bất ngờ chạy từ đồng hồ sơ ra thì tác giả nâng lên đĩa trái cây, khinh bỉ liếc xấp hồ sơ rồi nhấc chân đi ra phòng khách [Cho thừa tội bỏ vào nhà chị, cũng may cho cùng là bình xịt chưa kịp mua]

Nữ hầu cứ im lặng theo sau tác giả từ phòng khách tới phòng bếp lại trở ra phòng khách, đi tới đâu liền nhanh tay dọn dẹp những thứ nữ nhân lật tung lên, có chút không yên, ngắt ngữ nói_ “Này, này cần dọn không thừa cô??”

“Thôi, để đó, hồ sơ của ai thì người đó giữ, động vào không may làm mất thì mang tội”

Một sinh linh đã lìa đời, mọi người ánh mắt có chút không yên nhìn vào bộ hồ sơ nằm yên trên đất, cuối cùng vẫn quyết định nhắm mắt như chưa thấy gì.

(Tôi có cảm giác, câu chuyện này nó cứ sao ấy?!! Con gái hay phụ nữ à thiếu phải nói là dù gái hay trai, chỉ hai à nhầm. Dù gái hay trai thì sợ gián vốn chả có gì lạ. Nhưng mà...sao sao ấy nhỉ?!! Sao cô ta cứ tỉnh ruồi như vậy nhỉ?!! Tôi đảm bảo, cô ta cũng không ưa mấy gì vật nhỏ kia đâu. Khăng định đó!!)

Nhìn qua tivi đang trực tiếp quay cảnh náo loạn trước cửa công ty của hai người ba, tác giả thờ dãi, chậm chạp ngồi xuống sofa, gác chân lên bàn, chuyển kênh thì vẫn là tin tức đó, liền tắt nó, ôm lên laptop [Ếy, xoắn làm chi]

Lại nói nữ nhân vẫn chưa biết rõ mọi chuyện đã đi đến tình trạng nào, chỉ đơn giản biết được mọi chuyện bị phanh phui trông qua tin tức chứ vẫn chưa ai chính thức đứng trước mặt nữ nhân kể lại chuyện gì.

Khi bản thân không biết một chuyện bản thân nên biết, người này sẽ chọn cách bình chân như vại, xem chuyện mình như chuyện người. Đến lúc thời gian cảm thấy có thể cho cô biết sự thật thì sẽ có người tự dâng mình đến báo tin cho nữ nhân.

Nói cho cùng, đây là một trong những thói xấu cố hữu của cô ta. Nó cũng được tạo thành qua năm tháng như chuyện thích giấu diếm bệnh tật vậy.

Nếu là tin tốt, sớm hay muộn thì nó vẫn là tin tốt nên không cần gấp. Nếu là tin xấu biết sớm lo nhiều, biết trễ vẫn phải lo cho nên chừng nào biết thì tỉnh theo chừng đó. Nữ nhân về mặt này luôn bình thản đến nhàm chán, tùy người bày bố.

Các người nghĩ con người này khi may mắn hay cơ hội tới thì cô ta không biết nắm bắt bởi thói xấu kia sao?? Làm rồi. Nữ nhân này khi cơ hội thật sự trong tầm ngắm thì cô ta sẽ liền chớp lấy, không chừa một kẻ hở.

Lại bàn về sự thờ ơ đến thần thánh của cô ta, cũng đơn giản thôi. Bởi nữ nhân này luôn biết và tự mặc niệm cho chính mình về việc cho dù là lâm vào đường cùng thì cũng có ít nhất một con đường để thoát thân. Vì vậy, bình thản và thoải mái luôn là tôn chỉ của cô ta.

(Nữ chính à, tôi thật muốn một ngày có năng lực đâm phát chết luôn. Tôi sẽ liền đi đến, đập cửa nhà cô, tặng cô một phát. Chỉ hận một điều, ảo mộng cũng chỉ là mộng ảo~~)

Trở lại việc chính, từ sau hôm nắm áo nam nhân đòi về nhà giải quyết mọi chuyện thì trên xe tác giả đã bắt tính nhân sự.

Đến lúc tỉnh dậy, mở mắt, nhìn quanh phòng, nhìn bịch nước biển thân quen, lại nhìn xuống bác sĩ ngồi trên sofa cuối phòng xem sách thì chỉ đơn giản hỏi một câu_ “Cháu ngủ bao lâu rồi??”

Vừa lúc ấy có một hầu nữ bước vào, cẩn thận đỡ tác giả ngồi dậy, kê gối sau lưng, nữ nhân cũng không nhìn qua, chỉ chờ lúc cô ta cúi cười đặt chiếc gối cuối cùng sau lưng mình thì chỉ nhỏ nhẹ_ “Cảm ơn”

“Bốn ngày”

“Hèn gì, đau mình ghê gớm”_ tác giả chau mày, vô thức gờ tay nắm vai phải thì lại chạm đến chỗ bị thương, tay liền cứng nhắc, chậm chậm đặt lại trên chân

“Chỉ nứt xương chút đỉnh, nếu con chịu ngoan ngoãn thì nó sẽ lành sớm”

“Con lúc nào chả ngoan”

Vị bác sĩ vẫn không kiềm được, có chút lo lắng đi đến nhìn nữ nhân trên giường_ “Mọi chuyện bên ngoài khá rắc rối”

“À, xin lỗi, để con suy nghĩ một chút”_ tác giả gờ tay xoa hai bên trán chọt đau nhức của mình

“Đừng tự đặt mình vào căng thẳng như vậy”

“....” _băng quơ nhìn tay mình, im lặng.

Sau đó nhanh chóng kéo lên tay áo liền thấy được có rất nhiều chỗ bị thương được dán hoặc quấn băng lại, bất chợt lật chần lên, kéo lên ống quần, cả hai chân đều có quần băng, có chỗ còn đang rướm máu. Lúc này nữ nhân vẻ mặt có chút ngạc nhiên, giờ lên góc áo nhìn vào bụng mình thì thấy băng cũng được quấn mất mấy vòng.

Nhớ lúc mình bị té ngã trên sàn bếp kể đến nhớ đến việc mình quay lại tìm nữ nhân kia, cần môi định chạm vào vết thương nhưng cuối cùng vẫn dờn đi lực chú ý, tạo ra vẻ mặt ngạc nhiên nhìn bác sĩ_”Con cứ nghĩ bản thân không có bị gì hết”

“Ừ, nhưng hiện tại đã cho thấy, con bị khá nhiều” _bác sĩ chỉ tay lên trán mình, nhìn đến nữ nhân.

Tác giả thấy vậy liền vươn tay hướng nữ hầu bên cạnh_”Đưa tôi gương soi”

Trên mặt hoàn hảo không có bị thương sâu, chỉ trầy xước đôi chỗ, chỉ có thêm trên trán được ịnh lên nguyên miếng băng to tướng.

Đặt lại gương vào tay nữ hầu, định nhìn hai vai nhưng liền bị đau, chuyển sang nhìn một bên vai không bị thương, vẻ mặt gọi đồn_”Êy, xong xuôi thì cũng hết, chỉ có nhan sắc là vĩnh hằng”

Bác sĩ đi đến gần tác giả, ngồi ghé bên cạnh, vươn tay vỗ nhẹ đầu nữ nhân, thở dài_”Đứa nhỏ, con làm ta không an tâm, ta cũng già rồi, sắp về hưu rồi, không an tâm đưa con cho người khác lo lắng chút nào”

“Ày, ông lão này, rành cứ đến nhìn con, sang đây đánh cờ với con, câu cá cùng con, sợ gì chứ”

“Haizz, hết chuyện này đến chuyện kia, lần nào con cũng làm ta thót tim cả”

“Ông lão, ông cần thay tim sao??” _nữ nhân vẻ mặt giả vờ lo lắng nhìn vị bác sĩ cao tuổi trước mặt

“Ta cũng cảm thấy vậy hahahaha”

“Hahaha, hiện tại cũng ở đây rồi, cùng con làm ván cờ không??”

“Đứa nhỏ, nghĩ ngợi, nghĩ ngợi đi”

Tác giả thấy bác sĩ có dấu hiệu rời đi liền quay sang nữ hầu, kéo nhẹ vạt áo cô ta_”Đỡ tôi ra ngoài vườn”

“Sao con cứ thích cãi lời như vậy??” _bác sĩ thở dài, quay lại chau mày nhìn người bệnh trên giường

Tác giả giả đồ ngây ngô tròn mắt nhìn vị bác sĩ kia hỏi_”Không phải đông y nói là cơ thể cần hoà hợp thiên nhiên, hấp thụ khí của trời, tinh hoa của đất sao mới mau khoẻ sao”

Bác sĩ cao tuổi cảm thấy mấy nếp nhăn liền của mình có đôi chỗ giật giật_”Kéo xe tới đây, ta đưa cô chủ các người ra ngoài”

“Vâng”

“Cần gì xe chứ??”

“Chân như thế, bụng như vậy không được đòi hỏi”

“Không phải vừa đồng ý đòi hỏi của con sao??”

“Nói nữa liền khoá cửa nhốt người”

“Được rồi, ai cưỡng thế thì người đó thắng. Tại hạ bái phục, nguyện cam chịu”

Cứ như vậy hai người một cao tuổi giúp một thanh niên đẩy xe lăn chậm chậm ra vườn, theo đường nhỏ đi đến dưới tán cây to, ngồi vào ghế đá bên dưới cùng vui vẻ đánh vài ván cờ.

Mà hiện tại từ hôm tác giả tỉnh dậy đến nay, cũng hơn một tuần nhưng vẫn chưa thấy nam nhân nhà mình đâu, cực kì chán nản nằm dài ra sofa, kéo chăn ngủ một giấc.

Trong cơn mơ, tác giả lơ mơ thấy được có một ai đó cầm một thứ gì đó dính thêm một thứ gì đó rất ghê tởm đến trước mặt mình.

Giật mình tỉnh dậy liền nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng, ngồi dậy ngay, giật người về phía sau, ngã đầu ra hết mức_”Cút ra, anh muốn chết hả?!?”

Nữ nhân giờ chân đá, đẩy nam nhân đang có ý đồ giờ xấp hồ sơ dính xác của vật nhỏ ban nãy bị tác giả hãm hại đến gần mình ra thiệt xa. Nhưng người kia vậy mà một tay nắm chân tác giả, cả người ngồi lên ghế, tay kia giờ ra mặt hồ sơ dính thứ kia đến ngay một gần hơn.

Tác giả định giờ tay đẩy túi hồ sơ ra nhưng nửa đường lại không dám, rút tay, rùng mình, càng ngã người về phía sau.

Bỗng nữ nhân nghe một tiếng _ ‘Bựt’ _ trán liền đổ mồ hôi, khuôn mặt cũng trắng nhợt

Nam nhân thấy vậy giật mình, nhưng lại nghĩ tác giả sợ sinh vật kia nên tiếp tục lén tới, nhưn mảy, cười nham hiểm _ ”Dám lấy hồ sơ của anh đi giết gián, gan nhỉ?”

Tác giả đổ mồ hôi nhưng tay lại không biết nên đẩy nam nhân ra xa ở chỗ nào mới đúng _ ”Làm ơn, tránh ra một chút”

“Hôm nay còn dùng làm ơn với anh hả??”

“Đau”

“...” _ nam nhân nghe vậy liền lùi ra nhìn nữ nhân nhà mình liền có chút hoảng, bên hông tác giả lúc này máu chảy thấm ra cả bên ngoài. Nam nhân có chút lúng túng giờ áo nữ nhân lên xem rồi chạy đi lấy hộp cứu thương

Đang lúc tác giả ngồi ngơ người ở sofa thì tên thư sinh cùng nam nhân mafia bước vào nhà, nhìn qua nữ nhân liền mỗi người mỗi về.

Tên nam nhân kia liền sáp vào tác giả, quát luôn người hầu trong nhà _ ”Còn không mau lấy dụng cụ cứu thương, hư mất hết rồi hả??”

Người hầu vài người ngạc nhiên nhưng vẫn không ai động đậy. Nam nhân vừa mắng xong liền quay lại chỗ tác giả nên không để ý đến họ. Hắn vươn tay định giờ áo tác giả lên xem, nữ nhân liền trán giật giật, đánh vào tay hắn _ ”Bộ mafia các người chỉ có một bản hay sao hả??”

Bị nữ nhân hỏi không rõ đầu đuôi nam nhân liền ngu người, tay chậm chạp thu lại. Bởi vì có cảm giác bản thân bị mắng liền quay qua tiếp tục mắng người hầu _ ”Lấy có hộp cứu thương mà lâu tới vậy sao?? Các người ở đây làm gì vậy hả??”

Toàn bộ người hầu đều không thém nhìn qua hắn, chỉ đồng loạt xoay người tản đi khiến nam nhân có chút bất ngờ

“Này, tôi quả thực thất mã. Tính ra cũng đã chín ngày, vậy mà sao vết thương của chị vẫn bị bung vậy??” _ thanh niên tri thức từ lúc vào vẫn một mảnh im lặng, cuối cùng vẫn là lên tiếng. Tên nam nhân kia nghe vậy, quắc mắt nhìn nữ nhân

“Khả năng lành thương tạt có chút chậm. Với lại tôi đâu rồi rồi đến nỗi nằm không mà không đổi tư thế!!!”

“Không lẽ chỉ đổi tư thế??” _ nam nhân lúc này trở ra, nhưn mảy hỏi tác giả

“...” _ bị hỏi trúng điểm đen, nữ nhân bậm môi, giận dữ, khoanh tay, nhìn qua chỗ khác.

Lại thấy nam nhân nhà mình ngồi xuống bên cạnh, đặt hộp thuốc lên bàn, nữ chính cũng rất tự giác chuyển chỗ, ngồi khoanh chân lên bàn, kéo áo lên một chút để ác nam thay băng quần giúp. Khuôn mặt vẫn bộ dáng giận lẫy quay sang chỗ khác, tay kia lén lút, nhẹ đẩy xấp hồ sơ đang phơi xác sinh linh kia đi, hòng cho nó rơi xuống thảm.

“Nó rút liền để em cầm”

Tác giả nhanh chóng chuyển tay sang đĩa trái cây, cầm lên miếng táo, đưa mắt nhìn quanh nhà.

Hai người kia đứng phía sau có chút không ngờ tới, trán mắt nhìn nữ nhân cùng chút da thịt trắng nõn sau lưng lúc được tháo băng với vết thương bên hông.

Nhưng cuối cùng là vẫn phải chấp nhận im lặng, ngồi xuống ghế và trong lòng tự hiểu ra một điều _ [Bản tình cùng cách hành sự coi nhẹ sự tồn tại của người khác này là được dạy mà thành. Nam nhân kia quá mức thâm sâu]

(Không cần dạy thì với cái đầu nhỏ của cô ta cũng đã tự có tư tưởng đó rồi. Không thấy sau, bình thản và thoải mái là tôn chỉ. Chỉ cần cô ta thấy đúng, thấy thoải mái không ngượng nghịu, không cần rút chính lương tâm cô ta thì cứ làm thôi)

Lúc băng bó xong, cứ nghĩ tác giả sẽ là một mặt ngai ngừng mà không dám nhìn họ. Nhưng có lẽ hai người họ đã làm, hoặc hiểu sai chút ít gì đó.

Băng bó xong liền có người hầu đến ôm hộp thuốc lên, nam nhân nhìn qua, chỉ tay vào phong bì với xác của sinh vật kia _ ”Giải quyết đi”

Nữ hầu có chút khó khăn _ ”Thay bìa mới ạ??”

“Ừ”

“Vâng”

Hồ sơ được cầm đi, nữ nhân thì chuyển người, ôm gối ngồi vào lòng nam nhân, khoanh chân, gương mặt không biểu tình nhìn hai người _ ”Vậy trong giờ phút này mà hai người tới đây chắc là cùng hội cùng thuyền hả??”

“Ừ” _nam chính liền trả lời thay, vui vẻ ngửi mùi dầu gội từ tóc nữ nhân trong lòng

“Có vẻ phức tạp nhỉ??” _tác giả định vươn tay lấy trái cây trên bàn thì nam nhân phía sau nhanh hơn một chút, cầm đến đặt lên gối trên chân nữ nhân

“Cũng không quá phức tạp” _ác nam phía sau nhẹ nhàng, giọng trầm ấm, tay vuốt tóc nữ nhân_”Cho em xem một thứ”

Thanh niên tri thức cầm máy tính của tác giả lên gõ gõ một chút rồi xoay lại màn hình để tác giả xem đoạn ghi hình. Càng xem thì lại càng khiến người ta ngạc nhiên. Nữ nhân xem đoạn ghi hình thì nụ cười ngày một sâu hơn nhưng ánh mắt lại khác hẳn.

Đến lúc đoạn băng được chiếu xong, nữ nhân ngả người ra sau, tựa vào nam nhân_”Công nghệ ngày nay thật tiên tiến”

“Ý của chị??”

“Không giải thích được, cậu không phải giới máy tính sao?? Cậu không biết thì sao tôi biết được”

“Cho tôi mượn máy nhé”

“Tính phí”

“Tính nam nhân nhà chị ấy”

“Nhưng máy của tôi”

“Dẫn cậu ấy lên phòng sách hộ cháu” _nam nhân nhìn qua quản gia nhà mình phân phó

Thanh niên tri thức gật đầu, nhanh chóng đứng lên, không quên ôm theo laptop của tác giả, hất mặt với nữ nhân rồi mới đi theo vị quản gia lên phòng sách, để lại phòng khách còn tác giả nam nhân nhà mình cùng nam nhân mafia kia và bầu không khí yên lặng.

Nam chính bắt đầu ngồi đùa giỡn với bàn tay của tác giả, còn nam nhân đang làm khách kìa thì lại chăm chú nhìn nữ nhân.

Tác giả thờ dãi nhìn tên mafia_”Này, anh có thể kể lại mọi chuyện được không?”

Nam nhân được nhờ và liền mất sáng như sao, từ từ kể lại mọi chuyện gây chấn động tin tức mấy ngày nay.

Thứ nhất : Người cha của yếu điệu nữ nhân bỗng nhiên điện thoại bảo cô ta đừng về nhà mà hãy tạm lánh ở đâu đó.

Thứ hai : Dựa theo lời nhắn, cô ta liền đến ở nhà của nam nhân mafia cùng tên thư sinh tri thức. Nhưng không ngờ họ lại là bạn bè thân thiết của nữ chính.

Thứ ba : Cô ta nói bởi vì chuyện năm xưa mà nữ chính sinh lòng oán hận, hẹn cô ta đến nhà riêng ở nơi vắng vẻ định thiêu sống cô ta. Thậm chí cô ta còn khai báo rằng trong lúc bản thân mơ màng trúng thuốc thì nghe được nữ chính cười nói rằng:

“Cô chết rồi, lại còn bị thiêu đến biến hình dị dạng thì không ai nhìn ra đâu. Đến lúc đó tôi chỉ giấu một người, khai báo danh sách người hầu thì cô liền được biết với tên gọi người hầu xui xẻo thôi”

Thứ Tư : Cô ta may mắn thoát nạn, lo lắng cho cha, trở về tìm ông thì thấy ông đã chết.

Thứ năm : Khám nghiệm tử thi nói ông ta chết cũng khá lâu cách thức rất tàn nhẫn, xác cũng đang trong quá trình phân hủy.

Thứ sáu : Tất cả được quy ra rằng, tác giả cùng nam nhân với vì hiểu lầm đời trước cùng hận thù chuyện xưa nên bí mật lập mưu giết chết hai cha con họ

Thứ bảy : Người bị đem ra thay thế cho cha của yếu nữ nhân lúc người thật chết cũng khai rằng ông ta bị gia đình nữ chính ép buộc ngồi vào thay bởi không muốn gia đình bị hại. Không những giết người, hại người mà còn thêm mưu đồ chính trị

Thứ tám : Bởi vì chuyện này liên quan đến quan chức, mạng người nên hiện tại, tác giả cùng nam nhân đều đang bị đặt lên kệ cần được giam giữ

Sau khi nghe nam nhân kể xong, tác giả mệt mỏi cầm tay nam nhân nhà mình, ước thủ lên bàn tay mình_”Anh biết chuyện năm xưa của mẹ không??”

“Chút ít”

“Không ngờ chuyện đó cũng bị phanh phui rồi về bấy lên” _nữ nhân thờ dãi, cảm thấy bỗng dưng mệt mỏi muốn chết

Nam nhân mafia trưng ra một khuôn mặt đờ đẫn không hiểu chuyện gì, nhướn mày nhìn cặp đôi trước mặt, nữ nhân thấy vậy liền phì cười

khiến hắn ngạc nhiên một lần nữa.

“Đơn giản là vậy. Trước khi cha của nữ nhân kia lên được vị trí đó thì ông ngoại đang ngồi đó. Nhưng nhờ vài mảnh khoé mà ông ta lật ngược ván cờ, ông ngoại bị giết, mẹ cũng bị truy đuổi và không ai thắc mắc chuyện đó. Về sau thì gặp được ba. Mẹ không muốn giờ lại chuyện xưa, chỉ muốn đơn giản mà sống nên ba cũng không động đến. Vậy thôi. Bây giờ thì muốn sống yên cũng khó. Nhưng đừng tin bắt người mà sao không thấy hình của em và anh??”

“Làm sao có hình được” _nam nhân phía sau giọng cực kì nhẹ nhàng, gác cằm lên đầu nữ nhân

“Cô ta biết mặt em mà??” _tác giả nhìn lên nam nhân chỉ thấy anh mỉm cười nên liền cho qua vấn đề, thờ ơ nhìn qua nam nhân mafia_ “Anh muốn tham gia là bởi vì bị lợi dụng à? Đừng ngạc nhiên, tôi bình thường luôn như vậy. Đừng bận tâm”

“Tôi còn lý do khác”

“Ừ”

“Em không thắc mắc??”

“Lý do của anh”

“...”

Nữ nhân tay sắp mấy miếng táo còn lại trong đĩa, chậm chạp nói_ “Giờ nhìn lại tuy nghe thì lọt tai, nhưng nghĩ sâu thì lại thấy quá mức trật bánh răng”

“Cứ nói, anh nghe” _nam nhân nhà tác giả rất biết phối hợp thì lại nghe được người trong lòng thở dài

“Trước tiên, chúng ta chưa đụng gì đến ông ta, cũng không có dấu hiệu nào cho biết chúng ta còn sống...”

“Cho em biết một bí mật. Ông ta đã chết rất lâu, nhưng được giữ xác nguyên vẹn, đến nay mới được dùng”

“Vậy người lên tivi sẽ là người thay thế??”

“Ừ”

“Công nghệ thật tiên tiến. Vậy ông ta chết khi nào??”

“Hôm tai nạn”

“Ồ, khoa học cũng thật tiến bộ. Lại nói, nếu là như vậy chuyện có cuộc gọi điện tới báo cô ta không nên về nhà là bịa đặt. Vậy lúc đến ở nhà của anh thì chắc chắn đó là kế hoạch rồi. Vô tình chúng ta đều bị rơi vào một cái bẫy được giăng sẵn bởi một bệnh nhân”

Nam nhân gác cằm lên vai tác giả, liếc mắt nhìn ra nam nhân ngồi bên kia_ “Có người ẩn danh đệ đơn kiện chúng ta lập quỹ đen, trốn thuế, buôn lậu”

“Vậy là ngay cả hai công ty cũng dính líu??”

“Ừ, tất cả mọi thứ”

“Ày, rắc rối ghê” _tác giả đỡ trán, tựa đầu ra sau người nam nhân rồi ánh mắt ngày một mờ đi tay trên trán cũng buông lơi, cứ như vậy ngất xỉu.

~~~~~

“Thằng nhóc, ta biết mọi chuyện bây giờ là rắc rối, nhưng con đâu cần đặt áp lực lên đứa nhỏ được”

“...” _nam chính về mặt thờ ơ ngồi trên ghế vẫn tiếp tục lật tài liệu sang trang khác

“Cô ấy bị sao vậy??” _tên nam nhân mafia ngồi bên ghế cạnh giường tác giả, chăm chú nhìn bác sĩ ghim kim truyền vào tay nữ nhân

Bác sĩ nhìn cậu ta một chút rồi lại chăm chú ghim thêm vài cây kim truyền vào tay tác giả_ “Thằng nhóc nào đây?? Tình địch của con à??”

“....”

“....”

“Im lặng thì chắc đúng rồi. Kiểu người này ngu ngốc nhưng nhiệt tình, tính tình cũng khá nóng nhưng chân thật, không gian manh như thằng nhóc cậu. Đứa nhỏ chắc sẽ thích lắm”

“....”

“Thật sao??”_tên nam nhân mafia rất có tính thần mắt sáng lên nhìn bác sĩ.

Bác sĩ cũng nhìn hắn, mỉm cười hiền từ, gật đầu khiến lòng hắn lâng lâng vô cùng_”Nếu là năm nó mười bốn, đảm bảo thích cậu được một tháng”

“....”

“Ông lão, ông biết chuyện??”_nam chính dừng đọc hồ sơ, tay chống trán nghiêng mặt nhìn bác sĩ

“Cả nhà ai chẳng biết, đứa nhỏ lúc nào cũng nhìn điện thoại cười tủm tỉm liên biết thằng nhóc cậu không có khả năng đó”

“...”_nam chính thờ dãi, quyết định tiếp tục xem hồ sơ

“...”

“Hiện tại đứa nhỏ cũng đã hai mươi lăm, với con bé cậu chỉ như đứa nhóc thôi”_bác sĩ mỉm cười hiền hậu nhìn tên nam nhân mafia, đóng đinh thẳng vào mắt hắn.

“....”

“...”

“Huyết áp khá thấp, nhịp tim cũng không ổn định nhưng ở tình trạng chấp nhận được. Nhớ bảo người trông chừng”

“Thấy chưa, huyết áp thấp thì cho ăn đường đảm bảo lên lại bình thường liền, tin con đi ông lão”

Nam nhân mafia giật mình nhìn xuống tác giả từ khi nào đã mở mắt, không kiểm được ngạc nhiên hỏi_“Cô tỉnh vậy khi nào vậy?”

“Nghe được huyết áp thấp”

“....”

“Ngủ đi”

“...”_tác giả trân trối nhìn ông lão tìm ống thuốc an thần vào tay mình_”Ông lão, ông ngày càng thâm sâu đến đau lòng đó”

“Liều nhẹ đừng lo”

“Thế con sẽ nữa đêm mở mắt à??”

“Đảm bảo đến chiều hôm sau”_ông lão cười nụ cười mời hàng giờ lên ống tiêm trống rỗng

“....”

~~~~~

Lúc này trong phòng của tác giả, không nói đến nữ chính đang ngủ không biết gì thì hiện tại nam chính vẫn đang bình thản ngồi xem tài liệu, chỉ có tên nam nhân kia sau một lúc ngồi nhìn tác giả đến chán thì mới đi đến ngồi vào ghế bên trái nam chính, bắt chéo chân, chống trán nhìn nam chính.

(Chú à, chú chỉ được xem là quần chúng thôi nhé. Là quần chúng thôi đó, quần chúng để kéo dài tính tiết đó. Anh chỉ có thể là quần chúng thôi hahaha. Chỉ ngang hàng như con xem lên như tôi thôi hahahaha)

Không kiểm được, hắn vẫn là khó chịu hỏi nam chính_”Sao anh quen được cô ấy??”

“May mắn”

“....”_nam nhân vẽ mặt không tin nổi, nhưn mày_”Quen khi nào??”

“Trong bụng mẹ”

“Thanh mai trúc mã??”

“...”

Thấy người kia không trả lời, nam nhân thở dài thà lẳng, nhếch môi cười, tay nhịp thanh vịn_ “VẬY CHỈ CÓ THỂ LÀM ANH EM LÀ CÙNG”

“...”_nam chính vẫn từ chối cho ý kiến, cầm viết đề vào hồ sơ

Nam nhân mafia kia định nói tiếp thì lại có tiếng gõ cửa vang lên, kế tiếp thì thanh niên tri thức mở cửa bước vào, tay ôm theo laptop nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng, chuyển đến ghế phía trong, ngồi xuống, đặt máy lên bàn

“Trước khi bàn chuyện, tôi có chuyện muốn nhờ cậu”_nam chính đóng lại sấp tài liệu, nhẹ nhàng đặt lại lên bàn

“Anh cứ nói, tôi luôn sẵn sàng nghe”

“Xong chuyện này, nếu được, cậu có thể đến công ty tôi làm được không??”

Thanh niên tri thức có chút ngạc nhiên, sau đó mỉm cười, nâng kính_ “Sao anh lại muốn tôi làm việc cho anh??”

“Người tài trước mắt, nên biết nắm bắt”

“Tôi từ chối”

“Ừ”

Thanh niên nhướn mày, có chút thú vị nhìn qua anh nhưng vẫn không thấy phản ứng gì khác so với khuôn mặt không cảm xúc. Cậu nhỏ chỉ cười cười, mở lên một đoạn băng khác, xoay lại về hướng của hai nam nhân kia.

“Phải mất một lúc lâu tôi mới tìm ra được sự khác lạ trong đoạn băng. Phải nói thứ này là thứ công phu nhất tôi từng thấy. Tôi lấy lại đoạn băng, khôi phục lại lúc đầu và chỉ có thể nói dừng từ ngạc nhiên với tình huống này. Từ đoạn băng này, có thể thấy rõ nét mặt và nghe rõ âm thanh, hai thứ mà đoạn công khai Đã bị thay đổi và chỉnh sửa

“Dân chúng chỉ cần bằng chứng và tin tức chứ không cần tiểu tiết. Cô ta đưa đoạn phim không rõ mặt nhưng căn nhà lại thuộc sở hữu của mẹ cô ấy kèm theo mọi việc lại trùng khớp nên bị nghi ngờ là không tránh khỏi. Có lẽ tôi biết được một điều”_nam chính vừa coi nụ cười ngày càng sâu

Mafia nam nhân vừa xem thì vẻ mặt cũng ngạc nhiên không kém, không suy nghĩ nhiều_ “VẬY LÀ CÓ BẰNG CHỨNG RỒI, CỨ ĐĂNG LÊN THÔI”

“Không đâu. Nếu tôi là anh ta tôi sẽ không công khai đâu”_ thanh niên tri thức nhìn nam chính, lại nhìn sang vẻ mặt khó hiểu của mafia nam nhân_ “Công khai thì biết rõ mặt mũi, như thế lại càng rắc rối cho chị ta về sau. Chuyện này lại không nhỏ, công bố đoạn băng quả thực là hạ sách của hạ sách”

“Nhưng ba, mẹ cô ta đều là...”

“Tôi nghĩ thậm chí không ai biết con họ là ai hay ai là con họ đâu. Chỉ biết được họ có con thôi. Dùng cách này quả thật rất hay, có thể dùng người để thay thế bất cứ lúc nào. Rất chu đáo”

“Thì ra là vậy”

Như tìm ra được điều gì, thanh niên tri thức liền ngồi thẳng người, nhướn mày hướng nam chính nói_ “VẬY THỨ CÔ TA NHẢM VÀO LÀ NHỮNG GÌ CHỊ TA SỞ HỮU??”

Nam chính có chút giật mình, nhìn qua thanh niên tri thức, chậm chạp trả lời_ “Ừ, cậu nói đúng”

Mafia nam nhân nghĩ ngợi một hồi, liền ngô nghê nói_ “Ghen tị??”

Ngay lập tức liền nhận được bộ dạng như thấy được kì tích của thanh niên tri thức_ “Wao, anh tự nhiên thông minh vậy??”

“Đó chắc cũng là lý do cô ta không cho cảnh sát biết gương mặt em ấy”_nam chính thở dài, đỡ trán về mặt đôi chút mỏi mệt, ngả người ra sau ghế.

Nam nhân mafia sau khi nguy hiểm nhìn thanh niên tri thức, lại chuyển sang nhìn nam chính_ “TỪ TỪ BÓP NGHE, TỪ TỪ ĐÁNH MẮT TỪNG THỨ SAO??”

Nam chính nhướn mi, nhếch nhẹ môi_ “Chỉ tiếc, em ấy dù có mất hết cũng không hối hận hay đau khổ, ít nhất là hoảng hốt trong một lúc rồi sao đó lại bình thường thôi”

“...”

“Sau đó thì sao??”_ thanh niên tri thức nâng kính, vẻ mặt vô cùng hứng thú

“Sẽ không có sau đó. Cậu muốn thấy sau đó à??”_nam nhân mafia một vẻ mặt tức giận hướng thanh niên tri thức chau mày

“Tôi không muốn, chỉ tò mò thôi”_ thanh niên tri thức nhìn vai thờ ơ nhìn qua ác nam thì lại thấy nam nhân nhà tác giả đang mỉm cười khiến cậu có chút ngạc nhiên, không kiềm được liền hỏi_”Sao anh lại cười??”

“Bạn của cô ấy luôn khiến tôi cảm thấy thú vị”

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: (Sống ngầm nổi dậy*) Trước mắt có tương lai, sau lưng bị đuổi giết, giữa đường gặp vực thẳm

Không biết vì một lý do thần kì nào đó, tác giả từ sáng sớm đã tỉnh dậy. Nhưng là sáng hôm sau của hôm sau.

Tỉnh táo nhìn quanh phòng nhưng lại không thấy ai, vươn tay nhấn chuông đầu giường gọi người vào thì lại thấy nam nhân nhà mình xuất hiện.

Nam nhân đến đầu giường ôm nữ nhân ngồi dậy thì liền bị tác giả níu áo_”Khoan, chóng mặt”

Đỡ người ngồi tựa vào lòng mình, định lên tiếng hỏi gì đó thì cửa lại bị mở vào khi chưa có một tiếng gõ cửa nào vang lên.

Viện trưởng đầu tiên nghiêng đầu vào, rồi sau đó mới tay ôm theo đứa nhỏ và bên cạnh là người vợ. Ông ta mỉm cười chào hàng bước vào phòng, thả đứa nhỏ xuống.

Được đến nơi mới, đứa nhỏ liền xoay phải, xoay trái nhìn và cuối cùng nhìn đến tác giả trên giường.

Đứa nhỏ đáng yêu ngây thơ trong sáng lâu ngày gặp lại người quen nhưng mà nữ nhân kia lại trừng mắt, nghiêm mặt nhìn bé con. Ngay lập tức đứa nhỏ liền chạy ra phía sau, nắm váy mẹ, lấp ló nhìn tác giả.

Thấy được như vậy tác giả liền bật cười, tựa ra gối sau lưng nam nhân vừa kê xong. Còn nam nhân chuyển sang ngồi ghé cạnh giường bên phải, viện trưởng đứng ngay bên cạnh vợ ôm theo đứa nhỏ ngồi bên trái giường

Vợ viện trưởng đưa tay vuốt tóc nữ nhân, vẻ mặt tiếc nuối, thương xót_”Đứa nhỏ, lâu không gặp, còn càng ngày càng gầy đi”

Tác giả tròn xoe mắt nhìn vợ của viện trưởng, có chút bản năng liền khẽ né tránh khiến người kia chỉ cười mỉm, thu tay lại nhưng ngay lập tức liền chuyển sang cầm tay tác giả cười hiền từ, ánh nhìn cũng cực kì trìu mến

“À, xin lỗi, hiện tại mọi người sẽ ở đây cùng tôi chứ??”_ tác giả có chút khó nghĩ đối với vấn đề này.

Gia đình này không quá thân cũng không phải người lạ đối với tác giả, nhưng cũng không được xét theo diện xã giao nên lời nói không được thẳng thừng cũng không khách sáo. Mà nữ nhân cũng không muốn tỏ ra quen thân hay quá mức vô lễ

“Đương nhiên rồi”_ vợ viện trưởng mỉm cười rạng rỡ, nhẹ vỗ lên bàn tay tác giả. Đứa nhỏ thấy vậy cũng cầm lấy tay kia của tác giả, đánh đánh vào.

Tác giả đưa mắt nhìn sang đứa nhỏ, liền xoè tay, đứa nhỏ lập tức để một ngón tay nho nhỏ vào giữa lòng bàn tay nữ nhân, môi đỏ nho nhỏ cũng chu ra. Nữ nhân nhìn vẻ mặt bánh bao trước mắt, lại nhìn xuống bàn tay nhỏ nhỏ liền mỉm cười, chụm tay lại, tay đứa nhỏ bị bắt nó liền ‘haha’ cười khiến nữ nhân cũng bật cười theo.

~~~~~

Hiện tại trong phòng sách rộng lớn của nam chính, tác giả một mình chiếm ghế ở bàn làm việc của nam nhân, chân gác ghế nhỏ, vui vẻ ăn phần bánh ngọt hiếm hoi của mình, mắt nhìn đứa nhỏ chạy qua chạy lại lục phá mọi thứ trong phòng.

Bên tay trái chút ít là một hội nghị nho nhỏ đang được mở ra, nam chính ngồi đọc một ghé, vợ chồng viện trưởng ngồi ghé dài bên phải và tên thanh niên tri thức cùng nam nhân mafia mỗi người một ghé bên trái nam chính cùng với bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Đang lúc bầu không khí của bàn họp nhỏ chìm trong yên lặng, đứa nhỏ đang hăng sai kéo sách ra khỏi giá thì điện thoại của nam nhân trên bàn reo lên. Tác giả xoay ghé lại, vươn ngón trỏ chạm lên mà hình, dùng sức một chút ấn điện thoại xuống bàn, kéo đến trước mặt mình rồi mới cầm lên.

“Này, có số lạ gọi anh này”_ tác giả xoay ghé, hướng về phía nam nhân lắc điện thoại lắc trái, lắc phải

Mấy người trong hội bàn tròn đồng loạt nhìn lên, chỉ có nam nhân nhà tác giả là nhướn mày_ “Đừng nhận”

Tác giả vẽ mặt thờ ơ, không cảm xúc nhìn nam nhân nhà mình, áp điện thoại vào tai mình rồi quay đi_ “Dô bông xề ố”

Tác giả đảo mắt, nhìn sang nam nhân nhà mình, rất công khai hỏi_ “Tình nhân anh biết em à?? Mà cũng phải, biết số điện thoại luôn còn gì”

Nam nhân ánh mắt tròn đầy bất ngờ định lên tiếng thì liền bị nữ nhân nhà mình phát tay, không quan tâm tới

“....”_ tác giả nhướn mày, không trả lời, khởi động máy tính trên bàn nam nhân lên liền thấy ngay trên màn hình có thêm một tệp không được đặt tên.

_đầu dây với thanh âm bốn cột vẫn tiếp tục lên tiếng

Nữ nhân mặc kệ, không nghĩ nhiều liền mở thư mục kia ra và cho chạy đoạn clip duy nhất trong tệp, gãi gãi đầu_ “Dạo này tôi gặp nhiều người lắm, mà hình như cô nhầm số thì phải?”

“À”_ tác giả liếc xuống xem thời hạn đoạn băng tận bốn tiếng mấy, khẽ tặc lưỡi quyết định tua nhanh gấp bốn lần_ “Cảm ơn, nhưng đừng đánh giá tôi cao quá, cô sẽ tự làm mình thất vọng đấy”

“Ờ...HU?!”

“Này, nó là tài sản cuối cùng tôi xem vừa mắt đấy”

Tác giả nói ra câu này thì mọi người trong hội nghị bàn tròn bên kia một lần nữa đồng loạt nhìn về hướng cô

“Tôi chả thấy gì vui cả”_ tác giả sờ sờ mũi, đưa mắt nhìn qua mấy vật dụng trên bàn làm việc của nam nhân nhà mình

Cô ta gác máy, còn tác giả thì thở dài, nhìn điện thoại rồi lại nhìn nam nhân. Trả điện thoại lại vị trí cũ, tay chống lên bàn, bàn tay xoa xoa trán. Rồi quyết định hướng nam nhân, lại thở dài đi đến ngồi trên chân anh_ “Này anh trai nhà bên”

Mọi người trong bàn đều im lặng, hướng ánh nhìn có tò mò, có hứng thú, có thăm dò về phía cặp đôi không xem ai ra gì trước mặt

“Sao?”

“Để xem...công ty hiện tại ra sao rồi??”

“Có thể cầm cự”

Vừa nghe nam nhân nói vậy, tác giả liền nhướn mày quay lại nhìn khuôn mặt không cảm xúc phía sau mình, rồi lại ngồi xoay lại_ “Cho chưa tội tầy cũng tầy không đứng chỗ”

“....”

“Còn hai ba mẹ chắc đều ở nhà chính cả nhỉ??”

“Ừ, hai ba vào bàn chuyện với cảnh sát còn hai mẹ ngồi xem phóng viên ngoài cửa”

“Điện thoại em đâu??”

Vừa nói xong nam nhân liền một tay ôm tác giả, khẽ nghiêng người, lấy từ túi quần của mình ra điện thoại của tác giả, hoàn trả lại chính chủ.

Điện thoại về tay, nhanh chóng ấn số bốn gọi nhanh cho một người, đồng thời đứng lên, chậm chạp đi lại bàn làm việc của nam nhân, tay nhẹ nhàng sờ lên mặt gỗ lán bóng, quay lưng về phía mọi người, ngược mắt nhìn giá sách trước mặt

“Ê”

“Nói chuyện vậy đó hả?”

“Ờ để chị ôm sao??”

“Cái gì, chỉ mới có mười bảy mà đã than mệt, nhớ không lắm tuổi đó còn hăng lắm mà”

“Chừa tội sơ xuất”

“Tại cái gì?”

“Cô em không biết đâu”

“Buôn lậu có thú vui của buôn lậu. Mà đã là thú vui thì ai cấm?? Cô em biết đấy, chị vốn nào có thú vui. Cho nên nếu có thì phải biết trân trọng và phát huy nó. Đúng không. Hiện tại chị đây cũng cãi tà cả rồi, phàn nàn gì nữa”

Tác giả đỡ trán thở dài nhưng ánh mắt, khoé môi đều là nụ cười thật sâu. Hai nam nhân mafia bên kia nghe được một người ngạc nhiên, còn một người chỉ lắc đầu cười trừ.

“Đơn giản là thấy đẹp thì phải nhìn, thấy đáng yêu thì phải sờ...”

“Sao đây biết!!!”

<....>

“Cứ bình thân nói là không biết, nhưng bắt được thủ phạm chưa?”

“Để xem, cứ để yên đó, đừng cho nó bị gì hết, từ từ cũng có cơ hội”

<À, này>

Tác giả kéo ghế, chậm chạp ngồi vào, gác chân lên ghế nhỏ, ngón tay khẽ nhịp trên tay vịn_ “Hừm??”

“Nói mới nhớ, xong vụ này, kiện ngược lại đi. Đây muốn vào tòa ngồi xem chuyện”

“Chưa biết được”

Nữ nhân nhìn điện thoại chờ cho người bên kia ngắt máy trước mới đặt điện thoại của mình bên cạnh của nam nhân, chọt thở dài, giọng điệu vô cùng uể oải_ “Chiều nay có hẹn ở vườn hoa, cụ thể là nhà kính”

“Ai?”

Nam nhân mafia khách không nghĩ nhiều liền hỏi thì lại bị thanh niên tri thức bên cạnh tiếp tục cười khinh bỉ lần thứ ‘n’ _ “Là cô ta chứ ai”

Mặc kệ hai người kia đang chuẩn bị muốn đứng lên tranh cãi, nam nhân đi đến, xoa đầu nữ nhân nhà mình _ “Cảm giác ra sao??”

Tác giả trầm ngâm, đưa tay sờ mũi rồi xoa cằm, lại nắn nắn môi, sau đó ngậy ngốc ngược nhìn nam nhân nhà mình _ “Cảm giác thì bình thường, linh tính cũng không có nhưng não bộ thì chỉ có hai từ chết chắc. Nên chắc lần này không sao đâu”

~~~~~

Mặc vào áo khoát, nữ chính xoa xoa trán, sờ sờ chỗ hông được quần băng khá chặt và dày của mình, chột thờ dài. Chậm chậm bước ra, vươn tay mở cửa lạng lẽ ngắm nhìn bầu trời xanh trong vắt, dưới sân là nền tuyết trắng xóa _ [Ai nói tuyết trắng là đẹp chứ! Đồ máu hoà với tuyết mới gọi là đẹp]

Nhìn đến trước mắt thì tầm mắt lại bị thu hút bởi chính chiếc xe màu đỏ rực rỡ của mình _ [Vẫn đẹp phát đấy thôi]

“Cô chủ đi cẩn thận” _ lão quản gia bên cạnh mỉm cười, thuận tiện bí mật nhét vào tay tác giả một miếng giấy

Nữ nhân nhướn mày, đến gần lão quản gia, khẽ nghiêng đầu nói nhỏ _ “Ngày được mấy phần??”

“Ba phần đặc biệt”

“Ồ Ồ, nhiều vậy, bình thường chỉ có một phần”

“Cậu ấy chặn nên chỉ còn một phần”

“Gi!! Đến việc này cũng biết sao?? Cuộc đời thật trớ trêu mà” _ tác giả thờ dài, chán nản lắc đầu bước đi

“Tiểu thư”

“Vâng”

“Lúc về hân mua, bác cũng muốn một phần”

“Vị gì đây người đẹp??” _ tác giả nhướn nhướn một bên mày, mỉm cười nhìn quản gia nhà mình

“Dâu”

Tác giả nghe vậy liền đưa ra vẻ mặt người chết nhìn lão quản gia nhà mình _ “Cháu tình nguyện tặng bác phần đó” _ sau đó cũng không quay lưng, bước vào xe, lấy thẳng ra cổng và mất hút.

~~~~~

Đi được một lúc thì tác giả dừng xe vào lề, xoay người nhìn xuống băng ghế phía dưới. Vươn tay cầm lên cái túi màu xanh ngọc, mở ra nhìn vào thứ bên trong thì vẻ mặt có chút bất ngờ. Sau đó thờ dài đặt túi đồ vào ghế phó lái, tiếp tục lái xe đi đến điểm hẹn

“Nói đi” _ hiếm khi bắt máy mà nữ chính lại có hứng thú mở lời như vậy. Lại không kiềm được vẫn là đưa mắt nhìn vào màn hình điện thoại hiện tại là hình của đũa nhóc nào đó

_ cô bạn làm ở bệnh viện trong giọng nói có chút bất ngờ khi đầu dây được bắt

“Ừ, ổn hết chứ gì”

“Có cảm giác bản thân đang sốt, cổ họng cũng đau, à, máu mũi lại chảy nữa rồi” _ nữ nhân vừa nói, vừa vươn tay mở hộc, kéo ra khăn giấy chặn mũi

“Trong xe”

“Bạn mà người ơi”

_ cô bạn không nói gì thêm, rất tàn nhẫn cúp máy. Tác giả nhìn qua màn hình điện thoại tối đen chỉ biết mỉm cười

Bỗng nhiên điện thoại nhấp nháy báo có tin nhắn, vươn tay mở ra xem liền có một bức ảnh được phóng to lên. Cô bạn bên đài của nữ nhân cuối cùng cũng چرا được đàn anh lớp trên. Hai người đều rất vui vẻ. Tác giả lơ đã, tắt màn hình ngay lập tức.

Đúng ba giờ, chiếc xe đồ rục của nữ chính dừng lại trước một căn nhà bằng kính. Có đầy đủ tiện nghi, còn có hẳn hai tầng lầu.

Một căn nhà kính giữa một cánh đồng hoa phủ tuyết trắng. Cứ nghĩ đến việc sang xuân, đến đây bắt một chiếc ghế bập bênh mềm mại, ấm áp, lắc lư trước sau, bình thản mà ngắm hoa, ngắm cỏ, nghe nhạc du dương.

Nghĩ đến đó, nữ nhân lại mỉm cười thoải mái. Tay chạm đến tay vịn lạnh lẽo của chiếc ghế rồi quyết định ngồi vào nó, cũng lắc lư trước sau nhưng ánh mắt lại vô định nhìn vào cánh đồng xanh phủ tuyết trắng trước mặt [Giờ phút này mà thêm mèo nhỏ mềm mềm nằm trên đùi ngủ là bá cháy rồi]

Đúng lúc đó, trong tầm mắt lại là hình ảnh của một chiếc xe trắng chạy đến. Nữ nhân thờ dãi, nhắm mắt cảm nhận sự lạnh lẽo của căn nhà [Nếu sau việc này chủ em mà còn nguyên vẹn, chị sẽ đến đây thường xuyên, làm chỗ này ấm hơn một chút]

Một lúc sau, có bàn tay chạm nhẹ vào vai tác giả. Mở ra đôi mắt liền thấy nụ cười như hoa của yếu điệu nữ nhân_”Ngồi đi”

Nữ nhân gật đầu, mỉm cười ngồi vào ghế bập bênh bên cạnh nữ chính. Nhưng cũng không ngã người ra mà chỉ dùng vẻ mặt hứng thú nhìn sang gương mặt trắng đến xanh xao cùng đôi mắt đang nhắm lại của tác giả

Bản nhạc của thời gian vẫn chậm chậm trôi đi một cách thật yên bình, không cảm xúc

“Nói xem, bản chính đã đi đâu rồi?”_tác giả rất bình thản, nhẹ nhàng mở ra đôi mắt nhìn về phía trước

Nữ nhân ngồi kia nhưn mày, nụ cười như hoa lại chuyển sang lém lỉnh, đôi mắt xuất tia gian xảo_”Đoán đi”

“Tôi muốn hỏi”

“Cứ hỏi”

“Cô đã làm gì viện trưởng rồi?”

“Ông ta không nói sao??”

“Buồn là vậy.”_tác giả nấn một chút ở đầu gối rồi mới chậm chạp đứng lên, đi đến bộ sofa ở phòng khách, cầm lên một túi đồ màu xanh nhạt

“Tôi không làm gì đâu. Chỉ đánh thuốc mê, nhốt ông ta ở yên một chỗ, lấy hết tài liệu hồ sơ cùng kế hoạch của ông ta về việc các người định lật đổ ông già nhà tôi thôi”_nữ nhân về mặt ngạc nhiên nhìn túi đồ tác giả đưa cho mình.

Cô ta mỉm cười mở ra hộp quà.

“Là tôi tặng cho bản chính của con người cô. Nhưng nếu cô thích, thì vẫn được ưu tiên. Đến trước lấy trước. Sau này tôi sẽ tặng cô ta bộ khác”

“Là cô chọn sao?”

“Không, là lời hứa”_tác giả thờ dãi, gãi tay xoa xoa trán mình, lại tiếp tục nhắm mắt_”Cô giết ông ta khi nào?”

“Sao lại hỏi như thế??”

“À, tôi có cảm giác mình sẽ đứt dây vào hôm nay, nên bỗng dưng nhiều chuyện một chút. Tiểu thư có thể vui lòng cho tôi xin chút ít thông tin không? Chắc hẳn tôi rất biết ơn về điều đó”

“Cô định ghi âm rồi tố cáo sao??”

“Sao cũng được, nếu kể tôi sẽ nghe, nếu không cũng không sao. Có người cùng ngồi ngắm cảnh một chút rồi về cũng khá tuyệt”_tác giả cười nhợt nhạt, lại ho một chút

Nữ nhân kia nhìn nữ chính một hồi cũng trở về ngồi yên, lưng tựa vào ghế, đóng cửa trước sau duy chỉ có nụ cười là không tắt

Được một lúc yên bình, cô ta mới mở lời, phá vỡ sự yên tĩnh mong manh_”Được rồi, tôi sẽ cho cô biết. Tôi là nhân cách thứ tư của cơ thể này, xuất hiện mới đây thôi. Ông ta không phải tôi giết mà là một người khác của cơ thể này làm. Trong trí nhớ này, tôi chỉ nhớ được lần gần nhất là có một lần chính ông ta sai người đến hại cơ thể này. Sao đó bằng một cách nào đó, có một người lạ mặt cho cô ta biết lão già kia chết nhưng vẫn chưa ai biết hiện đang được giữ xác và cũng có người thay thế. Cô ta tâm trí lúc đó không ổn định và tôi xuất hiện. Tôi dựa theo ý muốn của cô ta cùng vài phân phó mà trở về nơi kia. Rồi sau đó lúc tôi tỉnh dậy, tôi thấy trong phòng khách là tờ giấy ghi thời gian và địa điểm cuộc hẹn hôm nay, cùng số điện thoại. Tôi là người gọi đến, không ngờ lại được gặp cô, người ở nhà gỗ hôm trước.”

Nghe tới đây, sống lưng tác giả bỗng dựng lạnh ngắt, mở ra đôi mắt, nghiêng đầu nhìn nữ nhân ngồi cạnh mình_”Cho tôi biết. Cô có chắc mình là nhân cách thứ tư không??”

“Đúng mà. Cô xem, theo trí nhớ này thì bản chính là một, nữ nhân con nít là hai, nữ nhân bạo lực là ba và tôi là bốn”

“Vậy tôi lại hỏi, ông ta, tức cha của cô không phải có một người con trai sao?”

“Ừ, có. Nhưng anh ta chết rồi mà. Năm xảy ra vụ bắt cóc kia, anh ta vô tình bị đẩy vào rồi chết”

“Cô chính xác là nhân cách thứ năm”

“Hả??”

Tác giả mỉm cười nụ cười đầu tiên với nhân cách mới_”Tiểu thư đáng yêu của tôi, có thể cho tôi gặp đứa bé trai kia không??”

“Làm sao??”

“Cô chỉ cần nhắm mắt lại, thả lỏng một chút thì chắc có lẽ được”_nữ chính rất nhẹ nhàng, cười một chút trấn an người trước mặt. Cô ta nhắm mắt, thở sâu một hồi.

Một lúc sau, nữ nhân đó mở mắt. Nhưng là một ánh mắt hoàn toàn khác, rất lạnh lẽo. Đôi đồng tử liếc về phía tác giả, rồi bỗng dựng nở nụ cười nhếch môi, nhanh chóng vươn tay, cầm lấy một bàn tay của tác giả nắm chặt lấy

“Lại gặp được em rồi bé con”

“Anh là đứa nào nữa?”

“Sao vậy, quên tôi rồi sao?”

“....Ờ”

(Nói gì nói lẹ đi mấy má, một chương tui bỏ có bốn ngàn mấy chữ đó, hơn là tui quăng dép chết mấy người đó, mà nếu má cho tui cắt chương là xử luôn mấy người đó)

“Không nhớ chúng ta ngồi cạnh nhau lúc bị bắt sao?? Lúc đó em khoảng bảy tuổi nhỉ??”

“Thật sao? Xin lỗi, không nhớ”

“Thật sự không nhớ? Nhờ tôi bên cạnh mà em mới an toàn được đấy biết không??”

“Thế sao anh cuối cùng cũng chết?”

“Tôi chết? Khi nào? Không phải vẫn còn sống sao?”

Tác giả mặt lạnh băng tiến cùng đôi mắt thờ ơ, gạt đầu_”Ờ, ờ”

“Bé con, tôi tìm em vất vả lắm”

“À, cực khổ rồi”

“Gần như không thể tìm ra. Nhưng mà não bộ này thật tuyệt. Nó cho tôi thấy một dáng người dù mờ ảo nhưng tôi biết là em. Tôi có cảm giác như vậy”

“Ừ, cảm giác của đàn ông là thứ nguy hiểm nhất”

“Haha, bé con thật đáng yêu. Nhờ trí nhớ này mà tôi biết được em có đến bệnh viện H kia, thậm chí còn cười đùa, kể chuyện”

“Chỉ bấy nhiêu thôi sao??”

“Không đâu. Dù tôi không thấy được gương mặt em. Nhưng cách nói chuyện của em cùng với vài điều kiện khác như chấn động tâm lý và nhiều lý do nữa khiến tôi liên tưởng đến nghề tác giả. Kèm theo việc tôi không thể tìm được em trước đó nên tôi nghĩ đến tác giả ẩn danh”

“Anh phục kích sẵn sao?”

“Đúng vậy, lần đó tôi nghĩ là chắc chắn sẽ bắt được em. Lần đầu tiên có người dám phá vỡ mọi tính toán của tôi như vậy. Lần đầu tiên tôi phán đoán sai. Em vốn không phải tác giả”

“May là vậy” _ tác giả vẫn vẽ mặt bình thản nhưng trong lòng đang tung bông, xé giấy rồi cùng trời cuối đất vì sự ngu ngốc của người bên cạnh

“Nhưng mà, tôi lại tìm được vài thứ hay ho. Mất những mười mấy năm để có thể thực hiện một kế hoạch vẹn toàn, xây dựng một thế lực vững chắc. Thực sự ở trong bệnh viện kia cũng khá khó khăn nhưng cũng may, nhờ có em, mọi thứ đều qua được”

“Tôi??”

“Nhớ đến em, tôi việc gì cũng làm được”

“Ồ”

“Bé con, tôi cứ phải tìm em mãi”

“Suýt chết đấy thôi”

“Tôi biết em sẽ thoát được mà, em là niềm tự hào của tôi”

“Quá khen, quá khen”

“Bé con, tôi biết hiện tại gia đình em có chút khó khăn. Tôi sẵn sàng giúp đỡ...chỉ cần em đến sống cùng tôi là được”

“Nếu từ chối thì sao??”

“Sẽ không đâu”

“À” _ tác giả mỉm cười, thở dài, nhắm lại đôi mắt. Trong yên lặng lại nghe thấy chuyển động, lại có tiếng bước chân. Nhưng bỗng nhiên lại có thứ mềm mềm đặt lên mắt phải, rồi mắt trái, rồi trán rồi mũi, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nữ nhân.

“Nhìn em thật yếu ớt, đến với tôi, tôi sẽ lo cho em mọi thứ”

Tác giả mở mắt, bình thản nhìn khuôn mặt đang kẻ sát mình _ “Này”

Gương mặt kia nhướn mày, vẫn một nụ cười trên môi, rất nhẹ nhàng bốn cợt, dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt cánh môi căng mọng, trắng nhợt của nữ nhân _ “Sao?”

“Anh nghĩ cơ thể hiện tại này của anh là của ai??”

“Đừng lo, tôi không ngại, em đừng sợ. Tôi yêu em bé con” _ ‘hắn’ định môi chạm môi nhưng nữ nhân lại nghiêng mặt quay đi, ‘hắn’ chau mày, nhẹ nhàng đem gương mặt tác giả đối diện mình _ “Được rồi, là của một nữ hầu. Cô ta được đưa vào từ bé. Anh và cô ta có thể xem như anh em”

‘Hắn’ hôn hạ một nụ hôn, nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt. Nhưng một lúc sau, lại không kiềm được, cạy mở miệng người trước mặt, chậm rãi tiến sâu vào trong

[Chú em ngon lắm, tay chân chị đông hết mà chú em đây vẫn có tinh thần nhì, tốt, rất tốt cho một cái tiểu tiện nhân!!! TA KHINH, KHINH CÁNH MI!! QUÁ TỐM]

Hôn xong, ‘hắn’ dùng ánh mắt chân tình nhìn nữ nhân trước mắt lúc này vẽ mặt hồng hào hơn, môi cũng không còn trắng như lúc này, mỉm cười hài lòng, quỳ một chân xuống đất, hai tay nắm lấy đôi bàn tay nữ nhân, vẽ mặt ngạc nhiên, sau đó cười cười, xoa xoa thổi thổi hơi vào đôi bàn tay lạnh giá ấy

“Anh làm như vậy không sợ tôi trả thù sao??” _ tác giả mở mắt nhìn người dưới chân

“Tôi nghĩ, có một sự ràng buộc nào đó giữa hai ta. Tôi biết em không hận tôi đâu. Bởi em vốn không thể ghét một ai được hưởng chi là hận. Tôi tin tưởng, bản thân có thể khiến em yêu tôi”

“Tôi thất mắc”

“Sao nào??” _ ‘hắn’ vô cùng cưng chiều, mỉm cười với nữ nhân trước mặt

“Thế bằng cách nào tìm ra tôi là đứa nhỏ năm xưa?”

“Lúc đầu tôi vẫn nghi ngại trực giác bởi một lần sai lầm kia. Nhưng đến lúc vào được thành phố, lúc mở mắt ra liền thấy một mảnh giấy. Em có muốn biết nội dung không nào??”

“Không”

“Là nữ hầu nhỏ kia tranh thủ thức dậy trước, viết một lời thỉnh cầu, tôi nên buông tha em”

“Không hiểu”

“Lúc đến đây, tôi vẫn còn ngủ. Chỉ là có sắp xếp trước là sẽ đến nơi ở của tên mafia ngu ngốc kia. Đương nhiên nữ hầu bé nhỏ này rất nghe lời tôi nên cô ta sẽ làm theo mọi thứ tôi muốn. Lúc tôi thức dậy, không hiểu sao cô ta lại ghi giấy, van xin tôi buông tha một người tôi không biết. Tôi đã tìm hiểu từ danh sách cuộc gọi. Và tìm ra em. Thật trùng hợp đúng không”_ ‘nam nhân’ mỉm cười, đứng dậy, lại ôn nhẹ vào trán nữ nhân một cái rồi đứng thẳng người, ngắm nhìn căn nhà

“Ồ, trùng hợp tới đáng sợ. Vậy tôi còn một câu hỏi cuối. Nữ hầu kia, còn sống không??”

“Em thật tốt bụng bé con. Có dịp tôi sẽ cho em gặp cô ta. Lại nói, lúc biết được chính là em, kế hoạch là của tôi nhưng làm thì không phải tôi. Tôi chỉ đến gặp em hôm kí tặng sách thôi”

“Không tin”

“A, cũng có lúc có một con bé khác chen vào, con bé đó lém lỉnh, tinh quái lắm đúng lúc nhưng được cái ngây thơ, bảo gì làm nấy. Tôi rất hài lòng về hành động trong nhà gỗ của nó cũng như lúc nó lên truyền hình vậy”

“Tôi thắc mắc. Nếu tôi chết thì sao?”

“Bé con, đừng nói như vậy. Tôi thương em lắm. Không để em gặp khó khăn đâu”

“Vào đề”

‘Hắn’ cúi người, thì thầm nhẹ nhàng vào bên tai nữ nhân_ “Đương nhiên sẽ chết cùng em”

Nghe đến đây nữ nhân liền tròn mắt, trề môi, đôi mắt xuất hiện tia sáng ma mãnh rồi bỗng tắt ngúm, khẽ vươn mép môi cười mỉm, cúi đầu tự mình nắn nắn đầu gối_ “Cũng được. Hiện tại anh làm như vậy. Gia đình sụp đổ, sự nghiệp cũng tan biến, danh vọng cũng ra đi, con cái, người yêu họ đã chết. Anh tạo cơ hội để khi tôi chết, xuống dưới tôi vẫn được gặp ba mẹ và nam nhân của mình. Bởi những điều khiến họ vươn vắn ở đây đều tan biến. Cảm ơn nhé”

‘Hắn’ nghe đến đây liền ngạc nhiên, sau đó liền chau mày, vẻ mặt vô cùng tức giận nắm chặt nắm tay nhìn nữ nhân trước mắt chậm chậm đứng lên, từng bước một bước về phía cửa.

Tác giả bước đến cửa, đem gương mặt đáng yêu quay lại nhìn nam nhân về mặt hận thù phía sau, mỉm cười khiến hắn nhất thời đại ra_ “Nhớ mang về túi đồ. Quà của tôi cho một trong hai người kia. Ai đến trước nhận trước”

Tác giả kéo cửa, bước chân ra tiết trời cực lạnh lẽo bên ngoài, máu mũi cũng chậm chậm chảy ra. Vừa đưa tay lên chùi thì cả người liền bị xoay ngược lại, xiết chặt tay_ “Tôi không để em chết, nếu em chết, đừng mong những người kia sống yên”

“Nhìn tôi giống quan tâm không??”

“Em..”_ ‘hắn’ khẽ chau mày, rồi bỗng nhiên ôm đầu khụy người ngồi bệt xuống đất, gương mặt đỏ bừng.

“Tôi có gia đình, có nam nhân của mình, còn có bạn bè. Mọi người đều lo lắng thì còn gì nữa. Hưởng cũng đã hưởng hết. Có cũng có tất cả, sống cũng gần sống hết. Cảm được buông được. Chỉ là gần đây tôi quen được hai cô bạn mới, vẫn chưa chính thức chào hỏi từ tế được”

“A....”_ ‘hắn’ ôm đầu, nghiêng răng, kiềm nén kêu cơn đau đầu

Tác giả mỉm cười, chuẩn bị tư thế ngồi xuống liền nghe được tiếng cơ, khớp của mình kêu răng rắc bên trong liền chép miệng, vẻ mặt coi như không có, ngồi xuống đối diện người kia_ “Nè, tôi giữ lời hứa với cô rồi. Đến lượt cô giữ lời hứa với tôi, mặc váy của tôi mua, đội nón tôi tặng, đeo vòng tôi chọn, cười nụ cười khiến cô thoải mái, cùng tôi đến đây khi sang xuân nhé. Bạn tôi”

Nữ chính mỉm cười khoái chí, nhưng lại nhăn mặt khi đứng dậy bởi cơn đau. Nhưng đi chưa được vài bước thì lại kéo nắm tay, kéo lại. Tác giả chau mày có chút khó chịu, xoay người nhìn người trước mặt.

Người kia định mở miệng nói gì đó thì bỗng nhiên từ vẻ mặt có chút chật vật, lại chuyển sang ngạc nhiên, không tin nổi nhìn trân trân tác giả.

Nữ chính chưa kịp thắc mắc về phản ứng của người kia thì liền cảm thấy cơ thể bị ba lần chấn động mạnh, không kiềm chế được liền khụy người, ngã quỵ xuống nền tuyết lạnh.

Nữ nhân trân mắt nhìn nữ chính ngã xuống nền tuyết, sau đó, ngay lập tức trở nên cuồng quýt đến mức khóc đỏ mắt, run rẩy ôm lên tác giả vào lòng.

Nữ chính ho ra một búng máu, giơ lên bàn tay lạnh ngắt, kéo kẹt của mình_ “Làm gì vậy? Sao lại khóc? Tôi chỉ ho một chút, sốt một chút thôi mà”

Ngay lúc đó, nữ nhân kia về mặt hoảng sợ giơ lên bàn tay đỡ chổi nhuộm đầy máu của tác giả, cuống cuống tìm điện thoại. Vừa cầm lên lại vì run rẩy mà lỡ tay làm rơi ra đất.

Cô ta ngỡ ngàng nhìn máu từ sau lưng tác giả đang chậm rãi lan tràn ra trên nền tuyết trắng, giọng nói như vỡ ra_”Đừng làm tôi sợ, đừng làm tôi sợ, cô sao vậy hả?? Mau tỉnh đi, cùng tôi ngắm hoa nữa mà, tỉnh dậy, tôi gọi cấp cứu ngay cho cô. Cô không sao đâu, không sao đâu”

“Cô, yếu điệu nữ nhân đúng không??”

Cô ta về mặt rồi bời, tay cầm lên điện thoại vừa ấn số lại nhìn sang tác giả_”Tôi, ừ là tôi. Cô gọi tôi mà. Tỉnh dậy đi. A, mau cho một xe cấp cứu đến đây, mau lên...ở đâu...đây là đâu?? Tôi không biết, chỉ biết có một cánh đồng hoa và một ngôi nhà bằng kính thôi. Các người mau đến đây, làm ơn”

Yếu điệu nữ nhân rung lên dữ dội, không giữ được bình tĩnh, lại làm rơi điện thoại. Lúc này cô ta cũng mặc kệ, nước nở lên, ôm lên nữ chính lúc này đã nhắm mắt, vội đưa tay trước mũi tác giả nhưng lại không thấy được hơi thở, lại càng quỳnh hơn_”Tỉnh, mau tỉnh, tôi gọi người rồi, cô mau tỉnh đi, mau tỉnh”

Đúng lúc này, lại có một đoàn xe dừng lại, nam nhân nhà tác giả cùng một đám người chạy tới, về mặt không tin nổi nhìn nữ nhân/ cô chủ nhà mình, lại chuyển sang ánh mắt căm hận nhìn yếu điệu nữ nhân khiến cô ta run rẩy nhưng vẫn ôm chặt tác giả

“Không, không phải tôi mà, tôi không có làm...các người mau xem cô ấy, máu, ra rất nhiều máu, làm ơn”

Nam nhân không nói gì, chỉ cúi xuống, nhẹ nhàng gỡ ra đôi tay run rẩy, lạnh ngắt của yếu điệu nữ nhân rồi ôm nữ nhân của mình vào lòng, khẽ thì thầm_”Xin lỗi”_rồi quay đi

Một câu nói này khiến cho nữ nhân chết sững, ngồi yên một chỗ, ngây dại nhìn đoàn người vào xe rồi từ từ biến mất khỏi tầm nhìn của cô ta. Tuyệt lúc này bắt đầu rơi. Nữ nhân ngơ ngác nhìn một mảnh trời tuyết, đột nhiên ôm đầu, thu người đầy sợ hãi

“Đừng xin lỗi tôi, tôi không đáng, tôi không đáng đâu. Tôi xin lỗi, xin lỗi...”

(Nữ chính cuối cùng cũng đã tắt điện, ahahaha. Nữ nhân đó cuối cùng cũng đã tắt điện. ĐỒ MÁU!!)

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: (Bảo lạng*) Thật giả nhưng giả thật. Giả dối nhưng dối giả. Thế nào mới là kết thúc..

“Hoa thật đẹp đúng không??”

Nữ nhân mỉm cười nhìn sang người bên cạnh đôi mắt vẫn nhắm lịm, làn da tái nhợt, đang thở bằng oxi và cánh tay toàn kim tiêm truyền dịch. Trên người là bộ đồ ngủ màu xanh với vệt vàng và áo khoác ngắn bằng len, chân là dép gấu rất dễ thương còn được phủ thêm một tấm chăn mỏng

Cô ấy vẫn mỉm cười, nhìn ra bên ngoài tấm kính là một cánh đồng hoa nở rộ, khẽ nghiêng mình nhảy múa theo chiều gió, lại nhìn sang người bên cạnh, cười thật tươi_”Tôi ra ngoài một chút, chờ tôi nhé”

Yếu điệu nữ nhân vui vẻ đội lên nón vàng rộng vành, có thêm dây ruy băng xanh ngọc cùng với màu váy, mở cửa chạy ra ngoài cánh đồng hoa kia, dang tay đón gió nhẹ, hít thở thật sâu vào hương thơm nhẹ nhàng hoà vào trong gió. Cô muốn khắc ghi, nhớ mãi lúc này.

Lúc cô ta quay người lại, mỉm cười nhìn vào nữ nhân bên trong nhà kính thì bất ngờ ngưng thần, đứng yên nhìn vị bác sĩ đang làm gì đó với tác giả. Chỉ đến lúc vị bác sĩ kia xoay người đi, vẫn để yên không thay đổi gì với nữ chính thì cô ta mới an tâm, thả người nằm trên đồng hoa, nhắm mắt cảm thụ tiết trời vào xuân.

Bất giác, cô ta nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ mà không hay biết. Đến lúc giật mình tỉnh dậy, cũng không nghĩ nhiều liền chạy vào trong nhà kính kia, đến gần tác giả, nhìn ngắm một hồi mới thở dài an tâm, ngồi bịch xuống đất, đầu tựa vào chân nữ nhân.

Bình yên luôn khiến cho người từng trải cảm thấy không thoải mái. Nhưng đa số, đều nhanh chóng bỏ qua sự bất an mơ hồ, yếu ớt ấy. Bời đơn giản, họ chưa thấy rõ những gì bản thân sẽ phải đối mặt.

Lại thêm một lúc lâu, khi yếu điệu nữ nhân định đứng lên thì bỗng nhiên từ máy điện tim của tác giả phát ra một chuỗi âm thanh thật dài, thật đều, thật vô cảm. Cô ta tròn mắt, biểu cảm không tin nổi nhìn màn hình của điện tâm đồ kia.

Cả ba hàng kẻ đều chỉ là đường thẳng, không có rung động lên xuống. Người ngồi kia vẫn làn da trắng xanh yếu ớt, hàng mi vẫn nhắm chặt, nhưng ngực đã thôi phập phồng.

Đưa lên bàn tay run rẩy của mình đến chạm nhẹ vào gương mặt của tác giả nhưng lại nhanh chóng rút lại, chậm chạp lùi lại, xiết chặt hai tay vào nhau, khẽ lắc đầu.

[Sao có thể lạnh như vậy??]

Cô ta đứng yên như tượng nhìn bác sĩ đến thu lại kim truyền, dẹp lại máy móc. Nữ nhân lúc này mới vỡ òa, bắt đầu khóc, giọng nói cũng run lên, nhưng lại không dám đến gần _ "Sao, sao các người không làm gì đó, sao lại thu vào hết như vậy?"

"Chúng tôi đã cố gắng hết sức, chỉ là thời gian của tiểu thư đã cạn, không thể lật ngược lại được" _ nữ bác sĩ chỉ cười mỉm chi hướng yếu nữ nhân khẽ cúi đầu chào rồi xoay người đẩy theo xe lăn tác giả vừa được chuyển qua chậm chạp rời đi

Yếu điệu nữ nhân nhìn thấy nụ cười kia thì lại càng run sợ hơn. Cô ta không tin là sự thật, lao đảo chạy theo vị bác sĩ kia, rồi bời đến mức bản thân vấp té cũng mặc kệ, cứ vậy đứng lên đi theo sau người kia.

Nhà kính này có một đường thông khá dài cũng bằng kính dẫn đến một căn nhà kính trồng đầy hoa khác. Và nơi đó có một người đang đứng chờ. Yếu điệu nữ nhân run sợ, chỉ dám đứng ở bên ngoài lồng kính, im lặng nhìn vào, tay chặn lại miệng, thanh quản nghẹn đặc.

Vị bác sĩ kia đẩy xe của tác giả vào giữa vườn hoa, giọng nói có chút nghẹn ngào hướng nam nhân kia _ "Tôi thất mắc"

Nam nhân mặt kệ, vẻ mặt không thay đổi, ngồi xuống nền kính được trải thảm, mỉm cười kéo nữ nhân không sức sống vào lòng mình, ôm lấy người nọ, vùi mặt vào mái tóc bóng bênh ấy

"Anh cầu hôn tiểu thư nhà chúng tôi chưa?"

"Em ấy không đồng ý đâu. Em ấy luôn rất biết cách khiến người khác đau lòng"

"Vậy anh có yêu tiểu thư nhà chúng tôi không?"

Nam nhân nhìn lên vị bác sĩ, bỗng dưng mỉm cười, lại thân ái nhìn người trong lòng vuốt tóc, mỉm cười _ "Tôi quên mất mình chưa một lần nói yêu em ấy. Không sau, về sau mỗi ngày đều sẽ nói. Không có gì là muộn cả"

Yếu điệu nữ nhân không kiềm được, bước ra cùng gương mặt đầm nước mắt nhìn cặp đôi trước mắt. Một người ngậy đại ôm lấy, âu yếm lấy một thân xác lạnh lẽo không linh hồn của một người. Đôi mắt anh ta vô thần, miệng khẽ thì thầm những lời êm dịu, ấm áp nhất với người kia.

Chợt nam nhân nhìn đến yếu điệu nữ nhân khiến cô có chút giật mình, sợ hãi. Nhưng sau đó nam nhân lạnh lẽo kia lần đầu tiên mỉm cười dù nụ cười đó thật nhạt, nhưng lại khiến cô thất thần _ "Là bạn của em ấy, tôi hy vọng vào ngày tang của em ấy, cô sẽ xuất hiện"

Yếu điệu nữ nhân ngạc nhiên, gờ tay che miệng chặn lại những tiếng nấc nghẹn của mình, nước mắt liên tục tuôn rơi,

"Đừng khóc, em ấy không khóc thì sao cô phải khóc. Dù sao tôi cũng nợ cô một mảnh ân tình. Cảm ơn cô. Thay mặt em ấy, cảm ơn cô, bạn của em ấy"

Nam nhân nhìn nữ nhân trước mắt mỉm cười rồi lại cúi đầu nhìn người trong lòng, gờ tay chạm nhẹ môi, mũi, mắt, chân mày người nọ, cúi đầu hôn nhẹ lên môi, mỉm cười đầy thương yêu _ "Để anh đưa em về nhà nhé, không cần trốn tránh nữa. Nhớ chờ anh. Chờ anh đến với em, dần em đi tiếp. Chờ anh. Lần này sẽ không lâu như những lần trước đâu."

Nam nhân bế lên nữ nhân trong lòng, xoay người, hướng cánh cửa dẫn ra bên ngoài đi ra xe đã chờ sẵn.

~~~~~

Ngày tang lễ kia cuối cùng cũng diễn ra trong nhà chính của gia đình nữ nhân.

Quang tài lạnh lẽo, vô cảm, ôm trọn người nằm bên trong bằng những thứ vải trắng, mềm mại. Nữ nhân nằm đó, gương mặt hồng hào, mịn màng nhờ lớp phấn và má hồng. Thần thái nhẹ nhàng, thoải mái nằm yên, đắm mình vào giấc ngủ say.

Những người đến thăm chỉ dám cầm theo một nhánh hoa trắng, tiến lên, nhưng vẫn đứng dưới bậc tam cấp mà đặt hoa, không nghĩ nhìn vào người trong quan tài kia.

Chuyện của công ty, chuyện gia đình hiện tại đều đã được giải quyết ổn thoả, tất cả đều trở lại như lúc ban đầu. Hai dòng họ quyền lực lúc xưa, đến nay vẫn tiếp tục giữ vững vị trí ấy.

Người ta chỉ nghe được nhưng không thấy được. Gia đình này có hai cô con gái. Nay cô cả bởi vì sức khoẻ yếu mà qua đời, mọi thứ đều được giao lại cho cô thứ tài năng. Nhưng còn gia đình kia, họ chỉ có một cậu con trai.

Hiện tại họ có chút không rõ, có đến tận ba người thanh niên dùng khăn trang trắng che kín mặt và đeo kính để không ai nhận diện được, cứ như vậy đứng cạnh quan tài lạnh lẽo.

Bên cạnh quan tài, không chỉ có ba nam nhân lạnh lẽo kia, mà còn có thêm ba người phụ nữ rất không coi trọng không khí, cứ ngồi vậy quanh quan tài khóc thút thít, lâu lâu lại yếu ớt, đứt quãng gọi lại quãng thời gian lúc xưa. Và còn có thêm một đứa nhỏ bên cạnh, vì thấy mọi người khóc, đứa nhỏ cũng ô ô khóc theo.

Tiếng nức nở khiến cho không khí tang lễ đáng lẽ nên là nghiêm trang, yên lặng thì giờ lại thành thê lương, buồn thảm quá mức, làm người đến dự có chút bức bối, không thờ nổi.

Điều đó càng làm cho những người đến viếng cảm thấy e ngại, càng không dám đến gần.

Trong dòng người mặc tang phục đến viếng thì lại có một cặp nam nữ khá đặc biệt đi vào. Người nữ là trưởng ban đãi Y và người nam là phát thanh viên nổi tiếng. Nam nhân đó chỉ được đến đặt hoa ở bậc tam cấp rồi trở về chỗ ngồi, bắt đầu tò mò nhìn quanh. Còn nữ nhân đi cùng anh ta cứ ngập ngừng định bước lên nhưng cuối cùng vẫn là thôi, không đặt hoa, cũng không khóc, chỉ yên lặng ngồi vào chỗ trống.

Sau một lúc, hai người nữ từ bên cạnh quan tài nhẹ nhàng bước xuống, ngồi cùng bàn với cô gái bên đài. Một người là bác sĩ chăm sóc về mặt sức khỏe, người kia thì là bác sĩ tâm lý cho cô cả.

Người phụ nữ cuối cùng bên quan tài cũng ôm lên đứa nhỏ, lùi xuống, ngồi cạnh một người đàn ông khác, vẫn thút thít không ngừng.

Trong buổi lễ, có một nữ nhân bước vào nhưng bởi mặt che kín nên không thể nhìn rõ, cô ta đặt hoa xong, sau đó có chút run rẩy mà bước lên trước sự ngạc nhiên của khách viếng. Nữ nhân đó nhìn vào quan tài, cẩn thận quỳ xuống, vươn tay định chạm vào người nằm đó nhưng cuối cùng vẫn là không chạm đến, chỉ nghẹn ngào mãi hai từ _ "Xin lỗi"

Một lúc sau, cô ta mới run rẩy, chống gối mà đứng dậy, cũng không ngồi lại mà im lặng rời đi.

Tin tức cô cả của một gia tộc quyền lực vì bệnh tật mà qua đời khiến cho tin tức một hồi xôn xao, chao đảo.

Ngày hôm sau dư luận vẫn chưa kịp lắng xuống thì vị hôn phu từ nhỏ của cô cả đã của chết gia tộc kia, tức con trai của gia tộc quyền lực khác cũng qua đời vì tự sát.

Ngày kế đến, cô con gái nuôi của một vị cấp cao trong bộ máy quan chức nhà nước cũng tự vẫn, kèm theo một bức thư gây chấn động toàn quốc.

Trong thư với nội dung: Cô ta vốn là con ngoài giá thú của vị cấp cao kia cùng người mẹ là nữ hầu trong gia đình. Vị cấp cao kia đã sử dụng chức quyền cùng thế lực để lật đổ và sát hại người tại vị trước đó nhằm chiếm được vị trí ấy.

Nhưng con gái người đó lại may mắn trốn thoát và cưới được một vị doanh nhân giàu có của gia tộc quyền quý. Bà ta được người chồng của mình bảo vệ an toàn và sinh ra cô cả một thân bệnh tật của thế giới quyền lực này.

Vị cấp cao, tức cha của cô ta vốn lo sợ nhưng lại không thể động đến người con gái được vị doanh nhân che chở với cương vị là vợ của ông ta nên liền quay hướng về phía cô cả nhỏ bé ấy.

Vào năm cô bảy tuổi, người cha của cô mở một cuộc bắt cóc quy mô lớn nhất nước. Mục tiêu là nhắm vào toàn bộ những đứa con của các quan chức, những người có quyền thế, thực lực và một vài dân thường bất hạnh khác. Nhưng trọng điểm vẫn là nhắm vào những người biết được những hành động không trong sáng của ông ta.

Nhằm để che mắt người khác, ông ta cho bắt rất nhiều. Ngay cả con trai độc nhất của ông ta và cả cô cũng bị dây vào...

Người giết ông ta chính là cô, người vu oan cho hai gia tộc kia cũng là cô, người đốt nhà gỗ lần đó để giết cô cả cũng là cô. Lý do chỉ đơn giản bởi hận thù và ghen ghét.

Kèm theo đó là tất cả bằng chứng phạm tội của vị quan cấp cao kia và những người đi cùng phe với ông ta: Buôn lậu vũ khí, bắt cóc, bán, sử dụng trẻ em, kinh doanh bất hợp pháp, trốn thuế, giết người, cưỡng đoạt tài sản và một đoạn băng dính chính lại sự việc đốt nhà lần đó.

Mọi thứ đều được sáng tỏ. Chuyện xưa lại được giở ra và khép lại. Người xưa được gọi tên cũng đều im lặng và âm thầm biến mất.

Quan chức cấp cao xem xét và quyết định sẽ bồi thường lại cho mẹ của nữ chính nhưng lại bị từ chối một cách thuyết phục với yêu cầu chỉ cần vài ưu đãi nhỏ nhỏ và lại thêm một bất ngờ họ không ngờ được ở phía dưới, cô thứ lại vị chuyện của chị mình bắt đầu nộp đơn, kiện ngược lại.

Một hồi giờ khóc giờ cười bắt đầu.

~~~~~

Đứa nhỏ bởi vì cảm nhận được có thứ gì đó không ổn liền mở mắt ra nhìn, ngay lập tức liền tròn mắt. Một, hai, ba, thực nhiều người.

Bọn họ vây quanh đứa nhỏ, một người một câu rồi lại một câu

“Hồi ơi, thằng con nhà nào đây, sao mà xấu quá vậy!!!” _nữ nhân nói bằng một chất giọng rất ư chanh chua, hướng đứa bé trong nôi nháy nháy mắt

Nữ bác sĩ liền bậm môi, ôm lên đứa nhỏ đang méo máo vào lòng, mắng nữ nhân kia_ “Con tôi, con của chị đây đấy, thấy xấu thì cắt ra, đừng có mà sấp sấp vào như vậy”

“Cho ôm miếng đi chị đẹp gái”

“Không”

Nữ giáo viên tâm lý ôm qua đứa nhỏ, nhướn mày, mỏ nhọn mắng nữ nhân kia_ “Muốn thì mau mau sinh một đứa đi, tối ngày bon chen, xía. Đứa nhỏ, mẹ nuôi ôm con”

Nữ nhân thẳng lưng, tay vỗ vỗ lên thanh vịn_ “Như vậy thì sinh được à”

“Cho chờ. Vừa nhìn đã thấy không vừa mắt” _nữ bác sĩ cầm ra cái trống nhỏ, lắc trái, lắc phải ‘tung tung tung’ với đứa nhỏ

“Cho ôm miếng đi”

“Không. Tôi không thể để một con bệnh đến gần baby nhà tôi được. Cút đi”

“Có đưa ôm không thì báo?!?”

“Không!”

Nữ nhân bậm môi, tức mình quay đầu hướng bếp, nói lớn_ “Mẹ, sinh thêm đứa khác liền cho con, con đảm bảo sẽ chăm nó!!!”

“Rồi chị lại đào tạo ra một tôi thứ hai nữa à??” _một cô gái khác bước vào nhà, đưa áo khoác cho nữ hầu, đi thẳng vào bếp chẳng buồn nhìn đến tác giả

Tác giả tròn mắt nhìn theo cô em nhà mình, rồi lại nhìn đến cô bạn bên đài vừa tới cũng chạy theo vào bếp rồi lại vui vẻ chạy trở ra, đi đến chỗ đứa nhỏ của cô bạn bác sĩ rồi bắt đầu vui vẻ xum xoe.

Nữ nhân nhìn lại một nhà, dưới bếp thì là hai ba mẹ, còn có bác trai bác gái ở nông trại và đứa em gái đáng ghét, trước mặt là đám bạn thân đang quây quanh một đứa nhỏ, bên ngoài là mấy nam nhân đang bàn chuyện

Bỗng dừng lại muốn cười.

“Này con bệnh kia, kể lại đầu đuôi mọi chuyện nghe xem” _cô bạn bác sĩ nhướn mày, hất mặt với tác giả.

Nữ nhân cũng nhướn mày, mỉm cười với cô ấy_ “Rồi, mấy bé ngoan, ngồi xếp hàng đi, chị kể cho nghe”

Ba cô bạn vậy mà lại đột nhiên nghe lời, cô bạn bác sĩ đặt đứa nhỏ mềm mại vào lòng tác giả, chuyển sang ghế bên bập bênh bên cạnh, cứ như vậy bốn người, nhẹ nhàng lác lư trước sau, vừa ngắm đồng hoa, vừa vui vẻ bàn chuyện

“Thật ra nó khá đơn giản. Trước tiên. Chắc nghe tới bệnh đa nhân cách rồi đúng không” _nữ nhân mỉm cười với đứa nhỏ trong lòng, nhận lấy chén mòng từ tay nữ hầu, đắp cho đứa nhỏ đang tròn mắt nhìn mình_ “Đó là điều trong tờ khai tội của nữ nhân kia còn thiếu. Cô ta không gây án, mà là do những nhân cách cô ta gây ra và cô ta nghĩ bản thân nên chịu trách nhiệm với việc đó”

“Cô ta có tổng cộng năm nhân cách, bao gồm cả chính cô ta. Kể lại thì kể không hết. Có thể đơn giản là...hết chuyện rồi”

Cô bạn bên đài liền ngồi thẳng người, cao giọng_ “Cái gì!!!”

“Thế sao phải giả chết??” _cô bạn giáo viên mặt mặt khó tiêu nhìn nữ nhân

“Đáng lẽ là chết rồi đó”

“Là sao?”

“Tớ có một cuộc hẹn riêng với cô ta trước đó tại nhà kính này. Lúc chuẩn bị đi thì có một người đến bắt tớ mặt vào áo chống đạn. Dù gì cũng không sao nên cứ mặc. Đến lúc đến nơi này bàn chuyện xong, tớ trở ra thì nữ nhân kia kéo lại. Ai mà ngờ nam nhân biết được tớ có hẹn với nữ nhân kia thì đã đi trước phục kích, nếu có bất trắc thì bắn chết cô ta”

Nữ nhân thử ôm lên đứa nhỏ lên một chút liền cười tit tit_ “Ai ngờ, đúng lúc đó, cô ta kéo tớ lại, cứ như vậy ăn đạn vào lưng. Cái quan trọng là áo chống đạn ấy, mỗi mặt dán thêm bốn túi máu giả và dài nhưng mỏng che kín lớp áo. Cứ như vậy đạn bắn chỗ nào máu cũng đều chảy ra. Chỉ là đau muốn ngưng thở thôi”

Cô bạn bên đài vẫn là mở lời trước_ “Nhưng sao phải làm đến nước này?”

“Có khá nhiều lý do, nhưng lần đó tớ cũng đánh cược thử xem chuyện này có được giải quyết hay không. Cũng may, mọi thứ cuối cùng cũng ổn”_ tác giả vui vẻ lắc lư đầu nhỏ trong lòng_ “Tớ sẽ cho các cậu biết một lý do chính của chuyện này”

Không chờ tác giả nói, cô bạn bác sĩ liền chen vào_ “Con bệnh này sẽ chính thức được tự do. Người bên ngoài chỉ biết được cô cả gia tộc này còn sống nhưng không biết được danh tính, nơi ở. Nhưng hiện tại cô ta không còn là cô cả bệnh tật nằm dưới kia nữa. Cô ta sẽ mang một thân phận mới, một cuộc sống mới và đơn giản chỉ là một cô bạn làm nghề tác giả sức khoẻ nữa mà chúng ta đang quen biết”

“Ừ, đúng vậy hahaha”_ tác giả bật cười, lại nhìn đầu nhỏ, không kiềm được, hôn lên má nó

Rất đúng chuyên môn của một phóng viên, cô bạn bên đài vẽ mặt nghiêm túc y như đang tác nghiệp mà hỏi chuyện tác giả_ “Nhưng mà sao đến bây giờ mới làm như vậy, trước đó làm vẫn được mà. Còn nam nhân nhà cậu, sao cũng phải làm như vậy?”

“Trước kia đã có dự tính, nhưng bởi vì nó không hợp lý nên không thực hiện. Nghĩ xem cho dù có nói là tớ chết nhưng ông ta vốn đa nghi, vẫn tiếp tục điều tra thì sau này phải làm sau, người chết sống dậy trả thù rồi chết tiếp hay là giả danh ẩn thân chờ ngày trả thù sau đó nhận lại chức cô chủ?”

Tác giả dừng một chút, lại tiếp tục kể_ “Trước đó cứ dàn cảnh rồi trốn để sống qua ngày. Bây giờ ông ta chết, người kia cũng chết. Nguyên căn đã mất thì tớ sống làm gì. Mà bên ngoài cũng không ai biết nhân dạng của tớ, sau này có thể muốn làm gì cũng được. Còn nam nhân kia, tớ thật sự không biết, dù chết hay không thì công ty vẫn là anh ta nắm, chỉ là dưới một danh phận khác thôi”

Cô bạn giáo viên nghiêng đầu, chớp chớp mắt_ “Danh phận gì?”

“Con nuôi của ba mẹ anh ấy. Càng nói càng buồn cười. Chuyện đời đúng là buồn cười đến không hiểu nổi mà”_ tác giả chỉ cười cười, chọt hít sâu rồi thở một hơi dài nhưng vẫn giữ nguyên nụ cười ấy_ “Có lẽ bây giờ mới thật sự là tự do”

“Này tớ thắc mắc”

“Sao??”

Cô bạn giáo viên vẫn bộ mặt trẻ con thắc mắc hỏi bạn mình_ “Nếu như đạn bắn thì có thể chết ngay. Nhưng sau vẫn chần chờ tới như vậy??”

Cô bạn bác sĩ đứng lên, đến ôm đầu nhỏ vào lòng, vẫn yên lặng trở về ghế, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng đỡ đầu nhỏ ngủ

“Thuyết phục. Đã làm thì làm đến cùng”_ tác giả nhìn ra cánh đồng, giờ ra cánh tay gầy yếu, trắng xanh của mình chỉ ra phía xa, nơi có dây ruy băng xanh vẫn còn mắc trên cành cây thấp nhất đứng đưa trong gió. Cuối cùng vẫn quyết định đặt tay về chỗ cũ

Cô bạn bác sĩ giọng nói bình thản, nhớ lại hình ảnh nữ nhân kia dạo ngoài vườn hoa, còn mình thì lại lén lút đưa thuốc cho bạn mình để lừa gạt người đời_ “Có một loại thuốc nếu dùng đúng liều sẽ khiến con người ta lâm vào trạng thái chết giả. Ba viên đạn, đủ chết nhưng người nhà phải cố gắng để cứu sống bằng mọi giá. Nhất là với gia đình giàu có và đưa con được cưng chiều kia. Nữ nhân kia tin điều đó. Để cô ta tận mắt thấy con bệnh kia thật sự chết vẫn là tốt nhất. Là đòn tâm lý mạnh nhất”

“Tớ xin lỗi nếu nói quá, nhưng thực sự nhìn qua nhìn lại vẫn là bức người vào đường cùng”_ cô bạn tâm lý không kiềm được, chau mày xoay qua nhìn tác giả lúc nào cũng là một bộ mặt bình thản khi nói đến chuyện quan trọng.

Nữ chính mỉm cười, giờ ngón trỏ lên miệng làm động tác yên lặng_ “Tớ chỉ có thể cho cậu biết một phần của thế giới quyền lực. Về sau, nếu cậu đi cùng cậu nhóc kia thì sẽ thấy được nhiều thứ đặc sắc, à không, phải gọi là kinh tởm hơn nữa. Tớ không giết người, cũng không bức ép người khác. Tớ nghĩ vậy. Chỉ đơn giản là muốn làm như vậy và không ả náy về chuyện đó. Còn về chuyện gì sẽ xảy ra, vẫn là phó mặc cho số phận”

Tác giả nhìn sang cô bạn giáo viên của mình_ “Hên xui thôi. Mà nếu thật sự phải tính toán thì sẽ phải cân nhắc rất nhiều thứ rồi sẽ có vài chuyện bản thân cảm thấy không an tâm. Thôi thì cứ chọn con đường bản thân thấy thoải mái mà đi. Bởi vốn là chắc chắn không hối hận thì kết quả ra sao cũng được”

“À”_ cô bạn giáo viên ngây ngô gật gật đầu

Cô bạn bác sĩ liền cười nhếch môi, đá chân cô bạn giáo viên khiến cô ấy nhìn mình_ “Tớ nói cái triết lý ba xu kia chỉ có thể chính chủ dùng, chúng ta không thể xài được bởi vì tâm lý chúng ta không trơ như ai kia, hành động của chúng ta không đủ thâm sâu và tiềm thức của chúng ta không đủ tàn nhẫn. Đặc biệt một điều, chính là vận may trời ban”

“Ồ”_ giáo viên tâm lý vẫn tiếp tục ngây ngô mà gật gù

Tác giả không kiềm được vẫn là chau mày hỏi_ “Tớ thật không hiểu nổi việc làm cổ vấn tâm lý của cậu đấy”

“Cũng như việc cậu làm tác giả mà toàn văng bậy không chút gì”_ cô bạn bác sĩ đứng dậy, ôm theo đầu nhỏ cười nhếch môi và nhìn khinh bỉ tác giả rồi xoay người xuống bếp.

“Mùi thơm nhĩ, tớ cũng đi”

Cô bạn bên đài định chạy đi thì liền bị tác giả gọi lại _ “Này, tớ muốn hỏi cậu một điều. Sao tên phát thanh viên đó cũng đến??”

“A, anh ta ấy hả, đừng lo, tớ đi xem như tác nghiệp còn anh ta đi nhờ theo vì chỉ muốn biết đám tang của người nhà giàu là ra sao. Với lại tớ cũng không cho anh ta lên nhìn cậu. Không sao đâu” _ cô bạn nói xong thì cũng vui vẻ chạy xuống bếp

Nữ giáo viên thấy vậy cũng chạy đi với bộ mặt ngây ngô, nhưng được hai bước thì quay lại _ “Không những hay vắng bầy mà còn rất thích bắt nạt người khác” _ rồi cô ấy cười haha chạy đi mất

Tác giả cười cười, nhắm mắt lại thì liền có cảm giác có một thứ gì đó được đặt lên đầu, vừa mở mắt liền thấy cô em quý giá của gia đình về mặt thờ ở ngôi cạnh, tay kéo xuống tô trái cây trên đầu tác giả, mắt nhìn cảnh, tay bỏ thức ăn vào miệng

“Trông rảnh nhĩ?” _ tác giả nhưn mày, nghiền mặt đá đều em gái

“Nhờ chị mà tôi mới được rảnh như vậy. Sao, ngày mai có phiên toà, đi không tôi chờ”

“Chắc thắng không mà cứ kiện tới vậy??”

“Không phải chị bảo muốn xem à? Đến lúc chị đi xem được thì chừng đó hẳn mong tôi dừng. Hiện tại cũng thấu được mớ kha khá”

Nhìn qua em gái, một đứa nhỏ lúc nào cũng biểu tình thờ ơ nhưng nhìn lúc nào cũng như đang cười tủm tủm trông rất thân thiện. Không như tác giả lại là một khuôn mặt không vui cũng không buồn, lại trông có chút nghiêm túc, lạnh lùng.

“Đến lúc thua kiện phải bồi thường thì tự mà xuất tiền túi”

“Chuyện thua là không thể nào”

“Tự tin quá không tốt”

“Không phải chị cũng như vậy sao??”

“Đâu, chị mày rất khiêm tốn”

“Có giùm đất mới tin chị!!”

“Ngoan, trẻ nhỏ không được nói bậy”

“Tôi mới thêm nói với chị”

“Chị biết chị thu hút”

“Nhìn cái đó giống oan hồn vất vương nhĩ??”

Tác giả nheo mắt, nhìn theo hướng chỉ của em gái thì lại thấy sợi ruy băng kia, mỉm cười _ “Đốt đi”

“Chị cũng biết sợ à??” _ em gái cười cười, đặt lại tô trái cây vào lòng tác giả, cho tay vào túi quần thông thả đi ra vườn hoa, hướng đến dải ruy băng kia mà thủ tiêu nó

Mắt chăm chú nhìn theo cô em lâu lâu mới có thời gia rảnh liền ở mãi ngoài đồng hoa lẫn tới lẫn lui. Bỗng nhiên ghé bên cạnh lại có thêm một người ngồi vào, vẫn không nói gì, cứ yên lặng

“Vậy là anh sẽ hợp tác cùng tên mafia kia?”

“Ừ”

“Cũng tốt”

“Từ mùa đông đến giờ, một bản thảo em cũng chưa đưa anh”

“....”

“Bên công ty vừa gọi tới”

“....”

“Họ bảo em phải nộp gấp đôi so với bình thường”

“Người ta bảo, bệnh nhân không nên lao lực”

“Em biết mình là bệnh nhân sao??”

“Người ta rất có ý thức”

Nữ nhân vừa nói câu này xong nam nhân đã trở người, đứng ngay trước mặt tác giả, mặt đối mặt không cảm xúc_”Nói nghe, ý thức của em bao gồm những gì??”

“Ồ, không phải hiện tại vẫn đang ăn, ngủ, nghỉ sao? Rất có ý thức còn gì”_tác giả giờ ra điều bộ cười giả lả với nam nhân trước mắt, mắt cứ chớp chớp một hồi

“Đi ăn cơm thôi”

“Ê, em cũng muốn nữa, sao lại đi một mình như vậy hả?! NÀY!!!”

Cứ như vậy, mọi người vui vẻ họp mặt ở phòng bếp ăn món ngon, nói chuyện rôm rả, bỏ mặc tác giả yên lặng ngồi ở ngoài phòng khách, một mình u uất. À quên, còn có nữ hầu bên cạnh

“Có phải nhân loại càng ngày càng tàn nhẫn không??”

Nữ hầu ngạc nhiên, nhìn quanh lại không thấy ai, liền có chút ngập ngừng mà trả lời_ “Ồ, vâng”

“Đúng quá còn gì. Ủa, sao không đi ăn đi, đứng đây làm gì??”

“Đã ăn rồi ạ”

“....”_tác giả vẻ mặt như chưa nghe qua, nghiêng mặt nhìn nữ hầu_”Lấy cò ra đi, tôi cùng cô đánh vài ván”

“Vâng”

Trong lúc đó, tác giả cầm lên điện thoại, mỉm cười, gọi tin nhắn__tới ngẫu nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 26: Thêm một đĩa nhỏ và chuyện cầu huyết ở công ty

Tại nhà của nam chính

“Hai con hàng láng con hùa nhau cắn nhau dứt đuôi con chim non trên cành cây tập hể đục buổi sáng một hai ba là cây nền vàng, mẹ là cây nền xanh, con là cây nền hồng ba ngọn nếu lung linh la lá la la đốt luôn một căn nhà”_bé con vui vẻ ngâm nga, hai chân mấp mấp đong đưa, lắc lư đầu nhỏ theo bài hát của mình, chọc thẳng nĩa vào phần bánh, tác giả ngồi bên cạnh thì đang xám mặt, miệng hơi co giật

“Bé ngoan, học bài hát từ ai?”

“Có một chú, một chú ở bệnh viện ấy, chú cầm cây ấy, nhưng chú ấy đi rồi”_vừa nhắc đến đây bé con lại bùi môi tỏ vẻ buồn bã, rồi bỗng nhiên gương mặt mồm mím kia bừng sáng, mắt tròn chớp chớp, môi đỏ chu chu_”Nhưng, nhưng hôm trước con vừa thấy chú ấy đó”

Tác giả liền chưng ra bộ mặt không thể tin nổi_[Tên mafia kia rốt cục có cái gì tốt không vậy??]

Được rồi, dù sau cũng cách nhau hai mươi năm ánh sáng, tác giả không thể nào coi thẳng nhóc là em mới nhận của mình được. Vậy thôi, nên cứ phang đại bé ngoan vậy.

(Chà chà...vậy hôm nay sẽ xuất hiện bản sao thích theo đuôi sao??)

Bằng một sự kì diệu nào đó của tạo hoá, cặp đôi viện trưởng cùng viện trưởng phu nhân ở tuổi tứ tuần vẫn sinh ra được một đĩa nhỏ trắng trẻo, bụ bẫm, đáng yêu.

Cứ như vậy trong thời gian khó khăn qua mà cả nhà này đều chạy sang nơi tác giả ở mà trú chân. Hiện tại mọi chuyện cũng đã xong. Nhưng mà hình như có gì đó không được khớp trong chuỗi mắt xích này cho lắm.

Như đã nói, mọi chuyện đã xong, thế cục bông nhà viện trưởng kia sao vẫn còn tung tăng ở đây.

Đáp án à, đứa nhỏ bị ba mẹ bỏ rơi, à nhầm, phải nói là được mẹ lén lút gửi gắm dưới sự đồng thuận của ba rồi.

~~~~~

Ba giờ sáng.

“Được không, con bé vẫn còn không khoẻ”_viện trưởng phu nhân vẻ mặt có chút lo lắng nhìn đứa nhỏ đang ngủ trong lòng rồi lại nhìn lên lầu

“Không sao đâu, không sao đâu. Con bé sẽ thích lắm đó”_mẹ của nữ chính vô cùng vui vẻ kéo theo viện trưởng phu nhân lên lầu

“Đúng vậy, hiện tại chúng ta nên giải khuây một chút. Bé con cũng rất đáng yêu, chắc chắn con bé sẽ thích”_mẹ của nam nhân cũng rất vui vẻ đi theo cùng

Lên đến lầu hai, mẹ nữ chính nhẹ nhàng mở cửa rồi cả ba mẹ cùng lén lút nhìn vào kẻ hở, xác định không có gì khác lạ thì mới mở cửa lớn hơn một chút. Mẹ của nam nhân nhẹ nhàng ôm đứa nhỏ vào lòng, vô cùng thuần thực, yên ắng bước vào trong, đặt đứa nhỏ vào giữa con trai, con gái nhà mình rồi vươn tay nhận tấm chăn nhỏ nhỏ từ mẹ của nữ nhân, đắp lên cho bé con. Sau đó cả ba lại lặng lẽ rút lui, cùng ba đức lang quân búi ngủi bỏ lại con, kéo balo đi du lịch.

Sáu giờ sáng.

Bé con rất đúng giờ mà thức dậy, ngơ ngác nhìn quanh, nhìn trái, nhìn phải nhưng lại không nhúc nhích được. Cả người đều bị ôm. Đứa nhỏ không động được liền cảm thấy khó chịu, quyết tâm ngồi dậy.

Bởi vì động dậy liền khiến nam nhân tỉnh giấc, vẻ mặt rất khùng bố nhìn vào thứ cứ động dậy trong lòng

“Cái gì đây?”

Một câu nói của nam nhân lại khiến đứa nhỏ giật mình, nằm im không dám động dậy nữa, chỉ tròn xoe mắt đỏ nhìn nam nhân quá mức uy hiếp trước mắt.

Nam nhân ngồi dậy, mày chau, ánh mắt thể hiện rõ sự không hài lòng nhìn bé con. Không nói thêm, liền xoay người nhón chuống đầu giường, kèm theo đó là ôm theo đứa nhỏ rời giường, đi thẳng đến mở cửa, liền thấy người hầu chờ sẵn. Ngay lập tức đưa đứa nhỏ cho nữ hầu. Cục bông liền khóc ngất lên. Ác nam rất không nể tình, mặc kệ, đóng cửa.

Tám giờ

Nam nhân vẫn chưa đi làm, tác giả với đầy đủ vũ trang chặn, gối, thức ăn và laptop quyết định làm tổ ở phòng khách.

Nhưng vừa ôm laptop xuống phòng khách đã thấy bé con mắt mũi đỏ hoe đang ngồi đung đưa chân ăn bánh kem. Không nghĩ nhiều, liền ôm laptop, chạy đến, sấp vô bé con đáng yêu kia

“Bé ngoan, sao lại khóc?”

Đứa nhỏ nhìn tác giả, tiếp tục bật khóc, miệng đầy kem liền kéo áo tác giả, dụi mặt vào. Vừa dụi vừa nức nở

Tác giả một vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn qua quản gia nữ nhà nam nhân_”Bác Chi, con nít có hay khóc như vậy không?”

“Không đâu, chuyện gì cũng có lý do của nó”

“Nhìn kìa, vừa nhìn bác, nó liền khóc. Đây là tại sao??”

Vừa nói xong đứa nhỏ càng khóc to hơn nữa, bác quản gia có chút lúng túng lùi lại liền đụng phải một người. Bà giật mình, giơ tay ôm tim, xoay người nhìn người phía sau mình_”Cậu chủ, vẻ mặt cậu có chút không ổn”

Nam nhân cũng không trả lời quản gia, chỉ một mực nhìn đến đứa nhỏ, lại nhìn quanh nhà rồi mới nói_”Vợ chồng viện trưởng bận gì sao?”

“Từ rất sớm hôm nay, đã cùng bà chủ và ông chủ đi du lịch rồi”

“...”

“Hà??”_tác giả nhìn bác quản gia rồi lại nhìn đứa nhỏ trong lòng_”Vậy còn cục bông này??”

“Hàng tồn kho”_nam nhân vươn tay đến định ngủ tráo ôm đầu đứa nhỏ, nhưng vừa thấy nam nhân đi tới, đứa nhỏ đã thu mình hết sức vào lòng tác giả, khóc thảm thiết

“Cút ra”

Nữ nhân không lưu tình quay qua trừng mắt với nam nhân. Nhưng ác nam không ngại, liếc mắt đối mắt với tác giả_”Nếu đã thích em bé vậy thì đi, anh cũng cho em một đứa”

“Đây mới không thêm”_ tác giả ôm đứa nhỏ quay mặt vào trong, đưa lưng ra cho nam nhân nhà mình.

Đứa nhỏ nhìn vẻ mặt khó chịu của nam nhân qua hông vai tác giả, cổ trườn lên, tay cầm nĩa nhựa màu xanh lá ném vào nam nhân, chu môi_”Người xấu”

Nam nhân liền cười nhếch môi, vươn bàn tay lớn ôm trọn đầu đứa nhỏ bóp bóp một hồi mặc cho đứa nhỏ khó chịu cựa quậy thì mới vừa lòng mà rời đi

~~~~

Trong phòng khách, tác giả vừa quán chân vừa chăm chỉ gõ bàn phím. Cứ lâu lâu lại nhìn đứa nhỏ đang chăm chú chơi mấy món đồ ở dưới thảm rồi lại tự mình cười ngu ngốc.

Nam nhân lúc này đi xuống, quần áo chỉnh tề phía sau là nữ hầu hai tay hai vali lớn. Tác giả tròn mắt nhìn ác nam, ngóng cổ hỏi_”Đi làm à? Sao lại muộn như vậy?”

“Không đi làm”

Nữ nhân nghiêng đầu có chút khó hiểu nhưng cũng không hỏi thêm, chỉ đơn giản_“À” rồi tiếp tục chăm chú vào màn hình trước mặt, lại nhìn xuống đứa nhỏ lúc này còn háng say với đồ chơi, vừa thấy ác nam liền gạc qua hết, đến gần ôm chân nữ nhân

“Em không định trở về chung cư sao??”

“Trở về được à??”

“Không phải em thích nơi đó sao??”

“Đương nhiên rồi”_ nói đến đây nữ nhân liền cười toe, cũng chẳng tắt máy mà thẳng tay đóng máy lại, đưa cho lão quản gia, đứng lên, vươn tay định ôm đứa nhỏ thì bị nam nhân cản. Tác giả khó hiểu nhìn nam nhân_”Sao vậy??”

“Em lo được cho nhóc con này sao??”

Tác giả đắn đo suy nghĩ một hồi, lại nhìn nam nhân giơ lên ngón cái, tặng thêm một nụ cười_”Được mà. Có anh thì sợ gì”

Nữ nhân cúi người muốn bế đứa nhỏ thì nam nhân lại nhanh hơn một bước, vươn tay ôm đứa nhỏ đặt ngồi hẳn trên vai bước đi

Đứa nhỏ quay đầu, chuẩn bị mếu máo với tác giả thì nữ nhân liền giơ ngón trỏ chặn môi với bé con, còn nam nhân thì rất đúng lúc, lạnh lùng nói_”Khóc liền bỏ lại”

Đứa nhỏ liền nín thím không dám khóc. Nhưng mắt, mũi đều đỏ hoe cả lên.

Bởi vì đứa nhỏ ở lại quá mức đột xuất nên không thể chuẩn bị kịp ghé ghế ngồi riêng cho đứa nhóc. Nam nhân có chút chần chờ khi thấy tác giả ngồi vào ghế phó lái, đã định ẵm đứa nhỏ bỏ vào lòng nữ nhân để cả hai ngồi cùng một ghế.

Nhưng nhờ vào tình yêu diệu kì (!!!), nam nhân mở cửa xe bên ghế phó lái, nơi tác giả ngồi, về mặt rất ư nghiêm túc_”Em lấy xe”

Nữ nhân nhìn cả hai một hồi, rất ngây ngô hỏi_”Anh muốn làm thân với đứa nhỏ à??”

Về phương diện mắt mặt này, lãnh nam vẫn là không muốn mở miệng. Dù có nói ra lý do, thì dù là lý do gì đi chăng nữa thì việc này từ miệng nữ nhân nhà mình nêu ra cũng đều không có gì đáng để hãnh diện cả.

Nam nhân bảo trì trầm mặt, tác giả cũng không hỏi thêm, chuyển người sang ghế lái rồi nam nhân bước vào, đặt đứa nhỏ ngồi vào lòng mình. Đang lúc đứa nhỏ trườn người, vươn tay đòi tác giả ôm thì ác nam nhanh chóng kéo dây đai khoá chặt một nam nhân và một đứa bé ngồi cùng một chỗ.

Đứa nhỏ lúc này thật sự muốn oà khóc. Nhưng vừa lúc đó, bác quản gia kịp thời mang ra cho đứa nhỏ món đồ chơi. Chỉ cần bấy nhiêu thôi cục bông liền không quan tâm đến xung quanh, bắt đầu mò mẫm món đồ chơi trong tay, vẻ mặt rất hứng thú. Tác giả nhìn qua liền muốn cười, giơ tay xoa đầu nhỏ.

“Đến công ty, sau đó hẳn về chung cư”

Nam nhân một bên chăm chú nhìn đứa nhỏ trong lòng, nữ nhân bật cười_”Được”

Cả hai cùng đến công ty, vẫn như những lần trước, lấy xe xuống tầng hầm của bãi đỗ xe và đi thang máy đặc biệt. Nam nhân vẫn không chịu rời đưa nhỏ, cũng không ẳm nó lên, chỉ đơn giản nắm lấy bàn tay nhỏ kia dắt đi.

Lên đến phòng, tác giả liền một bước nhanh chóng đi lên trước, đến cửa phòng cũng chẳng buồn gõ, xoay tay cầm sau đó dùng chân đá cửa, vô cùng vui vẻ, giờ tay chào với hai người bên trong_”Chào”

“Trông không tồi, đã khoẻ??”_một thư kí nhìn tác giả bằng sự tò mò, nhưng ngay lập tức liền chuyển sang thân thiện, khắp khuôn mặt đều là nét cười nhu hoà.

“Đã khoẻ”_nữ nhân mắt cong, miệng cũng cong nét mặt bừng sáng đáp lại.

Sau đó nhìn qua người kia, một thư kí khác, từ lúc tác giả bước vào, cũng không thèm nhìn qua, vẫn chăm chỉ làm việc.

Thấy vậy nữ nhân liền nhướn mày nhìn thư kí kia, chỉ thấy anh nhún vai rồi trở lại chỗ ngồi, tác giả liền vươn tay, kéo ghế đến ngồi gần vị thư kí yên lặng, chống cằm, vui vẻ nhìn người trước mặt.

Nam nhân bị nhìn một hồi liền không chịu nổi_”Kẹo và bánh của em ở tủ kia”

“Anh Thành, nhìn anh như cứ đang giận dỗi”

Nam nhân nghe vậy liền ngạc nhiên, sau đó thở dài, xoa trán_”Giờ anh mới biết cái giá của một chuyến công tác”

“Sao vậy??”

Nam nhân thở dài, buông viết, tựa ra ghế, khoanh tay trước ngực_”Hai lần trước anh đi công tác đều là Viễn giành hết công việc mà làm, anh cứ tưởng cậu ta bỗng dưng cuồng việc. Đến bây giờ mới giác ngộ. Giờ công việc thì nhiều, thằng nhóc kia cũng một bàn đầy giấy. Danh nghĩa là đi công tác cho nên công việc của mấy ngày đi vắng cũng đều phải được giải quyết cho xong, không được động, động sẽ trừ lương”

Tác giả nghe đến đây liền quay mặt đi nhìn nhanh quanh căn phòng, tự nghĩ_[Nói hai người có gian tình không phải là sai đi]_rồi lại nhìn nam nhân trước mắt, ngây thơ hỏi_”Không phải cường độ làm việc này đã quen rồi sao?? Sao lại uất ức như vậy??”

Nam nhân nghe vậy, liền khoanh tay, úp mặt xuống bàn_”Anh vừa chia tay người yêu mới quen ba tháng. Lý do. Làm việc quên người yêu”

Nữ nhân vẫn một mặt ngây ngô_”Năm nay anh hẵn đã ba mươi hai nhỉ?? Anh Viễn chắc cũng ba mươi, đúng không?”

Tác giả nhìn qua thư kí Viễn liền nhận được cái gật đầu từ anh, lại nhìn đến con tôm khô trước mắt chờ đợi kết quả

“Đã ba mươi ba rồi”

Nữ chính nghe vậy liền đánh tay một cái ‘bốp’, giờ ra ngón tay cái, vể mặt hớn hờ với thư kí tôm khô tên Thanh trước mặt_”Đúng chuẩn nam nhân độc thân hoàn kim còn gì!!, Thật sự mở rộng tầm mắt.”

“Đừng trêu anh”

“Đâu có. Nói thật, em xem trên phim, mấy mẫu ông chú hoàn kim như anh phụ nữ thích lắm”

“Nhưng anh muốn cưới vợ, sinh con kìa”

“Chấp nhận số phận của anh đi”

Thư kí tôm khô khó hiểu nhìn tác giả, nữ nhân chỉ cười nhếch mép quay đầu nhìn ra cánh cửa bị mình mở lúc nãy mà quên đóng lại, lúc này đã có đầy thư kí nữ đứng chờ sẵn bên ngoài

Tác giả vui vẻ đi đến, nhìn mấy nữ nhân, mỉm cười chuyên nghiệp_”Mấy chị tìm ai ạ?”

“Em, em là thư kí mới à??”

“Không, em là người quen của bọn họ”

Tác giả vừa nói xong câu này hai cổ tay liền bị nắm bởi mấy thư kí mắt sáng như sao, đồng thanh nói_”Em gái, qua phòng chị một chút”

“Khoan, mấy chị đứng ở ngoài làm gì, không phải có thứ cần đưa cho bọn họ sao?? Đưa đây, em giúp”

Nghe được câu này, mọi người có chút ngập ngừng, cầm ra viết, ghi ghi cái gì đó lên túi rồi đưa ra hết chocolate của mình cho tác giả

“O, sao lại là chocolate??”

“Hôm nay là mười bốn tháng hai đó”

“Thì sao??”

“Em gái, em không biết sao??”

Tác giả rất ngây ngô mà lắc đầu

“Là lễ tình nhân đó”

“À” _tác giả gật đầu, mỉm cười nhưng thật ra trong đầu lại nửa hiểu nửa không hiểu _[Đã là lễ tình nhân thì tình nhân tặng, các người có định lú à]

“Được rồi, em vào đưa bọn họ” _nữ nhân xoay người định trở vào thì lại bị kéo lại. Có chút ngây ngô nhìn một đám nữ nhân son phấn đầy mình trước mắt

Một người khế tiến đến gần, khiến tác giả bất giác lùi lại một chút _”Xong rồi em qua phòng bọn chị nhé”

“Được”

Nói lời này thì tay mới được thả ra, tác giả xách theo rất nhiều túi nhỏ đi vào phòng, mỉm cười một cái rồi mới đóng cửa. Nhìn sơ qua cánh tay vẫn còn in đồ dấu tay, chép miệng, chuyển sang đếm đếm số túi trong tay mà chẳng thèm để ý bên ngoài túi ghi tên ai

“Tận mười bốn cái. Công ty gì mà tới mười bốn thư kí nữ??” _tác giả vẻ mặt khó hiểu, đến đưa cho mỗi người đều bảy túi, rồi bản thân tiến thẳng đến tủ kệ, bắt đầu lục lọi

“Em không biết sao??” _thư kí Thành nhưn mày nhìn nữ nhân

“Mấy thứ này em không để ý. Cho nên bây giờ mới bắt ngờ” _lúc quay ra thì một tay cầm phần bánh so, tay kia cầm ly nước trái cây, chậm chậm mang đến bàn, bất ngờ thấy thư kí Viễn đem hết mấy túi kia bỏ vào thùng rác. Lại nhìn qua bàn của cô khô thư kí, mấy túi đó cũng biến mất, nhìn xuống dưới chân anh cũng thấy có một thùng rác nhỏ thủ sẵn.

“Sao lúc này không dặn trước, em sẽ từ chối”

“Bằng cách nào?” _tôm khô thư kí lúc này buông xuôi tất cả, đứng dậy tháo cravat

“Ra đó, làm mặt ngầu. Giọng điệu nguy hiểm. Phán. Mấy cung hết cơ hội rồi”

Tôm khô nghe vậy mỉm cười, tháo khuy ở tay, hướng phòng riêng đi tới_”Anh nghỉ một lát, em cứ thoải mái”

“Được”

Cánh cửa phòng riêng của thư kí Thành vừa đóng lại thì thư kí Viễn liền đứng dậy, rất nhanh chóng đến bàn của anh, rút ra một xấp hồ sơ dưới cùng, sau đó nhìn qua tác giả đang ngậm nĩa về mặt tò mò đang nhìn mình, anh mỉm cười một cái, ra giấu giữ bí mật.

Nữ nhân thấy vậy, nhưn mày, cao cao tự đắc, vui vẻ ăn bánh _[Thấy chưa, tôi nói rồi mà. Gian tình rõ ràng]

(Nữ chính à, cô thật là trí não toàn diện đó, tại hạ khâm phục cô)

Được một lúc, cửa phòng được gõ ba cái thì liền mở, tác giả nhìn đến liền mỉm cười, ngoắt tay_”Lại đây”

Giọng điệu cung chiều đó khiến thư kí Viễn vẻ mặt ngạc nhiên nhìn người mới tới, lại càng bất ngờ với người tới phía sau hơn, liền đứng lên nhìn tác giả lại nhìn bé con, rồi nhìn lại tổng giám bí mật của mình, sau đó vẻ mặt mới trở lại bình thường, ngồi trở lại chỗ, tiếp tục làm việc

Bé con chạy tới chỗ tác giả, nữ nhân liền vui vẻ đỡ đứa nhỏ ngồi trong lòng, đưa ly nước trái cây đến cho nó, lại nhìn đến nam nhân không vào phòng chỉ đứng đó tựa cửa, hai tay khoanh trước ngực_”Làm sao vậy?”

Nam nhân nhìn qua nữ nhân rồi lại xoay đầu nhìn qua cửa phòng thư kí đối diện, nhàn nhạt trả lời_”Nghĩ vài chuyện”

“Làm việc đi, em giữ cục bóng này”

“Ừ” _nam nhân nói xong cũng liền rời đi.

Ăn xong phần bánh, tác giả cùng đứa nhỏ một trước một sau đi dạo công ty. Đứa nhỏ đi trước, đi hai bước lại chạy bốn năm bước rồi lại đi hai ba bước, vẻ mặt vô cùng hào hứng mà khám phá xung quanh. Tác giả cố tình chọn thang máy nhân viên mà vào, tùy ý để nó dừng ở đâu liền chọn tầng đó mà đi dạo.

Đứa nhỏ đi trước, rẽ trái, rẽ phải liên tục trong văn phòng, lâu lâu lại nắm váy một cô nhân viên nào đó, sau đó liền cười ngọt ngào với nàng ta. Còn tác giả thì lại thu hút ánh nhìn tò mò nhưng vẫn không ai mở miệng hỏi chuyện.

Một lúc sau, đang đi theo mấy bước chân nhỏ nhỏ kia liền không để ý va phải người đi ngược hướng. Nữ nhân lão đảo ngã xuống, lại nhìn sang bên cạnh có giấy tờ rơi rớt nhưng mặc nhiên lại không có người nhặt. Xoa xoa trán, ngồi dậy, nhặt lên mở giấy tờ, cầm hai tay, mỉm cười với người mình va phải_ "Xin lỗi"

Nam nhân phía trước một bộ mặt lạnh lùng, có chút khinh thường nhìn nữ nhân trước mắt_ "Cô là ai?"

Anh ta không nhận lại mấy tờ giấy, tác giả liền nhìn quanh, sau đó quyết định đặt chúng lên bàn gần đó, rồi mới quay lại, cúi đầu một chút, mỉm cười nhìn nam nhân trước mắt_ "Con ông cháu cha. Xin lỗi đã làm phiền, tôi sẽ liền rời đi"

Nữ nhân bước tới định rời đi thì nam nhân phía sau lại lên tiếng_ "Con cháu của ai?"

Tác giả ngược nhìn anh ta, rồi lại nhìn quanh phòng, thấy được nhóc con kia liền nhanh chóng cúi người, có chút khép nép_ "Xin lỗi"_ rồi chạy đến, ôm lên đứa nhỏ. Nhưng nửa đường ôm không nổi, lại thở dài, cầm tay bé con đi đến trước mắt nam nhân kia_ "Anh không thể rộng lượng tha thứ sao?"

"Nói đi, cô ở bộ phận nào?"

"Ở phòng thư kí"

"Tôi chưa từng nhìn thấy, cũng chưa nghe tin có nhân viên mới"

Nói đến đây tác giả vẫn bộ mặt ngây ngô, khép nép một chút_ "Tôi đi cửa sau thì làm gì cần tin tức"_ rồi nhìn xuống đứa nhỏ_ "Đi, bé con, có chỗ này rất vui"

"Vâng"

Đã xoay người đi, nhưng vai lại bị nắm giữ lại. Tác giả dù có chút khó chịu, nhưng vẫn chùng ra vẻ mặt hoà ái nhất của mình

"Tên của cô"

"...."

"O, em gái, sao em ở đây?"

Tác giả nhìn qua người cứu mạng mình, bất giác trong lòng muốn tung bóng

Nam nhân vẫn bộ mặt lạnh lùng, nghiêm nghị nhìn vị thư kí bên cạnh tác giả, tay nhận lấy xấp hồ sơ cô ta đưa tới_ "Cô quen cô ấy?"

"À, cô ấy là người quen của anh Thành và anh Viễn"_ nói tới đây cô ta liền quay sang tác giả, mỉm cười vô cùng thân thiết_ "Em gái, mau lên phòng, chúng tôi chờ em này giờ đây"

"Ồ, ừ, vậy cùng đi"_ tác giả ngây ngô gật đầu

Nữ thư kí nhìn thấy cậu nhóc liền vô cùng vui vẻ hỏi tác giả_ "Tôi ẵm bé được chứ?"

"Được, được"

"Đi thôi"_ thư kí vui vẻ xoay người bước đi.

Tác giả vẫn bộ mặt ngu ngơ nhìn thư kí ôm đứa nhỏ, rồi nhìn lại nam nhân này, gật đầu một cái rồi liền theo sau vị kia đi mất.

Cả ba lên đến tầng lầu ban đầu, cửa thang máy vừa mở liền thấy nam nhân đang khoanh tay đứng đợi bên ngoài khiến cho thư kí đang vui vẻ bỗng dừng chuyển sang bất ngờ rồi lại e thẹn.

Tác giả nhướn mày, nhếch môi nhìn nam nhân nhà mình đến ôm đứa nhỏ vào lòng rồi kéo mình vào trở lại thang máy trước sự ngỡ ngàng của chị thư kí

"Làm giúp anh một chuyện"

"Hìm?"

Thang máy dừng lại một tiếng 'ding' cửa mở liền thấy một chị thư kí khác cầm tài liệu đưa cho nam nhân

"Hôm nay cô đọc đi"

"Vâng"

Nam nhân nhìn qua nữ nhân nhà mình _ "Nhìn người"

Nữ nhân nhướn mày nhìn nam nhân nhà mình, phì cười rồi xoay người, tiến vào phòng họp.

Trong phòng họp, tính luôn tác giả thì có mười lăm người. Nhìn quanh tìm bảng tên giả của nam nhân, rất bình thản trước ánh nhìn tò mò của mọi người mà đi vào chỗ ngồi của đại boss, mỉm cười một chút _ "Tôi sẽ là người đại diện cho tổng giám đốc lần này, nói thẳng là em họ của tổng giám. Mong các vị giúp đỡ"

Công ty của nam nhân nếu theo cách nhìn thông thường đều có đầy đủ các chức vị nhưng chỉ từ giám đốc trở xuống.

Và đó chỉ là bề nổi của tảng băng chìm. Hai vị thư kí kia mang danh là thư kí đặc biệt kia lại không thuộc sự quản chế của giám đốc, họ sẽ thay mặt nam nhân làm đại diện. Một người lo trong nước, một người ngoài nước. Vai trò thực sự của họ là phó tổng giám, nam nhân thì hiện tại là tổng giám và chủ tịch không ai khác là lão ba nhà anh.

Khi vào đến nơi, ngồi vào chỗ, lại nhìn một vòng. Tác giả đã suýt đập bàn. Nam nhân đừng chuyện ban nãy ngồi cạnh mình vậy mà lại là giám đốc công ty mẹ _ [Ồi buồn con mẹ nó cười, đời thật là máu 'tró'. Chả khác tiểu thuyết ba xu bán đầy ngoài chợ, xách chọi cũng chết!!]

Nam nhân kia nhìn tác giả không rời mắt. Nữ nhân thở dài, ngoắt tay gọi thư kí của mình, cũng là thư kí thứ mười lăm trong phòng _ "Chị gái xinh đẹp, giám đốc kia là người mới sao??"

"Vâng, mười bốn người tất cả đều vừa được chọn, đây là lần họp đầu tiên"

[Vậy là những người nắm những vị trí này lúc trước đều được chuyển về phía sau cả rồi à. Cũng đúng, đều là thân tín, đưa vào được thì lui ra được. Có vài thứ cần sàng lọc và đổi mới hoàn toàn. Người mới, việc mới]

Tác giả trầm ngâm suy nghĩ, nhưng chưa được bao lâu liền tròn mắt, có chút không kiềm chế, nói giọng bình thường đủ cho toàn bộ căn phòng chìm trong yên lặng đều nghe được _ "Thế thì nhìn cái gì nữa chứ! Chọn cũng đã chọn xong. Có là thánh cũng không nhìn ra"

Nam nhân bố trí mười bốn thư kí, mỗi một người ngồi đó lại có một thư kí đứng sau lưng. Vậy cũng đủ hiểu lý do rồi

Nữ nhân đứng lên, đi nhanh đến cửa phòng, rất không khách khí dùng sức cầm tay nắm, kéo vào. Nhưng cánh cửa lại không một chút lay động _ [Mẹ nó, đưa nào khoá cửa, đi họp mà khoá cửa làm gì vậy hả? Định nhốt rồi nướng hội đồng hả??]

Nữ chính thở dài, tựa đầu lên cửa, lại xoay lại nhìn một phòng mười bốn con người sáng giá, gồm bốn nữ, mười nam đang khó hiểu nhìn mình, nữ nhân liền cười nhếch môi, liếc nhìn _ "Nhìn cái gì? Tôi là thiếu niên, thiếu niên cần phải nông nổi. Biết chưa!!"

(Xin lỗi, hai mươi lăm vẫn là thiếu niên sao a??? Tôi nhớ max level của thanh thiếu niên chỉ tới mười chín thôi mà?? Bà chị à, đáng lẽ nên là thanh niên hoặc gọi 'đau' là gái ế ở cấp độ vừa chứ!. Sao ế à? Cô ta có người yêu thì sao ế à?? Xin lỗi nhé, muốn hết ế, có chồng đi mấy chế!!! Chứ có người yêu thì ế bất cứ lúc nào không hay biết nhoe.)

Tác giả buồn bực trở về chỗ ngồi, phẩy tay _ "Bắt đầu đi"

Và sau đó cuộc họp bắt đầu. Nữ nhân không cần quan tâm đến nội dung, chỉ bình thản quan sát nét mặt, biểu tình, hành động của từng người một, đưa ra đánh giá cụ thể nhất. Nhưng lúc nhìn đến tên giám đốc bên cạnh, nữ nhân không khỏi cười lạnh, nhìn chằm chằm anh ta không rời mắt

Người kia cảm giác được có người nhìn mình liền tìm kiếm tầm mắt ấy. Rồi nhìn đến nữ nhân đại diện kia, khẽ cười nhếch môi.

Tác giả thấy hết, liền xẹt qua một tư tưởng _ [Thánh tượng tượng đã xuất hiện] _ nữ nhân rất không câu nệ, xê ghế lại gần, chống tay, nghiêng đầu, nhìn nam nhân _ "Này giám đốc"

"..." _ nam nhân cũng chẳng nhìn tác giả, bình thản xem như không nghe thấy.

Tác giả bĩu môi, mặc kệ _ "Vừa nhìn anh tôi liền nghĩ đến tiểu thuyết ngôn tình ba xu, anh quả thật rất giống, mà trùng hợp thay, bằng một cách nào đó, tôi thấy mình cũng na ná nữ chính đấy"

(Nữ chính à, cô thu liễm một chút được không?? Sau một thời gian dài, cô vẫn quyết định làm tôi mất mặt à??)

Nữ nhân càng không kiềm chế, nằm hằn lên bàn, nghiêng đầu nhìn nam nhân trước mắt _ "Thật sự rất giống. Nhìn anh chắc khoảng hai tám nhĩ?? Tuổi này cũng thích hợp làm boss y ngôn tình còn gì"

Tác giả thở dài, ngồi dậy, tựa lưng ra ghế, lắc đầu _ "Ồi, thật là cầu huyết!" _ vừa than xong, lại sấp đến gần nam nhân _ "Quả thật anh làm cho tôi có chút muốn chọc phá đấy. Nhưng thôi, cái gì nè được thì nè. Tôi không muốn tận mắt nhìn thấy nam phụ đâu. Hahahaha"

Nữ chính vui vẻ, căng thẳng chân, đẩy ghế lại chỗ cũ của mình cũng chẳng buồn nhìn đến nam nhân bên cạnh vẻ mặt có chút không ổn, cầm lên cây viết, gõ nhẹ mặt bàn, giờ tay báo người đang báo cáo tạm dừng _ "Trưởng phòng nhân sự"

Người được gọi liền giật mình nhìn lên nữ nhân _ "Vâng"

“Anh có chuyện gấp sao?”

“...”

“Nói đi”

“Xin lỗi, trước khi vào phòng họp, tôi nhận được điện thoại, báo vợ sắp sinh”

“A, một tiểu báo bối, trai hay gái vậy?”

“Con gái ạ”

“Ô, rất tốt, rất tốt, Chúc mừng anh. Mau đi, mau đi đi”

“...”

“Cứ đi, đừng lo”

Vị kia nghe vậy, có chút lúng túng như gà mất tóc nhìn tác giả. Người này lại nghiêng đầu, cười một nụ cười chân thành nhất_”Cho anh ba giây, không đi tôi khoá cửa”

Người kia liền gật đầu, chạy đến, thẳng tay mở cửa, cầm đầu chạy đi

Tác giả nhìn theo, đánh rơi cây viết trên tay_[Ơ ẹch, cửa đẩy từ trong ra ngoài à??]

Không chần chừ thêm giây phút nào nữa, nữ nhân liền đứng dậy, bắt chập cánh cửa đang chậm rãi đóng lại, đi nhanh đến, giơ chân đạp ngược cửa ra, đi ra ngoài, thủ sẵn thế rồi nhìn trái, nhìn phải để chắc chắn không có người, sau đó liền đi nhanh đến thang máy, quyết định đánh bài chuẩn.

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Osin cao cấp và bánh bèo nữ nhân

(Các người đừng kiến nghị, cũng đừng thắc mắc tại sao chương vừa rồi chưa viết hết một ngày của nữ nhân mà đã cắt. Thật sự là do tôi điểm cho chương sau đó mấy. Mà nói điểm thì cũng sâu xa, văn hoa, màu mè. Nói thiệt, đủ chữ nên cắt thôi hahahahahah. Ôi ta thật bá cháy bò chết!!!)

Nói chung thì, nam chính mà, ở đâu mà chả có mặt, còn có mặt sớm hay muộn lúc gay cần hay tàn cuộc thì còn tùy...nhân loại.

Nữ nhân bỏ họp, vừa xuống tầng hầm thì liền có cái tiểu nam nhân và đại nam nhân đứng chờ sẵn. Cứ như vậy luật bắt thành văn bắt thành luật. Gặp người thì phải lượn người luôn về nhà một thể.

Vẫn như lúc đầu, nữ chính cảm láy, nam nhân thì chăm đưa nhỏ. Chạy xe vào tầng hầm của khu chung cư, cả nhà, à nhầm, một nam, một nữ, một đứa nhỏ, cả ba cùng nhau đi thẳng lên chung cư bằng thang máy ở tầng hầm.

Nữ nhân vô cùng vui vẻ đi theo phía sau một lớn một nhỏ kia. Tới tầng lầu của mình, tác giả nhanh chóng đi lên một chút định mở cửa, liền bất ngờ nhìn người phía trước cũng đang mở cửa. Người kia thấy nữ nhân cũng về mặt bất ngờ không kém

Tác giả nhìn chìa khoá, rồi lại nhìn số phòng của mình. Nhìn tới, nhìn lui, đảm bảo mắt mình vẫn ổn, rất ngây ngô hỏi_” Chào, là hàng xóm, nhớ giúp đỡ”

Giám đốc nhướn mày nhìn nam nhân và đứa nhỏ sau lưng tác giả, lại nhìn người trước mắt, cũng không trả lời chỉ gật đầu chào rồi đi thẳng vào nhà, đóng cửa.

Tác giả về mặt không cảm xúc, không cử động quay lại nhìn nam nhân nhà mình_”Nhân viên của anh, thật đặc sắc”_rồi lại cứng nhắc đi đến mở cửa căn hộ của nam nhân

“Sao??”

“Tư chất cùng năng lực tốt. Người anh chọn thì không có gì đáng để bắt tội. Nhưng mà..”_nói tới đây, tác giả lại đờ mặt nhìn nam nhân nhà mình_”Tình tình anh ta không khác gì anh cả”

Vào đến nhà, đang lúc tháo giày, như nhớ ra một điều, tác giả liền dừng lại động tác, nhìn nam nhân đang cẩn thận cởi giày cho đứa nhỏ ở bên cạnh_”Anh đến lúc này vẫn chưa cho nhân viên thấy mặt à”

“Chỉ có phòng thư kí nữ mới biết, lúc anh nhận chức”

“Thì ra là vậy, về sau cũng đừng lộ diện. Đến lúc ai đó phát giác thì mới vui”

“Được”

Ăn uống xong thì tới chuyện ngủ nghỉ. Tác giả nghĩ nên mang thẳng nhóc qua căn hộ của mình thì vẫn tốt hơn. Tại sao ư??

[Con nít mà, tâm hồn yếu đuối lắm]

Cũng may nam nhân đối với chuyện này cũng tùy ý tác giả. Vẫn như trước, mỗi người một nhà.

Sáng sớm, đứa nhỏ đứng giờ liền tỉnh dậy, nhìn qua tác giả một chút, tự mình ngồi dậy, tự xuống giường, ngơ ngác tìm thứ gì đó nó cho là hay ho, tự mình yên lặng chơi ở một góc phòng.

Đứa nhỏ thức không bao lâu, nam nhân bên này cũng tỉnh. Mở cửa bước ra liền xoay sang cửa nhà nữ nhân, tra chìa, ấn mật khẩu, đẩy cửa rồi bước vào

“Chào anh hai”

Vừa vào nhà nữ nhân thì lại gặp người khác, nhìn mình mỉm cười khiến nam nhân có chút bất ngờ. Nhưng chỉ trong một khắc nhỏ liền trở lại bình thường, mỉm cười nhìn cô em gái của nữ nhân_”Chào em, ăn sáng không?”

“Đương nhiên rồi, từ hôm nay em thường trú tại đây, cả lúc đến công ty cũng cần cần ác nữ kia nữa. Anh hai cho mượn nhé”

Nam nhân chỉ cười, tiến đến nhẹ nhàng mở cửa phòng nữ nhân. Đứa nhỏ nghe tiếng mở cửa liền ngoáy đầu nhìn, thấy ác nam vậy mà lại mỉm cười, buông ra đồ chơi trong tay, chạy ra ngoài. Nam nhân nhẹ đóng cửa, dắt đứa nhỏ vào nhà tắm, lo cho đứa nhóc xong xuôi thì tiến vào bếp làm bữa sáng

Cô em vừa thấy đứa nhỏ thì liền mắt sáng long lanh, không như chị gái, vui vẻ mỉm cười thân thiện, ngoắc đứa nhỏ lại gần, bắt đầu dụ dỗ.

Tám giờ, tác giả tỉnh, vừa mở cửa phòng liền nghe tiếng cười nói. Chau mày nhìn về hướng đó, neho mắt lại, sau đó thậm chí còn dụi mắt, chân mang dép gấu bước đến gần hai người một lớn một nhỏ kia, neho mắt lại hầu như chỉ còn đường thẳng để có thể nhìn thật rõ thứ mình muốn

Cô em nhìn chị mình bằng vẻ mặt thờ ơ hỏi_”Buổi sáng mắt mờ hay sao??”

“Chị đây chắc còn đang mơ. Sao mà có thể có chìa cũng mật khẩu nhà chị được chứ”

“Chuyện có hay không không thành vấn đề, đơn giản là muốn hay không muốn”

“Đẹp, rút ra, đừng làm phiền nhau”

“Mẹ nói rồi, lần này mẹ đi, nếu muốn tôi cứ việc qua ở cùng chị, có gì cần cứ đem chị ra giải quyết là được”

“Đùa nhau hả?”

“Hiện tại có vài chuyện tôi không muốn ra mặt, chị ra đi. Tôi nghỉ ngơi một thời gian. Còn không thì trả hết cho chị.”

“Giao kèo gì buồn cười vậy”

“Làm không?”

“Thành giao”

“Được, lát đi đến công ty với tôi”

“Làm ở nhà không được sao??”

“Không”

Tác giả không nói nhiều, cầm gối trên sofa ném tới em gái, không chút lưu tình. Rồi chạy một mạch thẳng vào bếp, đứa nhỏ thấy vậy cũng chân ngắn chạy theo.

Bữa sáng đủ đơn giản những vẫn cực kì ngon miệng. Tác giả cùng em gái ngồi một bên, nam nhân cùng đứa nhỏ ngồi một bên. Nhóc con ấy khá lém, có thể tự mình ăn, không cần giúp đỡ. Chỉ có nam nhân bên cạnh lâu lâu lại lấy khăn lau sạch cái miệng lém lem của nhóc ấy.

“Nói đi, đến công ty làm gì??”

“Ba nói tôi đủ gì cũng mười tám, đã đủ lớn nhưng cách nhìn người, cư xử vẫn chưa tốt nên việc vẫn dùng người đại diện đi đàm phán là thiết yếu”

“Thế sao không dùng đại diện đi”

“Không thích. Nhân thời cơ này, tôi lôi chị vào”

Tác giả nhìn em gái đáng ghét của mình rồi lại nhìn phần ăn của mình, khẽ gật đầu_ “Được, tốt, càng ngày càng tiến bộ”

“À, này giờ tôi cũng có suy nghĩ. Hay như vậy đi. Chị cứ cùng anh hai đến công ty, đến gần giờ họp tôi qua đón chị”

“Có ý đồ gì??”

“Tôi đó sẽ biết”

Cứ như vậy bốn người từ một căn hộ, xuống tầng hầm và rẽ ra hai hướng khác nhau mà đi.

“Này, sao anh không lái mà cứ bắt em lái xe, thích đứa nhỏ tới vậy sao??”

“Ừ”

Tác giả ngạc nhiên nhìn qua nam nhân vẻ mặt không tin nổi_ “Vậy nếu viện trưởng về tới, bảo ông ta để thằng nhóc ở đây”

“Không cần, chỉ là vừa phát hiện, con nít cũng có điểm dễ bảo, không khó như suy nghĩ”

Nữ nhân có chút cẩn thận liếc nhìn nam nhân bên cạnh đang mỉm cười, tay vuốt tóc đứa nhỏ mà không khỏi thầm than trong lòng [Thật không tin nổi]

Tác giả như bị dọa sợ, xe vừa đậu vào chỗ liền nhanh chóng tháo dây an toàn, cầm túi xách, rất không coi trọng sức khoẻ, lần này thật sự tung người chạy đi mất.

Nam nhân có chút ngạc nhiên nhưng vẫn như cũ, tiến vào thang máy cùng đứa nhỏ, hoàn toàn không có ý định đuổi theo nữ nhân kia.

Vào đến phòng làm việc thì liền để đứa nhỏ ở đó, đưa cho một xấp giấy trắng cùng bút màu viết rồi cởi ra áo vest, thông thả ngồi vào bàn bắt đầu làm việc.

Làm được một lúc thì nam nhân lại dừng, buông viết, ngả người ra ghé nhìn đứa nhóc đang ngồi trên thảm, bàn tay dùng tất cả các ngón để cầm viết, vẽ nên những đường ngoặc ngoạc. Nhìn thấy mấy bức vẽ kia thì bỗng khiến nam nhân mỉm cười, lại liên tưởng đến mấy bức tranh nữ nhân nhà mình vẽ ra.

Quyết định đến gần đứa nhỏ, cũng khoanh chân ngồi hẳn xuống thảm, dùng bàn tay to lớn xoa rối mái tóc mềm mịn của bé con vô cùng vui vẻ hỏi_ “Nhóc con còn nhỏ vậy mà vẽ lại khá hơn chị nhỉ?”

Đứa nhỏ nghe nửa hiểu nửa không, ngoác miệng nhìn nam nhân cười rồi lại vẽ tiếp

“Vẽ cái gì??”

“Cá”

“Đưa một tờ”_ nam nhân xòe tay, đứa nhỏ nhìn một hồi vẫn không đưa, đến lúc nam nhân quyết định thu tay thì nhóc con ấy lại cầm hẳn một xấp nhỏ đưa qua cho anh.

Nam nhân nét cười càng sâu, đưa tay véo má đứa nhỏ_ “Ngoan”

Cứ như vậy, một lớn một nhỏ khoanh chân ngồi trên thảm, mỗi người một xấp giấy, mỗi người một cây viết, tùy ý vẽ vài thứ.

Nam nhân chỉ vẽ một tấm, quyết định không vẽ nữa mà lại chăm chú nhìn xem đứa nhỏ tiếp tục vẽ thứ gì. Nhóc con vừa vẽ môi cũng chu ra, thỉnh thoảng lại nói thêm vài chữ. Có đôi lúc lại hai tay cầm hai cây viết rồi vẽ loạn.

Nam nhân đưa mắt nhìn sang mấy bức vẽ kia, chợt có một tấm thu hút anh, vươn tay cầm đến, lại nhìn qua đứa nhỏ, chờ nhóc ấy vẽ xong mới hỏi_ “Bé ngoan, đây là gì?”

Đứa nhỏ nhìn chằm chằm vào bức tranh chỉ vốn vẹn có hai hình tròn méo mó và ở giữa mỗi vòng tròn lại có thêm một vòng tròn nhỏ, sau đó

liền vẽ mặt bưng sáng, hào hứng, mắt cũng lấp lánh, chu môi đỏ_”Bánh bao, Khang Khang thích bánh bao”

Nam nhân nhướn mày, gương mặt tràn đầy nét cười_”Bé ngoan, ai chỉ nhóc vẽ bánh bao??”

Đứa nhỏ hoa chân múa tay, đầu nhỏ cũng nghiêng nghiêng rất đáng yêu_”Ba ba ạ”

“Rất đẹp”

“Vâng”_đứa nhỏ được khen liền cười thật đáng yêu với nam nhân

Vừa lúc ấy thì cửa phòng được gõ, nam nhân vẫn là tràn ngập nét cười cũng không thu liễm_”Vào đi”

Thư kí Thành bước vào, một tay cầm giấy tờ, tay khác lại cầm một hộp gỗ hình ngôi nhà được khắc đầy những lỗ trống hình thù khác nhau, vẽ mặt từ khó hiểu lại chuyển sang ngạc nhiên, không kịp suy nghĩ liền hỏi_”Đừng nói với anh đứa nhỏ là con rơi em nha”

“Người quen”

“Hèn ghê”_anh lau trán, đến đặt giấy tờ lên bàn của nam nhân rồi sau đó liền xoay lại, gương mặt hoa nở đi đến, cũng khoanh chân ngồi xuống, đưa ra hộp gỗ đủ màu cho đứa nhỏ.

Đến lúc đứa nhỏ chú ý tới hộp gỗ, vươn tay định thu vào thì thư kí Thành lại cầm lên, cười nịnh nọt vô cùng_”Bé con, dạ chú Thành liền cho con”

Đứa nhỏ nghe vậy liền khoanh tay_”Dạ Thành”_rồi với tay tới định kéo lấy hộp gỗ nhưng thư kí thành vẫn là nhanh tay hơn, bật lên một bên mái nhà, bỏ ra những mảnh gỗ nhiều màu sắc, đủ hình thù ra thăm rồi mới tuý ý đứa nhỏ.

Thư kí Thành vô cùng vui vẻ, vẽ mặt chỉ sợ không thể nở rộ thêm nhìn nam nhân_”Này, nhóc con hay thật, biết cả tên lót của anh”_vừa xong, lại nhìn qua đứa nhỏ, xoa đầu nhóc con mà không để ý đến tia nhìn khinh bỉ từ ông chủ của mình, rất hào hứng nói_”Này nhóc, đoán xem chú họ gì đi”

Đứa nhỏ nhìn lên thư kí, cũng chẳng nói gì lại tiếp tục cúi đầu chăm chú vào món đồ chơi trước mắt khiến anh có chút uất ức định quay lại tố với ông chủ thì liền bị chặn ngang_”Không còn thứ gì khác ngoài hộp gỗ sao?”

Thư kí liền ngạc nhiên nhìn lại thì cũng là lúc nhóc con cho vào mảnh gỗ hình ngôi sao cuối cùng đúng vào vị của nó, sau đó lại rất thành thạo mà lật nắp của mái nhà, đổ ra mấy mảnh gỗ, tiếp tục tự thân vận động, mua vui riêng mình.

Cửa phòng lại một lần nữa vang lên, thư kí Thành liền nhanh chóng đứng dậy, tiến đến mở cửa, rất chuyên nghiệp chào_”Xin hỏi, tiểu thư có hẹn với tổng giám ả?”

“Áy, sao phải khó khăn vậy, tôi đến không phải gặp tổng giám của mấy người, tôi là đến bắt nữ nhân của anh ta kìa”

Người nói ra câu này khiến nam nhân bên trong nhướn mày, gương mặt nghiêm lại một chút, đứng lên, đi đến ghế cầm lên áo vest, còn thư kí của anh đang ở cửa thì vẽ mặt có chút ngạc nhiên, tiếp tục thốt ra lời vô nghĩa_”Xin lỗi, tiểu thư có lẽ đã nhầm chỗ”

Nữ nhân trước cửa biểu hiện ngạo nghễ nhưng không giấu nổi nét thân thiện vừa nghe xong lời kia liền chau mày, vẽ mặt không giận mà uy bước tới một bước_”Mấy người để chị ta trốn rồi hả?”

Thư kí thành nghe được lời này liền có chút mông lung chưa kịp trả lời thì bên tai đã nghe thấy tiếng nói trong trẻo đáng yêu của tiểu bánh bao_”Mau tránh ra”

Anh xoay người, nhìn lại thì đã thấy ông chủ nhà mình quần áo chỉnh chu đang hoàn, dắt theo đứa nhỏ bước ra ngoài

[Đừng nói này là tình nhân mới còn đứa nhỏ là con cô ta nha, vậy em gái của anh phải làm sao đây. Phải chụp hình, nhắn tin báo cho nhóc ấy biết mới được]

“Em gái, đến sao không gọi trước”

Một câu này khiến thư kí Thành như đông băng, không cảm xúc nhìn một cảnh ba người trước mắt, lại nhìn đến điện thoại với tin nhắn chưa kịp gửi, thậm chí phào nhẹ nhõm.

Một lúc sau, trong công ty, bằng một cách thần kì nào đó lại phát loa thông báo cho toàn bộ công ty với nội dung được thông báo bởi giọng nữ_”Mời tiểu thư vừa chạy trốn ở tầng hầm mau trở về chỗ cũ, có người đang đợi. Trong vòng năm phút không thấy người liền tiến hành truy bắt!!!”

Không đợi lâu, đúng ba phút sau ở tầng mười hai liền thấy cảnh truy bắt người và người bị bắt không ai ngoài nữ chính của chúng ta lúc đó lại đang vui vẻ đứng ngoài ban công vui vẻ ăn kem, hứng gió mát.

Nữ nhân được hộ tống bởi năm người mặt đồ đen, kính đen từ tầng mười hai xuống thẳng sảnh chứ không xuống hầm, sao đó bị áp giải công

khai đi ra tầng hầm bãi đỗ xe. Suốt một đoạn đường, mặt nữ nhân chính là cực hạn băng giá, lạnh đến không thể lạnh hơn. Gương mặt vốn đã thị uy này lại càng bá đạo hơn.

Nữ nhân mang về mặt cực đoan như vậy suốt chuyến đi, đến nỗi đứa nhỏ lúc nào vừa thấy tác giả cũng đều vui vẻ chạy tới thì lúc này rất biết điều, chỉ yên lặng ngồi cạnh nam nhân

Cô em ngồi ở ghế phó lái, khoanh tay, vẻ mặt vô cùng đặc chí, luôn cười mỉm nhìn qua chị mình_”Nói trước hôm nay chị làm đại diện cho tôi hai lần”

“...”

“Một ở quán bar”

“Mấy từ khi nào dính tới xã hội đen?”

“Chưa đâu, chỉ là lần trước sơ xuất không để ý”

“Không để ý hay là đột nhiên nghĩ muốn thử”

“Nghĩ muốn”

“Chán sống?”

“Muốn sống nên giờ mới nhờ chị đi huy”

“Chán sống”

“Đừng lo, họ biết chị là người đại diện nên không có hậu quả về sau đâu, chị cứ đeo khẩu trang và mắt kính là được rồi”

“Không biết suy nghĩ, càng là người đại diện thì càng dễ thăng đó biết không hả?”

“Rồi rồi, là tôi không suy nghĩ”_lúc này cô em đã thôi gương mặt luôn cười, vẻ mặt có chút dăm chiêu_“Còn lần hai”

“Đợi chị mấy sống mà bước ra thì hẳn nói tiếp”

“Được, theo ý chị”

Tác giả mang theo thần thái cực đoan bước vào một khách sạn, thay ra quần áo rồi khoác vào bộ vest đen cho nữ, không quên đeo thêm kính, trầm ngâm một hồi thì nhún vai mặt kệ, vẫn là quyết định đeo vào khẩu trang. Sau đó lại trở ra, đi cùng bốn vệ sĩ, lúc đi ngang qua xe thì liền gơ tay làm sững, nhắm bắn thẳng về phía em gái mình

Nam nhân nhìn thấy, lại nhìn sang đứa nhỏ vì mệt mà ngủ hẳn, lại nhìn sang em gái_”Em vợ, em từ khi nào làm việc lại sơ xuất như vậy?”

“...”_cô em nghe vậy không giấu nổi phiền muộn liền thở dài_”Lần này em sai”

“Chờ xem kết quả về sau”_nam chính nói xong, tay nhẹ nhàng ôm lên đứa nhỏ, dùng áo vest bọc nó lại, mở cửa xe bước ra, nhanh chóng chuyển qua một xe khác đã được đậu sẵn rồi đi mất

Một lúc sau thì cô liền thấy chị gái mình giật lùi mà đi ra, mắt kính cũng đánh rơi, trên trán cũng chảy máu, phía trước là bốn người bảo vệ đang liên tục xả đạn

“Chết rồi”_cô ngồi trong xe, mắt dán sát vào chị mình bên ngoài đang có chút chật vật, cánh tay phải chỉ có thể duỗi thẳng, lại nhìn xuống bàn tay đeo găng tay kia cũng đã thấm máu đỏ thì càng khiến cô sốt ruột hơn

Đang lúc rối bời không biết làm gì lại thấy thêm một toán người khác chạy tới, cô có chút hoảng loạn, đây vốn chẳng phải người của cô, trên tay họ đều cầm sẵn súng mà chạy đến.

Sau đó cô lại từ hoảng hốt mà chuyển qua ngạc nhiên, đám người kia như vậy mà lại đứng về phe chị gái, xả súng vào những người đang chống cự bên trong.

Sau đó thì ngừng bắn ngừng bắn, bên trong bar tiến ra một tốp khác, có một nam nhân dẫn đầu, đến nhìn chị của cô, còn định vươn tay chạm vào vết thương nhưng nữ nhân lại bước ngang né tránh, trong đám người kia có một người đẩy vai tác giả nhưng liền bị nam nhân dẫn đầu kia đá mạnh vào chân khiến hắn lùi bước, cúi đầu yên lặng.

Nhìn chị mình cúi đầu cảm ơn người nam nhân rồi quay lại đi thẳng vào xe, mắt như bắn đạn hướng thẳng về phía cô.

Vừa vào đến xe, tác giả liền nói_”Đổi cuộc họp sang bây giờ luôn đi, đi đến điểm hẹn, gọi bác sĩ qua đó luôn”

“Được”_ cô khởi động xe, đảo tay lái, lấy xe rời đi, lại bất an nhìn qua chị mình đang cời ra áo vest, lộ ra áo sơ mi trắng bên trong và bên tay phải thì toàn máu_”Sao lại như vậy??”

“Cũng may bàn chuyện là người quen, hợp đồng vẫn tiếp tục”

“VẬY LÀ...”

“Đừng mong sò tới dù chỉ là nửa tờ. Lo phần mình đi. Giữa chừng thì có một đám khác, đến gây rối. Nghĩ ra thì cũng biết muốn vu oan, gây hiểu lầm rồi kết quả là ngư ông đắc lợi”

“Nhưng mà công ty chúng ta vốn hoàn toàn trong sạch, làm sao mà biết được. Nếu gây bất lợi thì cũng chẳng có bên nào được lợi cả”

“Có nhiều chuyện, nhiều người không phải một lần là giải quyết hết được, lo chuyện mình đi”

“Hừ, đừng xem tôi là con nít”

“Còn không phải con nít, bị người ta dàn xếp cho dính bẫy, sau đó lôi chị hai ra làm bia mà vẫn chưa nghĩ ra nguyên nhân à??”

“....”

Cô đưa tác giả đến một nhà hàng, nhưng trước đó đặt thêm một phòng riêng để vị bác sĩ kia đến trước, vừa đến nơi liền dùng cửa sau đưa chị mình lên thẳng chỗ vị bác sĩ, còn bản thân thì ra ngoài, sắp xếp cuộc gặp sắp tới.

Lúc sắp xếp xong thì mở cửa vào trong, đã thấy chị mình đang mặc lại áo sơ mi mới, tóc cũng đang được người giúp vắn cao lên, lại nhìn qua vị bác sĩ, khẽ gật đầu chào định lui ra

“Con lại đây”_ bác sĩ Minh liền nhìn ra được cô đang định trốn chạy, vô cùng nghiêm nghị gọi lại.

“Vâng”

“Chả lẽ trước đó con không biết chị mình vừa chết đi sống lại sao?? Sợ chị mình sống lâu quá sao?”

Tác giả dù thật sự có chút hả hê khi nghe em mình bị mắng, nhưng có lẽ, có vài chuyện không thể cứ nói như chuyện bình thường được. Nữ nhân mỉm cười, đi đến gần, vỗ vỗ vai bác sĩ Minh_ “Ông lão à, hiện tại con vẫn bình thường, có sao đâu”

“Im lặng”

“Được rồi, cái gì ông nói cũng đúng, về sau cẩn thận là được mà, cái gì cũng nghe lời ông mà”

“Con chỉ giỏi cái nói chứ không bao giờ làm được cả!”

“Vâng, vâng là con sai, con sai, về sau liền sửa đổi, không tái phạm nữa”

“Nhớ lời con nói”

“Nhớ mà, nhớ mà, còn thương ông lão nên sẽ cố gắng lo cho bản thân thật tốt”

“Lần sau còn để ta thấy con như hôm nay thì ta sẽ nói cho thằng nhóc để nó cấm cửa con”

“Được rồi, hiểu mà, con phải vì tự do của bản thân mà sống thật tốt đúng không. Con biết mà”

“Hừ”_ bác sĩ Minh phẩy tay, liền sau đó y tá của ông cũng nhanh chóng ôm theo hộp thuốc rời đi.

Tác giả từ bộ mặt a dua, nịnh nọt nhìn qua em gái mình, danh giọng, nghiêm túc nhìn qua_”Hết bác sĩ để gọi rồi à?”

“Được rồi, là tôi sai, mọi việc đều sai hết”

“Nói mà chả bao giờ thấy hối hận”_ tác giả vẻ mặt khó chịu, chậm chạp để người khác giúp mình mặc vào áo vest mới_”Nói xem, người bên kia tới chưa?”

“Hắn chắc đang trên đường tới”

“Được rồi, xem như đến trước ngời đợi cũng không sao”

“À, còn nữa”

“Gi?”

“Trước tiên xin lỗi”

“Lại làm cái gì sai nữa à??”

“Lát sẽ biết”

Tác giả mang theo tâm trạng buồn bực ngồi tại bàn ăn, chán nản thấy qua xấp hồ sơ dày cộm lên bàn, ngoắt tay với em gái đứng bên cạnh khiến cô phải cúi người xuống nghe chị mình nói

“Hồi thật, em không biết người đứng đằng sau người được cử đến buổi giao dịch ở quán bar hôm nay à??”

“Quen sao??”

“Làm việc thiếu sót đến như vậy sao??”

“Chị không nói sao tôi biết”

“Là người quen, là người chị mày nên tránh xa, càng xa càng tốt”

“Tình địch của anh hai sao??”

Đang lúc tác giả định giơ tay đánh em gái thì cửa phòng liền được gõ và mở ra, kẻ đó thì người đại diện kia cũng bước vào, nữ nhân cười mỉm một chút để chào đón người kia, nhưng khi nhìn tận mắt người mới đến thì nụ cười liền có chút cứng nhắc.

Mặc kệ mọi việc, nữ nhân vẫn như cũ, nghiêng đầu, giơ tay hướng ghế đối diện, mỉm cười_”Mời ngồi”

Người đến họp không ai khác chính là giám đốc công ty mẹ của công ty nam nhân nhà tác giả, cũng là người sống cạnh nhà tác giả.

[Có cần phải như vậy không?!?]_không thể không chế nữa, tác giả khẽ cười mỉm với nam nhân rồi tiếp tục ngoắt tay với em gái đang giả làm bồi bàn phía sau, cô em cũng rất hiểu chuyện, cũng không cúi người đến mà chỉ bước đến bên cạnh đưa ra menu, liếc qua chị mình, cười nửa miệng

Tác giả thờ dãi, nhìn sang người đối diện_”Xin lỗi vì đã làm tốn thời gian của giám đốc đây, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, chúng tôi đã quyết định sẽ không hợp tác cùng công ty của ngài”

Nam nhân đối diện vẫn một mặt trầm tư, cũng không nói gì

“Giám đốc đừng lo, chuyện hủy hợp đồng chúng tôi sẽ bồi thường bằng cách vụn toàn nhất, chỉ mong giám đốc sẽ thứ lỗi vì cuộc hẹn này”

Nam nhân nhướn mày_”Tại sao lại muốn hủy? Hay tại thấy tôi nên liền muốn chạy?”

“Không, chỉ đơn giản tôi với tổng giám bên ngài có chút hoà hảo, không muốn bởi vì một hợp đồng mà tạo ra những chuyện không hay ho. Về phương diện người thân thì tiếp tục vẫn không vấn đề, nhưng nếu là nói tới tiền bạc vốn là vấn đề nhạy cảm, vẫn là của ai nấy giữ sẽ tốt hơn. Đúng không.”

“Nhưng nếu trong quá trình làm việc cả hai đều hoàn thành tốt và không vấp phải khó khăn, không phải sẽ đều ổn thoả sao?? Ngược lại quan hệ lại thêm tốt đẹp”

“Cái lợi trước mắt luôn làm mờ những lý do phía sau. Tôi chỉ là một người đơn giản, nhìn thẳng vào những lý do đó, nếu nó có thể đáp ứng đủ cho nhu cầu của công ty chúng tôi, chúng tôi sẽ thực hiện. Nhưng đây quả thật lại là một dự án lớn, không thể không nghĩ kĩ. Chúng tôi thành thật xin lỗi”

Vừa lúc đó nam nhân kia lại nhận được điện thoại. Nhân lúc người kia ra ngoài, tác giả liền quay sang em gái_”Rảnh rồi lắm hay sao mà lại bàn dự án với công ty của nam nhân hả??”

“Thì tôi nghĩ là người thân, anh ta sẽ chăm chú”

“Cái gì mà người thân, tiền mua được người thân rồi bán luôn người thân đấy, đạo lý này chưa học được à?”

“Học được mới gọi chị đến mà hủy”

Nữ nhân đập bàn liền động phải vết thương ở tay phải, lại càng bực hơn liền mắng_”Còn nói!!!”

“Được, là tôi sai”

“Chuẩn bị quản giáo đi”

“Vâng”

Lúc sau, nam nhân kia trở vào, tác giả cũng đứng lên thì anh ta lại giờ tay ra, nữ nhân cũng mỉm cười đáp lại cùng hắn bắt tay.

Nam nhân kia mỉm cười một chút khiến tác giả cảm thấy lạnh lưng, rất nhân nhả nói chuyện_”Chuyện bồi thường không cần nữa, chỉ mong về sau nếu có cơ hội sẽ cùng quý công ty hợp tác dài lâu”

“Vậy thì còn gì bằng, thật sự cảm ơn giám đốc rất nhiều”

“Không có gì, không có gì. Tôi có việc bận nên đi trước, có dịp gặp lại liền sẽ đãi cô một châu”

“Đương nhiên, đương nhiên. Cảm ơn giám đốc”

Người kia vừa ra khỏi phòng, tác giả thở dài ngồi xuống, đỡ trán_”Chết chắc rồi, kì này chết chắc rồi”

“...”_ cô có chút ngáp ngừng không dám nhìn chị mình, chỉ có thể cúi đầu, nho nhỏ nói_” Giờ đi đâu?”

“Về nhà chính chứ còn đi đâu nữa, nghĩ đến mấy chỗ khác sẽ được an toàn sao??”

“Được rồi, về thì về”

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chị em nhà nữ chính

Lúc cô đưa chị mình về đến nhà thì người bên cạnh đã ngủ đến mê mết, trán thì đầy mồ hôi, chạm tới thì lại nóng ran.

Xe vừa đậu thì liền mở cửa, chạy qua cửa phó lấy, mở ra dây an toàn rồi kéo chị gái lên lưng mình, công vào nhà_”Gọi bác sĩ, chỉ cần đừng liên quan tới bác sĩ Minh, đừng cho anh hai vào, nếu không chết cả đám”

Mọi người trong nhà có mặt tại phòng khách nghe cô nói vậy liền từ thông thả thì liền chuyển sang vội vàng theo một trật tự đáng ngạc nhiên. Có người chạy theo sau cô để lo lắng, giúp đỡ, có người đi gọi điện thoại, có người đi khởi động hệ thống bảo vệ, lại có người sai người dọn đi tất cả thứ dễ vỡ vào và thay bằng thứ khác khiến cả khu nhà náo loạn trong nháy mắt một hồi.

Cô ngồi bên cạnh chị gái mình nằm trên giường lúc này hô hấp có chút khó khăn, đang được người hầu thay khăn mà không khỏi lau mồ hôi vài giọt, trong lòng thầm niệm_[Không có gì, không có gì, không có gì]

Ngay lúc đó thì điện thoại rung lên khiến cô giật mình, quay qua tìm kiếm thì thấy điện thoại chị mình đang rung lên, nuốt nước miếng, chậm chạp nhón người đến xem là ai gọi thì không khỏi thở phào, cầm lên điện thoại, nhận cuộc gọi.

“Mẹ”

“Sao vừa điện liền hỏi chị ta??”

“Đang nằm thờ”

“Sốt rồi”

“Có làm gì đâu”

“Biết mà, biết mà”

“Vâng, vâng”

“Không gọi bác sĩ Minh”

“...” _ cô lâm vào đường cùng, gãi gãi đầu, lúng túng nhìn quanh nhà _ “Mẹ à, nói nhỏ một chút, chị hai không muốn làm lớn chuyện đâu”

“Vâng”

Cô nhìn điện thoại hiện thị cuộc gọi kết thúc mà thờ dài, nằm gục lên giường, bất giác lại thấy được tay trái của nữ nhân, chau mày cảm lên nhìn kĩ thì thấy mấy vết bầm do kim truyền vẫn còn đó, liền quăng trở lại chỗ của, chuyển người nằm bên cạnh, giật hết chăn sang phần mình.

Mãi một lúc sau mới có lòng tốt mà dịch chăn lại, đắp cho tác giả rồi bản thân cũng lim dim ngủ mất.

Đến tối, cô tỉnh dậy, giật mình nhìn qua bên cạnh thì vẫn thấy chị mình đang ngủ, liền nhón mày, đưa tay sờ thử trán

“Tốt”

Người nằm kia đã hết sốt, cô cũng không cần đo gờ gì nhiều liền trở mình vắt ngang người tác giả, hai chân đè lên tay trái, một tay thì kiềm chặt tay phải còn một tay vươn tới, bóp mũi chị mình

Đến một lúc sau cho tới khi tác giả vì ngạt mà phải mở miệng thở, nhìn qua thấy người kia có dấu hiện sắp tỉnh thì cô liền ngồi bật dậy, chạy đến cửa mở thật mạnh rồi chạy thẳng ra ngoài.

Lúc này tác giả ngồi dậy, xoa nắn hai cánh tay, nhìn xung quanh, không nghĩ nhiều liền cảm lên điện thoại và đèn ngủ chạy đi

“Ra đây, mau ra đây biểu, chạy đâu rồi hả?”

Mười một giờ đêm, hai chị em nữ chính bắt đầu náo động khu nhà khiến mọi người đều bị gọi dậy. Nữ nhân đi đến đâu, chỉ cần nhắc thấy bóng của em mình liền tiện tay cảm lên thử gờ đó rồi ném tới. Một lát sau liền không biết từ đâu lúi ra nguyên cây gậy đánh golf, vừa đi, vừa kéo lê cây gậy dưới đất, sát khí hùng hực

“Bước ra đây, bữa nay ăn gan hùm rồi hả?? Các người nữa, mau bắt nó về đây cho tôi!” _ tìm không được người trút giận liền quay qua mắng người hầu đang vừa dụi mắt, vừa ngáp đi tới _ “Ngủ cái gì, nếu nữa đêm có đột nhập mang ra về mặt đó cho chúng bản chết hả??”

(Cô à, có trộm nào nữa đêm đập đồ, chạy từ trong nhà ra không cô, ngủ riết mụ mị rồi à??)

Tìm đến chán chê, nữ nhân bức bối, lằm bằm gì đó rồi quăng ra cây gậy đánh golf, cũng không màn nhìn lại phía sau mình, một đường đi thẳng xuống bếp kiểm ăn.

Lúc này mọi người trong nhà đều tự nhắc nhở nhau _ “Khuya hoặc sáng sớm chỉ đến khi được gọi thì mới đến giúp, còn lại lúc bình thường đừng có nhiều chuyện mà đến, cũng đừng xuất hiện trước mặt của cô cả trong phạm vi một phòng khách, bị xử như không!!”

Dù thức ăn rất tốt, cũng rất ngon, nhưng nữ nhân vẫn cảm thấy trong lòng khó chịu. Vừa hay em gái đáng ghét lại tự nộp mình vào, nữ nhân liền dùng ánh mắt viên đạn quan sát em mình, từng cử động nhỏ nhất.

Còn với cô thì vẫn thông thả mặc kệ chị mình bên kia, bước vào bếp, lấy đĩa rồi đến tủ lạnh, lấy ra đồ ăn và nước trái cây, sau đó đến trước mặt tác giả cười cười, kéo ghế _ “Chị hai, tôi ngồi cùng...”

‘xéng’

Nữ nhân không lưu tình cảm lên đĩa thức ăn của mình ném tới hướng em gái, sau đó nhanh tay cảm ngược ly sữa quăng tới, rồi lại rướn người lấy luôn đĩa thức ăn cùng ly nước trái cây của em gái chọi tới.

Tác giả càng tức giận khi người kia như vậy mà lại né được hết, liền quay người lại tìm thứ ném được, vừa thấy mấy con dao vừa định cầm tới thì liền chuyển sang tú chén, rình ra một chồng mười cái xoay người chạy theo em gái, tới đâu liền chọi tới đó

“Ai, ai cho mày đi học võ hả?!”

“Chính chị chứ ai. Tôi phải biết tranh thủ lúc chị ngu ngốc đồng ý mà học. Không học để có ngày chị ném chết tôi à??”

Ôm theo mười cái chén sứ là không dễ dàng, tác giả bức mình thả luôn xuống nền nhà chỉ cảm theo một cái tiếp tục đuổi theo.

Cô chạy cũng rất lẹ đường, không quanh lại đường cũ. Đến lúc thật sự cùng đường mới chạy ra sân tìm chỗ nấp. Như thường lệ, đêm đã khuya, chị của cô liền không dám liều mình chạy ra ngoài hứng sương đêm, cứ như vậy liền chống hông, mắng_ "Đóng cửa, nhốt nó ở ngoài, ai dám cho vào thì hôm sau liền cùng nó ra khỏi nhà!!!"

Nhưng vừa quay vào trong thì cô thấy chị mình khụy người ôm ngực, thở vô cùng khó khăn. Lão quản gia lúc này kịp thời chạy tới đưa bình thuốc cho nữ nhân.

Bên ngoài, cô tuy ẩn mình nhưng vẫn có thể thấy được mọi thứ đang diễn ra, chị mình vậy mà lại lẩn ra xiu phải để bác quản gia công lên lầu liền không khỏi khinh bỉ_ "Yếu tới như vậy sao?? Rõ chán, tuổi càng ngày càng cao càng yếu"

Đợi khoảng một tiếng sau, cô leo cửa sổ đã mở chốt sẵn mà trở vào nhà, lén lút chạy đến phòng chị mình, nhìn đến người trên kia lần này chính thức thở luôn bằng bình oxi thì chỉ biết lắc đầu, tới bên cạnh kéo ghế ngồi, mở lên laptop đặt trên chân, không nghĩ nằm chung, cũng không muốn ngủ tiếp nữa.

~~~~~

Bởi vì sinh cách nhau tận bảy năm, mọi người trong nhà đều nghĩ cô cả sẽ không quan tâm nhiều tới em gái bởi vì bên cạnh còn có anh trai nhà bên.

Cô được sinh ra, cũng được mẹ chăm sóc, cũng được mọi người quan tâm, nhưng cô nhận ra, người đặc biệt nhất trong nhà lại là chị hai.

Người đó yếu ớt, luôn bất cẩn nhưng lúc nào cũng vui vẻ khiến mọi người cứ mãi lo lắng. Đôi lúc cô có ganh tị, có chán ghét người đó. Không ai biết, cô đã nhìn gương mặt vui vẻ của chị mình mà lớn lên, chị ta chính là thần tượng của cô.

Nhưng càng lớn chị ta lại càng ít cười và cô thì ngược lại.

Cô luôn thắc mắc một điều, khi nói chuyện với cô, chị hai sẽ bắt bẻ cô, đôi khi còn động tay động chân và cô lúc đầu không thích điều đó bởi vì khi tiếp xúc với người khác, chị ta sẽ rất ngoan ngoãn, nói gì cũng đều vàng dạ, rất khác với cô.

Mãi về sau đến lúc mười bốn thì mới nhận ra và hiểu được. À thì ra với người thân, người chị ta cảm thấy an tâm liền sẽ giở ra bộ mặt của con người cá biệt. Và cô cũng học hỏi chút ít từ đó, và tất nhiên chỉ có thể áp dụng với chính chủ của bản quyền.

Cũng không hẳn là học hỏi mà là bị 'nhhiễm'

Chỉ là từ đó đến giờ cũng chưa từng đánh chị ta lần nào, đơn giản thôi, chị ta đánh cô cứ như phui bụi vậy. Nên cô không chấp.

Thời gian để hai chị em thật sự ngồi lại nói chuyện với nhau không nhiều, chơi đùa với nhau cũng không nhiều, thậm chí còn ít hơn so với gặp bạn bè trong lớp nữa.

Có một lần, chị ta chọc giận cô và cô đã phản ứng lại khá dữ dội, đến lúc cô định thần đã thấy người kia nhìn mình bằng một gương mặt ngỡ ngàng, sau đó lại lúng túng rồi thậm chí còn cúi đầu_ "Xin lỗi"_ rồi chạy đi mất

Đương nhiên là sau đó cô bị phạt quỳ rồi chứ còn gì. Chị hai cô ấy à, trùm chơi bản.

Cô vừa hận lại vừa ngưỡng mộ người đó. Chị ấy có mọi thứ, chỉ cần muốn là sẽ có. Thậm chí đôi lúc bâng quơ chị ta nghĩ muốn thứ gì đó thì một thời gian sau thứ đó sẽ tự động trườn ra trước mặt chị ta.

Cho một ví dụ, chỉ đơn giản chị ta xem một đoạn quảng cáo và thấy giai điệu hấp dẫn liền bâng quơ nói_ "Tên bài hát là gì nhĩ??"

Thì ngay chốc, vài hôm sau tivi phát nguyên bài đó

Cô nhiều lúc giật mình mà tự nói_ [Rốt cuộc chị may mắn bằng kiểu gì vậy??]

Nhưng mà ông trời có mắt. Chị ta được cái cầu gì có nấy nhưng chỉ cần chơi trò rút thăm may mắn hay gì gì nọ dính tới hên xui thì chắc chắn trăm phần trăm đều trượt.

Còn cô thì ngược lại, chỉ cần quay số hay buồn tình rút đại một thăm cũng đều trúng lớn. Chị ta phát hiện ra điểm này liền dẫn cô vào sòng bài, cô nhìn chị mình, rất bình tĩnh_ "Nói thiệt đi với chị, tôi đảm bảo không trúng đâu"

Hôm đó thua sạch. Và chị ta thề không quay lại chỗ này nữa. Hôm sau cô thử vào mà không có chị ta. Thắng từ đầu tới cuối, thắng đến mức bị đuổi đi.

Về nhà nhăn rảnh nói ra thì chị ta liền mang đồ ra ném.

Ngay từ nhỏ, cô đã bị chị hay mình nhồi nhét những thứ không tin nổi. Từ đạo lý sống cho đến cách ứng xử và mảnh khoé này nọ.

Chị ta dự đoán rất hay và chính xác một tình hình nào đó, đó có lẽ là thứ mà cô không bắt kịp nổi.

Lại bàn về chuyện ném đồ. Cô từng hỏi mẹ sao chị thích ném đồ, mẹ nhìn cô rất bình tĩnh_”Kể từ khi con chọc tức con bé. Chỉ tại mình con mà đồ nhà chúng ta cứ bể liên tục”

“Bộ trước giờ không ai bị ném sao??”

“Không”

Cô ngồi thất thần, gờ tay sờ trán vì bị đồ chị hai ném tới mà đổ máu, kéo váy mẹ_”Mẹ, con muốn học võ”

“Không cho, con về đánh chị hai thì không ổn đâu”

“Không phải, con chỉ nghĩ làm sau né được thôi”

“Xin con bé ấy, con bé là người chăm con, đến mà hỏi chị hai đi”

“Mẹ”

Mẹ cô ngó lơ, cô cắn môi, đảo mắt suy nghĩ đánh liều một phen.

Tối đó chị cô đang chơi game thì cô đến gần_”Này”

“Gi??”

“Tôi học võ”

“Học gì học nói đây làm chi??”

“Chị đồng ý??”

“Cút ra, để chị đây chơi game”

Chị cô tánh tình xấu ghê gớm lắm. Được cái lúc chị cô tập trung chơi game, xem phim hoặc học thì nếu bàn chuyện khác chỉ cần không phải chuyện kinh thiên động địa chị ta đều ngu ngốc mà gật đầu chấp nhận.

Năm đó chị gái cô mười hai còn cô thì năm tuổi. Một đứa bé năm tuổi bị chính chị mình không chút thương xót ném đồ tới đổ máu.

Cô không thân thiết với anh trai nhà bên nên nếu nhìn lại thì chỉ đến lúc chị ta dọn ra ngoài ở cùng anh ta năm mười bốn tuổi, còn anh ta đã mười tám thì đó là lần đầu tiên cùng anh ta nói chuyện.

Nghe mẹ bảo, anh ta im lặng không nói một lời từ năm mười một tới năm mười tám tuổi, bởi vì nghe chị gái cô bị người ta tỏ tình thì anh ta liền mở miệng nói.

Chi tiết thì năm đó anh ta mười tám, à đã sắp mười chín và chị cô đã mười bốn. Vừa nghe gián điệp báo tin chị đi tỏ tình vì cá cược liền từ đại học cấp tốc chạy xuống mở miệng nói với chị_”Cười anh đi”

Và chị của cô thì khôi nói, từ chối một cách không thể tình hơn.

Chị cô có vài thứ khác người thường lắm.

Nói thật, cô mỗi lần nhớ tới chuyện này hay chỉ cần nhìn anh trai nhà bên liền không khỏi, xoay người, bum miệng nén cười đến đau bụng.

Chị gái cô có khả năng kết nối mọi người, chuyện mà cô không thể làm được.

Có lần cô nghe chị mình nói một câu khiến cô sốc_”Thần tượng sao, tôi không có thần tượng ,cũng chưa từng ngưỡng mộ ai bởi điều gì tôi làm cũng được, mà kể cả không làm được cũng không thành vấn đề. Nếu thần tượng ai đó thì chính bản thân tự vạch ra giới hạn không thể vượt qua, tự giam cầm chính mình. Chán. Rồi khi vượt qua giới hạn, nhìn lại thần tượng mình, cô sẽ bị sốc và nghĩ anh ta có gì hay. Thôi, dẹp đi. Vấn đề cũ rích. Tôi nói không phải cười vào thần tượng của cô, có thể đó là ước mơ để cô vươn tới, là động lực để phấn đấu là nguồn sống của cô. Bàn qua bàn lại thì động lực của tôi là sống an nhàn nên chắc không cần thần tượng đâu nhỉ??”

Từ nhỏ cô luôn được chị mình tiêm vào những đạo lý thực tế đến đau lòng. Chỉ là việc thần tượng là do cô nghe lén mà biết được. Lúc đó cô đã cười nhạo chị mình quá cao ngạo.

Nhưng sao đó thì chỉ có thể im lặng. Chị cô hoàn toàn có thể cao ngạo, có thể liếc mắt mà nhìn đời. Chị ta học rất nhanh, mọi thứ và áp dụng thành thạo chúng. Ngay cả một người ba nhận định là khó giao tiếp nhưng chị ta cần một tuần liền có thể nói chuyện thoải mái với người đó, thậm chí còn được người đó chiêu đãi, mời đi đây đi đó.

Nói chị ta sao không thần tượng vận động viên, chị ta chỉ cười nhạt_”Chị đây lười, thần tượng vận động viên làm gì?? Chạy?? Nhảy?? Bơi

lội?? Nhảy sào?? Nếu vậy đảm bảo bây giờ chị đây không có ngồi ở đây đâu, mà ở bên ngoài nằm chung ông bà ấy”

Phải, chị ta biết rõ khả năng của mình tới đâu, nắm rõ thực lực của mình nên chị ta thắng. Chị ta không có sở thích, cũng không có ý muốn cố định và cả thềm chống chọi

Chị ta có nhiều tật xấu, nhưng đều xấu đúng chỗ, đúng người, đúng thời điểm

Cho nên, dù không muốn thân tượng là đặt ra giới hạn cho mình nhưng như chị cô nói_”Phải biết rõ khả năng của bản thân”_nên thôi, cứ tiếp tục ngưỡng mộ, bởi cô biết chắc chắn một điều. Lúc cô nghĩ mình đã đạt đến trình ngang với chị gái, chạy đến xum xoe khoe thì

“ Khá lắm, nói nghe xem YYY trong trường hợp ZZZZ thì phải làm sao?”

Xin lỗi, cô vẫn chưa đủ trình.

Có nhiều lúc tức giận bởi vì cứ bị đem ra so sánh. Nhưng rồi khi thấy chị ta nhàn nhã ngồi không xoi nước, bên cạnh là bịch nước biển đóng đưa trái phải, còn cô thì lại tung tăng bên ngoài thì liền dẹp ngay ý tưởng đó.

Mọi người nghĩ chị ta được thông thả còn cô thì bị gò ép những thật sự hoàn toàn ngược lại. Người bị giam mới chính là chị của cô và chị cô lại cảm thấy hài lòng với việc đó.

Chị ta là người biết tự hài lòng với chính mình.

Từ lúc chị cô chuyển ra ngoài sống cùng nam nhân thì tính tình vốn xấu nay lại càng xấu hơn. Dù quả thật cô cảm thấy vui vẻ khi mỗi cuối tuần chị cô sẽ về nhà, nhưng mà mỗi cuối tuần ấy cũng là lúc chén, đĩa, đồ sứ trong nhà phải được bảo vệ ở mức độ cao nhất.

Lúc cả nhà loạn lên.

Mẹ không mắng hay nhắc nhở chị cô. Ba thì ngó lơ để chị muốn làm gì làm. Còn nam nhân của chị ta lúc thấy chị ta ném đồ thì chỉ tới xoa đầu nói_”Đi coi chừng té, đừng mang nặng”

Nhưng với cô thì khác. Sau mỗi lần đồ trong nhà có dấu hiệu thất thoát, mẹ sẽ đến chấm chấm nước mắt_”Con bé không khoẻ, con đừng chọc chị hai nữa, thấy con bé cứ chạy mẹ lo lắm”

“Mẹ, phải cho chị ta vận động mới khoẻ được”

“Con không biết đâu”

Quả thật cô không biết. Có nhiều lần cô cố tình chọc chị mình, hay rủ đi chơi đâu đó thì chị ta liền nằm dài ra, chép miệng_”Không chấp/Lười”

Chị ta lười lắm.

Còn ba cô thì sau mỗi lần nhà bị quăng đồ, một là cô bị phạt quỳ hai là bị trừ tiền ăn.

Không sao, cô quen rồi.

Cô và chị mình khá may mắn trong chuyện đi chơi cùng nhau. Bởi đơn giản, chưa lần nào bị phục kích hay bị bắt cóc cả. Nhưng chuyện đi chơi chung không nhiều đâu. Nhớ lại thì chắc khoảng năm lần thôi. Còn lý do thì, từ từ nhắc tới.

Như đã nói, tính tình chị cô vô cùng xấu.

~~~~~

Sáng sớm, tác giả lơ mơ tỉnh dậy, ngồi dậy nhìn lại gối nằm thì đều là do máu mũi chảy ra. Lại nhìn qua cô em đang chễm chệ ngồi trên ghế, chân gác lên giường và máy tính trên chân vẫn còn mở vậy mà lại ngả đầu một bên ngủ mất

“Đưa mày trông bệnh nhân thì chị đây có mà chết không ai hay”

Cũng không gọi em gái thức dậy mà chậm rãi lúi theo gối nằm dính máu cam đi vào nhà tắm mà giải quyết, xong xuôi thì bỏ mặt em gái ngồi ngủ, lặng lẽ xuống dưới lầu.

“Bác Thịnh, gần đây nó đi học vẫn ổn đúng không??”_tác giả nằm dài ra thăm, tay bóc quýt ăn

“Vâng, chỉ là”

“Sao?? Nó vậy mà cũng bị bắt nạt à?? Không phải đã cho biết là cô thứ của tập đoàn rồi sao, đâu còn giấu diếm nữa”

“Không bị bắt nạt, chỉ là bị làm phiền”

“Tỏ tình??”

“Vâng”

“Kệ nó, để tự lo, chừng nào nghe than thở thì hẳn giúp, sống phải biết tự giác, tự lực”

“Vâng”

“À, hôm qua cháu có ghé mua cho bác phần bánh dâu, để cháu đi lấy, ngồi ăn cùng”

“Bác giúp cô”

“Được”

Cứ như vậy, tác giả cùng bác quản gia ra sau vườn vui vẻ ăn bánh

“Tiểu thư cảm thấy thế nào với cô hai??”

“Nó là chỗ để cháu tự hào” _ tác giả đông đưa chân, vẻ mặt hạnh phúc vô cùng, lại nhìn lên nét mặt không tin của bác quản gia mà bật cười _ “Là bản đồ lập đến hoàn hảo”

“Bác sống cùng tiểu thư không nhiều, cũng không nói chuyện nhiều với nên có vài thứ vẫn không rõ”

“Vậy đơn giản, bác có tin cái gọi là huyết thống không?? Chỉ cần bác tin thì mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết toàn vẹn”

Bác quản gia nghe vậy có chút ngạc nhiên, sau đó cười rất hiền hậu _ “Hôm qua cậu ấy có tới tìm”

Tác giả nghe vậy có chút ngập ngừng, sau đó vẫn tiếp tục ăn _ “Đừng cho vào”

“Chỉ sợ...”

“Chắc không đâu”

“Lần đó tiểu thư không biết thôi, cậu ấy dẫn hết anh em tới bao vây luôn nguyên khu nhà, thậm chí còn cầm sẵn vũ khí”

Nữ nhân chống cằm, tròn mắt nhìn bác quản gia nhà mình kể lại.

~~~~~

Năm đó cô thứ mười hai tuổi còn cô cả cũng đã mười chín. Không biết vì lý do gì mà cô thứ quyết định chơi trò bắt cóc chị mình lúc đó đang ốm bệnh rồi vui vẻ nói _ “Để xem phản ứng của anh trai hàng xóm”

Và kết quả là ba mẹ đang yên đang lành, không hay biết cũng bị đánh động, rất không nghĩa khí đứng về phía anh hàng xóm lúc này đã gọi ra tất cả tay chân, còn được trang bị vũ khí, mọi thứ đều ở vị trí sẵn sàng. Lần đó khiến cho nhà chính lần đầu tiên lâm vào tình cảnh náo loạn buồn cười.

Sau đó, cô thứ bị phạt quỳ nguyên ngày, kèm theo là vào trường quân đội một năm. Kế đó bị bắt quản giáo nửa năm và mỗi tuần đều bị chị mình điện thoại chọc ghẹo.

Từ đó cô rút ra kết luận và lâu lâu lại tự nhắc nhở bản thân mình. Và có một lần, quản gia Thịnh vô tình nghe được:

“Dù là người thân, cũng phải đề phòng.”

(Tôi thật sự muốn khóc, đứa nhỏ này thiệt là tội tình nha)

~~~~~

“Cháu chỉ nghe mẹ nhắc sơ, cũng không để ý nhiều. Làm mà không nghĩ hậu quả, chịu tội cũng đáng”

“Nói gì đó hà??” _ cô bước xuống, rất không khách khí kéo qua phần bánh đang ăn dở của chị mình tiếp tục ăn

Nữ nhân cũng chán, không chấp

Chưa đưa đến miếng được phần bánh nào thì trong nhà liền vang lên còi báo động, quản gia lau mồ hôi trước hai ánh nhìn một không biết gì và một là tra xét của hai tiểu thư nhà mình

“Tôi nghĩ...”

“Đừng cho vào. Bác Thịnh, đừng cho anh trai hàng xóm đổ vào, con không muốn bị quản chế nữa, anh ta không dám làm gì đâu” _sau đó cô quay qua chị mình_ “Này, chị nói gì đi chứ??”

“Không liên quan”

“Cái gì mà không liên quan, chị mà không giúp, tôi liền gọi cho bác sĩ Minh nói chị sáng nay chảy máu mũi”

“Mày!! Hừ, chị đây mặc kệ”

“Được, có chết thì chết chung”

“Để xem”

Một lúc sao nam nhân với bộ vest đen đi vào để bác Thịnh ẵm đứa nhỏ theo sau, đến trước mặt nhìn nữ nhân nhà mình một hồi liền giờ tay nâng mặt tác giả lên

“Lại chảy máu mũi??”

“Tại nó” _tác giả liền giờ tay chỉ thẳng sang em gái mình

Cô không tin nổi, đánh rơi nữa, tròn mắt nhìn trộm chơi xấu nhà mình [Bán đứng ngay trước mặt luôn]

Nam nhân cũng không thèm nhìn qua cô, khoanh tay nghiêm mặt nhìn nữ nhân_ “Nghiêm túc”

“Không”

“Theo tôi về”

“Không đi, muốn ở đây”

“Nghe lời”

“Không”

“Cãi lời tôi liền gọi bác sĩ Minh”

“Gọi đi”

“Em dám cãi thì trong một năm cũng đừng mong chạm tới bánh ngọt”

“Không thèm”

“Đừng tưởng tôi không biết em có đồng minh, ngoan, không được khóc” _nam nhân thấy nữ nhân mắt đỏ có dấu hiệu muốn khóc liền giờ tay lau đi, ôm vào lòng vỗ vỗ lưng_ “Được rồi, không gọi bác sĩ Minh, hiện tại ở đây cũng được, muốn sao cũng được, đừng khóc, khó thở”

Cô biết mà, ở trong nhà này, dù cho ai đang làm chủ thì cô cũng không có giá trị gì đâu

Anh trai hàng xóm quyết định ở lại trong nhà chính của gia đình cô để còn trông chừng chị hai của cô. Tối đến thì chị ta vui vẻ ngồi trong lòng anh ta chơi game còn anh ta thì xem tin tức còn cô phải ở một bên xem lại bài vở, không khỏi thở dài.

“Đang làm gì đó??”

“Không thấy hay sao còn hỏi??”

“Ấn nói vậy đó hả??”

Cô đang bực, liền câu gắt trả lời_ “Thì sao??”

Vừa xong thì nguyên đĩa thủy tinh chơi tới, kể đến là mấy món gần đó

“Anh hai, quân vợ của anh đi, cứ quăng đồ như vậy thật phí tiền”

Anh chỉ nhìn cô rồi sao đó nhìn đến nữ nhân đang gom hết đồ vào lòng, dùng sức chơi tới, vỗ nhẹ lưng người ta một cái_ “Đừng chạy”

Vừa xong chị ta liền nhảy qua bàn, ôm theo một đồng đồ lật vật quăng tới tấp, cô cũng quăng viết trong tay, bắt đầu trốn.

Thậm chí thở dài, nhưng trên mặt lại cười đến vui vẻ, đầu thậm chí nghĩ cách che lấp số đồ vỡ còn thêm lời giải thích tốt nhất cho mẹ cô.

[Thật mệt]

(Cô nhỏ sống một cuộc đời thật chật vật. Tôi like cho cô để cô chọi lại chị mình)

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Sự thật của quá khứ nhân vật luôn rất đơn giản nhưng lại được vẽ thành một con đường vòng vèo, quẩn quéo đến nhức đầu.

Người ta nói, mùa xuân là mùa của cây của hoa, của chim của chóc

(Ơ, xin lỗi, câu này tôi nói có vẻ nó có chút thô bỉ nhì. Để chỉnh lại. Dù sau thì thể loại cũng đã ghi chữ bựa, à lại nhảm, là hài hước mới đúng. Cho nên...người kể tôi đây không thể nào bình thường được)

Tôi nói, xuân là mùa của đất trời, của vạn vật, của chúng sinh, mùa của sự bắt đầu những màn sống chớp n o nơ ngã nở

(Cũng tốn khối chữ rồi hahahaha. Ta thật bá cháy!!!)

Nữ chính gần đây đã điều độ lại giờ giấc chân chính của một người bình thường, chỉ là vẫn như đứa nhóc vào buổi sáng, luôn muốn bật cho khét lò nướng ở trong phòng.

Xin đừng thắc mắc vấn đề cô ta sẽ ngủ với ai. Sự thật cho dù nói giảm nói tránh đến đâu cũng thường rất mất lòng

Nữ chính ấy à, cô ấy ngủ một mình, trong phòng của chính mình. Còn nam nhân thì ở phòng khác, cũng không được cách nhau một vách tường.

(Nói mới nhớ, gần đây tôi có xem một bộ phim, nhưng lại đọc được slogan của một cặp. Câu đó như thế này_ “Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới chính là phim của tôi phát sóng vào khung giờ vàng, còn anh là giờ kim cương. Những tưởng chúng ta có thể giao nhau ở đoạn nhạc kết thúc và mở đầu, nào ngờ nhà đài còn ráng chêm vào những 30 phút quảng cáo!”. Tôi không phải fan, chỉ là vô tình tò mò từ vai chính của phim mà vớ được câu nói kia. Cũng hay đấy chứ)

Còn bé con kia thì giờ đã ấn định bám sát theo nam nhân, nhất quyết không rời nửa bước. Cứ như vậy, lần đầu tiên trong nhà chính, hôn phu của cô cả nhà họ đi trước, theo sau là đứa nhỏ ì ạch trái phải.

Nam nhân cũng không mấy bận tâm tới đứa nhỏ lắm. Dầu gì cũng đã bốn tuổi nên nếu nhóc con muốn thứ gì cũng sẽ tự mình lên tiếng mà yêu cầu. Chỉ là lúc đối lại không báo một tiếng, thấy nam nhân hoặc tác giả đang định ăn món nào đó thì đứa nhỏ sẽ đứng bên cạnh, tròn mắt mà nhìn.

Hôm nay nam nhân đi làm, không mang theo đứa nhỏ nữa. Đứa nhỏ bị bỏ rơi thêm một lần, đứng chơi vơi giữa phòng khách không biết làm gì, trong tay vẫn là mẫu bánh quy chưa ăn hết.

Đang dáo dát nhìn quanh thì thấy được cô thứ bước xuống, đứa nhỏ mặc kệ, quăng bánh sang một bên, đi đến trước mặt cô, ngẩng đầu, tròn mắt nhìn

Cô thứ vừa sáng sớm liền thấy được một cục bóng đáng yêu không kể xiết, rất vui vẻ ẵm lên đứa nhỏ_ “Ba, mẹ nhóc đâu, sao đến giờ vẫn chưa đón nhóc về??”

“Thưa cô, họ cùng hai ông chủ và phu nhân đi du lịch rồi ạ”

“Gi?? Thế đứa nhóc này sẽ được giữ đến lúc đó sao??”

“Vâng”

Cô thứ nhìn đứa nhỏ, lại nhìn quản gia, rất không lưu tình đem đứa nhỏ đưa qua cho người hầu bên cạnh lão quản gia, bản thân vờ như không nghe gọi, đi thẳng ra vườn.

Đến trưa, tác giả cũng tỉnh, ngáp ngắn ngáp dài bước xuống phòng khách, lại vừa lúc nhìn thấy em gái đang chơi game.

Vốn định sẽ đi vào bếp, nhưng vẫn không kiềm được khi nghe thấy mấy âm thanh kích thích thính giác của người thích chơi game được. Nữ nhân đi ra phòng khách, nghiêng đầu che một góc màn hình

Cô thử đang chơi game ở thời khắc gay cấn vậy mà lại bị chị mình chen chân vào, liền chau mày, mắng_ “Tránh ra”

“Mua khi nào??” _tác giả lúc này công khai đứng trước màn hình, chặn lại tầm nhìn của em gái

“Sáng, tránh ra coi!!”

“Quen người ở đó sao??”

“Ừ, bạn tặng”

“Cho không sao??”

Cô thử có chút ngạc nhiên khi hiểu ra vụng ý 'Ở đời không có gì là miễn phí' của chị mình liền chau mày, nói nhỏ_ “Chị không cần lúc nào cũng đều thực tế như vậy được không?”

“Out đi”

“Làm gì??” _cô chau mày, nhìn chị mình xoa xoa bụng, chậm rãi rời xa khỏi màn hình thì thở dài_ “Được rồi, nhanh nhanh một chút”

~~~~~

“Này, qua đây một chút xem, sao cứ đi lẻ vậy??” _cô thử chau mày nhìn qua chị mình một bên là tay cầm điều khiển, tay kia thì liên tục đưa bánh vào miệng

Nữ nhân rất bình tĩnh cầm lên ly nước_ “Người thông minh làm chuyện thông minh”

“Sắp tới trại dịch, chết thì coi như đi lại từ đầu đó”

“Đi theo cái kết khác cũng không tệ”

“Rảnh há!!”

“Thế hiện tại không phải đang rảnh à??”

“Không phải bảo còn bàn thảo sao??”

“Tôi qua đã viết xong, không cần quan tâm”

“Hừ” _cô chau mày, thẳng lưng tiếp tục mắng chị mình_ “Này này, đi đâu nữa vậy há??”

“Vào game không xem cảnh thì làm qué gì nữa. Lát gọi thêm vài người, chơi chung tổ đội có lý hơn”

“Đâu ra??”

“Không phải bảo có người yêu sao?? Gọi điện đi”

“Không”

Tác giả từ đầu đến cuối cũng không nhìn sang em mình, vươn tay nâng lên ly nước cam, liếc qua em mình rồi lại nhìn màn hình trước mặt_ “À, nói thì mới nhớ. Sao, lại cãi nhau cho nên mới ở nhà chơi game à??”

“Hừ”

“Hahaha”

“Chia tay rồi”

Tác giả đang vừa lúc bắt gặp người chạy ngang liền chú tâm vào trò chơi, chỉ qua loa trả lời_ “Ờ”

“Chê nhà giàu”

“Chê nhà giàu?? Là quần chúng sao?? Học bổng à??”

Cô thử thở dài, nhìn nhân vật đại diện cho mình trong game bị mất mạng thì chán nản, quăng tay cầm điều khiển sang một bên_ “Ừ, bỏ qua chuyện đó đi. Tôi có vài chuyện muốn hỏi chị”

Trong lúc đó thì tác giả lại đang chăm chú, rất chăm chú đánh boss dù không có em mình_ “Ờ”

“Kể lại chuyện lúc nhỏ của chị và anh trai hàng xóm nghe xem”_ cô thứ tò mò nhìn qua chị mình bởi vì boss mà mắt mạng liền có chút vui vẻ.

Tác giả bỏ ra tay cầm, xoay người kéo gối sofa xuống, đặt vào lòng, tay kia bắt đầu chọc phá phần bánh còn lại_ “Được thôi. Sinh cách nhau bốn năm, nên lúc bị dây vào lần bắt cóc ả kia thì anh ta mới mười một còn chị mày cũng mới bảy tuổi. Lúc đó thì...hình như hôm đó là ngày cô thứ của gia đình, cũng là em gái của chị đây được sinh ra”

Tác giả nghiêng mặt, cười cười nhìn em gái vẻ mặt ngạc nhiên rồi lại nhìn đến màn hình tivi với nhân vật không được di chuyển trước mặt:

“Bị bắt trong vòng hai tháng, di chuyển sang vài chỗ khác nhau nhưng chung quy đều rất tồi tệ, hồi hám. Đánh đập, mắng chửi, đe dọa, ngược đãi mọi thứ đều có. Rồi chết từ từ, vì nhiều lý do. Dù gì cũng đa phần là cô chiều, cậu ả và số ít là dân thường. Có người bị đem bán đi đâu đó, có đứa lại bị đem ra mổ xẻ ngay trước mặt rồi nội tạng bị mang đi đâu đó, cũng có đứa phát điên”

Nữ nhân cầm lên tay cầm điều khiển, lắc trái, lắc phải nhìn khung cảnh trong màn ảnh bắt đầu di chuyển về mặt vẫn như bình thường, không một chút cảm xúc, cũng không muốn nhìn qua vẻ mặt thảng thốt không nên lời của em gái. Dùng âm giọng bình thản tiếp tục nói:

“Chị đây sức khỏe không tốt, hai tháng kia quả thật có thể xem như là đã chết. Cũng nhờ nam nhân bên cạnh may mắn mà cầu trở về nữa mạng. Lúc đó là nghĩ nhờ nam nhân may mắn. Nhưng về sau thì mới hiểu ra một việc khác. Lão già đó là muốn dày vò, muốn ngược đãi tình thần. Bởi vì trước khi ông ta tham gia vào chính trị, ông ngoại là người đứng sau, say người tra tấn và giết chết cha mẹ của ông ta. Chuyện đó là ân oán lúc xưa, cũng qua rồi”

“Chúng làm gì chị??”

Tác giả mỉm cười thật nhẹ_ “Lo cái gì, chỉ bị đánh thôi. Dù ăn uống khó khăn nhưng lại hơn phần người khác, lại còn có thuốc. May mắn chán còn gì”

Nữ nhân liếc nhìn em gái, thu lên đầu gối, kê lên gối nhỏ để gác cằm_ “Nhưng người tính không bằng trời tính. Không ngờ nam nhân nhà bên trong một lần đám trẻ bên trong tổ chức trốn thoát, anh ta lại là người duy nhất trốn được ra ngoài”

“VẬY CÒN CHỊ??”

“À, lúc đó gần như đã kiệt quệ rồi. Trước khi đi, anh ta kéo chị đây vào góc kín trong phòng để nấp. Máy người đó sau khi kiểm tra lại máy đưa nhóc thì liền nghĩ chị đây cũng trốn được ra ngoài. Những người trốn ra rồi bị bắt về thì hầu như một là đánh tới chết, hai là bị tiêm thuốc đến mức mù mị rồi mang đi bán. Máy đưa nhóc thấy vậy càng sợ hơn, không dám làm liều nữa. Đó là lần đầu tiên trong phòng không có người đứng canh”

“Bọn chúng không tìm ra chị luôn sao???”

Nữ nhân bật cười, lưng tựa ra sau, nắn nhẹ đầu ngón tay_ “Bởi, chị mày may mắn lắm. Bản thân lúc đó nghĩ muốn được ra ngoài liền cầm cự được thôi. Không nghĩ tới, đám người đó lại trở vào bắt ra một đứa con gái, chính là yếu điệu nữ nhân sau này. Rồi bắt đầu xả súng hết vào máy đưa nhóc còn lại”

“Không phải ông ta có con trai sao??”

“Ừ, theo suy đoán thì ông ta sai người vào mang con mình trở ra, nhưng hình như gặp phải vấn đề. Đứa nhỏ bọn họ mang ra không phải là con trai hử mà lại là đứa con gái ngoài giá thú kia. Nay đúng thật xui xẻo”

Cô thứ khi nghe chuyện thì cứ nổi lên bất an, lúc chị mình định dừng thì cô lại hỏi thêm vào_ “Sau đó thì sao??”

“Chết hết còn gì. Cảnh sát đến thì người đã chạy, xác cũng nằm đó, không một chứng cứ cho thấy ai đứng đằng sau. Lúc đó chị đây sức khỏe cũng không còn, may mắn là nam nhân có đi theo, ôm ra. Không thì chắc cũng hết phim rồi. Tin buồn cho cô em luôn. Chị đây hôn mê ngay sau đó mất một năm rưỡi, rồi thêm nữa năm để hồi phục. Tỉnh ra thì cũng hai năm. Cô em sinh chị cách bảy năm. Nhưng đến năm chị đây chín tuổi mới biết tin mình có em gái”_ tác giả cười cười nhìn sang em gái vẻ mặt ngỡ ngàng bên cạnh

“Còn anh trai, anh trai hàng xóm thì sao??”

Cô cả bày ra bộ mặt lém lỉnh, nhướn mày nhìn em gái_ “Lúc chị đây tỉnh, câu đầu tiên biết hỏi gì không??”

“Hỏi gì??”

“Nghĩ lại thì bản thân quả thật không có chút tiền đồ”

“Hỏi gì chứ??”

“Hỏi nam nhân kia đâu rồi”

“Tôi biết mà, cũng may chị không hỏi có đồ ăn chưa”

“Mẹ nói, suốt một năm rưỡi, nam nhân không một lần đến thăm. Đến lúc chị đây phải ở trong bệnh viện nửa năm, lúc nào cũng chờ anh ta tới vậy mà cũng không tới. Bác trai, bác gái thì có đến, nhưng hỏi ra thì chỉ cười cười nói anh ta vẫn ổn. Chị đây nghe vậy thì có an tâm, nhưng tức giận vẫn là nhiều hơn”

Nữ nhân thở dài, khởi động lại game, tự mình chơi một màn mới_ “Ngày chị đây về nhà chính, nam nhân kia cũng không xuất hiện. Có một hôm chị đây lén lút qua nhà anh ấy định kéo anh ta đi chơi như lúc trước. Ba mẹ hai nhà lúc nào cũng bận nên nhà chỉ có người làm. Còn cô em đây lúc đó chị không để ý nên cô em trôi đi đâu chị đây cũng không biết”

Một tay cầm lên ly nước, chậm chậm uống rồi lại nói_ “Chị đây lén đến phòng anh ta, giờ tay định gõ, nhưng sau cùng vẫn quyết định mở cửa tạo bất ngờ”

Cô nhỏ yên lặng ngồi nghe, lâu lâu lại hỏi đệm thêm vài từ_ “Sau đó??”

“Chị đã quên, cửa phòng nam nhân lúc nào cũng khóa, cứ thế ra sức vặn cửa, gọi trước gọi sau. Đến chán thì nghĩ nam nhân đã ra ngoài nên quyết định ngồi đợi trước cửa phòng như lúc trước. Một lúc rất lâu sau lại nghe được tiếng mở khoá từ bên trong, chị đây nhớ lúc đó mình đã rất vui vẻ mà đứng lên mong chờ được thấy anh ta. Nhưng cửa mở chỉ chừa ra một khe nhỏ. Nam nhân vậy mà định đóng cửa trong lúc chị đây vừa chen tay vào, cũng không biết tại sao lúc đó lại có sức mà đẩy mạnh cửa vào trong khiến anh ta té ra đất, vô cùng nhanh chóng, nắm chân nam nhân kéo ra ngoài”

“....”_ cô yên lặng khoanh chân, ngồi bên cạnh chị mình lắng nghe người kia kể lại chuyện lúc nhỏ.

Trông cứ như đang kể chuyện của một người khác, vẻ mặt rất không liên quan đến mình

“Chị đây kéo anh ta ra xong, chạy tới, đóng cửa phòng, ngồi chặn cửa rồi mới nhìn đến nam nhân ngoài hành lang, tay, chân, đều đầy băng quấn, trên mặt thậm chí có còn hai miếng băng gạc một ở trán, một má, thêm một ở cổ. Anh ta lúc đó rất tức giận, còn giờ tay định đánh nữa. Chị đây lại tưởng bở, kéo cánh tay đó xuống, vui vẻ bảo cùng đi chơi”

Tác giả thở dài, lắc lắc điều khiển trong tay khiến nhân vật chạy ra khỏi đường nhiệm vụ, bắt đầu đi lan man bên ngoài_ “ Nhưng nam nhân không chịu đi. Chị đây thấy anh ta bị thương nên nghĩ không ra ngoài được, lại kéo người vào phòng bật đèn lên và rất ngạc nhiên. Trong phòng chỉ có giường cùng chăn gối đơn giản, ngoài ra không thêm gì khác”

Cô thứ bất ngờ, liền ngồi thẳng lưng, vẻ mặt không tin nhìn chị mình_ “Đừng nói anh ta tự làm mình bị thương??”

“Đúng vậy. Hai năm chị đây nằm viện thì cũng là hai năm anh ta tự giam mình trong phòng, dần vật bản thân mình. Chuyện này được ba mẹ kể nhưng đến mấy năm sau khi chị tra hỏi”

Nữ nhân lại tiếp tục tự cười nhạo một mình_ “Năm đó xảy ra chuyện thì cũng đã mười một. Suốt bảy năm, nhất định không nói một lời, bất kể là ai đi nữa. Chỉ có điều đi học và sinh hoạt trở lại bình thường. Chị đây cũng đi theo vào trường để còn bảo quản anh ta. Dù không nói chuyện vậy mà lại quen được hai người anh khóa trên, hiện tại đang là phó giám tại công ty mẹ của nam nhân đấy”

Cô nhìn chị mình, gật đầu tỏ ra hiểu ý, lại tiếp tục nghe người kia nói tiếp

“Nhưng mà Không nghĩ tới năm chị đây mười bốn, nam nhân kia vậy mà rất chuẩn thời gian. Đang lúc chị đây vui vẻ ăn uống thì chạy đến đòi cưới. Về sau thì mới biết vì bản thân đi tỏ tình với người khác, nam nhân liền chạy ngỏ lời sau bảy năm im lặng”

“...”

“Đương nhiên chị đây không đồng ý. Suốt từ lúc đó đến bây giờ thì đã hai mươi chín tuổi. Tận mười một năm hề có thời gian liền mở miệng hỏi cưới”

“Sao không đồng ý??”

“Không nên đồng ý. Nghĩ xem, người kia lấy lý do năm xưa ra để bù đắp thì không thủ vị chút nào. Chị đây biết anh ấy luôn trăn trở bởi vì hôm đó nếu anh ta không đòi đi mua kem thì cả hai sẽ không bị bắt, còn thêm việc chỉ có mình anh ta trốn được ra ngoài dù mọi chuyện cuối cùng cũng được giải quyết. Với lại nghĩ xem, có ai đi cầu hôn mà chỉ bảo ‘Cưới tôi đi’, lại không có gì thêm gì cả như ác nam nhà này không? Ngay cả nữ nhân ế nhất hành tinh cũng không thềm anh ấy đâu. Chị này khẳng định!!!”

Nữ nhân lại thở dài, tựa người ra sofa phía sau, nghiêng mặt nhìn em gái_ “Sự thật thì, dù không đi mua kem hay đi đâu đi chẳng nữa thì với động cơ đó, chắc chắn chị đây cũng bị bắt, kéo theo nam nhân mới thật sự là lỗi của chị. Không nghĩ anh ta tới nay vẫn ngốc tới như vậy”

Lại thở dài một hơi, nhìn lên trần nhà_ “Lại nói đến chuyện vừa xảy ra, vốn là như dự định ban đầu, nam nhân, ba cùng với lão viện trưởng sẽ xử lý ngầm ông ta và đưa người ra thay thế. Nhưng nào ngờ giữa chừng lại xuất hiện thêm một yếu tố nữ nhân, lật ngược bàn cờ, khiến mọi việc trong dự tính đều bị đóng băng”

Nói đến đây, nữ chính lại cười, ngồi lại nghiêm túc nhìn em gái_ “ Nhưng trong cái rủi lại có cái may. Nếu thật sự động tay động chân vào lão ta thì sau này sự việc bại lộ dù phần trăm xảy ra rất thấp, nhưng hệ lụy là rất lớn. Nữ nhân đã nhân cách đó đã thay thế mà giải quyết ông ta, bày ra sự việc đó để dư luận tự nghĩ rằng việc này là do hận thù gây nên. Rồi mọi việc như diễn biến hiện tại”

“Chị đoán được” _ cô thử vẽ mặt ngạc nhiên, có chút tò mò nhìn chị gái với bộ mặt mệt mỏi hàng thật giá thật trước mặt

Nữ nhân liền nhướn mày, cười nửa miệng_ “Làm sau mà đoán được. Lúc đầu bao gồm cả cô ta thì cũng chỉ có ba nhân cách, về sau lại sinh thêm hai thì ai mà đoán được. Là may mắn thôi”

“Vậy này như mờ dăng miệng mèo rồi??”

“Có thể gọi là vậy”

“Vậy còn người được thay thế kia thì sao??”

“Bỏ rồi, người đó không cần nữa. Hiện tại đã thoát được gông xiềng thì sao phải tự mình tạo ra gông xiềng mà trói bản thân chứ” _ nữ nhân vươn tay, kéo đến đĩa kẹo bản thân chuẩn bị từ trước vào lòng, chặm rãi ăn

“Ý của chị??”

Đặt sang đĩa kẹo cho em gái, chùi tay vào áo người ta, uống thêm ngụm nước_ “Nếu thật sự theo như kế hoạch, lão già đó sẽ bị người của nam nhân giết. Sau đó nam nhân sẽ đến bàn chuyện với hắn. Người đó sẽ được đưa vào vị trí của lão già để đảm bảo an toàn về việc sự việc không bại lộ. Tất nhiên đó là một giao kèo, người được việc, người được lợi”

“Vậy là có thêm người biết chuyện??”

“Người đó không biết. Chỉ đến khi hắn thật sự nhận chức vị kia thì mới được giao nhiệm vụ không cho bất kì ai trong chính phủ điều tra cái chết của lão già và đó là cái giá để hắn ngồi yên ở đó”

“Không sợ phản sao??”

“Đã gọi là giao kèo thì không được để thua lỗ. Với lại nghĩ xem, nếu chuyện theo kế hoạch thì chuyện giết một người, thay thế một người là đơn giản sao. Là người làm chính trị, chắc chắn phải có đề phòng. Nhưng hiện tại, lão già là người khác hại, vị trí kia ai ngồi cũng không vấn đề”

“Vậy còn anh ta??”

“Vẫn ở vị trí của mình, làm công việc của ngày bình thường. Vậy thôi”

“Rốt cục anh ta là ai??”

“Chỉ hy vọng mày không dây vào anh ta” _ tác giả thờ dài, đứng dậy đuổi người trái phải

“Sao??”

“Độc đoán, gian xảo, thông minh. Giao hoạt thủ trưởng tại nhiệm toàn vùng YY này”

“Đừng nói đến người như vậy chị cũng quen??”

Tác giả liếc nhìn em gái từ trên xuống dưới, đuôi chân đẩy người ngã ra thảm, đập lên hông, hất tóc, nhướn mày nhìn cô em quý hóa của mình_ “Quen thì sao?? Không quen thì sao?? Liên quan mày à??”

“Đừng nói là tiểu nam nhân của chị nha, tôi mách anh hai đó!”

“Mày mới vừa mở thiên lí nhãn hay sao mà thích đoán bừa vậy??”

“Thật à?” _ cô giả đồ ngây ngô chớp chớp mắt nhìn chị mình, tay kia lên lút lúi ra điện thoại bấm số gọi nhanh

“Định gọi ai??” _ tác giả cầm lên đĩa bánh kem, vẽ mặt hăm dọa, tư thế chuẩn bị up vào người nằm dưới đất

Cô cười cười_ “Hồi sáng mẹ có gọi tới, tôi muốn nói chuyện với mẹ về chuyện chị có tiểu nam nhân”

Tác giả nheo mắt, khom người nhìn em gái_ “Đưa điện thoại đây, đừng có lại giờ trò châm lửa đốt nhà”

“Chị có tật hay sau mà lại giật mình ghê vậy??”

“Đếm tới ba, không đưa thì tự hiểu nhé”

“Chị đừng có dọa nạt, chị có tiểu tam, đừng mong giấu anh hai”

“Một”

“Chị có tật giật mình”

Tác giả đi lên, một chân đạp lên tay trái, chân kia vẫn đạp lên hông em gái, cuối người ịnh nguyên đĩa bánh của mình vào mặt em gái, rồi rút điện thoại cô đang cầm, xoay người đi _ “Ba”

“Chị từ khi nào mất căn bản đến như vậy vậy hả??”

“Đời chị đây không có số hai, một với ba là đủ rồi”

Cô thử chùi mặt, tự mình lẩm nhẩm _ “Cần mở đầu và kết thúc không cần quá trình sao?? Bản thân nghĩ nhiều quá rồi sao??”

“MÁ NÓ!!!”

Ở hành lang vào nhà bếp, cô cả sau khi xem danh sách cuộc gọi liền tức giận mắng chửi, quăng điện thoại em gái xuống khiến nó vỡ nát, làm cho cho người hầu đều âm thầm lui đi. Còn ở phòng khách, cô thử vừa lau mặt xong, nghe thấy tiếng mắng kia liền không nghĩ nhiều, tung người chạy

~~~~~

Hai tiếng sau, tại phòng khách hiện tại đang xảy ra một cuộc chiến khốc liệt...của bốn chiếc máy tính

“Giết nó, giết chết nó, chỉ cần giết nó thì cỡ nào cũng chơi cả” _nữ nhân ra sức lia chuột, ấn nút liên tục các nút trên laptop điều khiển nhân vật của mình đuổi theo ai đó

“Đi từ từ, coi chừng lọt ổ phục kích bây giờ”

“Cậu bắn xa mà sợ cái gì, cứ ngắm bắn cho tốt là được, tớ sẽ không chết” _tác giả chăm chú, hăng hái nhìn màn hình trước mặt, không chút quan tâm nói với cô bác sĩ bên cạnh vẫn còn loay hoay với tổ hợp nút trong game

Ở phía đối diện, hai chiếc laptop với hai người chơi khác

“Nè chị, đừng ở mãi một chỗ như vậy, chị ta đến bất cứ lúc nào đấy, mau sang chỗ tôi nè, nhớ nhìn xung quanh cẩn thận, còn bản đồ nhỏ nữa kia” _cô thử rất tận tâm mà chỉ dẫn người bạn là giáo viên của chị gái mình chơi game

“Ơ ơ, được”

“Chị cứ tin một điều, chị đang phải đối mặt với trùm chơi bắn, cẩn thận một chút”

“Ờ ờ, sẽ cẩn thận”

Lại trở về phe đối diện

Tác giả giật mình nhìn màn hình chỉ còn trắng đen, đại diện cho nhân vật của mình lúc mất mạng, không tin nổi nhìn cô bạn _ “Ya, sao tự cậu lại đi vào ổ của địch thế hả??”

“Ai mà biết tất cả đều ở đó”

“Về, mau về mua đồ đi”

“Ờ, ờ”

Hai tiếng sau, ở ngoài vườn

Tác giả thở dài, thoải mái chấp tay lên bụng sau khi đã đeo đồ bịt mắt trong suốt, chỉ có thêm đôi mắt mở to được vẽ che lên vị trí của mắt lên. Bên cạnh là em gái vẫn đang chăm chú ôm laptop làm việc, còn đeo thêm kính nhìn rất nghiêm túc

Tác giả với đồ bịt mắt cũng không thêm kéo lên, dùng đôi mắt vẽ trên miếng che nhìn qua bên trái là cô bạn bác sĩ _ “Này nói mới nhớ, cậu đến đây vậy còn đưa nhóc thì như thế nào??”

“Đưa qua nhà ông bà nội rồi”

“Nói mới nhớ, vậy là nhóc con đó ở suốt bên đó rồi”

“Không, thay phiên bên nội với bên ngoại, đến tối thì về với tớ” _cô bạn bác sĩ thoải mái đứng dậy tháo khăn lông ngang hông, chạy đến, nhảy xuống hồ bơi

“Chị làm sao mà quen được chị tôi vậy??” _là cô thử đang hỏi cô bạn giáo viên của nữ nhân

Người được hỏi liền chớp mắt, ngẩng đầu hỏi tương_”Chị hai của em là một người nói rất nhiều, đến làm quen, bắt chuyện với chị trước”

Cô thứ gật gù_ “À, thì ra là nhờ nhiều chuyện mới có bạn”

“Cũng không hẳn. Có một lần chị vô tình nhìn thấy. Chị của em lúc đang rảnh rỗi mà vô tình bắt gặp ai đó ngồi một mình thì sẽ rất đường hoàng, chạy đến ngồi cạnh người ta”

“Như vậy cũng được sao??”

“Đó, là người đó đó”_ cô bạn giáo viên chỉ về phía cô bạn bác sĩ đang bực bội kịch liệt trong bể đăng kia, rồi nhìn sang cô thứ, mỉm cười_”Là tùy người, tùy hoàn cảnh, tùy thái độ”

“Chị nói nghe như có vẻ chị hai đã biết rõ các chị là ai vậy”

“À, chị không nghĩ đến vấn đề này. Chỉ là chị hai của chúng tôi rất thích nói câu này. Máy người mắc nợ tôi kiếp trước nên kiếp này tôi mới phải làm bạn với máy người. Mau mau trả nợ kiếp trước đây”

“....”

“Chị thì nghĩ, là duyên số thôi, cũng có thể là nợ kiếp trước chẳng hihi. Hồi đó có lần, chị hai chúng tôi sơ suất mà quên phải dân anh chị của thành phố bên cạnh”

“À, quả là một gia đình hay nhỉ, đưa con vào môi trường mới, không vậy không cánh. Hay. Làm sao chị ta quen được??”_ cô thứ bỗng nhiên vô cùng hứng thú với quá khứ đủ màu sắc của chị gái mình

“Là như vậy, lúc đó trong trường có tin chị của em tỏ tình với đàn anh khối cao trung. Đó là sự thật, bởi vì cá cược mà thành. Đàn chị đó hay tin rồi gọi chị chúng tôi ra nói chuyện gì đó. Rồi sau đó, bỗng nhiên hai người thành bạn thân luôn”

Cô thứ gần như bị sặc nước khi nghe cô bạn của chị mình kể chuyện, không tin nổi nhìn qua_ “HẢ!!! Đừng nói đàn chị đó...”

“Không không có đâu, em chưa gặp người đó sao???”

“Chưa, trừ ba người các chị thì chị ta chưa đưa thêm ai về nữa. Ít nhất là ở nhà chính là vậy”

“Lúc đó chị ngạc nhiên lắm. Đàn chị đó hầu như ngày nào cũng đến tìm chị chúng tôi, cười nói rất vui vẻ”_ cô bạn giáo viên vui vẻ đứng dậy, cũng tháo khăn, chạy đến bể. Nhưng gần đến mép thì lại trượt chân mà ngã giữa xuống nước

Cô thứ chép miệng nhìn qua chị gái đang nằm bất động trên ghế của mình cùng với miếng che mắt buồn cười kia mà thở dài, quyết định dừng làm việc, tìm cách chọc chị mình.

Lại một hồi nhón nháo

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Bất đắc dĩ khởi động súng liên thanh, tôi nay nhất định bùng cháy!!

(Tôi thật sự rất đau lòng, cực kỳ, cực kỳ đau lòng. Truyện hài mà mấy người. Tôi cũng muốn kéo dài sự đau đớn, nhưt cmn nhói để câu view...Mà thôi, vẫn dù ngược đọc vẫn hài thì mới gọi là đỉnh của đỉnh!!)

Tiếp nối câu chuyện bể bơi “đắm máu và nước mắt” của chương ba mươi.

Nữ nhân giật mình thức giấc bởi vì thấy bản thân bị chấn động, không ổn định. Nữ chính nhanh chóng kéo ra đồ che mắt, cố nheo mắt lấy lại tầm nhìn, liền thấy cô bạn giáo viên đang rất vui vẻ. Nữ nhân liền nhưn mày, mắng:

“Làm gì hả??”

“Không thấy sao??”

Nữ nhân ngửa đầu tìm chủ nhân của giọng nói. Nheo mắt lại thì liền thấy cô bạn bác sĩ của mình, lại nhìn đến cô bạn giáo viên đang cặp hai

chân mình ngang hông cô ấy. Nữ chính cảm nhận nguy hiểm liền bậm môi, tròng mắt, lắc đầu, nom biểu cảm cũng nguy hiểm lắm.

Nữ giáo viên liền gật đầu, cười vô cùng đẹp đẽ với nữ chính.

Nữ nhân lại tiếp tục lắc đầu, ánh mắt chút ít van nài níu nhìn cô bạn, nhưng đối lại người kia cũng chỉ cười, lại tiếp tục gật đầu, bắt đầu lắc lư.

“Một”

“Không!!!”

“Hai”

“Không!!”

“Ba”

“CỜ MỜ NỜ!!!”

‘Ùm’.

Nữ nhân dờ người, mắt cũng không thèm tìm tâm nhìn, vô cùng mông lung, vô định nhìn lên nền trời buổi chiều. Sau khi bị quăng xuống hồ bơi bởi hai người bạn thân, nước chưa kịp tràn đến mũi thì cơ thể đã nổi lên trên mặt nước. Cả người đều được trang bị vũ khí đầu đủ. Thân mặc áo phao, hai tay, hai chân cũng quấn vòng phao, trên đầu còn đội thêm một cái phao màu vàng hình bông hoa lấy nhụy là gương mặt nữ chính.

Trong cử như đóa hướng dương trôi sông lạc chợ.

Hiện tại muốn giữ thăng bằng để đứng dậy cũng khó. Hai tay, hai chân, mỗi bên đeo theo bốn phao, đầu muốn nghiêng qua một bên cũng khó. Tình cảnh vô cùng khốn khổ.

Mà quấy tay, quấy chân để lấy thế thì lại không thể. Nữ nhân nằm trên mặt nước, cứ mỗi lần muốn quấy thì lại nghĩ đến hình ảnh như cá mắc cạn buồn cười của mình thì liền thôi, không nghĩ muốn lên bờ nữa. Quà cảm tạ trôi, mặc đường đời sóng vỗ. Chỉ là vẫn cố hung ác liếc nhìn sang bên cạnh là hai cô bạn đang thong thả nằm trên phao, ăn uống vô cùng vui vẻ

[Mẹ nó~~~~]

Khoảng ba phút sau

“Này, cậu như vậy mà cũng ngủ được sao??”_cô bạn bác sĩ từ lúc nào đã đẩy phao đến bên cạnh hoa hướng dương trôi trên bề, ngó vào nhìn nữ chính vẻ mặt như sắp chìm vào mộng đẹp

Nữ nhân tròn mắt, nhìn lên cô bạn của mình_“Không ngủ chứ làm gì??”

“Quấy vài cái xem cho vui coi nào, rủ khách tới nhà phải trịnh trọng tiếp đãi đúng không?? Người nhà giàu mà. Mau, làm vài trò xem”

Nữ nhân bĩu môi, đưa mắt nhìn chỗ khác, bày tỏ thái độ khinh bỉ_”Đại nhân không chấp tiểu nhân”

“Ê, từ khi nào đã thành đại nhân rồi, nói nghe xem??”

Nữ chính liền đảo mắt, rất anh hùng phán_“Người thường như mi há có thể nhìn thấu!!!”

“Hay nha”_cô bạn bác sĩ nhếch mày, cười nửa miệng, quay đầu, ngoắc tay với cô bạn giáo viên_”Này, cậu mau lại đây xem ngôn ngữ mới này”

Cô bạn giáo viên đặt lại ly nước trái cây, nhảy thẳng xuống hồ, đi đến gần nữ chính, vừa đi vừa phán_“Lại vắng bầy kiểu mới sao??”

“Không, kiểu này còn buồn cười hơn nữa”_cô bạn bác sĩ nhận từ tay cô bạn giáo viên bịch snack, rất có tinh thần bỏ vài miếng một lượt vào miệng

“Ôi, người phàm mắt tục, thật khiến ta đau lòng, ta đi đây”_thấy có thêm đồng bọn mua vui tới, nữ chính liền ưỡn ẹo, quấy quấy một bên tay với chân, ý muốn thoát thân tìm bến đỗ mới. Nhưng chưa được một ly thì đã bị kéo lại đứng vị trí cũ

(Trông cô ta cứ như con trùng ấy. Tôi thật điên não với nữ nhân này. Thử tưởng tượng xem, lệnh bênh trôi nổi, chỉ có thể ngoắc ngoắc, ngoắc ngoắc. Nữ chính à, cô còn hành động nào bi thảm hơn nữa không a!)

“Nói nghe xem, từ khi nào thành đại nhân, không phải trước đó cứ muốn làm tiểu nhân sao??”_cô bạn bác sĩ nướn mày nhìn bông hướng dương

“Không nghe câu kim thiền thoát xác sao??”

“Cậu từ khi nào đã thành kim thiền??”

“Là bản năng đó cô nương!”

“Bản năng của cậu ngoài ăn và ngủ, chằm chọc thì còn gì??”

“Con người luôn có những khả năng tìm ẩn và người thông minh luôn biết cách khám phá nó!”

“Sau này cậu mà làm tiểu nhân, tớ liền xử cậu”

“Chưa nghe câu kim thiền hoàn xác sao??”

Cô bạn giáo viên thấy cô bạn bác sĩ bậm môi liền chen vào đoạn thoại gần như bế tắc của bạn mình để cứu vớt chút đỉnh _ “Môi vừa nghe, cảm giác rất không hợp đạo lý”

“Có câu đánh người chạy đi không đập người chạy lại. Là nhân loại, phải biết luôn tiếp thu và học hỏi các con ạ!”

“...”

“Không phải lại có câu, thiên biến vạn hóa sao?? Là nhân loại, nên biết thích nghi nghe chưa!!”

“...”

“Nào, mau cời trời cho ta đi!” _ nữ chính ngoắc ngoắc tay nhỏ, vẻ mặt ra vẻ rất bao dung, thấu hiểu, gật gật đầu nhìn bạn mình

“...” _ không nói nhiều, hai cô bạn đều đồng lòng bậm môi, một đẩy, một đập nữ chính trời ra xa khỏi họ

Nữ nhân nhướn mày, cổ ngóc đầu dậy quát _ “Làm trò gì thế hả?! Ở đời nên biết ở hiền, tích đức. Có nghe không hả??”

(Nói thiệt, tôi đang để desktop thờ bảy màu với khẩu hiệu: “Giết nó cho chết!!”. Thiệt!!)

Cô bạn giáo viên thì thâm nho nhỏ với cô bạn bác sĩ _ “Này, nói thật tớ sợ cậu bật trúng công tắc rồi đó!!”

Người kia cũng gờ ngón trỏ, ‘suyt’ một tiếng, giọng điệu rất không chắc chắn _ “Cứ im thì chắc sẽ im thôi”

Cô bạn giáo viên liền chau mày lắc đầu lia lịa, lén lút đẩy nhau ra góc hồ phía xa mặt cho nữ nhân ở bên kia bắt đầu làm nhảm.

Vâng họ đang đề cập đến một tật xấu khủng khiếp nữa của nữ chính. Đó chính là bật súng liên thanh, xả đạn không ngần ngại.

Nhân loại nói rằng, mỗi con người đều có một à nhảm, phải gọi là “x ‘n’” lần chu kì riêng. Trong đó bao luôn cả nữ chính.

Cô ta áy mà. Bình thường lười nói, có hứng thì chằm chọc vài câu, dè biếu vài câu, mắng chửi vài câu. Nhưng đến một thời điểm nào đó, khi mà một người ngu ngốc nào đó vô tình giật dây thì nữ chính sẽ nói một cách không ngừng nghỉ, nói mãi miết, nói miệt mài, nói đến người khác mệt mỏi cũng không buồn tha

Khoan, đừng nghĩ cô ta là nhiều chuyện. Nên hiểu và tự mặc định đối với nữ chính này. Động trúng công tắc thì mới khởi động một chức năng mang tính hủy diệt nào đó của cô ta. Không bật thì không hoạt động.

Nhớ nhé.

Không bà tám nhé.

Có thể hiểu đây là công tắc làm nhảm dài hạn và cao cấp hơn thông thường nhiều cấp bật mà thôi.

Nhớ nhé.

(Điều quan trọng thì phải nhắc và nhai lại nhiều lần. Nó thật sự cần thiết. Thiệt!!!)

Còn một, à lại nhảm. Là hai điều nho nhỏ. Nữ chính áy mà. Cô ta đáng sợ lắm. Cô ta lầy lắm.

Sau đó thì là một màn làm nhảm, nói không ngừng nghỉ của nữ chính. Thậm chí lúc được tháo phao chân thì lại tiếp tục ca cẩm, bình luận về đủ việc.

Một lúc sau, cả ba mỗi người nằm trên một tấm phao, kéo lại nằm sát lại gần nhau, vô cùng hưởng thụ

Cô bạn giáo viên đang nhàn nhã nằm trên phao thì bỗng nhiên ngồi dậy, tháo kính _ “Này, các cậu nghĩ sao về việc đi phượt??”

“Rất thú vị” _ cô bạn bác sĩ cũng ngồi dậy, vươn tay đánh nữ nhân bên cạnh

“Mệt lắm” _ nữ chính bị đánh liên châu mày khó chịu, rất có tinh thần, xoay người đi, lười quan tâm đến

“Cậu chọn ngày đi, hôm đó cả ba cùng đi” _ cô bạn bác sĩ mặc kệ, đánh vai cô bạn giáo viên

Nữ chính bị ngớ lơ, cũng ngồi dậy _ “Này, nghe tớ nói gì không vậy??”

“Hình như có ai đó bàn tới đi phượt đúng không??” _ em gái nữ nhân sau khi đi đầu mất thì quay lại rất đúng thời điểm, cầm theo ly rượu nho ngồi xuống, một chân co lên, chân kia bỏ xuống nước, nhếch môi nhìn chị mình lười biếng nằm lại trên phao, vui vẻ nói _ “Các chị định chừng nào đi??”

Cô bạn giáo viên vừa nghe thấy liền vui vẻ hướng em gái nữ chính ngoắc ngoắc tay _ “Em muốn đi chung không? Ngày nào rảnh liền đi đi”

“Thôi, mấy chị đi đi. Ngày mai ba với mẹ về rồi. Thiên đường của tôi tắt điện rồi”

“Thật sự không đi cùng à??”

“Thôi, đi chơi với ai cũng được, trừ chị hai tôi. Có khi đi với các chị, chị ta lại chịu hòa mình thì sao”

“Muốn đi chơi lắm sao??” _ nữ chính cũng ngồi dậy, tháo kính nhìn em gái của mình, nhướn nhướn mày

Cô thứ liền giơ tay, lắc lắc xua đuổi _ “Không. Cảm ơn”

“Chị đây nói thiệt. Nếu thật sự muốn nghỉ, chị đây liền cho cô em phép. Đương nhiên là không phải đi chơi với chị đây”

“Không, nói thiệt, như vậy là đã đủ rồi” _ cô thứ phát tay, đứng dậy cho tay vào túi quần, thông thả rời đi _ “Đời là bể khổ, qua hết bể khổ là qua đời. Tôi chưa muốn qua hết bể khổ”

Bên này, hai cô bạn nhìn theo dáng người kia cho đến khi khuất dạng thì mới nhìn qua nữ nhân bằng ánh mắt hung ác

“Nhìn cái gì? Không nghe là nó không muốn nghỉ sao?? Tớ cho phép thật mà” _ nữ nhân bĩu môi, lại nằm xuống, thông xuống một chân, đập nước nhích ra xa khỏi hai cô bạn nhưng lại bị kéo lại

“Không ai mà không thích nghỉ phép cả” _ cô bạn bác sĩ rất nghiêm túc nhìn bạn thân của mình.

Nữ nhân thờ dài, chán nản ngồi dậy _ “Tớ hỏi cậu. Trong một năm anh xã của cậu có mấy ngày nghỉ??”

Bị hỏi câu này, cô bạn bác sĩ liền có chút trầm mặt nhìn tác giả cứ hết ngồi lại nằm xuống. Còn cô bạn giáo viên lại mang ra bộ mặt tò mò.

Nữ nhân thấy liền không tha người kia, chỉ tay _ “Còn cậu nữa. Nghe nói cậu và thằng nhóc tiến triển tốt lắm đúng không??”

Bị hỏi, cô bạn liền có chút ngại ngùng, quay đi từ chối trả lời. Nữ nhân liền cười nhếch môi, nhìn qua cô bạn bác sĩ của mình _ “Nghỉ phép là chuyện có thể. Muốn nghỉ bao lâu cũng được. Nhưng kèm theo đó là hệ lụy lúc người đứng đầu vắng mặt. Đương nhiên sẽ có người đại diện thay thế nhưng sẽ có vài việc cần chính người đó giải quyết. Cho nên, nghỉ một ngày là giấy đã chất đống rồi”

“Tớ không phải ép nó làm. Nó vẫn còn tuổi xuân, muốn làm gì cũng được. Nếu nó thật sự muốn nghỉ thì tớ chỉ cần đưa vào người thay thế. Nhưng tại nó không đồng ý thôi” _ nữ nhân vươn tay, giật lấy bịch snack của cô bạn

Cô bạn bác sĩ sau một hồi trầm ngâm, liền thu tay thành nắm đấm, giơ ra trước ngực, vẻ mặt rất quyết tâm _ “Cho nên tớ quyết định sẽ đi phượt”

Nữ chính lúc đó đang chuẩn bị nghiêng mình thì nghe phải câu nói kia mà không nghĩ nhiều, liền chống cả hai tay về một hướng định ngồi dậy nhưng liền bị lật phao, up người xuống nước. Nhanh chóng trôi dậy, ho thêm vài tiếng bộ dạng vô cùng vội vàng _ “Đẹp, không đi”

“Ai nói đi chung với cậu”

“...”

Tác giả tròn mắt nhìn hai cô bạn đi lên bờ, cặp vai nhau rất vui vẻ bàn chuyện đi phượt mà không nói nên lời.

Đang chuẩn bị leo lên thì tầm mắt lại thấy được mũi dây đen của ai đó, ngược nhìn lên liền thấy nam nhân nhà mình

“Về rồi à??”

“...”

“Sao lại im lặng như vậy??” _ nữ nhân leo lên hồ, chạy đi lấy khăn quấn lại quanh người, sau đó xoay người nhìn nam nhân nhà mình

Ác nam vẫn đứng yên một chỗ, hai tay trong túi quần, rất thong thả nhìn nữ nhân ngây ngô trước mặt.

Nữ nhân thấy nam nhân cứ như tượng thì cũng rất phối hợp, đứng nghếch mặt ra nhìn người trước mặt

“Anh mới biết được em có quen biết với thủ trưởng của vùng”

Nữ nhân nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, sau đó nhún vai _ “Em chỉ quen với cô vợ của hắn, không quen hắn. Sao vậy?”

Nam nhân đưa ra thư mời cho nữ nhân nhà mình. Nữ nhân nhận lấy, mở ra đọc _ “Đây đúng là có vài chỗ không đúng. Nếu tính là quen biết thì cũng được. Nhưng mà từ lúc học hết cấp ba, thi đậu đại học thì đã không còn liên lạc. Rồi tin cô ta kết hôn với thủ trưởng thì cũng là xem trên tin tức. Sau đó thì dường như đã quên hẳn người này. Không nghĩ cô ta lại gửi thư”

“Thư gửi ở địa chỉ khu chung cư”

“Điều tra ra luôn sao??” _ nữ nhân có chút khó tin, nghiêng đầu, chau mày suy nghĩ, tay bỏ lại thư vào phong bao, thả rơi xuống đất _ “Không đi”

“Sao vậy??”

Nam nhân thấy nữ nhân xoay người định đi vào trong, cũng chậm rãi nhắc chân đi theo phía sau

“Lấy thân phận gì đi?? Bạn học. Không vui. Nhà vắng. Không thú vị”

“Vợ sắp cưới của tôi”

“Cái đó lại càng chán”

Nghe vậy, nam nhân lại cong miệng cười, rất thong thả _ “Về sau sẽ còn liên hệ”

“Cho qua không được à??”

“Được”

“Không gây khó khăn gì chứ??”

“Không”

“Nói mới nhớ, tối nay làm tiệc nướng”

“Ba, mẹ đã về sao??”

Nữ nhân đẩy cửa sau vào nhà, liền nhìn thấy cảnh có hai nam nhân đang gồng người thi vật tay, bên cạnh là hai cô vợ chăm chú xem. Về mặt liên chuyển sang thờ ơ, vô cảm _ “Không, hôm nay là tiệc nướng làm ăn”

Người đến không ai khác chính là anh xã của cô bạn bác sĩ và người yêu đang trong giai đoạn kháng khí của cô bạn giáo viên.

Nói cho cùng, tính luôn cả nam nhân nhà nữ nhân thì hiện tại đã tập hợp đủ bộ ba ông trùm mafia rồi. Mọi người hỏi thế tên trùm mafia ở bệnh viện tâm thần thì sao ấy à. Hắn về nước, về địa bàn của hắn rồi, nhân tiện mang theo tên thanh niên tri thức cùng trại đi theo cùng. Ai bảo hắn hai quê và địa bàn lại không ở đất nước này thì biết sao được.

Quảng cáo ba mươi giây.

Kính thưa quý vị khán, thính, đọc giả bên dưới, sau đây là phần thừa thải đáng lẽ nên được giới thiệu ở phần đầu chương hôm nay chứ không phải ở lưng chừng bên nước thế này.

Nhưng biết sao được. Dòng đời mà.

Người ta luôn đồn nhau rằng. Một tảng băng luôn có phần chìm và phần chưa chìm. Vậy nên rất ít ai biết rõ được phần chìm kia có bao sâu, bao rộng cả. Tương tự như vậy, tại đất nước M này, ngoài những công trình, tập đoàn, chuỗi doanh nghiệp gì gì đó nổi tiếng ăn nên làm ra cùng lực lượng quân đội hùng mạnh (-.-). Thì cũng có ba đế chế ngầm chia nhau mà chăm sóc phía dưới của đất nước này.

(Đã nói rồi, viễn tưởng, ảo mộng, máu ‘tró’, ngôn tình ba xu, rẻ tiền. Phi thuyền bay thùng mười chín rưỡi tầng mây)

Dù chưa lần nào gặp nhau trực tiếp nhưng lại có một sự ăn ý ngầm đáng kể giữa ba người này. Và hôm nay, nhờ có dịp tái ngộ giữa vợ, vợ chưa và sắp cưới và người yêu thì cả ba đáng mày râu đã chính thức giáp mặt nhau đến đầu trường sinh tử.

Hết quảng cáo.

(Giờ mới phát hiện, văn của mình thiếu nhiều dấu “.” Nên giờ nghĩ lại rồi. Tôi sẽ ... cho đã)

Trời tối, trăng tròn, sao sáng, gió vi vu thổi.

Như nữ chính đã phán, đây chính là tiệc nướng làm ăn. Đàn ông thấy có cơ hội mà không biết nắm chắc thì anh ta một là có thứ quan trọng hơn để nắm hoặc thấy cái bất lợi của cơ hội. Hai là anh ta vô dụng.

Và ba nam nhân trước mắt thì vừa thấy cơ hội liền tận dụng triệt để.

Cùng nhau nướng thịt, cùng nhau bàn chuyện làm ăn. Còn phía bên hiên nhà là ba người nữ nhân, hai người vui vẻ bàn chuyện đi phượt còn một người lại đại ra nhìn nam nhân nhà mình phía xa

“Này cậu còn nhớ đàn chị tên Minh không??”

Bị hỏi bất ngờ, cả hai đều nhìn sang nữ chính, còn nữ chính thì lại dăm dăm nhìn nam nhân nhà mình. Bất chợt, cô bạn giáo viên liền hào hứng_”Là đàn chị lúc đó đúng không??”

“Ừ”

“Ai vậy??”_cô bạn bác sĩ cũng vui vẻ xen vào

“Cậu biết vợ của thủ trưởng vùng này không??”

“Biết”

“Là chị ta đó”

“À. Thì sao?? Hai cậu quen người đó??”

“Không, tớ không quen. Nhưng có một quãng thời gian dài, đàn chị đó rất thân với cậu ta”_cô bạn giáo viên chỉ tay về phía nữ chính, thờ dãi nhớ lại bản thân trong một thời gian dài bị bạn thân ít quan tâm

Nữ nhân liền buông ly nước, vẻ mặt không cảm xúc_”Cậu nhớ lần tớ cá cược không?? Chị ta biết được, hện tớ ra nói chuyện”

“Ừ, tớ biết mà”_cô bạn giáo viên gật gật đầu tỏ ra rất hiểu biết_”Nhưng mà hôm cậu bảo đi nói chuyện, tớ cũng không thấy cậu về lớp. Khoảng một hồi lâu sau cậu mới trở lại lớp. Tớ điện hỏi thì nhà cậu bảo cậu đi du lịch rồi”

Cô bạn bác sĩ vươn tay, đánh vào vai cô bạn giáo viên khiến người kia giật mình_”Nè, cậu không biết cái gọi ra nói chuyện là sao à??”

“Thì là nói chuyện”

“Đánh nhau đó!”

“...”_cô bạn giáo viên gật đầu tỏ ý hiểu, nhưng chưa được ba giây liền tròn mắt nhìn_”Hả?? Là sao?? Đánh nhau??”

Nữ nhân nhìn qua cô bạn của mình bằng vẻ mặt không cảm xúc_”Hôm đó giờ chơi thì có người đi ngang qua nói nhỏ với tớ sau giờ học lên sân thượng nói chuyện. Tớ thấy không ổn nên quyết định tung chạy. Nhưng mà nửa đường thì bị chặn. Rồi tớ bảo muốn đi vệ sinh, nhân lúc đó leo cửa sổ ra rồi chạy lên phòng giáo viên báo tin. Báo vệ kiểm ra, báo lại cho hiệu trưởng ở nhà vệ sinh có tốp nữ sinh đang đứng canh. Thấy ông ta đứng lên rồi đi thì lúc đó tớ cũng về. Quyết định thả bộ tới một mới gọi xe. Ai ngờ vẫn còn trong sân thì lính của chị ta từ đâu chạy ra tóm tớ. Rồi. Cứ thế cùng nhau thân ái nói chuyện trên sân thượng của trường”

“Sao, cô ta làm gì cậu, nói nghe xem”_cô bạn giáo viên vẻ mặt rất lo lắng, tay cầm tay tác giả, lắc trái lắc phải

Nữ nhân thờ dãi, ngả lưng ra ghế, tay xoay xoay ly nước trước mặt_”Thì lên nói chuyện. Chỉ là trước khi nói chuyện thì bắt tay, vỗ vai vài cái rồi đổ máu. Đổ máu xong thì nói chuyện. Thỏa hiệp xong thì vừa lòng khiên tớ xuống, bỏ ngay chỗ cầu thang. Ai đi qua thấy thương tình thì kêu dừng xe cấp cứu hay đại loại cũng được. Rồi sau đó tớ với người đó thành bạn..chỉ cốt. Cũng không nghĩ tới đã cắt đứt liên lạc bao năm, giờ cô ta lại tìm ra tớ mà mời thiệp. Thật sự cảm thấy có chút rờn rạc ”

Hai cô bạn nghe vậy đều đồng loạt tròn mắt mà nhìn nữ chính_”Bạn chỉ cốt??”

“Nhìn cái gì? Bị đẩy ra nước ngoài lâu rồi. Chắc sắp tới cũng về, có dịp tớ dẫn mấy cậu qua chỗ cậu ta dạo vài vòng”

“Cậu ta?? Là nam hay nữ?? Nghề nghiệp??”

“Nam, làm luật sư sắp tới của cô thứ cao giá nhà tớ”

“Lại chuyện gì sao??”

“Ừ, có vài rắc rối trong kiện tụng. Nó cứ đề lên kiện hết, nhận tiền cũng không chịu im. Cứ vậy liên kiện tới. Giờ bị người ta kiện ngược lại, bởi thêm đồng giấy tờ pháp lý. Luật sư của nó bỏ chạy rồi. Cậu ta cũng muốn về lại đây lập nghiệp, tởn tùy thời thấu người. Dù sao là bạn bè, cậu ta làm sai thì có mắng mỏ được còn làm tốt thì sẽ không phải chi nhiều”

Cô bạn bác sĩ liền đánh vào vai cô bạn giáo viên, đá mắt khinh bỉ nhìn nữ chính_ “Xem cậu ta tính toán cả bạn thân kia”

“Cũng may chúng ta không có gì để cậu ta xài được”_ cô bạn giáo viên tự gạt đầu an ủi, nhìn qua nữ chính đang cười nhếch môi

“... ”

Cô bạn giáo viên vẫn rất hồn nhiên, liền vui vẻ hỏi_ “Cậu nói dạo vài vòng?? Là dạo cái gì??”

“Dạo quanh tòa án”

“... ”

“.... ”

Chợt có một cánh tay gác lên vai nữ nhân, giọng điệu vô cùng bồn chồn_ “Hahaha, lúc em mình đi kiện khi thế trùng trùng thì không đi xem. Đến lúc em mình lâm vào thế túng bị người người kiện thì lại vui vẻ đến xem sao?? Chị hai, có phải chị quá thương em mình rồi không??”

“Không phải đã bảo làm phải có chừng mực à?”

“Đương nhiên có. Số tiền đó tôi thật sự từng cầm trên tay, nhưng trước khi ông ta khởi kiện tôi đã đem gọi lại ông ta theo cách khác. Vậy mà ông ta cứ kiện. Lần này tôi kiện ngược lại tội vu khống cho biết. Cuối cùng số tiền kia cũng về lại tay tôi thôi”

Nữ chính thở dài_ “Từ khi nào đã tính toán nhiều như vậy rồi??”

“.... ”

“Liệu mà làm, sau này có hối hận thì cũng là thừa thôi”

“... ”

Nữ nhân chọc nĩa vào phần thức ăn vừa được nam nhân của mình bung qua, cắn một miếng_ “Chừng nào tới toà??”

“Tháng sau”

“Không vội”

“Chị tìm ra người rồi sao??”

“May mắn”

“Hay ghê nhỉ, nói xem, rốt cục loại người gì mà chị chưa từng quen??”

“Nói nhiều”

“... ”_ cô nhỏ thở dài, chuyển sang ngồi cạnh chị mình, rất không khách khí kéo qua phần ăn của nữ nhân sang cho chính mình.

Nữ chính liền kéo lại chỗ của mình_ “Có tay, có chân, biết đòi thì tự đi mà làm”

“Chị không có làm sao vẫn có ăn hả??”

“Mày xòe ra nam nhân của mày đi rồi muốn ăn gì thì bảo hắn làm”

Cô thứ thở dài, hai tay chống má, trườn dài ra bàn.

Một lát sau, sau khi đã bàn chuyện xong xuôi, ba lão đại mới bỏ lại lò nướng cho người làm, bản thân đến bắt ghế ngồi cạnh nữ nhân của mình

“Này anh nghĩ sau về chuyện đi phượt??”_ cô bạn bác sĩ vui vẻ để anh xã đưa thức ăn tới miệng, sẵn tiện đề nghị.

“Nếu em muốn thì chúng ta cùng đi”

“Không, đi chung với bạn em, anh đi làm chi??”

“Vậy định là khi nào sẽ đi??”

“Cuối tuần”

“Được. Định đi đâu nào??”

Nữ chính ngồi đó không cảm xúc nhìn cô bạn bác sĩ của mình đang chưng ra bộ dáng hồn nhiên, đáng yêu hiếm có.

Cô bạn nhún vai, đưa qua thức ăn cho anh xã của mình_ “Không biết, cứ đi thôi”

“Đi khoảng bao lâu??”

“Không rõ, chán sẽ về”

“Không được”

“Đi được thì ai biết trước được”

Anh xã của cô bạn bác sĩ quay qua nhìn nam nhân nhà nữ chính rồi lại nhìn qua cậu nhỏ của cô bạn giáo viên_ “Nghe nói cậu đã thi vào đại học rồi đúng không??”

“Đúng vậy”

“Có thời gian rảnh chứ??”

Cậu nhỏ liền quay qua nhìn người yêu giáo viên luôn luôn ngây ngô của mình_ “Cô giáo, em định đi được cùng họ sao??”

Cô bạn ngậm nĩa, xoay qua, tròn mắt chớp chớp rồi vui vẻ gật đầu_ “Ừ”

“Tôi đi theo được chứ??”

“Được chứ”

Nữ chính xiết chặt dao nhỏ trong tay, kiềm chế cảm xúc muốn ném_ [Nếu nói tôi là trùm chơi bản thì cậu mới chính là người quản lý của tổ trùm. Đem bán bản thân cùng đồng đội trong ngu ngốc luôn]

Cậu nhỏ nghênh ngang hất mặt sang hai đáng đại nam nhân ngồi trước mặt, tay gõ gõ bàn_ “Tôi được đi theo rồi”

Anh xã của bác sĩ liền ôm vợ vào lòng_ “Cho anh đi theo”

“Đi theo làm gì??”

“Đi chơi với em”

“...”_ cô bạn bác sĩ cảm nĩa, chau mày trầm ngâm, sau đó liền vui vẻ cong mắt, mi anh xã của mình một cái_ “Được”

Nữ chính nhướn mày, khó tin nhìn hai cô bạn của mình, bất giác cũng cắn nĩa, lén lút nhìn qua nam nhân nhà mình thì đã thấy người kia cũng đang nhìn mình

“Em không có đi được đâu”

“Ừ”

Nam nhân vẫn tiếp tục không cảm xúc chống má nhìn nữ chính nhà mình, còn tác giả thì lại nhìn sang em gái bắt đầu đầu mắt ra hiệu cầu cứu bỏ qua không khí màu hồng của hai cặp đôi kia

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Phụ huynh dù là nhân vật phụ nhưng lại luôn nắm vị trí nguy hiểm ở bất cứ đâu. (Trừ ngoại lệ)

“Này, sofa là của tớ, cậu có lăn xuống đất nhanh không thì bảo?” _nữ nhân một bên ôm gối vào lòng, chỉ tay xuống sàn nhà lạnh lẽo, ra hiệu đuổi bạn mình xuống

“Không! Tôi là khách, tôi có quyền”

“Quyền cái beep ấy, mau xuống không thì bảo hả!!!”

“Lại vắng bấy nữa”

“Thì sao, chỉ cần đạt được mục đích thì chuyện gì mà không thể chứ?”

“Thế tớ vẫn không xuống thì cậu định làm gì tiếp đây”

“Nhất định không xuống” _nữ nhân trừng mắt nhìn cô bạn bác sĩ vẫn ngang nhiên nằm đó, thậm chí cũng lười nhìn đến nữ chính cô

“Không”

“Được thôi”

Cô bạn bác sĩ nhướn mày nhìn nữ chính kiên quyết ôm gối, xoay người đi mất. Cô bình thản ngồi dậy, gác chân lên bàn, thoải mái xem chương trình phim truyện mà cô bạn giáo viên vừa mở

“Phim gì vậy??”

“Không nhớ nổi tên”

“Phim bộ sao??”

“Ừ”

“Nói về cái gì??”

“...” _cô bạn giáo viên ngồi dưới thảm, đối diện với tivi khẽ nghiêng đầu suy nghĩ_ “Nghe bảo là chính kịch rồi gì nữa tớ không nhớ”

Cô bạn giáo viên rất ngạc nhiên, liền ôm gối dậy, ngồi thẳng người_ “Cậu từ khi nào xem thể loại này??”

Cô bạn giáo viên vẽ mặt bí ẩn, sảo thâm quay đầu nhìn cô bạn bác sĩ_ “Tớ bị ép”

“...” _cô bạn bác sĩ bậm môi, xòe tay_ “Để tớ”

Cô bạn cầm chắc vào tay điều khiển thông minh, sau đó giờ ra tay kia bắt đầu chọn vào kênh mình thích_ Chuyên kênh y học_ rồi nhìn sang cô bạn vẫn ngồi dưới đất_ “Cậu xem thứ này được không??”

“Được chứ, ngày nào cũng xem. Hôm nay tới đây cứ sợ sẽ bỏ lỡ”

“Vậy là được rồi”

Một lát sau, nữ chính vui vẻ kéo lét đất theo hai tấm chân dầy, một tay ôm hai gối đi ra. Quăng hết xuống một bên thảm, sau đó mỉm cười nhìn qua tivi thì ngay lập tức, khuôn mặt liền trở về trạng thái không cảm xúc.

Nhanh chóng lia mắt, nhích người chạy đi tìm điều khiển. Ngay lúc tầm mắt dừng đến hai người bạn ngồi kia thì nữ bác sĩ lại vui vẻ lắc lư điều khiển trong tay. Nữ nhân bậm môi, lại chạy đi mất.

Lát sau trở ra tay ôm theo thêm một chiếc laptop cùng đĩa đầy ụ bánh quy, tự mình dàn trải chặn gối, tự mình lui vào một góc, tự mình mua vui cho chính mình.

Phía bên kia, hai cô bạn cũng rất thoải mái kéo ra chăn, gối từ ngăn tủ dưới ghế cho riêng bản thân mình, mỗi người một sofa, thoải mái nằm dài.

Ba nam nhân kia vẫn như cũ, ăn uống xong thì ngay lập tức chia hai phe, một nam, một nữ tách nhau ra hai hướng. Một nhóm trên lầu, một nhóm dưới lầu.

Lúc này cô thứ cũng cầm theo ly sữa, thông thả bước ra cùng laptop cặp một bên tay

“Chị hai, đánh vài ván không??”

“Không”

“Sao vậy? Coi phim gì vậy??”

“Muốn xem à??”

Cô thứ mang vẻ mặt có chút tò mò đến ngồi cạnh chị mình, nhướn mày, mở máy_ “Hay thì xem”

Nữ nhân vẻ mặt tràn đầy hoài nghi nhìn sang em gái mình, sau đó vẫn quyết định chăm chú nhìn vào màn hình, không nghĩ quan tâm em gái thêm vài giây nữa

“Sao vậy??”

“Mày không có kiên nhẫn đâu”

“Cái này tôi nói chị mới đúng”

“Biết rồi, cắt chỗ khác đi”

“Đánh với tôi vài ván xem”

“Mệt”

“Đánh không thì bảo?”

“Không!”

“Sao nay ngoan vậy?”

“Đếm tới ba không cắt thì tôi nay ra ngoài cấm trại.”

“Nè, đánh với tôi vài ván đi”

“Không là không, để chị mày coi phim”

“Tôi còn không bằng phim của chị à??”

“Mày còn không bằng dòng cảm ơn cuối phim vốn không ai thèm coi tới”

“...”_ cô nhỏ đảo mắt, cắn môi_ “Tôi méc mẹ nè”

(Giờ tôi mới nhận ra, con cái nhà này có một chiêu cố định hà_ “Méc mẹ nè”)

Nữ nhân nghe được câu đe dọa liền cười nửa miệng, tà ác nhìn sang em gái_ “Chị đây cũng sẽ méc mẹ nè”

Cô thứ bị hăm dọa ngược chỉ có thể cắn môi, chau mày nhìn chị gái cố chấp với bộ phim truyền hình dài tập kia, chỉ có thể ngồi bên cạnh, mở điện thoại chị gái mình.

Hai tiếng sau, tức hai giờ sáng, trong phòng khách, mỗi người chiếm một vị trí riêng, một tư thế riêng trải dài khắp phòng khách. Tạo ra cảnh tượng nhìn đâu cũng thấy được xác chết rải rác bởi vì kéo chăn che kín mặt, chỉ chừa ra mớ tóc của mình, trông rất kinh hoàng.

~~~~~

“Áy da, cuối cùng cũng được về tới nhà nha. Đúng là không ở đâu khỏe bằng ở nhà cả”_ mẹ của nữ chính vừa về đến nhà liền vui vẻ vươn vai bước vào, không nhanh không chậm nhìn qua phòng khách, đi tới đá đá vào một người nằm dưới đất, đang được chăn che kín toàn thân

Trong lúc đó thì ba, mẹ nam nhân lại kéo nhau lên lầu hai tìm gì đó. Chỉ có vợ chồng viện trưởng đang cố bám víu vào lão quản gia hỏi xem tiểu bảo bối của mình rốt cục đang ở địa phương nào.

Người nằm đó sau khi bị gọi dậy, vẻ mặt khó chịu như vừa bị con nợ quỳ tiền mà ngồi dậy, nhìn lên mẹ cao quý đang đứng chống hông, chân vịn đá đá vào móng mình, lại chau mày nhìn qua bên kia, ba từ lúc vào nhà liền tìm đến ghế sofa, bày ra bộ dáng chủ nhà

“Sao lại ngủ dưới đây??”

Cô thứ thở dài, rồi hít sâu vào vươn vai một cái tiện thể nhìn quanh. Vừa đưa mắt nhìn sang bên cạnh thì liền giật mình nhìn hết một lượt phòng khách sạch sẽ chỉ có mỗi mình cô thứ là bù xù, liền đến ôm chân mẹ mình_ “Mẹ à, con bị ức hiếp. Hãy giành lại công lý cho con đi”

“Sao nào??”

“...”_ cô thứ cúi đầu, có chút khó khăn. Sau đó nhìn mẹ, chớp mắt, vẻ mặt như hoa_ “Con cũng không biết tại sao mình lại ngủ ở phòng khách

đâu. Có khi nào chị hai quăng con xuống đây không??”

Mẹ liền cười nửa miệng_”Con nghĩ chị con rảnh đến như vậy sao??”

“Biết sao được, mẹ xem đi, đồ trong nhà...”_nói đến nửa chừng, cô thứ cảm thấy mình khớp bánh răng chỗ nào đó, liền lén lút nhìn qua ba. Lại thấy ba đang chống má, nghiêng đầu nhìn mình, cô thứ liền nhìn lên mẹ_”Mẹ, con yêu mẹ nhiều lắm. Thiết!!”

~~~~~

Mười giờ sáng.

Nữ chính vừa ngáp dài, rùng mình một cái bước xuống lầu, mắt một nhắm một mở bước xuống, theo như thói quen liền tạt qua phòng bếp.

Nữ nhân đứng sững ở cửa nhà bếp được ba giây, sau đó lại rùng mình lần nữa, hít mũi một cái, đi đến tủ lạnh, thò dài một hơi rồi mới mở tủ lạnh_”Mọi người sáng vui vẻ”

(Thì ra...con nhà giàu là thế này sao??)

“Con gái, mau đến ăn cùng mẹ nào”_mẹ của nam nhân ngồi bên cạnh ông xã, vui vẻ hướng nữ nhân kêu gọi

Nữ nhân xoay ra cùng ly sữa, đến ngồi bên cạnh bà_”Vâng, cảm ơn mẹ”_sau đó vươn người, thấy qua usb hình hộp đàn, bên trong là cây guitar sang nam nhân ở đối diện đang ngồi cạnh ba của nữ chính_”Của anh đó”

Nam nhân nhận lấy, cũng không cất vào, chỉ kéo sang bên cạnh đĩa ăn rồi để yên đó, yên lặng tiếp tục phân ăn của mình.

“Hình như viện trưởng cùng tên mafia họ Trương kia đã giúp đỡ ta rất nhiều trong lúc đó đúng không??”_nữ nhân thoải mái ăn phần của mình, đang đưa chân nhìn sang ba mình, rồi lại nhìn nam nhân chờ một trong hai trả lời

Nam nhân buông nĩa, cầm lên usb bỏ vào túi quần_”Đúng vậy. Bởi việc điều ngoài dự tính nên chỉ tập trung vào giải quyết ổn thỏa vấn đề giấy tờ cùng với vài việc ở công ty”

“Thì ra là vậy”

“Sao vậy??”_ba của nữ nhân nhướn mày hỏi khi thấy con gái bỗng dưng chán nản

“Nếu như theo bình thường thì chắc ông ta cùng gia đình sẽ ở lại ăn cùng chúng ta”_nữ nhân vươn tay định kéo qua đĩa trái cây nhưng nửa chừng thì lại nghĩ không muốn lấy nữa

Nam nhân thông thả đặt xuống nĩa cùng dao_”Ông ấy bảo có việc bận, vừa đến đã ôm theo đứa nhỏ cùng vợ rồi đi rồi”

“Dạo này thấy mệt mỏi ghê”_nữ chính lại thò dài, đưa mắt nhìn quanh bàn, như bình thường liền phản ứng_” Ờ, con nhỏ sinh sau bảy năm kia đâu rồi??”

“...”_bỗng nhiên nguyên bàn ăn đều đồng loạt chìm trong yên lặng

“Ba, ba làm gì nó rồi??”_nữ nhân vẻ mặt vô cùng hào hứng hướng ba mình vui vẻ hỏi

Cô nhướn mày, cảm giác ba mình sẽ không trả lời câu hỏi hiển nhiên kia liền quay ra hỏi quản gia Thịnh phía sau. Nhưng chưa kịp hỏi thì lại nghe thấy tiếng đập bàn mạnh mẽ vang lên. Nữ nhân giật mình quay lại nhìn ba gương mặt lúc nào cũng có nét cười nhưng lúc này lại rất nghiêm túc. Bất chợt thấy một dáng người, liền nhanh chóng đưa mắt nhìn đến cửa ra vào phòng ăn.

Nữ nhân muốn tại lúc này bản thân có thể lặn xuống biển nhưng sự thật lại luôn rất đáng cay.

Người ta nói, lúc tỉnh dậy, con người vẫn chưa thể tìm được sự tỉnh táo cùng máu lưu thông đều đặn như bình thường, sẽ ở trạng thái lơ đãng một lúc. Và nữ chính cũng thế. Chỉ là thời gian lơ đãng lại nhiều hơn người bình thường một ít.

Nữ nhân không thêm nghĩ đến lý do tại sao bạn bè mình từ đêm qua đến lúc này cũng không thấy đâu, gia nhân một mực yên lặng, nhẹ nhàng làm việc mà không vui vẻ trò chuyện vặt như ngày thường. Trong phòng ăn thì không khí như bị bóp nghẹt, nghiêm túc đúng chuẩn của gia đình nhà giàu không tình cảm.

Và giờ, nữ chính mới thật sự thông suốt.

Chỉ là không kiềm nổi ngạc nhiên, vội đứng bật dậy, tay để trên bàn không cẩn thận kéo theo ly sữa vẫn còn một nửa hắt văng xuống đất. Liền có chút khấn trương nhìn người vẫn đứng ở cửa ra vào kia, kéo tóc, cúi người_”Con xin lỗi”

Sau đó cúi người tự mình thu hết mảnh vỡ kia, loay hoay một hồi thì mới dọn dẹp xong. Lau tay ướt vào vạt áo, rất cẩn thận đi đến gần người đứng ở cửa ra vào, rất nhỏ nhẹ nói_”Con chào bà, bà nội. Bà vào ăn trưa cùng nhé”

Nữ nhân mỉm cười nhẹ nhàng, vươn tay định đỡ một bên tay của lão bà thì lại bị né tránh, giọng điệu không mấy thiện cảm_”Đi ra, đừng có đến gần ta, thật không phép tắc”_rồi bà chậm rãi chống gậy đi vào, ngồi vào vị trí đầu tiên trên bàn ăn dài kia với mọi người đang yên lặng, ngồi thẳng lưng cùng vẻ mặt không cảm xúc

Nữ nhân thở dài, nhu nhu trán đau nhứt, dứt khoát xoay người rời đi, chạy thẳng lên phòng, vớ ngay điện thoại

“Đang ở đâu??”

cô thứ bên kia giọng điệu vô cùng khó chịu

“Được rồi, ở đó luôn đi”

Nữ chính không muốn dài dòng, liền ngắt điện thoại. Lại đi nhanh đến cửa, mở ra thật khẽ, lén lút ngó ra ngoài, ngoắc đến một nữ hầu, hỏi nhỏ_”Lão phu nhân đến khi nào??”

“Tám giờ ạ”

“Sao lại đến?? Có biết không??”

“Thưa, bảo là muốn gặp cô Thanh ạ”

Nghe đến đây, cô không khỏi thở dài, vươn tay vỗ vai nữ hầu_”Làm việc cẩn thận một chút, đi đi”

~~~~~

“Ba với mẹ đều đi cả rồi sao??”_nữ chính dừng chân trước cửa, nhìn qua nam nhân của mình bên cạnh

“Ừ”

Nữ nhân thở dài, vươn tay cầm tay nắm cửa, nhưn mày nhìn qua nam nhân, nhếch môi hứng thú hỏi_”Sao anh còn ở đây?? Định trốn việc à?”

“Cho em năm phút”

“Đây là lần gặp bà đầu tiên trong năm mới đó”

“Mười phút”

“Không đủ đâu”

“Nửa tiếng”

“Anh định đứng chờ luôn à?? Sẽ lâu lắm đó”

“...”

“Sẽ muộn giờ làm thiệt đó!!”

“...”

“Vậy anh có đem theo băng dán không??”

Nam nhân im lặng gật đầu, nữ nhân vẫn nhìn anh cười cười

“Được rồi, nửa tiếng. Tùy vận hên xui vậy”

Tại phòng khách khác của nhà chính, lão phu nhân đoan đoan chính chính ngồi ngay ngắn một chỗ. Nữ chính bước vào, thở dài một hơi, chọn tư thế thoải mái nhất, thong thả nhất của mình đứng trước lão bà đứng đầu của gia tộc

“Chào bà, gọi cháu có chuyện gì sao??”

“Không nghĩ đã lâu không gặp ngay cả một chút kính trọng cũng không để trong mắt sao??”

“Nào có. Cháu luôn mặc định là người cao tuổi đều sẽ rất hiền lành, tốt bụng, thật lòng và luôn tôn trọng họ. Đương nhiên, bà cũng rất hiền và rất tốt. Chỉ là người được nhận không phải con”_nữ nhân thở dài, chớp mắt, cười nhẹ với lão phu nhân_” Bà đừng nghĩ tìm con Thanh nữa”

“Đừng tưởng lão đây không biết mày giấu nó trong trường quần đội!”

“Thì sao?? Làm gì tiếp?? Dù cho bà nội xuất thân từ dòng dõi thương nhân nổi tiếng nhưng không phải ông nội cũng xuất thân từ môi trường quần đội lấy lòng ra sao?? Như vậy có gì không tốt??”

“Im miệng!”

Nữ nhân hạ giọng, ánh mắt có chút nài nỉ hướng lão bà_ “Năm nay con cũng đã hai mươi lăm, đã không cần câu nệ như trước nhỉ?? Xin phép bà nội”_ nữ nhân khẽ cúi người, sau đó vẽ mặt như hoa nở, mỉm cười híp mắt nhìn người trước mắt_ “Nghe nói bà vừa tìm được con trai của bác hai. Bà nội à, xin bà đừng đưa cậu ta về. Đây là thật lòng”

Nghe được câu này, lão bà liền giậm mạnh gậy xuống nền nhà, găng giọng_ “Đừng nghĩ bản thân cô sẽ nắm mãi quyền hành nhà này trong tay”

“Cần gì phải nắm. Trước giờ từ khi nào con đã nắm đâu. Quyền hành vẫn trong tay bà thôi. Con cũng chưa từng làm gì cả. Chỉ là bà nội đã nghĩ quá nhiều thôi”_ nữ nhân thờ dãi, đưa mắt nhìn lên trần nhà, rồi lại một vòng quanh căn phòng khách lạnh lẽo_ “Con nghe nói, cậu ta hiện tại đã có vợ, cũng đã sinh cho bà một đứa cháu trai rồi nhỉ??”

“Cô đã làm gì nó!”

Nữ nhân bật cười, vẽ mặt trào phúng nhưng rất nhanh liền bày ra bộ mặt lười nhát, chống tay ngồi xếp bằng xuống nền nhà_ “Trên đời này, người khiến con sợ từ tâm thần cho tới xương cốt cũng chỉ có bà. Vừa nghe đến liền đã cảm thấy sợ hãi, vừa thấy thì trong lòng liền bất an. Thật sự này giờ nói chuyện đã đồn hết sức nên xin bà cho con ngồi nghỉ nhé”

Bất chấp giọng điệu bình thản của cháu gái, lão bà vẫn một mực tức giận, giậm chân_ “Lại định giờ trò gì hả!?”

“Biết sao tôi sợ bà không??”_ nữ nhân nghiêng mặt, nhìn lên lão phu nhân kia, hiện tại bản thân đã thấy có chút mệt mỏi, lau qua lớp mồ hôi mịn nhỏ trên trán, giọng nói thật nhẹ mà tha thiết_ “Tôi có nhiều tính xấu. Nhưng có một tính xấu sẽ cho lão phu nhân biết. Nếu tôi nghĩ người đó là người thân, dù cho họ đối với tôi xấu đến đâu, tôi cũng vẫn sẽ cố mà lấy lòng. Nhưng hiện tại tôi rất mệt mỏi. Giờ bà nội có muốn động đến con Thanh cũng đã không thể. Tôi cũng lười quản tiếp, cũng lười đóng kịch. Lão phu nhân à, năm đó sao không giết tôi luôn cho rồi?? Nói nghe xem. Bà không nữ đúng không”

Lão phu nhân nghe nói liền trợn trừng mắt, không tin nổi nhìn nữ nhân đang ngồi đó, hít thở thật sâu, rất nhanh liền trở lại bộ dạng nghiêm túc ban đầu, chỉ là trong giọng nói đã chứa chứa khó khăn, uy hiếp_ “Đã biết đến đâu??”

“Biết rất nhiều. Bà nội à, mệt không??”

“Lúc cô được sinh ra, ta chính là không nên để cô tồn tại. Không, phải giết cả người đàn bà đã sinh ra cô. Chính vì nó, nó chính là nỗi ô nhục của gia tộc này”_ lão bà xiết chặt đầu gậy trong tay, vẽ mặt chán ghét nhìn xuống nữ chính

Nữ nhân thờ dãi_ “Bà nội, hiện tại muốn làm cũng được. Hai mạng đổi bốn mạng. Bà là người đi cuối cùng, sẽ được tận mắt nhìn rõ mọi thứ”

Lão bà không kiềm nổi, run rẩy nhìn chằm chằm nữ nhân

“Bà nội. Ông nội cũng một tay bà đây ngã. Bác hai biết được nên giả điên nhờ ba che đỡ mà trốn đi. Không nghĩ tới bà nội không nương tay cho bác hai. Cuối cùng tất cả cũng chỉ là hiểu lầm do người thứ ba tạo ra. Giờ bà nội nghĩ chuộc tội với cháu trai, với cháu trai kia bằng mạng người khác tiếp à??”

Không chờ lão bà nói tiếp, nữ nhân lại một lần nữa thờ dãi_ “Tôi biết bà ngay từ đầu đã không chấp nhận mẹ tôi. Người bình thường còn lắm mưu nhiều kế thì người giàu chỉ có hơn chứ không thể thua đâu nhỉ. Thậm chí còn là kẻ sách có đầu tư mạnh là đằng khác. Tôi ra đời lại là si nhục thứ hai của dòng họ. Nhưng ai bảo, ba tôi làm tài làm chi. Đúng không. Không những bảo vệ an toàn cho gia đình mà còn che lấp tội trạng cho bà. Ông ấy thật sự coi bà là mẹ”

Nữ nhân nói tới đây liền cười nhếch môi nhìn vẽ mặt sững sờ của lão bà_ “Sao, chuyện tráo con là chuyện thường xảy ra nhất là trong giới nhà giàu các người mà đúng không? Nhưng tiếc thay, đến lúc phát hiện thì đã quá muộn rồi. Chồng mất, con trai ruột bị đối xử như ngoại nhân, thậm chí còn được coi là con của kẻ thù cho tới chết và con trai của nữ nhân thứ ba lại được bà nội dâng lên mọi thứ. Cứ như tu hú áy nhỉ?? Haha”

‘Bốp’

Ly thủy tinh được ném qua, nữ nhân không nghĩ trúng nên chỉ nhưn mày nhìn chiếc ly kia bay tới và đáp thẳng vào trán mình

“Au”_ nữ chính ngay lập tức đưa tay lên sờ trán, mắt trái cũng theo phản xạ, tự động nhắm.

Đưa tay xuống xem thử liền rất bình thản quệt tay vào áo, rút ra khăn tay, lão đảo đứng lên_ “Lại chảy máu rồi. Lão bà à, nhất hóa tam, ba lần đều trúng ngay một chỗ. Hay”

“Cái giá của việc đe dọa ta không phải chỉ bấy nhiêu đâu!”

Nữ chính hít mắt nhìn người phụ nữ lớn tuổi trước mắt, hai tay buông thõng, nở nụ cười ngạo nghễ_”Bà nội, mọi chuyện bà làm, tôi đều biết rõ. Việc bốn năm trước lúc bà biết rõ mọi chuyện rồi định giết ba tôi nhưng không thành. Ba năm nay bà cố bằng mọi cách giết mẹ hoặc Thanh hoặc tôi. Cẩn thận một chút. Tuổi cao, sức yếu, đã đến lúc hưởng niềm vui con cháu quây quần, bình yên, thanh thản sống qua từng ngày bà nội ạ”

“Tôi không phải chủ của gia tộc này. Cũng chưa từng muốn đứng vào vị trí đó. Nó mang đến cho tôi quá nhiều bất lợi. Người kinh doanh không thích thế. Thậm chí sau khi tôi đã báo mình chết thì có lẽ xui xẻo vẫn đi theo sau nhỉ? Chỉ đơn giản tôi là người giữ ghế. Bà nội. Tôi vẫn chưa an tâm với bà cho nên Dương Minh Thanh kia vẫn chưa được ngồi vào chỗ của chủ gia tộc đâu. Đừng lo. Nếu thích, tôi và bà cùng đấu. Bà nội thắng, tôi sẽ cho mượn ghế”

Nữ nhân mỉm cười, khẽ nghiêng người chào, rất bình thản xoay người, đến gần cửa, định đưa tay mở nhưng lại dừng, ngẩng đầu nhìn cánh cửa cao ngều được khắc họa tiết tinh xảo trước mặt_”Mẹ tôi và ba đều kính trọng bà, sợ bà. Còn Thanh, nó luôn hỏi tôi sao không cho nó gặp bà nội. Nó nói bà rất tốt mà, thậm chí còn cười với nó. Tôi nghĩ chắc nó tưởng tượng thôi. Ít nhất thì tôi biết ba mình biết bản thân ông ấy không phải con ruột của bà nên luôn cố gắng để...Thôi, này tôi nói không được. Biết khi nào thì tôi không rõ. Nhưng tôi có một chủ ý cho bà. Chuyện bà muốn mạng gia đình tôi, họ không biết đâu. Vậy thôi. Mấy năm cuối đời là do bà nội chọn. Con người luôn có tự do mà. Dù là phương án nào, tôi cũng đều sẵn sàng chấp nhận được”

Vươn tay định gạt tay nắm cửa thì điện thoại lại rung lên, lật ngược khăn tay dùng mặt sạch mà gạt tay nắm, tay kia cầm ra điện thoại, nhận cuộc gọi

“Mẹ”

Cánh cửa sau lưng đóng lại cùng cái giật mình thất thần của lão bà mà nữ nhân không biết được.

Nam nhân nghe tiếng cửa mở liền nhìn qua thì thấy nữ nhân của mình chảy máu, nhanh chóng gọi người mang hộp cứu thương qua

_giọng nói vô cùng lo lắng, lại có chút vội vã của người mẹ

Nữ nhân cười mỉa, khoanh chân ngồi xuống nền nhà ngay trước cửa ra vào_”Hai người chạy đi trốn kháng chiến vậy mà vẫn còn muốn biết thông tin nội chiến à. Tin mật, không bật mí. Chỉ là chiến sĩ năm xưa lại đổ máu như ba năm trước, y chỗ luôn”

_người phụ nữ kia giọng đầy lo lắng nhưng giọng nói phát ra lại không có giảm. Điều đó chứng tỏ một điều. Ba của nữ nhân cũng đang áp tai hoặc ngồi ngay bên cạnh

“Không sao đâu, con có đồng đội ở hậu phương. Dù không lâm trận nhưng luôn chuẩn bị hậu sự. Đừng lo hahahaha. A đau, nhẹ một chút đi chứ. Mềm mỏng để hư hỏng lắm đó!”

<O, tiểu đồng chí Dương vẫn còn ở đó sao?? Kì vậy!!>

“Vâng”

“....”_nữ chính nhìn điện thoại bị dừng cuộc gọi của mình, chép miệng cất lại vào túi, rồi lại nhìn nam nhân đang chăm chỉ dán băng dán lên trán mình_”Này Dương tiểu đồng chí”

“....”

“Anh lừa ba mẹ đi hả??”

“Sao??”

“Cả hai bên”

“Không lừa”

“....”_nữ chính mỉm môi_”Thật sự chạy lấy người sao??”

“....”

Thấy nam nhân đã băng lại vết thương cho mình xong, lại đang cất lại dụng cụ vào hộp thuốc thì liền kéo áo người trước mặt, chờ nam nhân nhìn qua mình thì mới dang ra hai tay_”Dương tiểu đồng chí, ôm một cái cho đỡ buồn xem nào”

Nam nhân vẫn vẻ mặt không biểu cảm, xoay qua kéo nữ nhân vào lòng rồi ôm, gác cằm lên vai, tay vỗ vỗ lưng người trong lòng.

Nữ chính thở dài cũng vỗ vỗ lưng nam nhân_”Kháng chiến có vẻ ngày càng mù mịt rồi. Chẳng biết đến khi nào mới xong đây. Chán chết

được”

Nam nhân canh ngay thời điểm, rất bình tĩnh, rất nghiêm túc nhìn vào mắt người trong lòng_ “Cười anh đi”

Nữ nhân vẽ mặt chai lý nhìn nam nhân của mình_”Không”

“... ”

“Dương đồng chí, mau đi làm đi”

“Em làm gì??”

Nữ nhân chống tay vào vai nam nhân, đứng lên, hạ mắt nhìn anh, nhếch môi_ “Đi tìm đồng bọn mua vui”

Nam nhân đứng lên, từ trên nhìn xuống nữ nhân trước mặt_ “Anh đưa em đi”

“Thế anh sẽ đón em??”

“Ừ”

“Thôi, ở bụi”

“Không được”

“Về nhà không vui đâu. Ba mẹ thế nào cũng chạy qua nước khác rồi. Về nhà làm gì nữa”

“Nhà anh”

“Không có ba mẹ nuôi thì qua nhà anh có gì vui??”

“.... ”

“Mua cá đi liền qua. A, còn có bẻ cá nữa”

“.... ”

“Thấy chưa”

Nam nhân thấy nữ nhân bĩu môi quay đi thì liền mở lời_ “Mấy con??”

“.... ”_nữ nhân xòe tay đếm đếm, gãi gãi đầu_”Một”

“..... ”

“Sao??”

“Không thành vấn đề”

Nữ nhân haha cười, xoay người bước đi cùng nam nhân

Trên xe, nữ nhân lấy điện thoại ra soi gương mặt mình, nhìn qua nam nhân đang khởi động xe bên cạnh

“Em không nghĩ bà ấy ném trứng đâu”

“Đã trúng”

“Thế mới nói, rõ chán”

“Sao không tránh??”

“Em không nghĩ bà ấy sẽ ném trứng. Thiệt”_nữ nhân vui vẻ mở ra một túi xanh nhỏ, cầm ra một thứ hình ống, bắt đầu quắn tóc mình vào trong đó

Nam nhân nhìn qua liền không khỏi buồn cười, nhướn mày nhìn nữ nhân lóng ngóng quắn tóc_”Ai mua cho em??”

“Là Quỳnh, giáo viên tâm lý ấy. Nhỏ bảo nhỏ làm tóc thành lộn bồng vật này. Có làm thử cho em. Rất thần kì đó nha. Xem này”_nữ nhân vui vẻ tháo ra lộn tóc mỏng mới vừa quắn của mình ra, thấy nó thành lộn một cách yếu ớt liền mang ra vẽ mặt tạo được thành tụ lớn nhìn nam nhân_”Ghê chưa!!”

“....”_nam nhân chỉ cười mỉm, tiếp tục tập trung lái xe, cứ một lúc lại nhìn qua nữ nhân bên cạnh đang vui vẻ quăn tít tóc của mình.

Lúc đến công ty làm việc, nam nhân bắt giắc nhớ lại về mặt kia cứ thì sẽ liền cười vu vơ một mình.

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Hộp mắt đại gia đình

Cuốn nhật kí này đã được viết rất nhiều vậy mà bản thân vẫn chưa giới thiệu rõ.

Được rồi, hôm nay làm một chương lắm nhảm không chịu nổi đi.

Xin chào, sau đây tôi sẽ giới thiệu cho các bạn biết về sơ đồ chung của gia đình tôi. Chỉ gia đình tôi thôi nhé, không có bao gồm họ hàng tôi đâu.

Theo như tiêu chí thì tôi sẽ lắm nhảm bằng mọi cách để có thể đủ hơn bốn ngàn chữ. Nói thì ghê lắm chứ xèo xèo là hết rồi. Tôi nghĩ thế.

Dù sao thì tính cách của tôi cũng được thừa hưởng, tinh luyện qua nhiều mặt trận nên có chút quái..lạ. Cho nên vẫn mong mọi người và bản thân tôi kiên trì một chút.

Trong gia tộc họ Dương này có ba người con trai. Bác cả bởi một vài lý do nào đó đã chỉ còn là tấm ảnh trong gia phả. Bác hai hiện tại đang có một gia đình được xem như là náo nhiệt vô cùng với hai cô con gái là Dương Minh Thùy và Dương Minh Thanh.

Tôi cũng thích chị Thùy lắm, ngưỡng mộ ở sức tung hoành, sát phạt không ngừng nghỉ một giây phút nào của chị ấy. Nhưng ngặt nỗi, tôi chỉ có thể xem chị ấy như một trưởng bối chứ không thể là chị họ được.

Thiệt.

Khoảng cách địa cầu và sao hỏa luôn rất xa.

Ấy da, đã hứa không được kể chuyện bà con dòng họ mà giờ lòi ra rồi. Cáo lỗi, cáo lỗi.

Ừm, để đếm xem. Tôi là con của người con trai thứ ba của gia tộc họ Dương này. Vâng, ba tôi đứng thứ ba.

Gia tộc họ Dương kinh doanh ở khá nhiều hạng mục. Tôi có lúc nghĩ, nếu bác cả còn sống thì có phải hay không gia tộc này sẽ từ chính trị, đi tới kinh doanh rồi chạy hẫng luôn sang mặt trận ngầm không. Một sự liên thông thật khủng khiếp.

Mà nói cho cùng, anh trời ấy mà, anh ấy công bằng ghê lắm. Đến tôi còn phải bái phục. Có lúc còn muốn trái chiều, bày nhang đèn, kẹo bánh ra khấn thần, lạy phật.

Ôi, sao anh linh thiêng thế!!

Bà nội là thương nhân, nhưng ông nội lại là quân nhân. Vâng cũng cùng chữ nhân nhưng mà lại ở hai thái cực quá mức đối lập nhau.

Mọi người nghĩ xem. Từ cổ chí kim, thương nhân luôn được mệnh danh là tính toán như thần, liệu việc như tiên, toan tính như ác quỷ. Họ được ‘anh trời’ phú cho bộ óc tính kế vô hạn độ, sự quan sát nhạy bén khiến người cùng dây thanh quản và giọng nói thu phục nhân tâm lý tính của khách hàng. Dù bạn thân tàn ma dại chỉ cần bạn có đủ yếu tố trên thì chắc chắn anh trời tạo ra bạn để làm trùm gian thương hoặc đại loại mấy thứ tương tự rồi đó. Chúc mừng a.

Còn quân nhân, nói trắng là khác biệt so với thương nhân ở chỗ người chuyên phát huy não bộ, người chuyên sử dụng tay chân. Ở tùy cấp độ mà não bộ, sự mưu tính của quân nhân cũng khác. Nhưng mà chỉ đứng với hiện tại.

Chỉ khi xưa...ây, tự nhiên nói ra thì trong não bộ thần thánh của tôi lại xuất hiện nhiều lý do phản biện. Nếu tính tới mấy vị tướng quân trong doanh, vừa biết dùng người, dùng mưu lại có sức đánh trận thì cũng không hẳn. Mà lại nói ở mặt khác cho một ví dụ cụ thể thì cũng có kha khá vị anh hùng...ờ, ở đâu thì tôi nghĩ ra rất nhiều nhưng không nên viết vắn tắt hơn.

Họ là loài sinh vật có tứ chi và sức khỏe hoàn thiện. Nhưng được cái, cả IQ hay EQ của họ đều thấp ở mức thần kì diệu.

Thiệt. Nói chứ điều tôi nói chỉ là mặt phẩn diện. Dù mấy hôm trước có xem một bộ của chị Thùy đưa thì đúng như tôi thấy. Tứ chi và não bộ, hai mặt tách biệt. Não bộ luôn thắng cơ bắp. Nhưng được cái não lúc nào cũng chết trước tứ chi. Chết đau chết đớn là đằng khác.

Ôi, thâm thấu tâm can.

Nhưng mà xét cho cùng. Đấu trí thì thua người dùng mưu còn đấu sức thì thua...người dùng tứ chi!!

Thế thôi. Nhiều từ nhiều ngữ quá, đọc đâm ra quao. Cứ lấy đại một chữ tương tự phan vào đi.

Trở lại chủ đề sự khác biệt giữa nã là cơ, theo tôi thấy thì khác nhau cho lắm thì cũng có chung một loại điểm chung chí mạng

Lì. Tôi nói thế thôi, chứ theo cách văn hoa, ong bướm thì dùng từ ờ... kiên cường, cần cù, gan góc, hay dai như đĩa 'đôi' thì cũng thế thôi.

Lì. Chính nó. Một từ mà biểu thị được mọi thứ, mọi cảm xúc. Quá hàm súc tích rồi. Hahaha.

Giải thích hay quá chứ gì. Tôi biết mà. Từ ngôn từ cho tới suy nghĩ và hành động của tôi đều khiến người người ngưỡng mộ, nhà nhà khen hay mà...hahaha.

Mà...đĩa đôi với đĩa không đôi hay đĩa lưng lửng khác nhau chỗ nào nhé?? Không phải cuối cùng cũng là hút máu sao??? Răng mô chi rĩa ah, từ ngữ thật quá phong phú đi.

Quay lại chuyện cũ.

Không biết bằng sự thần kì của tạo hóa, sự uốn nắn linh hoạt của đáng tối cao, sự lồng ghép trái ngang của thần tình ái hay ông tơ bà nguyệt hoặc sự chỉ hông mà...ông nội cười bà nội.

Thế thôi, hiển nhiên quá mà. Dài dòng mệt lóm người ời.

Tôi hiểu, tôi thông minh quá mà.

Tôi biết, nhắc tới ông nội làm quân nhân chắc mấy đồng chí nghĩ ông ấy chắc hẳn là chức cao vọng trọng mà. Cái đó thì là đương nhiên rồi. Sự thật rành rành, kẻ hoàng tráng vậy mà.

Ông nội tôi làm lính.

Chức quyền không, gia thế không, gia đình cũng mất. Nghe chị Thùy kể lại và dưới sự im lặng của mọi người trong gia đình thì tôi mới biết được rằng. Ông nội là do quá...òm, túng nên mới vào quân đội.

Bởi tôi mới đề cập. Chính định mệnh diệu kì đã giúp ông nội đến gần bà nội. Kéo hai người đến gần nhau hơn và 'Close up' hân hạnh tài trợ chương trình này.

Cũng dưới sự kể chuyện của chị Thùy, tôi mới biết rằng. Bà nội tốt lắm. Cười thêm cho ông hai người vợ để...òm, mở rộng thị trường, tăng trưởng cổ phiếu, đầu thu, chi đều rộng mở (0.0!!).

Rồi ông nội lên hình, nằm mãi trong gia phả. Sau đó vì lí do nào đó mà bác cả cũng vào chung với ông nội, nằm đó và chìm trong im lặng cùng cuốn gia phả. Chị Thùy được lên làm người đứng đầu dòng họ. Tất nhiên phản đối cũng chỉ có bà nội. Bởi vì bà đưa cho bác hai, bác hai ngồi được vài năm liền thấy qua cho chị.

Tôi có lần thắc mắc với người trong nhà. Dù chị Thùy là con trưởng của bác hai nhưng vẫn còn ba tôi hay các anh trai tôi, họ đều lớn hơn, kinh nghiệm cũng nhiều vậy mà khi chị lên thì chẳng ai lên tiếng phản đối cả. Họ hàng xa nữa thì xem như...đẹp quách đi.

Tôi không có ý tranh giành, đây chỉ đơn giản là sự thắc mắc của một đứa nhỏ mà không ai thèm đôi lời giải đáp cho đứa bé tội nghiệp là tôi đây thôi.

Tôi nhỏ hơn chị Thanh một tuổi. Chị Thanh là em gái ruột của chị Thùy, cũng là con thứ của bác hai. Chị ấy là người đã giải đáp thắc mắc của tôi chỉ gồm bốn chữ, gói gọn mọi ý tứ, mọi hành động từ trước đến giờ của chị Thùy_ "Chị ta bá đạo!"

Ờ, bá đạo thiệt. Nhưng mà, tôi thắc mắc về chị ấy cũng nhiều vô vàn lắm. Dù lúc nào cũng nhận được mấy đáp án củ chuối nhưng tôi vẫn cứ lì đầu thắc mắc mãi.

Hiện tại thì cả dòng họ đồng lòng có chung một mong ước. Chị Thùy mau gả cho anh trai hàng xóm họ Lý tên Dương kia đi.

Quen nhau đã hai mươi mấy năm, từ lúc ở trong bụng mẹ cho tới tung hoành bên ngoài mà vẫn chưa chịu cưới nhau. Người lớn thật lạ.

Thôi dài dòng toàn chuyện gia đình người ta.

Trở lại vấn đề từ chính trị cho tới mặt trận ngầm ở trên. Vốn ông nội chỉ làm...lính hậu cần năm năm cho nên vấn đề chính trị chỉ được làm lơ, làm màu thôi. Lại thêm bác cả chỉ còn hình nên việc chính trị càng phi thực tế hơn.

Nếu đã bỏ chính trị thì chỉ còn kinh doanh và mặt trận ngầm. Hai mặt trận được chia đôi và chia kém đồng đều cho hai gia đình. Vốn là thế, à quên mất, còn phần của dòng họ xa nữa. Tính ra thì thật là khủng khiếp.

Nhưng chủ gia tộc, Dương Minh Thùy lại không biết vì lý do nào đó, đẩy hết mặt trận ngầm qua cho gia đình tôi kèm thêm vài khoảng kinh doanh này nọ. Còn lại chị ấy đổ hết cho chị Thanh, em gái chị ấy. Những thứ vốn đã nằm trong tay hoặc thuộc quyền quản lý của họ hàng thì chị ấy cũng không tính toán động chạm hay tác động đến.

Và bởi vì thế, không ai lên tiếng ý kiến.

Nữ quyền muôn năm. Hại người thân vạn tuế!!

Tôi biết các người sẽ hỏi tôi hay thắc mắc thế còn cái thể loại dung hòa, chứa chấp, tổ hợp, cộng dồn của não và cơ là gì. Đừng trách tôi nhảy chủ đề. Chỉ là nêu ra cái gì thì giải quyết cái đó. Còn việc nó có liên thông hay không thì...mặc kệ.

Đây, có ví dụ thực tế, điển hình cả thôi.

Tôi có một anh cả. Anh ấy là Dương Minh Khải. Chỉ cần là lúc tôi thấy anh cả thì đều thấy anh ấy cười. Tôi tò mò có phải hay không cả ngày lẫn đêm anh ấy đều cười. Nét mặt anh ấy cũng là nét cười, đôi mắt cũng cong cong biết cười khiến cho người ta có cái nhìn thân thiện, hòa ái vô cùng.

Nhưng cái gì cũng có mặt trái độn đầu con tim chìm sề của nó.

Anh cả toàn làm mặt nghiêm túc với chị Thùy, con gái bác hai trong khi chị ấy lúc đó toàn cười toe toét.

Sao thế hả?? Sao mà đối xử ghê gớm vậy hả?? Dù là bàn chuyện cũng không cần có cái biểu thị trái với bình thường đạo lý như vậy chứ!!!

Tôi không phải em gái của anh cả tôi.

Thế thôi. Anh cả tôi có bấy nhiêu thôi. Và tôi lại xen chuyện của chị họ vào.

Tự dằn lòng rồi. Đừng có hứa, đừng có nói trước. Làm không nổi đâu. Thiệt.

Tôi có một anh hai. Anh ấy là Dương Minh Thành. Anh ấy cũng cười, trừ cười lớn và không thường xuyên như anh cả thôi.

Giờ ngẫm lại, gia tộc này, càng lớn, con người ta càng thích cười. Ai cũng cười nhưng mở miệng trò chuyện ra đều khiến người ta lạnh lưng.

Và anh hai tôi là người như vậy. Anh ấy lười nói, chỉ những thứ cần thiết, quan trọng với anh ấy thì chính anh ấy sẽ lên tiếng. Cho nên nói chuyện với anh hai sẽ cảm thấy rất mệt mỏi, rất tổn thương.

Và anh hai lại rất hợp với chị Thùy. Có lần tôi chợt thấy và tình cờ nghe được đoạn đối thoại này

“Này Minh Thành, có người yêu chưa??”

“...”

“Nhìn kiểu này thì chắc chưa rồi”

“...”

Dừng ở đây thôi, nói nhiều mệt lắm. Hợp ở chỗ người nói mãi, người thì im lặng mãi.

Chị Thùy được cái ưu việt ở chỗ là chị ấy có thể tự nói và tự biện hộ, tự giải vây, giải quyết mọi vấn đề cho mình. Nhưng bạn nghĩ xem, ngồi lăm nhăm một mình thì nó sai sai nhiều chỗ. Cho nên có một pho tượng tự nguyện ngồi nghe bạn tán nhảm, không đi bất quai, lại trông hợp lý để bạn tự sự thì phải tận dụng thôi.

Và tôi không phải em gái của anh hai tôi. Thế thôi.

Tôi có một thằng...ây, nói tới con người này tôi lại rất là bức xúc. Hắn tên Dương Minh Viễn. Hắn may mắn. Tôi và hắn là song sinh. Tôi mắng hắn may mắn bởi vì hắn sinh trước tôi mười phút và được vinh dự làm anh tôi.

Trong mười mấy năm cuộc đời tôi thì lý do củ chuối này được đem ra chọc bẽ bong bóng nhiều nhất.

Hắn cũng thích cười, nhưng được cái trở mặt như lật trang kế của quyển sách vậy đó. Và Minh Viễn là người trái với bộ luật của chị Thùy. Cậu ta và chị Thùy rất không hợp với nhau.

Tôi nghĩ vậy, cho tới một ngày tôi hỏi hắn

“Thần tượng anh trai nào??”

“Chủ hiện tại của gia tộc”

Thôi, phim buồn kết thúc tại đây là được rồi. Đau đớn lắm. Toàn tự tôi làm bản thân đa tâm thôi. Tôi cũng chả có máu mủ gì với tên này đâu.

Ba, mẹ tôi áy à, khỏi phải bàn luận. Hai ông bà nắm tay nhau tạo ra bốn đứa con và sau đó là một cái kết tốt đẹp cho cả gia đình này.

Mẹ ôm chị Thùy vào lòng_”Đứa nhỏ đáng yêu, tối nay ở đây nha, sẽ nấu món con thích”

Ba vỗ vai chị Thùy_”Làm tốt lắm, nhưng về sau cẩn thận vẫn hơn”

Tôi đã thử xem nhiều lần biểu cảm của mấy anh trai nhà tôi và dĩ nhiên tất cả những biểu hiện được qui chụp bằng: Bất chấp, không quan tâm, chẳng liên quan, sao cũng được.

Mà thậm chí...ba người đó cũng chiều chị ấy nữa chứ!!!

Con nhà người ta, cái gì cũng tốt. Mà nói thế cũng khiến tôi đau lòng. Chị Thùy ở nhà của chính mình cũng như bảo bối vậy đấy.

Không phải là ghen tị hay ngưỡng mộ. Tư tưởng, câu hỏi này chỉ đơn thuần xuất hiện, khiến tôi thắc mắc và sau đó là biến mất một cách nhanh chóng.

Sao càng kể càng giống tôi đang kể chuyện của người khác vậy ta???

Tôi, đứa út của gia đình này, tên là Dương Minh Hạ. Ngay từ lúc còn tằm bé thì tôi đã thấy cái tên này rất rất có vấn đề, cũng khiến tôi phải suy nghĩ rất nhiều. Người phát hiện và dám chọc tôi cũng chỉ có một người. Chị Thùy. Và sau này nó được truyền qua vài người nữa.

Ôi đáng.

Quay lại hiện tại của ngày hôm nay. Hiện tại ngồi trong phòng nhưng tôi vẫn không giấu nổi cảm xúc trong lòng mình.

Hôm nay bỗng dưng ba bảo bà nội muốn họp đại gia đình. Vậy là anh cả đang định ôm cặp tấp đi công tác thì cũng đình chỉ. Anh hai vừa đánh xe đi mất thì ba giây sau đã quành về. Việc học hôm đó của tôi cùng tên sinh đôi cũng bị dừng.

Cứ như vậy một nhà sáu người cùng nhau lên đường về nhà chính của gia tộc họ Dương.

Tôi rất thích nơi đó. Chỉ là tôi thích nhà chính khi nhà chính không có bà nội.

Đó là những gì tôi kết luận khi trải qua hết ngày hôm nay.

Tôi chỉ mới về đây được vài năm. Việc họp mặt thì chỉ có những người ở nhà chính mới làm. Còn việc họp mặt đại gia đình thì chỉ theo yêu cầu của bà nội mà thôi. Lúc đó tất cả mọi người từ các nhánh của dòng họ đều sẽ tụ về.

Đây là lần đầu tiên tôi được họp mặt đại gia đình.

Nhưng có một điều khác lạ là từ khi chị Thùy lên làm chủ gia tộc thì ngày mừng năm mới mỗi năm, gia đình bác hai và gia đình tôi sẽ cùng ở nhà chính. Lúc đó sẽ rất vui, sẽ thấy được nhiều khoảnh khắc không đỡ nổi của các thành viên.

Chỉ là năm nay lại có vài thứ không như thông lệ. Tin tức đưa tin có cả của gia tộc vì bệnh mà chết. Lúc nghe tin đó tôi đã rất sợ, sợ gia tộc này sẽ rối loạn đến không tưởng tượng nổi. Bởi tôi biết, chị ấy nắm trong tay rất nhiều mấu chốt kinh hoàng và còn có lực lượng khủng khiếp sau lưng chị ấy.

Tôi cũng không thể hỏi bất cứ ai trong nhà bởi tôi không được quyền can dự vào chuyện trong gia đình hoặc nói đau hơn là tôi không biết gì từ trước đến nay nên không có quyền được biết chuyện của hiện tại và tương lai cũng vậy và càng không thể tự mình đi đến nhà chính.

Nó cứ như một kết giới liên tục mời gọi nhưng lại không được xâm phạm vậy.

Vào đến nhà chính, tôi bỗng dưng cảm thấy lạ lẫm. Tôi nhớ lần đầu tiên bước vào nhà chính, lúc ấy chị Thùy đã là chủ gia tộc. Mọi thứ lúc đó đều rất thân thiện, rất ấm áp. Ngay cả người hầu đều vẫn giữ nguyên sự tôn trọng và lịch sự nhưng cũng có thể vui vẻ mà trò chuyện hoặc bày trò cùng.

Lần này, tất cả người hầu đều lạ lẫm, toàn những gương mặt mới. Ngay cả bác quản gia tên Thịnh cũng không thấy đâu. Tất cả được thay vào những người hầu nhất mực phép tắc và thật lạnh lùng. Xung quanh là vài nhóm người tôi nghĩ là người của dòng họ đang vui vẻ hướng đến ba mẹ, các anh tôi chào hỏi. Tôi bỗng thấy chơi vơi, không kiềm nổi đừng sát vào tên song sinh cạnh mình

Ba với mẹ tách bọn tôi đi đâu mất, anh cả cùng anh hai cũng tách ra. Tên song sinh bên cạnh tôi vẻ mặt rất thông thả, điềm tĩnh trong như một thiếu gia, nhìn tôi nhếch môi cười_”Em gái, không cần sợ, bà nội ra ngoài rồi, hiện tại chưa về đâu. Đừng sợ”

“Em gái...”_tôi vừa định mắng nhưng liền bị hấn gior ngón tay chặn môi

Hấn lên lút làm ra vẻ mặt hời hả trái ngược với bộ dáng hướng tôi nhắc nhở_”Cẩn thận một chút tiểu thư, em hiện tại ra dáng tiểu thư một

chút đi dù tôi biết với em chuyện đó là khó có thể nhưng cố dùm đi”

Tôi vừa định hỏi thì liền nghe thấy tiếng nói rất quen thuộc phát ra từ phía sau, lại nhìn đến ánh mắt tập trung của mọi người cùng bầu không khí im lặng bao trùm

“A, đây không phải là Dương Minh Viễn và cô nhóc U Minh Hạ song sinh đây sao?? Về khi nào, ăn uống gì chưa??”

Không ai khác chính là chị Thùy. Chị ấy lúc nào cũng cười hòa nhã với mọi người. Bên cạnh chị ấy là chị Thanh vẻ mặt luôn cười tựa như anh cả của tôi vậy. Chị ấy gật đầu chào tổng thể người bên trong sau đó rất nhanh liền xoay qua, đối mặt với song sinh bọn tôi mỉm cười.

“Em vừa về, đã ăn rồi. Chị vừa đi đâu về sao??” _Minh Viễn bước lên, gật đầu chào chị Thùy, rất vui vẻ trò chuyện thay tôi

“A, đứa nhỏ ngày một đẹp trai nha. Chị định sẽ cắm trại bên nhà anh Dương nhưng là bị mẹ triệu về haha”

“Hôm nay tụi em còn phải nghỉ học kìa” _Minh Viễn bĩu môi, bộ dạng ủy khuất gọi đòn vô cùng

“Sơ xuất, là sơ xuất của chị haha. Thật xin lỗi”

Cứ như vậy, bọn họ luôn trò chuyện với nhau bằng những câu khó hiểu. Tôi mặc kệ, nhón chân nhìn ra anh trai tên Dương phía sau. Anh ấy vẫn vậy, vẫn luôn là bộ mặt không biểu cảm rõ ràng kia và ánh mắt chăm chăm nhìn chị Thùy.

“Không đâu. Đầu năm nay nghe tin sóc, còn lo lắng cho chị rất nhiều, lại không được ba mẹ cho đến thăm. Hiện tại thấy chị như vậy, có chút an tâm”

Chị Thùy giơ tay, mỉm cười với Minh Viễn_ “Cảm ơn em. À, chờ chị một chút”

Sau đó chị ấy xoay người nói gì đó với anh Dương, anh ấy chỉ gật đầu còn hôn trán chị ấy một cái rồi mới rời đi. Thật đáng ngưỡng mộ mà.

Chỉ là chị Thanh vẫn một câu không nói, không như lúc trước cứ huyên thuyên chọc ghẹo chị mình, chị ấy lúc này cứ lẻo đẻo theo sau chị Thùy, một dạng từ trước ra sau không muốn nói chuyện chỉ cười cười cho có lệ.

Cả bốn người chúng tôi vào phòng ăn, người hầu dọn lên vài món nhưng chị Thùy cũng không động. Còn chị Thanh lại lặng lẽ đi tới tủ lạnh rót sữa ra mang đến cho chị Thùy khiến tôi lại được phen ngưỡng mộ đến tròn xoe mắt.

Chị ấy nói chuyện rất vui khiến tôi có cảm giác mình như tâm điểm vậy. Vừa dùng xong thì lúc ấy mẹ và ba tôi vào và tâm điểm đều dồn qua cho chị Thùy.

Hai ông bà cũng ngạc nhiên như bọn tôi khi nhìn thấy băng gạc trên trán chị. Tôi đã hy vọng mẹ hoặc ba sẽ hỏi nhưng cuối cùng đề tài ấy cũng không được chọn.

Chị Thùy cùng chị Thanh rời đi, tôi bỗng nhiên có một suy nghĩ, bất giác nắm lấy tay mẹ_ “Mẹ, con cảm thấy con giống chị Thanh”

Mẹ ngạc nhiên nhìn tôi, sau đó rướn người ôm tôi vào lòng, vỗ vỗ lưng_ “Con là đứa nhỏ nhất, lại là con gái mẹ thương nhất, ba quý nhất, các anh trân trọng nhất. Không muốn con vấp vào chuyện gia tộc này. Nó quá phức tạp. Tốt hơn vẫn là một cuộc sống đơn giản, vui vẻ mà con hiện có”

Trái tim tôi lỡ nhịp, tôi nhìn mẹ, chỉ mỉm cười_ “Cảm ơn mẹ”

Tôi chạy theo hai chị em nhà bác hai, thấy họ đi vào phòng sách chính, nơi mà chỉ có yêu cầu thì mới có người được tiến vào. Cả hai cũng không ai đóng cửa còn tôi không biết sao liền nấp vào một bên tường bên ngoài.

Lần đầu tiên, tôi thấy người nhà cãi nhau.

Chị Thanh lớn tiếng mắng, tay đẩy vai chị Thùy khiến chị ấy ngã sà nhà_ “Chị nghĩ chị là ai hả?? Tôi cho chị vẽ cuộc đời tôi, muốn vẽ sao cũng được. Nhưng tại sao đến giờ những chuyện tôi hỏi đều không trả lời hả. Đừng tưởng tôi không biết chị sau lưng tôi âm thầm cho người cắt hết tin tức không cho tôi biết”

Chị Thùy ngồi khoanh chân dưới đất, neho mắt, ngẩng đầu nhìn chị Thanh, mỉm cười_ “Sao chị đây phải cho mày biết?? Không phải mày thấy thỏa mãn với cuộc sống hiện tại sao??”

Chị Thanh xiết chặt tay, nắm lên cổ áo chị Thùy định đánh. Tôi đã định chạy ra nhưng lại nghe thấy chị Thùy bật cười_ “Sao?? Cho mày học võ để đánh chị đây hả??”

Chị Thanh trừng mắt, nghiến răng_ “Đừng có chọc tôi”

“Thì sao?? Đã chọc tới Thanh tiểu thư cao quý của dòng họ rồi sao??” _từ giọng nửa vui nửa đùa, bỗng nhiên gương mặt chị ấy nghiêm túc lại hẳn_ “Biết chữ an phận viết ra sao không?? Không phải mụ mị đến mức chính tả cũng viết sai chứ??”

Chị Thanh mỉm môi, thả ra cổ áo chị Thùy ra, xoay người vươn tay cầm sách, đồ vật lên bắt đầu ném. Còn chị Thùy thì chống tay đứng dậy, chậm rãi kéo đến cho mình một chiếc ghế, một tay chống trán, một tay gác lên thành ghế, đầu ngón tay khẽ nhip.

Lần đầu tiên tôi cảm thấy sợ hãi khi nhìn bộ dáng hiện tại của chị ấy, chủ gia tộc. Cảm giác này giống như khi thấy anh cả đang cười mà bỗng dưng trở nên nghiêm túc vậy.

“Về đây bằng cách nào?”

“Nếu tôi không về thì chuyện còn tới đâu hả??” _chị Thanh với đôi mắt đỏ ngầu quay lại nhìn chị Thùy

Chị ấy xoa trán, cũng không nhìn đến chị Thanh, thở dài _ “Mày về thì mới chính là phiền phức. Không biết suy nghĩ à?? Không phải mỗi lần đều gọi người nhà đi đón mày sao?? Lần này người lạ đón cũng dám về. Ngay lúc này, về lại chỗ của mày đi, đừng có ngán đường”

Tôi cảm thấy sợ. Chị Thùy với giọng điệu vô cùng bình thản không quan tâm đến vẻ mặt tổn thương đến đáng thương của chị Thanh. Chị ấy gồng mình nhưng vẫn không kiềm được nước mắt rơi, bước đến trước mặt chị mình, chỉ tay thẳng vào bóng băng trên trán chị Thùy

“Ai làm?”

“Biết làm gì??”

Chị Thanh hít vào một hơi thật sâu, ngửa mặt lên trần nhà một lúc, sau đó trở lại bình thường, nhìn chị Thùy _ “Được rồi, đi là được chứ gì!”

“Đúng vậy”

“Đi thì đi!”

“Đi từ cửa sau, chị đây đã đưa người và xe chờ sẵn. Đừng nghĩ dùng xe của mày hay gia đình mà chạy đi mất”

Chị Thanh cũng không trả lời, cứ như vậy bước ra. Tôi giật mình, nhanh chóng nép vào hết cỡ. Cũng may chị ấy cứ thế bước đi cũng không nhìn lại sau lưng. Đang lúc thở phào

“U Minh Hạ”

Tôi giật mình, tất cả lông tơ trên người đều dựng lên, không khỏi đổ ra một lớp mồ hôi, gấp gấp trả lời, bước ra đứng ở cửa, cúi đầu _ “Vâng”

“Mau chạy ra sau xem Minh Thanh có lên xe của quản gia Thịnh không dìu chị, cảm ơn em”

Tôi ngỡ ngàng nhìn vẻ mặt mỉm cười mệt mỏi của chị Thùy, đến khi chị ấy phát tay tôi mới hồi thần chạy đi xác minh.

Trong nhà ai cũng biết chỉ trừ tôi và chị Thanh. Nhưng giờ đây, tôi cũng đã biết khái quát mọi chuyện qua lời kể của Minh Viễn lúc trên đường đến nhà chính này.

Bà nội không thích chị Thùy. Điều này tôi có thể đoán được bởi có lần Minh Viễn cũng tức giận việc bà nội phản đối chị Thùy là gia chủ dù sau đó mọi việc cũng không có gì đáng nói. Nên tôi nghĩ, có phải hay không vết thương trên trán kia cũng do bà ấy gây ra.

Nhưng lúc nghe hai người cãi nhau, tôi vẫn không hiểu sao chị Thùy lại giấu chị Thanh. Nhưng giờ nhớ lại mấy lời của mẹ thì tôi đã hiểu rồi.

Ngoài mặt thì nhìn như đùn đẩy hết cho nhau nhưng cuối cùng vẫn là muốn tốt cho nhau cả thôi.

Tôi đã cắt giảm khá nhiều. Quả thật hôm nay có rất nhiều bất ngờ, dù sau cũng đủ bốn ngàn chữ, tay cũng mỏi nên chuyện này từ từ tôi sẽ viết tiếp.

Dù sao thì tôi hài lòng với cuộc sống này và cảm ơn gia đình đã giúp tôi, góp phần cho tôi tạo nên nó.

Trích : Nhật kí nông nổi của Dương Minh Hạ trang 'xy'- Một ngày của chị em Thùy, Thanh

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Hộp mặt đại gia đình (Kết)

Tôi cảm thấy bản thân nên viết tiếp và viết nhanh nhanh một chút để phòng cho bộ nhớ ngắn hạn không giữ nổi cơn sóng lớn đang dâng trào

bên trong này.

Sau khi xác định chắc chắn chị Thanh trở ra xe bằng cửa sau, tôi đã thấy được quản gia Thịnh. Vẫn như bao lần trước, bác ấy cúi nhẹ người chào và sau đó nhìn tôi mỉm cười thân thiện rồi lấy xe rời đi.

Bỗng dưng tôi thấy có chút trống rỗng, bất giác bước chân trở lại phòng sách nơi chị Thùy cùng chị Thanh cãi nhau lúc nãy thì thấy có người ra vào.

Tôi chạy nhanh đến, nghiêng người nhìn vào liền thấy được khuôn mặt cười đến vui vẻ của chị Thùy đang nhìn mình và mấy món đồ chị Thanh vừa ném đi cũng đã được sắp xếp lại vào chỗ cũ.

“Minh Hq, mau đến xem xem”

Tôi rụt rè nhưng là vẫn bước vào, đứng bên cạnh chị ấy. Hiện tại trong phòng sách này xuất hiện thêm một bể kính to lớn, thậm chí còn trông thực vật nhỏ, còn có gò, đồi nho nhỏ nữa và một phần được cho cát vào

“Bể cá đó”_chị Thùy rất vui vẻ chỉ tay vào bể kính, vẻ mặt rất tâm đắc_”Tiểu đồng chí Dương hứa mua cá cho chị, hiện tại liền mang qua. Rất tốt đúng không??”

Tôi có chút khó khăn lại có chút ngập ngừng_”Chị Thùy, bể này để nuôi rùa mà”

“Rùa và cá không nuôi cùng được sao??”_chị ấy tròn mắt nhìn tôi vẻ mặt như không biết gì, ngây ngô đến lạ

Tôi thấy mà không khỏi muốn cười, mỉm môi gật đầu_”Không nuôi chung được”

Vừa lúc đó người hầu mang vào cặp rùa, thả vào hồ rồi đổ thêm ít nước vào tạo thành cái hồ nho nhỏ cho cặp rùa rồi cúi đầu định rời đi nhưng lại bị chị Thùy gọi lại, bất động chờ.

Ngay sau đó, tôi đã thấy chị Thùy yên lặng, thất thần, bất động ngẩng cao đầu rồi hạ tầm mắt nhìn xuống sinh vật đang di chuyển trong bể kính trước mặt chị bằng một thái độ vô cùng khinh bỉ và không hài lòng

Sinh vật ấy rất thông thả, rất chậm rãi di chuyển, lâu lâu còn ‘vui vẻ’ áp sát mặt bể kính

Chị thấy nó như thế liền nhếch môi mỉa mai_”Con này là con rùa sao?!?”

Tôi cũng tròn xoe mắt, không tin nổi nhìn chị, máy móc gật đầu_”Vâng, nó là rùa”

“Nghe giang hồ đồn nếu tốt thì nó sống tới một trăm năm vẫn được đúng không??”

“Theo em biết thì bởi vì là rùa cảnh, cao nhất là bảy mươi năm”

Chị ấy với vẻ mặt không tin nổi, máy móc quay đầu nhìn sang tôi_”Bảy mươi??”

“Đúng vậy”

Chị Thùy thờ dãi, một tay chống hông, ngẩng đầu, một tay vuốt mặt_”Tôi phải chịu trách nhiệm với sinh vật sống, lớn lên và trưởng thành rồi già đi trong bảy mươi năm sao!! Một con cá cũng chỉ trong mười lăm phút từ trưởng thành cho tới chết là xong. Vậy mà giờ phải chịu trách nhiệm tận bảy mươi năm. Thánh a!!!”

“Không phải chị nói là mua cá sao??”

Chị ấy thờ dãi_”Chị đã định mua cá. Một con cá thật đẹp, thật duyên dáng”

“Nó tên gì??”

“Ba đuôi??”_chị ấy trả lời rất không chắc chắn, nhưn mày cố suy nghĩ thêm gì đó rồi nhìn tôi gật gù_”Đúng vậy, là ba đuôi, trắng đỏ”

“Thế từ ba đuôi, sao lại thành rùa rồi??”

“Kể ra thì cũng có chút không đúng. U Minh, nhìn chị có dễ bị lừa không??”

Thứ cho tôi. Tôi nhìn đâu cũng chả thấy chị ấy dễ bị gạt cả. Tôi trân trối, lắc đầu lia lịa, thầm nghĩ có phải hay không chị ấy đang gài bẫy mình.

Nhưng như tôi đã nói, trái đất và sao hỏa cách nhau rất xa, rất xa nha~~

Chị ấy xoay người, tay này nâng tay kia, một tay xoa cằm_”Chính chỗ đó. Chị cảm giác có phải hay không bản thân quá ngây thơ. Chỉ nghe mấy lời kia, cái gì mà đáng yêu, dễ nuôi, sống lâu, thú vị. Lại thêm lúc đó mẹ gọi tới bảo về nhà họp mặt gia đình. Gấp quá, chị nhắm mắt mà

mua về sinh vật bảy mươi năm này. Haizzz. Tiền ah” _rồi chị ấy xoa trán, tự quay đi lẩm nhẩm một mình_”Năm ngàn. Tận năm ngàn. Mua một bé mèo vẫn còn vui vẻ hơn. Vừa có lông mềm mại, mắt tròn to, tai nho nhỏ lại còn biết làm trò...”

Tôi lúc này đứng hình nhìn chị Thùy mà thậm nghĩ tên Minh Viễn kia thấy chị ấy lúc này có thể nào không phát cuồng lên đòi xin chữ kí.

Đang lúc tôi còn thăng hoa với cảm xúc thì chị ấy đã đi đến, gior chân đá đá vào bệ kính, khoanh tay, cao cao tại thượng hạ mắt nhìn rùa con_”Ngày sinh vật bảy mươi năm, hãy chứng tỏ giá trị năm ngàn của mày đi”

Nhưng mà rất tiếc, cặp rùa một con trên bờ một con dưới nước vẫn chăm chỉ làm tiếp công việc của mình mà không hề màng đến chủ nhân ở phía trên. Chị Thùy chép miệng, phát tay_”Mang qua nhà họ Lý đi, gọi quản gia Chi ra nhận”

Người hầu bị gọi ở lại cúi chào rồi nhận mệnh, ra ngoài gọi người mang rùa ra rồi thu dọn, tháo bệ mang trở ra. Chị Thùy lại bước đến chiếc ghế ở bàn làm việc, ngồi vào, bắt chéo chân, một tay chống má một tay gác lên thành vịn nhìn tôi

“U Minh Hạ, sao hôm nay em lại ở đây nào??”

Một câu nói này khiến tôi như chết sững. Chị ấy muốn hỏi việc gì?? Việc tôi ở đây hay là việc tôi đến đây?? Chị ấy có dụng ý gì?? Chị ấy định làm gì tôi??

Hàng đồng câu hỏi hiện ra trong não bộ và tôi chỉ có thể ngáy thोर mà trả lời_”Vô tình thôi chị”

Tôi thấy chị ấy nhướn mày mà không khỏi sợ hãi, rồi lại thêm cái nhếch môi, nheo mắt của chị hướng về phía tôi_”U Minh Hạ, bây giờ không phải năm mới, em không thể thoải mái như vậy khi em đang ở nhà chính. Nhớ không?”

Tôi biết chị ấy muốn làm tôi thoải mái bởi cái tên mang tính trêu chọc kia. Nhưng là vẫn không kiềm được mà lo lắng suy nghĩ. Chị ấy là người đầu tiên trò chuyện mà khiến tôi phải sử dụng não cật lực như vậy. Rất tổn sức vận chuyển thông tin đó. Mấy lần trước cũng chỉ bông đùa vài câu, chưa bao giờ nghiêm túc như lúc này cả.

Thật là khiến con người ta đứng ngồi không yên nha!!

“Vâng chị”

“Chị nghĩ em ít nhất là nên đi theo Minh Viễn hoặc Minh Thành, đừng đi theo anh Khải. Hiện tại không phải muốn làm là làm, nề nếp một chút được chứ cô bé”

“Vâng chị”

Tôi được lệnh thoát liền cầm đầu mà rời đi, cũng không quay đầu. Vừa bước đến cầu thang nhìn xuống đã thấy Minh Viễn đang tìm kiếm gì đó, vừa nhìn đến tôi, hần liền rất không câu nệ, nhanh nhanh ngoắt tay bảo tôi xuống.

Vừa lúc đó thì bác hai gái cùng bác hai trai cùng nhau trở về, bước vào sảnh chính. Tôi còn nhớ rất rõ, bác gái thì dịu dàng mà vui vẻ, cũng rất niềm nở. Còn bác trai thì tùy thời mà lách đi để bọn tôi tự do nhất có thể, cũng chưa từng một lần tôi thấy ông ấy nghiêm khắc cả.

Nhưng hôm nay, hai người họ đều nghiêm túc và lạnh lùng đến mức tôi không tin được.

Bà nội trở về, theo sau là người hầu với đồ đạc linh kinh. Lúc đó cả sảnh chính đều đồng loạt chìm vào yên lặng. Chị Thùy cùng miếng băng gạc trên trán, rất thông thả đi đến gior tay định đỡ bà thì bà nội lại lách nhẹ người tránh đi. Tôi còn đang bất ngờ thì lại thấy chị ấy đường hoàng đứng chắn trước một người nam nhân đi theo phía sau bà, đang định bước vào cửa

“Xin thứ lỗi, nhưng cậu đây là..”

“Là hôn phu tương lai của Minh Thanh, do bà nội chọn.” _người trả lời chính là bác hai, cũng không nhìn đến con gái, bác ấy bước đến đỡ một tay của bà rồi cùng bác gái bước đi

“Thật là có lỗi rồi. Mời” _chị ấy mỉm cười thật nhẹ, nghiêng người mở lối. Người nam nhân kia cũng chỉ khẽ gật nhẹ đầu rồi thẳng lưng bước đi

Bà nội vẫn chưa biết được, chị Thanh bị bắt rồi đi rồi.

Tôi biết, đây là lần đầu tiên họp đại gia đình lại có thêm một người ngoại tộc.

Tôi có nghe qua, chủ gia tộc hiện tại là chị Thanh. Nhưng tôi hiểu và biết mọi người cũng ngầm hiểu chị Thanh chỉ là gánh hộ chị Thùy về phần danh nghĩa, còn về công việc chung của gia tộc thì vẫn là một tay chị Thùy thấu lưu.

Nhưng là hiện tại vị trí chủ gia tộc trong bàn ăn lại là do bà nội đường hoàng ngồi vào. Bên phải là gia đình bác hai, bên trái là gia đình tôi. Còn lại là họ hàng xa mà tôi không rõ. Tôi lén lút nhìn người nam nhân kia, anh ta bước vào phòng ăn, được bà nội đặt cách cho ngồi ngay bên cạnh.

Sau đó bà mỉm cười hài lòng hỏi chị Thanh đâu.

Chị Thùy bỗng nhiên tháo khăn ăn, đứng dậy bước đến bên cạnh, ngay sau bà nội, khẽ cúi đầu _ "Minh Thanh vẫn ở chỗ của nó thưa bà"

'Chát'

Quả thật lúc đó tôi đã điếng người, cả phòng ăn ngay cả tiếng nĩa đặt xuống khăn lót cũng không nghe được. Mọi việc diễn ra quá nhanh. Bác hai tát chị Thùy và đúng lúc đó bà nội cũng đã đứng lên, xoay người và giờ sẵn tay ra

"Từ khi nào con lại tự tiện như vậy??"

Tôi thấy bà nội có chút không hài lòng mà ngồi trở lại. Chỉ là tôi chờ bà ấy diễn theo kịch bản có sẵn. Nhưng không nghĩ tới, dàn khung được kéo dài hơn so với dự tính đi rất nhiều

"Là con sợ ý thừa ba"

Bà nội ngay lập tức lên tiếng _ "Sợ ý, sợ ý cái gì! Đích thân ta bảo người đến đón Minh Thanh, vậy mà giờ Minh Thùy, con gái cưng của con bảo là Minh Thanh vẫn ở trường quân đội là có ý gì?"

Tôi cứ nghĩ bà nội sẽ vẫn giữ chút thể diện cuối cùng cho tôn nghiêm của gia đình nhưng không nghĩ tới bà lại thẳng thừng muốn vạch tội chị Thùy

"Có phải hay không nó vừa về đến nhà, con gái cưng của con liền tách Minh Thanh ra khỏi ta??" _ bà nội khẽ gõ ngón tay lên bàn, ánh mắt sắc bén nhìn về phía bác gái

"Là Minh Thùy sai thưa bà. Con chỉ đơn giản nghĩ Minh Thanh bởi vì nổi hứng mà trốn học. Chỉ là muốn nó mau chóng trở lại, không nghĩ tới là dụng ý của bà. Con xin lỗi"

'Chát'

Lại thêm một cái tát từ bác hai mang đến cho chị Thùy. Lần trước chị ấy còn lao vào vịn ghế của bà mà lấy lại thế, nhưng lần này là không chịu được mà ngã ra sàn

"Đến từ đường, quỳ xuống"

"Vâng"

Tôi tro mắt nhìn hai má đỏ bừng của chị Thùy, rồi dáng lưng cô độc kia cho đến lúc chị ấy khuất dáng sau ngã rẽ. Đến lúc này mới nghe được tiếng cười nhẹ từ phía trên, tôi thấy người nhìn lại bà nội.

"Con trai, con không nên nặng tay như vậy, dù gì Minh Thùy sức khỏe không tốt. Vẫn là ăn xong lên nhìn con bé đi"

"Vâng thưa mẹ"

Tôi nhìn xuống đĩa thức ăn trước mắt, lại bất giác nhìn qua bàn tay từ khi nào đã nắm chặt khăn ăn của mình. Bỗng nhiên nghĩ không ăn nổi, buông xuống nĩa cùng dao, hạ tay, giấu xuống dưới bàn. Lại nhìn một lượt quanh bàn liền thấy được có người nho nhỏ ghé nhau bàn tán, có người chỉ chó phía của chị Thùy rồi đi, có người vui vẻ. Tôi nghiêng người nhìn ba anh trai của mình, họ chỉ chăm chú ăn và như chưa từng có việc gì xảy ra cả.

Còn phía trên thì bà nội đang vui vẻ trò chuyện với ba, mẹ tôi.

"Minh Hạ"

Bỗng nhiên bị gọi tên, tôi có chút chập chạp phản ứng, nhìn lên bà nội _ "Vâng"

"Con năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi??"

"A" _ tôi cảm thấy bàn tay mình được Minh Viễn xiết lại, tôi tự giác mỉm cười vui vẻ hướng bà nội trả lời _ "Dạ, mười bảy thưa bà"

"À, kém Minh Thanh một tuổi nhì. Không sao, cũng đã lớn hết rồi. Thời gian trôi thật nhanh đúng không"

Tôi cảm nhận được tay mình đang bị cấu, liền lấy tay còn lại đặt lên bàn tay lạnh lẽo của Minh Viễn rồi chỉ nhìn bà mà cười, im lặng quay lại đối mặt với đĩa thức ăn trước mặt, âm thầm đổ mồ hôi cả tá trong lòng

Ngay sau đó mẹ tôi liền vui vẻ tiếp lời của bà rồi sau đó là những lời thêm vào giúp góp vui cho cuộc trò chuyện hiếm có của mấy người họ hàng kia.

Mẹ tôi và bà nội nói chuyện tương đối hợp nhau, một người tung, một người hứng. Bởi đơn giản, mẹ là con dâu do chính tay bà chọn. Mà ba

tôi lại thuộc về dạng cười rồi yêu. Gia đình tôi cũng tính là một loại hạnh phúc may mắn đi.

Mẹ tôi không thích bác gái cho lắm. Mẹ lớn hơn ba tôi hai tuổi và làm dâu trước bác gái hai năm, lại thêm gia thế cùng cách đối xử của bà nội nên không khỏi xa cách.

Nhưng không hiểu sao khi chị Thùy được sinh ra, mẹ bắt đầu trò chuyện với bác gái. Đến lúc chị ấy nắm vị trí kia thì hai người mẹ vừa gặp nhau liền như bạn bè lâu ngày, cùng nhau trò chuyện rất lâu. Rồi đến lúc tin tức về gia thế của bác ấy được đưa lên, tôi nghĩ có phải hay không cả hai có thể trở thành bạn tri kỉ.

Tôi chợt hiểu, tầng lớp cũng là một loại khoảng cách, một loại vách tường. Chỉ khi nhận ra người đó ngang hàng, cùng đẳng cấp với mình hoặc ít nhất là gần sát mình thì trong lòng mới buông lời được tấm màn chắn kia.

Nhưng có lẽ vẫn có ngoại lệ cho việc bức tường ấy là vô hình. Đó chính là tình yêu giữa bác trai và bác gái.

Ấu cũng có lẽ chỉ khác nhau ở suy nghĩ và cách nhìn của con người mà tạo ra hai từ vô hình và hữu hình mà thôi.

Chỉ có thể tổng kết rằng trong mười bảy năm cuộc đời tôi, hôm nay là ngày không kém bất ngờ và kinh khủng nhất mà tôi từng trải qua. Tôi có cảm nghĩ, cảm xúc lúc này sẽ là một thứ hằn sâu vào tâm trí, một kỉ ức kéo dài mãi và tạo ra hẳn một di chứng cả về sau cho bản thân mình.

Càng nghĩ càng muốn rùng mình mà chẳng được.

Bữa ăn cuối cùng cũng kết thúc. Bác trai cùng ba tôi và nam nhân kia đi cùng bà nội vào phòng khách chính. Những người họ hàng được mời ở lại, nhưng ở khu nhà phía sau khu nhà chính. Bốn anh em tôi thì được dời ra khu nhà phía tây, khu gần nhất với nhà chính.

Trong lúc đó tôi lặng lẽ tách rời hàng ngũ, bắt giắc mà bước đi.

Chợt, tôi nghe thấy tiếng khóc.

Tôi đến gần nơi phát ra tiếng khóc ấy, đã định bước ra nhưng cuối cùng lại thành lặng lẽ nép vào tường.

Là bác gái. Bác ấy đang khóc nức nở. Bác trai từ sau lưng bác gái đi đến, trên tay là chiếc khăn nhỏ, khẽ bước đến nước mắt bác gái, khom người nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho bác ấy.

“Làm sao đây, làm sao đây. Minh Thùy sẽ giận lắm. Giận lắm”

Bác trai thở dài, ôm bác gái vào lòng, vỗ vỗ lưng_ “Anh nghĩ con bé sẽ hiểu mà”

Bác gái cố nói trong từng cơn nức nở của mình_ “Tôn nghiêm, tự trọng của Minh Thùy chả lẽ cả anh và em đều không rõ. Em sợ con bé sẽ không kiềm được mà xuống tay lần nữa mất”

“Không sao đâu, không sao đâu. Không phải mẹ bảo chúng ta được lên thăm con bé sao?? Đi nào”

“Không được, hiện tại đừng lên. Một lúc nữa rồi lên”

“Được. Theo em”

“Em gọi con trai, chồng sắp cưới của con gái tới được không??”

“Chỉ cần em muốn, mọi thứ đều theo em”

“Ừ”

Tôi thấy bác trai cười nhẹ. Tôi cũng thảnh thơi ra mà rời đi.

Bước chân lại ngu ngốc mà đi đến đứng trước cánh cửa từ đường nặng trĩu, cao lớn kia. Không kiềm được tò mò, tôi đẩy nhẹ cửa

“U Minh Hạ??”

Tôi giật bắn cả người mà buông tay để cánh cửa theo lực đẩy nhẹ tới và trọng lượng của nó mà chậm rãi mở ra, lộ ra bản thân tôi ngu ngốc đứng đó trong tư thế buồn cười

Sao chị ấy biết được chứ??

Tôi còn chưa thắc mắc hết thì chị ấy liền trả lời_ “Gia đình này, người chỉ biết không gõ cửa đã mở cửa vào thì chỉ có Minh Hạ em và Minh Thanh”

Trong lòng tôi nổ vang một phát súng vì bị phát giắc tạt xấu. Ngay lập tức tôi liền cười giả lã, một tay chào, một tay vươn tới cổ nắm tay cầm

cửa cửa gỗ

Với giọng điệu lạnh lùng không thanh sắc lại thêm gương mặt quá mức thâm trầm, chị ấy chặn lại động tác định trốn chạy của tôi chỉ với hai từ _“Vào đây”

Kháng mệnh không bằng nhận mệnh. Và lại lúc đó trong lòng tôi chỉ vắng vắng mấy từ ‘tôn nghiêm, tự trọng’ nên liền ngoan ngoãn mà bước vào, nhẹ nhàng đóng lại cửa

Chị ấy quỳ thẳng lưng, thẳng người. Chỉ là hai nắm tay xiết chặt áp sát vào người, thẳng hướng nhìn vào bài vị phía trước như muốn chọc nát nó. Tôi chậm chạp, có chút lúng túng đến quỳ một bên

“Đứng lên, không làm sai, không phải quỳ”

“Vâng”

“Có biết hay không tò mò sẽ hại chết mạng người”

Tôi lùi ra đứng phía sau chị, nghe được lời này nói ra liền khiến tôi đứng hình, trân trân nhìn mái tóc của chị Thùy, sau đó lặng lẽ dời đi tầm mắt nhìn ra cửa sổ bên ngoài _ “Thật sự chưa nghĩ tới”

“Bây giờ nghĩ vẫn kịp. Biết ít chuyện, sống sẽ thoải mái hơn”

“...”

Quả thật đúng. Tôi yêu cuộc sống tự do tự tại của lúc trước. Cứ nghĩ về đây sẽ mất tự do nhưng cuối cùng vẫn là tôi nghĩ nhiều. Nhưng có lẽ, con người nhân rồi quá nên sinh ra nông nổi chăng??

Nhưng lời này của chị, thật khiến tôi phải đắn đo về chuyện xảy ra hôm nay và cần xem xét lại quyết định sau này của tôi.

“Họ mang em đến đây để muốn em thấy được sự tàn nhẫn, lạnh lẽo của giới nhà giàu mà chán nản mà sợ hãi. Chắc họ không nghĩ tới đáp án lại là phản ứng ngược đâu”

Tôi cứ như đờn nhóc trước chị ấy, liền cao giọng cãi _ “Không có” _ nhưng rồi chỉ có thể thấp giọng, đưa tay gãi gãi cổ _ “Em chỉ là lo lắng, không kiềm được lo lắng cho chị”

Tôi nghe được tiếng cười khẽ từ chị, chỉ là vào lúc nghe được thì tôi lại thấy lạnh người

“Chị đây không thiếu người lo, không phiền đến cô bé như em đâu. Đừng tìm có biện hộ cho sự tò mò của mình”

“...”

Tôi có biện hộ, tôi có viện cớ sao?? Sao lời chị nói, tôi cảm thấy không đúng nhưng vẫn phải ngấm ngấm, nhai nuốt nó rồi thật sự cảm thấy bản thân y như lời chị nói vậy hả??

Có phải hay không chị có năng lực áp đặt tư tưởng, điều khiển suy nghĩ khiến người khác mù mị hay không a.

Chủ gia tộc a, thật khủng khiếp.

“Sao nào, nhìn em đến đây thế này, lại nói thêm mấy từ lo lắng kia. Minh Hạ, cô nhóc em đã nghe thêm được gì rồi?”

Tôi bị cắt ngang mạch suy nghĩ, trân mắt nhìn nửa gương mặt lạnh lẽo, nụ cười nửa miệng và ánh mắt thấu tâm rõ can mà chị ấy tặng cho tôi. Bất giác khiến tôi lùi bước

“Không, không có”

Tôi nuốt khan một ngụm. Quả thật hình thức tra hỏi như bị nhìn thấu này tôi đã được tinh luyện qua rất nhiều lần. Nếu không bị hỏi dồn dập mà lại còn được tặng cho vài giây tĩnh táo thì tôi còn chối được sự thật đáng cay kia.

Chị ấy quay lại, chỉ nhàn nhạt bỏ lại cho tôi hai từ _ “Đã biết”

Hai từ này, chỉ đơn giản hai từ thôi cũng khiến tôi đứng ngồi không yên.

Bỗng nhiên cửa vang lên tiếng gõ, tôi sợ hãi nhìn quanh vội vàng chạy đi tìm chỗ nấp. Tôi thoáng thấy được ánh nhìn thờ ơ của chị ấy.

Chả lẽ việc tôi trốn ở đây không đủ khiến chị ấy dù chỉ là nhướn mày thôi sao??

Bỗng nhiên tôi nghĩ bản thân mình thật quá mức bình thường của chữ bình thường. Mà có khi dùng từ bình thường lên tôi thì càng không đúng. Nên dùng từ thường chăng??

Khoan, không nên đăm bản thân thậm tệ như vậy. Minh Hạ a, dù là người bình thường nhưng cô cũng rất đặc biệt mà. Đừng không! Tự cố gắng nào.

Tôi ngồi im một góc, không dám nhìn nên chỉ có thể nghe. Bác gái vừa vào liền nói trong tiếng khóc. Chỉ là chị Thùy vẫn một câu đầu tiên trước

“Mẹ, đừng khóc, con vẫn ổn”

“Con gái, con...sao mọi thứ trong đây vẫn bình thường”

Một câu này của bác gái khiến tôi như chết sống. Bình thường?? Không lẽ cái tự trọng, cái tôn nghiêm kia nếu bị chọc giận thì đập nát từ đường luôn sao??

“Mẹ à, từ đường dù gì cũng là từ đường, đâu phải muốn đập là đập”

Chị Thùy vẫn giọng điệu nửa thật nửa đùa mà nói chuyện.

“Minh Thùy, con đã làm gì rồi! Mẹ không tin con không làm gì! Mau nói!”

Tôi giật mình. Đây thật sự là lần đầu tiên nghe bác gái lớn tiếng như vậy, cũng là lần đầu nghe bác trai xin lỗi chị ấy. Chị ấy cũng xin lỗi ba mẹ mình nhưng vẫn là giọng điệu nửa thật nửa đùa kia

“Con biết hai người quý bà nội. Đừng lo. Minh Thanh là con dạy thành, đời nó chỉ có thể do chính tay con đặt bút. Cho nên mọi chuyện sẽ đều là con làm, là con chú ý. Ba chỉ cần làm đúng vị trí của ba, bảo vệ cho mẹ. An toàn người nào, an tâm người đó. Cứ như vậy mà vui vẻ sống được không???”

Chị ấy làm tôi khóc. Thật sự bật khóc. Tôi thậm chí nghe được tiếng sụt sịt rất khẽ từ bên ngoài. Tôi không rõ chuyện gì. Đến lúc bước ra thì đã thấy tay chị ấy toàn băng quấn, ngẩng đầu nhìn tôi mà cong mắt mỉm cười nhẹ nhàng

“Thứ chị đây muốn đều có. Chỉ duy một thứ mà chưa thể tự mình nắm được chính là tự do. Cô bé, gia đình cho em tự do, nên trân trọng”

“Chị...”

“Cô bé, mau đi đi, em cứ ở đây chị không thể ngồi xuống được, rất mất tôn nghiêm đó”

“A, vâng”

Tôi không biết trước mặt chị Thùy lúc đó đã gạt nước mắt bao lần, cũng không biết can đảm từ đâu ra mà cười với chị, gạt đầu thật mạnh mà mở cửa rồi đi.

Lúc tôi trở về khu nhà ở phía tây thì cả nhà đã có mặt đầy đủ và Minh Viễn thì làm loạn lên mọi thứ, bắt bẻ tôi từ đôi mắt đỏ hoe kia.

Sao vậy? Tôi nhớ mình đã rửa mặt rồi mà.

Tối đến tôi ngủ không được, cứ trần trọc mãi nên quyết định rời giường, ra bên ngoài đi dạo.

Không ngờ lại thấy được một màn kịch tính này.

Tôi thấy có bóng người chạy vụt qua, bản thân liền nhanh chóng cơ nhanh hơn não, bắt đầu lén lút xem. Đến lúc người kia đi qua ánh đèn thì tôi mới vì ngạc nhiên mới bùm miệng, trở mắt nhìn nam nhân kia. Không ai khác chính là anh Dương, hàng xóm nhà bên.

Nói là hàng xóm chứ anh ấy cũng là con trai độc nhất, chủ của cả một gia tộc họ Lý kia. Vâng, tên anh ấy chỉ có hai từ, Lý Dương. Gia tộc kia cũng tương tự ít như bên tôi. Chỉ là họ thiên về mặt trận ngầm nhiều hơn hẳn.

Gia đình tôi có anh cả là người vừa giữ vừa quản lý mặt trận ngầm đồng thời quán xuyến hết tất cả việc làm ăn bên trên của gia đình.

Mặt trận ngầm của anh cả khá đặc thù. Nó được tạo ra để bảo vệ công việc làm ăn bên trên và cũng là lá chắn đầu tiên của chuỗi công ty mẹ. Nói chung, thứ anh cả nắm, trừ gia đình chị Thùy và gia đình tôi ra thì tất cả lớn bé đều gọi đó là tầm bình phong tâm thường.

Nhưng với tôi, không thể không nói và thừa nhận, năng lực kinh doanh và quản lý của anh cả cực kì lớn mạnh

Bằng chứng là anh ấy có chỗ đứng cao trong chuỗi công ty mẹ do chị Thanh hiện tại đang nắm.

Ở một mặt ngầm trận khác hoàn toàn tách biệt với anh cả, mặt trận đó được chị Thùy cho phép làm ăn, kinh doanh và do anh hai quản lý đã tạo ra một thế lực được khẳng định là có sức mạnh và tiếng tăm khiến người phải nể sợ. Và đó cũng là tấm chắn ngầm của cả gia tộc này.

Anh cả bảo_” Minh Viễn học xong, nếu muốn thì anh cả cho em chọn một trong hai phần của anh hoặc là giúp anh hai làm việc”

Còn tôi lại được ưu ái cho một câu và ngón trỏ chỉ thẳng mặt

“Em chỉ cần sống như người bình thường, hành động như người bình thường. Không hơn không kém”

Thế đấy.

Nhưng mà cái thể loại của dòng họ Lý kia theo tôi nghĩ là cách xa bọn tôi vời vợi. Là thể loại khiếp vía, cực kì bá đạo, cực kì lớn mạnh...ây da, mấy từ giang hồ này tôi không hiểu rõ được nên chỉ có thể im lặng thôi.

Cũng nhờ được giải thích mà hiểu được đại khái vài việc.

Nhưng mà vẫn nghĩ chưa thông lý do tại sao anh ấy cũng chết giả nhưng không như chị Thùy, lấy một danh tính, thân phận mới để sống. Anh ấy lại chọn thành con nuôi của ba mẹ anh ấy và trở thành người thừa kế.

Quả thật mỗi khi nghĩ đến đây, não bộ tôi lại rối rít mù.

Chờ đến mỗi mòn thì cuối cùng người cũng trở ra, chỉ là trên người ôm theo một người nữa. Tôi bụm miệng cong mắt cười nhìn anh Dương về mặt không cảm xúc bé chị Thùy chạy đi.

Dám cá luôn, chỉ có bác gái làm và được sự đồng ý của bác trai rồi thì anh Dương mới được tung hoành như vậy.

Nhưng lại có một điều tôi lo lắng. Là gia chủ nhưng chị ấy trốn phạt, lại còn mất tích. Bà nội phát hiện thì làm sao đây.

A, lại thêm một vấn đề đau đầu. Thôi ngủ. Mai liền biết đáp án.

Nhưng bỗng nhiên lại nhớ tới hai từ 'tò mò' kia. A a a, trong lòng thật khó chịu.

Trích : Nhật kí nông nổi của Dương Minh Hạ trang 'xy'- Cái giá của chủ gia tộc non trẻ thật quá đắt

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Phược nhà giàu: Mang balo sau vai và chuyện tình cảm

[Gió nha, sao lại có gió?? Phòng mình có lắp mái trần sao?? Vừa có sửa chữa gì sao?? Nhưng cái thể loại gió gì mà tạt thẳng vào mặt như vậy?? Ai đó để quạt gió trước mặt tôi sao?? Ôn thần nào thế hả?? Lạnh nữa, sao lại lạnh như vậy?? Mình trở về với cái bệnh viên tâm thần kia rồi sao?? Sao vừa có cảm giác vừa mát vừa lạnh y như bị treo lên cây như vậy?? Máu....]

Nghĩ tới đây, nữ nhân liền giật mình mà mở mắt rồi sau đó nhanh chóng nhắm mắt, tay cũng che lại, lẩn qua lẩn lại trên thảm

Mặt trời hừng đông bắt đầu lộ dạng tỏa ra từng tia nắng ban mai len lỏi vào màn đêm lạnh giá kia. Cảnh tượng ấy rất đẹp, rất hùng vĩ, rất ấm áp. vậy mà người kia vừa mở mắt ra liền lấy tay che mắt, ngả lăn ra tắm bọt đã được trải ra.

(Cuối cùng cô ta cũng đã quay trở lại, con người thích phá cảnh phá tình này. À dù sao thì cũng đừng hy vọng tôi sẽ xài tên của cô ta)

A, xin lỗi, cô ta là chưa kịp ngã lăn mà thôi. Tôi chỉ ghi cho thành câu thành văn cho đẹp chứ nữ nhân kia chưa kịp chạm bặt thì đã được nam nhân bên cạnh ôm kéo trở lại vào lòng, đeo mắt kính vào cho người trong lòng.

Chỉ là nữ chính vẫn nhất quyết nhắm lại đôi mắt cay xè của mình, giờ tay che luôn cả mắt kính, chẳng thèm đoái hoài đến cảnh đẹp hiếm thấy đối với người giàu trước mặt cùng tám phần ấm áp sau lưng.

“Sao tôi lại ở đây?? Ai đó làm ơn rình tôi lại về nhà đi”

Nam nhân nắm lấy hai tay nữ nhân, xoa xoa nó, hướng đến gần tai của nữ nhân trong lòng, mỉm cười_ “Thật sự muốn về nhà sao??”

Nữ chính ngay lập tức quay đầu về hướng giọng nói ngay bên cạnh mình, chau mày, nheo mắt cố gắng nhìn gương mặt nam tính của nam nhân bên cạnh_ “Em vừa mới bị ba đánh đấy, xem xem còn đỏ không??”

Nam nhân lấy tay sờ má nữ nhân_ “Đau không”

“Rất”

“VẬY còn đồ”

“... ”_nữ nhân có chút mệt mỏi nhìn lên gương mặt của nam nhân, lại nheo mắt nhìn lên bầu trời buổi sáng_”Chỗ nào đây?? Sao lại bản cùng đến mức phải trải bạt mà ngồi thế này??”

“Đi phược”

Nữ nhân tròn mắt nhìn lên nam nhân nhà mình_”Này, em đang bị phạt, chạy ra ngoài như vậy thì sẽ rắc rối lắm đó”

Nam nhân bới lên tóc mái của nữ nhân, nhẹ nhàng hôn nhẹ trán người trong lòng_”U Minh nhắn tin, đã đi từ sáng sớm rồi, cũng không có nhắc tới em”

Nói đến đây, bất chợt nữ nhân xoay người, quỳ lên thắp, hai tay nắm chặt lấy áo của nam nhân trùm mắt_”Bà ta dám thách thức em, còn đem con Thanh ra dọa, giết được không?”

Nam nhân một tay che mắt người trước mặt, một tay ôm ngang hông, thở dài, tựa cằm lên vai nữ nhân, bình thản nói_”Nghĩ ngợi”

Nữ chính thở dài, tiến đến ôm nam nhân, mảy chau thật chặt_”Em cho bà ta cơ hội để có một tuổi già tốt đẹp, để có thể có được vui vẻ. Nhưng bà ta không muốn, dẫn về thêm một tên nhóc con bảo là hôn phu tương lai của em gái. Bà ta còn sai người đến đón nó về. Tại sao?? Tại sao lại đến bước này?? Chỉ cần bà ta thả lỏng thì em cũng sẽ mặc kệ mà?? Không phải đôi bên cũng đều có lợi sao?? Không phải đó là nguyên tắc sao??”

Nam nhân thoải mái ôm người kia vào lòng_”Vốn đã không cân bằng”

“Tại sao không giết bà ta?? Em đã lật bài ngửa. Trên bàn vẫn còn bài sao? Những lá bài khác sẽ còn công dụng sao??”

“Ba mẹ sẽ không vui”

“Chỉ cần làm kín thì sẽ không biết đâu”

“Không được”

“Thật sự không được?”

“Không được”

Nữ nhân vươn tay ôm đầu, gục vào lòng người trước mặt, chán nản tự hỏi_”Thật rắc rối, thật mệt mỏi. Về sau sẽ phải làm gì tiếp?? Bà ta sẽ làm ra thứ gì tiếp?? Sẽ còn phải đề phòng đến bao lâu?? Sao vẫn chưa cảm thấy nhẹ lòng bất cứ lúc nào vậy?? Sao cứ phải sống như vậy?? Có phải không bà ta chết thì sẽ hết??”

“Không”

“Cũng đúng. Không nên bi quan như vậy. Được rồi, xem như lần này ra ngoài đổi gió vậy”_nữ nhân vui vẻ nhìn lên nam nhân, ngây thơ hỏi_”Vậy định đi đâu??”

“Đi phược”

“Này, hỏi thiệt, anh biết đi phược là sao không??”

Nam nhân nhìn nữ nhân nhà mình một cách rất chăm chú. Nữ chính cũng nhìn anh, sau đó nhếch môi cười_”Nhìn là biết anh không biết đi phược là gì chứ gì!. Đi phược chính là thể loại không tiền, không xăng, không điện, không mạng, tự lực cánh sinh, thường ngoạn phong cảnh”

Nam chính nghe xong liền chau mày còn nữ chính thì vui vẻ ra mặt_”Sao nào? Chán lắm đúng không! Đổi địa điểm và cách thức du lịch đi”

“Thì ra đây là cách thức cậu dụ dỗ chồng sắp cưới của mình sao??”_Minh Quỳnh, cô bạn giáo viên tâm lý từ đâu đó đi lên cùng tên người yêu học sinh bên cạnh, vẻ mặt vô cùng đắc ý nhìn nữ nhân

“Tới rồi à! Nãy giờ cậu không ở đây, nếu ở đây thì đã chứng kiến được một màn tình cảm mặn nồng của họ rồi”_giọng nói này phát ra ở phía trên, ngay lập tức nữ nhân ngược lên nhìn liền thấy được cô bạn bác sĩ Hiếu Mai của mình ngồi vắt vẻo trên cây cùng anh xã rất vui vẻ hạ mắt khinh thường nhìn nữ chính

Nữ chính biểu tình mang đầy sát khí quay lại nhìn nam chính_”Phược hội đồng à??”

“Ừ”

“Anh lập mưu??”

“Là đồng lòng”

Nữ chính mím môi nhìn lên nam nhân nhà mình, sau đó đứng lên, phui quần áo, đi đến một góc của tấm bạt, ngồi bó gối, ngẩng mặt nhìn trời_ “Gia đình chống ta, bạn bè đạp ta, thế giới cũng quay lưng lại với ta. Hời, biết làm gì đây?? Tôi phải làm gì đây!!”

Nam chính tới, cúi người, nắm tay nữ nhân lên như muốn vực dậy con người chán nản trước mặt mình, mím cười_ “Thư giãn”

Nữ nhân chớp mắt nhìn anh, bấu môi_ “Đi phượt sẽ không vui”

“Em có thể thử”

“Sẽ mệt lắm đó”

“Vui là được”

Nữ nhân thở dài, nghiêng người ngã tự do vào lòng nam nhân_ “Mệt chết được. Chắc có lẽ nên nghỉ ngơi một chút”

Nam nhân mím cười, kéo áo khoát bọc lại người vào trong lòng, cúi đầu nhìn đỉnh đầu với mái tóc mềm mềm, bông bênh rồi đôi chút kia. Rồi bất chợt, nữ nhân ngẩng đầu lên nhìn anh_ “Làm sao chờ ra được?? Bằng cách nào ngồi xe?? Ở đây rồi xe đâu?? Hiện tại đang ở đâu??”

“Ba nữa đêm gọi đến, mẹ ra mở cửa sổ hộ. Cột em lại sau lưng bằng đai, xe ở chân núi, cổng em lên đây”

“Không mệt sao??”

“Mệt”

“Ơ...”_ Nữ nhân đang cảm giác lâng lâng trong lòng nhưng vừa nghe đến từ kia liền mặt không cảm xúc, tháo kính ra nheo mắt nguy hiểm nhìn nam nhân rồi sau đó bởi vì không chịu nổi cái chói chang của mặt trời nên nhanh chóng mặt lạnh đeo lại kính_ “...”

Nam nhân vẽ mặt cứng chiều nhìn người trong lòng thông qua cặp mắt kính, nữ nhân nhìn một hồi đâm quạo, gơ tay đẩy kính, nhếch môi nói_ “Được rồi, xem như đại gia đây vì sự vui vẻ mai sau mà không chấp vật đồng chí nhà anh. Sau này sẽ bắt anh công, mỗi ngày đều phải công”

“Vây lát công xuống núi, được không??”

“Không phải bảo lưng đàn ông rất quan trọng sao??”

“Rất quan trọng”

“Thế vẫn công à??”

“Em không muốn??”

“Đương nhiên muốn!! Nhưng mà anh bảo mệt”

(Cô nài nài, thôi thì đồng ý cho rồi, múa làm gì lắm thế hả??!)

“Đương nhiên sẽ mệt, việc gì cũng vậy”

Nữ nhân nghe được liền khó chịu ra mặt, vùng vằng thoát ra_ “Được rồi, nhớ lời anh nói đó”_sau đó quay lưng, vươn tay, hét lớn_ “Trời ơi!! Không mạng, không xăng, không tiền!! Sống làm sao!!! Tôi muốn về nhà!!! Cái thể loại đi chơi gì mà phải nhìn túi tiền, thùng xăng áo gió hả chời!!!”

“Nè, thôi ca cẩm đi. Cậu chưa từng thử thì làm sao biết được nó thú vị rồi còn vui vẻ cỡ nào!!”_Hiếu Mai từ lúc nào và bằng cách nào đó đã trở lại mặt đất, khoanh tay đứng cạnh nữ chính, mặt nhìn vào mặt trời thông qua cặp kính vừa được anh xã đeo vào một cách tự tin

Nữ nhân lạnh lùng quay sang cô bạn của mình_ “Này tiểu thư họ Hiếu! Thế cô đã phượt lần nào chưa??”

Hiếu Mai nhếch môi, đẩy kính_ “Có nghe qua”

Nữ nhân cũng bắt chước cô bạn, khoanh tay lại nhưng lại là vẽ mặt ngóng nghênh vô cùng_ “Tiểu thư à, có biết hay không tình cảnh mình ăn muối rất mặn rồi không để cho người khác biết mà nói nó ngon để rồi có người thử như mình không??”

Hiếu Mai cũng rất bình tĩnh đối mặt với nữ chính_ “Thế Dương tiểu thư, cô hiểu phượt bằng cách nào??”

Nữ nhân nhếch môi, đẩy kính_ “Chị đây họ Lý!!!”

Lời này vừa nói ra liền nhận được ánh mắt kì thị, né tránh của cô bạn. Hiếu Mai nghiêng đầu nhìn nam nhân đang nhìn chằm chằm nữ nhân

nhà mình kia, e ngại hỏi_ "Hai người...đăng kí kết hôn luôn rồi à??"

"...."

Không cần nam nhân sau lưng lên tiếng, nữ chính sáng sớm liền tình trạng máu huyết lưu thông mạnh mẽ bất ngờ và đầy tự tin_ "Cần gì tờ đó! Xem đi, bị mẹ đẩy ra khỏi nhà vào tay nam nhân dưới sự đồng ý của ba thế này thì không phải là quăng con rồi sao. Và lại vốn từ lâu đã là họ Lý cho nên mới không làm gia chủ nữa, cũng thu tay không múa nữa, không thấy sao?? Chị họ Lý cưng ời!!"

Cô bạn nhìn nữ nhân rồi bụm miệng quay đi cười, nữ chính lại khó hiểu nhìn cô rồi chợt rùng mình nghe tiếng thì thầm bên tay_ "Thì ra là vậy"

Cô nhanh chóng quay lại đối mặt với nam nhân nhà mình, rất hồn nhiên hỏi_ "Anh không biết à??"

"...."

"Thậm chí anh cũng không biết em từng bị mẹ anh lừa em là họ Lý khi còn nhỏ mấy năm luôn sao??"

"..."

"Sao lại yên lặng?? Anh không thích sao??"

"..."

Nam nhân trước mặt vẫn một bộ mặt không có tí thay đổi hay chau mày, cũng không cười khiến cho nữ nhân có chút khó chịu, không khỏi lạnh nhạt nhún vai, xoay người_ "Thì ra là vậy. Kệ, Lý hay Dương đều không quan trọng"

Hiếu Mai nhướn mày, gác tay lên vai của bạn mình_ "Vậy hiện tại cậu làm họ gì??"

"Nhỏ này, không phải bảo chị họ Lý sao!! Thật sự họ Lý đó. Sau vụ giả chết thì hai bà cùng nhau đi làm giấy tờ lại cho tở, quăng luôn họ Lý vào. Tên cũng đổi cho nên căn bản tờ cũng chẳng còn là Dương hay Lý Minh Thùy gì gì đó nữa"_ nói đến đây, nữ chính liền bày ra vẻ mặt dừng dừng, nhún vai vô cùng thờ ơ

"Vậy cậu nói rốt cục là lý do nào??"_ Minh Quỳnh từ nãy giờ yên lặng cũng chơi trò từ sau lưng nói vọng lên khiến cả hai người bọn họ được một phen giật mình quay lại nhìn thì thấy cô bạn đang ngồi trên thảm ăn bánh kẹo ngon lành

Nữ chính thờ dãi, đảo chân tới ngồi cạnh cô bạn, lại vỗ vỗ chỗ bên cạnh để Hiếu Mai ngồi vào_ "Xem, anh ta không đồng ý với lý do một, tờ phải có phương án hai. Làm gì cũng phải chừa cho mình đường sống. Mà cả hai vốn là sự thật nên cũng chả sao, thiếu gì người họ Lý"

"Sao có cảm giác giống như đang cãi nhau ấy nhỉ??"_ Minh Quỳnh nghiêng đầu, chậm rãi cắn miếng tiếp theo

"Chứ gì nữa, lấy rồi"_ Hiếu Mai cũng chen vào

"Chắc thế" nói xong lại thờ dãi, nằm dài ra thảm, vươn tay bắt lên ngọn cỏ bỏ lên áo quần của Hiếu Mai, không kiềm được vẫn là nhìn qua nam nhân nhà mình thì lại thấy hắn ta đang cùng anh xã của Hiếu Mai xoay lưng nói gì đó. Nữ nhân chán nản nói_ "Nói ra thì từ đó tới giờ toàn bị người thân lừa, bị lừa đến ngu người rồi"

"Tiểu biểu??"

"Nhiều lắm"

"Vậy chứng tỏ là tại cậu ngốc"

"..."

"Chị Thùy"

Nữ nhân được gọi liền quay lại, chống tay ngồi dậy, nhướn mày, hất nhẹ mặt nhìn cậu nhóc học sinh ngồi cạnh Minh Quỳnh kia_ "Chị có quen tên mafia họ Trương ở Đức đúng không??"

"Không"

"Hôm trước..."

"Nè, khi người ta đã không muốn nói thì một là có ẩn tượng xấu hoặc không muốn nhắc đến người, sự việc đó hoặc hai là không muốn cậu cướp mối làm ăn và tôi lại thuộc về loại không muốn nhắc"

"Sao vậy? Hắn làm gì cậu sao?"_ Minh Quỳnh rất ngây thơ cắn một góc táo rồi lại bị cậu nhóc bên cạnh giật đi

“Không làm gì cả, chỉ là không muốn dính líu. Thời đại này muốn sống trong sạch thì cũng thật khó. Chán chết. Nhìn qua nhìn lại xem, toàn quen người của xã hội đen, này cũng hay quá đi”

Hiếu Mai nhướn mày, huých nhẹ vai nữ nhân, mỉm cười _ “Đang mĩa mai hả??”

“Cậu nghĩ tớ ngu ngốc đến nỗi tự mĩa mình sao??”

“Không phải lúc nào cũng tự mắng mình ngốc sao??”

“Làm gì có, chị đây luôn tự tin nhé”

“Thế này giờ ai than??”

“Có than à??”

“Có”

“Vậy là tại cậu suy nghĩ tiêu cực nên những lời hiển nhiên của tớ cũng khiến cậu nghe ra thành tiếng than. Bạn à, sống vui vẻ một chút dùm đi”

“Này đáng lẽ cậu nên tự nhắc mình, đừng nghĩ tiêu cực, sống vui một chút”

“Giữa cái sự thật và cái suy nghĩ là xa đến mù mắt đấy!!”

“Đấy, than rồi đấy, từ ngữ của cậu quá mức tiêu cực rồi”

“Cậu mới là người nên chú tâm vào ngữ pháp và ý nghĩa thâm sâu đằng sau từng lời tớ nói mới phải chứ!!”

“Hừ, nói ra sao thì hiểu như vậy. Sao có thể ép người khác hiểu theo cách cậu hiểu chứ!!”

“....”

“Sao vậy, thua rồi sao??”

“... ”

“Hể, giận à??”

“Nhìn tôi giống giận à??”

“Sao lại giờ giọng nghiêm túc ra?? Thật sự giận sao?? Tớ nói đùa thôi mà”

Nữ nhân nhìn Hiếu Mai đang cố dỗ ngọt mình, nhún vai, vẻ mặt cực kì thờ ơ _ “Bởi vì bị nói trúng nên cảm thấy khó chịu. Hiện tại là vậy”

“... ” _ Hiếu Mai nhìn bạn mình, bất chợt cũng yên lặng không biết nói gì thêm.

Đang lúc không khí chìm vào yên lặng thì lại có một giọng nói vang lên _ “Tôi đặt thứ cô cậu gần bờ suối ở đúng chỗ đó rồi, cần gì thì cứ gọi nhé”

“Cảm ơn bác” _ anh xã của Hiếu Mai mỉm cười rất thân thiện với bác trai, sau đó lại vui vẻ quay lại nhìn ba nữ nhân cùng một thằng nhóc đang ngồi trên thảm bọn họ _ “Đi câu cá thôi”

Cứ như vậy một đoàn người kéo nhau xuống núi. Nam nhân cũng không công nữ nhân của mình như lời đã nói, cứ như vậy dẫn đầu, song song cùng anh xã của Hiếu Mai và im lặng nghe anh ta nói chuyện. Nữ nhân thì bình thản cho tay vào túi quần hết nhìn trái rồi lại nhìn phải xem phong cảnh xung quanh, đôi lúc lơ đãng mà ngẩng đầu nhìn trời cao. Còn Hiếu Mai bên cạnh thì lại rất vui vẻ, vừa đi còn vừa ngậm nhỏ giai điệu nào đó, tay đánh đưa trước sau trông cứ như một thiếu nữ vừa được thả ra khỏi nhà vậy. Nam chính không phải vô tâm cũng không phải quên lời người kia nói. Anh ta có đôi lúc cũng đi chậm lại để được đi song song với nữ nhân của mình nhưng là nữ chính cuối cùng cũng vì sĩ diện cùng trí thông minh của bản thân cho nên vừa thấy người phía trước đi chậm thì bản thân cũng vậy, cố giữ một khoảng xa xa nhau.

Sau một lúc anh chậm tôi cũng câu giờ thì liền biến thành một mình nữ nhân đi cuối cùng, thờ ơ nhìn cặp đôi nữ lớn hơn nam cứ chọc vui nhau miết suốt đường đi mà không khỏi thờ dãi _ [Tôi mệt, Tôi muốn về nhà, tôi muốn ngủ, tôi không muốn xem mấy người diễn phim Hàn miễn phí]

Đoàn người xuống hẳn chân núi, chậm rãi đi trên bãi đá dẫn ra con suối kia. Lúc ra khỏi góc khuất, tầm mắt cũng được giải thoát thì nữ nhân không khỏi tròn mắt _ [Này không phải sông sao?? Chỗ nào gọi nó là suối vậy??]

Một đoạn sông mở ra trước mắt bọn họ. Mạch nước gần bờ trong vắt và có cá nhỏ thậm chí nữ nhân đã nghĩ tới việc bản thân sẽ kéo lên ống quần mà đi chân trần ra ngoài đó thì sẽ tuyệt đến bao nhiêu. Vừa nghe anh xã Hiếu Mai hô lên _ “Tới nơi, mọi người chọn dụng cụ đi”

Thì rất nhanh, nữ chính liền bước ngang, đi tới nhìn vào mớ dụng cụ được chuẩn cho một chuyến đi câu hoành tráng đã được chuẩn bị sẵn kia để tìm kiếm thứ mình cần. Sau khi xác định được vật thể sẽ mang đi, nữ chính liền rất thoải mái mặc kệ mọi người làm gì, nói gì, bản thân thì cời giấy, tháo vớ, xắn lên ống quần rồi ì ạch chạy tới lấy cho mình một cái vợt và một chiếc ghế vải xếp, lăn tăn chạy ra ngoài sông, tìm chỗ bản thân ưng ý nhất, bắt ghế ngồi vào, chân thả vào dòng nước mùa xuân, đeo kính, tay chấp lại vào nhau để trên bụng, rất thư thả nghĩ ngợi.

Cứ như vậy, bên kia thì Hiểu Mai vui vẻ được anh xã chỉ cho cách câu cá, kéo dây. Minh Quỳnh lại tình nguyện xem cậu nhóc nhà mình trở tài và đứng một bên khen lấy khen để khiến đứa nhỏ thích đến cười như nở hoa. Bản thân nữ nhân thì khẽ lắc lư đầu, trề môi khi nghĩ đến sở thích câu cá này của nam nhân nhà mình mà tự chắc chắn rằng anh ta sẽ tự câu mà chẳng cần ai bên cạnh.

Quả thật là như vậy. Nam nhân một bên câu cá, một bên lâu lâu lại nhìn qua nữ nhân nhà mình đang thoải mái thả chân vào trong nước, miệng không kiếm được vẫn là khẽ cong lên vì sự vui vẻ của người kia.

Xem ra cũng là một cảnh đi chơi hạnh phúc đi. (Nhưng mà hình như có gì đó sai sai thì phải. Tôi thấy cái này nó không phải phước đâu. Nó giống đi chơi có đầu tư hơn thì phải!!)

Được một lúc sau thì bên cạnh nữ chính lại bắt thêm hai chiếc ghế xếp và hai cặp chân trần nữa cũng cùng thả vào nước. Hai người kia vừa đặt mông ngồi xuống ghế thì nữ chính liền chuyển sang đứng, tháo mắt kính để lại trên ghế, bắt đầu đi qua đi lại cùng cái vợt trong tay, chăm nhìn xuống mặt sông như đang tìm kiếm gì đó, chân lâu lâu lại thích thú đá nhẹ nước lên như một đứa nhỏ.

“Này cậu nói xem, sao thấy chả giống phước gì cả!” _ Hiểu Mai ngồi đó, chân không khỏi thích thú mà đá đá nước lên

Nữ nhân nhìn cô bạn nhà mình rồi lại nhìn qua Minh Quỳnh ngây thơ suốt ngày bị nhốt trong nhà kia, bày ra vẻ mặt thông cảm vô cùng_ “Này cần bản không phải phước”

“Tớ thấy như vậy tốt mà” _ Minh Quỳnh rất vui vẻ cầm lấy vợt nhỏ đẩy qua đẩy lại trong làn nước

“Tốt?” _ nữ chính bỗng nhiên băng khoảng mà ngẩng mặt nhìn trời, sau đó lại nhún vai_ “Không biết tối nay ngủ bằng cái gì thôi”

“Là sao??”

“Thường thì tự dựng lều, bạt, trại hoặc lại tự mỗi người có một túi ngủ, hoặc là có loại võng có sẵn màn che, cứ như vậy mà hoà mình với thiên nhiên đó”

“Lạnh lắm đó” _ Minh Quỳnh liền bày ra vẻ mặt lo lắng

“Ai biết, làm mà không nghĩ thì chịu thôi”

Hiểu Mai bị chọc trúng chỗ đau liền lên tiếng_ “Cậu không sợ đổ bệnh à??”

“Sợ thì cậu nghĩ tới ra đây ngâm chân vào nước lạnh thế này à??”

“Này là nước mát”

“Ờ, mát”

“Này, tớ thật sự thắc mắc. Cậu nói là đã thay họ đổi tên, người ngoài cũng không biết mặt cậu. Nhưng là cậu được mang từ trong nhà chính ra. Vậy tức là người nhà đều biết cậu còn sống, thậm chí là cả dòng họ. Họ chấp nhận giữ bí mật cho cậu sao??” _ Minh Quỳnh vốn là một cô gái bình thường, do xui xẻo mà tình cờ quen được nữ chính của chúng ta rồi sau đó lại có một người yêu sắp là mafia nên cô nhỏ vẫn là thắc mắc rất nhiều về bộ mặt khác của xã hội, cứ nghĩ ra là liền hỏi

Nữ nhân vẫn cúi người tìm kiếm cũng không nhìn bạn mình, bình thản_ “Phải giữ bí mật thôi. Nếu công khai tớ còn sống thì họ sẽ chẳng có lợi lộc gì mà còn bởi vì không theo ý tớ mà chịu tổn thất thì sao. Phải nói tớ chấp nhận ẩn mình thì mới chính là điều họ mong muốn nhất nên phải đồng ý thôi. Thậm chí còn nhiệt tình đến đáng sợ là đằng khác”

“Người nhà giàu không xấu nhỉ??”

“...” _ nữ nhân cùng Hiểu Mai có chút khó nói mà nhìn cô bạn Minh Quỳnh của mình, rồi lại nhìn nhau, bất giác đồng thanh_ “Chắc thế” _ và rồi lại cùng nhau bật cười

Sau đó cả ba cùng hì hục cầm vợt chạy đi bắt cá, thấy hòn đá nào lạ thì liền cầm lên xem rồi tùm lại bàn tán gì đó. Còn hội bên kia thì hai người, một người giơ điện thoại, một người xoè máy ảnh của mình ra chụp khi thế vợ, người yêu nhà mình và cũng chỉ có nam nhân là vẫn bình thản câu và quan sát nữ nhân nhà mình.

(Vợ có, chồng có. Bạn trai có, bạn gái có và cả hai đều là cặp của nhau. Thế mà hai nhân loại vai chính kia lại rơi vào tình trạng thái “buê đê” ở giữa mới ghê, chả đâu ra đâu. Thịt không ra thịt, mỡ chả thấy mỡ)

Đĩ nhiên cá thì chẳng bắt được nhưng bù lại thì được cái áo quần cả ba đều thấm ướt. Chơi chán chê mới nhớ đến đã để quên ba nam nhân bên kia. Nhìn lại thì đã thấy nhóm củi, đốt lửa, xiên cá và nướng thì hai cô bạn liền vui vẻ chạy tới hỏi han và cũng chỉ có nữ nhân là chau mày, cảm thấy có thứ gì đó không ổn cho lắm với tình hình này.

Nhưng sau đó cô ta liền mặt kệ, cầm vợt bỏ lại chỗ củi cùng ghé xếp, bản thân lần này ngoan ngoãn ngồi cạnh, nhận lấy con cá nam nhân đưa qua, tự mình bắt đầu chậm chạp ăn.

Ăn xong thì lại được hai nam nhân kia dẫn đường, lên đến nơi thì nữ chính nghếch mặt ra trong khi hai cô bạn bên cạnh thì lại vui vẻ ra mặt tự chọn cho mình một căn nhà di động và sau đó thích thú khám phá thứ lần đầu tiên họ thật sự thấy và sắp được vào ở kia, lại nhìn quanh một lượt xem có người cũng cùng mình cắm trại không. Nhưng sau đó lại tiếp tục diễn mặc nghếch ra.

[Thuê toàn khu sao?? Toàn khu luôn sao?? Đi phượt là vậy hả?]

Vươn tay kéo tay áo nam nhân bên cạnh_ “Đây là phượt sao??”

Anh hài lòng với biểu hiện ngạc nhiên của người bên cạnh, bình thản cho tay vào túi quần_ “Không, ngày mai mới bắt đầu”

“...”

[Đây rõ ràng là khu du lịch mà!!! Thậm chí còn là khu du lịch đắt tiền!!! Sao không đi đến chỗ nào tiện nghi đầy đủ đi hả?? Đến cái nơi rừng rú, cây lá, chim chóc làm quái gì hả??]

Tối đến, có một người lén lút mượn điện thoại của bạn mình, âm thầm thực hiện một cuộc gọi

_giọng nói rất vui vẻ

“Mẹ!!”

“Mẹ!!” _giọng có chút tức giận

_rất lo lắng

“Sao con lại có cảm giác bị bỏ rơi??”

“Bỗng nhiên con nghĩ, thật sự không hiểu nhau chút nào”

“Vậy là do con không hiểu??”

“Được rồi, tối rồi mẹ ngủ ngon. Con vẫn ổn. Nhớ chúc ba ngủ ngon thay con”

<Ừ, chào con. Nhớ đó, cần phải bình tĩnh, mọi thứ rồi sẽ ổn thôi con gái>

“Vâng”

Nữ chính thở dài, theo thói quen xóa đi cuộc nói chuyện trong danh sách cuộc gọi, để trả lại điện thoại cho cô bạn, yên lặng trở về nhà di động của mình, nhìn đến nam nhân đang ngủ ở bên ngoài và chừa cho bản thân chỗ nằm bên trong mà không khỏi thở dài, yên lặng chui vào chỗ, lui vào chỗ ấm áp kia tìm giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Phượt nhà giàu :Vác balo lên vai, câu chuyện đàn ông và cùng nhau kiếm tiền

Sáng sớm ra, nữ chính đã mơ màng tỉnh dậy, theo thói quen mắt nhắm mắt mở đưa tay dò đường đi tìm phòng vệ sinh. Chỉ là lúc bước qua cửa chính của nhà di động, tình cờ nhìn ra ngoài liền thấy được hai người bạn cùng ba tên nam nhân kia đang nhăn nhó mặt mày vì chuyện gì đó.

Nữ nhân nhún vai định cho qua. Chỉ là mấy lời kể tiếp lại khiến người muốn đi cũng khó mà bước tiếp thêm nữa

“Không dùng tiền, cũng không được xài điện thoại” _Hiếu Mai khoanh tay, vẻ mặt rất quả quyết nhìn thẳng vào anh xã mình

“Em yêu à, nói gì thì nói, ít nhất nên cầm theo một cái”

“Không, đừng đem theo gì cả”

Ngay lập tức cửa xe lưu động bị đá ra sau khi đã được vận mở, nữ chính vẻ mặt say ngủ chuyển sang hoảng hốt _ “Không tiền!! Lấy gì ăn!!! Không điện thoại thì sống làm sao?!!”

Hiếu Mai rất bình tĩnh nhìn bạn thân của mình _ “Đánh răng đi”

“Ờ” _nữ nhân gật đầu, cắn thân đóng lại cửa. Cứ như vậy vì cái xuất hiện, vì cái biến mất.

Hiếu Mai nhìn qua nam chính, vươn tay vỗ vai anh _ “May cho anh là người kia được cái ngủ đủ giấc rồi tự giác dậy thì nói gì cũng nghe lời. Xem như là một ưu điểm nho nhỏ mà cô ta có giữa một đồng khuyết điểm to đùng đi”

Nam chính cùng hai tên nam nhân kia cùng nhau nhận thức cần phải im lặng và đồng lòng nhìn Hiếu Mai một mình giẫm vỡ gương oai, tự mình lập ra kế hoạch dưới sự hào hứng của Minh Quỳnh cho những việc sẽ làm tiếp theo trong chuyến đi chơi không tiền không điện thoại lần này.

Biết sao được, nam nhân bọn họ bởi vì không an tâm mà đi theo thôi, chẳng có quyền xen vào.

Và ngày mới của chuyến đi phục vụ của dân nhà giàu chính thức bắt đầu (Tôi sẽ tóm gọn vậy)

Ngày thứ nhất.

Ba nam nhân khoanh tay âm thầm đứng ở một con hẻm nhỏ với tầm nhìn tốt để có thể quan sát nữ nhân nhà mình. Mục đích chính là để bảo vệ nhưng mục đích phụ là vừa chụp hình vừa ngắm cho mát mắt.

“Thấy chưa, người yêu cậu đây là ưu tú nhất” _cậu nhỏ đang ngồi xếp bằng dưới đất, vẻ mặt đạt thành tựu nhanh tay ấn chụp hình Minh Quỳnh

Anh xã của Hiếu Mai bắt chéo chân trên ghế xếp, khoanh tay, giơ lên ngón trỏ đẩy kính nghe được mấy lời buồn nôn của cậu nhỏ kia liền trề môi _ “Tình nhân trong mắt hoá Tây Thi, người lớn bọn tôi không trách đứa nhỏ cậu được”

Cậu nhỏ bị chọc đúng chỗ liền dừng chụp mà ngoáy đầu lại nhìn anh xã của Hiếu Mai _ “Hừ, thế anh nói xem chị xã của anh như thế nào”

Anh xã Hiếu Mai liền nhếch môi, nhún vai rất hiển nhiên _ “Đương nhiên là một người phụ nữ ưu việt, đáng ngưỡng mộ và phải trân trọng”

“Đồ thê nô!!”

“Ừ, anh thế đấy. Thế chú thì sao, nói anh nghe xem”

“Người tôi yêu một nữ nhân ngây thơ, thuần phác, có điểm ngọt, có chỗ đáng yêu rất đáng để che chở, hy sinh”

“Đó là tình yêu của mấy đứa nhóc thôi chú em à, hahaha, mau trưởng thành đi nha”

“Hừ” _cậu nhóc không cãi được, cầm điện thoại trong tay ấn chụp thêm vài tấm lại quay đầu, sau đó ngẩng mặt lên hỏi nam chính _ “Này, thế anh thấy chị Thuý ra sao??”

Nam chính nhìn cậu nhóc, lại nhìn gương mặt hóng chuyện anh xã của Hiếu Mai, rất mặt than, bình tĩnh đáp _ “Tốt hơn nữ nhân của hai người”

“...”

Anh xã của Hiếu Mai đứng lên, bước qua, quàng tay qua vai anh _ “Hahaha, cậu không nên tự nhận hết vào như vậy. Quả thật vợ hờ của cậu tốt nhưng mà nhìn lại xem, vợ tôi vẫn toàn diện hơn đấy chứ!!!”

Nam nhân nhìn anh xã của Hiếu Mai, nhếch môi cười _ “Mèo khen mèo dài đuôi”

“Thế nữ nhân của cậu toàn diện ở điểm nào!!”

“Với tôi thì cô ấy tốt hơn so với rất nhiều người tôi gặp”

“Không phải là mèo khen mèo dài đuôi rồi sao??”

“Tôi có nói nữ nhân của tôi toàn diện như tôi sao???”

“ ... ”

Cậu nhỏ thấy anh xã của Hiểu Mai bị bắt bớ liền cười thật lớn_ “Hahahaha, đúng đó, đúng đó. Anh rể, anh nói đúng”

Nam nhân bình thản nhìn cậu nhỏ, miệng cũng không cười, hạ mắt nhìn_ “Tôi không nhớ mình có em trai”

“Sắp mà, sắp mà”

“Sẽ không”

“Sao chứ??”

“Tôi và em ấy đều ghét phiền phức”

“ ... ”

Trong lúc ba nam nhân sau khi bắt bớ nhau và cùng đồng loạt chìm vào yên lặng thì bên ngoài này lại là một tình cảnh sôi động vô cùng

“Mại dô, mại dô, coi bói giá rẻ, năm xu một lần xem mấy người ơ!!!”_nữ chính dùng cặp mắt cá chết ngồi bên cạnh bàn nhỏ của Minh Quỳnh mà không đậm không nhạt rao lên, tay cứ xoè ra xoè vào mãi một bộ bài.

Hiểu Mai lúc đó tình cờ đi ngang liền mắt sáng như sao, tấp vào bàn của bọn họ vui vẻ xem bói, thậm chí còn lớn tiếng ca thán vài câu khiến người xung quanh không giấu nổi tò mò mà đôi lần dừng chân hoặc ghé vào nhìn

Nữ nhân không cảm xúc xoay đầu qua nhìn bàn thiết nhỏ được phủ qua tấm trải bàn đen mà không khỏi mày nheo mày chau _[Bộ khoa tâm lý học có thêm phần nhân tướng học hay định mệnh học, bói bài học hoặc chỉ tay học à??? Ghê quá vậy!!! Đi phược ôm bàn nhỏ theo là định coi bói sao?? Không phải để làm vũ khí hay làm bàn ăn gì đó sao?? Sao mâu thuẫn quá vậy!!]

Trong lúc nữ chính vẫn đang rối bời với mở dây nợ do mình dăng ra bởi thắc mắc về công năng của chiếc bàn kia thì đã có vài lượt khách vào vào ra ra chỗ coi bói tạm bợ của bọn họ. Hiểu Mai từ khách hàng tình cờ mà giờ lại thành người cố vấn kiêm khen tặng miễn phí ngay bên cạnh Minh Quỳnh và nữ chính vẫn chỉ là người quán cáo rẻ tiền bên cạnh hai ngôi sao chói sáng kia.

Nhưng càng nhìn thì nữ nhân càng thấy có chỗ không đúng, khế mày nheo mày chau _[Không phải thường thì các bà mê tin hơn các ông hay sao!? Sao giờ nhìn lại thì toàn đàn ông không vậy?? Sao có cả xin chụp hình nữa vậy?? Các người xem bói hay đến ngắm nữ nhân thế??]

Đang lúc nữ chính còn đang ngờ ngác mà nhìn bạn mình đang cố cười mỉm để chụp hình thì lúc đó bàn nhỏ liền bị vỗ một phát rất mạnh. Tiếng vỗ khiến mọi người giật mình quay lại nhìn vị khách mới tới. Hắn ta kéo lên tay áo khoe ra bắp tay săn chắc đầy thẹo ở dưới và toàn hình xăm ở trên của mình. Hắn tóc vuốt ngược, đeo kính đen, miệng nhai kẹo chớp chớp, rất thờ ơ, hất mặt_ “Xem bói xem nào. Xem xem tương lai ông đây sẽ có bao nhiêu đứa nhỏ. Đoán đúng liền có thưởng, không đúng vẫn có thưởng”

Nữ chính nhìn hắn liền bắn ra một tia nhìn thờ ơ khinh bỉ, thềm mắng trong lòng _[Có nhân loại nào mà ở trên là lưu manh còn ở dưới là tri thức không?? Ăn mặc thật đáng khinh bỉ]

Anh xã của Hiểu Mai bởi vì không chịu nổi mà xắn tay áo chạy tới muốn hù dọa và lấy lại trị an. Chỉ là dọa sợ không được bao nhiêu mà lại khiến mọi người gần đó âm thầm mỉm cười nhìn vào bên dưới của một tên lưu manh. Anh ta cư nhiên còn mặc quần tây, mang giày da đắt tiền mà chạy tới.

[Thật khiến người ta đau mắt đỏ mà. Nhớ không lầm thì vợ chồng nhà anh thông minh lắm mà!! Là anh ngốc bất ngờ hay chỉ số thông minh của anh bị vợ hấp thu hết rồi hả?? Hay là anh thuộc dạng TTTN hả?!?]-nữ chính ngồi không, không khỏi ác liệt suy nghĩ, đồng thời mắt liếc nhìn bộ dạng có một không hai kia.

(Chung tình thượng nã (TTTN) đọc được đọc, không được không hỏi lại. Chữ này huych tẹt không vui đâu)

Sau khi anh xã của Hiểu Mai được Minh Quỳnh xem bói xong thì cũng không chịu đi, cứ như vậy đứng đó khoanh tay, tựa lưng vào tường gần chỗ bàn nhỏ của bọn họ, lâu lâu lại còn hút một điếu thuốc để tăng thêm độ nguy hiểm xung quanh.

Nhờ vào sự lừa đảo trắng trợn, nói dối không ngại miệng, khen không cần nhìn người, nhắc nhở thật tận tình cùng ngôi sao may mắn rẻ tiền ngồi quảng cáo, rao hàng thì số tiền cả ba kiếm được cũng không tệ. Lúc đầu Minh Quỳnh còn e ngại về việc chém giá. Nhưng dưới sự thúc đẩy, lời lẽ mời mọc, khen ngợi không giới hạn của Hiểu Mai mà sự e ngại lại thành chơi bạo. Còn ngôi sao may mắn rẻ tiền kia sau một lúc suy nghĩ chán nản thì kể đó vẫn tiếp tục quảng cáo, mắt âm thầm đánh giá, nhìn thật kĩ suốt quá trình ba người bọn họ xem bói mà không khỏi có chút vui vẻ trong lòng.

[Xem như đi thu thập thêm tài liệu và trải nghiệm thực tế tàn khốc đi]

Ngày thứ hai.

Ở một chỗ xa xa, hẻm hóc nào đó, ba chiếc moto kiểu cách đèn bóng được phủ qua một lớp vải lớn màu đen yên lặng nằm đó. Tại một góc khác lại có thêm ba tấm lưng rộng lớn cùng chiều cao không quá chênh lệch đang sóng vai đứng một bên, mặt quay vào trong tường và cùng bàn chuyện

“Sao anh không cản vợ hờ của anh lại hả??” _anh xã Hiếu Mai lộ rõ sự tức giận pha lẫn ám ức trừng mắt nhìn nam chính

“Cô ấy là tiểu thuyết gia, việc cô ấy làm chính là học tập thêm kiến thức. Tôi không có quyền ngăn cản cô ấy cầu tiến. Và quan trọng nhất, cô ấy là vợ tôi, không phải vợ hờ”

Cậu nhỏ thấy nam chính bị mắng liền hást mặt, bênh vực, lại có chỗ mượn nước đẩy thuyền_ “Anh nói anh ta thế sao anh không nói mình. Chả phải việc khởi điểm là cho bà xã đáng kính của anh xúi giục à!!”

“Cậu nói cái gì!! Lời của vợ là thánh lệnh, cậu mà cãi trời sẽ tru, đất sẽ diệt và vợ sẽ không dung thứ cho cậu ngủ chung giường đấy nhóc con!!!!”

“Tôi mới thêm, cô ấy làm gì tôi cũng đều chiều cô ấy hết mức mà không ý kiến. Không như anh, từ lúc đưa ra ý kiến liền cứ mãi lèo nhèo như bà thím!!”

“Cậu thì biết cái gì!! Năm vợ trong tay rồi các người sẽ biết cái gọi là không dám buông. Vợ mà giữ không được thì giữ cái gì nữa!!”

“Anh không nghe câu lạc mềm buộc chặt sao?? Không nghĩ tới anh cứ xiết rồi có ngày dây đứt khi nào không hay sao??”

“Dây của tôi tôi tự biết, cậu lo cho người yêu của cậu đi, chỉ mới là người yêu thôi đó”

“Hahahaha, cậu đây cuối năm nay khi đã ổn định mọi việc sẽ cầu hôn cô ấy!!”

“Để rồi xem, một chuyện tình giữa một giáo viên tâm lý bình thường và một cậu nhóc học sinh mafia sao?!? Đáng xem đó!! Chúc hạnh phúc vẹn toàn nha!!” _anh xã Hiếu Mai nhưn mây đá đều cậu nhỏ rất vui vẻ nhưng là vẫn đứng yên quay mặt vào tường chịu phạt

“Anh, được, cứ chờ đó mà xem”

“Tôi nói trước em ấy sẽ không giúp cậu đâu” _nam chính bất thành linh lạnh giọng xen vào

Cậu nhỏ liền nhìn anh cùng vẻ mặt cực kì ngờ ngác_ “O”

Ngay lập tức anh xã của Hiếu Mai liền bật cười_ “Ahahaha, nghe là hiểu rồi. Mai mới, mai mới chứ gì. Tôi biết mà hahaha. Chúc mừng cậu trai trẻ, không có cô ta thì cậu tiêu rồi”

“Nghe anh nói thì vợ anh chắc cũng do chị Thụy móc nối chứ gì” _cậu nhóc nhếch môi khinh bỉ cười với anh xã Hiếu Mai_ “Cùng cảnh ngộ thôi nhĩ, ông trời thật biết vui đùa chúng ta nhĩ??”

“Tôi khinh, tôi không giống cậu. Anh đây là tự lực cánh sinh mà cưới vợ về nhà!!”

“Anh dám nói không có chị Thụy giúp gì sao??”

“...”

Cậu nhỏ hást mặt rất tự đắc nhìn sang nam chính_ “Thấy chưa. Nếu nói như vậy thì Lý Dương anh đây chính là người cường đại nhất trong ba chúng ta rồi”

Nam nhân thờ ơ đưa mắt liếc nhìn vẻ mặt của cậu nhỏ, rất bình thản phả ra làn khói thuốc_ “Tôi sẽ gả cho cô ấy, không phải cưới vợ vào nhà như hai người, đừng có đánh đồng tôi với các người”

“...”

“...”

(Đồng chí Dương, anh có tự tôn không?? Hay là tự tôn của anh có chế độ tắt mở?? Vậy thì tôi nên cùng vui hay chia buồn cho sự đóng mở đột ngột này đây a)

Nói đến đây, nam nhân lại không tự giác ngoái đầu nhìn nữ nhân nhà mình đang ngồi chọc chọc vào mấy đồng tiền lẻ trong túi cùng vẻ mặt không cảm xúc ngoài kia mà trong lòng cũng không khỏi có chút chán nản. Từ lần kia đến nay vẫn chưa nói với nhau câu nào. Có lẽ lại giận chuyện gì rồi.

Hai tên kia thấy anh nhìn nữ nhân, bọn họ cũng ngoái lại nhìn người yêu và cô vợ của mình mà không khỏi đồng loạt thờ dài

Anh xã Hiếu Mai tựa đầu vào tường, mắt vẫn nhìn vợ bên kia đường rất thiết tha_”Nhìn cô ấy lăm lem kiếm tiền trong khi ba chúng ta đứng đây chịu phạt. Có phải hay không có chỗ nào đó rất sai ở đây? Tôi muốn ra ngoài đó, ngồi cùng vợ nhà mình”

Cậu nhỏ liền quát mắng_”Anh im đi. Vừa sáng đã làm chuyện nhưc mắt rồi bị ăn mắng. Sau đó còn khiến chúng tôi cũng bị phạt chung anh vẫn chưa thấy đủ hay sao!?! Bọn họ có việc của bọn họ, chúng ta có việc của chúng ta. Lo đứng phạt đi”

Anh xã Hiếu Mai liền hét mặt_”Việc gì!! Cậu cười vợ để vợ làm việc kiếm tiền nuôi cậu ăn à? Khốn nạn thế hả??”

“Cậu đây bảo để vợ phải làm việc khi nào hả??”

“Thế thằng nhóc nào vừa bảo việc của họ, việc chúng ta??”

“Tôi là theo ý của người tôi yêu, không phải như anh cứ mãi ngăn cản, mè nheo đủ điều”

“Thế thằng nhóc cậu nhìn người yêu ngoài kia mà không thấy bực à??”

“Chuyện cô ấy làm, cậu đây đều tự hào. Anh nên nghĩ thoáng đi. Không thấy vợ anh cười toe toét sao?? Lãng nhăng, lải nhải mãi. Người yêu tôi cô ấy bảo chị Hiếu Mai chờ ngày anh rảnh để cùng đi chơi cũng đủ mòn mỏi rồi. Im lặng đi ông chủ già nhà anh”

Anh xã Hiếu Mai nhìn vợ mình đang cười rất vui vẻ ngoài kia mà cũng bất giác nhếch môi cười_”Chủ thì biết gì. Từ lúc quen chủ, chủ nghĩ Minh Quỳnh được yên thân à. Là đều do người của bọn tôi và anh ta cất cứ ra theo sau xem chừng đấy. Chủ cuối cùng cũng chỉ là thằng nhóc ba hoa chích chòe chim én mà thôi. Bọn tôi chính là vì lo cho nữ nhân nhà mình nên mới phải làm ông chủ cần nhân”

Cậu nhỏ nghe vậy liền một mặt ngạc nhiên bày ra nhìn nam chính vẫn yên lặng ngoài đầu nhìn nữ chính của mình, rồi lại nhìn anh xã Hiếu Mai_”Không thể nào. Họ vốn không quan tâm tôi, việc tôi để ý ai thì quan trọng sao?? Anh đem chuyện này ra đùa không vui đâu”

“Mẹ cả nhà cậu đã tìm đến nói chuyện với cô ấy. Nghe bảo cậu còn có hôn thê nhi?? Cô ta đang chờ một lời giải thích đấy”_anh xã Hiếu Mai vẻ mặt cực kì thờ ơ, lạnh nhạt nhìn xuống cậu nhỏ vẻ mặt đầy lo lắng

“...”

“Đã là xã hội đen, làm gì, tay chân gì cũng bị nhìn ngó, xỏ xiên. Thế mà cậu nhóc nhà chủ dám để tâm can chạy long nhong không dây trói ở ngoài. Cậu là người chúng tôi lần đầu tiên thấy đó. Rất đáng khinh bỉ!!!”

“...”_cậu nhỏ bị nhắc nhở liền vẻ mặt đăm chiêu, mặt đối mặt với vách tường, khoanh tay cẩn thận suy nghĩ, tự mình lăm bằm_”Thật sự sợ hở rồi sao??”

Cả ba lại lén lút đồng loạt quay ra nhìn sang một góc khác của con đường, nơi có ba nữ nhân đang ngồi đó

“Thấy chưa, nói rồi, ngồi đây thế nào cũng bội thu thôi”_Hiếu Mai với gương mặt lăm lem bụi bặm rất khí khái quay qua tuyên bố với đồng bọn

“Ừ, không ngờ ăn xin mà cũng có thể khảm khá như vậy”_Minh Quỳnh lắc lắc nón vải bị mài rách của mình không khỏi ngạc nhiên một hồi

Nữ chính thì lại gật gù nhưng vẻ mặt vẫn không mấy hứng thú cho lắm_”Quà thật là rất đáng ngạc nhiên, không ngờ ăn xin thì cảm giác sẽ là như vậy. Trải nghiệm không tệ”

Ngày thứ ba.

“Này, cậu nói xem, cậu muốn làm gì để kiếm tiền nào??”_Hiếu Mai huých vai nữ chính vẫn còn đang mơ màng gà gật gù một bên

“Hừm?”

“Dù sao giờ cũng đủ tiền rồi, cậu nói đi, chúng ta làm luôn”

“Đứng, đứng”_Minh Quỳnh một bên rất hào hứng cất lại đồ đựng vào balo

Nữ nhân loay hoay tìm một chỗ để có thể nằm, lèo nhèo trả lời_”Không hứng đâu, cho tớ ngủ”

Hiếu Mai liền giơ tay lắc lắc vai người kia_”Không phải cậu bảo tiền bạc là trên hết sao? Có cơ hội thì phải kiếm chút!!”

“Ừ, cũng đúng. Nhưng mà là lúc khác. Giờ buồn ngủ lắm. Mới có sáu giờ thôi đó”

“Giờ có đi không !!”

“....”_nữ nhân chau mày, cố nheo mắt nhìn qua cô bạn mình. Sau đó chống tay, đỡ trán ngồi dậy_”Đi thì đi. Càng ngày càng hung dữ. Đứng

ỷ cậu có chồng đứng sau lưng thì muốn nạt ai nạt nhé. Chả đáng yêu tí nào”

~~~~~

Trong hai tiệm coffe đối diện nọ, mỗi tiệm hôm nay tuyển thêm ba người. Ba nam, ba nữ cho mỗi bên.

Nữ chính vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng từ trong ra ngoài nữa chữ cũng không mở miệng bùng ra thức uống. Hiểu Mai lịch thiệp, nhẹ nhàng chào hỏi khách hàng còn Minh Quỳnh thì nóng từ trong lẫn ngoài, lúc nào cũng cười nói thân thiện vô cùng vui vẻ lau dọn bàn ghế.

Nam chính một bên ít nói, mặt không biểu cảm chăm chú dọn dẹp ly tách. Anh xã Hiểu Mai bình thản, đôi lúc khẽ nhếch môi lịch thiệp cười mang ra đồ gọi. Còn cậu nhỏ thì lại được ưu tiên việc chào hỏi khách hàng.

Cả hai tiệm hôm nay đều được người ở sao hỏa đổ bộ đồng loạt không nương tay vào tiệm mình. Lúc sáng sớm theo như thường lệ thì có vài người rồi từ vài người sau vài cuộc điện thoại lại thêm vài người. Rất nhanh chóng tiệm đã đông khách

Tiệm một

“Xin lỗi, chiều nay cô có rảnh không?” _ một thanh niên nhân lúc nữ chính đặt xuống tách coffee rất nhẹ nhàng hỏi.

Chỉ là người kia mắt cũng không nhìn qua, rất nhanh chóng đặt ra bàn đĩa bánh ngọt cuối cùng rồi vừa tinh tế cúi nhẹ người, tay kia xếp khai qua một bên rồi xoay người bước đi. Ngay lập tức Hiểu Mai liền mặt cười như hoa đi đến _ “Chúc quý khách buổi sáng vui vẻ. Xin lỗi bạn của tôi có ấy không nghe được. Thật có lỗi. Quý khách ngon miệng”

“A, không có chi”

Hiểu Mai mỉm cười gật đầu rồi xoay người đi đến bàn khác. Thanh niên không nhận được lại đưa mắt tìm kiếm nữ nhân thì thấy cô đang nói chuyện qua đôi tay của mình với một người khác.

‘Cậu có nghĩ họ sẽ thắng chúng ta không??’ _ Minh Quỳnh hoa tay múa chân một bên với nữ chính

‘Không’

‘Lý do’

‘Không cần lý do’

‘Hai người vẫn giận nhau à?’

‘Không, cơ bản là cậu và tớ nghĩ nhiều’

‘Tớ thấy mấy hôm nay cậu không ổn’

‘Vẫn bình thường, ngủ không đủ thôi’

‘Xin lỗi’

‘Biết lỗi của mình sao?? Rất tốt’

‘...’ _ Minh Quỳnh lặng thinh nhìn bạn mình. Nữ chính thấy người trước mặt bị dồn vào đường cùng liền có chút hài lòng mà mỉm cười xoay lưng trở lại làm việc

Tiệm hai

“Này, cậu bùng đùm tôi lần này đi” _ Anh xã Hiểu Mai đưa ra khay nước qua cho cậu nhỏ, bản thân vội vã tháo tạp dề

Cậu nhỏ bùng một tay, tay kia kéo lại tạp dề không cho anh cời, chau mày mắng _ “Ông chú, anh định làm gì nữa hả??”

Bất chấp ngăn cản ngu ngốc của cậu nhỏ, tách mình ra khỏi tạp dề, vuốt lại tóc, hướng cửa tiệm bước đi _ “Tôi đi xem vợ mình”

“Anh đứng lại cho tôi, muốn thua hay sao??”

“Tôi tình nguyện thua”

“Anh bị ngốc hả?? Thua là sẽ phải đáp ứng nguyện vọng của đối phương. Anh không muốn giành ưu thế à??”

“Ông không cần, ông muốn xem vợ. Cậu không thấy tiệm đó toàn nam nhân à. Cậu không chú ý mắt, ông thấy đau mắt”

“Chỉ có anh là nhao lên”

Anh xã Hiếu Mai liền chưng ra bộ mặt ngạc nhiên, rất bình thản đến gần cậu nhỏ. "Tôi biết cậu ngốc nhưng không nghĩ tới mắt cậu cũng có vấn đề. Không thấy tên Lý Dương kia cứ mãi nhìn qua tiệm đối diện sao?? Tôi bắt đầu nghi ngờ tình cảm của cậu dành cho cô giáo của mình rồi đó nha"

"Tôi tin tưởng cô ấy!"

"Ừ, ông đây tin vợ mình nhưng ông đây không tin đàn ông quanh cô ấy! Vợ của ông thì để mình ông lừa là được "

"...." _cậu nhỏ trợn mắt nhìn anh xã Hiếu Mai không chán chờ mà vươn tay kéo cửa.

Nhưng chưa được ba giây liền trở vào

"Ông đây nhất định phải thắng. Sau đó ông đây sẽ bắt vợ ông ở cạnh ông cả đời!!! Không được xa ông nửa bước!!!"

Sau đó anh ta bước đến chỗ nam chính đang lau dọn, mỉm cười đầy xảo trá _ "Cười cái xem nào"

"Làm gì??"

"Không muốn thắng sao??"

Nam chính nhìn anh xã của Hiếu Mai, bỏ ra khăn lau, đứng thẳng người nhếch môi cười _ "Thắng là chuyện đương nhiên"

"Thế thắng rồi cậu định yêu cầu việc gì??"

Nam nhân nhìn anh rồi xoay qua bàn khác, tiếp tục chà lau mặt bàn _ "Liên quan sao??"

"Đương nhiên liên quan rồi, rất mật thiết là đằng khác"

"Thế lại càng không nên nói"

"..."

Kết quả hôm đó : Đội nam nhân thắng. Nhưng điều buồn cười duy nhất là chỉ có mình anh xã của Hiếu Mai vừa biết được kết quả liền chạy qua ôm vợ, rất vui vẻ nói _ "Vợ, em đừng ra khỏi nhà nữa"

"Đẹp"

"Vậy anh được đưa ra điều kiện khác không??"

"Không"

"..."

Ở một góc khác, Minh Quỳnh đứng đó đưa vào tay cậu nhóc hộp bánh do mình làm, mỉm cười thẹn thùng _ "Cho em"

"Em làm tặng tôi sao??" _cậu nhỏ nhận lấy vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên, hào hứng nhận lấy

"Tôi lớn tuổi hơn em đó"

"Tôi cứ gọi bằng em"

"Điều kiện của cậu là gì? Nói ra tôi nghe xem"

"Chỉnh cách xưng hô.." _nói được nửa đường, cậu nhỏ lại xua tay, quay đầu, tay vò vò tóc _ "Xem như chưa yêu cầu. Về sau dùng có được hay không??"

Minh Quỳnh nghe vậy có chút suy nghĩ đắn đo nhưng chưa được ba giây liền chán không nghĩ nữa, rất vui vẻ gật đầu _ "Đương nhiên rồi"

Nam nhân ngồi lại quán, nhâm nhi tách cà phê của mình, đối diện là nữ chính yên lặng chăm chú vào máy chụp hình của ai đó, còn trên bàn lại là chiếc điện thoại của ai kia _ "Không muốn yêu cầu gì sao??"

"..."

"Thật sự không có sao??"

"Có"

“Vậy là gì??”

“Về sau dùng”

“...”_nữ nhân chép miệng, nhún vai, nghiêng đầu thờ ơ, tiếp tục chăm chú chỉnh xem mấy bức ảnh chụp lên Hiếu Mai bằng máy ảnh của anh xã cô bạn

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương vốn chẳng phải chương của người giấu mặt đứng phía sau của phía sau của câu chuyện.

P/s : Đáng lẽ không nên có chương này vì luật truyện này của tôi vốn không cho phép. Mà thôi. Tính chữ mà haha. Dư hẳn một chương cơ đấy!!!

Xem như này là chương tự truyện hoặc nhật kí cũng như tất cả tâm xúc của tôi khi viết một câu chuyện đi à thêm mấy cảm xúc khác nữa chứ.

Đầu tiên là xin làm phiền mọi người đọc một chương...à chắc là ngoại truyện hay phụ chương hay là đâm xen chương của tôi đi. Xin thật sự chân thành cảm ơn)

Thật sự tôi không biết cảm giác của các bạn khi đọc truyện CSHNVCTACMTG ra sao_ [Giờ mới có cảm giác, chỉ tựa viết tắt thôi đã dài tới nỗi mà viết tắt tôi cũng đánh sai]_ Nhưng mà thực sự, gần đây lúc viết nó, tôi đã không còn cái cảm giác luôn mỉm cười ở từng chương nữa. Tôi cũng đang viết ra vài cốt truyện khác và nó khá buồn, hoàn toàn không có chút gì giống với CSHNVCTACMTG này cả. *nhún vai* và tôi đã nghĩ, mấy cốt truyện kia có đôi chút ảnh hưởng tới tâm tình của tôi hoặc thêm vài chuyện nữa.

Tôi cũng thắc mắc là không biết các bạn đã rõ hay chưa tính cách của từng nhân vật. Đôi lúc tôi thậm chí còn bị nhầm lẫn và thú thật, CSHNVCTACMTG chính là bản thảo mà tính cách nhân vật không rõ ràng nhất tôi đang viết.

Tôi bắt đầu nó với mục lục nội dung các chương, tưởng tượng về các chương và cả nhân vật trong đó. Nhưng đến giờ thì mới tự hỏi. Người đọc có biết rõ tính cách của họ hay chưa *thở dài*. Cái này bó tay, dù sao cũng là truyện tình huống mà _[Cái này tôi mới nghĩ ra luôn]_ haha.

Gần đây, tôi đã tự liêu khi đưa những bản thảo cốt truyện khác cho một người quen của tôi đọc và cô ấy đã nói những điều khiến tôi vui vẻ về chúng. Tôi nói cô ấy hãy lên xem CSHNVCTACMTG đi và tôi cảm thấy vui vì điều đó. Khoảng một thời gian sau gặp lại, cô ấy bảo truyện này khác quá. Rất khác với những thứ tôi đã viết. Cô ấy hỏi_”Truyện đầu tay đúng không?”

À, truyện đầu tay của tôi á há?? Từ năm...tóm lại là khi còn là học sinh đi. Tôi chỉ đang đọc đúng một chương. Sau đó đã quên cmn pass và tôi cũng đã xếp nó vào bộ nhớ cũ của mình. Tôi nhớ có một lần, mình đã trở lại trang web kia xem xem bài của mình có bao nhiêu lượt đọc. Hình như khoảng ba tháng hay đại loại thế tôi mới nhớ lại. Nhớ không lầm là hai trăm hai mươi sáu lượt đọc.

Rồi đến một ngày đẹp trời của năm mười một thì tôi lại nâng bút tiếp.

Nhưng mà vừa lên ý tưởng thì tắt nguồn mẹ nó rồi. Lại nói về ‘truyện đầu tay’ của cô ấy khi nói với tôi. Cô ấy nói vài từ mà hiện tại tôi không diễn tả chính xác được. Nó sao nhỉ? Tăng động, màu hồng, nhoi hay siêu nhi?? Tôi không rõ nhưng cô ấy không nói mấy từ vừa rồi đâu. Đầu óc tôi nhớ kém lắm.

Thật sự nó cũng tăng động. CSHNVCTACMTG chính là những phản tính cách vui vẻ nhất trong con người tôi. Nó chính là một góc tâm hồn mà không bao giờ tôi đem khoe được. Ngại lắm người ơi.

Gần đây tôi phác hiện, tôi đang đem các góc riêng của tâm hồn mình mà tách ra theo từng cốt truyện để rồi có đôi lúc tôi mới giật mình và tự nghĩ: ”Tôi sắp luyên tới vô pháp vô cảm đại thần chương rồi”. Haha thật nguy hiểm mà. Tôi trút hết những thứ tôi có vào từng cốt truyện và thật sự hy vọng mình sẽ hoàn thành được hết chúng *cười*.

Có một vài thứ tểu lâm ở đây. Mà mà thôi, cái này nói ra có hơi kì. Tôi đang nghĩ xem mình phải diễn làm sao mà chỉ có tôi hiểu mà thôi. Xem nào...

Tôi nhận ra mình đã đăng nhầm box. Thiệt. Hớ hên thật. Nhưng rồi sau đó vẫn tiếp tục đâm đầu vào chỗ cũ mới ghê. Nhưng mà...có lượt đọc tăng là vui lắm rồi. Tôi thấy thỏa mãn và tự hào với những thứ mình làm và thấy vui khi tìm được nơi đậu để thử sức của mình. Xem như tôi cũng là thành phần may mắn đi)

Bỗng nghĩ chat hần một chương bốn ngàn chữ thì đúng là tôi thánh thần thật haha. Lại nói tới truyện CSHNVCTACMTG. Thiệt ra hồi đầu tôi thấy tựa truyện có vấn đề đâu. Thiệt. Mà chuyện này cũng nhớ không rõ. Có người bảo tựa gì dài vậy. Tôi thấy đâu sao. Có lần tôi đọc một truyện mà tựa cũng khảm không thua tôi đâu. TCTXQTDCE ‘ tay của ta xuyên qua tóc đen của em’. Uêy, khuyến khích là đừng đọc nhé. Bởi vì chỉ có những người như tôi đọc tựa thì biết nó ở đâu nên khuyến mọi người đừng tìm kiếm.

Tò mò không tốt đâu. Tôi đưa ra ví dụ mà tôi gặp thôi nhé.

Lại nói, tựa cũng dài chứ bộ. Chỉ là không bằng tựa của tôi thôi. Nhưng mà gần đây tôi phát hiện, tựa của mình nó dị thiệt. Dị tới mức khi tôi viết tắt cũng phải vừa đọc vừa viết mà thậm chí còn viết sai mới ghê. Áu là cũng do hên xui mà ra thôi nhĩ??

Chương đầu tiên hay thậm chí mấy chương về sau ấy mà, nó đều nằm ngoài dự tính của tôi cả. Mọi người chắc nhớ ở khúc trên đây thôi tôi có nói về việc viết ra thiệt là dài một cái mục lục nội dung từng chương mà nhĩ. Tôi viết ra từng chương mà chả thêm đoái hoài đến cái mục lục đó. Đến bây giờ, viết xong một chủ đề nào thì vào gạch bỏ nó trong danh sách liệt kê mà thôi. Thấy tôi ghê chưa.

Tôi viết nó, tức CSHNVCTACMTG [tôi ước có ai đó mắng mình “Làm ơn đừng có mà chen cái dòng viết tắt cầu má đó vào nữa”] bằng niềm vui. Viết chương nào cũng đều tự ngồi cười bạnh hàm ra. Rồi đến phần mà nữ chính gặp tai nạn, có ý tưởng thì liền viết luôn một hơi và viết xong hơi đó thì về sau toàn là viết lết qua chương. Tôi bị cạn cảm xúc.

Nói tới việc cảm xúc, nó như...như cái gì ta?? Á như.....??. Thật sự là khúc nhiều khúc ít vậy đó. Thiệt sự là như vậy. Cũng may là những lúc tắt ý tưởng thì tôi lại bắt ngờ có dịp đi xa nhà rồi bắt đầu nhìn đây nhìn đó.

Xin lỗi vì tôi là một đũa vô dụng không tìm được từ thay thế T.T

Nhưng mà lúc đó, lúc mà nhìn đây nhìn đó cho no mắt rồi thì tôi mới nhận ra một sự thật đốn đau rằng : “Có nhìn phong cảnh đến đau mắt, xuất hiện mô hình thì ý tưởng cũng không có mà nhảy ra lác hồng với chủ đầu”.

Thảm lắm.

Nói tới đây thì không thể không nhắc tới *Beep*. *Beep* chính là nguồn cảm hứng của tôi. Chỉ cần tôi *Beep* hoặc suy nghĩ *Beep* một hồi là tự nhiên có ý tưởng à. Tôi cũng khâm phục tôi và cái *Beep* lắm. *Beep* chính là thánh địa của lòng tôi.

Thật không biết sau này nếu chuyển đi *Beep* khác thì tôi còn ý tưởng hay không a. Rầu ghê cái *Beep* của tôi. Nói chứ *Beep* thì *Beep* chứ mọi người nghĩ *Beep* là gì thì tôi không rõ. Nhưng tôi khẳng định tôi biết rõ *Beep* của mình là *Beep* gì.

Rõ thừa hơi. Á, tự mắng đấy. Mọi người đừng để tâm.

Lại quay về chủ đề...à...để tôi xem lại đang nói việc gì. Á việc cạn cảm xúc. Ý tưởng ấy à. Nó với tôi thật sự mà một điều kì diệu. Nó thoải mái tới, thoải mái đi một cách tự nhiên hết sức có thể.

Mà cũng chỉ có thể là ở truyện này mới có tình trạng tuyệt cảm xúc hoặc bí ý tưởng là không viết nổi nữa. Bởi đơn giản nó chẳng hề có cốt truyện. Nó cứ lác qua, lác lại, lác tới lác lui mà không có xương sống thôi. Không như mấy truyện kia tôi đều vẽ ra cho nó hình hài riêng. Chỉ cần đặt tay lên bàn phím là viết rồi tự dưng có hứng, có ý tưởng.

CSHNVCTACMTG chính là sự vô lễ đồ, không lối đi của tôi. Không có ý tưởng thì khá hiếm. Nhưng cái chính là đôi lúc mất đi hứng thú, mất đi cái nhiệt tình vốn có mà ngưng viết. Hoặc đôi lúc gặp khó khăn ở chương chuyển phân đoạn. Thật sự tôi đã phải suy nghĩ rất nhiều về mỗi chương sau một phân đoạn. Nó chính là hổ đến lây lợi của tôi.

Tôi đã tự nhắc mình, chỉ cần không vui, cứ vào xem lại một góc tâm hồn này của tôi là được, sẽ thoải mái lại thôi. Nhưng thời gian qua tôi đã quên. Bước qua ngưỡng cửa của chương ba mươi, đáng lẽ nó sẽ có một chuỗi chương mà tôi rất mong đợi nhưng rồi khi đưa tay lên bàn phím, tôi lại không thể viết nữa. Có vài sự trục trặc ở đây.

Ở chương của U Minh Hạ tự truyện nhật kí hoặc suy nghĩ của chính cô ta, nó là phao cứu sinh đột nhiên xuất hiện trong não tôi. Tôi đứng phía sau một người, dùng người đó để kể về câu chuyện cuộc sống hằng ngày của một nhân vật do chính tôi nghĩ ra. Rồi sau đó tôi lại đứng sau một người vô tình đang đọc trộm hai trang nhật kí của một người khác và rồi kể tiếp về một sự cố nho nhỏ của cặp đôi kia. Nếu bạn không hiểu. Hãy đọc từ từ và nghĩ ra từng người một nhé. Người A đứng sau người B, người đang đọc hai trang nhật kí của người C kể chuyện về cặp đôi D và T và người chủ chốt lại chính là A, người dựng nên câu chuyện rồi sử dụng B là một người thay thế mình đứng ra kể lại câu chuyện cuộc sống hằng ngày của cặp đôi D,T kia.

Tôi tóm tắt sự tình chính của mình rồi nhé. Về sau đã có hần cái kết chính thức cho người B rồi. Chỉ là chưa biết chừng nào tới chương cuối thôi. Truyện này còn lấy là dài lắm. Mọi người đừng lo lắng *cười*

Tin mừng là tôi đã viết chương cuối rồi. Nhưng khúc giữa thì còn ‘n’ số thứ tự, khoảng trống hoặc một đoạn thoại vẫn chưa được tôi đề tựa.

Quay lại chuyện kia. Đến hôm nay, sau khi chỉnh sửa và đọc lại lần cuối chương ba mươi sáu của CSHNVCTACMTG vừa rồi, may mắn là tôi lại cười. Tôi đang va phải phân đoạn mà nữ chính của tôi, cô ta tâm tình bất định với nam nhân của mình. Nó thật sự khó với tôi. Nhưng cũng may, tôi qua rồi *cười*.

Nó chính là chỗ lái mượt mà trên mạng nhưng đôi phần biến động trong tư tưởng cũng như lúc gõ phím của tôi. Đỉnh điểm chính là chương

ba mươi lăm. Nó chính là điểm gương nhất của tôi trong truyện. Nhưng tôi đã không thể làm tốt hơn. Chắc về sau, nếu có thời gian thì tôi cũng chỉ có thể điều chỉnh nó một chút thôi *cười*. Hy vọng về sau sẽ không còn điểm cố nữa.

Tôi đã tưởng tượng ra một cảnh đi phượt khác. Vui hơn, thú vị hơn nhiều nhưng rồi đến khi bắt đầu đặt tay lên bàn phím, tôi thấy nó lại trở thành lỗ hổng mà tôi phải bắt đầu trộn vữa xây để lấp lại rồi sau đó lại tự mình vẽ thêm một nét tình tiết mà bản thân chưa từng nghĩ đến trước đó.

Ấu cũng do sự trùng hợp của may mắn.

Nói mới nhớ. Trước khi tôi thật sự dành thời gian cho việc viết mấy mớ tâm hồn này thì tôi cũng khá thích đọc truyện. À, tôi không đọc ngôn tình, cũng không đọc tình cảm gì gì đó. Cũng không tu tiên, cũng không trinh thám. Tôi thiên về kinh dị hơn một chút. Kinh dị của Trung Quốc nhưng đó chỉ là một phần của thể loại mà tôi muốn đọc mà thôi.

Nói không đọc truyện tình cảm thì cũng sai. Trước của trước của trước đó nữa. Chắc khoảng năm cấp hai. Quả thật khoảng đó tôi cũng đọc vài truyện. Nhưng mà...quên hết rồi. Nhớ được mở đầu với kết, hết rồi. Ấy nói tới đây thì tự nhiên trong đầu lại xuất hiện cốt truyện của mấy truyện tôi từng đọc. Mọi người chắc biết Shock Tình nhỉ. Ừ ừ, rồi còn...hình như là siêu quậy trường KW. Tôi đọc truyện đó hai lần. Đọc lần đầu thấy nó hay nhưng đến lần thứ hai thì lại gặp phải vấp vấp.

Có lẽ truyện của tôi cũng như thế. Ý của tôi là ở chuyện vấp vấp kia chứ không giống chỗ nào đâu. Tôi không nghĩ nhiều khi bắt đầu câu chuyện này. Thậm chí gần đây tôi đã nghĩ có nên hay không dừng lại. Nhưng như đã nói, tôi vừa đọc lại chương ba mươi sáu, cứ tưởng tượng đến cảnh ba tên nam nhân đứng đó, úp mặt vào tường rồi cãi vã nhau thì tôi lại buồn cười.

Quả thật, truyện CSHNVCTACMTG toàn một màu hồng. Tôi không muốn thừa nhận điều đó nhưng nó lại là sự thật. Chỉ cần đặt tay lên bàn phím, viết từng câu từng chữ thì tôi đều vui cả. Nó chính là thứ giúp tôi thả lỏng nhất. Nhưng rồi tôi nhận ra, không phải ai bắt đầu đọc nó cũng với một tâm trạng thoải mái cả.

Tôi thật sự cảm ơn bạn đã cùng tôi đi đến chương ba mươi bảy này. Khi đã bước đến đây, tôi đã nghĩ có lẽ bạn cũng đã hiểu được truyện CSHNVCTACMTG của tôi nó như thế nào. Tôi đều cảm thấy vui mỗi khi nghĩ như vậy.

Và lời này có lẽ là đã khá muộn. Nhưng tôi lại muốn dành cho một ngày nào đó, có bạn đọc nào đó tình cờ chọn chương ba mươi bảy này để đọc đầu tiên. Tôi thật sự muốn nói : “ Xin đừng nhìn nó bằng ánh mắt khắt khe. Bởi tôi viết ra nó chính là để tìm kiếm niềm vui. Thật may mắn và vinh dự nếu những thứ tôi viết ra cũng có thể mang đến niềm vui cho bạn”

Tôi gần đây tự nhắc nhở mình bản thân viết là muốn có người đọc. Bởi một khi chấp nhận đăng là tôi đã chấp nhận chia sẻ một góc riêng của mình. Cho nên tiêu chí vẫn là cần phải làm sao cho người đọc hiểu. Nhưng rồi tôi lại có chút niu kéo khi đây lại là thứ mà tôi chỉ vừa đọc vài dòng vừa tưởng tượng vài thứ liên khiến tôi buồn cười.

Tôi có lo lắng về việc văn phong của mình khó hiểu. Nhưng ở đây, bạn lại lược được một thứ đơn giản nhất. Chỉ đơn giản là tình huống, chỉ cần nghĩ ra mở thì liền có kết cho một tình huống. Không cần nghĩ nhiều, cứ thuận theo tự nhiên mà viết mà đọc.

Tôi cũng lo lắng về việc tính cách nhân vật không rõ ràng. Các nhân vật cứ lai tạp tính cách của nhau. Tôi nghĩ bản thân cần viết ra giấy nhưng rồi lại dừng bút tự hỏi :

-Nữ chính tính cách ra sao nhỉ??

Cô ta chính là một bản thể vui vẻ, ngu ngốc và đôi lúc bùng phát của tôi. Cô ta chính là thứ tôi giấu điếm nhất. À tôi còn một bản thể ngây ngô tuyệt đối nhưng chắc chắn tôi sẽ không viết về nó đâu. Tôi thích nữ cường cơ. Bánh bèo đọc mệt mỏi lắm. Thiết, đọc không tức nhưng phát mệt lắm. Mệt từ từ, xương cho tới biểu bì rồi ra tới tế bào chết.

Tôi thích ngược, ngược quần quai cũng được. Nhưng đọc văn án xong là nghỉ, không đọc nữa. Đọc văn án là đủ thấp thỏm con tim rồi. Và nữ chính cũng bị tôi gán thứ này vào. Trước đó tôi cũng hứng xem anime nhưng giờ khác rồi. Giờ già, không thích nữa. Nhưng dù sao lâu lâu tra lại bộ cũ coi cũng vui và nữ nhân này chính là được tôi gán thêm vào thứ tính cách này dù cô ta lớn tuổi rồi.

Xin đừng nghĩ cô ta là tôi. Cô ta có những tính cách, tật xấu và 'n' thứ mà tôi không có. Giả dụ như chuyện vẽ vời. Nữ chính của tôi chính là một nhân vật phi logic. Nghĩ xem, ai đòi coppy được nhưng lại không biết vẽ, đã vậy vẽ thì toàn hình khối. Quái quá mà.

Suy nghĩ của cô ta cũng vậy. Là từ tình huống mà ra. Nhưng được cái, cô ta cũng nông nổi đôi lúc giống tôi vậy. Lớn rồi vẫn nông nổi như thường. Nhưng tôi hy vọng, lúc hai mươi lăm, không nông nổi như cô ta.

Giờ lại nói sang nam chính. Theo tôi thì anh ta xuất hiện không nhiều, cũng không ấn tượng lắm. Điều đó khiến tôi phải đoán đo và suy nghĩ khá nhiều trong thời gian trở lại đây.

Tôi gần đây có một câu nói cứ thuận tình thì liền nói ra. Tự nghĩ rằng sau này rất có thể nó sẽ đi vào sử sách của bản thân. Câu đó là: “...quanh ta luôn là...tốt. Chỉ có điều...đó không phải của ta”. Chỗ ba chấm thì mặc định đàn bà hoặc đàn ông nhé. Thích nam nhân nữ nhân, giống đực giống cái gì thì tùy mọi người. Nhân loại đều có quyền tự do riêng mà. Ép gì nói.

Đại loại như việc com trước mặt là com người chứ không phải com của mình vậy đó. Bản thân là người cầm đũa nhưng chưa thấy người mang com tới cả.

Bởi vì nam chính lúc đầu là một tên trảm mặc, ít nói, ít biểu cảm nhưng dù gì cũng là xã hội đen, anh ta cũng cần có cái bá đạo của anh ta nên tôi đang tự nhắc chính mình, về sau nhắc tới sự bá đạo của anh ta nhiều hơn một ít khả khả.

Tôi đây mới nhớ cái chương mà hai người đi chơi ở Nhật. Cãi qua cãi lại cuối cùng nữ chính sau khi bị anh ta hù dọa xong thì ngu ngốc đập đầu vào vách, sau đó còn đánh người ta một cái vậy mà nam nhân kia cũng im, ôm lại người vào lòng mà ngủ. Ôi ám áp tới cháy luôn cả người.

Nói chứ giờ thực tế ngoài đời ôm xã giao cũng vui lắm. Hờ hờ.

Còn một ngàn hai trăm mười chữ, tôi phải viết tiếp gì nữa đây. Hay da.

Nói mới nhớ. Chương sau, tức ba mươi tám sẽ vào lại khuôn khổ với lời tựa là_”Phước nhà giàu, kéo balo trên tay và chúng ta cùng cải biến”

Nhớ để ý nha. Mang ba lô trên vai. Mang một cách thật tử tế. Vác qua lô qua vai, bắt đầu một mới rồi. Và giờ là kéo balo trên tay, kéo lét đất luôn rồi. Kì sự phước xem như chính thức được đóng lại sau ba chương lấy lại để làm nền tảng thúc đẩy tiếp tục cho mấy đoạn tình huống mỗi ngày hài hước về sau của nữ chính cùng đám vai phụ thích làm quần chính chính xung quanh cuộc sống của cô ta.

Tôi không biết tại sao chương này lại viết ra nội dung này nữa. Vốn là định theo như bình thường viết tiếp. Nhưng nói đi thì cũng phải nhắc lại. Chuyện đặt tay lên bàn phím và bấm cũng đều thuận theo tự nhiên, tùy theo con chữ tuôn ra mà thôi.

Tôi cảm thấy bản thân nên lưu lại vài cảm giác của mình khi viết một mớ hỗn độn không rõ tiếp theo này. Chung quy thì đây cũng là niềm vui nho nhỏ của tôi. Vui khi đọc nó, vui khi tôi được viết ra thứ mình muốn.

Bởi vì là ý tưởng bùng phát nên cần viết liền, chen vào thêm một thể loại lâm nhảm mới cũng không tệ đấy chứ *nhún vai* xem như đổi gió cũng được.

Đến gần cuối thì tôi mới nhớ ra một vấn đề. Đó là chuyện xưng hô cùng tên gọi. Tôi không thích đặt tên. Và thật xin lỗi vì điều đó. Có quá nhiều thứ, quy tắc, ý nghĩa khi cho ra một cái tên. Tôi đang viết ra ba câu chuyện khác. Hai truyện thì may mắn là nhân vật đều có tên đăng hoàng nhưng còn một cái khác thì cũng đặc biệt không kém hai từ xưng hô nam nhân, nữ chính trong này.

Tôi đưa bản thảo cho cô ấy, người mà tôi liều mạng nhờ xem để góp ý kiến và cô ấy đã cười bò với cách gọi tên cũng như cách xưng hô kì quái của tôi. Biết sao được, nhân loại có ai toàn diện đâu. Nếu tôi mà toàn diện thì tôi là không phải nhân loại rồi. Hay. Có người xem nhắc nhở thì tôi mới để tâm nhưng dù sau thì con người vốn bản chất vẫn là có điểm cứng đầu không sửa được.

Tôi cũng có lập trường, cũng có cái lười chây thây mà không muốn chính của mình. Nên thật sự là tôi rất biết ơn khi mọi người có thể đọc và hiểu được mớ bòng bong to đùng do chính tôi tạo ra này.

Truyện mới chỉ tới mốc ba mươi sáu chữ chưa phải năm mươi mà đã có mấy lời lâm nhảm rồi. Nhắc đến điểm này thì vài ngày tới chắc tôi sẽ suy nghĩ xem chương năm mươi mình sẽ bung lụa kiểu gì đây. Hy vọng là nay mai tôi sẽ lượn ở một nơi nào đó một thể loại kì quái mà nhét vào trong câu chuyện này.

Chung quy chương này viết ra là để khoe khoang về việc tôi vừa tìm lại được gần đủ cảm hứng lúc đầu khi bắt đầu viết CSHNVCTACMTG thôi. Chương sau sẽ tiếp tục quay về A đứng sau B để dùng B kể về chuyện hằng ngày của nữ chính cùng đôi việc về tình cảm của cô ta cùng với nam chính nhé.

Nói mới nhớ, nếu cán mốc nào đó của đỉnh điểm lấy lại như chương ba mươi lăm vừa rồi thì chắc tôi sẽ làm lại một cái tự chương nữa quá. Haha. Hy vọng tới đó mọi người sẽ chịu khó đọc tiếp một chương ngoài lề nữa.

Đọc truyện vui vẻ, ngày mới may mắn hoặc cuối ngày thư giãn nhé.

Cảm ơn mọi người.

~~~~ Một góc của ba đêm phước~~~~

Nữ chính sau một ngày bôn ba cùng hai cô bạn thì vừa trở về lều của mình, không nói gì thêm liền đi ngủ. Nam nhân ngồi đó nhìn một hồi thì rời đi, tìm ấm nước bắt đầu nấu nước nóng.

Ở góc khác bên cạnh đồng lửa thì anh xã của Hiểu Mai cứ xem qua xem lại tay chân vợ mình, miệng cứ luôn hỏi_”Hôm nay vui không?? Về sau có muốn cùng đi chơi ở đâu không”

Lại sang phía đối diện, cậu nhỏ thì cứ nhìn sang Minh Quỳnh mà nửa lời cũng không mở miệng. Cậu nhỏ đang nghĩ đến mấy lời hù dọa của anh xã Hiểu Mai về việc mẹ cả đến tìm người yêu. Còn Minh Quỳnh thì ngồi đó, rất thoải mái ăn phần cơm của mình.

Hai kẻ ngốc đều không biết. Minh Quỳnh không gặp được mẹ cả của cậu nhỏ dù bà ta thật sự đến tìm cô. Không gặp được thì cũng là do hai cô bạn nhúng tay vào nước rồi quấy lên mà thôi. Cho nên liền rơi vào tình trạng một thì không biết gì, còn một thì lo lắng chuyện viễn vông.

Nam nhân nhà nữ chính thì rất bình thân dựng cọc, bắt ngang cành cây được xô qua bình nước ấm đặt lên ngọn lửa, sau đó lùi lại, ngồi đó, yên lặng bỏ thêm củi, không cảm xúc ngồi nhìn mấy tên ngốc.

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Phược nhà giàu :Kéo balo trên tay và chúng ta cùng cải biến

“Nói gì thì nói, tớ vẫn thấy chúng ta thiếu thứ gì đó!! Có cảm giác rất không đúng” _Hiếu Mai ngồi đó tựa vào lưng của Minh Quỳnh tay bức bức cò, mắt nhìn đến anh xã đang lùi hủi thu xếp đồ đạc bên kia

“Tớ cũng thấy thiếu nhưng thừa biết là có một người thấy đủ” _Minh Quỳnh thanh điệu rất nhẹ nhàng, dễ nghe vô cùng

“Hà??”

“Kia”

Hiếu Mai liền chống tay xuống cò, quay lại nhìn theo hướng của Minh Quỳnh thì thấy nam chính của nữ chính đang đứng đó, trong tay cầm ấm nước đăm đăm nhìn mãi về một hướng.

Sau đó lại nhìn theo hướng của người nam nhân kia thì cô lại bắt gặp được một hình ảnh không mấy gì đặc sắc. Đẹp ngay về mặt hào hứng của mình mà thay vào đó bằng bộ mặt chán nản, Hiếu Mai lại trở về ngồi tựa vào lưng của Minh Quỳnh, tiếp tục bức cò _” Bình thường thôi mà”

“Bình thường với chúng ta”

“Anh ta sống cùng Minh Thùy cũng đã hai mươi lăm năm, chả lẽ vẫn chưa bao giờ thấy được cảnh này?”

“Thế cậu nghĩ phản ứng kia là của lần đầu hay là gì??”

“Này, cậu học tâm lý đó”

“Cậu nghĩ với hai cá thể kia thì có thể đoán đúng được à??”

“Cậu cứ nói những gì cậu nghĩ xem”

“Lúc đầu thì nghĩ là lần đầu, nhưng nhìn mãi thì lại nghĩ cái tư thế, hành động như thế này thì chỉ có thể là đã tập đến thuần thục rồi”

“Chỉ gì nữa. Nghĩ xem việc người yêu của mình đang nói chuyện vui vẻ với một tên đàn ông khác thì sẽ phản ứng ra sao??”

“Tớ nắm tay kéo về”

Hiếu Mai chép miệng, chuyển sang nằm trên đùi Minh Quỳnh, đưa tay lên, nheo mắt nhìn vào nhăn cười của mình _ “Còn đằng này lại đứng yên đó cầm luôn ấm nước”

“Bởi thế tớ mới nói thuật tâm lý dùng với hai cá thể này thì cũng bằng thừa. Cậu ta có đọc qua sách của tớ và thậm chí còn bảo với tớ sẽ tập làm ngược hoặc điều chỉnh hành vi của mình so với những gì trong sách nói. Rồi cậu không biết đâu”

Hiếu Mai hạ tay, về mặt tìm chuyện vui nghe ngóng _ “Sao, uất ức lắm sao??”

“Cậu ấy mua ở đâu ra thêm cuốn sách kì quái nào đó. Đọc xong, cậu ấy điều chỉnh lại tất cả hành vi của mình, chạy đến trước mặt tớ báo đem qua cậu ấy vừa lên giường với nam nhân khác”

“Đương nhiên là nói dối rồi!!!”

“Nói thì dễ. Cậu nhìn về mặt nói đùa như thật của cậu đi rồi sẽ hiểu, rồi sau đó còn vẽ thêm kiểu ăn năn hối hận. Tớ cũng vì bị cậu ấy tặng cho mấy quả đầu tim mà mới thành ra như bây giờ này”

“....”

Nữ chính ngủ đủ giấc, ăn uống đầy đủ liền nghĩ bản thân nên đi lại để cho khí thuận máu đều, tiện thể ngắm cỏ ngắm cây, hít thở khí trời.. Đi

đi một hồi liền lượm về một thanh niên rồi cùng hắn trò chuyện rất vui vẻ một bên.

Nam chính cảm bình nước ấm đầy ụ nước chuẩn bị đem đi đun, mắt vừa tìm nữ nhân của mình thì ngay lập tức bắt gặp được hình ảnh chói mắt kia, cứ như vậy đứng yên đó cùng bình nước trong tay

“Nói gì thì nói, tớ thấy người đó có chút quen quen” _Minh Quỳnh chau mày, chu nhẹ môi, nghiêng đầu nhìn nữ chính cùng nam thanh niên kia rất đôi đôi chiêu suy nghĩ

“Quen chứ gì nữa” _Hiếu Mai nhàm chán cầm lên bánh kẹp, cắn một góc nhỏ

“Ai?? Sao tớ không nhớ nổi”

“Tớ chỉ nhớ mỗi tên Phong”

“....”

“Sao im vậy??”

“Tớ thấy có chỗ không ổn”

“....” _Hiếu Mai quay lại nhìn liền thấy được nữ chính haha cười, thậm chí còn giơ tay vỗ vai tên nam nhân tên Phong kia, máy móc trả lời Minh Quỳnh _”Ừ, không ổn”

Quay lại chuyện của năm cấp hai, nữ chính của chúng ta dù gặp tai nạn khá nhiều lần nhưng nhìn chung vẫn là con người năng động, hoạt bát và vui tính đối với mọi người xung quanh. Cho nên đối với những tên ù lì, ít nói thì nữ chính không khác gì kẻ thù hoặc gai đâm vào mắt họ.

Hiếu Mai cũng vậy.

Nhưng lão thiên có bảo _”Ghét của nào, anh tặng mi của nấy”

Thế đấy. Trong một dịp tình cờ buồn cười của việc mỗi tháng sẽ chọn ra hai lớp học chung với nhau để tăng tính đoàn kết thì lớp của Hiếu Mai lại bốc trúng lớp của nữ chính không sai vào đâu được. Việc học chung cũng sẽ chẳng thành vấn đề nếu mỗi lớp mỗi dãy. Nhưng mà đã gọi là dịp tình cờ buồn cười thì sao mà tránh được.

Hiếu Mai với tư cách là lớp trưởng mặt không cảm xúc nhìn qua nữ chính gương mặt vui vẻ như hoa nở với chức vị dân thường của lớp bên ngồi cạnh mình.

À quên. Mỗi tháng chọn ra hai lớp học chung với nhau trong hai tuần. Hai tuần. Hai tuần. Hai tuần.

(Điều quan trọng phải nói nhiều lần)

Hai tuần này là lúc mọi thứ của cuộc đời Hiếu Mai được quyết định. Cô nàng chính thức được mở mang tầm mắt đối với những cụm từ ‘nhiệt tình, vui vẻ, xã giao, thân thiện’. Bởi vì được sắp ngồi cạnh nhau nên nghiêm nhiên cô và nữ nhân liền trở thành đôi bạn gắn bó với nhau làm mọi việc trong hai tuần này. Xung quanh nữ chính luôn có rất nhiều bạn bè vây quanh và bầu không khí đó luôn rất vui vẻ. Hiếu Mai bất chợt chau mày khi nhận ra vài thành phần không tốt mấy ở trong đó

“Này sao cậu lại chơi với bọn họ?”

“A, chỉ xã giao thôi mà”

“Xã giao” _Hiếu Mai vẻ mặt không tin nổi với cách nói chuyện đầy thân thiện của người trước mặt, lạnh giọng hỏi lại _”Lừa tôi à?”

Ngay lúc đó nữ nhân liền cười nhếch môi với Hiếu Mai khiến cô giật mình nhìn vào đôi mắt không đáy màu nâu sẫm sảo của người trước mặt _”Thế cậu làm bạn tôi nè”

Hiếu Mai đã tự mình mở thêm một cánh cửa khác của nữ chính. Nữ nhân đó ít nói, lắm lì, thích quan sát xung quanh, thích tính toán, suy nghĩ nhiều thứ khi ở một mình. Bản chất đó của người này khiến Hiếu Mai thích thú vô cùng. Họ bỗng nhiên trao đổi với nhau nhiều hơn.

Bỗng nhiên trong ngày đầu tuần của tuần thứ hai, nữ nhân đổ bệnh, nghỉ phép luôn một tháng. Trong lớp giáo viên mỉm cười xin lỗi và hỏi ý kiến của Hiếu Mai xem có cần bạn nhóm mới không.

“Thưa, không ạ”

Tan học hôm đó, Hiếu Mai hỏi xem địa chỉ nhà của nữ chính thì đều bị bất ngờ hỏi lại _”Cậu không biết người đó là ai sao?”

Cô không biết, cũng chưa từng quan tâm đến bất cứ ai. Nhưng giờ có lẽ đã có một ngoại lệ. Cô tiếp tục kiên trì tìm bạn trong lớp hỏi, cuối cùng cũng có một người nhìn cô với vẻ mặt khâm phục mà trả lời _”Tớ khâm phục sự thờ ơ của cậu đấy. Cô ta chính là cô cả bệnh tật của

nhà họ Dương và là người được hứa hôn của cậu cả nhà họ Lý đây”

Hiếu Mai nghe xong liền chau mày. Gia đình cô có hai người con. Cô và anh trai của mình. Có thể xem cô là cháu gái độc nhất của Hiếu gia cũng được. Hiếu gia, Lý gia, Dương gia và Thuần gia. Bốn gia tộc song hành cùng nhau. Nếu Lý gia là thuần đen, Dương gia vừa hoạt động ở trắng lẫn đen, Hiếu gia thì trắng nhiều hơn đen còn Thuần gia thì lại độc một màu trắng.

Nghe ra lý lịch của bạn cùng nhóm thì Hiếu Mai khẽ thở dài an tâm. Chiều hôm đó vẫn quyết định đến Dương gia để thăm bệnh. Nhưng đến nơi thì lại nghe ra người kia đã chạy hẩn vào trường quân đội với em gái mình rồi và còn thêm câu cảm thán

“Ô, cô chủ cuối cùng cũng chịu cho bạn đến nhà rồi ông bà chủ ơi”

Cứ như vậy về sau liền thành bạn thân.

Cũng bởi vì sự nhiệt tình bên ngoài kia mà nữ nhân có nhiều bạn. Gọi là thân cũng có nhưng đưa về nhà thì chỉ có mình cô và Minh Quỳnh. Đối với phương diện này, Hiếu Mai cũng cảm thấy rất vui vẻ trong lòng.

Nhưng mà bởi vì được gọi là thân nên hành vi cũng vượt trên chuẩn mực của xã giao hơn bình thường. Đại diện cho câu nói đó chính là tên nam nhân tên Phong lúc này. Nghe bảo, trong lớp học thì hẳn chính là người ngồi phía sau nữ chính và được nữ nhân vỗ lưng kêu gọi_”Đây là bạn chí cốt của tớ”

Hiếu Mai có chút khó hiểu đối với biểu đồ bạn bè từ mức xa lạ đến thành tri kỉ của cô bạn mình.

Nhưng từ từ thì cũng hiểu. Cái gọi là bạn chí cốt của người này thì hầu như chỉ dính ở phương diện làm ăn hoặc trao đổi này nọ nhưng ở mức độ thân thiết, nói liên lảm, cảm thấy được liên đồng ý. Cho nên nói, cái từ bạn chí cốt này có thể tồn tại lâu bền không thua gì Hiếu Mai bọn họ.

Tên kia học luật, được nữ nhân tạo cơ hội mà đập ra nước ngoài học nhiều hơn, mạnh mẽ hơn rồi sau đó trở về giúp cô ta làm việc khó. Một cuộc trao đổi đồng giá và an toàn cho đôi bên.

Nhưng có ít người hiểu được. Bề ngoài của cô ta là nhiệt tình đề nghị như muốn được giúp đỡ nhưng sâu bên trong liền nghĩ ra những lợi ích lâu dài mà mình sẽ có được từ việc đầu tư hiện tại này.

Cho nên nói, tâm sâu hơn biển.

Không hiểu bàn chuyện bằng cách thần kì nào mà sau đó, tên Phong kia vẫn ngồi trên ghế xếp, nữ chính lại mỉm cười đi tới hai người bọn họ_”Này, có muốn đến resort nghỉ ngơi không?”

“Được”

Minh Quỳnh và Hiếu Mai rất không khí khoái, đồng thanh hào hứng.

Từ cục diện đi phượt sau đó liền bị đập một phát quay qua thành chạy đến khu nghỉ dưỡng cao cấp. Nữ nhân vỗ vỗ vai tên bạn của mình, vẻ mặt hài lòng vô cùng_”Mấy năm qua không gặp, xem qua thu nhập khá nhỉ?”

“Lần này tớ khao”

“Thật sao?”

“Thật”

“Thế vui biết mấy hahahaha”

(Được rồi, ai đó mau cắt bỏ thân thể của cô ta đi đùm tôi. Cô ta chắc không phải con nhà giàu đâu há)

Phía sau thì Minh Quỳnh và Hiếu Mai dù hiện tại lòng đang lằng lằng vì thoát được nơi bụi bặm, cỏ cây kia nhưng cũng không khỏi đồng loạt biểu tình tôi không quen cô ta hướng về nữ chính, sau đó chậm chậm quay đầu nhìn nam chính từ đầu đến cuối vẫn một mực đi cuối hàng như muốn giảm thiểu tối đa sự tồn tại của mình vậy.

Đến quầy tiếp tân, cậu ta liền quay qua hỏi nữ chính_”Mấy phòng”

“Để xem ba phòng. Đây cậu đang ở phòng đơn hay đôi vậy??”

“Đôi”

“Ồ”

“Không đâu, chỗ rộng rãi vẫn tốt hơn”

Nữ chính dần đo một chút, sau đó vẫn là mỉm cười như nữ tiếp tân “Ba phòng đôi đi”

“Vâng”

Cậu ta khó hiểu nhìn sang bạn mình, rồi lại xoay người nhìn số người phía sau, quay trở lại, cúi đầu thì thầm nhỏ bên tai nữ nhân “Bạn trai à??”

Nữ chính liền bày ra vẻ mặt khó tiêu “Không rõ” rồi đưa tay tóm lấy mở chìa khóa, lại quay ra đưa cho Minh Thùy mà Hiếu Mai mỗi người một cái sau đó xoay người bước đi trước

Cậu bạn bước lên, đi bên cạnh nữ nhân “VẬY CỨ QUA PHÒNG TỚ Ơ”

Nữ chính liền vẻ mặt thờ ơ, ngược lên nhìn “Cậu trai, cậu cũng lớn rồi đấy, bộ chưa có bạn gái à?”

“Chưa! Mấy năm nay hầu như lo làm việc nên thực tế vẫn chưa có”

“VẬY LÀ CHẮC CÓ BẠN GIƯỜNG RỒI” nữ nhân thờ ơ quay đầu, sau đó vươn tay đẩy lên thẻ phòng trong tay của hai cô bạn để xem số phòng cùng tầng lầu, bản thân quay trở lại, rất thờ ơ nhấn số tầng lầu “Này tên kia, cậu ở phòng nào?”

“Tám bảy”

“VẬY LÀ CHUNG LẦU VỚI TÔI RỒI”

“Ừ”

Từ đầu đến cuối vẫn là vẻ đăm dặt, thờ ơ, quay qua nói với cậu bạn “Nói mới nhớ, đừng trông mong việc tôi sẽ giới thiệu cho cậu một cô nào đó”

“Hahaha. Này, giờ cậu lên phòng rồi có làm gì không?”

“Chưa tính tới. Sao vậy?”

“Tớ đến đây cũng vì công việc rồi sau đó xong mới chạy qua cậu. Không nghĩ tới việc ở đây hôm qua đã xong, ngoài kế hoạch. Tớ định trưa nay trả phòng. Không ngờ gặp được cậu”

“Dài dòng”

“Lát ra biển chung đi”

“Được”

“Ăn gì chưa??”

“Rồi” nữ nhân chán nản nhìn lên bảng số chậm chạp nhích kim, lại nghiêng đầu qua nhìn cậu bạn “Nói mới nhớ, tối nay làm vài trận không??”

“Có mang theo sao??”

“Cậu có mấy cái??”

“Hai cái”

“VẬY ĐƯỢC RỒI. ĐI PHƯỢC MÀ, LÀM SAO MANG THEO ĐƯỢC”

“Sao tự nhiên lại đi phượt vậy??”

“Hưng thú nhất thời”

“Hahaha, không tin. Loại người muốn an phận như cậu thì làm gì mà tự đưa mình vào khó khăn được”

“Hay nhỉ”

Thang máy dừng lại, nữ nhân cùng nam nhân của mình và cậu bạn bước ra ngoài, để lại hai cặp đôi kia tiếp tục đi lên trên

“Này, có quà cho tôi không vậy??”

“Muốn lấy thì qua phòng tớ”

“Thế không cần”

“Sao vậy”

“Cậu tặng tôi, không phải tôi cần cậu”

“Được rồi, lát gặp thì đưa”

Cuối cùng cũng đến phòng của mình. Nữ nhân tra chìa mở cửa. Nam nhân lách người vào mang theo balo

“Hẹn nửa tiếng nữa đó”

“Được”

Nữ nhân trở vào phòng, đóng cửa, quay mặt lại thì đã thấy nam nhân đứng trước mặt mình, áp sát tới, hai tay cũng chống vào cửa, giam nữ nhân lại _ “Sao không nói tôi nghe”

“Nói chuyện gì?”

“Cậu ta sẽ là luật sư của Minh Thanh”

“Sao phải nói. Đây là chuyện của Dương gia”

“Em giận tôi chuyện gì?”

“Không giận”

“Đừng khiến tôi khó chịu”

Nữ nhân khó chịu chau mày nhìn nam nhân trước mặt mình, sau đó vẫn là thở dài _ “Xin lỗi”

Nam nhân nghe được cũng không buông tha, mày chau càng chặt, người càng áp vào. Nữ nhân có chút hoảng sợ trước vẻ mặt như muốn giết người kia, tuôn nước mắt, gào lên _ “Anh muốn gì nữa! Không phải tôi đã xin lỗi sao? Tôi sai rồi. Tôi xin lỗi. Xin lỗi vì nóng giận vô cớ. Xin lỗi vì tôi thích nghĩ nhiều”

Nam nhân nắm chặt hai nắm tay của mình, cúi đầu chạm nhẹ trán nữ nhân, gồng lại giọng mình khiến nó chỉ còn là tiếng nỉ non yếu ớt _ “Tôi yêu em”

“...” nữ nhân trân mắt nhìn anh, mặc kệ nước mắt chảy. Nhưng cho đến lúc nam nhân đưa tay lên định gạt đi nước mắt thì cô lại hét lớn _ “Gạt người” _ rồi dùng sức đẩy anh ra, lưng túng mở cửa chạy ra ngoài

Anh đứng yên đó, thất thần nhìn đăm đăm cánh cửa, bỗng nhiên trừng mắt _ [Không muốn, không muốn]

Cánh cửa vốn bởi vì sức nặng nên cánh cửa bị nữ nhân mở ra từ từ đóng lại, anh dùng hết sức bật nó ra, chạy ra giữa hành lang, ngơ ngác mà nhìn quanh thì lại càng hoảng sợ. Cả hành lang lại vắng lặng đến lạ lùng, không một tiếng bước chân hay tiếng động nào khác vang lên.

(Con người mà, lúc rối loạn lên thì chính là giây phút ngu ngốc nhất)

Không cần nghĩ nhiều liền bắt đầu chạy đi tìm người. Phía sau, cửa phòng cũng từ từ đóng lại và ‘cạch’

Trước đó vài giây, nữ nhân vừa mở cửa phòng liền dùng sức vịn tay cầm, đẩy vào trong cửa phòng đối diện của cậu bạn cũng may là chưa kịp khóa lại ra trước sự bất ngờ của Phong.

Phong lúc này đang cởi áo sơ mi, ngơ ngác nhìn bạn mình, bước nhanh tới gần. Nữ nhân mím môi, giong chân đạp bạn mình ra, bản thân quay lại, lui vào phòng kéo cửa lại thật nhẹ nhàng rồi hạ khóa tay

“Sao vậy? Vụ gì vậy?” _ Phong có chút hoảng, chạy đến nhìn gương mặt lấm lem của nữ nhân rồi vội chạy đi lấy hộp khăn đưa cho nữ nhân

Cô ngẩng đầu nhìn người bạn của mình, lại tiếp tục lăn dài hai hàng nước mắt. Phong thấy vậy lại càng hoảng, bắt đầu gỡ đầu, bứt tóc nhưng cũng không dám lại gần

“Này, sao cậu xấu vậy hả??”

“Hả??”

“Đừng phá hết mỹ cảnh của tôi, mau tránh ra. Người gì mà đen nhem vậy hả?? Đừng có mà khoe cơ bắp trước mặt tôi!!!”

“Tớ mới tắm nắng mấy tuần nay”

“Tại sao tôi lại có một tên bằng hữu vừa xấu vừa....Mau tránh ra, đừng đứng trước mặt tôi nữa!!!”

“VẬY ĐI TẮM NHÉ”

“Đi luôn đi”

“....”_Phong vẫn tiếp tục gội đầu, mở tủ ôm khăn đi đến nhà tắm, trước khi vào vẫn không quên ngo qua cô bạn đang chuẩn bị từ khóc chuyển sang cười kia của mình, sau đó hất bình thân nhún vai đi vào_”Nếu muốn cậu có thể vào chà lưng cho tôi”

“Cút đi!!!”

Trong lúc nữ chính ở bên cạnh cánh cửa, ôm hộp khăn giấy suy nghĩ về những ngày đã qua kia cùng hành động thất thường, kì lạ của nam nhân lúc này thì nam nhân của nữ chính lại đang chạy vội khắp nơi từng hành lang một.

Anh biết nữ nhân của anh là một người lười biếng nhưng lại thích tò mò nên chuyện chạy trốn bằng thang bộ là không thể nào và may ra anh sẽ có thể tình cờ gặp được người kia đang tho thả hồn đi lại trên hành lang khu nghỉ dưỡng này

Bỗng nhiên bước chân của nam nhân dừng lại. Đường như đã nhớ ra điều gì đó, rất nhanh xoay người trở lại, chạy trở về căn phòng của cả hai, đưa tay vịn tay cầm

Và đương nhiên cửa phòng khóa rồi, chìa khóa cũng ở bên trong. Nam nhân thở dài, tựa đầu vào cánh cửa_[Thói quen của em ấy lúc nào cũng nguy hiểm cho người bên cạnh]

Rồi anh chợt mỉm cười, xoay người, lưng tựa cửa, khoanh tay nhìn cánh cửa đối diện phòng mình, mày khẽ chau như đang suy nghĩ điều gì đó.

Khoảng nửa tiếng sau, cánh cửa phòng kia cũng mở ra, một chiếc điện thoại được giơ ra, xoay một vòng khắp hành lang. Ngay lúc sắp quay đến hướng của nam nhân thì anh đã kịp đi đến, giật luôn chiếc điện thoại kia ra, sau đó rút ra khẩu súng ngắn mang trong người, kê thẳng trán người đang cầm tay nắm của cửa, đánh mặt lại_”Em không ra, tôi bắn chết hửn tại đây”

“KHÔNG!!!”_giọng nói của nữ nhân rất chắc nịch vang lên từ phía sau lưng Phong

Nam nhân nhếch môi, gạt khóa nòng

“Ya, con kia, cậu bước ra ngay cho tôi. Chuyện nhà các người, đừng lôi tôi vào”

“Cậu dám xua đuổi tôi!!!”

“Tổ tông à, bây giờ tôi chết thì sau này ai chứa cậu”

“Hiện tại cậu không chứa mà còn dám hứa hẹn sau này à, giả dối! Đừng tưởng chị đây không biết mấy lần trước trốn đi chơi, làm gì xấu bị phát hiện cũng là cậu báo. Cậu biết điều vì tôi mà nạp mạng đi”

“Đâu ra lý do đó, mau đi ra, tôi còn muốn tắm biển, còn muốn ăn đồ ăn ngon, còn muốn vợ đẹp, con ngoan!!!”

“Hử”_nữ nhân buồn bực đẩy cậu bạn sang một bên, bước đến trước mặt nam nhân nhà mình giành qua khẩu súng, tiếp tục dí vào đầu cậu bạn của mình, vẻ mặt cực kì nguy hiểm cùng nụ cười bỡn cợt_”Để chị đây cho cưng xem thứ đồ chơi khiến cưng phải khóc thét bấy lâu nay nhé”

Phong trợn mắt, nữ nhân bóp cò

“Toe”

Đáy vãi cùng kim tuyến bắn đầy ra ngoài cùng một ống hơi đủ màu chạy ra rồi rất nhanh liền rút lại. Nữ chính còn vui vẻ bóp cò thêm vài lần để cho ống hơi kia chạy ra đụng vào trán của bạn mình, sau đó cầm lên tay của Phong, đặt súng đồ chơi vào tay hửn, thân ái mỉm cười_”Hai mươi lăm năm bị bỡn cợt, một thanh niên bị lừa bởi súng đồ chơi cho hay”

Nam nhân thấy nữ nhân của mình đã chơi xong, nắm tay kéo đi. Nữ chính nhìn quanh, cảm thấy bản thân đi đến chỗ ít người thì liền cố dừng lại, vùng vằng tay_”Năm kéo cái gì, buông ra!!!”

Nam chính cũng dừng chân, chỉ là vẫn không chịu buông tay, quay đầu lại nhìn nữ nhân nhà mình bằng vẻ mặt nguy hiểm nhất mà anh có, bước đến, từ trên cao nhìn xuống_”Em có biết tôi phải chạy hết khu resort để tìm em không?”

“Không”

“Em rốt cục không hài lòng chuyện gì?”

“Không có”_nữ nhân nhìn anh bằng ánh mắt lơ đãng, sau đó nhìn sang chỗ khác_[Anh đang giả ngốc với tôi à]

“Vợ nhỏ, rốt cục em không hài lòng chuyện gì, phải nói ra để tôi biết mà còn tạ tội với em”

Nữ nhân vẫn thờ ơ, giả ngu nhìn nơi khác, nhàn nhạt lên tiếng_”Không có”

Nam nhân thở dài, kẻ trán tựa lên trán nữ nhân_”Được rồi, sau này mỗi ngày đều nói tôi yêu em”

“...”_nữ nhân trừng mắt muốn nhìn lên nhưng không thể_”Tôi không ép buộc anh, yêu thích ghét gì tùy anh. Không quan tâm”

Nam nhân khẽ chau mày, đưa mắt nhìn xuống đầu mũi nho nhỏ của nữ nhân_”Thật sự?”

“Mỗi người đều có tự do riêng”

“Tôi yêu em”

“Có muối mới tìn anh!!!”

“Ai cũng tìn, mỗi mình em không tìn tôi”

“Người trong cuộc rõ hơn người ngoài”

“Hay ngược lại”

“Trường hợp này không có ngược lại”

“Cười tôi đi”

“Miễn”

“Em thật kì lạ”

“Phải nói là chúng ta không cùng tần số, không hợp”

“Ý của em?”

“Cách xa ra đi”

“???”

“Đừng có mà đứng gần, tỏ vẻ thân thiết, chiều chuộng tôi như vậy”

“Tôi muốn thế, em cần?”

“Tôi cũng có quyền lợi, anh muốn cắt là cắt sao?”

“Em là vợ tôi!”

“Khi nào?”

“Từ lúc em vừa thành hình”

“Ai chứng nhận”

“Ai cũng đồng ý”

“Tôi không chấp nhận, anh thay đổi được sao?”

“Rốt cục tôi làm gì sai”

“Ờ, tôi nói rồi, anh không sai, anh luôn đúng. Là tôi sai”

“Em muốn sao?”

“Xa ra!!!”

“Xa ra? Ý em là tôi không thơm sao?”

“Anh bị ngốc hả?”

“Lúc nói chuyện với em tôi lúc nào cũng thấy trí thông minh của mình tuột gấp”

“Rõ ràng là ngốc còn thích cãi”

“Cãi cãi mới biết rốt cục em giận tôi chuyện gì”

“Đã nói là tôi không giận anh. Tôi trách tôi ngu!!!”

“Được rồi, em có người cùng tần số với mình rồi”

“Muối mới thêm anh”

“Nhưng tôi muốn em”

“Đi mà nói với muối ấy”

“Em ghét muối lắm à?”

“Bộ anh chưa từng bị nó lấy máu à?”

“Chưa”

“Gạt người, toàn lừa gạt. Ai đời sống mà không bị muối chích hả??”

“Tôi???”

“...”_nữ nhân vẽ mặt không tưởng nổi rốt cục ngẩng đầu nhìn nam nhân nhà mình định mở miệng mắng, còn người kia thì tùy lực, thừa dịp liền hôn môi nữ nhân nhà mình_”Ừm, cắt ra”

“...”

Hôn xong, vẫn là trán này tựa trán kia, nam nhân thờ dài, lấy ngón trỏ quẹt môi cho nữ nhân, vòng tay ôm ngang hông người trong lòng_”Đừng làm tôi sợ”

“Có tôi sợ anh thì có”

“Biết sợ là ngoan”

“Cuối cùng anh vẫn là tên ngốc”

“Có một tên ngốc yêu em”

“Muối mới tin anh”

“...”

“NÀY!!! Hai người còn đứng đó làm gì? Không đi ra bơi sao??”_cậu nhỏ mafia rất vui vẻ ôm theo phao trắng chấm bi xanh, xoay về phía hai người vẫy tay

Nam nhân trong nháy mắt liền nắm lấy cổ tay của nữ chính, tiếp tục kéo đi, xăm xăm hương của vợ chồng Hiểu Mai đi tới khiến cho Hiểu Mai thì ngạc nhiên trên mặt nhìn còn anh xã Hiểu Mai thì chuẩn bị quay đầu tìm đường chạy

Nam nhân vươn tay, nắm lấy phao hồng vẽ đầy hình hello kitty trên đó của anh xã Hiểu Mai, lạnh nhạt nói_”Mượn”

Rồi cầm chạy đi mất cùng với nữ nhân nhà mình

“YA!!! Cái phao của vợ ông ông vừa mới chọn cho cô ấy, anh lấy làm cái gì hả?!! Mau trả lại đây!!”

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Được nhà giàu: Quẳng halo trên tay nào ta cùng

Chương 50. 1 nước như giun. Quảng đảo trên tay như là cung hưởng thụ

(Các người nghĩ nữ chính cùng nam chính sẽ lại hòa thuận như xưa sao?? Ừm, cũng có thể lắm chứ haha)

Nữ nhân im lìm chìm nửa mặt xuống bên dưới mặt biển bên trong chiếc phao, dùng đôi mắt to tròn của mình ngược lên nhìn tám phần trước mặt

“Nói tôi nghe, em tại sao lại giận dỗi?” _ nam nhân cao lớn đứng ngược nắng về mặt biểu thị rõ ràng sự tức giận nhìn xuống mẽ trùng mình nuôi bao năm hiện tại đang có dấu hiệu muốn tạo phản kia

Nữ chính nghe được liền chau mày, mũi hít khí miệng bắt đầu thổi bọt bóng trôi lên mặt biển, sau đó quay mặt đi chỗ khác

Nam nhân bức mình liền vươn tay ngũ trảo nắm cổ định đầu nữ nhân, xoay trở lại đối mặt với mình _ “Đừng chọc tôi”

Nữ nhân nghe được, mắt không biết vì nước biển hay vì muốn khóc mà bắt đầu đỏ lên, sao đó bỗng nhiên đứng vùng dậy khiến nước văng ra, hai tay ôm chặt phao, hướng về phía nam nhân, lấy can đảm _ “Vậy thì bỏ đi!”

Sau đó nhanh chóng xoay người ôm phao chạy đi.

Chỉ là chưa nhấc được chân kia chạm được đến nền cát dưới chân, người cũng không bị kéo nhưng phao lại nắm trong tay của nam nhân. Nữ nhân chau mày, nghĩ muốn up xuống nước để thoát ra nhưng sau một lúc suy nghĩ nhanh cùng với lần ác mộng bị thả trôi biển kia nên cũng không dám làm gì, tiếp theo liền bày ra vẻ mặt khó ở nhìn nam nhân nhà mình _ “Tôi thấy không an toàn”

Nam nhân nghe được liền dùng vẻ mặt hơi bất ngờ mà nhìn nữ nhân nhà mình lúc này đang vẻ mặt chán ghét mà nhìn sang chỗ khác _ “Nói, tôi đã làm gì sai?”

“Đã nói rồi, là tôi sai, tôi nghĩ nhiều”

“Không được xưng tôi với anh”

“Nhưng anh cũng xưng tôi với tôi thì làm sao tôi không được xưng tôi với anh chứ? Không phải bảo anh là người dạy dỗ sao? Anh xưng tôi nhưng tại sao tôi lại không thể xưng tôi với anh”

“Em nghiêm túc khiến tôi...tôi...”

“Trong mắt anh, tôi là đứa nhóc bao nhiêu tuổi?”

“...” _ nam nhân trên mặt nhìn vẻ mặt ảm ức kia, một lời thoát ra cũng không thể

“Là một người luôn cần được chăm sóc, được quan tâm, được chiều chuộng đúng không, chẳng khác gì một đứa nhóc tiểu học thích làm nũng đúng không? Rốt cục thì cũng vẫn như một đứa em gái không máu mủ mà thôi”

Anh chau mày, đang định mở miệng nói thì đã thấy nữ nhân nhà mình quay đi nhìn theo hướng khác, không thèm để ý tới anh dù là một chút. Anh mày chau càng sâu nhìn theo hướng cái đầu nhỏ, lùn hơn anh kia đang hướng về thì ánh mắt lại càng nguy hiểm hơn.

Phong với hộp mực nướng trên tay vừa nhận được từ Minh Quỳnh cùng cậu nhóc đang nướng trên bờ với yêu cầu mang ra ngoài này cho nữ nhân hộ cô ấy. Phong cũng không từ chối, chỉ đơn giản cầm lấy rồi bắt đầu hướng về phía hai người kia mà tiến ra.

Nữ nhân đưa tầm mắt nhìn vào con môi ngậy thơ đang ngày một tiếng lại gần mình hơn, khi đến một khoảng cách chắc ăn, cũng là lúc nam nhân định vươn tay, kéo cho cô xoay người lại đối mặt với anh thì liền lên tiếng, cứ như là có linh tính trước chuyện không tốt sắp xảy ra _ “Này, cái gì vậy??”

Phong vừa đến, vươn tay đưa qua hộp mực cho cô bạn mình, cũng rất bình thản không để ý đến phía sau cô ấy mà trả lời _ “Mực nướng”

Nữ nhân ăn vào một viên, ngay lúc thấy Phong định xoay người rời đi thì liền nắm tay kéo lại

“Sao vậy?” _ nạn nhân ngây thơ hỏi

“Kéo vào dùm đi”

“...” _ Phong nhìn cô bạn của mình bằng ánh mắt kì thị nhưng là tay vẫn đưa đến nắm lấy tay cầm của phao, xoay người kéo.

Nhưng kéo đến tay vừa thẳng thì phao không đi theo nữa, Phong cũng không quay đầu, dùng lực kéo tới. Nhưng sau một lúc lâu, lâu đến nỗi hộp mực trên tay của nữ nhân cũng hết thì mới quay đầu lại, nhìn vào cô bạn nhà mình _ “Có muốn vào hay không”

Nữ nhân cũng không nói gì nhiều, chỉ đơn giản chỉ tay xuống dưới mặt biển xanh trong bên dưới mình, mắt cũng hơi nhướn về phía cậu bạn

mình

“Gi?” _ Phong bày ra bộ dạng hung hăng nhìn bạn mình, rồi mới chậm rãi nhìn xuống bên dưới

“Chân không chạm được cát thì có liên quan gì muốn hay không muốn sao??” _ cô rất bình tĩnh trả lời

Phong chau mày, nhìn xuống dưới mặt nước liền thấy chân của bạn mình đang thoải mái trước sau liên tục quấy đạp trong nước mà không chạm nhẹ được tới cát, sau đó lại vô tình nghiêng người nhìn ra phía sau của nữ nhân, kế tiếp dùng ánh mắt hình viên đạn bắt vào bạn mình, hất nhẹ mặt ra phía sau

Nữ nhân cũng chau mày, trừng mắt nhìn cậu bạn mình, khẽ nheo cơ mặt bên phải, ánh mắt cũng nhìn về cùng một phía, sau đó lại nhìn Phong nhướn nhướn mày rồi lại đá mắt về phía sau. Phong gãi đầu, cũng khẽ nghiêng đầu nhìn về phía sau _ “Này, anh để cô ấy đi được không? Tôi nghĩ cô ấy đổi rồi”

Nam nhân nhìn chằm chằm Phong, lại nhìn nữ nhân nhà mình chính là đang giả ngây mà nhìn trời, nhìn mây, nhìn mặt biển, sau đó lại còn vui vẻ cho tay vào nước lùa cá nhỏ xem như chuyện không liên quan tới mình lại khiến anh càng khó chịu hơn.

Phong đứng phía trước, không thấy động tĩnh gì của nam nhân kia, lại ngây ngốc mà hỏi tiếp một câu _ “Tôi kéo cô ấy vào nhé”

Anh từ từ kéo vào, vậy là phao đi theo phía sau mà không gặp bất trắc gì. Chỉ là Phong không những kéo phao vào mà còn giúp bạn mình dẫn theo phía sau tên nam nhân mặt than kia

Đi được vài bước, theo bản năng hoặc trực giác của một người đàn ông thì quay đầu lại nhìn cô bạn phía sau của mình thì ngay lập tức liền nhận được ánh mắt đầy oán hận kia. Cậu liền cảm thấy bị oan, chau mày, đáp trả thái độ của nữ nhân bằng khẩu hình miệng _ ‘Gi vậy?’

Nữ nhân vẫn giữ mày chau, sau đó môi cũng khẽ mấp máy _ ‘.....’

Phong nhìn thấy khẩu hình kia liền mím môi, trừng mắt mà dọa nữ nhân nhưng người kia lại vờ như không thấy, vẻ mặt thách thức, khoanh tay nhìn cậu bạn mình _ “Sao, muốn làm gã say không bao giờ nhận mình say sao?”

Anh vẻ mặt hờn trách nhìn nữ nhân, sau đó vẫn là gãi đầu, xoay người tiếp tục kéo nữ nhân vào bờ.

Nữ nhân vừa lên được bờ liền sóng vai cùng Phong mà hướng về phía của Minh Quỳnh cùng Hiếu Mai đang đắp cát cho nứa kia của bọn họ, bỏ lại nam nhân vẻ mặt ngày càng không tốt chậm rãi từng bước đi theo phía sau

Nữ chính vươn tay vỗ vai cậu bạn mình một cái _ “Này, ngày mai trở về thành X với tôi”

“Được”

“Cậu sẽ làm việc luôn vào ngày mai”

“Không thành vấn đề”

“Không gái, không rượu, không tiệc tùng”

“Sao cũng được”

“Không thắng không trả lương”

“Vậy thắng phải có hậu đãi lớn”

“Không phải tôi đã đồng ý giữ cậu lại thủ ở công ty mẹ sao?”

“Giờ không hứng thú”

“Sao? Được voi đòi tiên”

“Tôi trả voi rồi”

“Mất cả chì lẫn chày”

“Vậy hủy giao dịch”

“Nói thì nhận, làm thì chịu”

“Quân tử không ngại”

“Từ khi nào là quân tử?”

“Lúc nào chả là quân tử”

“Cậu đáng lẽ nên đi thiết kế, không nên đi luật”

“Tôi tài năng quá sao?”

“Không, là ảo tưởng quá mạnh”

“Không phải cậu là nhà văn sao?”

“Tôi nói chuyện cậu hiểu là được rồi”

(Thế hai người đều hoang mang, à nhầm, hoang tưởng cả sao?? Thiệt luôn à?)

Sau đó hai người đồng lòng bắt tay làm súng, nhắm một mắt chia súng vào nhau, kể đến lại làm như chưa từng có chuyện ngớ ngẩn nào đó xảy ra, bình thần thu tay về, dự là tiếp tục đàm đạo.

“Nội dung làm việc tớ vẫn chưa rõ”

“Trở về công ty, Thanh nó tự đưa, tớ không dính líu nữa”

“Sao? Thật sự muốn thu tay sao? Thật lạ”

“Là cần thiết”

“Nhưng...”

Nữ chính không nhận được, mắt liếc về phía nam nhân đi phía sau đang chăm chú nhìn vào điện thoại do người vừa mang đến, sau đó lại nhìn sang Phong, lấy tay che miệng, nho nhỏ thì thầm_”Có lẽ tính nhầm”

Phong đi bên cạnh, đơn giản nhưn mày nhìn nữ nhân_”Sau đó...?”

“Nếu đã biết tính sai thì chuyện bắt đầu lại là có thể!”

“Có thể?!”

“Trông có vẻ đã đánh đổi quá nhiều, có chút mệt rồi”

“Muốn từ bỏ?”

“Là bị bỏ”

“Hahahaha, không ngờ cậu cũng có ngày này”

“Hiện tại đang có, một kết thúc có hậu”

“Hìm?”

Nữ nhân đưa tay nắn trán, rồi vuốt mặt_”Có vài điều đến bây giờ tớ mới nhớ. Có lẽ tách ra bây giờ vẫn tốt hơn”

“Tách, sao mà tách, tách cái gì?”

“Tôi và nam nhân phía sau”

“Anh ta là người yêu của cậu à?”

Nữ nhân nhận được câu hỏi, ngẩng đầu nhìn trời, sau đó lại nhìn đến trước mặt, nhếch môi cười khi, khẽ nhún vai_”Không là gì cả”

Vừa lúc đó họ cũng đi đến nơi của Minh Quỳnh cùng Hiếu Mai. Nữ nhân rất thoải mái nằm bên cạnh hai xác sống đang được họ đắp cát sắp lên đến mặt kia, lại vỗ vỗ cát cạnh mình_”Này, đắp cho tớ nữa”

“Bảo nam nhân nhà cậu ấy”

Minh Quỳnh cùng Hiếu Mai định quay qua tìm nam nhân mà kêu gọi, chỉ là đã không thấy người đâu nữa. Cùng lúc đó, điện thoại bên trong túi chung của mọi người cũng vang lên

“Của tớ”_nữ nhân thở dài, xòe tay, nhận lại điện thoại của mình từ Hiếu Mai, nhìn vào tên người gọi, cùng nội dung tin nhắn hiện lên bên

ngoài thì thờ dài, cũng không mở ra đọc thêm, đơn giản mở khóa điện thoại, chuyển sang danh bạ, gọi đến một số, bản thân cũng đứng lên đi ra một góc khác, không quên gờ tay về phía bạn mình ra hiệu không cần lo lắng, cứ ngồi yên đó

Nữ nhân đi đến chỗ trống khác, một tay chống hông, ngẩng mặt nhìn trời chờ đầu dây bên kia bắt máy

Đầu dây chưa tròn tiếng chào, bên đây nữ nhân vốn lười mở lời lần này liền nhanh hơn một bước_”Khải à, chơi trò chơi đi”

“Bảo bối út nhà anh, mang ra dùng có được không?”

“Một công đôi việc”

“Vậy để bảo bối nhà anh đi cưới người lão gia gia nhà tôi sắp đặt, thấy sao?”

“Ừ, Minh Thùy này cho anh một gợi ý đơn giản, anh cứ theo đó, muốn làm gì cũng được, tôi chỉ cần kết quả”

<...>

“Gợi ý rất đơn giản ' cùng giới”

“Tôi đủ phiền muộn rồi. Muốn giúp em gái anh, thì hãy thực hiện nó”

Nữ nhân gờ tay tháo bỏ dây cột, bới tung mái tóc ước của mình, hất ra phía sau, vừa cười, vẻ mặt lại có chút không quan tâm_”Sao cũng được. Lần này, bao lâu đây?”

Nữ nhân thờ dài một hơi_”Tất máy trước đi”

“Cảm ơn”

Màn hình điện thoại tắt, nữ nhân buông thông tay, ngẩng đầu nhìn trời, thờ dài một hơi, sau đó lại tự cười ngáy ngốc, gãi đầu, xoay người đi trở lại_”May mắn sao?”

Sau khi đắp cát, ngủ một giấc chán chê tỉnh dậy, cả nhóm lại kéo nhau đi ăn, trong lúc đó, nữ nhân đang rất nghiêm túc, tập trung cắt ra miếng thịt của mình, cung rất bình thản thuận tiện lên tiếng_”Mua súng nước chơi đi, tìm chỗ nào hay hay ấy, chia đội ra đi”

“Sao mà đủ người, và lại nơi nào là hay hay??”_Minh Quỳnh cắn nĩa, rất ngây thơ nghiêng đầu hỏi nữ nhân.

Nữ nhân nhìn vào cô bạn mình, sau đó lại nhìn qua Hiểu Mai, nhướn mày rồi ngay lập tức liền hai tay đều chống lên bàn, bắt lấy vào nhau, gác cằm lên trên, nhoẻn miệng cười với Minh Quỳnh_”Cậu nghĩ tài phiệt dám ra ngoài một mình đi lòng vòng không?”

“Có chứ”

“Ừ, thế còn xã hội đen”

“....là sao?”

“Đơn giản là vậy, số người chơi...ừm để xem, sáu người chúng ta, còn có mỗi người các người một bên là mười, một bên mười lăm. Cũng không tệ”

“Cậu đang nói gì vậy?”

“OK, ăn xong chưa, đi mua đồ thôi”

Bỏ lại thắc mắc ngây ngô của Minh Quỳnh, tất cả lại cùng nhau đến cửa hàng gần nhất, bước vào, lựa chọn cho riêng mình những thứ tốt nhất, sau đó lại cùng nhau mua màu, cùng mua đồng loạt cho tất cả áo thun màu trắng.

Sau đó lại pha màu, mỗi nhóm lại một màu

“Này, tớ vừa nghĩ ra vài ý tưởng” _Hiếu Mai rất vui vẻ kéo lấy góc áo của nữ nhân.

Nữ nhân ra sức bơm nước vào súng nước cỡ lớn trong tay mình, quay lại nhìn cô bạn phía sau một cái, sau đó lại rút ra cây súng nhỏ, tiếp tục công việc_”Sao nào?”

“Ờ thì là như...”

“Lát cậu ra mà phổ biến luật với họ, nói với tớ cũng bằng thừa” _sau đó nữ nhân quay qua phía cậu bạn nhà mình_”Này, sau cậu chỉ lấy có một cây súng vậy? Mau vác thêm túi bóng nước này cho tôi”

Hiếu Mai vẻ mặt xem như chưa thấy, chưa nghe, có chút khinh thường nhìn vào cô bạn ít khi nhiệt tình của mình giờ đây đang miệt mài phân công cho người trong tổ đội mang theo gì, đi đứng ra sau. Lại nhìn qua phía của Minh Quỳnh, cậu nhóc một tay làm hết, cô nàng chỉ vui vẻ đứng đó, trong tay là cây súng dài nhỏ, nhưng phía sau lưng lại mang thêm một thùng nước khác.

Còn đội nhà của Hiếu Mai thì đang lì lợm dùng màu của đội mình trét vào mặt, vào tay để dễ bề phân biệt. Chỉ có điều vũ chàng vẫn chưa có lấy một giọt nước bên trong mà tên đứng đầu kia lại đang huyền thuyên về việc phải làm sau cho tốt, đứng đâu mới là thích hợp. Bỗng nhiên đầu của Minh Quỳnh có chút đau.

Nhưng cũng không sao. Cô đặt súng lên tay như một giáo viên khó tính, sau đó nhận lấy loa tay từ người nhà mình, mở lên còi báo.

Rất nhanh sau đó tất cả đều yên lặng, tập trung lên mà nhìn Minh Quỳnh. Chỉ có điều

“Này, cậu còn chưa quẹt màu lên mặt kia, nội gián à?” _nữ nhân nhanh chóng ở tư thế sẵn sàng bắn hướng về phía một thành viên trong tổ đội bên mình vẫn còn đang ngơ ngác kia_”Dù cho cậu có là thụ hạ, là lính của một trong hai nhóm còn lại thì tôi cũng không quan tâm. Hiện tại, cậu trong đội tôi, cậu là người của tôi. Nếu bất cứ ai trong các cậu có hành vi phản bội tổ đội, tôi sẽ lập tức nhờ người phoir các cậu ngoài biển một ngày, không ăn uống, không quần áo”

“Người của cậu đâu?” _Phong rất hồn nhiên nhìn nữ nhân hỏi

“Không mang theo” _nữ nhân rất thờ ơ đáp, nhưng lại chuyển ánh mắt đạn bắn nhiệt xuống thành viên đang cố quẹt màu lên mặt kia. Sau khi xong mới đường đường chính chính, tựa như vừa làm được việc tốt, quay lại mỉm cười với Hiếu Mai, giờ tay mới nói tiếp

Hiếu Mai thở dài, hít vào một hơi, bình thân nói_”Thứ nhất, chúng ta có ba đội. Mỗi đội sở hữu một lá cờ hiện tại đang ở bất cứ nơi nào đó xung quanh khu nghỉ dưỡng này. Cho nên kiên quyết là phải tìm được là cờ của chính mình. Nếu tìm được cờ của đội khác, hãy tận dụng nó. Thứ hai, người bị bắn trúng có hai lựa chọn. Một là thành người của đội khác quy định chỉ được ba người, không chấp nhận gián điệp. Hai là trở thành con tin, quy định giam gần với lá cờ của đội trong bán kính mười mét ba là trở thành người giám sát gian lận, tức out game. Thứ ba, ba đội tách ra, dựa vào số năm trong nghề, lâu nhất tức là thắng, được chọn hướng mình muốn. Sau khi đảm bảo cả ba đội đã vào vị trí, sẽ có tiếng chuông thông báo vang lên, trò chơi cũng bắt đầu. Quan trọng nhất, không được nấp tại một chỗ quá hai phút. Sau cùng nếu vẫn chưa phân định được thắng thua, sau ba tiếng, trò chơi sẽ được chấm dứt. Sau đó sẽ có cách khác để tìm ra đội thắng. Có ai thắc mắc không”

“...”

“Nếu không thì bắt đầu!”

Còi vang, ba đội đều tách nhau đi thành ba hướng với người dẫn đường riêng sau khi cãi nhau ỏm tỏi về việc ai là người trong giới lâu nhất. Vừa đặt chân đến địa bàn, ba vị đầu lĩnh liền quay lại, một lần nữa lập kế hoạch tác chiến với đồng đội

Và không bao lâu sau, cuộc chiến bắt đầu. Nữ chính lúc đầu định dẫn đội hình cắm trại để bắn tỉa, nhưng khi nghe vào mấy lời như tạt nước lạnh của Hiếu Mai thì não lúc đó đã có hiện tượng đông cứng, đến lúc vào trận vẫn là theo thói quen tìm kiếm địa hình để đứng trụ, phía sau lưng giờ ra ba ngón tay, ý bảo tự tách nhóm ba mà di chuyển. Bên phía anh xã của Hiếu Mai, bởi vì đã quá quen với sự bất ngờ cùng lật mặt của thân ái nhà hần nên rất nhanh liền thích nghi với sự quái đản của trò chơi, bắt đầu chia nhỏ nhóm để di chuyển. Còn về phía cậu nhỏ thì lại theo kiểu mỗi người một hướng, tự bảo trọng bản thân một cách tốt nhất để tìm ra cờ rồi sau đó tập trung lại với nhau

Sau nửa tiếng tìm kiếm cộng với bắn tỉa miệt mài, cả ba nhóm lại rất may mắn mà giữ được cờ của đối phương

“Xem như lần này trả thù luôn một thể” _cả ba người đều ác liệt cùng nhau suy nghĩ khi nhìn vào lá cờ của đối phương trước mặt mình.

Nắm được cờ trong tay, cả ba nhóm liền đồng loạt giở trò, không chuyển sang săn người, săn cờ mà chuyển sang lập mặt trận, gài mìn tứ phía xung quanh lá cờ bị bắt buộc cắm ngang nhiên trên một gò đất cao được năm người canh giữ theo quy định.

Sau một thời gian lập mặt trận, vẫn chưa nắm rõ được tình hình cờ mình nằm ở phía nào nên cả ba nhóm đều phải tách nhỏ ra hai nhóm, chọn đi về hai hướng kia do thám.

Kết quả, hai tên nam nhân kia thì biết rõ cờ mình nằm ở nhóm nào nên liền tách ra một nửa bắt đầu đi săn. Chỉ có đội của nữ nhân, một người cũng không hề quay trở về.

Ôm trán thở dài, xoay người nhìn những người đồng chí còn lại, nữ nhân mỉm cười _ "Không được ở một chỗ quá hai phút vậy thì ta đổi vị trí cho người gần nhất là được. Tất cả ở tại chỗ, phục kích toàn bộ"

Như vậy có vài chỗ không đúng. Nếu như hai đội đều tách nhưng một đội thì phục kích toàn quân vậy có nghĩa một người cực kì có lợi, một người thì vô cùng bất lợi và một người cố tìm thấy lợi.

Anh xã của Hiểu Mai đi được nửa đường thì ngừng _ [Khoan, như vậy có quá đơn giản không?? Không lẽ chỉ có một lá cờ, không lẽ cứ lao vào choáng nhau sao?? Không, không thể nào, thần ai không bao giờ làm ra mấy vấn đề đơn giản được]

Cứ như vậy, anh xã Hiểu Mai quyết định dồn quân trở lại căn cứ, chọn ra hai top nhỏ năm người, đi xung quanh tìm sự khác lạ của mặt trận.

Bên này nữ nhân cũng chau mày _ [Không lẽ cứ đợi như vậy, rồi vào là chạy ra bắn sao?? Trò chơi sao có thể thiếu muối một cách trầm trọng như vậy?? Có cái gì đó không ổn ở đây. Thiết lập kĩ lưỡng như vậy thì chắc chắn bên trong không đơn giản]

Cứ như vậy, nữ nhân cũng cử ra ba nhóm hai người, thật cẩn thận một lần nữa rồi đi.

Chỉ có cậu nhóc ở bên kia đang chuẩn bị quân số để đi chinh chiến một cách rất nhiệt tình.

Suy cho cùng, vấn đề nằm ở chỗ, do các người quá thông minh, nghĩ quá nhiều nên chủ đề lúc nào cũng bị lạc.

Nhóm người của cả hai cứ như vậy lại mất tích, không ai trở lại và anh xã Hiểu Mai không chịu được sự bế tắc trong yên lặng liền tách ra nhóm nhỏ khác rồi đi. Còn nữ nhân lại thấy tình hình không ổn, quyết định ở yên một chỗ, cố định chờ xem tình hình.

Cậu nhóc lúc này đang đến gần đội quân của anh xã Hiểu Mai thì bỗng nhiên lại có một tiếng còi lớn nữa vang lên. Mọi người đồng loạt nhìn đồng hồ nhưng bỗng nhiên xung quanh lại nghe ra tiếng bước chân dồn dập, nhanh chóng và ngày một rõ ràng hơn. Với trực giác của những tên mafia lâu năm, ngay lập tức liền quay lại, hét lên _ "Tập trung, mang theo cờ"

Mặt trận cư nhiên nhảy thêm vào một nhóm khác, bắt đầu oanh tạc cả ba nhóm.

Không những phải đánh lẫn nhau mà còn phải tiếp nhận thêm kẻ địch mới có xu hướng gấp đôi nhóm của mình và thậm chí còn biết rõ tình hình bên trong. Cậu nhóc thì không về đội mình kịp nên hiện tại chỉ còn khoảng mười người. Ngay lập tức liền chuyển sang chế độ camp liên tục. Còn hai bên kia, lúc này nắm rõ tình hình, liền bắt đầu một lần nữa dàn đội hình, chuyển chế độ cướp bóc kịch liệt.

Chỉ là súng nước thôi mà.

Sau cùng thì...cậu nhóc thắng. Tên nhóc ấy không làm gì nhiều, đơn giản thấy cờ đội mình rút ra, nằm mỉm cười trên mặt đất một cách rất mời gọi thì cậu ta liền bắt người nhóm mình tóm lấy một người nào đó nhóm bất kì, lấy áo của họ thay vào cho bản thân, dùng lọ màu bí mật quẹt hết gương mặt, ngang nhiên cướp và bị bắn, đập mình đến mức choáng váng mặt mày.

Nữ nhân thì bởi vì mệt mà buông còn anh xã của Hiểu Mai thì là bởi vì ngu ngốc không thua gì tên nhóc mà cũng quăng game, để cho đội phục kích riêng kia bắn mình rồi out game.

Đến cuối liền nhìn vào tất cả áo trắng của từng nhóm, màu nào của đối thủ trên áo nhóm mình nhiều hơn thì liền là điểm của đội đó. Và cậu nhóc, người lập đội hình camp thì giành luôn chiến thắng dù cho đầu lĩnh out game ngay từ lúc đầu.

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 39: Cuộc trò chuyện của những người bình thường được gọi là chị em Dương gia

"Chị đang làm gì vậy?" _ Minh Thanh đặt xuống giấy tờ lên bàn tổng giám đốc, xoay người đến tủ lạnh nhỏ trong phòng, gỏi xỏm xuống, cứ như vậy ngáy ngốc nhìn tủ lạnh không biết rốt cục nên lấy ra thứ gì.

Nữ chính ở bên bàn tổng giám đốc đang cố gắng viết một thứ gì đó, rất tập trung, rất miệt mài, đợi một hồi sau mới dừng lại bút một chút, lúc bút tiếp tục chạm vào mặt giấy, những con chữ thì nhau xuất hiện thì thì cô mới lên tiếng trả lời _ "Chơi game, thế mà cũng hỏi được à"

“Hừ, ý tôi là chị đang viết cái gì?” _Minh Thanh thờ dài, vươn tay lấy ra trước một hộp sữa rồi kể đến là thứ thức uống vừa đen vừa đậm ra. Chạm chạm uể oải đi đến bên bàn của chị gái, đặt xuống hộp sữa

Nữ nhân mắt cũng không nhìn lên, tay cũng không dừng viết mà lên tiếng _”Đưa coffee đây”

Minh Thanh nhìn sữa trên bàn, rồi lại nhìn lon coffee của mình, xoay đi _”Tôi đâu có ngốc”

“Thế tại sao không uống sữa đi”

“Nó khác gì đâu?” _Thanh thả mình xuống sofa, kéo lại đĩa trái cây trên bàn rồi kể đến là laptop

Nữ nhân vươn tay, dùng đầu bút đẩy nhẹ ly sữa lên phía trước một chút _”Thế thì uống đi”

“Tôi uống coffee, cả đêm qua không có ngủ. Cả mấy hôm chị trốn đi chơi nữa, vừa bị lôi về xong là bị quăng vào đây. Thậm chí bài tập cuối khóa tôi còn chưa làm xong”

“Ờ, cho nên, uống sữa đi”

“Tôi quen uống thứ này rồi”

“Không phải bây giờ”

“Có vấn đề gì đâu. Lát nữa tôi còn phải đi họp”

“Không cần, có người đi thay”

Minh Thanh đưa tay ôm trán, hít sâu rồi thở ra, tặc lưỡi, xoay lưng về phía nữ chính, gác chân lên ghế, lưng tựa vào một bên thành vịn mềm mại, mệt mỏi, nhìn lon coffee trong tay và quyết định không nghe lời mà mở nó _”Chị đang viết cái gì”

“Chị mày làm nghề sửa ống nước và đang ghi hoá đơn hàng tháng” _nữ nhân cũng đẩy sữa ra khỏi tầm với của mình, sau đó trở về, tiếp tục làm việc

“Phắc, rốt cuộc là chị viết tiếp cuốn nào” _Minh Thanh nổi nóng, chau mày quay đầu nhìn chị mình thì thấy cốc sữa đầy ụ kia đang nằm ở sát mép bàn _”Sao không uống?”

“Không, truyện mới. Sao chị đây phải uống thứ cô đưa”

Minh Thanh thờ dài, nằm dài trên sofa, vươn tay xuống dưới kéo ra ngăn tủ của ghế, lôi ra tấm chăn màu xám, quấn quanh người _”Kể nghe xem”

Nữ nhân nghiêng đầu qua tìm kiếm em gái mình, sau đó lại cúi đầu, buông bút, chuyển sang gõ bàn phím _”Xuyên không”

“Ừ”

“Hết rồi”

“Hà?!” _Thanh liền đặt nhanh lon coffee xuống, quay lại nhìn chị mình

“Hà cái gì mà hà! Đừng có mà làm chị đây mất tập trung, cút ra đi”

“Nội dung, tôi muốn biết nội dung của truyện”

“Cô có đọc truyện chị đây viết bao giờ đâu mà ra vẻ quan tâm, bắn phát chết ngay nhé”

“Truyện của chị đều không hấp dẫn được tôi. Nói nghe đi, biết đâu lần này, tôi thấy hứng thú thì sao?”

“Cô em hứng thú thì tổng doanh thu sẽ tăng hay tiền vào túi chị sẽ lên à?”

“Có nhiều người như tôi mua thì chị mới có cái gọi là doanh thu, nhuận bút”

“Vậy có nhất thiết phải cần cô em đây không?”

“...” _Minh Thanh thờ dài, day day hai bên trán _”Kể ra thì có bị gì sao?”

“Có” _ngược lại nữ nhân vẫn như lúc đầu, cứng nhắc mà trò chuyện cùng em gái

“Bị gì?”

“Mày xui xẻo lắm!!!”

“Chị!!”

“Cái gì? Có gì không đúng sao?”

“Làm sao mà đúng!”

“Được rồi, chị đây cũng không có hứng dài dòng, đạt được đáp án thì rút ra ngoài, đừng có mà bay vo ve bên tay mãi như bây giờ, khó chịu chết được”

“Chị giải quyết nhanh thì tôi đâu có làm phiền chị làm gì!”

“Giải quyết nhanh để cô tìm ra vấn đề khác rồi tiếp tục làm phiền tôi sao. Được rồi” _nữ nhân cuối cùng cũng dừng gõ, đẩy ghế ra một chút, hai tay bắt lên bụng, chân gác lên mặt bàn, bắt chéo vào nhau _”Mười phút, một câu hỏi không được hỏi hai lần”

“Kể hết cốt truyện chị viết” _Minh Thanh thấy chị Minh chịu thỏa hiệp thì cũng an tâm nằm xuống sofa, một tay bắt sau đầu, một tay sử dụng laptop

“Chưa viết cốt truyện”

“Vậy ý tưởng là gì?”

“Nó khác gì câu trên”

“...” _Minh Thanh chớp mắt, hết nhìn trần nhà lại nhìn màn cửa rồi ngửa cổ để có thể nhìn chị mình với vẻ mặt _’tôi hiểu chị quá mà, tôi không chấp’ _”Lý do nữ chính chết?”

“Phản bội”

Cô chép miệng, lặng lẽ di chuyển trò chuột để đoạn clip đang phát trượt lên một đoạn dài _”Ai?”

“Em gái”

“...” _Minh Thanh thật sự mím môi _”Tên?”

“Hàn Thanh” _nữ chính vẫn rất tỉnh người, gõ bàn phím một cách lạnh lùng. Ánh mắt thờ ơ nhìn lên em gái đang ngạc nhiên mà nhìn mình, nhanh chóng chặn lời con người sắp tuôn ra lời thần thốt trước mặt _”Chị đây có khuyết điểm gì thì cô em cũng biết rồi, đừng có mà thái độ như uống phải cà phê muối vậy”

“Cà phê muối có khi còn tốt hơn. Vậy nam chính thì sao?”

“Một tên ngốc”

“...” _Hàn Thanh đưa tay ôm trán, thở dài _”Vài ngày qua, đi chơi có vui không?”

“Tìm được kế hoạch mới”

“Liên quan tới ai?”

“...” _nữ nhân dừng gõ, nghiêng đầu nhìn em gái cũng đang nhìn mình chờ đáp án rồi liền trở về, tiếp tục nhìn màn hình và gõ bàn phím, im lặng một lúc lâu tưởng chừng sẽ không có đáp án, Minh Thanh thậm chí đã lim dim chuẩn bị ngủ

“Đương Minh Hạ”

Minh Thanh nghe được liền không kiềm được ngạc nhiên, chống tay nhồm đậy, nhìn lên chị mình _”Bảo bối nhà đó chị cũng muốn thu sao?”

“Thu làm gì, để nhà đó tự mà giải quyết. Nên nhớ một điều dù là dòng chính, dòng phụ hay họ hàng xa, việc được đề ý hoặc được gán bút cho người đứng đầu gia tộc một việc gì đó thì cũng là một nhiệm vụ vinh hạnh bắt buộc phải làm. Đương nhiên đi kèm theo cũng là những quyền lợi hấp dẫn. Nghe có vẻ phi lý và đầy vốn chỉ có ở thời xưa. Nhưng đó chính là luật ngầm”

“Nói ra cứ như chị có sắp đặt chứ không phải vì lười” _Minh Thanh lại thở dài, một lần nữa nằm xuống

“Haha, ban đầu là lười, nhưng vẫn còn hai từ trách nhiệm. Suy nghĩ thêm một chút thì tìm được cái đúng cái cần thiết nên thẳng tiến thôi”

“Ba anh em nhà họ chấp nhận sao? Còn có hai bác”

“Minh Khải sẽ thuyết phục họ. Dù yêu cầu có vô lý đến đâu thì anh ta sẽ là người biến thứ vô lý trở thành hợp lý” _nữ nhân bỏ chân khỏi bàn, đánh ghế cho xoay một vòng tròn rồi sau đó vẫn là tiếp tục thêm một lần gác chân lên bàn

“Nói vậy là... việc chị định làm là vô lý”

Nữ nhân nhướn mày, đưa mắt nhìn cánh cửa chính vào phòng giám đốc, tay khẽ mân mê môi rồi lại đến cằm, mày cũng khẽ chau _”Chị đây thấy việc mình sắp làm có chút ngớ ngẩn, cảm thấy hối hận. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì đều tốt cho cả hai. Việc tiến hành đều đây qua cho ba anh em bọn họ là xong. Mà nói vậy thì cũng có chút không đúng, năng lực của Minh Khải quả thực rất đáng khâm phục”

“Vậy là số lần vô lý của chị không hề ít đâu”

Nữ nhân dừng viết, đẩy ghế ra một chút, khoanh tay, trực tiếp gác chân lên bàn, chau mày nhìn trần nhà suy tư _”Để xem, có một lần... à, sẵn tiện, chị đây sẽ kể cho nghe một chuyện mà tương lai chị đây chắc chắn sẽ gặp phải”

“Năm đó mười ba tuổi, trong một lần tình cờ cầm theo súng nước chạy qua trước mặt ba thì bị túm lại hỏi. Đoán đi”

“Nếu là bị ba bắt cũng chỉ có thể khuyên chị chạy chậm hoặc đừng làm gì quá sức”

“Không, lần đó chính là hỏi. Minh Thùy, nếu có người làm đau gia đình tức là ba, mẹ và em gái, con sẽ làm gì?” _nữ nhân dùng chân gạt laptop ngăn cách ánh nhìn trực tiếp của hai người sang một bên, nheo mắt lại nhìn em gái mình _”Đoán”

“Thân bại danh liệt, sống không bằng chết?”

“Giết”

“...”

“Năm mười bảy thì mới được biết tin. Biết gì không? Không biết là tình thương của ba hay là do sơ xuất của người được nhận lệnh hay là ngược lại. Bốn đứa con của nhà đó cùng người quản gia trốn thoát được. Lại còn được sống trong điều kiện đầy đủ. Tính ra thì, đứa lớn nhất lúc đó chính là hai mươi còn nhỏ nhất là mười hai” _nữ nhân thở dài, gờ ngón trỏ che miệng, rồi khẽ cười với em gái mình _”Ba sơ xuất chữa lại năm mạng. Sau này chị đây là chơi đại kèm theo sự ngu ngốc của tuổi trẻ mà lưu lại một mạng”

“Lý do”

Nữ nhân lại thở dài, bỏ chân xuống khỏi bàn, ngồi trở lại tư thế làm việc _”Tới đây được rồi, không nói nữa. Bịa ra vài chuyện cho tình trí viết tiếp cũng không tệ. Sao, thấy tình tiết như vậy hay không?”

Minh Thanh chau mày ngạc nhiên nhìn chị mình _”Ý tưởng?”

“Chứ gì nữa, nghĩ gì vậy? Cô em sống mười bảy năm mà tới bây giờ vẫn bị lừa à, ăn chưa đủ muối sao?”

“Chị kể như vậy không sợ tôi tò mò mà đi điều tra sao?”

“Điều tra ra rồi hẳn nói chuyện tiếp, em gái” _nữ nhân vươn tay cầm lên hộp sữa, sau đó như nhớ ra điều gì, quăng hộp sữa về phía em gái mình, bản thân đi đến tủ lạnh

Cô cầm lên hộp sữa, nhìn trái nhìn phải rồi dừng lại ở phần thông tin và thành phần của hộp _”Mọi thứ đều được lưu lại, tôi không tin không tìm được gì”

Nữ nhân đóng lại tủ, trở về bàn, rất bình thản ngồi vào ghế đồng thời trả lời Minh Thanh _”Sao? Đã xác định được thứ muốn tìm rồi sao? Nếu tìm ra được rồi thì sao? Hầu hết vấn đề đều đã được giải quyết. Còn lại đều đã vượt quá số tuổi có thể sống rồi. Cùng lắm là mấy năm gần đây...” _cô lần nữ kéo xuống mà hình laptop, nhìn lên em gái _”Mày rất không an phận”

“...”

“Nếu là chị đây thì gần như đã dứt điểm hết rồi. Biết lý do tại sao Minh Hạ về không? Minh Khải chắc đã biết lý do cho nên mới đồng ý nhanh mà làm chuyện ngớ ngẩn kia để chị đây vì một vài lý do hoặc ý tứ này sinh mà chấp nhận bảo vệ an toàn cho đứa nhỏ đó.” _cô cúi đầu mỉm cười, rồi lại nhìn em mình mà cười nửa miệng _”Từ khi nó đặt chân về đây thì cũng chính là lúc nó trở thành tấm bình phong cho sự ngu ngốc của cô em.”

“Chị...”

“Nó là bảo bối của năm người, nhưng...” _cô cũng không gọi, chỉ đơn giản chỉ tay về phía Minh Thanh, nhướn mày _”Lại là người kế nhiệm kế tiếp, lo cho cuộc sống của hơn ngàn người. Cho nên ngay từ đầu đã đề cập, chỉ cần được gia chủ để ý thì dù có là ai trong gia tộc, dù là nhánh nhỏ nhất cũng phải cố mà làm cho bằng được. Còn nữa. Dù cho tài sản là chia nhỏ để quản lý, nhưng chung quy tất cả đều nằm dưới tay gia chủ”

“Sao có thể?”

“Trước kia không thể. Nhưng đó là trước kia. Hiện tại cô cũng đã mười bảy, tôi không thể để cô cứ đầu óc đơn giản mà sống được nữa. Thời gian qua là để thích nghi. Về sau, cứ từ từ mà thương thức. Còn về chuyện tài liệu hay giấy tờ mật, muốn điều tra cũng được. Để xem thuốc phá tường của cô là hàng thật hay hàng pha”

Minh Thanh vẻ mặt cũng không mấy ngạc nhiên, ngược lại lại rất bình tĩnh, chớp mắt, cắn táo_”Này!?”

“Sao?”

“Chị thông minh như vậy. Rốt cục là do chị ngốc trong tình yêu hay là giả vờ không hiểu?”

Nữ nhân nghiêng người, quay đầu nhìn em gái, cười nhạt rồi lại lui trở về, vẫn gõ bàn phím_”Nếu ván cược này thua, sau này cô sẽ biết lý do”

“Vậy thắng thì sao??”

“Chắc mạng cũng không còn”

“Cái gì? Từ khi nào làm việc lỗ mãng đến như vậy?”

“Thắng thua thì cùng đều có hai trường hợp. Xác suất có cao đến đâu thì nếu không may mắn thì vẫn gặp phải vấn đề bất ngờ khó lường trước được. Cho nên mới có thêm thứ gọi là phản ứng khẩn cấp được tôi luyện từ trước”_nói đến đây lại trầm mặt, cúi đầu nhìn chân rồi lại xoay người đối mặt với tấm kính trước mặt, hạ mắt nhìn xuống đường phố đông đúc phía dưới_”Thắng thì không chết tâm cũng là thiệt mạng. Thua thì... chắc là chết trong hạnh phúc đi]

“Có vài vấn đề tôi hiểu, nhưng không lẽ việc nào chị làm cũng không toàn vẹn sao? Tôi không tin”

“Cô có may mắn của cô, tôi có may mắn của tôi. Ngay từ đầu đã nói rồi, tôi và cô là đối lập, trái ngược với nhau.”

“Như vậy không phải lạ sao?”

“Lạ gì, một người ăn xương, một người ăn thịt thì còn gì bằng”

“Là sao?”

“Tùy trường hợp. Thứ cô thích, không phải khẩu vị của tôi”

“Tôi vốn đâu thích vị trí gia chủ kia”

“Có nhiều việc không cần phải nói bừa”

“Thế còn muốn uống cà phê không?”

“Đưa đây”

“Tôi chưa muốn chết”_Minh Thanh ngồi dậy, xoay người hơi rướn lên lấy đĩa, vươn tay ném lon rỗng vào sọt rác nhỏ cạnh bàn làm việc kia, nhưng cuối cùng thì nó lại lọt hẳn ra ngoài. Và cũng chẳng ai trong hai thêm nhặt lên.

Bầu không khí chìm vào trong tiếng gõ lách cách của bàn phím, một lúc lâu sau, tưởng chừng cuộc trò chuyện sẽ không thể tiếp tục được nữa thì nữ nhân lại lên tiếng_”À, hệ này chuẩn bị đi”

“Sao, học gì nữa?”

“IT, bồi thêm đi, lâu lâu chị đây bị chọc giận còn có người cày nát web ngay tức thì được, khỏi phải nhờ vả xa gần”

Minh Thanh dùng tay chỉ vào chính mình cùng vẻ mặt ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức liền cười nửa miệng, hất mặt_”Tôi, giá gấp đôi”

“Không có giá cả”_nữ chính vẫn như cũ, bình thản làm công việc của mình

“Thế tôi không làm”

“Cô nên nhớ, tôi là tấm tường chắn cho cô và ba. Tôi không quản cô, cô đừng mong thoát khỏi ông ấy”

“Hừ, vậy tôi có yêu cầu nhỏ”

“Ai ở thế hạ phong”

“....”_Minh Thanh mím môi, nhắm mắt thở dài_”Được rồi, là tôi cầu xin chị”

“Mắc nợ thực phiền”

“Thế giờ muốn gì hả?”

nữ nhân gõ phím cách mạnh hơn bình thường tạo ra tiếng vang đr để Minh Thanh im miệng, giữ nghiêm túc trong vài giây_”Muốn gì thì nói mẹ đi, từ trước đến giờ mày muốn gì mà chị đây không đáp ứng, nay còn bày đặt làm màu hả mày. Đẹp cái kiểu đó nha. Tính giá với chị đây là culi suốt đời nha”

Minh Thanh nghe được liền mắt sáng tựa sao, nhón người ngồi dậy, chỉ vào chính mình_”Tôi không muốn...”

Nữ chính cũng cùng lúc kéo xuống màn hình, chau mày nhìn em gái khiến cho đứa nhỏ mím môi yên lặng_”Cái gì?”

Cô nhìn về mặt lâu ngày nổi giận của chị mình, hít sâu một hơi_”Tôi không muốn làm gia chủ”

“Hiện tại mày có làm đâu”_nữ nhân chau mày, tiếp tục nguy hiểm nhìn em gái (Cuối cùng bản chất xã hội đen lưu manh của cô ta cũng bùng phát. Đứng là không sợ lưu manh, chỉ sợ lưu manh tri thức)

“...”

“Sau này cũng vậy”

Không nghĩ nhiều, cũng không cần nhìn, cô liền với tay lấy lọ bút bằng thủy tinh trên bàn, đứng lên, mím môi quăng tới, chỉ tay thẳng ra cửa_”Đi ngay vào trường quân đội, không cần ở đây thêm giây phút nào nữa, cút ngay cho tao”

“Hahahahahaha”_Minh Thanh lăn trên ghế ôm bụng cười mặc cho gương mặt ngày một trảm của chị gái, sau cùng thì cô mới ôm bụng ngồi dậy, quẹt nước mắt_”Tôi có chuyện muốn hỏi”

“....”

“Hahaha, muốn chửi thế lắm chứ gì, quê quá mà hahahah. Không lẽ đã bắt đầu chế độ thanh nin nghiêm túc sao? Hahaha thật là đáng sợ quá mà”_Minh Thanh lại quay đi haha cười, đến nỗi không kiềm được mà lăn xuống ghế, đầu cụng vào chân bàn vẫn cố ôm bụng cười. Nữ nhân ngồi kia nhìn thấy cũng chỉ cười nhẹ, thờ dãi, tiếp tục gõ bàn phím

Chờ đến lúc người kia đã thôi cười, cô lại lên tiếng_”Trước khi đi học IT. Tôi sẽ có thấy một thứ”

Minh Thanh ho ra cố lấy lại bình tĩnh, vuốt ngực, hất lại tóc sao đó đi trở về chỗ ngồi_”Nó ra sao?”

“Một là cô sẽ ghét tôi mãi mãi, còn hai là cô sẽ sống chết vì hai từ gia chủ. Nhưng kết quả chỉ có một”

“Mạng người sao?”

Nữ nhân nhìn lên nhưng tầm nhìn cũng chỉ giới hạn trong màn hình máy tính, sau đó mỉm cười, giữ im lặng

“Vậy thì không sao”_Minh Thanh nghe xong thì an tâm, tiếp tục trở lại ban đầu, lười biếng nằm dài lên ghế, vẫn là một tay để sau đầu

“Ừ, được vậy thì tốt. Dù thích nghi được hay không thì...”

“Cuối cùng tôi cũng ngồi vào chứ gì, nói vòng vo mãi cũng chỉ có thế. Được rồi, điều tôi muốn hiện tại cũng chỉ có một”

“Nói đi”

“Đừng để Minh Hạ chết”

“Nó sẽ không bị thương”

“Ừ, vậy thì được”

“Mày quan tâm người ngoài còn hơn chị mày sao?”

“Chị thiếu người quan tâm đến nỗi cần một con nhóc sắp bị tổng vào trường quân đội như tôi quan tâm sao? Chuyện đời còn gì buồn cười hơn nữa không?”

Nữ nhân cũng vẫn chỉ cười, tiếp tục im lặng từ chối cho ý kiến. Đúng lúc Minh Thanh định mở miệng nói tiếp thì ngoài cửa lại có tiếng gọi, nữ chính vươn tay nhấn giữ điện thoại_”Có chuyện gì?”

“Chờ tôi một chút”

Nữ nhân đưa tay đỡ trán, nhẹ nhẹ xoa nó, mắt cũng nhướn lên trong có chút mệt mỏi nhìn vào màn hình hiện tại là biểu đồ cùng những con số thông kê và dữ liệu chồng chất. Cô thở dài, đẩy máy sang một bên, bắt hai tay lại với nhau, nhìn vào em gái mình đang chuẩn bị rời đi

“Đi đâu?”

Minh Thanh rất ngây ngô nhìn chị mình mà trả lời_”Đi họp”

“Không cần”

“Sao vậy?”

“Tất cả vụ kiện còn sót lại chị đây sẽ giúp cô giải quyết dứt điểm, cuộc họp cũng không cần đến”

“Chị định dùng người đại diện sao?”

“Không cần, đi đi”

Minh Thanh nghe được thì lơ mơ đoán ra chút ít. Một khi chị cô con người cực kì lười biếng, cực kì chán ghét phiền phức kia đã thật sự muốn tự mình giải quyết thì chắc chắn sẽ có người mất mạng, vẫn là vì tò mò mà hỏi thêm_”Không phải có bài tập cho tôi sao?”

“Đó là những gì chị đây sắp cho cô xem. Ngay bên dưới công ty này”

“Sao, không phải bảo anh Khải quản lý phần kia sao?”

“Vậy gia chủ làm gì? Nhà chính có chức vụ gì? Thôi không bàn nữa, đi đi”

Minh Thanh nhìn nữ chính hay tay bắt lại, đặt trước trán, che đi gần hết biểu cảm gương mặt, gãi đầu định nói gì đó nhưng không được, ngập ngừng quay lưng. Đi được vài bước thì

“Còn nữa”

“Sao?”_nữ nhân ngẩng đầu, tròn xoe mắt như mong mỏi mà nhìn vào tấm lưng em gái nhà mình

“Vài ngày nữa...”_Minh Thanh cúi đầu, có chút cân nhắc về chuyện mình sắp nói ra. Vẫn quay lưng, đưa tay ra gãi sau đầu, có chút ngại ngùng nhìn xuống hai mũi giày_”Vài ngày nữa, trường tôi có mở lễ hội. Nếu được chị gọi bạn chị, ai cũng được rảnh thì cùng tôi đến đó”

“Sao lại là bạn của chị đây?”

“Tôi sợ chị bận”

“Không, nếu cô đã mở lời thì lần này chị đây sẽ đi”

“...”_Minh Thanh bất ngờ quay đầu nhìn vào chị gái nhà mình vẫn đang chăm chú gõ bàn phím, mắt cũng không thêm một lần nhìn đến cô, môi đã mở nhưng lời lại không thể thoát ra.

Ngay lúc đó thì ngoài cửa phòng lại là tiếng gõ, Minh Thanh chưa kịp phản ứng thì bên này nữ nhân đã vươn tay, ấn nút rồi tiếp tục gõ phím_”Lại chuyện gì?”

“Hừ quên mất, gặp ở phòng họp số năm”

Nữ chính lần nữa thu tay trở về, rồi đi xuống kéo ra học tủ bên dưới, cầm ra tập phong bì màu vàng, thả lên bàn, sau đó lại tiếp tục gõ_”Đi đi”

“Ừ”

“Đi gặp tên luật sư ấy rồi về”

“Luật sư gì đó là bạn của chị, sao chị không đi, lại bắt tôi đi?”

Nữ nhân khẽ chau mày_”Nếu cô không đi, đảm bảo trong tuần này, chị đây chắc chắn vào thăm tù. Đi đến đó đi, có việc cần cô làm. Chỉ là trên giấy tờ. Nhớ nói thư kí đưa sổ của Minh Khải cho hắn”

“Được thôi, về ngủ một giấc bù cho những ngày thiếu thốn” _Minh Thanh vui vẻ vươn tay, cang người, nhưng đến lúc tay đã nắm tay tay nắm của thì lại quay lại _”Chị thật sự sẽ tới chứ?”

“Làm được hứa được”

“Vậy hôm đó sẽ đi cùng tôi không?”

“Tôi đó tính, mà khoan, cô muốn chị đây đến đó làm gì?”

“Làm chuyện thú vị”

“Ừ, mà khoan, chuyện thú vị là sao?”

“Anh Khải cũng có đi nữa”

“Tên đó mà cũng chịu đi sao? Quái vậy! Được thôi, vậy đàn anh đi cùng đàn chị, mấy đứa nhóc các người tự mà lo liệu”

“Sao cũng được tôi đi đây”

Cách cửa chậm chạp đóng lại.

Hai tiếng sau, nữ nhân ôm trán thở dài _”Chết tiệt, giờ là mùa hè, lễ hội có người thân đi cùng không phải là đông kịch thì cũng là bán hàng rong. Hời ời”

(Công nhận một điều, máu nghiêm túc của tôi lần đầu kéo dài ghê đến vậy. Nhưng con người mà, phải trở về bản chất thôi)

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Series tạp kị rẻ tiền _ thượng: Làm màu, trò mèo, đồng bọn, bắt kị, phản ứng, người lớn, tiền bối và chuyện kinh dị

* : nền

bóng tối cùng không khí lạnh lẽo

'Reeng, reeng....'

(Beep, nhá hàng thôi, đừng tưởng thật)

Bắt đầu trailer *nhạc gây căng pha nguy hiểm*

Những cuộc gọi điện tưởng chừng như thân mật.

Những cuộc gặp mặt thường xuyên tưởng như đã thấu hiểu nhau trong từng cử chỉ cho đến biểu cảm nhỏ nhất.

Những trò đùa cùng những câu chuyện phiếm tưởng như sẽ mang chúng ta trở thành người một nhà thật sự.

Nhưng sự thật sẽ là gì? Sẽ có thể cùng nhau nắm tay đi hết con đường?

Sẽ là một người thức tỉnh để giành lại chiến thắng cho tập thể hay chỉ đơn giản là cho một cá thể nhất định

Hay là não bộ được khai thông của một đám người khi mọi việc trông có vẻ đã quá muộn, không thể cứu vãn thêm giây phút nào.

Hay là cho đến cuối cùng đều sẽ có cái kết bi thảm do chính sự ngu ngốc của mỗi người?? Đâu sẽ là hồi kết cho những hành động ngu ngốc dẫn đến những kết quả man rợ này?!

Chỉ có đến kết, ngẫm ra, ta mới biết đâu là thật đâu là dối lừa. Chỉ mong, đừng quá muộn.

“Cậu nhất định phải đi, nó tốt cho cậu”

“Tôi không mắc bẫy nữa đâu”

“Chúng ta đang vui vẻ mà”

“Chào chị”

“Haha, một đám nhóc. Sự ngu ngốc của chúng đang giết chết não bộ của tôi”

“Tôi thấy lo lắng”

“Tôi ở đây”

“Oh my men, cái beep gì thế này, lừa tôi à?!?”

“Tôi sẽ chết...!!!”

'SẮM'

(Và tôi, thật sự nghiêm túc.)

#1

Bầu không khí với mùi hoa nhẹ thoang thoang cùng tiếng nhạc nhỏ du dương, êm ả

không có người

(Tôi cũng khám phục cái chủ thích nền này lắm)

Màn hình điện thoại đặt trên bàn gỗ bỗng bừng sáng đèn, sau đó rung lên và cuối cùng là âm thanh của bài nhạc hành quân dồn dập không lời cũng vang lên hòa cùng ánh đèn và độ rung. Chỉ là... số điện thoại... 504... còn lại thì toàn XO và mặc nhiên, tên người gọi chính là bỏ trống, một khoảng trống trông thật lạnh lẽo

đèn mờ xuống, tiếng bước chân

'cộp, cộp cộp, cộp... n cộp'

Một bàn tay vươn đến cầm lên điện thoại, kề đến bên tai và ánh đèn thần thánh cũng chỉ để lộ được nửa khuôn mặt của người quan trọng và cũng là người duy nhất trong cảnh nền này. Người đó áp điện thoại đến bên tai nhưng một lời mở đầu hay tiếp chuyện cũng không thoát ra khỏi miệng

<Đi không??>

Chờ bên kia lên tiếng, người đó mới chậm chạp, mang chút lười nhát trong lời nói mà đáp lại_ “Đi đâu?”

<Đảm bảo cậu sẽ thích>

Đèn bật sáng, khung cảnh... bình thường như bao ngày

<....>_nữ nhân nghi ngờ đảo mắt, sau đó vẻ mặt khó tin chuyển điện thoại ra trước mặt, thoát khỏi màn hình gọi mà nâng đầu nhìn lên trần nhà, chau mày ra chiều khó hiểu

Bên kia điện thoại đợi lâu không nhận được hồi đáp liền lên tiếng_

Nữ chính chậm rãi mang điện thoại đến bên tai, rất thận trọng nói ra từng chữ_ “Cả tháng tư đã qua, hiện tại cũng sắp hè nhưng trời vẫn mát... cậu đi châu Phi nường nào hả?!?”

“Chuyển đi kinh hoàng. Có đứa ngốc mới đi nữa”

“Thôi, làm biếng, không muốn đi”

<Đứng dậy, đi ngay cho tôi, lần này nhất định phải đi, nó tốt cho cậu”

“Lần nào cậu chẳng nói thế, thôi, để tôi ngủ”

<Đi!>

“Không được, tớ còn sổ sách. Cậu có biết hôm nay mấy giờ tớ ngủ không?”

“Cô hai à, tớ ở nhà chính, không có ở nhà chung cư”

“Ờ, nó vào trại rồi. Chán thật, một nhánh nhỏ họ hàng bắt đầu có chiều hướng không muốn thuận theo nữa. Tớ phải đi xem”

“Nếu sợ lộ thì đã không cần đi. Không nghĩ tới hai phụ huynh chỉ cho bà già cùng nhà của bác ba biết. Còn lại đều bị bung kín hết”_nữ nhân đưa tay vò rối mái tóc, thờ dài một môi_”Nghe bảo họ cố ý lộ chuyện buồn người ra ngoài”

“Ờ”

“Bấy ai? Minh Thanh nếu theo đàn nghia cũng còn hoàng thượng nhà tớ chống lưng”

“Vậy thì tiện thể dọn luôn một lần, công khai thu về hết tất cả”

Nữ nhân dạy hai bên thái dương_”Tớ nói chỉ để cậu biết lý do tớ không đi, không phải để cãi tay đôi hay biện chứng lý do. Anh xã cậu làm gì cậu cũng hiểu”_cô thả mình lên sofa, nhắm mắt ngả ra ghế_”Cho nên, tớ đi ngủ đây. Tớ chỉ còn hai tiếng để ngủ thôi đó”

<É!>

Nữ nhân thờ dài, đưa tay che lại đôi mắt bắt đầu xuất hiện tơ máu_”Á, mà sẵn tiện cũng nghĩ ra một chuyện”

“Hay là muốn cùng tớ đến đó, một lần nữa tận mắt xem không?”

“Được thôi, vậy để tớ ngủ”

Pong

#2 (ngày thì #)

“Chúng ta làm trò mèo gì ở đây”_nữ nhân dùng vẻ mặt thờ ơ cùng đôi mắt biểu tình cá chết chấp lại hai tay di nhẹ lên một bước đỡ lấy trái banh chuyền khiến nó bật nảy sang hướng khác

Hiếu Mai lùi lại, nhẹ nhàng đỡ lấy trái banh, khéo léo nghiêng nó trở về hướng của nữ nhân_”Cậu mới đúng là người ở Châu phi còn đi nhuộm da” “

“Chúng ta làm trò mèo gì ở đây?”_nữ nhân một lần nữa lặp lại câu hỏi của chính mình một cách máy móc

Minh Quỳnh xong đột bật bóng của mình, ngậy thơ nghiêng đầu nhìn nữ chính_”Chúng ta đang cùng nhau vui vẻ mà”

Nữ nhân vừa đỡ bóng qua cho Hiếu Mai liền quay qua tròng Minh Quỳnh luôn thích đóng vai ngốc_”Đừng có mà nói chuyện gây hiểu lầm như vậy. Còn nữa, không ngờ cậu cũng chơi được trò mèo này”

Cô bị mắng nhưng cũng không để tâm nhiều, chạy lên vài bước, khụy gối đỡ bóng_”Có sao, thấy vui mà, cậu đừng có mà mãi cau có như vậy”

Nữ chính nghe vậy liền buông xuôi tư thế chuẩn bị, khó tin nhìn bạn mình rồi sau đó đưa tay sờ mặt_”Không phải bình thường a...”

“Hahahahaha, xem cái mặt ngốc kia xem, hahahahaha”

Bởi ngạc nhiên vì khuôn mặt cau có của mình qua sự nhắc nhở của Minh Quỳnh mà nữ chính bỏ qua trái bóng vẫn đang được tiếp tục chuyển giữ bọn họ mà đưa tay sờ mặt. Và Minh Quỳnh thì không để ý nhiều, cứ như vậy mà bật bóng sang, không nghĩ tới lúc nữ nhân đang thần thờ sờ mặt mình, thậm chí còn đang ngây ngô đáp lời chưa xong đã bị ăn bóng vào đầu. Hiểu Mai thấy được bộ dạng không biết gì xảy ra rồi lại ngu ngốc nhìn quanh tìm thứ gì vừa tông phải mình của nữ nhân mà ôm bụng lăn ra sân cỏ, tay đập lên mặt đất haha cười to

Kể sau đó thì như hiểu ra được sự việc, nữ nhân liền bày ra bộ mặt hung ác, quay về phía Minh Quỳnh, cô thấy bản thân bị bắn tia liền không cần nghĩ nhiều, quay đầu bỏ chạy còn nữ nhân thì bắt đầu rượt theo theo phía sau _ "Cậu mà để tôi bắt được, tôi nhất định quăng cậu đi châu Phi!"

Hiểu Mai ôm bụng cười, vừa ngồi dậy được liền thấy hai người kia rượt nhau chạy vòng vòng sân, lại nhìn qua trái bóng lạng lẽ nằm yên đó trong cỏ đọc thì liền hít sâu, rướn người lăn banh lại gần mình sau đó đứng lên, vừa haha cười, vừa ôm bóng chạy theo phía sau hai người kia.

Đến lúc cảm thấy khoảng cách là đủ thì Hiểu Mai liền gọi to _ "Minh Quỳnh, chụp bóng!" _ vừa dứt lời thì cô liền dùng sức ném bóng theo vòng cung hướng về phía Minh Quỳnh đang chạy dẫn đầu

Nữ nhân theo phản ứng quay đầu nhìn xem thứ gì được hai người này lén lút ném cho nhau thì cũng là lúc trái banh kia đi ngang qua tầm mắt của cô, ngay lập tức liền nhả lên muốn ắt lấy và trong đầu liền hiện lên hình ảnh bắt được bóng liền xoay người một cú thật đẹp sao đó dùng hết sức quăng bóng về phía Minh Quỳnh mặc kệ hậu quả.

Nhưng chỉ là, phản ứng không kịp là một tội mà lùn lại là tội nặng hơn, và hiển nhiên, cô ta làm gì bắt được bóng. Minh Quỳnh như được luyện tập trừu trước một cách vô cùng nhuần nhuyễn, rất điệu nghệ xoay người lại, đồng thời lấy đà đạp chân, ngang cơ thể nhảy lên khỏi mặt đất, vươn tay bắt bóng sau đó ngay trước khi chân đáp đất liền xoay nhẹ người để lấy đà vừa tiếp đất liền thuận theo hướng kia xoay người chạy tiếp

Chạy được một lúc thì Minh Quỳnh lại ném ngược banh về, nữ nhân lại như mèo nhỏ bị trêu đùa, nhìn theo quả banh, sau đó thật sự chạy về hướng của Hiểu Mai, nói lớn _ "Đừng có mà để tôi chạm bóng, không là các cậu chết chắc với tôi!"

(Tôi chỉ xin lỗi một điều, thực ra nói chạy thì hơi quá...khoa trương về sức khỏe của nữ chính. Thực sự thì bọn họ trông như đi bộ vậy. Haizz. Tôi khổ với cô ta lắm!)

#3

Sự nhiệm màu của công nghệ

Chế độ tương tác : on

Địa điểm : Cách vách

Trạng thái : Liên lạc tốt

Vật dụng : Dây đủ

Khó khăn : Thời gian, không gian cùng số phòng hạn chế

Không khí : Trong lành

Diễn!

"Tớ cảm thấy, chúng ta nhảy cảnh hơi nhanh!" _ Nữ chính cách vách ngẩng mặt nhìn lưới thông gió trên trần nhà

Minh Quỳnh vẫn như cũ, võ bài không suy nghĩ mà đọc lên _ "Tớ thấy hay mà"

Nữ nhân đánh hơi thờ dài, cuối đầu nhìn chân mình, lắc nhẹ đầu biểu cảm đầy thấu hiểu _ "Xem như tôi hỏi làm người. Thật có lỗi với nhân gian, với thiên hạ, với ba má mà"

Tiếng bước chân vào làm cho cả phòng vệ sinh yên lặng

'két' _ **Tiếng đẩy cửa không ngại ngần**

Hai mắt nhìn nhau, không khí một nửa đình trệ

"Aaaaaa ơ ơ ơ.... muốn vào ngồi cùng không???"

'Rầm'

"Đẹp đi!!!"

Nữ nhân ngóng cao cổ, hướng về phía tiếng bước chân định rời đi của Hiểu Mai nói_ "Đổi cái gì, ai bảo vào nhà vệ sinh không rửa dưới sàn nhà cơ chứ! Người ta mời đằng hoàng thế mà cứ thích phũ phàng. Thiệt là uống công"

"Cậu cũng mặt dày quá mức rồi!"

"Phải nói tớ là một người con gái không thích ngại ngùng!!"

(Cô hai, cô là nhà văn sao??)

#4

"Cái gì đây?"

"Này, cậu thật sự không phân biệt được đâu là người đâu là cái à??"

"Người, cái" _ nữ nhân nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó tròn xoe mắt nhìn sang cô bạn bác sĩ nhà mình _ "Female!!!"

(Cô là chuẩn nữ chính rồi!! Thiệt!!! Tôi hứa bằng cả chân tình!!)

Hiểu Mai chau mày, vẻ mặt kì thị của tri thức bày ra rõ rệt nhìn nữ nhân _ "Thực tập sinh kì này!"

Vậy là cô liền nhướn mày, vẻ mặt rất hiển nhiên, tay chỉ vào bản thân mình _ "Liên quan gì tớ?"

"Không phải bảo tìm tư liệu sao?"

"Ừ, nhưng hiện tại cảm thấy nên nói không là tốt nhất nên chung quy là tớ muốn về!!"

"Được rồi, đi thôi, hôm nay trực đêm nhà xác và giải phẫu vãi thứ!" _ Hiểu Mai mỉm cười nụ cười của người bề trên nhìn đến đám thực tập sinh đang âm thầm đá mắt cho nhau kia, sau đó cô hiên ngang bước đi dần dần

Nữ nhân vẫn không ngừng công tác, vội đi nhanh lên trước, xoay người đi giật lùi, đối mặt với Hiểu Mai _ "Chót tò mò tề, cậu bảo một người tối ngày chỉ nói chuyện chém giết và một người chỉ học về thần kinh tâm lý cùng ngôn ngữ con người đến xem nhà xác sao??" _ Nữ nhân bắt chéo tay trước ngực, lắc lắc đầu _ "Không hề liên quan đâu"

Thực tập sinh phía sau liền quay lại bàn tán nho nhỏ với nhau

Hiểu Mai bởi vì cao hơn nữ chính nhà ta nên liền ở trạng thái hạ mắt nhìn người trước mặt _ "Hôm nay da mặt cậu mới được cấy bê tông vào sao?"

Nữ nhân dùng chân, vỗ vỗ má mình _ "Đâu, mông lấm mà"

Bác sĩ vĩ đại nhìn đến cô bạn mình, sau đó liền giơ tay đánh vào vai nữ nhân _ "Đi thôi, tớ dẫn cậu đến đây không phải để cậu nêu lý do biện chứng"

"Ê?!"

#5

"Chào chị" _ một nam sinh viên mỉm cười nhẹ với nữ nhân, sau đó di chuyển sang đứng cạnh, lưng cũng tựa vào tường như cô

"..."

"Chị làm bác sĩ khoa gì?"

Nữ nhân vẫn với vẻ mặt ngây ngô, mang chút thờ ơ bất cần, nghiêng mặt, mắt nhìn trần nhà, ậm ừ một lúc _ "Ừm, chán thương đa chinh hình..chẳng?" _ sau đó khẽ bĩu môi nhún vai nhìn đi nơi khác

"Hay thật, em cũng đang định vào khoa đấy, chị thấy ra sao?"

Nữ nhân rất nghiêm túc khoanh tay, vẻ mặt đăm đăm suy nghĩ, mưu tính gì đó, tay cũng xoa xoa cằm _ "Cũng không tệ, so với các khoa khác thì độ biến dạng cứng dị tật của cơ thể do tác động từ bên ngoài hoặc biến đổi từ bên trong trong ít trường hợp có lẽ là nhiều hơn đôi chút. Nếu cậu thấy hứng thú với việc đó, cậu có thể vào. Đối với tôi, đó thật sự là niềm vui"

Cậu sinh viên nghe xong, vẻ mặt liền có chút cứng nhắc _ "Chị, làm ở khoa đó được bao lâu?"

Nữ chính cô lại một lần nữa nhìn trần nhà, chỉ khác một việc tay đã cho vào túi áo bác sĩ của mình, chân khẽ nhip _ "Tính ra thì...tám hay mười năm gì đó. Cậu có thể suy nghĩ kĩ, còn nếu cậu có hứng với não bộ của con người hay việc con người vẫn còn động đậy hoặc nói ra cảm

giác của họ trong khi cậu đang cắt vô não hoặc đang tham quan nửa phần não trên đây sống động của họ thì cậu có thể tìm đến cô gái đang kia, tôi nghĩ nó tuyệt đấy, não bộ, trung tâm của mọi vấn đề cần được quan tâm. Nếu nó không gây bệnh thì nó cũng là nơi chịu ảnh hưởng của bệnh. Thậm chí đối với vài người, chỉ cần giữ suy nghĩ tiêu cực lâu ngày cũng có thể sinh bệnh. Không tệ chút!”

“Nếu như theo tôi nhớ, cậu đã hoàn thành xong hai năm cơ bản, qua được bài thi đầu vào hiện tại chính là lúc cậu chọn khoa muốn vào mà nhỉ. Thôi” nữ nhân vỗ vai chàng sinh viên, thở dài miễn cưỡng. “Tốt nhất cứ là ung thư đi há, may ra cậu còn thấy được tôi nếu cậu làm ở bệnh viện này và là trợ lý hoặc cộng sự của người hướng dẫn cậu trong khóa này. Này Minh Quỳnh!” _ cô quay đầu vào trong phòng, gọi ra cô bạn giáo viên tâm lý rồi bản thân cũng không nói gì thêm, xoay người vào trong

Hiếu Mai đang nghiêm túc nói gì đó với đám thực tập cùng vũ khí sắc nhọn trên tay, nữ nhân vui vẻ bỏ lại người bạn tâm lý của mình bên ngoài cùng cậu sinh viên với lời giới thiệu _ “Nhỏ, là cô ấy!” _ rồi sau đó quay vào trong, đi đến bên cạnh của cô bạn bác sĩ _ “Trông vui nhỉ?, à, cậu trai tên Khoa kia trốn thực hành, lá tị mà đánh giá, cho điểm”

Hiếu Mai liếc nhìn qua cô bạn nhà mình, thở dài buông xuống dao cùng kẹp gấp, quay qua nói với âm giọng vừa đủ cho cuộc trò chuyện nhỏ _ “Nói mới nhớ, kết quả khám của cậu không ổn đâu, chỉ số đang tăng đó, cậu trốn uống thuốc à?”

“Có đâu”

“Không lẽ bắt đầu kháng thuốc?!”

“À, lúc đi chơi, tớ không có mang theo”

Cô dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn người bên cạnh _ “Làm sao làm, hiện tại cậu chỉ dừng ở việc đau bên trong xương khớp, thỉnh thoảng đau thường đau, sức khỏe cũng không tốt, còn có dễ bị bầm hoặc chảy máu. Lúc này tớ còn ngăn chặn được, nếu đến bước phù lên ấy thứ bên trong của cậu thì tự xác định đi, dao kéo sẽ là bạn của cậu chứ không phải tớ đâu. Hiển nhiên, cậu vẫn chưa đến bước thứ hai nhưng không cẩn thận thì bước thứ ba thăm cậu sớm hơn bình thường với kiểu sinh hoạt cuồng công việc của cậu”

“Haiz, nói gì thì nói, tớ cũng mệt lắm chứ” _ cả hai nhìn nhau bằng ánh mắt thấu hiểu, nữ nhân mỉm cười _ “Tớ về nha”

“Đứng lại! Cậu phải ở đây, sự ngây thơ của các em nhỏ này khiến tớ mệt mỏi”

“Gi, việc của cậu, tớ thì làm gì được chứ?”

“Làm việc cậu thường làm”

“Được hả??”

“Ừ”

“Ok ma’am” _ ngay lập tức nữ chính liền đi quanh phòng, quay đầu trái phải liên tục nhìn quanh tìm kiếm gì đó, sau đó, như tìm được đúng thứ mình cần, rất vui vẻ quay lại hướng Hiếu Mai _ “Tớ đi ngủ ở đây là tốt rồi, đừng lo lắng”

Hiếu Mai thở dài, vuốt mặt nhìn đến những bác sĩ tương lại trước mặt đang thì thầm với nhau ánh mắt thì hướng về con người đang co rúc trong góc tìm chỗ ngủ ẩn áp kia mà bàn tán thì lại một lần nữa thở dài nhưng lại mỉm cười

#6

“Không phải bảo có đũa ngọc mới đi đợt này sao?” _ Hiếu Mai khoanh tay, cao cao tại thượng hướng về phía nữ nhân mị mắt nhìn xuống

“Ừ, hai cậu là đồ ngọc” _ nữ nhân vòng tay qua hai chân, thu lại vai, mặt chôn vào một nửa nhìn lên Hiếu Mai bằng đôi mắt tròn to nhưng đuôi mắt dài của mình

“Cái gì”

“Còn tôi là đại ngọc”

“Tốt” _ Hiếu Mai vừa lòng gật đầu, lật tiếp trang sách, thỉnh thoảng nhìn lên hoặc đi tới bàn của hai nhóm xem họ thực hiện trên xác nhân tạo

#7

“Đừng có gọi tôi chị này chị nó, tôi lớn tuổi hơn cậu. Cho nên, các cô cậu tốt nhất nên gọi cô ta bằng tiền bối!” _ nữ nhân khoanh tay hát mặt về phía Hiếu Mai đang ân cần nêu ra vấn đề với đường thở cùng cơ chế hoạt động, tầm quan trọng cùng vấn đề phát sinh của phổi trong phần trăm của ung thư hiện nay với khoảng sáu bảy sinh viên khác

Cậu sinh viên cùng hai người khác đứng trước mặt của nữ nhân vẻ mặt có chút ngây dại, cô liền quay đi, tay cho vào túi quần, tay kia bởi rồi tóc _ “Hừ, đám nhóc ngày nay, chả biết lễ phép là gì” _ sau đó như nhớ ra điều gì, quay lại nhìn, ngón trỏ nhíp trong không khí hướng về phía bọn họ, nét mặt chau lại, cố nhớ ra vài thứ _ “Tôi nhớ không lầm, tiền bối, người hướng dẫn các cậu hiện tại, rất thích đánh rớt học trò của chính cô ta. Tốt nhất nên cẩn thận nếu không muốn có vài dòng không tốt trong thành tích đánh giá đâu nhé” _ rồi cô quay vào một căn

phòng, tay vỗ vào cánh cửa, ngoắc ngoắc ngón tay, quay đầu về phía Hiểu Mai cũng đang nhìn cô_”Đi ăn thôi mấy đứa”

Sau đó thì tung chạy và Hiểu Mai cùng Minh Quỳnh lần lượt chạy theo rượt ở phía sau

#8

“Này, xã hội đen là buôn người sao?”_Minh Quỳnh vẻ mặt ngây ngô ngồi ôm gối, chớp chớp mắt nhìn người bên cạnh

“Ừ, mà ế, sao cậu biết? Thằng nhóc kia không lẽ liều đến mức nói huyện này cho cậu biết?”_nữ nhân thờ dài một hơi, trán đặt lên đầu gối

“Không, lúc mà Hiểu Mai gọi cho cậu, tớ ngay bên cạnh, cậu ấy cũng để chế độ loa ngoài, vừa nghe cậu nhắc đến buôn người liền vội vã điều chỉnh lại loa trong. Mà tớ không tin đâu”

“Cô hai à, cậu nghĩ xã hội đen ngoài hình ảnh văn miêu tả đẹp trai, giàu lòi, lạnh lùng, máu lạnh, giết người như ngóe, kinh doanh lật vạt vài thứ bất hợp pháp như vũ khí, thuốc phiện thì còn gì nữa?”

“Có người diện mạo đâu đẹp”

“Vai chính với nam phụ đều đẹp đến đau lòng”

“Vây sự thật?”

“Kiểm tiền bằng mọi cách, như hiện tại, thay vì phải đi vào bar sex để kiểm tra thì giờ tớ lại phải cùng cậu ngồi chết trong góc phòng xác cùng tên cầm đầu kia, thấy không”

Màn hình xoay hình tròn, đèn sáng

Hai người ngồi thu lu trong góc phòng trong khi Hiểu Mai đang cẩn thận kiểm tra xác chết lạnh lẽo trên chiếc bàn lạnh lùng kia

“Này, giờ này, hoàn cảnh này thích hợp để kể chuyện kinh dị nhỉ?”_nữ nhân nhướn nhướn mày, nhếch môi với người ngồi cạnh

“Vài hôm trước”

Câu nói của mình vừa dứt thì Hiểu Mai liền nói tiếp, ý muốn kể chuyện. Chỉ là nữ nhân nghe người kia lên tiếng trong hoàn cảnh này, không gian này thì liền gờ thẳng bàn tay, xòe ra cả năm ngón ý muốn ngăn chặn_”Khoan, cậu cứ làm việc của cậu, không cần tham gia trò nhảm nhí của bọn tớ”

“Tớ có tham gia vào việc phân tích cùng với mổ cho một bệnh nhân”_mặc kệ việc bị cản trở, Hiểu Mai vẫn lạnh lùng vừa mổ xác vừa kể chuyện bằng âm giọng ít thanh sắc của mình

“Cô hai, tôi xin cô”

“Người đó không có thân thích gì cả”

“Hiểu Mai à”

“Tớ thấy hay mà, kể tiếp đi”_Minh Quỳnh vẫn ngây ngô lật tập mặc kệ ánh mắt bắn tia bên cạnh

Còn Hiểu Mai thì rất nhập tâm, vừa mổ xác, vừa điềm tình tiếp tục dùng tông giọng ngang mà kể chuyện_”Cũng không có gia đình, bạn bè hay đồng nghiệp, một cá thể cô độc”

“...”_chỉ còn một người âm thầm dùng hai ngón trỏ, cổ che kín tai mình

“Bởi vì là một tên cuồng công việc cho nên đến khi bởi vì học máu mà bất tỉnh được đồng nghiệp đưa vào, nhưng đến lúc đăng kí giấy tờ thì lại biến mất không thấy ai, di động cũng không có số nào gọi được thì mới phát hiện ra bản thân bị ung thư, tình trạng phù gan, lá lách, cổ họng có hiện tượng xuất huyết, tế bào ung thư cũng đã di căn chạy lên phổi, mới chết hôm qua”

Không khí căng thẳng

“...”

“Vài hôm sau, có người đến gặp tớ bảo là mẹ của anh ta, muốn đến nhận xác. Tớ cảm thấy không ổn, lấy thông tin cá nhân từ người đàn bà đó, bảo bà ta chờ trong khi tớ đến cục cảnh sát tìm xem thông tin. Quả thật bà ta là mẹ”

Cả hai cùng thở phào

Không khí nhẹ nhàng

“Nhưng chết cùng lúc với con trai ngay tại bệnh viện này”

Không khí căng thẳng, đông lại

“....”

“Bọn tớ cần tủy, rồi bà ta chạy đến bảo lấy của bà ấy. Kiểm tra xong thì khớp. Lúc tiến hành mổ, vì tuổi tác cùng sức khỏe mà cứu không kịp. Tủy được lắp vào nhưng ngày hôm sau anh ta xuất hiện biến chứng. Tủy không kịp tạo hồng cầu trong khi tế bào ung thư lành tính ở vùng khác của anh ta bỗng nhiên bùng phát đối kháng lại với hồng cầu mới khiến anh ta bị sốc mà chết. Chắc các cậu không hiểu vụ thông tin. Tớ chỉ là người thăm định và là người trong coi ca mổ cho nên thông tin người cho tủy tớ cũng không hề biết. Đến lúc ra khỏi phòng thì có người đến đưa, nhưng tớ cũng đi qua một bên. Anh chàng kia đã bốn mươi chín, cùng với thuyết di truyền của mẹ và con trai thì chắc chắn mẹ của anh ta đã chết từ lâu rồi. Quả thật bà ấy còn sống là điều rất hay.”

Hiếu Mai mỉm cười nhìn qua hai người bạn của mình thì lại thấy họ đang cố mở cửa, cô chau mày rồi cũng là lúc nữ chính về mặt méo mào trông rất buồn cười quay lại nhìn cổ_”Bà mẹ đó khóa cửa rồi!”

Tim đập dồn dập

Nữ chính là người đầu tiên buông tha cố gắng, rất bình tĩnh quay trở lại chỗ ngồi, tiếp tục bó gối. Kế đến là Minh Quỳnh với khuôn mặt thảm thương

“Tớ thấy lo lắng”

“Đừng lo còn có hai người bọn tớ và một đồng xác ở đây luôn túc trực cạnh cậu”

Minh Quỳnh nhìn về mặt bình tĩnh của nữ nhân kèm theo câu nói như bàn chuyện thời tiết ngày mai mà khẽ rùng mình_”Sao cậu thấy được bà ta? Sao cậu biết là bà ta??”

“Gi! Bô cậu không thấy à, bà ấy đi vào, đứng lắc hông trước mặt cậu vài lần rồi sau đó đi đến cửa, hướng về phía của Hiếu Mai le lưỡi xong rồi kéo cửa lại đó”

“Cậu ta là bị dọa cho phát ngốc rồi”_Hiếu Mai một bên thở dài, trực tiếp buông dao kéo xuống, chậm rãi thông thả đi đến cửa, sau đó vươn tay, vặn....

“Cậu nói xem, thể loại gì đây?”_nữ chính một bên bình tĩnh châm dầu vào lửa

Tiếng điện thoại hoạt động

“Xem, là ai bị dọa cho ngốc ra. Ngay từ đầu trước khi chúng ta vào thì ngoài cửa đã dán băng cấm dùng điện thoại, giờ cậu mở lên thì được gì. Cậu là bác sĩ ở đây đó hả?!?”_nữ nhân vẫn một bên buồn tình lái nhai không ngừng_”Oh my men, cái beep gì thế này, lửa tôi à?!? Bà ta xuyên người trở vào kia!!!”

“Này, cậu không sợ hả?”_Minh Quỳnh một bên nhỏ nhỏ kéo tay áo nữ nhân

“Không, thấy riết quen rồi. haha tớ sẽ chết nếu cứ thấy mấy cảnh này mất”_nữ nhân ôm tim, chỉ về phía Hiếu Mai_”Bà ta ở phía sau cậu làm trò kia, hahaha”

“Cậu nói thấy quen là sao??”_Minh Quỳnh ở một bên về mặt lo lắng nhìn nữ chính

Cô liền phẩy tay_”Ấy, đừng quan trọng”_nói đến đây bỗng dừng cô liền bày ra vẻ mặt kinh ngạc, sao đó có chút hốt hoảng_”Sao tự nhiên bà ta nhìn chăm chăm về hướng này vậy?!?”

SẢM

(Xin lỗi vì tôi chỉ thích làm màu. Đừng mong cô ta nghiêm túc, bạn chắc chắn sẽ thua)

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 41: Series rẻ tiền_Hạ : Than thở, quần thăm, người nổi tiếng, tán phét, trò chuyện thực tế xuyên màn hình với những bóng

ma, cái kết của đồng bạn và băng qua “Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau-Chương Hiểu”.

#9

Khung cảnh tươi mát

(Chuyện của ngày hôm qua chỉ còn là quá khứ, chúng ta phải học cách chấp nhận của hiện tại. Ahihi!!)

“Haiz, đêm kinh hoàng cuối cùng cũng trôi qua” giọng nói lười biếng, thân mình nằm dài trên bàn trông vô cùng lười nhát và đôi mắt và biểu cảm không sức sống, nữ chính chân chính biến mình thành cá chết phơi mình. Còn bên cạnh thì Minh Quỳnh cũng không khá khẩm gì mấy, cứ ngồi gù gù trái phải, mắt cứ cố gắng mở nhưng rồi lại nhắm trông rất tội

“Bác sĩ Hiểu, hôm nay cô còn sớm hơn bình thường nữa cơ!!!” _nữ phục vụ mang vài món lật vớt đến cho bọn họ, nhìn Hiểu Mai cười vô cùng có thành ý

“Hahaha, không có gì, không có gì”

“Cô vẫn ổn chứ?”

“Tôi vẫn ổn, cảm ơn”

“Vậy cô cần gì thì cứ gọi nhé”

“Vâng, cảm ơn”

Hiểu Mai ở một bên khoanh tay, chân vắt chéo thông thả vươn tay nâng lên ly trà ấm cho buổi sáng sớm, khẽ đưa mắt qua nhìn một xác khô và một cá ngáp ngồi cùng mình, bình thân nhếch lên khóe môi, lắc nhẹ đầu

*(Cô là bạn của nữ chính nên tôi hiểu mà, đừng làm điệu bộ trưởng bối đồ nữa, vỡ hình tượng thì đau**** lắm)*

Với khung cảnh ấm áp đến nóng cháy của mùa hè, ba người bọn họ chọn một chiếc bàn nhỏ dưới tán ô lớn, bên cạnh những cây hoa đủ màu sắc và thậm chí là có cả một con suối nhỏ bên trong khuôn viên bệnh viện trực thuộc quyền quản lý của quán coffee mà ba người đang thả neo, lười biếng nơi đây. Chỉ là...

“Chắc chết mất, sao lại phải ngồi bên ngoài vào cái thời tiết này hả??” _nữ chính lấy một tay của bản thân cứ đung đưa vô lực từ dưới bàn lên, vỗ lên mặt bàn_”Mệt quá đi, chán quá đi, muốn ngủ quá đi, lạnh quá đi”

“Đang hè đó” _Hiểu Mai vẫn như cũ, thông thả đặt xuống tách trà, giở ra trang sách

“Nhưng mà trời lạnh, vào trong đi mà”

“Bên trong đang mở máy lạnh công suất lớn đấy”

“Tôi đi chết đây”

“Cậu phơi nắng một chút không được à?”

“Tôi không biết cậu ra sao, chứ nắng ở cái đất nước này, từng tia một mỗi lần chạm vào người tớ cứ như bị xuyên thủng ấy. Chắc chết quá đi”

“Vậy rốt cục cậu nói xem, lạnh thì cậu đau xương, nóng thì cậu thủng phổi, rốt cục là ra sao mới tốt cho cậu?”

“Cho tớ về nhà đi mà”

“Không!”

“Hai vợ chồng cậu có cãi có giận gì nhau thì buông tha bọn tớ đi. Cậu xem, tớ còn công việc mà ngủ thì cũng không đủ. Còn Minh Quỳnh, cậu xem cậu ta sắp thành oán linh rồi kìa!!!”

(Ôi, nữ nhân ơ là nữ nhân. Cô ta là buồn ngủ mất mở không nổi mà cô niệm thành oán linh, có phải hay không thích hù dọa người khác cũng là sở thích xấu xa của cô!?)

“Hừ!” _Hiểu Mai nheo mắt nguy hiểm nhìn nữ chính đang cố di chuyển chiếc ghế của mình đến gần chỗ kín gió và có bóng râm để ngồi, thậm chí sau đó còn cố kéo bàn của bọn họ theo để rồi hai người bọn họ cũng phải kéo ghế theo con người kia

“Lại nói, cậu còn nhớ cái vụ lần cuối đại đột của chúng ta không??”

“À, không phải là do cậu bày đầu sao?”

“Tớ ban đầu nghĩ nó thú vị, ai ngờ nó khiếp đến vậy”

“Thì sao?”

“Trông có vẻ quá khứ sắp lặp lại”

“Minh Quỳnh, tớ nghĩ cả hai chúng ta nên tìm máy quay chất lượng cao để có thể ghi lại những khoảnh khắc vàng của một đời người nha”

Minh Quỳnh được nhắc tới liền giật mình thức dậy, ngơ ngác nhìn quanh thì lại thấy hai người kia đang nhìn cô, liền rất bình tĩnh_”Haiz, sao tự nhiên nóng quá vậy”

“....”

#10

Điều hòa chạy hết công lực!!!

Cảm rằm không thôi

“Ôi mắt tôi”_nữ nhân đưa tay vỗ vào hai bên mắt, sau đó lại dùng hai ngón trỏ vuốt dưới bầu mắt có dấu hiệu chuyển sang nâu của mình_”Nhan sắc mùa đông dễ vỡ này thật yếu ớt quá đi”

Hiếu Mai mắt vẫn ở trạng sách, bình thản lật trang bên cạnh_”Bảo phơi nắng không chịu”

“Phơi nắng sẽ trị quần thâm sao??”

“Ừ, chỉ cần cậu tìm đúng hướng của mặt trời, nhìn thẳng vào nó khoảng nửa tiếng, cậu sẽ đắc đạo thành thần!!”

“Ồ, hiệu nghiệm thế cơ à??”

“Ừ”

Nữ nhân bĩu môi, thay vẻ mặt hồn nhiên như đứa trẻ bằng vẻ mặt thờ ơ, khoanh vòng tay, tiếp tục nằm dài lên bàn_”Mấy đứa nhỏ đảm bảo sẽ tin cậu”

“Cậu chịu nhận bản thân trưởng thành rồi sao?”

“Đâu nào, tớ vẫn sẽ mãi là đứa nhỏ đáng yêu của nhà nhà”

“Ừ, đứa nhỏ ngoan, mau ra phơi nắng đi”

Nữ nhân liền bật dậy, nháy mắt, mỉm cười nụ cười bản thân cho là đáng yêu, đưa lên bàn tay với ngón trỏ và ngón cái tạo thành chữ 'o' với Hiếu Mai, rồi rất nhanh quay qua bên còn lại, vỗ bàn_”Minh Quỳnh!!”

Người kia bị gọi lại lần nữa giật mình, ngơ ngác hỏi_”Sao?”

Nữ chính vẽ ra bộ ặt quan tâm sâu sắc, ân cần nhẹ giọng_”Ra phơi nắng cho khô đi, mặt cậu xạm như hoa úng rồi kia”

“Ừ”_Minh Quỳnh gật đầu, chạy ra ngoài

Sau đó đắc thắng nhìn qua Hiếu Mai_”Thấy chưa”

“....”

Và con người bị lừa kia lại trở vào_”Ủa, ra ngoài làm gì chứ!?”

(Đây, vai phụ đáng thương có lẽ từ đây đã được định hình một cách chắc chắn!)

#11

“Thế quái nào”_nữ nhân vẽ mặt vô cùng bất bình nhìn quanh

“Cái gì?”_Hiếu Mai thờ dãi, quyết định đóng lại quyển sách

“Sao chúng ta phải ra đây?”

“Không phải cậu tự động theo sau sao?”

Cô ôm vai, vẻ mặt mắt mát nhìn sáng nơi khác _ “Mẹ à, bọn họ muốn bỏ rơi con”

“Này!!!”

“Gì chứ, tớ tui thân là bởi vì bị các cậu hắt hủi đó!!!”

“....”

#12

“Sao mà! Tớ hết từ rồi đó!” _ nữ nhân lần này trực tiếp giơ tay, xoa xoa hai bên trán

“Còn không phải cậu cứ mãi cảm râm à?” _ Hiểu Mai cũng thở dài, tay tiếp tục gõ bàn phím

Nữ nhân lần này vòng tay lên bàn, nằm lên tay, thở dài _ “Mẹ à, bọn họ bảo con phiền kìa mẹ!!!”

“Này!!”

“Mẹ à, bọn họ muốn bắt nạt con, thế giới thật bất công!”

(Hời ơi, cô hai của tôi)

“....”

Minh Quỳnh từ trong đi ra, chậm rãi lau đi vài giọt nước còn vương trên mặt, ngồi vào chỗ, ngơ ngác nhìn và cảm thụ bầu không khí đang bao trùm giữa bọn họ

#13

“Này, chán quá, tìm chủ đề gì để nói đi” _ nữ nhân kê một bên mặt lên bàn, ngón trỏ khẽ chạm nhẹ lên giọt nữa đọng bên ngoài ly, rồi kéo nhẹ cho giọt nước này chạm đến giọt nước kia

“Bàn về vấn đề gì đây?”

Minh Quỳnh rất tinh táo uống nước trái cây, vui vẻ nói _ “Truyện của cậu”

Nữ nhân nghe vào liền gật gù, ngón trỏ gõ mặt bàn _ “Cũng được, chúng ta bàn về chủ đề chung đi. Truyện và đời thực”

“...” _ Hiểu Mai chính là bảo trì yên lặng khi hai người này quyết định họp chợ

Nữ chính cô e ngại nhìn phong thái của Hiểu Mai _ “Này, đừng có làm cái điệu bộ đó, tớ đi trước, truyện với sáu mươi phần trăm là thật và bốn mươi là được khuếch đại”

“Biết đâu cậu đang viết ra câu chuyện của cuộc đời một ai đó”

“Chuyện đó là chắc chắn và hiển nhiên họ sẽ chẳng bao giờ đọc được nó”

Hiểu Mai thông thả đặt nĩa trở lại đĩa _ “Ừ, những thứ tưởng tượng của con người đều dựa trên sẽ hiểu biết, đã từng gặp qua, nghe thoáng qua. Có thể tạo nên biến thể nhưng như cậu nói bốn mươi là khuếch đại cho nên suy cho cùng, cậu cũng chỉ viết chưa chạm đến một nửa cuộc đời con người thật sự của con người sống bên ngoài”

Cả hai người đồng lòng nhìn Hiểu Mai _ “Cậu tham gia sao?”

“....”

#14

Tâm nhìn vô định, vật bất động

“Này, nói thật, tôi ghét con người lắm”

“Sao vậy”

“Ừ, tôi cũng ghét bọn họ lắm”

“Tại sao chứ??”

“Bọn chúng cứ rình chụp hình, quay phim, thu âm tôi hoài. Chú biết không, nó thật sự rất khó chịu”

“Ừ, có lần bởi vì khó chịu, tôi đã vô tình đẩy ngã một tên bay xuống lầu tám”

“Tôi thấy thú vị mà”

“Thú vị quái gì, tôi nói mà nghe, có lần sau khi phát hiện bản thân bị quay phim lén, tôi liền lẳng lẽ lên vào phòng, nơi bọn họ đặt máy móc ấy, chờ bọn họ tua lại phim xem hình hài đẹp trai bánh tòn của mình. Nhưng chú nói xem có tức hay không. Tôi trong đoạn phim cứ như cục bông gòn bay tới bay lui vậy”

“Còn tui, còn tui nữa, ghi hình thì không có, bọn họ phải xài máy cảm quang, mở lên thì tôi cứ như bãi nhảy màu sắc quái gỡ bám trên cửa từ từ trượt xuống vậy. Trong khi lúc đó tôi đang cố ịnh mặt vào cửa, trợn mắt xem họ làm gì, sẵn tiện chà lau mảnh kính một chút”

“Haiz, nói gì thì nói, chúng ta dù sau cũng là dân bụi đời, đồn trú toàn chỗ hẻo lánh, hoang vắng rộng lớn. Chứ cậu xem mấy đứa ở nhà có người ở xem, bọn họ, Ý tôi là con người ấy, họ thậm chí còn biết được mấy đứa đó chỗ nào không lông chỗ nào có!!! Ai như chúng ta”

“Chà, nghe cậu nói, tôi cũng muốn được chụp hình để xem hình hài của mình”

“Ày, tôi còn thâm nữa. Hình cũng không có, bãi nhảy cũng không xong, tôi tìm mọi cách để gây ấn tượng nhưng không ai để ý rồi sau đó bắt đầu hủ hét. Vậy thôi, ai ngờ cái máy ghi âm chất lượng cao kia ghi được, nhưng ghi có chọn lọc mới ghê. Khôn thấy ớn!”

“Chú đã làm gì?”

“Đi tới đi lui, lắc vòng, lắc móng, lắc cổ, lắc đầu, đu cầu thang, bám vào cột, ngồi trên bếp, mở cửa, thổi gió. Thế éo nào chúng vẫn không thấy. Tôi là tôi canh trước máy quay luôn đó”

“Sau chú biết không ăn ảnh?”

“Họ cứ nữa tiếng là trở lại xem tình hình mà”

“À, vậy rốt cục là đã nói gì?”

“Tôi nói rất nhiều, lăm nhăm cũng rất nhiều, hát cũng rất nhiều, hét cũng rất nhiều. Nhưng khi thâu vào băng lại nghe ra rên rĩ!!! Em đói, em khát, cho em ăn đi. Ôi, tôi đi chết đây!”

“Này, nghe nói tới nay ở khu B bọn họ lại đến quay phim, các chú ai muốn làm vai chính??”

“Khu B cái gì, tôi là nghe được ngay tại chỗ chúng ta đang nói chuyện thì đã được lắp máy quay trước đó rồi”

*Tâm nhìn được đẩy ra xa, hình ảnh được thu nhỏ*_máy quay trên trần nhà_*Vẫn không có gì xuất hiện*

“Này làm gì thế hả??”

Một con ma ủa tới cặp máy quay tới tấp

“Nghe nói bọn họ có thể thông qua máy quay xem trực tuyến những gì đang xảy ra”

Một con khác bắt đầu chạy ra đóng mở cửa điên cuồng, đứa khác cố lung lay tấm màn, đứa khác tiếp tục dán mặt vào cửa kính, một đứa tiếp tục vừa hát vừa chạy lòng vòng. Còn một đứa, tìm người đang nhìn vào màn hình.

#15

Hiếu Mai và Minh Quỳnh đều đồng loạt nhìn ra sau lưng, rồi quay trở lại với màn hình. Giáo viên thì nhìn vào bài nháp tiếp theo của nữ chính đưa qua cho mình còn bác sĩ thì rất trịnh trọng nâng kính_”Sao lại là màn hình?”

“Nói gì thì nói, qua nay Tivi nhà tớ có tâm lăm. Mất đồ điều khiển hay bị ai đó có tâm lòng giấu đi, tớ cố tìm mọi cách chuyển kênh cũng không được. Mà đập đồ không lý do thì không ớn đâu. Cậu có biết hay không nó chiếu chương trình sân ma hay mấy thứ đại loại thể nguyên ngày, một tuần ba bữa. Và cứ đứng ngày là nó sẽ tự mở lên, còn mấy ngày khác, cậu làm gì nó cũng không mở. Vừa hợp hôm qua vừa bị dọa một phen, tớ nghĩ có phải hay không định mệnh là muốn tớ viết truyện kinh dị mới đúng”

“Thế còn dây điện?”

“Rút được tớ rút lâu rồi. Chán chết mất”_nữ nhân lần nữa nằm dài ra bàn, thờ dài_”Tớ muốn ngủ. Tuổi ngày càng già mà cứ bị mấy đứa nhỏ quấy nhiễu kiểu này không biết sống có thọ nổi không đây”

“Trông có vẻ cậu nên đi về căn hộ kia thì hơn”

“Thôi, không muốn về, với lại sắp tới cũng còn vài chuyện cần cần nên không vẫn là không muốn về. Đứng nhìn bằng ánh mắt đó, tớ có lý do hẳn hoi, không có bao biện nha”

“Lý do chính là đã bao biện”

“....”

“Nói mới nhớ, không phải cậu cho Minh Quỳnh học về lập trình gì đó sao?”

“Không nhanh vậy đâu”_nữ nhân bắt đầu kiểm tra điện thoại, tay chậm rãi dầy vò, khiến cho tóc rối tung lên

#16

“Ê, nhìn đằng kia xem”_Minh Quỳnh vỗ vỗ cái cánh tay của con người lười biếng bên cạnh

Nữ nhân che miệng đánh một lần ngáp dài, mắt cá chết nhìn theo hướng Minh Quỳnh đang bí mật chỉ tới, Hiểu Mai bên kia cũng dừng đọc sách, ngược nhìn lên hai người bọn họ

“Sao, cậu cũng có thằng nhóc nhà cậu, còn để ý cặp khác làm gì”

“Không ý tứ là cô ấy là đàn chị khóa trên, chị ấy rất nổi tiếng ở trường đó. Là chuyên gia phân tích tâm lý tội phạm”

“Thì sao? Đừng nói với tớ vụ án nào có chị ta tham gia thì cậu đọc cả dấu chấm câu đi”

“Ừ”_Minh Quỳnh chớp chớp mắt, lấp lánh cười trong khi nữ nhân đang mở lên điện thoại, hướng về phía cô gái Minh Quỳnh chỉ mà chụp hình, sao đó liền gửi tin nhắn đến cho một người

< Giáo viên của cậu để ý người khác>_sao đó vẫn tiếp tục chăm chú bấm điện thoại, không quên tiếp tục câu chuyện_”Vụ án nói về cái gì?”

“Có lần, có cặp anh em sinh đôi kia, bởi vì hai cô gái mà xảy ra hiểu lầm, từ đó phát sinh ra những cái chết biến thái, cũng lộ ra được quá khứ không mấy ổn”

“Dùng từ ổn là hiểu rồi”

Hiểu Mai vẫn ở một bên im lặng trầm mặt

“Rồi sao? Nếu cậu đã hào hứng như vậy, sẵn nói luôn tên đi”

“A, chị ta là Chương Hiểu còn người đàn ông bên cạnh, tớ không biết”

Nữ chính vẫn cầm điện thoại, bình thản_”Anh ta là Trình Ngạn Thâm, pháp y...quyền lực à”_sau đó liền mị mắt nhìn qua Hiểu Mai, tiếp tục bấm gửi tin nhắn với bức hình chụp lúc này_

Hiểu Mai không biết, chỉ biết nữ chính nhìn mình thì cô cũng nhướn mày, nhún vai, tay trái lật ngửa hướng về cặp đôi phía xa kia đang có xu hướng cãi nhau_”Tớ không thuộc lĩnh vực của hai người bọn họ”

“Nghe nói mới có cái xác với dấu vết lạ vừa được chuyển qua bên đây”_nữ nhân nhướn mày, nhếch môi cười

“Cậu hay, tớ và Minh Quỳnh cậu đều không cho hỏi đến mấy thứ như vậy, còn cậu thì lại được thu thập, sử dụng thông tin mọi lúc mọi nơi sao?”

“Bởi vì các cậu không phải tớ. Mà sáng hôm qua, tớ bảo cậu đi xem, cậu có đi đâu. Khi tớ cảm thấy các cậu đủ năng lực để chấp nhận thì chuyện cho các cậu biết, tớ không ngại làm gì nữa, thậm chí còn tự động bày ra cho cậu xem, chỉ là cậu có nhìn tới không hay thôi”_nữ nhân về mặt nhân nhả của bậc trưởng bối, đưa mắt nhìn qua cặp đôi kia thì liền chuyển sang có chút bất ngờ khiến hai người kia cũng nhìn theo hướng của cô_”Oh my!!”

Nam nhân tên Trình Ngạn Thâm chăm chú nhìn vào người con gái tên Chương Hiểu kia nhưng cô thì lại né tránh rồi sao đó lại chạy về một hướng khác, nơi có một người đàn ông khác đang đứng

Nữ nhân ánh nhìn vẫn dõi theo bộ ba kia, dùng ngón trỏ chạm tay Hiểu Mai_”Này, sao tớ cảm giác chúng ta đang từ cuộc sống vui vẻ mà tự nhiên chạy qua đám máu, trinh sát, hình sự vậy?”

Minh Quỳnh không để tâm nhiều, ngay lúc Hiểu Mai định mở lời mĩa mai thì cô lại lên tiếng_”Này, nghe nói cậu có quen với Chương Hiểu mà đúng không?”

Cô uống nước, mắt nhìn qua Minh Quỳnh_”Ừ, sơ sơ thôi”

“Thế ngày mai tớ đưa cậu quyển sách của cô ấy, có dịp cậu lấy chữ kí hộ tớ được không”

Nữ nhân liền nheo mắt trái, ánh nhìn nguy hiểm nhìn Minh Quỳnh_”Được”

#17

“Này, đến gần quá rồi”_nữ nhân ánh mắt nghi ngại, tay che lại miệng nhỏ nhỏ nói với người bên cạnh

“Anh ta có làm gì cậu đâu”

“Nhìn gần như vậy, mắt đau lắm đó”

“Này, cậu còn nam nhân nhà cậu”

“Thì sao chứ, hoa dù trong vườn nhà người khác nhưng ai cấm nhìn nào. Nghệ thuật là để thưởng thức, không phải để thị uy”

“Có không đó”

“Có mà, ôi má ơi, gần kiểu này chắc chết”

“Sao vậy?”

“Bị vẽ lạnh lùng kia chọc cười đến chết. Hahaha, cậu nghĩ xem, tôi cũng có một cục than....à mà thôi”_nữ nhân ho khan, trở lại tư thế nghiêm túc của thanh niên mười tám tuổi hướng Minh Quỳnh ngày thơ làm trò

“Sao vậy, nhớ mặt than nhà cậu à?”_Hiếu Mai cũng rất hợp thời cơ, chen chân vào cuộc đàm thoại vô nghĩa giữa hai người kia

“Có khi nào tại cậu ấy biểu cảm quá mức phong phú cho nên Lý Dương kia mới mặt liệt như vậy không?”_Minh Quỳnh cũng gật đầu phụ họa

“Đâu ra vậy hả?”

“Từ chính cậu mà ra”_một câu hai miệng cùng đồng thành

“....”

#18

“Nhìn xem, cô ta lại trở vào cùng một đàn hâm mộ điên cuồng kia”_nữ nhân nhướn mày, tay nâng lên ly nước trái cây, hất nhẹ mặt về phía Chương Hiếu đang gấp gấp đi và theo sau là đám người cầm máy ảnh cùng micro cầm tay, tạo nên một nhánh ồn ào nhanh chóng lướt qua

“Ồ”_Minh Quỳnh cô rướn người thêm một chút để nhìn theo nhưng sau đó vẫn là ngồi yên một chỗ

Hiếu Mai khoé mắt liếc nhìn hai người bọn họ, tiếp tục nghiêm túc làm việc

Minh Quỳnh quay qua hướng phía nữ nhân hỏi_”Mà cậu cũng có fan hâm mộ mà đúng không?”

“Ai biết”_cô lại nhún vai, về mặt lại trở về thờ ơ, lười nhát

“Gi, có người mua sách thì có người hâm mộ rồi!”

“Vậy tớ ra ngoài, thấy cuốn nào có câu gì đó thu hút, tớ mua về tức là hâm mộ sao?”

“Thế sao người ta xin chữ kí của cậu?”

“....”_nữ nhân khoanh tay, về mặt nghiêm túc_”Chúng ta cần nghiêm túc suy nghĩ cẩn thận về vấn đề học búa này”_rồi bỗng nhiên nhìn qua Hiếu Mai_”Đám thực tập sinh kia trông có vẻ thích cậu lắm”

“Năm nào cũng vậy”_Hiếu Mai nâng kính, rất tri thức lạnh lùng

“Êy”

“Chúng thích mạo hiểm, thấy thứ gì có độ thử thách cao liền hăng hái thử sức”

Minh Quỳnh tròn mắt, tò mò hỏi_”Kết quả?”

“Ồ lại, thi lại hoặc chuyển khoa, có người còn chuyển nghề học”

“....”

Nữ nhân hứng thú nhìn biểu cảm của bác sĩ tâm lý họ Minh, bất ngờ đưa tay che miệng, bật cười_”Hahaha, nhìn cậu ta kìa, xem với bộ dạng này, ngày nào cũng có học sinh đến thăm cậu đúng không”

“Ừ”

“Áy da, người nổi tiếng là đây sao?”

#19

“Này, trong ly của tớ còn ba viên nước đá!!!”_nữ nhân rảnh rỗi, sanh ra buồn chán tìm chuyện đánh tan bầu không khí quá loãng, quá nhão giữa ba người.

Minh Quỳnh tiếp tục gật gù nghe được thì cố mở mắt, nhìn mặt bàn_”Tớ không còn viên nào cả”

“Tại sao tôi ở đây, tại sao tôi được sinh ra? Chán quá đi, phải làm gì đây, phải làm gì đây! Chán quá đi mấy...mấy gì nhỉ???”_nữ nhân buồn chán vừa khuấy đảo nước trong ly, vừa thở dài chống cằm lắc lư trái phải, bước đầu chuẩn bị cho việc lải nhải lên tục_”Haizz, cái cuộc đời này, sao mà cứ thích làm khó nhau như vậy chứ. Ngày xưa có cặp đôi kia không biết vì lý do gì mà giận nhau, sau đó liền chia cách nhau tạm thời. Chàng thì vui đầu vào việc, nàng thì tìm người khác ra làm bia mà tập bắn. Thật đáng thương cho những con chiến bé nhỏ như bọn họ phải hứng chịu con thịnh nộ từ một.... em xin lỗi”_nữ nhân lúc đang định nói thì nhìn thấy Hiểu Mai đang chăm chú nhìn mình, liền giả đồ mắt cúm con

#20

Nữ chính chăm chỉ ăn bánh ngọt, bỏ lại điện thoại vào túi, sau đó chăm chăm nhìn về hướng cửa ra vào. Ngay lúc Hiểu Mai đang tò mò muốn hỏi chuyện gì thì anh xã của cô đến, đứng trước mặt ba người bọn họ, hướng về phía hai người nữ nhân và Minh Quỳnh gật đầu rồi lại hướng về phía của Hiểu Mai_”Honey, về với anh”

“Sao anh ở đây?”

“Hôm nay em không có ca trực, anh hiện tại cũng rảnh”

“Không, hôm nay em có kế hoạch với hai người bọn họ rồi”

“Đúng không?”_anh ta nhìn qua nữ nhân và Hiểu Mai thì đều nhận được ánh nhìn ngậy thờ pha lẫn cầu xin và quan trọng hơn hết là đồng thuận lắc đầu

“Babe, bụng em đủ lớn rồi, về nhà nào”

Nữ nhân cũng gật đầu, phát phát bàn tay_”Sắp làm mẹ rồi, về nhà sớm đi cô ới”

*Pong*_hai người bọn họ tinh thần thư thái nhìn Hiểu Mai đi phía trước còn anh xã cô đi phía sau. Sau đó nữ nhân nhìn qua Minh Quỳnh đang chuẩn bị nằm dài ra bàn kia, nhắc chân đá nhẹ vào chân của cô, sau đó nhướn mày đầy thách thức, tay chỉ về phía cửa

Cậu nhỏ kia cũng tới ngay sau đó vài phút, mang người của mình về. Chỉ còn nữ nhân một mình ngồi lại, nheo mắt về mặt mỉm cười nhìn hai bóng dáng cuối cùng kia bước đi rồi thở dài, cúi đầu nhìn chiếc điện thoại trong tay, xoay tròn nó vài vòng rồi sau đó chán chường đặt lên mặt bàn, tay đặt dưới bàn, bắt lại với nhau, thờ ơ mang chút mỗi một nhìn một lượt xung quanh mình.

Màn hình điện thoại sáng lên bài nhạc không lời âm tiết kì lạ nhưng lại nghe rất êm tai vang lên, nữ nhân cũng không chạm tới, mắt chăm chú nhìn vào màn hình, vẫn giữ nguyên tư thế không động đậy. Sau một lúc lâu, màn hình điện thoại cuối cùng cũng bình lặng với màn hình đen và thông báo 8 cuộc gọi nhớ được năm phút, cô mới vươn tay cầm điện thoại bỏ lại vào túi, bình thần đứng dậy, thật chậm chạp rời đi

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cún nhà người ta, nên thương yên bằng tất cả tấm chân tình vô bờ bến đấy!.

“Tiểu thư, hôm qua, cậu Dương có đến tìm”_quản gia Thịnh rất bình tĩnh chấp tay sau lưng, đứng ở đầu dưới cầu thang thông báo

Lời này nói ra liền khiến nữ nhân hệt chân, cứ như vậy lặn xuống ba bậc thang cuối. Ông thấy vậy, vội vàng cúi người xuống đỡ dậy người kia. Nữ nhân nhìn ông, rồi lại nhìn ra ngoài, lắp bắp hỏi_ "Là, là khi nào?"

"Lúc chiều tối, tiểu thư. Tôi nghĩ ít nhất, tiểu thư nên qua bên đó"

Liền ngay lập tức lắc đầu không chần chừ cùng ánh mắt như đang gặp phải chướng khí_ "Không, nhất định không đi"

"Chỉ sợ..."

"Không, không tới mức đó đâu"_ tay ôm lấy chỗ đau trên trán, chậm chạp đứng dậy_ "Lần này chắc chắn không như lần trước đâu. Anh ta có còn trẻ như lúc trước đâu"

"Cô không sợ cậu ấy nguy hiểm hơn lúc trước sao?"

"..."_ nữ chính vẽ mặt ngay lập tức như mất hết máu nhìn qua quần gia nhà mình, tay vội nắm chặt cánh tay ông_ "Trán có chảy máu không?"

Ông có chút ngạc nhiên nhìn nữ nhân, thở dài, lắc đầu_ "Vẫn bình thường"

"Kì vậy?"

"Cô thật sự không lo sao?"

Nữ nhân vẽ mặt bình tĩnh mà lắc đầu trả lời quần gia Thịnh_ "Không, chưa tới lúc, không ai bị ảnh hưởng đâu"

"Tiểu thư, cô không nhớ bản thân luôn nhắc nhở người khác không có gì là tuyệt đối sao?"

Cô ngập ngừng gỡ tay ra khỏi trán, có chút e ngại nhìn lên rồi sau đó lại nhìn quần gia nhà mình, mỉm cười thật thân thiện, vurgiow ta hai tay, nắm lấy hai vai của ông_ "Cho nên, chắc chắn anh ta không làm quá đâu"

Quần gia Thịnh lại thở dài với người trước mặt_ "Cô cứ mãi như vậy sao?"

"Không đâu, chắc một thời gian thôi"_ nữ nhân gãi đầu thở dài quay người, nhắc chân bước lên bậc thang

"Nhưng mà vài ngày nữa, không phải cô có hẹn với Minh Thanh ở trường sao?"

"Tôi đó tính. Hiện tại chắc có lẽ nên qua nhà Hiếu Mai vài bữa rồi, an toàn hơn mấy nơi khác nhiều"

"Tiểu thư, thật sự không về căn hộ sao? Trông cô thật bấp bênh"

"Thôi, hiện tại, cảm giác không nên đến đó. Chủ biết mà, nếu có linh tính thì nên tin nó. Với lại, cháu cũng hạn chế ra ngoài hết sức có thể"_ cô quay đầu nhìn quần gia nhà mình mỉm cười_ "Làm ơn, nửa tiếng nữa đưa cháu ra đầu đường"

Nữ nhân nói xong, hai tay đưa lên vò rối tóc, hệt vuốt mặt xuống rồi lại vuốt ngược lên kèm theo là tiếng thở dài, bước lên lầu_ "Sao mà khổ quá vậy nè"

Cô trở lại lên phòng, lại tiếp tục bôi tung mái tóc của mình, ngẩng ngơ mà nhìn quanh, đi đến bên giường lật tung chăn lên, quăng gối qua một bên rồi lại bước xuống, quỳ dưới sàn nhà nhìn xuống gầm giường tìm kiếm. Nhưng nhìn chưa được năm giây đã ngồi dậy, ngơ ngáng gãi đầu_ "Mình là tìm thứ gì đây?"

Rồi lại không có chút phương hướng hay mục tiêu đi đến tủ quần áo, mở tung cả hai người, sau đó là bản thân ra nhìn, cứ như vậy ngây ngốc đứng nhìn cũng không suy nghĩ được gì.

Tiếng chuông điện thoại trên bàn nhỏ đầu giường vang lên, nhưng đến lần gọi thứ hai thì cô mới giật mình, lại vươn tay nhẹ kéo tóc, xoay người, đi đến cầm lên điện thoại và vẫn như cũ, luôn là người giữ im lặng

_giọng đầu dây không hề có một chút sợ hãi hay lo lắng, mà lại mang hơi hướng thích ý khi phát hiện cô phạm phải sai lầm

Mày khê chau, nữ nhân lại thở dài, đưa tay nắm lấy đầu ngón mũi_ "Văn kiện ngày mấy?"

"Đốt rồi mà!"_ nữ nhân nhắm mắt, ngửa mặt lên trần nhà, tay phải trụ đỡ phía sau cổ_ "Con nhỏ chết tiệt"

< Từ mục này, nếu họ truy sâu, chỉ sợ mớ giấy tờ cậu đốt chắc cũng phải hiện hình nữa đó >

"Ừ, giấy tờ thì giấy tờ, đã làm thì không bao giờ xóa được dấu vết. Người khởi kiện là ai?"

Nữ nhân hai đầu chân mày nhìn vào tường như đã dính chặt vào nhau, ngay lập tức vợ lấy gối nằm giờ lên cao định ném xuống, nhưng cuối cùng chỉ có thể thở dài, quăng trở lại lên giường, bản thân cũng ngã lên đó _ "Bỏ qua đi"

"Không quen. Về sau, chỉ cần tên người này xuất hiện trong bất cứ giấy tờ nào, cứ việc bỏ qua, không cần quan tâm"

<Ừ>

"Còn nữa"

"Thời gian tới, Minh Thanh nó có việc học, tớ cũng sẽ không đến đó, cũng không liên lạc với bất kì ai nữa. Cậu sẽ làm việc với người khác. Người đó chỉ thị cũng rõ ràng, cậu không cần lo nhiều"

<Ê, đi đâu, lại gặp chuyện gì sao?>

"Đi tìm nơi an nghỉ tâm hồn" _nói xong liền ngắt cuộc gọi, tắt nguồn, mở ra hộp tủ quăng vào trong, đơn giản lấy thêm áo khoát khoát vào bên ngoài, cứ như vậy vội vàng đi xuống lầu, vừa gặp người liền hỏi _ "Quản gia Thịnh đâu?"

"Ngay phía trước ạ"

Cô đảo mắt một vòng, rồi lại nhìn người giúp việc trước mặt đang chuẩn bị đi _ "Cậu, có biết chạy moto không?"

Người đó hiển nhiên lại chân thật gật đầu, nữ nhân nhanh chóng đi đến phòng khách, lục tung nơi đó không cần quan tâm gì thêm, cầm chìa khóa xe thấy qua cho cậu thanh niên đó _ "Dùng lối tắt, gara số sáu hướng tây, chiếc màu đỏ xám, biển số năm a hai một i, khởi động vòng ra chờ ở cửa sau, cho cậu mười phút"

Nói xong lại đi hướng khác, lại tìm kiếm một vật khác, điều chỉnh thêm vài thứ. Đúng mười phút sau, cô mở cửa sau bước ra, rồi quay người, với bản điều khiển trong tay, ấn vào nút màu xanh lam, sau đó quăng trở lại vào trong nhà, quay người nhận lấy nón bảo hiểm từ cậu thanh niên rồi đứng yên đó

"Cậu định ngồi bao lâu nữa?"

"Ờ?"

Cô chau mày, đánh vai cậu _ "Xuống, để cậu đi cùng có mà tôi mới chân chính là người đi trước"

(Tôi đang vừa cười vừa khóc đây. Gặp tôi là tôi đề ba xe chạy mẹ rồi ahihi)

Cậu thanh niên xuống xe, cẩn thận gác lại chân chống, cô cũng không chần chừ mà lên xe khởi động, rất nhanh liền rời đi, để lại cậu thanh niên ở lại cùng sau lưng dinh thự đang phát ra tiếng còi cùng đèn đỏ báo động tình trạng nguy hiểm inh ỏi, tất cả các cửa đều bị khóa chặt lại thậm chí là tấm sắc bảo vệ từng cửa sổ cũng đã được hạ xuống, vũ trang ẩn cũng lộ diện.

~~~~~

Đi được một đoạn rồi xa khỏi khu nhà kia, liền tìm một con hẻm mà rẽ vào, lấy từ trong cốp xe vài đèn phủ lại xe, cột cao tóc, đội vào mũ lưỡi trai, đeo vào khẩu trang, lật ngược lại áo khoác của mình, bình thản bước trở ra, đi đến trạm xe buýt đón xe.

"Mẹ, xem chị ấy mặt áo trái kia"

Người mẹ vốn đã thấy, cố kéo cậu nhỏ của mình tránh xa một chút nhưng đứa nhỏ thì lại hồn nhiên không biết, còn hướng nữ chính chỉ tay như vừa phát hiện ra thứ mới lạ. Cô nhìn đứa nhỏ, hạ mắt nhìn _ "Sau này sống tốt một chút, không thì như chị đây, không dám mặc áo giả đi khoe"

Người mẹ ánh mắt khó tin nhìn cô

(Ờ, là không dám khoe hay là tiếc tiền không dám quăng hay là muốn tạo ra phong cách mới . Cô dĩ nhiên dám thờ ơ thể hiện là bản thân biết mình mặc áo trái là do cố tình chứ không phải do nhầm lẫn!?!?)

~~~~~

"Minh phải ngồi đến bao giờ đây? Sao thời tiết gì mà không thương người chút nào thế này" _nữ chính ngồi khoanh chân trước cửa một ngôi nhà, chuông cũng chả buồn nhán, vừa đến nơi đã bỏ gối ngồi bên dưới cửa sổ

Để rồi bất giác có vài người buổi trưa cảm thấy thiếu máu muốn ra ngoài đi bộ, nhìn cô rồi sau đó vẫn như thông thường giờ tay chào hỏi rồi đi mất. Nữ nhân thấy có chút không đúng, bình thường sẽ chẳng ai để ý đâu, nhưng hôm nay, ai qua cũng đều chào liền nghi ngờ quay đầu nhìn [Từ khi nào mà con nhóc này dám để đứa nhỏ có ánh mắt biểu thị tất cả này ở nhà!!!] _cô liền giờ ra về mặt thường mang ra dọa trẻ nhỏ nhìn chú husky bên trong nhà, đứa nhỏ với đôi mắt sắc sảo như mắt phượng lại còn được kẻ đen không bao giờ phai kia đang đáp trả lại cô bằng cách lườm.

Nữ nhân thờ dài, lại ngồi bệt xuống. Biết sao được, người ta còn đi chưa tan sở, điện thoại thì bỏ ở nhà, phải ngồi đây mà thờ dài cho qua thời gian cùng với trên đầu là đứa nhỏ sống trong dàn điều hòa đang lim dim thêm thiếp ngủ. Cứ cách năm phút, cô lại ngó lên nhìn, vừa bắt gặp đôi mắt kia đã nhắm hay chuẩn bị díp lại thì liền rướn người hết cỡ lên, dùng hai tay vỗ vào cửa kính 'bốp' _sau đó áp sát vào từ từ kéo xuống khiến đứa nhỏ bên trong giật mình, đóng tai lên nhìn quanh. Thậm chí lúc rảnh đến độ tưởng như có thể lặn ra mảnh vườn nhỏ trước sân mà nằm dài như người thường thì nữ nhân lại áp ặt vào tấm kính, trân trân mắt nhìn đứa nhỏ bên trong_”Sao chú mày là cún mà sướng thế hả?!?!”

Đứa nhỏ lại giật mình, đưa mắt nhìn ngược lên, sau đó thờ khi, quay đầu sang nơi khác

“Này! Thái độ đó là sao hả! Là cún thì phải biết tôn trọng người khác chứ!” _nữ nhân về mặt bắt bình buồn cười nhìn đứa nhỏ bên trong đánh cái ngáp lớn, đứng dậy vươn mình quay mông nhảy xuống, đi được vài bước thì đuôi chân, tiện thể quay đầu liếc cô một cái rồi đi mất

Nữ nhân thờ dài_”Chó mà cũng có quyền khinh người sao?!?” _lại chán nản ngồi trở xuống. Một lát sau thì nghe thấy tiếng cào kính một cách rất chậm rãi, rất từ tốn thì quay đầu, rướn người lên nhìn. Đứa nhỏ bên trong thấy cô nhìn, mắt vừa nhìn lên cô, miệng thì xé miếng thịt gà to tướng

(Nói chứ, thấy mấy chú husky, rồi bị lườm cho một phát đi... bạn sẽ thấy được sự nhiệm màu của tạo hóa!!!)

Cuối cùng thì sau bao nỗ lực không cạy cửa để chạy vào ngắt nhéo đứa nhỏ bên trong thì nữ nhân đã đợi được bạn của mình trở về nhà. Chỉ là cô ta dù thấy có người về, cũng chỉ đứng dừng ngồi đó trong khi đứa nhỏ bên trong đã nhả xuống ghế, bắt đầu cào cửa, hú hét liên tục

Cô bạn thấy nữ nhân ngồi đó, liền ngạc nhiên không thôi, bước đến cửa nhà, nhướn mày nhìn cô_”Sao vậy? Sao không gọi tớ?”

“Điện thoại để ở nhà. Mà tớ gọi để rồi cậu dắt thằng nhỏ qua nhà người khác ở tạm ạ”

“Biết sao được, cậu dị ứng lông thú mà. Mà hôm nay đến đây như vậy thì tớ trở tay không kịp đâu”

“Tớ là muốn như vậy. Mà này sao đứa nhỏ nhà cậu khinh người thế hả?”

“Con tớ biết nhìn người lắm hahahahah” _cô bạn mở cửa rất cẩn thận, chỉ đủ để bước vào, không dám mở quá lớn, sợ là đứa nhỏ bên trong sẽ nhận cơ hội mà chạy mất. Nữ nhân cũng tranh thủ theo sau đi vào. Chỉ là đứa nhỏ kia thấy má nó thì mừng, vừa thấy nữ nhna vào, nhìn một hồi, đuôi cũng không quẫy, đi tới ngời ngời một chút, cô định vươn tay sờ đôi tai mịn màng của chú nhưng chưa kịp thì đã bị bỏ mặt.

Nữ nhân đôi mắt cá chết nhìn theo cặp mông kia.

~~~~~

“Khẩu trang đó là đủ sao?” _cô bạn khuấy đảo nồi súp trước mặt thử nếm một miếng, rồi lại múc ra một giá nhỏ đưa qua cho nữ nhân đang đợi bấp rang bên trong lò nướng nếm thử

“Không rõ, hiện tại qua ở nhà cậu vài hôm, rồi chạy qua nhà Minh Quỳnh sau”

“Mai đi cùng tớ ra đài không?”

Nữ nhân nhướn mày, quay đầu tìm kiếm đứa nhỏ kia, lại thấy nhóc ấy đang rướn người đứng bằng hai chân, mặt đặt lên kệ bếp ngay bên cạnh cô bạn mình thì liền nhếch môi cười_”Về nhớ mua đồ ăn cho tớ”

“Ừ”

“Ăn xong cùng ra ngoài đi bộ không?”

“Đương nhiên rồi”

“Việc sáng tác dạo này sao rồi”

Nữ nhân vừa nghe hỏi thì liền thờ dài, mở máy lấy ra bịch bấp rang của mình_”Chỉ cần cầm viết hay vừa đặt tay lên bàn phím là không muốn làm nữa. Đang lăm vào bế tít”

“Không phải như trước đây, chỉ cần ra ngoài, đi vài nơi, gặp vài người liền sẽ có lại cảm hứng sao?”

Cô nhướn mày, chuyển bịch bấp rang vừa được mở ra ra trước mặt đứa nhỏ vẫn đứng bên cạnh mẹ nhóc kia lắc lắc tới lắc lui_”Hôm trước vừa bị nhốt trong nhà xác một đêm, hôm sau lại bị đã kích tinh thần, sáng nay vừa bị dọa té cầu thang. Cậu nghĩ xem có phải thế giới này

ngày càng tàn nhẫn không?”

Cô bạn bên đài nhìn qua cô, rồi lại nhìn cách cô chọc đĩa nhỏ nhà mình _”Cậu toàn tự làm khó mình”

“Ày, dễ gì” _nữ nhân ôm theo bịch bắp rang cùng cốc nước ngọt, đi thẳng ra cửa sau, ngồi xuống ngay bậc cửa, chán hết lối đi, bắt đầu một mình hưởng thụ nó. Chỉ là trên vai xuất hiện thêm một gương mặt.

Cô bạn trở ra, tìm kiếm đĩa nhỏ nhà mình thì lại thấy nhóc ấy đứng ngay phía sau nữ nhân, đuôi cũng ngoe nguẩy, cô đi đến, từ trên nhìn xuống. Đĩa nhỏ nhà cô mặt gác lên vai nữ nhân, mũi hít ngửi liên tục, mắt đầy chờ mong nhìn đến bịch bắp rang bên cạnh trong khi người nào đó vẫn rất tự nhiên ngồi ăn, hưởng thụ dài ngoải một bên vai mặc nhiên một miếng cũng không chia sẻ

Cô dùng ánh mắt thương cảm nhìn đĩa nhỏ nhà mình, rồi lại tặng nữ nhân ánh mắt khinh bỉ _”Nhỏ đó ghẹo con hả Kuya, kệ nó, vào ăn thịt gà nè con”

Ừ, mặc nhiên một điều, cô biết tổng đĩa nhỏ nhà này chỉ cần thấy cô cầm thức ăn hay bất cứ thứ gì đều quấy đuôi, vui vẻ chạy đến nhưng chỉ cần đưa đến mũi, để nhóc con ngửi một chút, đảm bảo trăm phần trăm không ăn mà sẽ bỏ đi. Cho nên với một thằng nhóc suốt một năm chỉ toàn ăn kẹo và thịt gà luộc kia thì chuyện vờ nhắm nhĩ món khác khiến cho nhóc ấy thêm chài dài cũng được tính là một thú vui tao nhã đi.

(Đáo để chưa)

Ăn hết bịch bắp rang rồi lại chạy đi tìm kẹo. Đĩa nhỏ kia nghe tiếng có người mở tủ lạnh liền lặn tẩn chạy đến. Cô nhướn mày, xé vỏ kẹo trước mặt nhóc ấy. Ngay lập tức, nhóc con liền ngồi xuống, kèm theo dòng nước miếng đứt quãng từ từ nhiều xuống sàn nhà, ánh mắt ngây thơ vô tội nhìn đến con người vừa không chia sẻ cho mình dù là một mẫu bắp rang nho nhỏ kia.

Cô bật cười, một tay vuốt đầu đĩa nhỏ, một tay đập vào tủ lạnh _”Hahahaha, tới đây nhìn con cậu này”

Cô bạn đi đến, thấy đĩa nhỏ nhà mình nước miếng chảy dài _”Ừ ời, ghê quá, Kuya, không xin ăn”

Đĩa nhỏ quay đầu nhìn cô bạn bằng ánh mắt mát mát, sau đó vẫn tiếp tục hưởng ánh nhìn đầy thiếu thốn nhìn đến nữ chính. Cô thật không biết nói sau với đĩa nhỏ này. Chỉ cần thấy đồ ăn thì mặc nhiên không còn biết ai là người thân, ai là người lạ

Sau cùng thì vẫn là cho đĩa nhỏ một viên, bản thân lại lấy ra hủ kem, chạy đến ghé tròn theo sau là đĩa nhỏ đang rượt tới. Nữ nhân vừa đặt móng ngồi xuống, đĩa nhỏ liền đặt gương mặt ngay lên đùi, tiếp tục cầu xin.

Sau buổi ăn thì cả hai kéo nhau ra ngoài đi dạo cùng đĩa nhỏ. Cô bảo với cô bạn là muốn dắt Kuya đi, nhưng lại bị từ chối và rồi, thâm kích bắt đầu.

Cô chậm rãi đi theo phía sau hai người, đĩa nhỏ kia đi ở bất cứ nơi đâu cũng đều phải có dây dẫn, phải đảm bảo cầm chắc, thật chặt để lỡ nhóc con ấy có hứng lên, dùng lực gồng mình lên định chạy thì còn giữ lại kịp.

Dĩ nhiên, nghịch cảnh ở đây là cún, con nhà người ta, đi thậm chí không cần dây dẫn hay chỉ ít là thông thả mà đi. Cô sau khi nhìn con nhà người ta, rồi lại nhìn đến nhóc con của cô bạn nhà mình, cười ra nước mắt. Người ta đi thông thả bấy nhiêu thì bên này một bên cố chạy, một bên cố nắm giầy giữ lại bấy nhiêu. Trên đường, nếu bất ngờ gặp nhóc khác đi cùng hưởng, chắc chắn cu cậu sẽ dùng toàn bộ sức mạnh để chỉ, kéo sợi dây mà cố đi theo hướng nhóc muốn mặc nhiên không quan tâm mình còn có mẹ, còn có sợi dây liên kết giữa hai người.

Đến giờ ăn chiều, chẳng qua là trên đường đi bộ về, tiện thể ghé vào tiệm bánh ngọt mua vài thứ, vừa về đến nhà, cũng không chờ ăn cơm, nữ nhân liền lôi bánh ngọt ra chậm rãi thưởng thức trong khi vẫn có một đĩa nhỏ vẫn đang nhìn cô bằng ánh mắt đáng thương _”Cho xin miếng đi!”

Cô bạn nhìn qua hai người, rồi nhìn đĩa nhỏ nhà mình _”Mẹ đuổi nó ra ngoài nha con!”

Tối đến, đĩa nhỏ kia liền nằm dài ra sàn nhà, tiếp tục thêm thiếp ngủ. Cô tiến tới, từ trên nhìn xuống đĩa nhỏ, một chân rút ra khỏi dép bông, đặt lên người đĩa nhỏ, bắt đầu chà tới chà lui _”Ồi, cái cảm giác thần thánh này”

Chà đập không chán, cô vội vàng đặt ly nước lên bàn, rồi ngồi bệt xuống sàn nhà, ngay cạnh đĩa nhỏ, nhìn ngắm trái phải một hồi, bắt đầu giờ trò.

Dù gì cũng là husky, chài lông tới tét cũng không hết lông rụng, đưa tay vuốt phát nào là lông rơi là tả phát nấy, đưa tay vào đám lông mềm, nhẹ nhàng rút ra một lần liền thấy được nhiệm màu. Cô chăm chú nhìn sợi lông nửa trắng nửa đen trên tay, lại nhìn đến gương mặt ngây thơ hồn nhiên lim dim đắm chìm trong mộng đẹp kia, nhếch môi cười.

“Một sợi”

“Hai sợi”

“Ba sợi”

“....” _nữ nhân chịu không nổi, ôm bụng, bụm miệng ngả lả ra đất cười, sau đó lại cố tiếp tục ngồi dậy, tiếp tục làm việc _”Bảy sợi”

“Mười sợi áhahahahahahah” _cuối cùng là chịu không nổi, ngã lăn ra đất, đầu đập vào sàn nhà một tiếng nhưng vẫn ôm bụng cười.

“Chết chưa!” _nghe tiếng nữ nhân bị cụng đầu, cô bạn đứng ở đó đang chuẩn bị thức ăn cho ngày mai, nhìn xuống hai người _”Hồi ơi, con nhỏ này, nó chơi kì quá hả con”

Cô đi đến, rút đám lông từ mũi nhóc con ra, xe tròn, bỏ vào thùng rác bên cạnh. Nữ nhân cư nhiên lại biến mũi con nghè người khác thành bình bóng. Đứa nhỏ kia mở mắt tròn tròn nhìn quanh mỗi khi nữ nhân cười phá lên vì thích thú rồi lại ngủ tiếp, mặc kệ cho thanh niên nào đó đang chọc phá mình.

Thấy không đủ độ, nữ nhân cũng nằm dài ra sàn, một tay kê dưới đầu đứa nhỏ, tay kia ôm qua người, một chân cũng gác lên thân bình bé bỏng, miệng bắt đầu thổi hơi vào tai nhóc con. Đứa nhỏ với đôi tai mịn màng bị chọc phá liền cử động trái phải tránh né. Nhưng là nữ nhân vẫn tiếp tục, ngay lập tức, đứa nhỏ liền quay đầu, một là với ánh nhìn đầy nguy hiểm nhìn cô hai là mở miệng tấp tới. Hầu như những lúc như vậy, nữ nhân đều theo bản năng né sang chỗ khác, sau đó lại ôm bụng lăn ra chỗ khác cười, cười xong rồi lại đến gần, tiếp tục chọc phá đứa nhỏ.

Đến lúc tám xong, cũng không chờ khô hẳn người thì đã được cô bạn thả ra ngoài phòng. Đứa nhỏ vừa thấy nữ nhân liền như trẻ nhỏ được cho ăn quá nhiều đồ ngọt mà lăn tăn chạy khắp nơi, lâu lâu lại chà cả người xuống tấm lót sàn phòng, rồi bất ngờ nằm yên, tròn xoe mắt nhìn lên cô. Nữ nhân chậm chậm bước tới, bất ngờ vỗ tay thì đứa nhỏ liền đứng dậy, tiếp tục chạy khắp nơi khiến cho nước văng ra khắp nhà.

Nữ nhân cuối cùng vẫn là chịu không nổi, nhảy mũi liên tục năm lần, đầu óc cũng thấy choáng váng.

“Ồn không?”

Cô quẹt mũi _”Không biết, chắc lên ngủ trước đây”

“Ừ”

Cô khịt mũi, đưa tay vào túi quần hương cầu thang đi lên, nhưng là được vài bậc, nhện không được lại chạy ào xuống, hương đứa nhỏ vờn hay tai chà lau khắp người, sau đó giở tay lên thì lại cười lớn. Đứa nhỏ bởi vì vẫn còn ẩm ướt khắp người, đưa tay vuốt đến đâu thì lông cũng đi theo đến đó, giở lên hai lòng bàn tay đều được phủ bởi một lớp lông mịn màng, sau đó rướn người, hương áo quần cô bạn tipes tục hà lao thật nhanh rồi chạy ù lên trên lầu, bỏ lại hai chữ _”Ngủ ngon”

Nữ nhân kia thì vui vẻ với đứa nhỏ nhà người ta đến quên hết chuyện mình đã gây ra. Ngôi nhà được kích hoạt hệ thống phòng vệ, tất cả dữ liệu ghi hình đều bị xóa, quán gia Thịnh cùng ba mẹ cô đều bị nhốt ở bên ngoài, em gái đang chật vật với khóa học ác ma do chị mình đàn áp, người bạn thì bị trói chân với công việc, họ hàng gần nhất phải gánh vào công việc gia chủ và một người nào đó đang ở trạng thái không ổn định bởi vì cô nhỏ nhà mình.

(Thanh niên của năm, người quản lý năng lực phân phối và đùn đẩy công việc cao , chủ nhà thân thiện, vợ chưa cưới hoàn hảo, người chị đáng kính và người con có hiếu. Chuẩn! Tôi khâm phục đồng chí!!!)

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Lễ hội chết tiệt: Hãy cùng nhau thật sự trở thành những người đàn ông, những người phụ nữ chân chính để diễn một vở kịch thật lâm ly bi đát nào!!!!

(Thế, thế nào mới là chân chính??? Không phải vốn đã là đàn ông và phụ nữ sao?? Thế quái nào là chân chính?)

Một làn khói được phả ra, một người thờ dài, còn vật thể kia lại tiếp tục rút thuốc. Một làn nữa, làn khói ấy lại được phả ra, vật thể hút thuốc cúi đầu nhìn chân mình, thờ dài, đưa tay cầm điều thuốc đỡ lấy trán còn người bên cạnh thì lần nữa thờ dài, lắc lư đầu qua lại, mắt khẽ liếc qua vài vật thể đang cong mắt cười e thẹn, tay che miệng nhìn về hướng bọn họ

“Này, sao không để tên kia đi?” _mụ phù thủy đầu tựa cột đá, hạ mắt nhìn về vật thể cạnh mình

Cái cây nhà ra làn khói, đẩy lại kính, mắt nhìn lên trời không quan tâm ong bướm xung quanh _”Cũng ở đây, chỉ là không biết khu nào”

“Không phải hai đứa nó học cùng lớp sao?”

“Nhưng là phân khu khác lady à”

“Thế chỉ có hai chúng ta làm trò sao?!?”

Cái cây nhìn sang mù phù thủy lúc này đã lơ đãng nhìn sang chỗ khác, bật cười_”Anh thấy em cũng không tệ”

Nữ nhân hít sâu, đặt cây trượng ra trước mặt_”Ừ, phản diện lúc nào cũng nổi bật, mà chắc sau vụ này, đi tắm nắng cho đen bớt, ghê quá”

“Ừ, em sẽ không đi đâu”

“Lại nói, thùng phiếu đó chắc chắn trăm phần trăm là có người nhúng tay vào”

“Em không thích làm phù thủy sao?”

“Đáng lẽ con nhóc ấy phải là người hầu của em chứ không phải là người trừ gian diệt bạo, đi theo sau hoàng tử!!!”

“Anh cũng nghĩ là có người nhúng tay vào thùng rút thăm”

“Anh cái cây thì có gì sai?!?”

“No no no, anh phải là hoàng đế!!!”

“Nghe đồn ông ta già lắm”

“Anh thích thế, vai ít, chức cao, đỡ phiền phức”

“Vậy cận vệ của hoàng đế mới thật sự là vai ít chức cao, không phiền phức”

“Nhưng mà, sao anh và em lại cùng chung vở kịch?”_anh vẽ mặt gờm đờn, nửa mỉm cười, nửa ngây ngô nhìn qua nữ nhân

Cô hai tay cầm trường, mặt tì vào một bên, lắc trái, nghiêng phải_”Đúng vậy. Như vậy thì làm sao có thể thấy được trò lố lăng ngu ngốc của con trường nhà kia được”

Nữ nhân nói đến đây, không hẹn mà gặp cùng cái cây bên cạnh mình thờ dài. Họ chính là đã quá già để tham gia bộ môn sân khấu kịch nghệ của mấy đứa nhỏ thích làm công chúa bà tiên anh hùng này rồi. Họ cũng đã quá lớn tuổi để có thể bay nhảy một cách hồn nhiên giữa lớp trẻ thời này. Và quan trọng là không thể cười nhạo lên vai diễn của người kia bởi vì bản thân không những đã tham gia vào, mà lại còn diễn cùng chung một vở kịch. Con trường của dòng chính hai gia đình họ Dương, chính thức làm trò cười tại đây.

“Em hối hận rồi”

“...”_anh yên lặng, lại thờ dài nhìn xuống dưới chân_”Nói mới nhớ, đừng có lộ liễu, dù cho hiện tại em có mặt nạ, hồ sơ, hình ảnh của em đều đã bị xóa, nhưng người cũ mà nhìn thấy gương mặt em thì anh không biết ra sao đâu”

“Chị em sinh đôi, Dương gia là một bí ẩn, có xuất hiện thêm hai ba cô cũng đâu sao”

“Tùy ý em thôi lady”

“Sao?”

“Nghe nói em vừa rời nhà bạn liền chạy đến đây”

Nữ nhân liền ánh mắt thờ ơ ẩn chứa nguy hiểm nhìn đến mấy thiếu nữ đang tập trung ngày một đông cách một khoảng khá xa, len lén nhìn về phía bọn họ_”Nếu anh cũng phát hiện thì lần này xem như em lại diễn trò ngốc rồi”

“Anh định đưa người đi đón em về, dù sao chuyện cũng cần được giải quyết”

“Làm người lớn thật là chán mà”_nữ nhân xoay người vào trong, ngồi khoanh chân trên nền gạch, đưa mắt nhìn lên trần nhà, đầu lại nghiêng qua tựa vào thân cây bên cạnh_”Đến khi nào mấy thứ này mới chấm dứt đây?”

Anh đưa mắt nhìn trời, rồi lại nhìn chân mình, nhìn đến đám nữ sinh ngoài kia, mỉm cười với họ_”Nghe nói diễn ra trong ba đêm liền”

Cả hai lại lần nữa đồng loạt thờ dài. Xem ra trò cười của họ còn được kéo dài trong niềm vui của kẻ khác nhiều.

Khắp sân trường, băng rôn, bong bóng, băng hiệu tiếng cười nói ngập tràn mọi nơi, mọi người từ giáo viên, học sinh cho đến phụ huynh hay em nhỏ đều rộn ràng qua lại giữa các gian hàng, khu trò chơi hoặc phần thi đấu của học sinh trong trường cùng trường khác. Hiện tại ngay lại sảnh phòng rộng lớn, mọi người đang vô cùng háo hức xem màn trình diễn bên trong thì bên ngoài này, ngay trước bậc thềm lối vào của nơi đó, lại có một cô gái, toàn thân trang phục hóa thân tòa bộ màu đen, mái tóc được búi lên gọn gàng kèm theo cặp sừng nhỏ và dây ruy băng tết hoa được đính ở chân sừng, phía sau còn có vài mảng đen dài nối liền hai sừng. Một cây quyền trượng màu đen cùng khối thủy tinh

màu xanh ngọc ở đỉnh trượng, đôi mắt thờ ơ nhìn đám đông đang đứng đó nhìn mình và người bên cạnh, chính xác hơn là một cái cây, nhưng dĩ ở chỗ giữa thân cây lại có thêm một cái đầu người, cùng cặp mắt kính kia.

Cô cứ thắc mắc, không kiềm được cứ lâu lâu lại nghiêng người ngó xem rốt cuộc bộ đồ này thật sự có nơi để anh mang chân ra ngoài, thoải mái ngồi xồm trước bậc thềm như thế này sao?!

Nhưng nhìn mãi vẫn không thông, có cảm giác như trang phục Minh Khai đang mặc đã bị ai đó cố ý cắt xén bớt hay sao ấy. Cứ nhiên để lộ ra hai ống quần tây và đôi dép lười...

[LÀ DÉP LƯỜI ĐÓ!!!] _ Cô ta ngay lúc nhìn Minh Khai đi ra, thực sự lúc đó vẫn chưa có chân lung tung thong thả như vậy, chỉ là nhìn xuống gốc cây đã muốn phun nước, thậm chí là muốn quăng cả ly nước trong tay rồi bỏ chạy bởi đôi dép lười kia, nhưng cũng may chỉ bị sặc. Người này cứ nhiên biết tới dép lười!!! Án tình gì đây?!

Càng nhìn, nữ nhân càng khó có thể tưởng tượng nổi, không biết bao nhiêu lần đã đưa tay lau mặt, quẹt qua trán đầm mồ hôi của mình. Thật sự, rất đáng sợ.

[Có lẽ nào, nửa thân trên, chỉ dán bằng keo hai nơi đó, còn lại để trống không hay không?!?] _ vừa nghĩ đến đây, nữ nhân liền rùng mình thật mạnh [Ai, ai, ai, rốt cục là đứa nào phá hoại hình ảnh ngạo kiều hai mươi lăm năm qua của tôi!! Các người muốn tôi ăn không ngon, ngủ không đủ giấc với sự tưởng tượng bấp bênh này sao!!!! Hãy trả lại sự trong sạch cho đứa bé tội nghiệp này!!!] _ Nữ nhân điên cuồng gào thét trong tâm trí dù ngoài mặt vẫn là không một chút cảm giác, đờ người ra mà nhìn đại cổ thụ trước mặt mình [Mầm non nhỏ a, thật...kinh hãi] _ vừa nghĩ đến hình ảnh trắng trợn kia thì lại rùng mình, lấy lại tinh táo một lần nữa đi vòng quanh cái cây nhà mình, chép miệng [Cũng đâu đó nha]

(Cô ta... à mà thôi, trí tưởng tượng trát đầy bùn 'thơm' kia đã không thể cứu rồi được nữa, có đồ nước thì có lấy thêm mà thôi)

Sau đó thì tò tò theo sau đại cổ thụ mà ra ngay phía trước đại điện, nhìn cổ thụ gốc dép lười uy phong凛凛 liệt đặt mộng ngồi xuống. Nữ nhân phía sau đứng hình. Đơn giản, bởi cô ta đang cố gắng trốn tránh bên trong phòng thay đồ, hạn chế ra ngoài ít nhất có thể, nhưng giờ thì...tò mò liền hại chết chim nhỏ!!

Đưa tay vuốt mặt, lần đầu thở dài trong ngày, chậm rì rì bước đến, cẩn thận ngồi xuống bên cạnh. Vừa ngồi xuống, tiện tay thu gọn vạt váy vào gần bên người, sau khi thở dài lần nữa thì ngẩng mặt lên nhìn thiên hạ, ngay lập tức tròn xoe mắt [Tôi đã lọt vào sở thú sao??]

(Chắc mọi người tưởng tượng được ai vai gì, vai gì mà nhỉ, chắc được mà đúng không!!! tôi ! chứ không ? Nhé. Em cảm ơn.)

Dù sao thì chuyện gì rồi cũng sẽ qua, nữ chính nhà chúng ta vốn thân kinh nhạy cảm hay được gọi là biết ngại ngùng hoặc thích mặc cỡ vốn không hề tồn tại cho nên, thôi bỏ qua. Lại nhắc đến chuyện da được cây bệ tông của nữ nhân nhà chúng ta, cô ta rất nhanh liền thích ứng được với thực tại, rất ngắn gọn bắt đầu quá trình thờ dài của cả hai

Hai người ngồi được khoảng mười lăm phút, ngay lúc mà vòng ngoài khán giả đang tự e ngại mà lấy lại dũng khí muốn bước đến xin chụp ảnh thì bên trong, một top mười người đứng ra hai bên bìa, một người đến kéo nữ nhân đứng dậy, đưa qua bên kia, bên đây, Minh Khai cũng được mời dậy đứng qua một bên, sau đó liền có hai tám biển được dựng ngay bên cạnh hai người 'Hàng trung bày, sẽ xuất hiện trong nửa tiếng sau. Yêu cầu, chỉ được ngắm, không được động thủ' thậm chí còn có cấm cả đủ lớn ngay phía sau cả hai che nắng, còn có quạt công suất lớn ngay phía trước, không những làm mát lại còn thêm bốn tiểu quý, hai trước hai sau nữ nhân tạo hiệu ứng và cuối cùng vài luồng khói nhân nhạt, nhẹ nhàng thổi dưới chân cả hai người

Nữ nhân mắt cá chết nhìn sự trầm trở cùng hủ hét của đám đông trước mặt, rất bình tĩnh chậm thật chậm quay đầu qua nhìn Minh Khai đại thụ phía bên kia đang cũng đang rất thoải mái hưởng thụ đãi ngộ, rút ra điều thuốc, châm lửa, rút vào và phả ra làn khói trắng đục kia, một tay cho vào túi quần, như cảm nhận được ánh nhìn đặc biệt liền khẽ nghiêng đầu, mắt nhìn nữ nhân, nhếch khóe môi cười, chân mày cũng khẽ nhướn. Nữ nhân thái độ khó tin sau lớp mặt nạ che đi nửa mặt kia, lẳng lặng đưa mắt nhìn nơi khác trước khi quay đầu, rồi lại nhìn đám đông trước mặt, thờ ơ đưa tay vào một nơi nào đó, mang ra điện thoại, một tay cầm quyền trượng, tay kia cầm thái độ như không có gì trực tiếp nghịch điện thoại

(Thế quái nào lại quảng cáo phản diện và một cái cây?! Ý tưởng gì!!!)

~~~~~

Dẫn truyện bắt đầu lan man_ "Ngày xưa ngày xưa, ở một nơi kinh đô phồn hoa sung túc nào đó, có một vương quốc phồn thịnh, tràn ngập tiếng hát, cười nói muôn nơi. Chỉ có điều, cuộc đời này vốn đã quá khó khăn, không có việc gì hay bất cứ ai là toàn vẹn, cho nên, vương quốc này cũng có một nỗi sợ luôn bám theo định mệnh của người kế vị kế tiếp, nó khiến cho vương quốc như một ngọn đồi, lên rồi lại xuống rồi lại lên. Vốn là vương quốc khi xưa không hưng thịnh bằng thuở bấy giờ. Trở lại vấn đề chính, bằng một cách thần kì nào đó mà sau biến cố lớn kia, đã khiến cho mọi thứ thay đổi, vương quốc tưởng chừng sụp đổ lại được củng cố và hưng thịnh vượt bậc. Nhưng bí mật vẫn là bí mật, và hôm nay...XEM ĐI!!!"

Bầu không khí thần thờ bao trùm cả sảnh phòng

(Hừm, tại sao lại là thần thờ, phải là đại ra mới đúng chứ!?)

Tiếng nhạc thật chậm, mang theo vài phần bi thương vang lên, đèn bỗng nhiên được bật sáng, và trong khung cảnh ấy một vị công chúa ngay

trung tâm sân khấu, phía trước tấm màn đen ôm mặt khóc, ngay trước mặt là mảnh giấy bị nhào nát ở một bên. Minh Thanh lúc này trong vai một vị hoàng tử, đứng phía sau cánh cửa, khẽ gõ_”Công chúa, hãy để ta vào, ta đã nghe chuyện từ nữ vương”

Bên dưới liền một nữa hít khí lạnh, một nữa bắt đầu sôi trào

Cô chúa vẫn khóc nức nở, giọng nói vỡ oà của mình, nấc lên từng tiếng_”Chàng...quay về đi”

Hoàng tử bên ngoài trán tựa cửa, một tay thành nắm đấm, đấm lên cửa_”Có ta ở đây, nàng đừng sợ”

Công chúa thả tay, nhìn lên trần nhà cùng khuôn mặt dù đầm nước nhưng vẫn xinh trong lớp trang điểm của mình, chậm rãi nhích đầu gối, quay về hướng đối diện với cánh cửa, đưa tay quệt mặt_”Vậy nếu không có chàng, ta sẽ sống ra sao?”

“Ta ở đây, mãi ở đây cùng nàng”

(Sao mới khúc đầu mà như gần cuối vậy?!? Tôi bỏ lỡ chuyện gì rồi sao? Hay là mắt tôi chớp một phát liền chạy luôn hơn nửa kịch bản, hay đây vốn dĩ là kịch năm phút?!?)

“Không được, không được đâu” nói đến đây, nàng lại khóc, hai tay đều nắm tay, che lấy mắt, nhỏ giọng nức nở_”Chàng đi, còn có thể có cuộc sống, có thể có hạnh phúc viên mãn, ở lại, kết cục đã quá rõ. Ta không muốn”

“Công chúa, nàng phải tin tưởng ta”

(Ừ ừ, tin mà, tôi không thể để bị kịch diễn ra đâu)

“Không phải là không tin, mà là ta sợ hãi. Ta đã nghĩ, nhìn chàng cười một vị tiểu thư nào đó, có một đứa nhỏ, có thể vui vẻ sống đến già, có lẽ vẫn tốt hơn ngày ngày đều nằm ác mộng. Ta sợ khi tỉnh dậy, chàng đã phá rời ta mà đi. Như vậy thật tàn nhẫn. Ta không muốn ích kỷ”

“Nhưng ít nhất, ta thật sự hạnh phúc nếu được ở cùng nàng. Dù là ít ỏi”

Nàng vẽ mặt ngờ nàng nhìn lên cánh cửa trước mặt, người bên kia vẫn kiên trì gõ cửa khi thấy bên trong yên lặng cùng giọng nói thật dịu dàng, ấm áp_”Công chúa, có thể cho ta vào được hay không? Xin nàng, để ta ở bên cạnh”

Tất cả đèn trong phòng đều hạ xuống khiến cho khung cảnh bao trùm bởi đêm tối, và dẫn truyện lại ở một góc nào đó, nhếch môi lên sà_”Và theo như chúng ta đã thấy và có lẽ chắc chắn đã đoán được, công chúa đương nhiên sẽ cười hoàng tử dưới ánh nhìn bất lực cùng lời xin lỗi của nữ vương. Nàng sống hạnh phúc cùng hoàng tử, có thêm một tiểu hoàng tử cùng nàng vui đùa cả ngày, nhưng đó chỉ là buổi sáng hạnh phúc và buổi đêm chính là sợ hãi cùng những cơn ác mộng bao trùm cả cung điện. Ai cũng biết, người trong cuộc cũng rõ. Họ đều biết rõ, nên cố trấn trọng thời gian có thể bên nhau, từng giây phút một, người bên cạnh cũng vì vậy mà tận lực giúp đỡ họ”

Giọng nói của người dẫn truyện ngày càng nhỏ dần và biến mất, và bầu không khí yên lặng chờ xem chuyện gì xảy ra tiếp vẫn không hề thay đổi trong ba phút, khiến cho khán giả bên dưới có chút xáo trộn nhỏ.

Và rồi, lúc tiếng nói ấy vang lên, mọi người lại bất giác mà yên lặng, căng mắt cố nhìn xuyên màn đêm.

“Công chúa, mau ngủ đi, sáng mai ta sẽ đưa nàng cùng tiểu hoàng tử ra ngoài đi dạo”

“Không biết, cảm giác rất lạ”

“Là háo hức quá mà thôi, mau ngủ, bảo bối”

“...ừm...”_sau tiếng đồng ý thật khẽ kia, ánh đèn cuối cùng cũng xuất hiện theo cường độ ánh sáng tăng chậm dần đều, không quá chói sáng, cũng không quá mờ ảo, khung cảnh rất thích hợp cho mọi tầm nhìn.

Như có một tấm màn nhỏ màu đen trùm màu che lấy một người, để rồi khi ánh sáng đầy đủ, tấm màn rơi xuống trong khi mọi người đang tập trung sự chú ý vào cặp đôi đáng yêu ôm nhau ngủ trên giường lớn kia, nữ phản diện lần đầu xuất hiện, thật yên ả, thật bất ngờ.

Mọi người lúc đó dường như đã chau mày, ngưng thở một nhịp bởi sự xuất hiện đột ngột kia. Cô ta không che mặt nạ như lúc đứng bên ngoài mọi người thấy, chỉ là từ phần đuôi mắt lên hết vầng trán, đều được điểm tô bằng họa tiết, đường vẽ màu đen, chúng như những sợi dây vươn dài, bao bọc lại mái tóc của cô.

Phù thủy xuất hiện, mắt cũng không nhìn ngay vào cặp đôi mà chậm rãi đảo quanh phòng, sau đó mới dừng lại họ, hạ mắt nhìn, cũng không cần nhếch môi cười, một tay chậm rãi nâng lên quyền trượng, tay kia đưa ra ngay bên trên bọn họ, khẽ cử động, miệng cũng lầm bầm gì đó, đồng thời chớp mắt, đưa tầm nhìn đến khán giả bên dưới nhếch môi cười, thật khẽ thu tay về đặt ngón trỏ lên miệng, chậm rãi lùi bước về phía sau với tấm màn đã được khẽ mở ra cùng ánh đèn mờ dần xuống, thật yên lặng xuất hiện à biến mất, để lại bầu không khí lạnh bao trùm bên dưới

Ánh đèn lại một lần nữa được tắt hết, trên sân khấu là bóng người liên tục di chuyển, và rồi ánh đèn được bật lên, một đoàn người trang phục đen xếp hàng, đồng loạt cúi đầu về phía tấm bia mộ. Đứng đầu là tiểu hoàng tử, ngay phía sau là công chúa cùng nữ vương đứng ngay bên cạnh.

“Các người lui đi”_ nữ vương u ất cất giọng hòa vào làn gió mạnh, chờ người phía sau đã đi mất, mắt vẫn dăm dăm nhìn vào bia mộ người chết trước mặt_”Con có thể khóc”

“Con đã khóc đủ ba năm qua rồi, thừa mẫu hậu”

Bà vươn tay ra sau lưng, nghĩ muốn ôm người con gái của mình, nhưng sau đó lại hạ xuống_”VẬY, giờ con muốn làm gì?”

Ngay lúc này, trên không trung, một người được từ từ hạ xuống giữa lưng chừng, phù thủy mắt chăm chú nhìn xuống bên dưới

Công chúa quay mặt qua nhìn mẫu hậu của nàng_”Con sẽ tìm bà ta”

“Nhưng chúng ta không có thứ bà ta cần”

“Rốt cục thứ bà ta cần là gì?”

Bà vẽ mặt ngạc nhiên nhìn tiểu công chúa của mình, rồi lại hạ mắt, lắc đầu_”Ta không rõ. Nếu con có thứ đó, không cần tìm, bà ta sẽ đến gặp con, còn nếu không, con không thể nào gặp được”

“Mẫu hậu, chả lẽ, chả lẽ người chưa từng tìm cách trả thù cho phụ vương?”_nàng công chúa giọng đầy tức giận nhìn đến mẫu hậu của nàng

“Ta đã tìm, tìm đến hơn nửa đời người, nhưng vẫn không tìm thấy”

“Đó là tại người ngu ngốc hahahahah”_gió bỗng nhiên thổi mạnh, tiếng cười ấy vang vọng khắp mọi nơi, hai người bên dưới giật mình, xoay người tìm kiếm nhưng vẫn là không thấy người đang đứng đưa ngòi trên cao kia

(Đúng thật là truyện nha hahahah)

“Con nhất định sẽ tìm ra!!!”

Sau câu nói khẳng định kia, tấm rèm cũng được kéo lại cùng khung cảnh hai người đứng trên đất, một người tồn tồn giữa không trung. Lần này, tấm rèm đen lại xuất hiện, công chúa đang vùi mình vào giữa những chồng sách cao ngất và bên cạnh, nữ vương cùng vài người hầu thân cận cũng đang giúp nàng.

Dẫn chuyện từ khi nào đã đứng ngay phía dưới sân khấu_”Cả vương quốc đều chìm trong tang thương yên lặng, người trong cung điện lặng lẽ làm việc của mình, chỉ có nơi phòng sách, vẫn có những người ngày đêm miệt mài tìm kiếm ra đáp án. Đã có lúc sự thất vọng, mệt mỏi, bi thương chiếm lấy tâm trí loài người yếu ớt, nhưng suy cho cùng, bởi vì mục tiêu hướng tới quá lớn, họ vẫn phải tiếp tục bước đi, dù là vô vọng”

Khán giả bên dưới thật sự muốn gào thét!!(Đúng vậy, thế... nào mà lại vô vọng, vô vọng thì tìm làm gì!! Phải là tuyệt vọng kìa má ẹy)

Phân cảnh kể đến chính là toà lâu đài đen tối xuất hiện và vị công chúa cả người đầy vết thương, bước đi không ổn định tiến tới. Lúc này phù thủy đang cắn tảo thông thả bước ra, mắt đang nhìn thẳng vô tình nhìn ngang, liếc trợn trừng, giật mình đánh rơi tảo_”Vào đây nhanh vậy? Ta còn chưa ăn trưa”

Công chúa vẽ mặt căm hận, chìa mũi kiếm về phía vị phù thủy mắt vẫn nhìn nàng, người từ từ hạ thấp cổ vươn tay nhặt lên trái tảo, chúi chúi vào vạt áo, lại cắn tiếp_”Là do đất nước người quá nghèo, ngay cả một trái tảo cũng đã mất hết ba bình thuốc của ta”

“Còn không phải tại người”

“Ta, ta làm gì?”_người vô tội, vẽ mặt liềm vô tội nhìn đến cô gái vẽ mặt phẫn hận gào ra lửa bên dưới

“Chính ngươi, ngươi đã giết chết năm đời hoàng đế, khiến cho đất nước của bọn ta suy tàn. Chính ngươi, ngươi là kẻ sát nhân”

“Gì vậy cô hai, cô là người xứ nào vậy? Từ trong lò bánh mới ra à?”

“Người còn xảo biện”

“Thế quái nào là xảo biện, ta nói sự thật, cô là con muỗi nào vậy? Có đi nhầm chỗ không vậy?”

Nàng công chúa cảm thấy phẫn uất, ngay lập tức bỏ kiếm òa ra khóc_”Trả lại hoàng tử cho ta!!!”

Người bên trên nhìn thấy liền trở mặt, người né tránh ra sau, sau đó quay về một hướng quát_”ARI!!!! MANG NGƯỜI CỦA NGƯỜI CÚT KHỎI NHÀ TA NGAY!!!!”

“Bảo bối, trời đánh không tránh bữa...”_câu nói đến đây liền dừng lại, vị phù thủy với đôi mắt và cả vầng trán là họa tiết bước ra, trên tay là một trái tảo khác nhìn đến vị phù thủy mặt nạ che nửa mặt phía trước, rồi lại vô tình nhìn xuống dưới, liền thấy cô công chúa nhỏ vẫn khóc

rất miệt mài_”Sao nhanh vậy?!? Thật biết canh giờ, có biết chỉ cần nửa tiếng nữa báo bố nhà ta sẽ đi du lịch hay không hả??”

Công chúa lúc này nhìn thấy hai vị phù thủy liền ngăn người, một người sừng dài, một người sừng thì lại ngắn còn che cả mặt nạ, trong khi người kia lại là họa tiết phủ chỉ một phần ba gương mặt, lập tức lấp bắp, che miệng kinh hãi nói ra_”Sao, sao có thể?”

Một người vẽ mặt thờ ơ nhìn người bên dưới, còn người kia lại là cay độc, cùng chán ghét.

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Lễ hội chết tiệt: Hãy cùng nhau thật sự trở thành những người đàn ông, những người phụ nữ chân chính để diễn một vở kịch thật lâm ly bi đát nào!!!!

(Thế, thế nào mới là chân chính??? Không phải vốn đã là đàn ông và phụ nữ sao?? Thế quái nào là chân chính?)

Một lần khói được phả ra, một người thờ dài, còn vật thể kia lại tiếp tục rút thuốc. Một lần nữa, làn khói ấy lại được phả ra, vật thể hút thuốc cúi đầu nhìn chân mình, thờ dài, đưa tay cầm điều thuốc đỡ lấy trán còn người bên cạnh thì lần nữa thờ dài, lắc lư đầu qua lại, mắt khẽ liếc qua vài vật thể đang cong mắt cười e thẹn, tay che miệng nhìn về hướng bọn họ

“Này, sao không để tên kia đi?”_mụ phù thủy đầu tựa cột đá, hạ mắt nhìn về vật thể cạnh mình

Cái cây nhả ra làn khói, đẩy lại kính, mắt nhìn lên trời không quan tâm ong bướm xung quanh_”Cũng ở đây, chỉ là không biết khu nào”

“Không phải hai đứa nó học cùng lớp sao?”

“Nhưng là phân khu khác lady à”

“Thế chỉ có hai chúng ta làm trò sao?!?”

Cái cây nhìn sang mụ phù thủy lúc này đã lơ đãng nhìn sang chỗ khác, bật cười_”Anh thấy em cũng không tệ”

Nữ nhân hít sâu, đặt cây trượng ra trước mặt_”Ừ, phản diện lúc nào cũng nổi bật, mà chắc sau vụ này, đi tắm nắng cho đen bớt, ghê quá”

“Ừ, em sẽ không đi đâu”

“Lại nói, thùng phiếu đó chắc chắn trăm phần trăm là có người nhúng tay vào”

“Em không thích làm phù thủy sao?”

“Đáng lẽ con nhóc ấy phải là người hầu của em chứ không phải là người trừ gian diệt bạo, đi theo sau hoàng tử!!!”

“Anh cũng nghĩ là có người nhúng tay vào thùng rút thăm”

“Anh cái cây thì có gì sai?!?”

“No no no, anh phải là hoàng đế!!!”

“Nghe đồn ông ta già lắm”

“Anh thích thế, vai ít, chức cao, đỡ phiền phức”

“Vậy cận vệ của hoàng đế mới thật sự là vai ít chức cao, không phiền phức”

“Nhưng mà, sao anh và em lại cùng chung vở kịch?”_anh vẽ mặt gợi đòn, nửa mỉm cười, nửa ngáy ngồ nhìn qua nữ nhân

Cô hai tay cầm trường, mặt tì vào một bên, lắc trái, nghiêng phải_”Đúng vậy. Như vậy thì làm sao có thể thấy được trò lố lăng ngu ngốc của con trưởng nhà kia được”

Nữ nhân nói đến đây, không hẹn mà gặp cùng cái cây bên cạnh mình thờ dài. Họ chính là đã quá già để tham gia bộ môn sân khấu kịch nghệ của mấy đứa nhỏ thích làm công chúa bà tiên anh hùng này rồi. Họ cũng đã quá lớn tuổi để có thể bay nhảy một cách hồn nhiên giữa lớp trẻ thời này. Và quan trọng là không thể cười nhạo lên vai diễn của người kia bởi vì bản thân không những đã tham gia vào, mà lại còn diễn

cùng chung một vở kịch. Con trưởng của dòng chính hai gia đình họ Dương, chính thức làm trò cười tại đây.

“Em hối hận rồi”

“...” _anh yên lặng, lại thở dài nhìn xuống dưới chân_”Nói mới nhớ, đừng có lộ liễu, dù cho hiện tại em có mặt nạ, hồ sơ, hình ảnh của em đều đã bị xóa, nhưng người cũ mà nhìn thấy gương mặt em thì anh không biết ra sao đâu”

“Chị em sinh đôi, Dương gia là một bí ẩn, có xuất hiện thêm hai ba cô cũng đâu sao”

“Tùy ý em thôi lady”

“Sao?”

“Nghe nói em vừa rời nhà bạn liền chạy đến đây”

Nữ nhân liền ánh mắt thờ ơ ẩn chứa nguy hiểm nhìn đến mấy thiếu nữ đang tập trung ngay một đông cách một khoảng khá xa, len lén nhìn về phía bọn họ_”Nếu anh cũng phát hiện thì lần này xem như em lại diễn trò ngốc rồi”

“Anh định đưa người đi đón em về, dù sao chuyện cũng cần được giải quyết”

“Làm người lớn thật là chán mà” _nữ nhân xoay người vào trong, ngồi khoanh chân trên nền gạch, đưa mắt nhìn lên trần nhà, đầu lại nghiêng qua tựa vào thân cây bên cạnh_”Đến khi nào mấy thứ này mới chấm dứt đây?”

Anh đưa mắt nhìn trời, rồi lại nhìn chân mình, nhìn đến đám nữ sinh ngoài kia, mỉm cười với họ_”Nghe nói diễn ra trong ba đêm liền”

Cả hai lại lần nữa đồng loạt thở dài. Xem ra trò cười của họ còn được kéo dài trong niềm vui của kẻ khác nhiều.

Khắp sân trường, băng rôn, bong bóng, băng hiệu tiếng cười nói ngập tràn mọi nơi, mọi người từ giáo viên, học sinh cho đến phụ huynh hay em nhỏ đều rộn ràng qua lại giữa các gian hàng, khu trò chơi hoặc phần thi đấu của học sinh trong trường cùng trường khác. Hiện tại ngay lại sảnh phòng rộng lớn, mọi người đang vô cùng háo hức xem màn trình diễn bên trong thì bên ngoài này, ngay trước bậc thềm lối vào của nơi đó, lại có một cô gái, toàn thân trang phục hóa thân tòa bộ màu đen, mái tóc được búi lên gọn gàng kèm theo cặp sừng nhỏ và dây ruy băng tết hoa được đính ở chân sừng, phía sau còn có vải mỏng đen dài nối liền hai sừng. Một cây quyền trượng màu đen cùng khối thủy tinh màu xanh ngọc ở đỉnh trượng, đôi mắt thờ ơ nhìn đám đông đang đứng đó nhìn mình và người bên cạnh, chính xác hơn là một cái cây, nhưng đặt ở chỗ giữa thân cây lại có thêm một cái đầu người, cùng cặp mắt kính kia.

Cô cứ thất mã, không kiềm được cứ lâu lâu lại nghiêng người ngó xem rốt cuộc bộ đồ này thật sự có nơi để anh mang chân ra ngoài, thoải mái ngồi xồm trước bậc thềm như thế này sao?!!

Nhưng nhìn mãi vẫn không thông, có cảm giác như trang phục Minh Khai đang mặc đã bị ai đó cố ý cắt xén bớt hay sao ấy. Cứ nhiên để lộ ra hai ống quần tây và đôi dép lười...

[LÀ DÉP LƯỜI ĐÓ!!!] _Cô ta ngay lúc nhìn Minh Khai đi ra, thực sự lúc đó vẫn chưa có chân lung tung thông thả như vậy, chỉ là nhìn xuống gốc cây đã muốn phun nước, thậm chí là muốn quăng cả ly nước trong tay rồi bỏ chạy bởi đôi dép lười kia, nhưng cũng may chỉ bị sặc. Người này cứ nhiên biết tới dép lười!!! Án tình gì đây?!!

Càng nhìn, nữ nhân càng khó có thể tưởng tượng nổi, không biết bao nhiêu lần đã đưa tay lau mặt, quẹt qua trán đầm mồ hôi của mình. Thật sự, rất đáng sợ.

[Có lẽ nào, nửa thân trên, chỉ dán băng keo hai nơi đó, còn lại để trống không hay không?!!] _vừa nghĩ đến đây, nữ nhân liền rùng mình thật mạnh _[Ai, ai, ai, rốt cục là đứa nào phá hoại hình ảnh ngạo kiều hai mươi lăm năm qua của tôi!! Các người muốn tôi ăn không ngon, ngủ không đủ giấc với sự tưởng tượng bấp bênh này sao!!!! Hãy trả lại sự trong sạch cho đứa bé tội nghiệp này!!!] _Nữ nhân điên cuồng gào thét trong tâm trí dù ngoài mặt vẫn là không một chút cảm giác, đờ người ra mà nhìn đại cổ thụ trước mặt mình _[Mầm non nhỏ a, thật...kinh hãi] _vừa nghĩ đến hình ảnh trắng trợn kia thì lại rùng mình, lấy lại tinh táo một lần nữa đi vòng quanh cái cây nhà mình, chép miệng _[Cũng đâu đó nha]

(Cô ta... à mà thôi, trí tưởng tượng trát đầy bùn 'thơm' kia đã không thể cứu rồi được nữa, có đổ nước thì có lấy thêm mà thôi)

Sau đó thì tò tò theo sau đại cổ thụ mà ra ngay phía trước đại điện, nhìn cổ thụ gốc dép lười uy phong lẫm liệt đặt mộng ngời xuống. Nữ nhân phía sau đứng hình. Đơn giản, bởi cô ta đang cố gắng trốn tránh bên trong phòng thay đồ, hạn chế ra ngoài ít nhất có thể, nhưng giờ thì..tò mò liền hại chết chim nhỏ!!

Đưa tay vuốt mặt, lần đầu thở dài trong ngày, chậm rì rì bước đến, cẩn thận ngồi xuống bên cạnh. Vừa ngồi xuống, tiện tay thu gọn vạt váy vào gần bên người, sau khi thở dài lần nữa thì ngẩng mặt lên nhìn thiên hạ, ngay lập tức tròn xoe mắt _[Tôi đã lọt vào sở thú sao??]

(Chắc mọi người tưởng tượng được ai vai gì, vai gì mà nhỉ, chắc được mà đừng không!!! tôi ! chứ không ? Nhé. Em cảm ơn.)

Dù sao thì chuyện gì rồi cũng sẽ qua, nữ chính nhà chúng ta vốn thần kinh nhạy cảm hay được gọi là biết ngại ngùng hoặc thích mặc cỡ vốn không hề tồn tại cho nên, thôi bỏ qua. Lại nhắc đến chuyện da được cấy bê tông của nữ nhân nhà chúng ta, cô ta rất nhanh liền thích ứng

được với thực tại, rất ngắn gọn bắt đầu quá trình thờ dài của cả hai

Hai người ngồi được khoảng mười lăm phút, ngay lúc mà vòng ngoài khán giả đang tự e ngại mà lấy lại dũng khí muốn bước đến xin chụp ảnh thì bên trong, một top mười người đứng ra hai bên bìa, một người đến kéo nữ nhân đứng dậy, đưa qua bên kia, bên đây, Minh Khải cũng được mời dậy đứng qua một bên, sau đó liền có hai tám biển được dựng ngay bên cạnh hai người 'Hàng trung bày, sẽ xuất hiện trong nửa tiếng sau. Yêu cầu, chỉ được ngắm, không được động thủ' thậm chí còn có cấm cả đủ lớn ngay phía sau cả hai che nắng, còn có quạt công suất lớn ngay phía trước, không những làm mát lại còn thêm bốn tiểu quý, hai trước hai sau nữ nhân tạo hiệu ứng và cuối cùng vài luồng khói nhân nhát, nhẹ nhàng thổi dưới chân cả hai người

Nữ nhân mắt cá chết nhìn sự trầm trở cùng hủ hét của đám đông trước mặt, rất bình tĩnh chậm thật chậm quay đầu qua nhìn Minh Khải đại thụ phía bên kia đang cũng đang rất thoải mái hưởng thụ đãi ngộ, rút ra điều thuốc, châm lửa, rít vào và phả ra làn khói trắng đục kia, một tay cho vào túi quần, như cảm nhận được ánh nhìn đặc biệt liền khẽ nghiêng đầu, mắt nhìn nữ nhân, nhếch khóe môi cười, chân mày cũng khẽ nhướn. Nữ nhân thái độ khó tin sau lớp mặt nạ che đi nửa mặt kia, lẳng lặng đưa mắt nhìn nơi khác trước khi quay đầu, rồi lại nhìn đám đông trước mặt, thờ ơ đưa tay vào một nơi nào đó, mang ra điện thoại, một tay cầm quyền trượng, tay kia cùng thái độ như không có gì trực tiếp nghịch điện thoại

(Thế quái nào lại quảng cáo phản diện và một cái cây!?! Ý tưởng gì!!!)

~~~~~

Dẫn truyện bắt đầu lan man_ "Ngày xưa ngày xưa, ở một nơi kinh đô phồn hoa sung túc nào đó, có một vương quốc phồn thịnh, tràn ngập tiếng hát, cười nói muôn nơi. Chỉ có điều, cuộc đời này vốn đã quá khó khăn, không có việc gì hay bất cứ ai là toàn vẹn, cho nên, vương quốc này cũng có một nỗi sợ luôn bám theo định mệnh của người kế vị kế tiếp, nó khiến cho vương quốc như một ngọn đồi, lên rồi lại xuống rồi lại lên. Vốn là vương quốc khi xưa không hưng thịnh bằng thuở bấy giờ. Trở lại vấn đề chính, bằng một cách thần kì nào đó mà sau biến cố lớn kia, đã khiến cho mọi thứ thay đổi, vương quốc tưởng chừng sụp đổ lại được củng cố và hưng thịnh vượt bậc. Nhưng bí mật vẫn là bí mật, và hôm nay...XEM ĐI!!!"

Bầu không khí thần thờ bao trùm cả thính phòng

(Hừm, tại sao lại là thần thờ, phải là đại ra mới đúng chứ!?)

Tiếng nhạc thật chậm, mang theo vài phần bi thương vang lên, đèn bỗng nhiên được bật sáng, và trong khung cảnh ấy một vị công chúa ngay trung tâm sân khấu, phía trước tấm màn đen ôm mặt khóc, ngay trước mặt là mảnh giấy bị nhào nát ở một bên. Minh Thanh lúc này trong vai một vị hoàng tử, đứng phía sau cánh cửa, khẽ gõ_ "Công chúa, hãy để ta vào, ta đã nghe chuyện từ nữ vương"

Bên dưới liền một nửa hít khí lạnh, một nửa bắt đầu sôi trào

Cô chúa vẫn khóc nức nở, giọng giọng nói vỡ òa của mình, nấc lên từng tiếng_ "Chàng...quay về đi"

Hoàng tử bên ngoài trán tựa cửa, một tay thành nắm đấm, đấm lên cửa_ "Có ta ở đây, nàng đừng sợ"

Công chúa thả tay, nhìn lên trần nhà cùng khuôn mặt dù đầm nước nhưng vẫn xinh trong lớp trang điểm của mình, chậm rãi nhích đầu gối, quay về hướng đối diện với cánh cửa, đưa tay quệt mặt_ "Vậy nếu không có chàng, ta sẽ sống ra sao?"

"Ta ở đây, mãi ở đây cùng nàng"

(Sao mới khúc đầu mà như gần cuối vậy?!?! Tôi bỏ lỡ chuyện gì rồi sao? Hay là mắt tôi chớp một phát liền chạy luôn hơn nửa kịch bản, hay đây vốn dĩ là kịch năm phút?!?)

"Không được, không được đâu"_ nói đến đây, nàng lại khóc, hai tay đều nắm tay, che lấy mắt, nhỏ giọng nức nở_ "Chàng đi, còn có thể có cuộc sống, có thể có hạnh phúc viên mãn, ở lại, kết cục đã quá rõ. Ta không muốn"

"Công chúa, nàng phải tin tưởng ta"

(Ừừ, tin mà, tôi không thể để bị kịch diễn ra đâu)

"Không phải là không tin, mà là ta sợ hãi. Ta đã nghĩ, nhìn chàng cười một vị tiểu thư nào đó, có một đứa nhỏ, có thể vui vẻ sống đến già, có lẽ vẫn tốt hơn ngày ngày đều nằm ác mộng. Ta sợ khi tỉnh dậy, chàng đã phả rời ta mà đi. Như vậy thật tàn nhẫn. Ta không muốn ích kỷ"

"Nhưng ít nhất, ta thật sự hạnh phúc nếu được ở cùng nàng. Dù là ít ỏi"

Nàng vẽ mặt ngờ nàng nhìn lên cánh cửa trước mặt, người bên kia vẫn kiên trì gõ cửa khi thấy bên trong yên lặng cùng giọng nói thật dịu dàng, ảm ập_ "Công chúa, có thể cho ta vào được hay không? Xin nàng, để ta ở bên cạnh"

Tất cả đèn trong phòng đều hạ xuống khiến cho khung cảnh bao trùm bởi đêm tối, và dẫn truyện lại ở một góc nào đó, nhếch môi lên sà_ "Và theo như chúng ta đã thấy và có lẽ chắc chắn đã đoán được, công chúa đương nhiên sẽ cưới hoàng tử dưới ánh nhìn bất lực cùng lời xin lỗi của nữ vương. Nàng sống hạnh phúc cùng hoàng tử, có thêm một tiểu hoàng tử cùng nàng vui đùa cả ngày, nhưng đó chỉ là buổi sáng hạnh phúc và buổi đêm chính là sợ hãi cùng những cơn ác mộng bao trùm cả cung điện. Ai cũng biết, người trong cuộc cũng rõ. Họ đều biết

rõ, nên có trân trọng thời gian có thể bên nhau, từng giây phút một, người bên cạnh cũng vì vậy mà tận lực giúp đỡ họ”

Giọng nói của người dẫn truyện ngày càng nhỏ dần và biến mất, và bầu không khí yên lặng chờ xem chuyện gì xảy ra tiếp vẫn không hề thay đổi trong ba phút, khiến cho khán giả bên dưới có chút xáo trộn nho nhỏ.

Và rồi, lúc tiếng nói ấy vang lên, mọi người lại bất giác mà yên lặng, căng mắt cố nhìn xuyên màn đêm.

“Công chúa, mau ngủ đi, sáng mai ta sẽ đưa nàng cùng tiểu hoàng tử ra ngoài đi dạo”

“Không biết, cảm giác rất lạ”

“Là hảo hức quá mà thôi, mau ngủ, bảo bối”

“...ừm...” _sau tiếng đồng ý thật khẽ kia, ánh đèn cuối cùng cũng xuất hiện theo cường độ ánh sáng tăng chậm dần đều, không quá chói sáng, cũng không quá mờ ảo, khung cảnh rất thích hợp cho mọi tầm nhìn.

Như có một tấm màn nhỏ màu đen trùng màu che lấy một người, để rồi khi ánh sáng đầy đủ, tấm màn rơi xuống trong khi mọi người đang tập trung sự chú ý vào cặp đôi đáng yêu ôm nhau ngủ trên giường lớn kia, nữ phản diện lần đầu xuất hiện, thật yên ả, thật bất ngờ.

Mọi người lúc đó dường như đã chau mày, ngưng thở một nhịp bởi sự xuất hiện đột ngột kia. Cô ta không che mặt nạ như lúc đứng bên ngoài mọi người thấy, chỉ là từ phần đuôi mắt lên hết vầng trán, đều được điểm tô bằng họa tiết, đường vẽ màu đen, chúng như những sợi dây vươn dài, bao bọc lại mái tóc của cô.

Phù thủy xuất hiện, mắt cũng không nhìn ngay vào cặp đôi mà chậm rãi đảo quanh phòng, sau đó mới dừng lại họ, hạ mắt nhìn, cũng không cần nhếch môi cười, một tay chậm rãi nâng lên quyền trượng, tay kia đưa ra ngay bên trên bọn họ, khẽ cử động, miệng cũng làm bùm gì đó, đồng thời chớp mắt, đưa tầm nhìn đến khán giả bên dưới nhếch môi cười, thật khẽ thu tay về đặt ngón trỏ lên miêng, chậm rãi lùi bước về phía sau với tấm màn đã được khẽ mở ra cùng ánh đèn mờ dần xuống, thật yên lặng xuất hiện à biến mất, để lại bầu không khí lạnh bao trùm bên dưới

Ánh đèn lại một lần nữa được tắt hết, trên sân khấu là bóng người liên tục di chuyển, và rồi ánh đèn được bật lên, một đoàn người trang phục đen xếp hàng, đồng loạt cuối đầu về phía tấm bia mộ. Đứng đầu là tiểu hoàng tử, ngay phía sau là công chúa cùng nữ vương đứng ngay bên cạnh.

“Các người lui đi” _nữ vương u uất cất giọng hòa vào làn gió mạnh, chờ người phía sau đã đi mất, mắt vẫn dăm dăm nhìn vào bia mộ người chết trước mặt _”Con có thể khóc”

“Con đã khóc đủ ba năm qua rồi, thưa mẫu hậu”

Bà vươn tay ra sau lưng, nghĩ muốn ôm người con gái của mình, nhưng sau đó lại hạ xuống _”Vậy, giờ con muốn làm gì?”

Ngay lúc này, trên không trung, một người được từ từ hạ xuống giữa lưng chừng, phù thủy mắt chăm chú nhìn xuống bên dưới

Công chúa quay mặt qua nhìn mẫu hậu của nàng _”Con sẽ tìm bà ta”

“Nhưng chúng ta không có thứ bà ta cần”

“Rất cực thứ bà ta cần là gì?”

Bà vẻ mặt ngạc nhiên nhìn tiểu công chúa của mình, rồi lại hạ mắt, lắc đầu _”Ta không rõ. Nếu con có thứ đó, không cần tìm, bà ta sẽ đến gặp con, còn nếu không, con không thể nào gặp được”

“Mẫu hậu, chẳng lẽ, chẳng lẽ người chưa từng tìm cách trả thù cho phụ vương?” _nàng công chúa giọng đầy tức giận nhìn đến mẫu hậu của nàng

“Ta đã tìm, tìm đến hơn nửa đời người, nhưng vẫn không tìm thấy”

“Đó là tại người ngu ngốc hahahahah” _gió bỗng nhiên thổi mạnh, tiếng cười ấy vang vọng khắp mọi nơi, hai người bên dưới giật mình, xoay người tìm kiếm nhưng vẫn là không thấy người đang đứng đưa ngời trên cao kia

(Đúng thật là truyện nha hahahah)

“Con nhất định sẽ tìm ra!!!”

Sau câu nói khẳng định kia, tấm rèm cũng được kéo lại cùng khung cảnh hai người đứng trên đất, một người tồn ten giữa không trung. Lần này, tấm rèm đen lại xuất hiện, công chúa đang vui mình vào giữa những chồng sách cao ngất và bên cạnh, nữ vương cùng vài người hầu thân cận cũng đang giúp nàng.

Dẫn chuyện từ khi nào đã đứng ngay phía dưới sân khấu _”Cả vương quốc đều chìm trong tang thương yên lặng, người trong cung điện lặng

lẽ làm việc của mình, chỉ có nơi phòng sách, vẫn có những người ngày đêm miệt mài tìm kiếm ra đáp án. Đã có lúc sự thất vọng, mệt mỏi, bi thương chiếm lấy tâm trí loài người yếu ớt, nhưng suy cho cùng, bởi vì mục tiêu hướng tới quá lớn, họ vẫn phải tiếp tục bước đi, dù là vô vọng”

Khán giả bên dưới thật sự muốn gào thét!! (Đúng vậy, thế... nào mà lại vô vọng, vô vọng thì tìm làm gì!! Phải là tuyệt vọng kìa má êy)

Phân cảnh kể đến chính là toà lâu đài đen tối xuất hiện và vị công chúa cả người đầy vết thương, bước đi không ổn định tiến tới. Lúc này phù thủy đang cắn tảo thông thả bước ra, mắt đang nhìn thẳng vô tình nhìn ngang, liền trợn trừng, giật mình đánh rơi tảo_”Vào đây nhanh vậy? Ta còn chưa ăn trưa”

Công chúa vẻ mặt căm hận, chìa mũi kiếm về phía vị phù thủy mắt vẫn nhìn nàng, người từ từ hạ thấp cổ vươn tay nhặt lên trái tảo, chùi chùi vào vạt áo, lại cắn tiếp_”Là do đất nước người quá nghèo, ngay cả một trái tảo cũng đã mất hết ba bình thuốc của ta”

“Còn không phải tại người”

“Ta, ta làm gì?”_người vô tội, vẻ mặt liền vô tội nhìn đến cô gái vẻ mặt phẫn hận gào ra lửa bên dưới

“Chính người, người đã giết chết năm đời hoàng đế, khiến cho đất nước của bọn ta suy tàn. Chính người, người là kẻ sát nhân”

“Gì vậy cô hai, cô là người xứ nào vậy? Từ trong lò bánh mới ra à?”

“Người còn xảo biện”

“Thế quái nào là xảo biện, ta nói sự thật, cô là con muỗi nào vậy? Có đi nhầm chỗ không vậy?”

Nàng công chúa cảm thấy phẫn uất, ngay lập tức bỏ kiếm òa ra khóc_”Trả lại hoàng tử cho ta!!!”

Người bên trên nhìn thấy liền trẻ môi, người né tránh ra sau, sau đó quay về một hướng quát_”ARI!!!! MANG NGƯỜI CỦA NGƯỜI CÚT KHỎI NHÀ TA NGAY!!!”

“Bảo bối, trời đánh không tránh bữa...”_câu nói đến đây liền dừng lại, vị phù thủy với đôi mắt và cả vàng trán là họa tiết bước ra, trên tay là một trái tảo khác nhìn đến vị phù thủy mặt nạ che nửa mặt phía trước, rồi lại vô tình nhìn xuống dưới, liền thấy cô công chúa nhỏ vẫn khóc rất miệt mài_”Sao nhanh vậy?!? Thật biết canh giờ, có biết chỉ cần nửa tiếng nữa bảo bối nhà ta sẽ đi du lịch hay không hả??”

Công chúa lúc này nhìn thấy hai vị phù thủy liền ngẩng người, một người sừng dài, một người sừng thì lại ngắn còn che cả mặt nạ, trong khi người kia lại là họa tiết phủ chỉ một phần ba gương mặt, lập tức lắp bắp, che miệng kinh hãi nói ra_”Sao, sao có thể?”

Một người vẻ mặt thờ ơ nhìn người bên dưới, còn người kia lại là cay độc, cùng chán ghét.

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 45

Lễ hội chết tiệt: Đoạn kết ngàn năm cùng phía sau những bí mật động trời sẽ được hé lộ ngày hôm nay!!!

Một người thờ ơ nhìn nhân loại bên dưới, một người lại cay độc cùng chán ghét lười biếng liếc qua công chúa, thông thả bước tới, quàng vai qua người bên cạnh, cắn một mảnh tảo, rồi nhướn mày, vươn tay đưa qua cho người bên cạnh cùng chiều nói_”Bảo bối, cắn một miếng”

Người há miệng định cắn, nhưng được nửa chừng thì dừng lại, quay qua nhìn người bên cạnh_”Ari, ta cần lời giải thích, nhưng trước tiên, ta không muốn có người lạ trong nhà”

Ari mày khế chau, tay cầm tảo liền thuận tiện quàng qua phía trước, bắt lấy bàn tay kia, cùng gác lên một bên vai, cầm cũng tựa lên vai bên này của người trước mặt_”Bảo bối, hay là cứ đi...”

”Trả chàng lại cho ta!!!!”_công chúa chờ không nổi, nàng đã vô cùng bàng hoàng khi nhận ra phía trước chính là hai sự lựa chọn. Nhưng nỗi đau lại lần nữa lần át lý trí của nàng_”Làm ơn, trả lại chàng cho ta”

Ari mày chau thật chặt, tay liền thả rơi trái tảo, ngón trỏ liền vươn ra, tay cũng nâng lên ngày một cao, gương mặt thể hiện tự tức giận rõ ràng, gió cũng bắt đầu nổi lên, chỉ là đến lưng chừng lại có người cản, cô ta liền nhắm mắt, rồi lại mở, quay đầu nhìn qua người bên cạnh_”Mei, vào trong đi”

Mei quay đầu nhìn xuống người bên dưới, thật lạnh nhạt lên tiếng_”Người có ý gì?”

”Mei, ngoan, nghe lời ta, vào trong!”

Mặc kệ cho Ari khuyên bảo, thậm chí là vươn tay cố giữ lại, người kia vẫn nhẹ nhàng lách người tránh xa, bước đến trước mặt của nhân loại yếu đuối khuyê người không đứng dậy nổi trước mặt nhưng là với một khoảng cách nhất định

Công chúa thấy người che mặt nà đến cùng câu hỏi kia, tuy còn chút hoảng sợ, nuốt vào một ngụm, chuyển tư thế, cố gắng chống người đứng dậy dựa vào thanh kiếm trong tay, kiên cường đánh đôi nhìn đến người trước mặt _”Ta đến muốn tìm người”

”Ta không hề biết trong lâu đài này có dư người để nhân loại như tiểu thư đây đến tìm” _Mei nghiêng đầu có chút thắc mắc

”Người có mang đến thứ ta cần?” _không muốn Mei hỏi tiếp được thêm bất kì thông tin gì, Ari bước lên, đứng bên cạnh Mei, hạ mắt nhìn người bên dưới_”Nếu không có, kính nhờ quay về”

Công chúa sau một quãng thời gian dài quật cường, hiện tại bởi hai thái độ đối cực trước mặt mà mắt bỗng nhiên ặng nước, hướng về phía người đeo mặt nạ, bắt đầu ôm chân _”Ta không rõ ai trong hai người các người là người làm hại chàng, làm ơn, chỉ cần trả chàng lại cho ta”

”Người...”

Không chờ người bên cạnh kịp bùng nổ giận dữ, Mei liền lên tiếng_”Người là người nơi nào?”

Công chúa tròn xoe mắt, ngây ngô đáp_”Ta, công chúa của vương quốc ở phía nam”

”Nam nào? Phía nam có tận mười hai vương quốc, người rót cục là của thứ nào?”

”Là....nhỏ nhất”

”Gi!”

”Nhưng bọn ta nắm vị trí quan trọng nhất”

”Hả?”

”Người....”

”Chỗ nào vậy”

”Bảo bối, không cần chú ý, vào trong trước đã” _Ari bên cạnh tranh thủ thời gian đánh lạc hướng Mei

Nhưng, chỉ là càng cố cản bao nhiêu, thì con người lại càng muốn thực hiện điều đó bấy nhiêu. Nên dĩ nhiên, phù thủy cũng không ngoại lệ. Mei ngồi xổm xuống trước mặt cô công chúa _”Kể chuyện xưa nghe xem”

Và rồi tấm màn được kéo lại, dẫn chuyện không biết từ đâu trên mặt đã được một mặt nạ lấp lánh đầy hạt đủ màu, phong cách quý tộc mới lạnh lùng, ngẩng cao mặt, sau đó mới chậm chậm đưa lên micro, hắng giọng_”Khi xưa kia, con người vốn dĩ rất sợ phù thủy, bởi vì học mạnh hơn, họ iết nhiều hơn, họ có được những thứ mà con người không thể giải thích và không bao giờ có được. Đương nhiên, tổ có, xấu có, nhưng con người bởi vì sự sợ hãi xấu xí của mình liền quy chung cho tất cả phù thủy đều là độc ác, xấu xa. Để rồi, có một ngày, một vị phù thủy trẻ vô tình bởi vì cứu người nàng yêu mà bị phát hiện ra có năng lực khác người, ngay lập tức liền bị bắt, bị tra tấn, chờ ngày đem ra thiêu sống. Nhưng là trước ngày bị thiêu sống, lúc tưởng chừng như vô vọng thì chàng trai, người nàng đã cứu, buổi tối đến để giải cứu nàng và họ bị phát hiện. Bọn họ cứ chạy, cứ chạy, cứ chạy, chạy đến mặt lộ, thì đã không còn đường lui, không nghĩ nhiều, liền đẩy cô phù thủy trẻ ra xa mình, nhưng vô tình lại khiến nàng rơi rớt xuống vực, chàng ta về mặt hoảng sợ quay lại, vươn tay định bắt nàng, chỉ là lúc đó, liền bị một mũi giáo đâm xuyên ngực, cứ thế trừng mắt nhìn người kia rơi xuống vực. Sứ sách ghi lại, binh lính, dân chúng đem đó sau cuộc truy đuổi lớn kia, cũng không mang theo bất cứ thứ gì về”

Ánh đèn của người dẫn chuyện hạ xuống thì cũng là lúc ánh đèn sân khấu được bật lên, một bàn tiệc nho nhỏ toàn trái cây, ba người ngồi đó, hai người trò chuyện, một người vẽ mặt như ăn phải cả trái chanh, hận không thể bẻ gãy con dao trước mặt

”Vây, câu chuyện của người chỉ có bấy nhiêu?”

Công chúa một bên đang ăn, bỗng nhiên bị hỏi liền giữ nguyên hiện trường, miệng vẫn cắn táo, ánh mắt tròn xoe gật gật đầu. Mei nhận được đáp án liền hai chân gác lên bàn _”Tiền khách”

Người ăn phải chanh không ai khác chính là Ari liền hao hứng nhóm lửa _”TIỀN KHÁCH!!!”

Công chúa nghe mình bị đuổi liền bật dậy _”Khoan, ta nhớ ra vài thứ” _nàng ánh mắt thăm dò nhìn hai người, Mei đã đưa tay kéo nhẹ Ari để nàng chịu ngồi xuống, về mặt tiếp tục như là _”Ta sẽ giết người, ngay là luôn!!Tiêu diệt người!!!”

”Chính là, từ sau khi hấn chết ba tháng sau, vị vua đang trị vì liền chết không rõ lý do, đất nước cũng bắt đầu đi xuống, rồi đến những đời vua kế đến, đều sẽ chết một cách bí ẩn, để lại người vợ cùng con nhỏ và một đất nước ngày càng suy tàn. Họ ghi lại, bởi vì để vị phù thủy kia

sống, nằng ta liền dồn hết cảm hận mà nguyên rủa lên đất nước, vị vua của nơi đây một lời nguyên đáng sợ”

”Ari, người vì sau lại run đến như vậy, lạnh sao? Người....”

”Hahahahahahaha” không chờ Mei nói hết câu, Ari đã bật cười đầy điên dại, sau đó trừng trừng mắt, đập bàn mà đứng dậy, rướn người đến trước mặt vị công chúa vẻ mặt tràn ngập bất ngờ và đôi mắt nai nhỏ hoảng sợ kia_”Chính ta là người làm điều đó!”

Câu kết luận khiến mọi người đều ngạc nhiên, chỉ là người định kể chuyện lại điềm tình đến bất ngờ, nhìn đến con mỗi bé nhỏ đang chậm rãi bị sợ hãi vây hãm

”Có biết hay không, lúc đó, nữ vương các người, tức là vợ của nhà vua kia bởi vì yêu thích chàng ta, tìm mọi cách để tiếp cận. Nhưng lại bị từ chối, bà ta liền tìm cách hãm hại chàng. Người đến cứu chính là Mei, em gái ta yêu tên nhóc kia và không may là tên nhóc kia cũng yêu em ấy. Lúc ta trở về, ngôi nhà vốn luôn tràn đầy tiếng cười, luôn hỗn loạn đến phiền phức nhưng ảm áp vậy mà nay lại thật lạnh lẽo. Ta mở lên cầu thủy tinh tìm bảo bối, lại thấy em ấy một thân toàn máu nằm dưới đây vực. Ta đi đến, nhưng không ngờ ở mép vực lại thấy xác của tên nhóc kia, tay vẫn là đang buông thông xuống bên dưới dù trên người, hay chính xác hơn phần thân của hắn đã nát bấy bởi sự trả thù tàn bạo của các người “

”Ari, có vài chuyện, không đùa giỡn được”

Ari vẫn chỉ khúc khích cười, khom người nhặt lên thứ gì đó, sau đó một chân đạp lên ghế, dùng chút sức đẩy, chân kia liền đứng vững trên mặt, thẳng lưng, một tay cầm kiếm chia thẳng hướng cổ của công chúa_”Người đến đây, hoa chân múa tay, thật chương mắt”

”Chúng ta là khó chết, cho nên, lần đó em may mắn sống sót. Nhưng mà, em quên hết mọi thứ, ngay cả người chị này em cũng quên. Ta đã nghĩ nên hay không cứ bỏ thẳng nhóc kia ở lại đó. Nhưng mà cuối cùng không kiềm được, lại nghĩ nếu sau này bỗng dưng em gái cưng nhớ lại, rồi hỏi người yêu em đâu, chị đây cũng không ngại mà trả lời. Hai người đều may mắn lúc đó dính máu của nhau, ta dựa vào đó, làm chút phép thuật. Thăng nhóc kia hiện tại chính là một trong hàng ngàn cái cây bên trong khu rừng bao quanh chúng ta đó bé cưng”

Mei ngẩng đầu nhìn Ari vẫn đang vẽ mặt_”Ta chắc chắn giết chết người”_hướng về phía cô công chúa bé nhỏ đang thất thần mà rơi lệ kia

”Xem, là các người, chính các người phá đi hạnh phúc của người khác. Không những vậy, căn nhà đầu tiên của bọn ta cũng bị các người phá nát, mọi thứ đều như chưa từng tồn tại. Người nghĩ, với những tổn thất gây ra cho gia đình ta, trốn được sao?”

”Xong chưa?”

”Hả??”

”Xong rồi thì thả ra đi, nói sớm có phải được không. Khiến ta cứ mãi trí nhớ nhập nhằng. Giờ biết được đồ ngốc kia ở đâu thì hiện tại chỉ cần đi tìm là được”

”Mei à, đã qua biết bao nhiêu đời người, em đi đã ngàn lần xuyên qua khu rừng này, vậy ta hỏi em, có lúc nào đó bất ngờ đi ngang qua một cái cây nào đó, em có cảm giác là không?”

”Đương nhiên không”

”...”

”Cho nên bảo bối à, em vào trong, để ta giải quyết có được không?”

”Nói này giờ là chỉ muốn đuổi người à?”

”Không hề, vậy giờ em muốn ra sao?”

”Tha cô ta đi đi, đòi gì thì cũng trả đi. Ta giờ chỉ cần đi tìm hắn”

”Mọi chuyện đơn giản như vậy, ta đã không làm khó đến năm đời đế vương bảo bối ngốc à”

”Vậy đây chết là xong chứ gì”

”Thôi được rồi, chúng ta sẽ đi tìm”

Rồi bỗng nhiên đèn lại được hạ xuống, chưa đầy một phút sau, ánh đèn độc tôn của người dẫn chuyện đã bùng sáng, không nơi nào khác mà ngay tại sân khấu, một tay cầm mic, một tay chấp sau lưng, quý tộc mới lại lên sân_”Và rồi, theo như sự nhập nhằng không ngại nghĩ của Mei, Ari chỉ có thể thờ dài, trả lại hoàng tử cùng người cha của cô công chúa với một nụ cười bí hiểm lên lút. Và rồi, cùng em gái, tìm người bị mất là tên ngốc kia, người đã chết, nhưng dưới sự giúp đỡ của Ari mà vinh hạnh hóa thân thành một cái cây, trăm năm chờ đợi, ngàn ngày nhớ nhung”_quý tộc mới thờ dài, lấy ra mặt nạ, đưa tay quệt mắt, hít vào thật mạnh như vừa dồn hết cảm xúc uất nghẹn vào người, tiếp tục hăng giọng_” Một người vừa lấy lại trí nhớ, cảm xúc không vẹn toàn, một người là cây cỏ, vốn chẳng biết, chẳng hay chẳng nhớ gì. Liệu, sẽ có thể tìm được nhau, hay lại phải đợi, một kì tích nào đó giữa hai người bọn họ?”

Đèn lại tắt và không bao lâu sau, bỗng dưng có tiếng đèn pha hoạt động_ "Tạch, tạch tạch tạch tạch"_ mọi người liền hướng về nguồn sáng duy nhất trong thính phòng, liền thấy Mei bộ dáng đang tìm kiếm không ngừng nghỉ, cũng không biết từ lúc nào, ở hai phía của lối đi một chính và bốn phụ đã có hai hàng cây cùng hồn ma đứng sẵn, cứ vài cây lại có một hồn ma bên cạnh. Mei gần như đã lướt qua hết lối đi, sau đó vô vọng mà ngã gục dưới nền thảm, ngay phía trước sân khấu, cố lấy lại hơi thở, tiếp tục bước đi, lần này là đến sân khấu. Mọi người bên dưới đều hít thở thật sâu, nhưng rồi sau đó lại tròng mắt mà nhìn Mei bước trở xuống, lảo đảo đi rồi lại ngã gục cũng tại vị trí ban đầu, chỉ là ở đây bỗng dưng nhiều thêm một cái cây. Nàng ôm mặt, bắt đầu nước mắt.

Và rồi cái cây bỗng dưng xuất hiện ra một đôi tay, khom người ôm lấy cô gái bé nhỏ. Mei ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn cũng là lúc mặt nạ rơi xuống, nước mắt lăn dài

"Cuối cùng cũng giữ được em"

Tiếng đèn pha lần này đồng loạt tắt ngấm, tiếng xì xầm bắt đầu vang lên ngày một lớn, và rồi tấm màn lớn được mở ra, quý tộc mới quyền lực tiếp tục đơn độc tấu cùng nhạc nền yếm trợ đặc quyền_ "Giữa một rừng cây, cuối cùng bước chân của người cũng chịu dừng tại đây, cho ta một giọt nước mắt trong hàng vạn giọt nước mắt người đã đau đớn mà đánh rơi. Dĩ nhiên, hắn sẽ lại trở thành người, dĩ nhiên, phù thủy trẻ sẽ sống hạnh phúc với người nàng yêu. Công chúa tìm lại được hoàng tử và nữ vương bỗng nhiên lại nhất được hoàng đế của đời mình. Kết thúc viên mãn, không cần thắc mắc. Đương nhiên, vị chị gái Ari kia vẫn luôn bộ dáng_ "Ta sẽ thu phục người"_ mà ngao thị chúng sanh. Một cuộc sống yên ả, phồn thịnh lại sắp được mở ra trên tiểu quốc phía nam giữ vị trí quan trọng này"_ ánh đèn lúc này được hạ chòm xuống từ từ cũng tiếng thở dài của ai đó kéo theo_ "Chỉ có tôi, đơn côi một mình. Hết"

(THẾ AI LÀ VAI CHÍNH MUỐN ĐƯỢC TÌNH YÊU HẢ?!?)

Bên dưới khán giả đồng loạt lặng như tờ, cũng không có màn giới thiệu, không có lời cảm ơn hay đơn giản nhất là diễn viên hội tụ tặng khán giả một cái chào, cứ như vậy mà kết thúc...ĐƯỢC SAO!!!

Người dẫn chương trình chính là bị đẩy ra, một bộ dạng ngơ ngác, sau đó ngay lập tức lấy lại phong độ, thẳng lưng, mỉm cười chuyên nghiệp_ "Xin lỗi vì sự sơ suất bất cẩn này. Kế đến, chúng ta cùng xem tiếp vở kịch của câu lạc bộ kịch nào"

Không cần quan tâm nhiều, chúng ta hiện tại liền quay trở về với những gì chúng ta có. Ở phía sau cách gà chính là bộ dạng rối loạn chưa từng có. Nhóm của nữ chính bao gồm cả biên kịch, lẫn đạo diễn, người chịu trách nhiệm hay người chuẩn bị công cụ và nhiều hơn một chút chính là vài diễn viên đi cùng chính là ôm đầu gào thét, đứng ra cản hết đường lối không cho đội kịch bước lên

Nữ nhân đứng một bên, rất bình tĩnh đến kéo vai từng người cùng mặt nạ vẫn chưa tháo xuống, giọng rất lãnh tĩnh_ "Đi ăn được chưa?"

Cả đám lại tiếp tục lẫn ra khóc thét như đang bị dày vò rất đau đớn. Và vị dẫn chương trình ngoài kia, đi được nửa sân khấu định vào trong, đồng thời cảm thấy không ổn, quay đầu liền thấy người của đội kịch bên kia cách gà vẫn chưa có ai xuất hiện, trong lòng liền thăm dò mô hôi nhiệt tình cùng biến lớn, lịch sự xoay người, bước lên, trông như cổ tình chuyển vị trí từ giữa sân, liền buồn chán chạy ra góc mà đứng.

(Này là âm mưu!!)

Thờ ơ với khung cảnh vẫn đang rối ren ở cánh gà, chúng ta liền một vòng điểm lại những thông tin cùng tin tức chính của ngày hôm nay. Xin trân trọng thông báo, vở kịch chỉ là cái nền thôi. Ai tưởng thiệt thì đi nhầm truyện rồi. Quay về đi.

'RẦM'

Như chúng ta đã liếc sơ qua tất cả, thì giờ đây, chỉ cần ngồi nhớ lại và hồi tưởng hết tất cả những gì chúng ta đã liếc, dựa vào nhưng thông tin mà tôi đưa từ chính tôi, con người xuất hiện ở chương lời đưa ra, chỉ cần thỏa quyền chúng vào nhau, các bạn chắc chắn sẽ tìm ra được chân lý huyền diệu phía sau. Tôi đảm bảo, thể trên đồng mờ của tôi!!!

(Lại là thể loại mới à? Đương nhiên rồi!!!)

Hai người được gọi vào trong, cũng không đến phòng chờ hay phòng hóa trang phía sau mà được đưa thẳng vào phía sau cánh gà, đều chưa kịp mở miệng than đói hay tìm cách lẫn trốn thì liền bị nhét vào trong người mở giấy cùng hai từ_ "Đọc nó"

Nữ nhân vừa nhận vào người xấp giấy bị nhồi nhét, nghe qua hai chữ kia, cũng không nghĩ nhiều, nắm xấp giấy trong tay, giọng cao, mím môi quăng mạnh xuống đất trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người. Cô mặc kệ, bước lên, vươn tay nắm vai thẳng nhóc vừa thấy giấy vào người mình kia, kéo mạnh nó lại ngay thời điểm thấy lady nhà mình đi lên, Minh Khải ở một bên tiện chân liền kéo qua ghế nhỏ, rồi đến khi lady nhà anh kéo vai người kia thì anh liền dùng chân mà đẩy ghế tới dưới chân cô. Như có sự hợp tác ăn ý vô hình giữa hai người họ, nữ nhân liền bước lên đứng trên ghế trước khi cậu nhóc kia quay lại trực diện ngẩng đầu nhìn cô

(Ừ thì ghế nhỏ)

"Chú em bao nhiêu tuổi?"_ ánh mắt giết người, khinh thị phía sau lớp mặt nạ mà nhìn xuống, giọng nói cực nhỏ nhẹ và êm tai nhưng lại được phát ra từ hàm răng nghiêng chặt cùng nụ cười như chuẩn bị vỗ vào con mồi bất cứ lúc nào

"Làm gì vậy? Nhập vai quá sao? Kịch bản sửa lại đôi chút, cậu chịu khó đọc đi"

"Cậu nhỏ nghĩ tôi là bạn cậu sao?"

”...”_cậu nhỏ liền về mặt bất ngờ, trừng mắt nhìn người đối diện hại tại cao hơn mình một cái đầu, lại nhìn lướt xuống dưới, liền bật cười_”Ngày, cậu làm gì vậy? Sao lại còn đứng trên....”

Cậu nhỏ im bất, nhìn thứ lạnh lẽo đang chia vào trên đầu mình_”Cậu nhỏ, cậu nghĩ tôi là bạn cậu sao?”_nữ nhân chính là tại thời điểm cậu nhỏ kia bật cười thì đã giờ ngược, xòe tay về phía sau mình, rồi lại trước sự bất ngờ cùng hoảng sợ của mọi người, Minh Khải vui vẻ đưa súng vào tay cô

”YA!!! Chị làm gì vậy hả?”_Minh Thanh là bị gọi mà háp tấp chạy tới, cô phải gấp gấp mang giày diêm vào mà chạy đến liền thấy được cảnh mọi người trong nhóm của bọn họ đều mím môi, mặt mày đều tái mét cố thu mình một góc, mà ở sàn chính không ai khác chính là chị gái được cưng chiều cực đỉnh nhà cô hiện đang một tay bắt vai cậu bạn chỉ đạo trong nhóm, tay kia kê súng thẳng trán người ta. Mồ hôi bỗng dưng thấm đầy lưng

”Ngôi trường này, từ khi nào đã cho học sinh khi dễ người khác, nhất là đối với trường bói?”

[Còn không phải chị bộ mặt ngàn người đều bảo chị đang khinh bỉ bọn họ hả!!!]_Minh Thanh có chút không đỡ nổi cho tính hướng nóng nảy ít khi bộc phát này của chị mình_”Là cậu ta làm, chị đáng lẽ không có mặt nà, không phải đã báo trước rồi sao?”

”Cô bé, bọn anh vừa vào, kịch bản đều được đối mới”_Minh Khải một bên mím cười, giờ lên xấp giấy_”Chỉ đạo không rõ việc này sao?”

Minh Thanh khẽ đảo ánh mắt trách cứ qua cậu bạn lúc này mặt gần như đã hết máu, chỉ hận không thể bắt tỉnh nhân sự ngay tức khắc, cô mím môi_”Bọn họ là muốn thử khả năng thích ứng của trường bói”_vừa nói câu này xong, cô liền đảo mắt một vòng, trong lòng thầm mắng_[Thôi tiêu]

”À, thích ứng sao”

”Nếu chị không thích, có thể bỏ”

”Sao lại bỏ được, cô em mời chị đến mà”_nữ nhân mím cười nhìn em gái nhà mình, rồi lại quay lại nhìn cậu nhỏ, dùng họng súng năng cảm cậu_”Cậu nhỏ, sau này, muốn đưa ai thứ gì, làm ơn đưa tận tay, nói chuyện cho tử tế vào, tôi rất không thích những cô cậu nhỏ ít tôn trọng người khác”

”Vâng”

Nghe được tiếng vâng kia, nữ nhân liền cong mắt cười, bước xuống ghế dưới sự giúp đỡ của Minh Khải, trả lại súng cho anh, hướng về phía mấy đứa nhỏ, hay thậm chí là anh chị của chúng mà mím cười_”Mong mọi người hồi hợp”

”Ngày mấy em, mười lăm phút nữa chúng ta bắt đầu nhé”_người chịu trách nhiệm cho nhóm không biết từ đâu vui vẻ chạy ra, phát tay hướng mọi người bắt đầu chuẩn bị dụng cụ diễn cả nhận, sau đó lại nhìn đến cô phù thủy đeo mặt nạ, rất tự nhiên đặt tay lên vai cô_”Tốt rồi, giờ thì em được diễn vai Ari rồi”

”Thưa thầy, tôi vai Mei”

”Hayley à, đừng giỡn nữa, lúc đầu là Mei, rồi kịch bản, giờ là Ari, đều chỉnh lại cho em, người đóng vai Mei cũng là theo ý em, mọi người đã rất cố gắng đấy, ngoan”_nói tới đây, ông thầy liền đưa tay vỗ nhẹ đầu nữ chính_””Lần này, có rất nhiều nhà sản xuất, người tài trợ cũng đến xem, cứ thể hiện hết sức là được, vai diễn là cho em”

Không ai rõ được ngoài Khải và Thanh, khuôn mặt của nữ nhân lúc này đã khinh khủng đến mức độ nào. Nữ nhân quay lại, ngáng đầu nhìn người cao hơn mình một đầu rưỡi kia_”Thầy năm nay bao nhiêu tuổi tôi quên mất rồi”

[Rồi, lại bài ca ngàn năm. Chị ta chỉ hỏi câu này khi chị ta đã biết quá rõ đối phương để dễ bắt nạt mà thôi. Chẳng có gì hay ho cho gia chủ cả. Rốt cục là chị ta làm sao để sống sót qua mười một năm kia vậy hả??]_Minh Thanh chỉ dám đứng đó mà nhìn, cũng không dám làm ra bất kì hành động hay tiếng nói dư thừa nào, cô biết chị cô hiện tại rất không thoải mái trong người. Khẽ liếc mắt qua Minh Khải lại thấy anh đang ngoác miệng cười. Có chị cô mới hiểu anh cười cho việc gì.

”Thầy năm nay hai mươi tư thưa tiểu thư”

”Tiếc thật”_cô mím cười nhìn người đàn ông trước mặt đang vẻ mặt vui vẻ nhưng có chút khó hiểu trong ánh nhìn_”Thưa tôi một tuổi”

”HẢ?!”

Phải biết là, ngôi trường này, đừng lơ dại mà đụng vào ai cả. Nhất là người khi xưa được tung tin sẽ là con dâu của tập đoàn, nơi mở ra ngôi trường tư thục nổi tiếng danh giá này

(Ồ Ồ, phiên bản con nhà giàu đây sao?)

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Lễ Hội Chết Tiệt: Cái Gọi Là Lịch Sử Và Lễ Hội Vẫn Chưa Hết Đây!!!!

Người đàn ông trẻ trước mặt tự xưng là thầy giáo về mặt bất ngờ nhìn vào cô gái mặt nạ che nửa mặt trước mặt mình. Tìm chút gì đó là biểu cảm hay chút dao động sợ hãi nhỏ nhoi nhất trong ánh mắt kia. Nhưng lại chẳng thấy được gì ngoài thách thức, kiên định và chút trêu đùa.

Thầy nhận ra sự luống cuống của mình, rất thành thực liền mỉm cười nụ cười tiếp thị, khẽ cúi người _ "Thật có lỗi, vậy tiểu thư là người thân của học sinh nào?"

"À, Dương Minh Hạ"

Thầy liền chau mày [Họ Dương] _ rồi lại quay đầu nhìn đến Minh Khải không biết từ khi nào đã khoanh tay, xoay mặt vào vách tường _ [Không phải người kia là anh trai của Minh Hạ sao? Về mặt người này cũng không giống, trên tờ đơn cũng chỉ ghi mỗi mình anh trai. Vậy người trước mắt này...] _ ánh mắt nhìn không được lại đảo qua Minh Thanh mặt quay đi chỗ khác, môi cũng mím lại, vai hơi run nhẹ

Thầy đâu biết được rằng, Minh Thanh [Hahahaha,. Xem!!!! Xem, con dâu nuôi từ bé, được cưng hơn trứng vàng của nhà họ Lý kia vậy mà giờ phải vờ là người quen của em họ. Hahahaha, thời thế đảo lộn rồi!!!]

Minh Khải [Minh Hạ, em ở đâu, sao không xuất hiện nói một câu ngây thơ luôn cày nát bầu không khí xem nào]

"Thầy nghi ngờ?"

"Tôi nào dám"

"Thanh, ra gọi Minh Hạ vào"

Thầy nghe được, nét ngạc nhiên càng mạnh mẽ hơn [Quen cả nhị tiểu thư của Dương gia?? Người này là ra sao?]

Minh Thanh cũng không nói gì, lập tức quay đi, chưa đầy một phút lại có thêm một người cùng trở vào. Vừa nhìn đến người có mặt ở cánh gà, gương mặt ửng hồng lại thêm rạng rỡ, hướng nữ chính đi tới, nắm lấy bàn tay _ "Chị thích kịch bản không, thầy em viết đấy"

"Nó thay đổi"

"Hừm, thật sao?" _ cô nhỏ mày khẽ chau, sau đó lại nhìn nữ nhân, mỉm cười _ "Vậy chị thích vai nào?"

Cũng không trả lời Minh Hạ ngay, quay đầu qua Minh Thanh _ "Về được không? Mất hứng rồi"

"Chị mà về nhà, tôi liền..." _ sao đó dùng tay cắt ngang cổ

Người ngoài nhìn vào thì ai cũng nghĩ nữ chính chính là đang bị kẻ lắm tiền đe dọa đòi giết. Nhưng ai mà biết được sự thật là lúc này mà về nhà, ba mẹ hỏi đi đâu chỉ cần người trước mặt biểu cảm không hài lòng, bảo là vừa bị cô bắt đi đến lễ hội ở trường, vừa mệt, vừa bị người ta tỏ thái độ thì trăm phần trăm, cô sẽ không còn mạng mà lết về nhà. Ai chọc thì chọc, chứ người hi nộ ái ố vô thường, trong ngoài bất nhất trước mặt này, chọc tới thật không yên ổn.

Nữ nhân hạ mắt, bắt đầu trầm mặt. Trong mắt người ngoài, chính là tình trạng bị người có của mà quăng quyền vào người, còn đối mặt với người trong nhà, đó là thái độ đang âm mưu hoặc nghĩ ngợi thứ gì đó cực kỳ bất lợi cho nạn nhân, không ai khác chính là em gái thân thiết của cô.

Có người khẽ nhướn mày, có người trong lòng thầm mô hôi như suối nhỏ róc rách đổ không ngừng, có người thì ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh. Lúc này Minh Khải ngẩng đầu, biểu cảm như vừa tỉnh mộng, quay đầu, rất bình thản đi đến bắt lấy vai nữ nhân _ "Lady, vợ này mà diễn tốt, chúng ta sẽ phải tặng ca"

Nữ nhân mắt khẽ liếc về phía Minh Khải, rồi ngẩng đầu nhìn anh _ "Từ khi nào mà nơi này lại nguy hiểm như vậy?"

"Là do em vốn không hề tham gia gì cả"

Nghe người bên cạnh khai tội, nữ nhân liền về mặt khó chịu cực kì _ "Hừ, con người không thể nào phạm lỗi hai lần. Được rồi, cứ vậy đi" _ sau đó giong ngón cái hướng lên về phía Minh Khải

Nghe được mấy lời này, thầy từ nhướn mày, vui vẻ trong lòng mà bỗng nhiên trầm xuống. Thái độ của người nhà họ Dương với người trước mắt này, thật sự có điểm lạ.

Dương gia con cháu vốn nổi tiếng bởi tính cách cao ngạo ít hòa đồng. Nhưng đối với giáo viên, họ thật không hiểu sao, mấy đứa nhỏ đang yêu kia lại được gần cho những tính cách của nhà giàu như vậy. Ừ thì công nhận, chúng giàu thiệt.

Vậy trước tiên bắt đầu ba vị lớn tuổi đã tốt nghiệp trước đã.

Gia như Minh Khải, đi đến đâu cũng cười, ai cũng có thể nói chuyện, nói đến vui vẻ tưởng như đã thân nhau từ trước. Lại còn ăn ý hợp tác với bất kì ai, tham gia bất kì hoạt động nào được yêu cầu mà không hề có một lời phản nản. Căn bản là học sinh gương mẫu.

Minh Thành dù là người im lặng nhưng lại thuộc tuýp hành động là điểm mạnh. Mọi thứ đều tốt chỉ ngoài việc ít nói ít cười, nhưng mà người xung quanh lại bởi vì sự tốt bụng đến khùng khiếp của cậu ta mà mặc kệ gương mặt lười mỉm cười kia. Chung quy có thể nói là học sinh trong nóng ngoài lạnh mà mọi người nghĩ tới.

Minh Thùy thì khôi hài. Tính cách mười người đều nói cô là người kì lạ. Nhưng họ lại vì thế mà ở gần, cùng cô làm mọi thứ hay thậm chí là thay cô làm mọi việc. Minh Thùy cũng như Minh Khải cũng là vui vẻ, gặp ai cũng có thể trò chuyện đến quên ngày giờ. Chỉ là cực kì lười hoạt động, luôn luôn tìm cách lẩn tránh

Nhưng mà cả ba đều có điểm chung. Chính là vô tâm vô phé đến nỗi mọi người nghĩ có hay không, lấy bùi nhùi cật lực chà lau tìm họ thì họ cũng chỉ được đáp trả bằng ánh mắt '_Làm gì đó? Vui lắm sao_' cùng vẻ mặt không chút cảm xúc như tâm trí đang lạc vào cõi tiên

Đặc trưng chính là _"Chào Khải/Thành/Thùy"

Sau đó cả ba đều không hẹn cùng gặp, nếu có người bên cạnh sẽ quay sang hỏi, còn nếu không thì liền ngáy ngồ thì thầm hoặc là bày ra vẻ mặt nhìn người lạ với cùng chung ý niệm _"Hế, ai vậy?"

Nạn nhân thì lúc thấy bọn họ đều vui mừng, nhưng khi gặp phải một trong ba trường hợp trên đều không khỏi mím môi, cố nhìn đi nơi khác, chân cũng đi nhanh một chút

Bạn cùng lớp cũng không tránh khỏi vấn nạn này.

Hoặc đại loại như _"Này, cậu có biết bạn học ABCXYZ ngàn chấm gì đó không?"

Đáp trả là vẻ mặt thấy chuyện hiển nhiên, rất bình thản đáp _"Liên quan sao/ Không quan tâm"

Đương nhiên câu chuyện sẽ được chuyển ngay sang hướng khác...NGAY LẬP TỨC

Và hàng tá rổ lý do mà bất cứ ai không thân cận có thể kể ra sự cao ngạo của ba người gây ra cho bọn họ.

Gia như năm Minh Khải làm hội trưởng còn Minh Thành vốn không có chức vụ gì nhưng bởi vì họ là anh em, chỉ cần lúc rảnh liền thấy một trước một sau đi tới. Minh Thành đối với việc gì Minh Khải hỏi cũng đều trả lời, dù câu trả lời có chút ngắn đến mức xương giữa cổ nhưng Minh Khải lại không thấy có vấn đề gì. Cho nên thói quen của em nhỏ chính là do anh chị thói nạt của chúng phá hư.

Quay lại vấn đề hội trưởng. Trong ghi chép cũng khi lại rằng. Bằng một cách nào đó, năm của Minh Khải lại là năm yên ắng nhất, không có bất cứ việc gì xảy ra. Thậm chí học sinh bị đuổi học dù là một người cũng không hề có.

Vì dụ như lần đó, sắp có trận đánh nha xảy ra. Minh Khải biết, cứ như vậy thông thả hai tay trong túi quần đi đến lớp của Minh Thành, vô cùng lịch thiệp gõ cửa, sau đó bộ dạng hào hoa mà xuất hiện nói là cần Minh Thành.

Hai người một trước một sau đi. Đến nơi thì đã có người áo đen một nhóm đứng đợi sẵn. Đánh nhau không xảy ra. Nhưng người bị đánh vẫn có. Người bị đuổi học là không có, nhưng học sinh vào trạm y tế hay thậm chí là bệnh viện lại chính là nhiều nhất trong ba năm Minh Khải địa chủ cầm quyền thống trị.

Năm cuối của anh, nữ chính cuối cùng cũng chịu xuất hiện ở trường và bộ ba vô tâm vô phé chính thức công khai xuất hiện. Cả ba người đều có hội bạn thân. Nhưng mà hội bạn thân cũng là người không thể chạm. Ai, chỉ có thể nói, đại thần bắt tay với thường dân thì dù là kì tích để nhiều chuyện. Nhưng mà cường hào còn đi bắt tay với ác bá thì ai mà chịu cho nổi. Bọn họ là tình cờ lượm người Nhưng mà đến lúc thu nạp, biết ra chân tướng thì toàn khiến con dân trong trường một phen đổ mồ hôi đến chân lông cũng muốn tiêu biến!!!

(Cho tôi một chứng!!!)

Nhưng mà trong ghi chép, chỉ biết nữ nhân là con cháu nhà họ Dương, ngoài ra cũng chẳng còn chú thích gì thêm đến quan hệ với hai người kia. Chỉ có số ít mới biết được cô là vợ chưa cưới của con trai độc nhất họ Lý, tập đoàn mở ra ngôi trường này. Bề ngoài, Minh Khải vẫn như vậy, cùng Minh Thành một trước một sau, còn Minh Thùy thì lại tùy ý thích gì làm đấy, hoàn toàn như người không quen biết. Nhưng mà ít ai biết được trừ ban quản lý cấp cao được đặc biệt lựa chọn ngay từ lúc nữ nhân đặc chân đến trường năm đó. Rắc rối mà cô vô tình hay cố ý gây ra, không phải là địch thân người cha họ Lý thì cũng là Minh Khải sau lưng dọn đường. Hay thậm chí là Lý Dương cũng đã có lần ra mặt. Tất cả đều là vì cục nợ phiền phức thích đi động tứ phương tám hướng chuyên đi gây chuyện kia.

Cho nên có người, đi ngoài đường, căn bản mở mắt nếu thích cũng không cần làm phiền phải mở. Nhưng mà cô ta cứ mở mới ghê.

Không những học sinh vào viện nhiều, cơ sở vật chất cũng thay mới khá thường xuyên. Lại thêm, giáo viên bị đẩy ra hay nhận vào cũng là nhiều nhất.

Không phải bọn họ khinh người. Mà bản chất chính là ít để tâm. Hay gọi tắt là thiếu phổi thiếu thận khuyết tim. Khiến cho dân chúng hả hê làm than ngất trời.

Lúc cả ba đã không có hứng thú với việc gì thì mặc kệ hậu quả ra sao, tất cả đều đập đổ cho người khác, về mặt thờ ơ, không hề quan tâm hay chỉ ít là nhìn sơ qua một chút.

Sau là đến ba đứa nhỏ. Kể theo thứ bậc tuổi tác đi

(Hề, hình như có sự trùng hợp nho nhỏ ở đây)

Nói sao đi nữa, Minh Thanh, em gái của Minh Thùy dù là sinh cùng năm với hai người còn lại của Dương gia, nhưng ngặt nỗi lại sinh sớm hơn bọn họ nên được đưa làm bìa đỡ đạn đầu tiên.

Đây chính là kết quả của anh chị thói nát nhà bọn chúng vô tình gây ra cho mấy đứa nhỏ đáng thương này.

Minh Thanh, dưới sự giáo dục, rèn luyện không ngại ngùng của chị gái mình, không ai khác chính là Minh Thùy mà tính tình cũng quái lạ không thua gì ai kia. Đứa nhỏ này là người có lịch học bất thường nhất trong sáu người. Học chưa được bao lâu thì liền nghe tin phải vào trong trại tập huấn hoặc bị điều đi đâu đó trong vài tuần. Cho nên việc muốn thân thiết với ai đó cũng trở thành vấn đề. Cô nhỏ cũng có thể kết bạn hay trò chuyện với bất kì ai. Nhưng mà, hầu hết bọn họ lại là nam cũng không phải bạn bè đều là người nguy hiểm như chị mình và nữ nhân thì lười quan tâm vấn đề này. Cô khác với chị mình ở việc cô là người hoạt động nhiều hơn học tập (Là ai trồng khoai đất này)

Bạn học dù cho ban đầu đối với điều này có chút bất ngờ cùng với lạ lẫm nhưng rồi họ cũng quen...với sự thờ ơ tột đỉnh của Minh Thanh. Chỉ là có một lần, có người cố tình chọc giận cô, đứa nhỏ này liền xoay người, đi đến bàn học gần nhất không ngại ngần nâng lên ghế gỗ rồi thật nhanh bước một bước lớn quật vào người trước mặt. Còn định quật thêm vài lần nhưng có lẽ vì thứ trên tay quá nặng, người bị đánh cũng chao đảo, Minh Thanh lia mắt nhìn nhanh, liền túm đến cây viết chì của bạn học còn đang ngỡ ngàng ngồi đó, giơ chân đập người kia trực tiếp ngã xuống, một chân đè lên bụng, chân kia đập lên tay, tay giơ lên bút chì rồi thật nhanh hạ xuống thì bị chặn, tay kia liền hạ xuống một cú vào mặt, sau đó đứng thẳng người, lùi theo người kia lên, chuyển sang nắm tóc, hướng thẳng bàn đè xuống_ "Lặp lại lần nữa"

"Chị gái cô chỉ là thứ may mắn được ăn bám Lý gia"

Minh Thanh hít sâu, mỉm cười_ "Cô bé, cô khá lắm, làm tôi nổi giận được thì cô cũng tài rồi. Tôi trân trọng điều đó" _Sau đó buông tay ra khỏi mái tóc kia, người kia còn chưa kịp nhòe dậy đã nghe thấy tiếng xương nứt vỡ cùng với cơn đau xé nát ập tới_ "Tôi sẽ cho cô biết Dương gia ra sao, đi tham quan một vòng nha" _cuối cùng rất lịch sự một bên mở ra điện thoại, tay kia nắm tóc người kia kéo đi mặc kệ người kia cố sức đe dọa

Đừng hỏi tại sao bạn học không can. Điện thoại để quay phim, một người cũng không dám mang ra.

Trên đường đi, rất nhiều ánh mắt nhìn theo hai người, bàn tán cũng không ngớt. Minh Viễn từ đầu vui vẻ chạy tới, rất vui vẻ trò chuyện với Minh Thanh, sau đó còn giúp cô mở cửa xe để ném người kia vào, bản thân cậu nhóc cũng vào xe, Minh Thanh không đi theo mà lại quay ngược trở lại, ánh mắt nguy hiểm nhìn người đang tụ tập xung quanh, thông thả bỏ tay vào túi quần đi càn quét quân địch.

Hôm đó, cũng không có bất kì tiết học nào được diễn ra sau đó, giáo viên hay người quản lý cũng đều như chưa từng tồn tại, chỉ có thông báo lạnh lẽo vang lên_ "Nghiêm cấm sử dụng bất kì thiết bị có khả năng ghi hình hoặc thu âm"

Hôm sau, cũng tiếng thông báo lạnh lẽo kia lại khiến cho người mừng vui, chỉ duy một người biết số phận liền đập đầu xuống bàn học_ "Dương Minh Thanh phòng Hóa 376, lệnh triệu tập đến trại tập huấn phía Bắc. Lập tức thi hành"

Chính xác thông báo thuộc dạng cá nhân như thế này sẽ được hướng thẳng đến phòng hóa mà không cần dùng toàn bộ loa trong trường để thông báo. Nhưng mà người bị nhắm bắn lại không ai khác chính là Minh Thanh vừa gây chuyện ngày hôm qua cho nên mục đích của nhà trường chính là trấn áp khủng bố, trấn an con dân.

Minh Viễn, một cậu nhóc vui vẻ ngoại trừ việc độc miệng, thích lật mặt như lật sách và hay tính kẻ người khác ra thì nhìn chung, cậu nhóc này ở tất cả phương diện còn lại đều được mọi người nhiệt liệt hoan nghênh

Việc đánh nhau của cậu ta có thể tính mỗi tháng nhiều nhất cũng chỉ năm người, giáo viên bởi vì bị trêu chọc mà trong suốt lịch sử học tập phấn đấu không ngừng cho đến hôm nay thì đã có hơn mười giáo viên tự động nộp đơn xin chuyển hoặc dứt khoát rời trường, và trong lý do đơn luôn có tên của Minh Viễn được viết hoa in đậm và chữ nghiêng bên trong.

Mặc nhiên không hề bùng học để giữ vững tầm ảnh hưởng nhất định.

Trên cơ bản, học sinh đại đa số chỉ biết Minh Thanh và Minh Viễn cùng họ Dương, nhưng lại không biết ai trong hai người là con cháu nhà họ Dương. Cho đến một ngày

Cuối cùng không ai khác chính là Minh Hạ, đứa nhỏ được Dương gia ban cho cuộc sống của người thường. Cho nên khi vào đây, đối mặt với thái độ sống quá khác của toàn trường so với người nhà cô, Minh Hạ liền như sao băng rơi xuống địa cầu. Thường dân khiến mọi người chú ý

nhất, muốn tiếp cận nhất. Nhưng mà, chưa ai kịp động thủ thì bên cạnh Minh Hạ lại có thêm một Minh Viễn và một Minh Thanh luôn đi cùng. Cũng may, ba người này, chỉ còn một năm nữa.

(Xem ra đám người này chả có cái gì gọi là tuổi thơ dữ dội lắm nhỉ)

~~~~~

Và vở kịch sau màn hồi tưởng từ sổ ghi chép của nhà trường chính thức được bắt đầu.

Đèn mở sáng, nữ nhân cùng hội quần chúng chính và phụ một nhóm thì đứng ở bậc thang, sau tấm rèm lấp ló nhìn ra ngoài, nhóm khác lại nhìn chăm chú vào ba màn hình tivi trước mặt. Chỉ có nữ nhân cũng Minh Khai, cứ như vậy hiên ngang đứng ngay dưới bậc thang, khoanh tay nhìn lên trên.

Dẫn chuyện hoa hoa lệ lệ xuất hiện và lải nhải không biết mỗi mệ là gì. Liếc mắt xuống liền thấy biểu tình đại ra như trúng phải bùa của người kia. Nữ nhân có chút khó hiểu chau mày [Các người là vì hấn lắm nhầm mà bất tỉnh bên trong hay là bởi vì sức tưởng tượng quá mình liền nghĩ mình đang gặp thần!?!]

Tiếng nhạc vang lên, mọi người bên dưới đều đồng lòng gào thét [Tên nào chọn nhạc!!!]

Và công chúa lúc ấy lật đật chen chúc ra, vội vàng hướng nữ nhân vẫn không hề ngại ngần đứng chắn ở lối ra_”Làm ơn, cho qua một chút”

Công chúa chạy lên, không biết vì có gì mà sắp đến nơi liền té ngã ra sàn khiến cho mảnh giấy vốn bị nhàu nát đang nằm trong tay cũng như người dẫn chuyện, hoa lệ mà tiếp đất. Đang lom côm ngồi dậy thì đèn được bật, mặt từ khi nào cũng đã đầm nước mắt.

Nữ nhân bên dưới không khỏi giật giật trán. Nheo mắt nhìn đến cánh cửa di động được kì công chuẩn bị kia thì liền nghe được một giọng nói vang lên

”Công chúa, hãy để ta vào, ta đã nghe chuyện từ nữ vương”

[Thế quái nào!!!]_ nữ nhân quay qua trừng mắt người cạnh mình, nhưng mà...Minh Khai từ lúc nào đã biến mất. Và giọng nói trên kia, qua hai mươi lăm năm từng trải, cô có thể khẳng định rằng! Bị đồng bọn chơi xấu [Tôi muốn làm lão hoàng đế!!!]

Trong khi bên dưới là hít vào ngum khí lạnh khi trông thấy dáng người kia, vẻ mặt đau lòng nhưng tràn ngập yêu thương và lo lắng. Người mà bọn họ vây lấy trước cửa với hình dạng một cái cây buồn cười thì hiện tại lại là hoàng tử đẹp trai lại lẳng. Đường như muốn bùng nổ

Kể đến, nữ chính cảm thấy trên người đủ là quần à nhầm, mặc lấy mặc để hết áo váy rồi choàng khăn thì vẫn cảm thấy cả người như đứng trong hầm băng, trán mắt nhìn một màn sến súa chảy máu mũi trước mắt này, quay lại lườm phía sau để nếu may mắn, sẽ bắt gặp được ai đó đang cố đổi vai hoặc ít nhất là thần kì phát hiện có người đã hoàn tất.

Sau lời cầu xin khẩn thiết muốn được vào phòng của tên già hoàng tử kia thì chuyện vẫn chưa kịp đi tiếp, đèn đã hạ. Khóe mắt nữ nhân giật nhẹ, khi nghe phía sau mình đang loạn thành một đoàn cho phân cảnh sắp tới.

Dẫn chuyện lần này không rõ đã tập kích được góc u tối nào đó, hiện tại chỉ có tiếng mà chẳng thấy người đâu

”Hấn ở ngay sân khấu ấy”

Nữ nhân nghĩ, tên lão hoàng tử này sẽ bởi vì ngại ngần khi bị bắt gặp ăn mảnh mà ngoan ngoãn ở bên kia cánh gà. Không nghĩ tới lại trở về hướng này, sóng vai khoanh tay ngay bên cạnh cô_“....”

”Sao vậy?”

[Còn giả vờ!_]_ nữ nhân bạo liệt bắn đạn qua ánh mắt sang người bên cạnh trong màn đêm_”Không chơi với bạn xấu”

”....”

(Ai đó, ai đó làm ơn cho mượn khăn nhỏ lau mồ hôi đi. Thêm viên thuốc tiêu hóa nữa)

Người bên cạnh vỗ vai cô, rồi bước trở lại lên sân khấu. Đến lúc này mới phát hiện giọng điệu của tên dẫn chuyện đang ngày càng đi theo chiều hướng quý dị hóa, giọng nhỏ đi một cách thật êm đềm, thật chậm rãi.

Sau đó là lại tiếp tục đổ máu mắt trước một màn_”chúng ta là cặp đôi hạnh phúc nhất cái thế giới này”_trong khi người bên trong từ lúc nào đã đổ ra bên cạnh, phía sau đó, miết lời khen không ngừng, lại còn thêm vài lời thì thầm ước ao nhỏ rồi khúc khích cười với nhau không khỏi khiến người nào đó đang trong trạng tình cảm mà nở nụ cười cứng nhắc [Lũ mần non mới nhũ chết tiệt]

(Mau trở về xin lỗi liệt tổ liệt tông, dòng họ tám đời của cô ngay!!!)

Và rồi chị phù thủy giành giật, đẩy cô vào vai này cũng lên sàn một cách hoàng tráng nhất có thể của mấy đứa nhóc chưa từng được như thế.

Liếc mắt xuống liền thấy khán giả ai cũng mắt chữ o, mồm chữ o hoa mà nhìn lên trên

[Tôi biết các người là ngỡ ngàng bởi độ cầu huyết của nó mà. Tôi còn thấy lãnh thì hướng chỉ là các người] _ cúi đầu nhìn xấp giấy kịch bản trong tay, sau đó chậm rãi, lặng lẽ ngắt rời từng tấm ra khỏi ghim bấm

Minh Khải lại trở xuống trước sự chào đón cùng ánh mắt lấp lánh của những mầm non dạt đã quý của quốc dân _ "Không hổ hanh là cựu hội trưởng hội học sinh. Anh thật tuyệt!"

Mặc kệ nhân gian, Minh Khải trở về bên cạnh nữ nhân, khoanh tay, mỉm cười nghiêng đầu gần bên tai của cô mà mỉm cười nói nhỏ _ "Thấy anh hay không?"

Cô mày chau tướng chùng như dính lại, nghiêng người ra sau cố tìm đuôi cho, không khỏi tàn bạo nghĩ [CHỐT TỎ MẮT TÊ!!! Lão già này không những ham vui, thích cưa sừng làm nghề mà lại có thái độ thích được khen ngợi này là sao? Ai đó tráo đổi hay hoán linh hồn với lão này rồi hả!]

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Lễ Hội Chết Tiệt: Lễ Hội Chết Tiệt Và Một Góc Nhón Nháo Nơi Cánh Gà

Phù thủy tên Ari vừa bước xuống, người bên trong hai hướng của cánh gà cũng ủa ra mang theo đầy người linh tinh phụ kiện, đồ vật các thứ bắt đầu sắp đặt bên trên sân khấu. Phải thừa nhận, năng suất làm việc quả thật rất nhanh, rất mạnh.

"Oa hahahahahahaha"

Nghe thấy tiếng cười kia, cô thu vai, chậm rãi quay đầu nhìn. Cô gái kia cứ như vậy không cần hình tượng, vừa đến liền hai tay chống hông, bật cười trong khi mọi người xung quanh thì tằm tằm khen.

Nữ nhân cúi đầu nhìn xấp giấy đã bị mình bút rời từng tấm một, liền mỉm cười, rút ra ba tấm, sau đó đẩy hết qua ngực của Minh Khải bên cạnh, bắt đầu xé giấy một cách âm thầm nhất.

Kể đến chính là màn công chúa cùng hoàng hậu bắt đầu trình diễn màn mâu tử tình thâm. Người không cho nhưng con cứ làm. Ta vẫn không đồng ý và con vẫn cứ khóc. Có biết hay không ta trước kia có bao nhiêu bất lực đủ đã cố rất nhiều!! Người bất lực nhưng con thì không!!! Ủ vậy làm đi, ta sẽ bên con mọi lúc mọi nơi, dốc hết sức mà nâng đỡ con

(THẾ LÚC ĐẦU CÒN NGĂN CẢN LÀM GÌ HẢ!?!?! *ROAR*)

Nữ nhân mí mắt giật giật trong lòng thầm nghĩ [Cô ta vừa mới ở phía sau haha cười đến ruồi cũng sợ bay vào mà giờ đã ở trên dây leo đang đưa qua lại rồi sao? Thật đáng kinh ngạc a, có phải lại nhằm kịch bản rồi nữa hay không đây!!]

Nhìn một màn người trong vai Ari cao cao tại thượng, biểu tình khinh người nhìn xuống hai nhân loại đang dáo dít tìm kiếm nhưng lại không thấy được gì trông khi, "thứ kia" lại đang lơ lửng ngay trên bọn họ và cười nhạo.

Rồi sao đó, như được gió tạt đến tình người, công chúa với khí thế hào hùng chưa từng có, quay lại, hướng nữ vương tuyên bố sẽ mặc kệ tất cả, lên đường chỉ đi tìm vị phù thủy kia [Ôi cuộc đời] _ nữ nhân trong lòng giả dối than thở, bên ngoài mặt lạnh không thua tiền xu, tiếp tục lẳng lặng xé giấy

(Này, con kia, cô có thôi xuyên tạc được không hả!!!)

Rèm lại được kéo lại với khung cảnh một bên trên, hai bên dưới. Và phân cảnh tiếp theo, cô không kiếm được đánh cái ngáp lớn đến nước mắt cũng phải chảy ra

"Thật sự xúc động đến vậy sao?" _ Minh Khải bên cạnh rất bình tĩnh thuyết minh cho hành động không hề biết hai từ 'mắt mặt' viết ra sao vừa rồi của gia chủ họ Dương.

Nói Thanh là gia chủ, nhưng mà ngay cả đứa nhỏ kia cũng hiểu và cùng với mọi người đều thông suốt, người bên cạnh này, cho dù có vô lương tâm đến đâu thì vẫn là gia chủ, dù là ẩn hay hiện, đều có thể tùy ý thấu tóm bất cứ lúc nào cô muốn.

Nữ nhân liếc mắt nhìn sang bên cạnh, nhạt nước trả lời _ "Rất xúc động" _ mắt nhìn dần cảnh người người bỗng nhiên chăm chỉ học tập trên sân diễn, lại nhìn đến mớ giấy vụn trong tay mình, quay đầu nhìn trực tiếp qua Minh Khải, chớp chớp mắt.

Mình Khải thấy người kia quay đầu liền hiểu được người bên cạnh đã muốn tìm ra thứ gì đó để mua vui cho bản thân, anh cũng không ngại, giả ngơ nhìn đi nơi khác, xem như chưa từng thấy

Nữ nhân đứng đó, mắt vẫn chớp chớp, rất không đành lòng, dùng ngón trỏ kéo ra lưng quần của Minh Khải, nhét giấy vào cùng khuôn mặt như vẽ 'tôi chỉ vì khuôn mặt anh mà ngắm nhìn, ngoài ra không biết gì nữa' hướng Minh Khải vẫn đang cố nhịn mà nhìn sang nơi khác

"Cánh xúc động nhỉ?" _nhét giấy xong, liền rất có tâm, quay lại chủ đề chính

"...."

(Tôi....cũng muốn)

Dẫn chuyện của năm tiếp tục xuất hiện, tạo nên làn sóng bất mãn đang từ từ cuộn trào từ phía đồng bào bên dưới. Ai bảo, đang đoạn hay thì cứ bày ra viễn cảnh tắt đèn, thích làm chuyện bí mật không cho ai hay đến phát hận như vậy, đã vậy còn thêm trạng thái mập mờ, lờ mờ không rõ ràng của ai kia liền không khỏi khiến nữ chính bên dưới muốn lật bàn [Rốt cục là đưa đỡ hơi nào viết ra thứ này!!! Ra đây!!!]

(Giết!!! Giết liền!! Giết ngay lập tức mầm mống này!!! Không thể cho cô ta để trứng thêm nữa!!!!)

Và rồi, tòa lâu đài được công phu vẽ trên bìa cứng dán lên mặt gỗ cỡ lớn được treo lên làm nền cuối cùng cũng xuất hiện. Ngay lập tức ai kia liền nhếch môi đắc ý cười [Cuối cùng cũng có thể chấm dứt nỗi đau của nhân loại!!] _sau đó rất bình tĩnh quay qua hỏi Minh Khải cũng bình tĩnh không kém, kéo nhẹ lưng quần, chậm rãi rút ra tờ giấy. Nữ nhân hạ mắt nhìn xuống [May cho anh là tôi để nửa trong nửa ngoài, đẩy vào luôn thì có mà khóc thét!!!] _chân đá nhẹ anh _ "Chờ nào đến cánh của em"

Mình Khải vẫn bận rộn với tờ giấy, không quên trả lời cô _ "Lady, kịch bản của anh rơi xuống đất, nếu cần, em có thể lấy dùng"

Ngay lập tức nữ nhân liền xác định vị trí của địch nhân, vừa thấy liền thẳng chân đá bay vào góc tối gần nhất, rồi sau lưng cô lại là cái đẩy nhẹ. Người này ngay lập tức bày ra bộ mặt 'chớ có đến gần người nhiều tiền' quay lại, nguy hiểm nhìn người vừa chạm vào mình

"Chị còn đứng đây làm gì hả? Sao còn chưa lên" _Minh Thanh biết chị mình đang bật chế độ phòng thủ mức báo động, liền lùi lại vài bước, thảy qua trái táo _ "Lên đi, vai của chị"

Đứa nhỏ đáng thương này, suốt buổi chỉ có thể đứng yên đó xem chị mình làm trò càn quấy cùng ánh mắt nghi ngại của mọi người xung quanh. Biết sao được, hiện tại sa lầy liền bị xem thành chơi ngu tự lãnh hậu quả. Rất cay đắng nha _ "Đừng nhìn tôi như vậy. Tôi ở khâu hậu cần, không có chen vai đâu"

Vừa dứt lời liền có bạn nhỏ chạy tới, vui vẻ hô lớn _ "Minh Thanh, cậu có vai này"

ĐOÀNG!

Nữ nhân nhìn biểu tình đồng cứng của cô nhỏ nhà mình, có chút hài lòng xấu xa, cắn táo bước lên

"Lady, em đọc kịch bản chưa?"

"Chức nghiệp của một tác giả chính là biên soạn!"

"...." _Minh Khải cùng Minh Thanh đồng loạt thống nhất im lặng, vẻ mặt hiện tại cùng với người nằm trong tờ tiền, biểu cảm không khác gì mấy [Cái kia, tôi không trực thuộc quản lý/ quyền kiểm soát nữ nhân mang họ Lý kia]

Bỗng dưng liền đồng lòng trong vô thức. Lặng lẽ lùi bước, lùi đi mất trước sự ngỡ ngàng của mọi người trong cánh gà.

Nữ nhân bước ra, bài ra tâm, tư thế cùng biểu cảm như liệt toàn bộ bước ra, cắn táo, thông thả nâng váy bước ra. Sao đó bộ dạng như thấy khủng long, đến táo cũng đánh rớt, cảm thán _ "Vào đây nhanh vậy? Ta còn chưa ăn trưa"

'Rầm' có cảm giác, cánh gà như mảnh kính đang từ từ nứt gãy, đổ vỡ. Vài người tình khôi cơn ác mộng, quay qua hỏi người bên cạnh, mắt nhìn xuống tờ giấy vụn nhỏ dưới chân của Minh Khải _ "Ai vậy?"

"Nghe nói là người Dương gia đưa tới"

"....Thì ra là vậy" _bỗng nhiên, tất cả đều cùng nhau gât đầu đồng tình, vẻ mặt thấu hiểu, nhưng mà ngay sau đó liền cùng nhau e ngại trao ánh nhìn [Thế, vở kịch của chúng ta?!?! Ra sao nhỉ?]

Thầy giáo nghe xong liền không biết nên khóc hay cười. Dương gia hiện tại gần như gắn liền với hai từ 'quái lạ' rồi. Thậm chí chỉ cần mang họ Dương, cũng đủ khiến người khác cảm thấy khó xử. Sơ xuất nếu thật sự chạm trúng Dương gia, liền sẽ bị họ ghi hận, trả đến răng long đầu bạc cũng chưa thể hết.

Sự thật hay không thì chưa biết, nhưng mà lời đồn như vậy cũng đủ khiến một thứ không ai biết rõ, lại thêm cái gọi là người nhà Dương gia thì liền tin tưởng không lối về.

Ngay lúc mọi người còn đang e ngại nghĩ tới vài chuyện không tốt sẽ xảy ra với vở kịch của lớp thì Minh Thanh đã quay lại mỉm cười_”Đừng lo, chị ta dù kịch bản nữa chữ cũng không đọc. Nhưng là nhà văn không tệ, mọi người đừng quá lo lắng”

Mọi người định lên tiếng bảo là không sao nhưng mà chưa kịp nói ra thì Minh Khải đã quay đầu, giọng nói mang tiếng cười_”Em từ khi nào phải đi thuyết minh cho hành động của chị mình vậy?”

[CHỊ?!?! AI??? AI LÀ CHỊ CỦA DƯƠNG MINH THANH!!!]_ tất cả mọi người ngay lúc đó đều về mặt kinh hãi nhìn hai người_ [Minh Thanh đã khủng bố như vậy, vậy thì chị cô ấy thì sao?, lại còn thái độ của cựu hội trưởng đối với cô gái kia từ nãy đến giờ. Không lẽ, hôm nay thật sự hội tù đui hung thần của Dương gia sao??]

Mọi người còn đang hoảng sợ thì Minh Thanh vẫn rất bình tĩnh nhún vai_”Em chỉ là không muốn chị họ mang danh xấu của chúng ta đi lòng vòng”

”Chị họ sao??”

”Chứ mấy người nghĩ ai?”_Minh Thanh ngay lập tức liền hơi nghiêng ngả cổ về mặt trên người_”Nhớ chị cả nhà tôi à? Muốn gặp không?”

”....”

Minh Thanh đảo mắt, về mặt khó chịu quay trở lại sân kịch và ngay lập tức liền lãnh trọn một màn dù không đọc kịch bản nhưng vẫn có thể bịa ra kịch bản và làm như nó trở thành chuyện hằng ngày của chị mình. Trong lòng liền bật báo động đỏ_[Nguy rồi]

Chị của cô, không ai khác chính là nữ chính, đã bẻ lái câu chuyện sang một hướng mà không ai có thể hiểu nổi nữa. Vậy mà người trên sân, không biết có phải hay không nào cũng có vấn đề liên ới chị của cô đồng diễn như họ cùng kịch bản vậy.

Chỉ có thể nói, cô công chúa kia là đồng thành nghiện hoặc là tài năng ứng biến thiên phú của cô ta giúp cô ta sống giữa trò chơi của chị cô. Nhưng ngay sau đó, Minh Thanh có thể khẳng định rằng. Đám nhóc này, không ai khác là bạn học của cô, bọn chúng không gì khác hơn chính là diễn thành nghiện khi cô gái trong vai Ari đang cố quệt thêm son lên môi mình thì bị gọi, cũng không màng thêm bất cứ thứ gì, quăng son vào tay người bên cạnh, nâng váy chạy lên và diễn như thật.

Từ khi nào mà câu chuyện cổ tích rập khuôn ý xưa, hiện tại liền trở thành tình cảnh hai người chụm đầu vào nhau nhưng âm thanh lại không có chút gì là bí mật, ngôn ngữ thì không khác gì mấy thiếu nữ thị thành ngày nay chuyên dùng để làm lơ ang ẩn ý nói xấu người khác.

Công chúa cũng rất bình tĩnh chen chân vào cuộc đàm thoại ra về riêng tư để ngăn cản màn kịch của bọn họ có thể bị đổ vỡ_”Trà chàng lại cho ta!!!”

Minh Khải cùng Minh Thanh, một xoa cằm, một đang chống cằm suy tư thì ngay lập tức đều có chung ý nghĩ_[Đây là không lịch sự!]

Và rồi nữ chính vẫn tiếp tục trò chơi của mình, chỉ là cuộc hội thoại giữa bọn họ đang ngày càng theo chiều hướng quỷ dị khi hỏi ra thông tin cá nhân của cô công chúa nhỏ kia. Minh Khải không quan tâm nhiều, chiều hướng quỷ dị kia anh đã quá quen thuộc. Gia như lúc đang bàn chuyện quan trọng, bọn họ liền có thể chuyển sang chủ đề khác và bàn luận về nó như chưa hề có chủ đề đầu tiên.

Và rồi để chấm dứt màn chào sân muộn màng kia thì một lần nữa, rèm che quyền rũ hạ xuống, người dẫn truyện bí ẩn xuất hiện cùng chiếc mặt nạ đậm chất phong cách quý tộc, đưa lên micro, hắng giọng ra chiều trấn trở lắm khi tự mình kể lại câu chuyện xưa của một người khác

Minh Thanh thấy chị mình cứ đứng yên đó nhìn tám màn được hạ và tên dẫn truyện đáng ghét xuất hiện mà không cần cầm kịch bản liền hiểu được chị cô đang mất hứng, mất hứng trăm trọng vì trò chơi mà chị cô nghĩ chắc chắn sẽ thú vị, cái cách người trước mặt ánh mắt thờ ơ, dường như không thuộc về nơi này xuất hiện, liền lạnh nhạt luôn lách đánh bài chuẩn rồi đi. Báo động vang, chị cô, chạm giới hạn rồi.

”Minh Thanh”

Đang lúc có chút không biết phải làm sao thì Minh Khải bên cạnh lại nghiêng người, khẽ thì thầm gọi tên cô, mắt vẫn nhìn đến cảnh trước mặt_”Người kia gần đây có chút không an phận”

”Chị ta có khi nào an..”_nói được đến đây thì mắt liền lập tức liếc nhìn qua Minh Khải và thấy anh đang cười, nụ cười hằng ngày của anh. Ngay sau đó, cô cũng khẽ cười thành tiếng âm trầm trong thanh quản, hai tay cho vào túi quần, nheo mắt nhìn chị mình đang bộ dạng khi thế, nắm chắc sẽ đánh thắng bài chuẩn đang đi xuống thì nghiêng người qua Minh Khải_”Em đi có chút chuyện, anh chăm sóc giùm chị em”

Tất cả đều diễn ra rất nhanh và Minh Khải liền một tay trước ngực, nét mặt cười cùng biểu cảm chân thành được tôi luyện_”Rất sẵn lòng, young lady”

Minh Thành vừa đi thì nữ nhân cũng vừa đặt chân đến bậc thang dẫn xuống cánh gà, tay đưa lên mặt ý muốn tháo mặt nạ. Minh Khải liền nhanh tay lấy qua ly nước ép trong tay người bên cạnh, mặc kệ người phía sau ngỡ ngàng, bước lên, ấn nhẹ vào mặt nạ, ngay lập tức liền nhận được ánh nhìn khó chịu từ cô

”Uống nước”

Nữ chính hạ mắt nhìn đến ly nước cam voi quá nữa, lại nhìn đến vẻ mặt cười tươi như hoa của người trước mặt, tay chậm rãi đẩy ly nước ra

xa_”Hiện tại làm cuộc triệu tập ngay lập tức cũng không tệ”

”Lý do không chính đáng sẽ rất tốn thời gian và thất vọng giới trẻ”

”Không quan tâm”

”Lady, em chẳng lẽ không qua tâm đến ba đứa nhỏ sao?”

Đúng lúc này thì hai người kia trên sân cũng đồng thời xuống tới, đi qua nữ chính liền quay đầu mỉm cười, giờ ngón cái rồi mới rời đi. Thậm chí Ari còn mỉm cười khiến nữ nhân liền rung mình thật mạnh. Nhưng ngay khi nhìn lại gương mặt đáng ghét của Minh Khải thì cô liền mày chau, ánh mắt khó chịu nhìn lên trên trong khi với biểu cảm đó, Minh Khải hiểu người bên cạnh đang lưỡng lự. Anh biết cô có nghĩ tới điều này nên mới chần chừ cho đến lúc này. Cho nên, anh cần phải là người kéo cô tiếp tục công việc buồn cười mà cả hai đều ừ ả đồng ý. Ai bảo con trưởng không có sai lầm, nhiều là đáng khác.

”Tên gian xảo nhà anh chọn lý do hay đấy”

”Không phải lady nhà em đã nghĩ tới trước sao”

”Nó quá nhảm chán, anh có thể tìm người thay”

”Nhưng mà vở kịch đã bị em xáo trộn”

”Lũ nhóc này đủ thông minh để dẫn về con đường chính thống vốn có”

”Chỉ đủ thông minh khi gặp đúng chất xúc tác và môi trường cạnh tranh phù hợp”

”Em tin chắc anh sẽ có thể tìm được chất xúc tác thích hợp cho đồng thuốc nổ trên kia”

”Chính em làm ra nó thì ai còn phù hợp hơn”

”Người thiết kế luôn không hợp với thứ chính họ làm ra, bởi căn bản họ làm cho người khác”

Minh Khải vẫn cười nhưng lại như nở mày, ánh nhìn không tin tưởng nhìn vào nữ chính. Nữ nhân như nở mày nhìn qua người bên cạnh khi thấy anh im lặng nhưng ngay lập tức liền thấy biểu hiện trên người kia liền tự động nhấp bước lùi lại

”Nhưng chỉ có mình em, không những thiết kế để hợp người khác mà còn tiện lợi cho chính mình hay sao? Không có lợi liền không làm”

Thầy giáo đến gần, đứng ở đó đã lâu, nghe trọn vẹn cuộc đàm thoại chủ đề không thống nhất kia. Vốn dĩ đến nói về chuyện tự ý xé rồi chuyển đổi hoàn toàn kịch bản sẽ gây ra vấn đề gì nhưng mà, đến rồi, nghe trọn vẹn thì liền muốn chạy. Cô gái trước mặt này, thân phận không hề thấp, cũng không hề tầm thường

”Thầy, thầy đứng đây làm gì?”_hai giọng nói pha lẫn chút ngạc nhiên, sau đó thì liền chuyển sang vui vẻ_”Chị, nhìn chị trong rất đẹp đó”

Nữ chính nghe được liền khoanh tay, mặt quay đi hướng khác, nhàn nhạt nói_”Nói thừa”

[Thái độ danh đá của chủ gia đình thế này là sao?_]_cả Minh Hạ và Minh Viễn đều cùng chung một ý nghĩ, sau đó liền dùng ánh nhìn tên lừa đảo nhìn qua anh cả nhà họ

Minh Khải liền hướng mấy đứa nhỏ trong nhà mỉm cười, âm điệu không chút cảm xúc_”Rảnh rồi lắm sao?”

Hai đứa nhỏ liền ánh nhìn né tránh nhìn đi nơi khác, Minh Viễn vẫn là người can đảm, mở lời_”Không biết rõ, nhưng có người từ trong đây chạy ra, nói là đang diễn ra vở kịch hay lắm. Vừa đứng tại em nghe được, nhìn đồng hồ thì biết được chị cùng anh cả diễn, tiện đường liền vào”

[Nhân loại nào dám tung tin, để cậu/cô đây biết thì chú chết chắc]_Lúc này cả Minh Khải và nữ chính mày chau nhìn đến hai đứa nhỏ_[Đến xem anh/chị lớn nhà các người làm trò thì vui lắm à! Thiếu phạt hết rồi à!]

Nhưng chưa kịp mở lời thì đã bị kéo đi. Nữ chính lúc này rất bình tĩnh giằng lại tay, ngu ngơ hỏi_”Đi đâu?”

”Tiếp tục vở diễn của cậu”_cô gái vai công chúa vui vẻ dùng sức kéo nữ nhân thân kinh trung ương toàn bộ đình chỉ làm việc tạm thời kéo đi

”HẾ?!!?”

Và bên dưới, máy quay bắt đầu được thiết lập ngay từ trong cánh gà.

Màn được kéo lên, bàn ăn xuất hiện và có ba người. Hai người trò chuyện, và một người nữa không ai khác là nữ chính thái độ người ngoài cuộc không liên quan dù chỉ mới vài phút trước đã là người mở lời muốn nghe chuyện xưa tích cũ.

”Vậy câu chuyện của người chỉ có bấy nhiêu?” _ nữ nhân thờ ơ đưa miếng táo được gọt cẩn thận đưa lên miệng, mắt liếc qua cô công chúa

Ari cũng không chờ đợi nhiều, thái độ liền thẳng cáp ngang ngửa lưu manh, chân cũng đặt lên bàn, cao giọng đuổi người. Còn công chúa cũng liền rất ấn ý, vẻ mặt hoảng loạn đứng bật dậy hô _ ”Chờ một chút, mới ra sân có năm phút đó cô hai”

Minh Hạ nhìn qua Minh Viễn đang hưng trí bùng bùng lồng tiếng cho vở kịch bên ngoài trong khi đang đứng ngay bên cạnh máy quay _ ”Người không biết đâu, khi xưa ấy mà, ta đẹp tàn bạo lắm, nhưng giờ đỡ rồi. Chuyện chính ở đây là, cô gái bên cạnh người ấy, cái cô không mang mặt nạ ấy rất thích đi hái trộm rau nhà người ta đến nỗi cả khu phố hay cả cảnh sát gần đó đều có thể vẽ lại chuẩn xác khuôn mặt, dáng người cô ta dù cho không hề có chi tiết gì trên đó cả. Và rồi một ngày, do cảnh cướp giết tăng cao, cô gái kia liền bị truy nã”

Minh Khai ở đó, hai tay trong túi quần, quay đầu nguy hiểm nhìn em trai mình. Minh Viễn cũng không ngại, nhún vai _ ”Là bản thảo nháp nhặt được trên bàn của tổng giám đốc. Văn phong như vậy, nhấm mặt cũng biết chị ấy viết”

Anh nghe được liền tiến tới _ ”Chủ nói nhỏ, việc này để người trên kia nghe, chú đảm bảo vào trại tập huấn còn nhiều hơn Minh Thanh”

”Không lẽ Minh Thanh cũng vướn tội này?” _ Minh Hạ một bên liền tò mò hỏi

”Thanh là tội nhân thiên cổ rồi, tôi không bằng đâu” _ Minh Viễn vẻ mặt đầy cảm thông cười trì.

Còn đang tính hỏi tiếp thì lại nghe tiếng đập bàn cùng tông giọng cao tràn đầy đe dọa _ ”Chính ta là người làm điều đó!” _ của người trong vai Ari

Trong khi mọi người bên dưới còn đang ngạc nhiên thì bên trong cũng khẽ thì thào vì độ bất ngờ không lẽ lời của kịch bản ảo tưởng này. Chỉ có riêng ba người đứng đây, khuôn mặt vẫn cực kì bình tĩnh [Kết rồi à?!?]

Sao đó đến màn khai tội nhau ra của hai người trong khi nữ chính không cần làm gì, vẫn ngồi đó, điềm tĩnh, tự tin hơn bao giờ hết. Và sao đó tiếp tục là màn hỏi đáp dồn người khác vào đường cùng của nữ nhân. Nếu suy đoán có thể biết được căn nguyên của chuyện này là do lúc này bị Minh Khai đồn vào tường nhưng chưa kịp bật lại, hiện tại liên tình trạng mượn chó đánh mèo để hạ hỏa.

Nhưng đang trong lúc hăng say nhất thì đèn lại hạ khiến cho lời chưa kịp nói cũng bị nuốt trở vào và dẫn chuyện lại ngênh ngang lần nữa xuất hiện. Căn bản nếu có người phá luật sống cùng một đám có năng lực thì chỉ e đây sẽ ngay lập tức liền trở thành sân chơi của những kẻ thích lách luật và phá đám ở mức độ cao.

Kiểu như tất hết tất cả hiệu ứng lẫn âm thanh, chỉ độc tôn mình mình chiếm lấy ánh sáng vương giả của toàn bộ sân khấu như tên dẫn truyện trước mặt này. Chắc chắn hẳn ta sẽ trở thành dẫn truyện của năm. tấn xuất tranh đua cùng vai chính chỉ có hơn cứ không hề kém.

Nhưng mà rốt cục ai là vai chính? Đây chính là câu hỏi nan giải của tất cả mọi người ngay lúc này. Họ xem mãi, hiểu cũng gần hết. Chỉ được một khiếm khuyết là chưa định nổi ai là vai chính cả. Là người giành lấy tình yêu, thiếu nhưng không cần tình yêu hay là cần tìm nhưng sợ hãi tình yêu???

Rốt cục vở kịch này sẽ đi biến đến mức nào? Nó không hề như những gì mọi người đã tưởng tượng. Mẫu đối thoại cũng quá lạ lùng. Lại còn thêm tên dẫn chuyện thời lượng xuất hiện gần như ngang hàng với nhân vật, thậm chí lời thoại còn nhiều hơn bọn họ.

Nhưng cho cũng vẫn là đồng lòng hướng về cái kết sắp tới.

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 49: Lễ Hội Chết Tiệt: Cuộc Hạnh Ngộ Của Những Con Người Khốn Khổ Trong Cổ Tích Biến Thể Và Chúng Ta Phải mạnh Động

Nữ nhân đứng đó, yên lặng nhìn người trong vai Mei giả vờ vẻ mặt đau đớn mà kể lại chuyện xưa. Cô ấy gần như quăng cả linh hồn mình vào một câu chuyện không tưởng do cô tự bịa ra. Đến nỗi ngay cả nữ chính, người tự bịa kịch bản cũng đã âm thầm trong tâm cầu nguyện cho mình an toàn thoát khỏi kiếp nạn do mình tự tạo này

[Mấy đứa này, có phải hay không lấy tất cả các môn năng khiếu mà học!!!]

Hiện tại đã không nắm rõ tình hình, dường như mỗi người đều có một kịch bản, một suy nghĩ riêng trong đầu về những gì sẽ phải diễn. Vở kịch này nhìn từ bên ngoài, không biết theo ánh nhìn của khán giả, nó sẽ có ý nghĩ hay gì gì đó đại loại nữ chính cũng lười nghĩ, nhưng cô biết chắc. Nếu không hứng thú đến cao huyết áp khi đi PK thì cũng là bình tĩnh nắm chắc kịch bản ảo tưởng tự bịa, cố hoàn thành nốt vai trò của

mình hoặc như nữ chính, chỉ có thể đứng ngẩn tò te ra nhìn người ta hoa tay múa chân trước mặt mà không hề biết bản thân nên làm gì tiếp theo. Bỗng nhiên có cảm giác bản thân là lỗi thời trường bối không thể theo kịp tuổi trẻ tăng à nhằm năng động ngày nay.

[Không, ta phải khẳng định bản thân mình trong cái cuộc đời đậm chất siro trộn huyết cún thế này!!! Phải 'MANH ĐỘNG'!!!]

(Nó là cái gì thế?!)

Nữ nhân vẫn nhìn con người quàng quai trong đau khổ kia, trong khi công chúa bên kia thì bày ra vẻ mặt khó xử, thờ dài nhưng lại rất bình tĩnh, nghiêm túc lên tiếng_”Ari, có vài chuyện, không thể đùa giỡn được”

Rồi Ari khom người, nữ nhân cũng khẽ nghiêng, mắt cố nhìn theo xem người này định làm gì. Nhưng mà ngay thời khắc Ari đập bàn đứng lên, kiêu giả chỉ thẳng cổ công chúa thì một tiếng xẹt xuyên não của nữ chính, biểu cảm đứng hình như tượng năm giây_ [Đã có chuẩn bị sao?!? Ngay cả hung khí cũng đã chuẩn bị sẵn. Đây là tình cờ hay các người biết trước tôi sẽ giở trò]_ suy nghĩ đến đây, nữ nhân bỗng nhớ tới một nhân vật gần đây hình như là không xuất hiện trong mảnh đời cầu huyết của cô. À, đã có được nhắc sơ qua. Nhưng mà nghĩ tới thì không kiếm được rùng mình, nhanh chóng trở về thực tại

Ari tiếp tục màn dọa giết người bất hủ của mình cùng vẻ mặt tức tối. Nữ chính mắt hướng xuống khán giả đang chăm chú bên dưới, có vài người khẽ thì thầm, nhìn vào cánh gà, không là đám nhỏ chăm chú xem, vừa thấy cô nhìn xuống liền nhón tới nhảy lui cổ vũ_ [Không thú vị! Không vui! Không hay gì hết!]_ nhẹ chau mày để cố định hình ảnh thì liền thấy được Minh Hạ và Minh Viễn đang trò chuyện với nhau, phía sau máy quay_ [Cô đây sẽ giải quyết một lần mấy đứa nhóc này!]

”Xong chưa”_ quả thật cảm thấy máu của mình đã bị vở kịch này rút đi một nửa, tình trạng tuột huyết áp vào sáng sớm giờ có xu hướng bùng phát

Ari bị bất ngờ bởi sự xen ngang này, nhưng rất nhanh liền hơi mỉm cười một chút

Nữ nhân thấu được hình ảnh kia, liền trong đầu hiện lên hai từ 'không xong', cô phải nhanh chóng hạ màn vở kịch này_”Xong rồi thì thả ra đi, nói sớm có phải được không. Khiến ta cứ mãi trí nhớ nhập nhằng. Giờ biết được đồ ngốc kia ở đâu thì hiện tại chỉ cần đi tìm là được”

”Mei à, đã qua biết bao nhiêu đời người, em đi đã ngàn lần xuyên qua khu rừng này, vậy ta hỏi em, có lúc nào đó bất ngờ đi ngang qua một cái cây nào đó, em có cảm giác là không?”

”Đương nhiên không”_ nữ nhân đối với kiên nhẫn đã từ bỏ, liền mang ra thái độ trêu người nhất mình có để dọn đường

”...”

Chỉ là, người cổ thì có người còn trơ hơn người_”Cho nên bảo bối à, em vào trong, để ta giải quyết có được không?”

”Nói này giờ là chỉ muốn đuổi người à?”

”Không hề, vậy giờ em muốn ra sao?”

”Tha cô ta đi đi, đòi gì thì cũng trả đi. Ta giờ chỉ cần đi tìm hân”

”Mọi chuyện đơn giản như vậy, ta đã không làm khó đến năm đời đế vương bảo bối ngốc à”

”Vậy đây chết là xong chứ gì”

”Thôi được rồi, chúng ta sẽ đi tìm”

Đang lúc cả Ari và cô cùng đứng lên, đèn đồng loạt lại được tắt, rèm cũng được hạ xuống với tốc độ nhanh nhất và tên dẫn chuyện cùng mấy chiếc đèn pha công suất chói lọi xuất hiện. Ngay giữa sân khấu, điệu bộ bùng trà nhà giàu, tiếp tục làm nhằm dài dòng.

Nữ nhân bị một ai đó kéo đi, đến lúc định hình lại tinh thần, nhìn đến người trước mặt thì liền cảm thấy số mình hình như có vật gì đó đeo bám. Tên kia quay lưng, không thấy mặt được. Dĩ nhiên bóng lưng này quá lạ lùng hoặc căn bản nữ nhân chưa từng đặt thứ gì vào mặt nên dĩ nhiên liền chau mày nghĩ lại chuyện cổ tích ngày xưa_ [Chúng ta có quen nhau sao?]

Do huyết áp có chiều hướng xuống dốc, nữ nhân liền sắp rơi vào trạng thái quao quọ khi nói chuyện cho nên vẻ mặt liền rất không đẹp đẽ. Cũng may là nhờ mặt nạ nên không mấy dọa người. Người kia cũng không nói không rằng, đặt cô đứng yên một chỗ rồi rời đi thật nhanh

Đang lúc nửa ngờ ngác, nửa bức bối nhìn quanh một màn tối đen cùng tiếng xì xầm thì liền có thể hình dung đại khái là đang đứng ở nơi nào. Nhưng chưa kịp chuẩn bị thì đèn pha công suất vừa đủ chói được bật lên và nữ nhân lần đầu tiên được vinh hạnh như tù nhân vượt ngục nhưng bất hạnh bị phát giác không những được đèn tù hay đèn pin, còn có đèn từ trực thẳng rọi thẳng mặt.

[Thật chói chang! Ta cần phải Mạnh Động!!!]

Vừa hay lại đúng lúc quay đầu nhìn quanh vốn là để định hình địa bàn, nhưng hiện tại lại trông như đang tìm kiếm. Nhìn qua lại thấy hai hàng vũ công cây xanh đang vui vẻ chạy tới chạy lui, còn có mấy em áo trắng thuowest tha tới lui không ngừng. Nữ nhân đảo mắt, cao giá nhắc

chân rào quanh mọi nơi.

Căn bản không hề nghĩ mình nên tìm kiếm, mà là nghĩ bản thân hiện tại nên cho mọi người nhìn gần một chút tạo hình quá mức rườm rà này. Đồng thời phải cúi đầu nhìn đường, cẩn thận không lại dùng gót tám phân giảm giảm phải thứ gì đó của ai đó... cô, đèn không nổi đâu, mà xương cũng sẽ bị tổn thương nếu ngã xuống các kiểu!.

Dưới tác dụng của gót tám phân, có thể giúp biến hóa từ nắm lòng cũng thành được đại cổ thụ thì ai đó nhân lúc quay mặt liền thở hắt [Ôi, bộ xương cần cỗi này~] _nữ nhân mệt mỏi, tìm chỗ muốn nghỉ chân. Cô tỏ đã rất đắn đo với nơi dừng chân kế tiếp của mình, nghiêng đầu suy nghĩ một chút liền chọn phía trước sân khấu, ngay bên dưới mà dừng chân, nhưng không nghĩ tới, đến nơi lại trở bước, lao đảo một chút tiện đà liền ngồi xuống. Nhưng mà vừa ngồi xuống thì lý trí lại mách bảo phải 'Manh Động', vậy là lại cố mà đứng lên, liền có tia điện xẹt qua [Xong, bong gân rồi!_] _cô nháp chân bước lên sân khấu, vẫn chưa thấy có gì biến đổi liền nghĩ bản thân chắc vẫn chưa đến nơi để người khác chạy ra diễn lấp phân này nên phải cắn răng, lảo nhảo đi ngược trở xuống, đến lúc không thể chịu được nữa thì vẫn tại chỗ cũ, ngã ra.

Quay trở lại lúc nữ nhân bị kéo đi thì bên này, Ari cùng công chúa cũng bị kéo xuống sân khấu, một cô gái khác lúc này bước vào cùng cốc nước trên tay, vừa đi vừa quay đầu ra phía sau, tay gọi người vào "Mau lên mau lên, các cậu đi vào từ cửa chính, có thể di chuyển trong phòng được, tùy ý chạy lòng vòng cũng được, chỉ cần đến gần cuối, tránh xa phần mũi nhọn, trung tâm hay dưới mũi nhọn sân khấu là được"

"Này, tiếp theo bọn tớ phải làm gì?" _Ari đến, rất thoải mái lấy qua ly nước của cô gái vừa đến uống

"Đã xong"

"Thật sao, thật may mắn, cuối cùng cũng xong"

"Ừ" _cô chỉ cười trừ, đưa mắt nhìn quanh quan sát, vừa hay nhìn đến Minh Hạ và Minh Viễn thì liền cúi đầu chào, rồi quay đi "Bảo với bên ánh sang, một phút sao mờ hết đèn pha lên rọi vào cửa chính, theo sau đó nhớ theo chân"

"Mà sao phải tránh xa trung tâm hay mũi nhọn sân khấu?" _Công chúa thở dài thoải mái, cầm lên cây quạt điện nhỏ có người đưa qua cho mình, mát đùa làm mát

"À, tại có người, dù cho sẽ diện đến đâu cũng sẽ lựa chọn vị trí trung tâm, hoặc là tình cờ luôn dính phải hai từ trung tâm mà thôi"

"Cậu quen người bên trên?"

"Ừm, đại khái là có biết, nhưng chỉ từ một phía"

Bên kia vẫn rôm rả trò chuyện, bên này, ngay lúc tò mò nhìn người mới vào, lại còn nhận được cái gật đầu chào kia thì Minh Hạ có chút chau mày ngạc nhiên, nhìn hết một lượt phía sau mình, không chắc chắn hỏi Minh Viễn "Là ai?"

"Lý Hoa"

"Lý...này, không phải cùng Lý kia có quan hệ gì gì đó đi?!" _Minh Hạ có chút e ngại nhìn đến cô gái nhỏ kia, lại âm thầm đưa mắt nhìn vào camera lúc này vẫn đang ghi hình tên dẫn chuyện kia

"Em gái không chính thức của Lý Dương"

"Vậy phải từ hai phía chứ?"

"Cả họ Lý và cô nhóc đều không muốn cho chủ gia của chúng ta biết sự tồn tại của cô"

"Tại sao chứ?"

Minh Viễn hạ mắt nhìn Minh Hạ, lại chớp mắt thờ ơ nhìn đến cô gái kia "Không bị chủ gia hại chết cũng là bị Lý Dương kia hại chết nếu để chị ấy biết"

"Tại sao chứ?"

"Vốn không hề có máu mủ, mà em biết đấy, hai gia chủ, nếu em không có chút huyết thống gì dính dáng đến thì mạng em họ không quan tâm đâu" _Minh Khải từ đâu âm u xuất hiện, hạ mắt nhìn em gái nhỏ của mình "Bởi vì bọn anh cũng không thừa hơi bảo vệ người ngoài"

"Cô nhóc ấy là con gái của em gái của bác Dương. Người đó chết, con gái theo lẽ là họ cha nhưng bởi vì đù gì cũng là em gái được cưng chiều, bác gái cũng quan tâm nên liền đổi lại" _Minh Viễn cũng thuận tiện thêm vào

Minh Khải hạ xuống ánh mắt không chút cảm xúc, lạnh giọng với hai đứa nhỏ nhà mình "Lại nói, quý cô của chúng ta, rất giỏi trong việc tiêu diệt mấy thứ em ấy nghi ngại sẽ làm phiền cho người thân cận hoặc có quan hệ gia đình cần thiết với em ấy. Cho nên, cô gái kia thông minh mà chọn cách sống đúng đắn nhất. Thà là không liên quan, nếu đã liên quan mà làm sai, xét theo khía cạnh quan hệ, em nghĩ, ai có thể cản được khi chủ gia của chúng ta đã muốn làm?"

"Anh Dương" _bỗng dưng Minh Hạ nghĩ đến tám tường, thành trì vững chắc kia, nhưng ngay sau khi nói ra liền cảm thấy có gì đó không

đứng. Tám tường kia, là vì ai mà xây lên??

Mình Khải cười thật trầm _ "Tên nhóc đó mà cần được thì giờ này chủ gia của chúng ta đã thành con dâu họ Lý từ lâu rồi nhóc con, thậm chí chúng ta còn có thể có một đứa nhỏ chạy lòng vòng gây rối hơn mẹ của chúng nữa"

Ai người đều âm thầm liếc nhìn người phía sau, giờ ra ngón trở hò hét _[Anh thì lớn hơn ai hả?!]

"Nghĩ thử xem, ngoài ba mẹ hai gia đình cùng chị ấy thì anh Dương sẽ nhét ai vừa nữa vào đôi mắt anh ấy đây?" _Minh Viễn dù không cam tâm cũng phải gật đầu đồng tình

Mình Hạ đối với mấy lời nghe khủng bố kia nào liền như động cứng, trơ mặt lắc đầu. Quả thực, ngay cả bóng lưng của ai khác cũng không thêm nhớ huống chi là nhét vào mắt họ Lý kia. _ "Nhưng mà nghe qua, trong cô ấy có vẻ hiểu rõ chị Thủy"

Mình Khải cười thâm trầm _ "Nhân vật nguy hiểm đến mạng sống của em, không rõ thì sau biết được mà chạy trốn?"

"....."

[Rốt cục, chị ấy đã làm những gì, có thể làm được gì?] _Minh Hạ thật sự không giấu nổi tò mò non nớt của mình. Vốn dĩ cô đến đây, cũng chỉ có lần họp mặt kia nhưng lại dưới hoàn cảnh chủ gia bị dồn vào đường cùng không thể phản kháng và mọi người xung quanh không lo sợ thì cũng là lo lắng cho cô. Minh Thanh dù bề ngoài luôn trông như cố gắng chống đối nhưng ai mà tin được, gọi đi triệu tập thì liền đi, một lời cũng không phản kháng đủ cần nhằn là dĩ nhiên có.

Mà ai kia, ngay cả gương nanh múa vuốt cũng chưa thấy qua. Căn bản hiện tại trong suy nghĩ của Minh Hạ, nữ chính cùng lắm là hổ ngoài nai trong luôn được săn đón và chăm sóc vô cùng.

Ba người đều không để ý, lúc này Lý Hoa đang mắt nhìn chăm chăm một người, môi hơi mím một chút, đưa qua thêm vài thứ giúp người đó, sau đó gật đầu quay lại _ "Mọi người bắt đầu dọn dẹp đi. Đến khi thông báo kết quả, chúng ta sẽ quyết định tiếp hạng mục kế"

Bên này ba anh em họ bắt đầu bị thu hút bởi màn hình thu hình bên trong. Biết sao được, hiện tại cũng không ăn vạ trên sân khấu mà lại diễn ngay ở bên dưới. Khán giả vài người đã bắt đầu đứng lên, kéo theo những người phía sau tò mò muốn xem cũng phải đứng dậy, có chút hỗn loạn.

Nhưng mà họ hình như bỏ qua thứ gì đó. Không phải vừa này Lý Hoa đã nói không ai đến gần để tránh choáng chỗ sao? Vậy mà không biết từ bao giờ đã xuất hiện một cái cây, rất biết cách gây tò mò khi đưa lưng về phía bọn họ.

Để rồi đến lúc quay mặt lại, nữ chính thì đang chắc chắn trong lòng chuẩn bị đe dọa Minh Khải, nhưng khi nhìn đến cái cây trước mặt lại là Lý Dương thì không biết nên khóc hay ngất xỉu mới là tốt hơn. Cũng không cần nghĩ nhiều, bản năng thích 'Manh Động' của nữ chính đã trỗi dậy, nước mắt liền tuôn như mưa, không kiềm được đưa tay che mắt nhưng miệng chính là nửa khóc nửa cười, trông cực kì thê thảm.

Ai hiểu được cho tình cảnh của con chiến trung thành đáng thương kia? Người ngoài nhìn chỉ toàn thắc mắc hoặc hiểu nội dung truyện. Cánh gà nhìn _[Ồ họ diễn thật nhập vai], đồng lõa nhìn _[Chết chắc rồi/ có người chết chắc rồi]. Và người trong cuộc, vốn đã chạy hết cuộn phim của mình từ lúc thấy mặt Lý Dương rồi.

[Ôi thần linh ơi! Không phải anh đang bận công việc phải qua Ý sao? Bằng niềm tin khủng bố nào mà trở về ngay lập tức lại còn có thể tại ngay địa điểm này mà vinh quang giá lâm vậy?? Sao lại có thể huyền ảo như vậy?? Lại còn được đóng vai! Có người quen em gái anh trai à?? Sao tôi không biết?? giấu điểm gì à!!!] _cô không hề để ý đến tình cảnh hiện tại của mình mà lại vô cùng bình tĩnh mang tâm trí đi nhúng nước câu cá

(Cô hai, mạng nhỏ của cô đang được người nhà rao bán miễn phí kia)

Trong lúc cô vẫn còn ngây ngốc, nước mắt tuôn rơi vì niềm đau vô hạn trong tâm hồn bé nhỏ mong manh thích gây chuyện của mình thì người đang ôm nữ nhân trong tay, Lý Dương, vẻ mặt rất bình tĩnh, ánh mắt thâm tình, đưa tay vuốt mặt cô

"Cuối cùng cũng giữ được em"

Ngay lúc đó tám màn thần thánh của câu chuyện lại lần nữa được kích hoạt đèn cũng hạ xuống, tên quý tộc dẫn chuyện vẫn được hứng trọn ánh đèn chói chang của sân khấu mà lên sàn trước sự hoài nghi cùng khó hiểu của người xem bên dưới chối hạ mọi thứ bằng sự cô đơn lạnh lẽo của hắn.

Ai đó lừ mắt, bao nhiêu uất ức liền đổ lên con người vô tội kia _[Câu cho đèn pha hong đến người cũng thành gà tây!!!]

Tên dẫn chuyện xuất hiện, mọi người không quan tâm hắn, đèn vừa lên liền tìm kiếm cặp đôi vừa chạy lòng vòng, cuối cùng ngã lăn ra mới gặp được nhau kia thì liền vinh hạnh thấy được một nam nhân quần tây áo sơ mi trắng, ngay cả cravat cũng chưa tháo xuống đang bế trên tay cô phù thủy kia.

Tất cả đều muốn bùng nổ nhưng cơ mặt dường như đều đông cứng, trán mắt ngoài cổ nhìn hai người đi ra ngoài bằng cửa chính của khán phòng. Và bằng một điều thần kì nào đó, cửa hai cánh cũng tự động mở ra.

[Ế, hình như lúc chúng ta vào cánh cửa kia không có tự động nha!]
_tiếng lòng của toàn thể nhân loại ngồi trong khán phòng vừa bị vỡ kịch
kia xoay tròn từ đầu cho đến kết. Thật bi ai.

Ra khỏi khán phòng, nam nhân liền rẽ trái, xuống bậc thang đi trở xuống cánh gà, yên lặng đặt nữ nhân xuống rồi không nói gì thêm, xoay
người rời đi. Nữ chính lúc này về mặt ngỡ ngàng nhìn theo bóng dáng kia. Cứ ngỡ sẽ có một trận cuồng phong bão táp càn quét hết mảnh đất
căn cõi này nhưng rồi chẳng có gì xảy ra. Nghĩ tới liền rùng mình [Sự yên lặng của bão tố là đây sao?]

Tinh thần một lần nữa được vinh dự đưa vào trạng thái mức máu thấp nhưng mật độ hoạt động lại phải đẩy lên mức phòng vệ cao nhất. Phải
biết rằng, so với lịch sử đầm máu của quá khứ, thì đây quả thật mới chỉ là khởi đầu. Nữ nhân càng nghĩ trong lòng càng khó chịu, bắt đầu giờ
trò đi tìm chiến non bất nạt.

(Cô ta bắt nạt người khác bằng cách phô ra sự già nua trong tuổi tác đáng xấu hổ của mình. Ngôn ngữ nào có thể diễn tả cho người lớn tuổi
đang đọc thứ này đây!)

Hiếm họa ở mức báo động ngày một cao. Minh Thanh đảo mắt, túm lấy tay nữ nhân_”Creep?”

Người nào đó đang ở trạng thái cùng cực vừa nghe đồ ngọt hợp miệng liền sáng mắt, xoay qua_”Có sao?”

”Đi, đi theo tôi được ăn miễn phí”

”Mi đừng làm như mi giàu”_nói thì nói, bước theo vẫn là bước theo, mặc kệ chân đau, đồ ăn mới là vương đạo.

Chỉ là.....

”Thì nấu ăn xong rồi muốn ăn gì ăn”_Minh Thanh bình tĩnh quay lại đối mặt với chị mình, dán thẻ với con số bốn lên bên bắp tay của nữ
nhân.

Nói sao thì, cũng không thể vác bộ váy đó mà chạy lòng vòng dù mùa hè ở đây cho lắm cũng chỉ là ảm áp. Nữ nhân nghĩ mình sẽ được ăn, ăn
cho đến khi no, no sẽ sinh ra hạnh phúc và hạnh phúc sẽ làm ấm từ con tim lan tỏa ra tới bên ngoài. Cho nên liền chỉ mặc áo thu thể thao của
em gái cùng quần jean cũng của em gái mà phong phanh ra ngoài đón nhận niềm vui của thức ăn

Như đã nói, cô ta đang bị người nhà bán rẻ

(Đúng là sinh vật đơn bào cấu tạo đơn giản quá mức tưởng tượng mà. Đã kích đến nỗi não cũng mất dần nếp nhăn chẳng?)

Vì sao Minh Thanh hôm nay lại bạo gan như vậy?? Đương nhiên bởi vì sau lưng Minh Thanh là tấm tường của nữ chính. À, là vậy đó.

Cô ánh mắt đờ đờ sát khi nhìn em nhỏ nhà mình, sau đó lại mắt chớp vô tội nhìn đến mặt lạnh phía sau. Một lời cũng không nói ra nổi,
Minh Thanh cười nhạt khi thấy chị mình muốn bùng nổ lại không thể, thông thả tay trong túi quần, quay lại nhìn nam nhân_”Cái này không
sắp xếp được”

Nam nhân nhìn Minh Thanh không lâu, sau đó liền nheo mắt nhìn lên nữ nhân đang lén lút bỏ đi không quên quay đầu lại đánh giá tình hình.
Vừa gặp được ánh mắt của anh thì liền tùy thời ngồi xuống cái ghế gần nhất, bắt đầu nhìn quanh ngắm cảnh như chưa hề có cuộc chia ly
trong lén lút. Dù hiện tại đang ở trong lầu lớn.

Lại hạ mắt nhìn đến Minh Thanh khẽ nghiêng đầu_”Cảm ơn em”

Minh Thanh cười cười_”Thôi em đi, xong phần này em trở lại”

[CÓ NỮ HẢ!?!]
_người nào đó trong tâm tưởng bắt đầu nổi vũ bão

Cũng không quay đầu chào chị mình, liền hướng thẳng mà bước đi lúc vươn tay nâng lên màn che liền liếc nhìn qua nữ nhân cung đang bắn
tía cô sau đó lại ánh mắt sơ hãi nhìn qua nam nhân kia mà khoát trá nhếch môi cười

Nam nhân bước đến, thật từ từ, thật chậm rãi trước ánh mắt như thấy khủng long đang tới gần của nữ nhân nhà mình, trong lòng càng nổi
bão, không kiềm được môi bắt đầu mỉm cười

(Thôi được rồi, lý luận vớ vẩn, nửa chữ xài cũng không được. Thật khiến lòng nhân phần nộ!!)

[Cười rồi!! Tên khủng long ăn cỏ cuối cùng cũng có người mỉm cười lộ ra răng nanh cùng hàm răng bén nhọn. Ba má ơi, hai người ở đâu!!!
Lần này là chết chắc! Đám báo luôn]

Anh cúi người, hai tay chống lên hai thanh vịn của ghế, mặt đối mặt với nữ nhân nhà mình, tỉ mỉ nhìn ngắm. Gần nửa tháng, anh không thấy
được người này thậm chí tin tức cũng rất mập mờ. Vừa lo lại vừa tức giận_”Bởi vì phần này trong nhiều phần tính tình của em, tôi liền không
thể rời mắt nổi, phải luôn nhìn em”_nam nhân giọng nói tuy nhẹ nhàng, trầm ấm, cực kì tình tình và tràn ngập ái muội. Nhưng mà, nghe vào
tai ai kia liền như ‘ôi nghe qua như sét đánh xuyên tai!!!

Nữ nhân về mặt như biết chắc dưới chân mình là mìn nhưng lại không thể rút chân về, mắt nhìn sang trái cố tìm thứ gì đó nghe hợp lý mặt kệ

cho người đối diện không ai khác chính là nam nhân đã sống cùng hai mươi mấy nam qua.

"Vẫn ổn mà" _giọng thiết nhỏ, nhiệt nhẹ, thật mềm mại lại mang theo chút lo lắng khiến cho ánh mắt tra hỏi kia liền có tia mềm yếu, cung chiều chớp điện chạy qua, nhưng rất nhanh liền đánh lại. Anh không lo mình bị lộ. Người trước mặt ngay cả ba mẹ cô ấy còn thừa nhận nữ nhân là cực đỉnh vô tâm thì việc anh có cảm nhận gì, chỉ sợ cô cũng không quan tâm.

Càng nghĩ, càng lạnh lòng.

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Lễ Hội Chết Tiệt:cái Gọi Là Lễ Hội Chết Tiệt Mà Ai Đó Phải Dùng Hết Công Lực Để Tránh Né Dù Chẳng Biết Gì!

Nam nhân nhìn con mồi nho nhỏ trước mắt, đang bị vây trong vòng tay của mình. Nữ nhân này, không có người quản liền chạy đông chạy tây, thậm chí còn định sau lưng anh tạo ra chuyện mờ ám. Anh không rõ sẽ phải gánh chuyện gì, nhưng trực giác đàn ông sống cùng thân ái hai mươi mấy năm, dù đôi lần sai nhưng không thể làm được!

(-.- Ahaha, chỉ là đôi lần sai thôi mà. Đôi lần chắc số ít nhĩ??? Quản tốt pet nhảm, con gái à lại nhảm, thân ái nhà anh đi nha!)

Người trước mắt này, đang muốn gây chuyện, mà người lãnh hậu quả không chỉ có mình anh mà làn sóng vô tâm của nữ nhân trước mắt, khi đã tính kế thì chắc chnaws sẽ liên lụy rất nhiều người với mật độ là tương đương nhau cho nên, quả mìn này, tự tay anh lấy lỗi vẫn tốt hơn. Tránh cho dân thường bị thân ái hại chết không hay.

(Đúng đúng, có mìn thì tự về mà thăm, đừng có mà chia sẻ)

"Minh Thùy"

"Dạ" _nữ nhân nghe đích thị tên cúng của mình liền giật mình, trợn mắt nhìn mặt than hai mươi mấy anh nờ năm trước mặt mình _[Nghiêm túc!!! Đây là muốn mở đầu nói chuyện nghiêm túc!! Không hay chút nào!]

"Em đang mưu tính chuyện gì?"

"Hả??? Làm gì có!" _như đã nói, cô ta đang ở tình trạng HP để Pk đang ở mức báo động, trung khu não bộ gần như lạc vào tình trạng đình trệ sắp sửa sang đóng băng tạm thời nên tốc độ máu cùng lưu lượng thông tin được đẩy thẳng qua não liền trở thành thân ái của sên bò. Phản ứng quả thật cực kì chân thực.

Nam nhân vẫn bộ mặt của khí trơ chăm chú nhìn nữ nhân của mình. Mà ai kia, cảm thấy tình hình hiện tại có chút không thích hợp liền hết quay đầu sang phải rồi sang trái, mắt hết dọc rồi nhìn ngang, bắt đầu ngọ nguậy ý muốn đi

"Em vẫn chưa trả lời đã muốn rời đi sao?"

Nữ chính về mặt bị ai nhìn nam nhân nhà mình _"Không có mà, cho ra đi"

"Em nghĩ giấu được tôi?" _nam nhân mày hơi nhúu lại thì người kia mắt lại càng tròn hơn, biểu tình thiên chân không hề tà của mình

[Không giấu được, nhưng lén lút làm được]

Đang lúc tình cảnh nguy hiểm muôn trùng thì ngay lúc đó, một tiếng còi báo động đinh tay vang lên khiến nữ nhân bởi vì đầu mắt đến nỗi bạo gan nghĩ _[Bây giờ có thể ngủ liền được không?!] _cũng giật mình, chớp mắt thêm vài lần

Còi vừa xong, màn cũng được xốc lên, nữ nhân mắt vẫn chăm chú nhìn góc cạnh gương mặt nam nhân trước mặt trong khi người kia quay đầu nhìn, sau đó thẳng người, một tay không quên bắt lấy cổ lại nữ nhân của mình, sau đó liền đồng lòng chiếu tia nhìn vào người vừa tới

Mà người tốt số đổ cạnh kia lại là vị thầy giáo trẻ tuổi vừa cùng nữ nhân mất mặt so tuổi kia. Thầy vừa vào, một tay cầm theo danh sách, ngẩng đầu nhìn lên thì liền bắt gặp tình cảnh có chút khó hiểu _[Hai người này, thái độ này là sao?]

"Cậu là?" _thầy nâng kính hỏi nam nhân

Anh ta nhìn người lùn hơn mình một chút mới vào liền hỏi danh tính người không quen biết kia, hai tay trong túi quần, sải chân rộng bước lên, nhẹ nhàng lướt qua, tay vừa nâng lên màn cửa _"Xong việc tôi chờ em ở cửa" _rồi đi mất

Thầy nhìn theo cho đến khi tấm màn trở về chỗ cũ, lại nhìn đến nữ nhân đang nhìn đảo dáo như đang tìm kiếm gì đó

"Em...à, cô muốn làm gì?"

"Bỏ chạy"

"..."_thầy mím môi nhìn người trước mắt, trong tay nắm sẵn dao rọc, tiến đến một bên vách lều, muốn rọc_"Khoan đã, cô còn phần thi"

"Không quan tâm, mạng cô đây quan trọng hơn"_nói rồi đang lúc định hạ dao xuống một nhát thì như nghĩ ra một việc gì đó, liền nheo mắt, quay đầu nhìn vị giáo viên kia_"Dám nói cho biết kì ai biết tôi chạy trốn thì thầy không yên đâu"_sau đó quay đầu dứt khoát hạ dao.

[Trước tiên là một đường ngang lớn! Đứng vậy, đại nhân phải cần cửa lớn để ra ngoài. Sao đó kéo dọc xuống, chính xác!!!]_nữ nhân về mặt hí hửng nhìn phần bị rọc chậm rãi rời ra, đang muốn quảng dao rọc đi thì về mặt liền như băng tảng ngàn năm đối với tình cảnh trước mắt này

Minh Thanh, Minh Hạ, còn có Minh Thành và Minh Viễn, thậm chí cả Minh Khải đều hai tay bắt phía trước, đồng lòng dàn hàng ngang, tập thể đều đồng loạt đeo kính đen. Nữ nhân nhanh chóng định thần liền thấy dàn fan hâm mộ trá hình đã tạo hẳn một vòng cung bao quanh lũ người trước mắt này. Cô rất bình tĩnh, về mặt như chưa từng có chuyện gì vừa xảy ra, nghiêng người, kéo lại góc lều vừa bị mình cắt ra, đặt trở lại vị trí cũ, thờ dãi, quay đầu nhìn đến nhân vật số đỏ hiện tại vẫn đang ngáy ngốc đứng ở đó.

Nữ nhân liền mỉm cười thân thiện giả dối, ngoắc tay_"Thầy, lại đây, tôi có việc muốn nhờ"

[Khi hung thần vẫn gọi]_bằng một cách nào đó, dù cho lý trí phản ứng rất dữ dội đối với tình huống nguy hiểm của chủ nhân nó nhưng mà, bước chân của bản năng lại hướng về phía người bị gọi là hung thần kia_[Cho tôi xin, tôi mới ở đây được hai năm thôi, vừa lên làm giáo viên chính thức thưa cô!! Rốt cục đời trước tôi gây nên tội gì!]

Thầy bước đến, nữ nhân cũng không dài dòng_"Giữ hộ!"_tận mắt, chắc chắn vị giáo viên giữ lấy góc màn kia, mặc kệ về mặt không cam tâm kia, nữ nhân liền chậm rãi lùi, sau đó thật sự xoay người, bỏ chạy.

Nhanh chóng mở màn lên, nụ cười chưa kịp nở thì lại đông thành hóa thạch ngàn năm. Trước mặt vậy mà lại là Minh Quỳnh cùng cậu nhóc mafia tay cũng đang giờ ra động tác chuẩn bị vén màn. Vậy là sau mắt nhìn nhau, một có chút ngạc nhiên, một khác thì liền nhướn mày tỏ vẻ đắc thắng còn một thì như cá chết trôi vào rọ.

"Chị biết bọn tôi đến tìm à?"

"Tốt nhất bây giờ để tôi đi"

Pong!

"Trước khi cuộc thi nấu ăn bắt đầu, xin mời mọi người bước đến bàn này, tự tay viết, trang trí slogan cho chính đội của mình"_người dẫn chương trình trông rất vui vẻ một tay cầm mic, một tay cầm kem tươi hướng đến bàn giấy đầy màu vẽ bên trên

Hai mươi đội bước lên chiếc bàn cực lớn, lấy dụng cụ mình muốn, sau đó trực tiếp ngồi xuống đất, bắt đầu trang trí lên tấm bìa cứng với kích thước cùng khung gỗ đã được làm từ trước.

Nữ nhân mắt cá chết nhìn qua nam nhân đang ăn ý viết chữ còn cô gái khác thì lại e thẹn trang trí cho, rồi lại quay đầu, hạ mắt nhìn xuống Minh Quỳnh đang hí hửng bày vẽ đồ đạt ra

"Này, tại sao tớ và cậu lại cùng đội, rõ ràng trông cậu già hơn tớ mà"

Minh Quỳnh không chấp vật, cô vẫn rất vui vẻ chuẩn bị cọ vẽ cùng màu_"Bốc thăm thôi, mà không nghĩ cậu thật sự đi"

"Hiện tại đang rất hối hận đây"_nữ nhân ngồi sụp xuống, mặt up xuống hai đầu gối, tay vươn ra bức cỏ vút bỏ tứ tung

Minh Quỳnh nhìn qua về mặt chán chường muốn chết của nữ nhân, sau đó như nhớ hoặc ngộ ra điều gì, nhìn cô cười đầy bí hiểm_"Ngại ngần à?"

Nữ nhân đối với thái độ mập mờ trên gheo này liền chau mày_"YA!"

"Rồi, giờ muốn viết gì đây?"_Minh Quỳnh chậm mặt, tay kia kéo lên ống tay áo mình, troong rất có khí chất.

Chỉ là nữ nhân vẫn bộ mặt và đôi mắt cá chết nhìn qua hướng đèn flash vừa bắt cần nháy lên kia thì liền thấy được cậu nhóc mafia, mặc kệ bạn cặp của mình là một người con trai khác trông có vẻ đang rất khó khăn trong việc nên viết thứ gì lên tấm giấy đang thương lem đầy mực kia hiện tại lại mang hẳn ra máy ảnh, hết đứng lại lùi tìm góc chụp đẹp. Nữ nhân suy nghĩ mang đậm chất khinh thường, thờ ơ trả lời câu hỏi của Minh Quỳnh_"Nấu ăn là bàng môn tà đạo!"

Minh Quỳnh ngẩng đầu nhìn nữ nhân, nữ nhân cũng ăn ý hạ mắt nhìn cô, bình thản hỏi_"Cậu, biết nấu ăn mà đứng không?"

Minh Quỳnh chậm rãi lắc đầu

”Ghi thức ăn nhanh vạn tuế cũng không tệ”

Minh Quỳnh nghiêng đầu, chau mày có chút đắn đo, sau đó nhún vai_”Bằng môn tà đạo vẫn mượt hơn”_trực tiếp hạ cọ, viết

”Không sợ người ngoài nghĩ chúng ta không những là nữ nhân mà còn bất tài nữa à?”

”Vây tớ ghi Siêu cấp đầu bếp được không”

Nữ nhân xoa cằm, nhướn mắt nhìn trời không những xanh mà còn nắng chói chan bên trên, sau đó gật gù_”Tốt nhất vẫn là nên thành thật. Giờ ghi 'thứ cho tôi vô năng' cũng được, tớ thì không sao đâu, nếu cậu sợ ngại thì tùy ý cậu. Nhưng cậu phải nấu ăn!”

”Thành thật mới được khoan hồng”_Minh Quỳnh giơ lên cọ vẽ trước mặt mình, đọc lên sự thật

Viết xong, cả hai chuyển sang trang trí, tình cờ đều đồng lòng vẽ máu nhỏ_”Nghe đồn lễ ma cuối tháng mười”_nữ nhân còn rất tự nhiên, vẽ thêm gà nhỏ ở cuối dòng chữ

”Không phải là đồn, mà là nghe truyền”

”Tổ chức sớm cũng không tệ”

”Này, không nên tự hạ thấp bản thân như vậy, chúng ta là bất kịp trào lưu”

Minh Quỳnh nghe xong, liền gật đầu đồng thuận ngay và luôn, không hề để tâm tới thứ họ vừa viết cũng như vừa phát biểu xong. Có vài người nhìn qua, liền vô tình nhìn thấy bản chữ của hai người không khỏi có chút e ngại.

Đường đường là hai cô gái, trông cũng rất khá, vậy mà lại...

Trang trí xong, thời gian cũng vừa đủ, mọi người mang trở về trạm của mình, liền có người thay họ gắn lên slogan, người được phân công gắn bản cho hai người, vừa gắn bản, lại vừa lén lút nhìn lên.

Trong lúc đó, đề cũng được đưa ra, đơn giản là nấu món bản thân cảm thấy tự tin nhất. Nữ nhân vẽ mặt thờ ơ, quay qua nhìn Minh Quỳnh_”Này, nấu cơm đi”

”Nấu thủ công đó”

”Vây đẹp, chiên trứng đi, tớ một quả, cậu một quả. Tìm thêm xúc xích nữa là được”

”Này, cậu có thật sự là nhà văn không vậy?”

”Không lẽ là người ghi nợ?”

”Về sau trông thích hợp hơn”

”Vây giờ nấu gì?”

”Không biết”

Rồi cả hai rơi vào trầm mặc, không hẹn mà gặp đưa tay, bắt lấy cằm, vẽ mặt rất nghiêm túc. Trong khoảng thời gian nghiêm túc suy tư của hai người, mắt liền 'vô tình' nhìn về phía của nam nhân nhà mình, một người thì thần phục, còn một người lộ ra vẻ kinh hãi

Cậu nhỏ và nam nhân, trông có vẻ đều đứng ở vai trò bếp chính. Người giơ điện thoại lên chụp cũng không hề ít. Lại 'vô tình' nhìn đến khán giả đang đứng xem người phòng kính liền thấy được một đoàn người nhà của nữ nhân, hiện tại vẫn đeo kính đen, khoanh tay trước ngực ý bảo_’Đừng hòng chạy thoát’

Xung quanh họ mười bước, đều không có ai đứng gần để chiêm ngưỡng. Nữ nhân nhìn xuống bản trống của mình, lại nhìn qua khu để thực phẩm tách biệt bên kia, nghiêng đầu hướng Minh Quỳnh vẫn đang chăm chỉ nhìn người đàn ông của cuộc đời cô. Nữ nhân đưa chân, đá nhẹ người bên cạnh_”Search công thức xem xem”

Minh Quỳnh giật mình, máy móc mang ra điện thoại, sao đó mới thật sự rời mắt, quay qua hỏi nữ nhân_”Cậu, muốn làm món gì?”

Nữ nhân đưa mắt nhìn đi nơi khác, suy nghĩ_”Cậu thích món gì?”

Minh Quỳnh đảo mắt_”Mi gói”

Một lần nữa, cả hai lại trầm mặc

"Chúng ta thật đặc biệt" _nữ nhân vẻ mặt như vừa phát hiện ra điều thần kì, cực kì nghiêm túc

"Ừm ừm" _Minh Quỳnh bên cạnh gật gật đầu, bỗng nhớ ra một điều gì đó, quay qua nhìn nữ chính_ "Cậu thích ăn đồ ngọt mà nhỉ?"

Nữ nhân ngẩng đầu, miệng cùng mắt đều mở to, vỗ tay vào nhau_ "Phải ha, đồ ngọt" _nhưng ngay lập tức liền trở về vẻ mặt thờ ơ_ "Trở về trước chữ đồ ngọt đi"

Tiếp tục trầm mặt

"Hay là cứ nấu đại đi"

"Có người đưa cậu cốc nước, bảo là thuốc độc, cậu liền tự an ủi là nước cam mà uống à?"

Vẫn là trầm mặt

(Mấy người bằng niềm tin mà sinh sôi hả?!?)

Trong khi bên đây không khí trong có vẻ càng ngày càng u ám thì xung quanh bọn họ. Chính xác, bằng một cách vui vẻ nào đó, mà bàn của nữ chính cùng cô bạn thân lại ưu ái tọa lạc ngay vị trí trung tâm của tất cả. Những tổ nhóm kia đều khí thế chuẩn bị nguyên liệu và hiện tại đang chuẩn bị nấu từng phần của món ăn họ muốn. Năm vị giám khảo lúc này bước vào, bắt đầu tán ra vòng qua từng nhóm một để quan sát.

Một người nhìn qua một người, đưa tay lên che miệng, nghiêng qua nói nhỏ_ "Thí sinh bàn mười không tham dự sao?"

"Trong danh sách có tên mà, mà cổ vấn Minh cùng với một người chị nào đó của nhà họ Dương"

"HỌ DƯƠNG?!" _người giám khảo đó kiềm không được, trợn mắt nhìn qua bàn trống kia_ "Tôi phải đi qua mới được, cậu xem nhóm khác đi"

"Được"

Người đó đi đến bên bàn của bọn họ, nhìn xuống, mọi thứ vẫn nguyên đó, mới tinh và bóng loáng. Thậm chí lọ đường hoặc thứ gì đó dường như chạm tới cũng chưa được chạm. Cô nghiêng đầu, liền thấy được hai vật thể cử động bên dưới, bước qua một chút thì thấy hai người đang ngồi khoanh chân trên sàn gỗ. Mỗi người cầm một con dao tỉa nhỏ cùng củ cải à cà rốt lên, đang hì hoáy viết hoặc khắc thứ gì đó. Có vẻ có chút ngạc nhiên, cúi người định vươn tay chạm vai nữ chính thì bất ngờ, vai cô lại bị bắt bởi một người.

Giật mình quay đầu thì đã thấy Minh Khải mặt lạnh đứng đó, mặt cô liền tái đi, nghĩ muốn chạy, nhưng bà vai lại bị nắm chặt muốn, vùng vẫy cũng khó.

"Ê, mùi nước hoa này nghe thật quen nha" _nữ nhân bất chấp, quay người, ngẩng đầu nhìn lên liền thấy được Minh Khải cùng dáng người có chút quen mắt, sao đó liền híp mắt cười_ "Cuối cùng cô cũng cho biết giữa hai người có đứ nhỏ rồi à"

BÙM!!!! Nữ chính cô chính là quăng cả tấn mìn vào bầu không khí mà không chút ngại ngùng. Ai biết được bên ngoài ngày thơ kia hiện tại chính là đang rất kiềm nén để không phát ra nụ cười toan tính từ thanh quản. Minh Quỳnh nghe nói cũng ngạc nhiên nhìn lên, mím cười phẩy tay nhìn bóng dáng của người phụ nữ đang run rẩy trước mặt_ "Hey Ly, sao rồi, cậu nhóc vẫn khỏe chứ"

"Em.."_Minh Khải mày chau thật chặt nhìn người phụ nữ trước mặt mình. Anh cứ nghĩ, năm đó bỏ rơi người con gái này, sẽ có thể cô buông tay mà tìm cuộc sống mới, không ngờ, bản thân lại mang đến cho cô một gánh nặng khác mà anh thậm chí không hề hay biết đến sự tồn tại nhỏ bé kia

Cô mím môi, cố gồng mình dằn lại từng đợt run rẩy_ "Xem như chưa từng nghe chuyện gì đi, đừng lo lắng, giữa tôi và ngài sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn đâu"

Nhưn mây, phũ xuống cả người đầy hàng lá của mình, háp mũi, một tay gác lên vai Ly, vẻ mặt bồn chồn, đưa tay cầm lấy khuôn mặt của Ly_ "Khải à, ra ngoài đi, tôi sẽ giải quyết"

Anh có chút bất đắc dĩ, buông tay, quay đầu đi, một giây cũng không có ý ngập ngừng mà bên ngoài, dần từng từng cũng đã tháo kính, mặt áp sát vào kính để xem cho rõ mặt cô gái tên Ly kia khi mà Minh Khải thì không quay đầu còn cô thì cứ dăm dăm nhìn theo, hai nắm tay xiết chặt. Dự là có ý định xông lên đánh người.

Minh Khải đi, nữ nhân cũng đánh nhẹ vào vai cô gái, đến chỗ trống duy nhất của hai người. Cả ba liền tạo thành tam giác lại với nhau

"Sao mà chạy vô đây được vậy?" _Minh Quỳnh một bên vui vẻ xếp hàng dài tạo thành bàn cờ lớn

"Giám khảo là người làm cùng, ông ấy muốn tôi đi thay" _cô co lại chân, cúi mặt trông rất buồn

Nữ nhân liếc nhìn qua, bắt đầu nhặt vào mớ củ cải mình cắt nát ra để làm quân cờ_ "Có vài chuyện tôi vẫn luôn không nói. Chị biết mà, tôi cũng đâu có tốt đẹp gì"

Cô cũng không ngạc nhiên, chỉ nhẹ gật đầu_ "Tôi biết cô là gia chủ họ Dương. Lần đó nghe tin cô chết tôi cũng rất bất ngờ, cũng có chút sợ hãi. Hôm nay, vừa thấy cô, tôi lại thấy có chút vui vẻ"

"Tại sao?"

"Bởi vì còn có rất nhiều người chờ cô. Cô mà bỏ họ đi thì cô mới thật sự là không tốt đẹp. Và lại, nhà họ Dương đều là ích kỷ, nên tôi đã thật sự sợ hãi. Sợ cô sẽ bỏ anh ta lại một mình"

Nữ nhân tay dừng lại hoạt động, rồi lại ngược nhìn Minh Quỳnh vẫn một mực yên lặng cúi đầu, xếp quần cò

"Im miệng"

"Tôi biết cảm giác yêu một người đến xem họ như là không khí xung quanh như thế nào. Anh ta lại còn nhìn cô từng ngày lớn lên...."

"Năm đó chính tôi là người yêu cầu Minh Khải đẩy cô rời đi mà không giết cô dù cho cô biết quá nhiều. Bởi tôi không muốn cháu của mình chưa ra đời thì lại không tồn tại"_ nữ nhân không cho Ly nói tiếp, bình thần đi lên một quân cờ củ cải, mặc kệ cho sự kinh hoàng của cô gái kia_ "Năm đó, chúng tôi gặp vài biến cố, Minh Khải thậm chí đã chuẩn bị tâm thế có thể chết bất cứ lúc nào. Cô trách chúng tôi ích kỷ, cũng không tệ. Ít ra tôi biết cô vẫn còn yêu anh họ của tôi. Vậy là đủ rồi. Hiện tại mọi chuyện đã ổn thỏa, Minh Khải cũng không làm cho bên dưới, cô cũng không cần phải bắt anh cứ suốt ngày tẩy trắng. Mọi thứ đều được giải quyết. Giờ chỉ cần cho bánh bao trở về nhà nội là được"

Ly trân mắt nhìn gì chủ họ Dương. Bao năm qua, cô là nhờ sự giúp đỡ của người này mà cuộc sống có thể nói là đủ đầy, nghĩ nữ chính chính là hiểu cho sự thống khổ của cô, cô thật sự rất biết ơn, gần như xem người này như người nhà. Mà hiện tại lại như bị lừa gạt. Ly đứng dậy, cúi đầu_ "Tạm biệt"_ rồi rời đi

"Đây là cách cậu thuyết phục người khác sao?"

"Đùa à, tớ mà dùng cách này thì hiện tại đã dọn tới nhà cậu ăn bám lâu rồi. Sẽ bị cả Dương gia truy giết can tội phá hoại đó"

"Cậu có thể làm cách khác"

"Không thích. Cô ta đau, nhưng những gì Minh Khải lãnh cũng đâu ít"

"Không phải là do cậu tạo?"

"Ya!!! Thái độ thế hả?"

"Tớ chỉ thấy không ổn, chị ta không mang đứa nhỏ chạy đi luôn chứ?"

"Thoát được móng vuốt của con sói ngoài kia được đi rồi hẳn nghĩ tiếp"

Minh Quỳnh nghe vậy, sắc mặt liền tốt hơn rất nhiều, nhưng mà, lại cúi đầu_ "Chúng ta còn nữa tiếng nữa"

Cả hai lại lần nữa trầm mặt, điện thoại rung, mở ra liền thấy tên người gọi là Minh Khải_

Không nghĩ nhiều, nữ nhân liền đứng dậy, dùng sức quăng điện thoại đi. Ngay chỗ vị giám khảo đang đứng đó, cúi đầu ghi chéo gì đó thì liền nghe một tiếng va chạm, rơi rớt rồi vỡ nát bên tai mình, nhìn xuống lại thấy một chiếc điện thoại đã tan thành từng mảnh, mắt ngay lập tức phóng điện nhìn về phía người đang giữ tư thế ném đồ kia_ "Thí sinh kia, trừ mười điểm"

Nữ nhân vẻ mặt oán hận, nghe xong liền làm ra bộ mặt không quan tâm, nhún vai, tiếp tục lặn xuống_ "Xác định rồi, xong vụ này tới thẳng trại tập huấn!! Cậu cũng phải đi, cậu là giáo sư tâm lý, tớ sẽ là người tị nạn! Phải đi, nơi này quá nguy hiểm để những người như chúng ta tồn tại"

Minh Quỳnh bộ mặt ngây dại nhìn bạn thân của cô. Chính là đừng mong thay đổi gì cả.

Thời gian đã điemr, người cần phải nộp mạng thì cũng phải đi nộp mạng. Mỗi nhóm đều đứng phía sau món ăn của nhóm mình. Nữ nhân cùng Minh Quỳnh, vẻ mặt đều cực kỳ nghiêm túc đứng trước bàn không. Đang lúc mọi người nhìn qua, xì xầm, cười cợt một chút thì bỗng nhiên lại có hai người thanh niên mang qua đĩa cùng bát đã có thức ăn được trang trí một thanh đạm, một cầu kì bên trong đến trước mặt hai người, rồi lại trở về, mang đến thêm mấy thứ khác. Một lúc sau, sau khi trước mặt hai người đã đầy ắp thì hai người thanh niên mỗi người lại đứng bên cạnh mmột người con gái một ngạc nhiên, một lại thờ ơ nhìn nơi khác

Nhóm thì gần đó đều khó hiểu, nhìn quanh tìm kiếm bạn cặp của hai người nhưng bỗng nhiên lại không thấy đâu. Có người nhin không được liền lên tiếng

"Không công bằng!"

"Cô muốn giải nhất sao?"

”Tôi không cần giải, tôi muốn công bằng”

”Vậy công bằng của cô là gì?”

”Cô không tham gia nấu, sao lại có thể lấy thành phẩm của người khác thành của mình như vậy”

Nữ nhân chau mày, nhìn một bàn đồ ăn thanh đạm trước mắt_”Có biết hay không im lặng, chấp nhận đứng ở phía sau chính là một loại giúp đỡ?”

“....”_này là mắng người hay là thanh minh cho tội lỗi của bản thân_”Nhưng tôi vẫn không đồng ý”

”Bà thím à, còn cái gì nữa”

”Không đồng ý là không đồng ý”

”Bà thím à, này không phải nhà của cô đâu, không có bộ luật một là tôi luôn đúng, hai là tôi sai, nên xem lại điều một. Về nhà mà chơi gia đình đi bà thím”

” ”

Nam nhân hạ mắt nhìn nữ nhân nhà mình bởi gì đang tức giận, lại bị bắt tội nên liền nhân cơ hội tạt hết sang cô gái trẻ bên kia, ai biết được, chỉ trách cô ta ngu ngốc mà chọc nữ nhân nhà anh_[Xem ra giận thật rồi]

(Xin đừng chọc giận người cao tuổi)

Lúc công bố kết quả, không ngờ cô gái trẻ kia cùng em trai được giải nhất, nam nhân cùng cậu nhóc được giải nhì còn giải ba, không cần quan tâm. Cô gái trông rất vui mừng vì phần thưởng là tiền mặt. Nhưng mà quà nửa đường đến tay lại bị thu lại, đưa sang cho nam nhân cùng nữ nhân.

Cô lại đang tính cãi thì người em trai bên cạnh đã kéo lại_”Chị à, lúc này, chị bảo không cần giải”

“ ”

Nữ nhân bên đây đảo mắt, phẩy tay nói với người mang giải qua cho mình_”Không cần, của ai người đó nhận”

Người đưa nhìn giám khảo, giám khảo lại nhìn nam nhân, thấy anh không để ý thì gật đầu, người mang giải lại chạy trở qua bàn của cô gái, cô mỉm cười_”Tôi không nhận, trước đó...”

”ĐEP CÁI SĨ DIỆN CÔNG BẰNG ÁO CỦA CÔ ĐI!!!”_nữ nhân tức giận quát rồi rời đi kéo theo quân đoàn của mình khiến cho cô gái nhỏ bên kia giật mình nhìn theo

Cậu em trai có chút run rẩy khi thấy trước khi Minh Thanh rời đi có tháo kính xuống liếc nhìn cậu, kéo áo chị mình, nhỏ nhỏ nói_”Chị à, họ là người nhà Dương gia, còn anh trai kia chính là con nuôi, cũng là người thừa kế chính thức của tập đoàn Lý gia, người xây nên ngôi trường này...”

“ ”

Người xung quanh có thể biết nam nhân là ai, cho nên ngay từ lúc anh mang thức ăn qua, còn đứng cạnh nữ nhân, họ liền thôi bàn tán, lúc anh nhìn đến thì nhanh chóng cúi đầu né tránh. Mà hiện tại, thấy nữ nhân đi ra, còn có một đoàn người của Dương gia theo sau liền thăm cầu may cho chính mình cũng cầu ăn cho cô gái nhỏ kia

Nghe nói Dương gia, có thù tất trả, mà Lý gia, lại là phương thức hỗ trợ luôn có khi Dương gia cần.

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Lễ Hội Chết Tiệt:chân Chính Của Lễ Hội Chết Tiệt Và Biên Soạn Âm Mưu

Nữ nhân tức giận bước ra, theo sau là một đoàn người không biết kính đèn được đài thọ từ lúc nào, ngay cả Minh Quỳnh cũng có một cho bản thân, cứ như vậy dàn hàng ngang đi phía sau, khiến cho người từ phía sau phải dạt mà người phía trên xuống đều phải tránh xa. Trông rất là hoành tráng.

Nhưng trong có vẻ, nữ chính không biết mình muốn đi đâu nên cứ như vậy mà bước đi, cũng không dừng lại nhìn trái ngó phải như bình thường. Đây chính là biểu thị cho sự cuồng nộ từ sâu thẳm bên dưới. Minh Quỳnh huých nhẹ vai Minh Thanh, Minh Thanh nhìn cô rồi nhìn qua đám người nhà mình, gãi gãi trán, bước lên bước lớn song song với nữ nhân

"Giì?" _nữ nhân vẽ mặt nguy hiểm nhìn qua em gái kính đen của mình

Người bị hỏi cảm thấy chột dạ, nhưng ẩn giấu đằng sau cặp kính kia, vẫn bình thản đáp lại _"Chị, muốn đi đâu?"

Nữ nhân đảo mắt, mày chau lại _"Trại của lớp nằm ở đâu"

"Làm phiền gia chủ quay đầu là bờ"

"Không dẫn đường thì bờ ở đâu"

"... "_Minh Thanh mím môi, quay đầu đi trước, mà đoàn người kính đèn lại tự giác để mở vị trí ở giữa, nữ nhân ra vẻ cao giá bước tới, hoàn thành một tiểu đội chặn hết đường đi, bá khí ngút trời.

(Ôi, đúng chuẩn của thể loại ngôn tình cầu huyết rồi. Cũng tâm huyết lắm đó! Thiệt)

~~~~~Một khoảng thời gian vô tình trôi qua mà không ai hay biết~~~~~

"Này, cảm thấy chúng ta có hơi quá trốn?" _Minh Hạ ngồi ôm gối, không khỏi bồn chồn đưa tay lên che miệng, nói nhỏ, vẻ mặt lo lắng

Minh Thanh đảo mắt, nghiêng đầu ra nhìn ngoài cổng trại _"Không đến nỗi đó đâu"

"Không được, hiện tại thời gian có hạn, phải tìm có, đây chị ta đi đâu đó"

"Nè nè, nhìn chị ấy không tốt chút nào, chuyện này mà lộ ra, chúng ta chết chắc"

Ai đó, đã trở về hình dáng ban đầu khi được hóa trang, ngồi trước cổng gian hàng của lớp Minh Thanh, nghe đâu, trên lớp có mở thêm quán trà, định là sẽ lên nhưng lũ nhóc lại bảo cô ngồi đây, ăn bánh trước rồi sau đó mới được lên lớp ăn bánh ngọt cùng uống trà ngọt...

Chưa kịp cảm tưởng về sự tươi đẹp của mấy món đồ đầy đường kia thì bộ quần áo phù thủy lại được mang ra. Nữ nhân đã định mắng nhưng bằng một sức mạnh kì diệu nào đó, chỉ yèn lặng nhận lấy áo, sau đó ngoan ngoãn ngồi ăn bánh, mặc kệ lũ nhóc hiện tại đang thực hiện cách thức chụp hình thu tiền

[Em gái, cũng cần mặt mũi a, về nhà dần nát nó cũng không muộn, tốt lắm tôi ơi. Không ngờ mình lại là người tốt đến như vậy! Thật đáng khâm phục] _nữ chính vẽ mặt vẫn bình thản, cúi đầu gặm bánh creep hương vị yêu thích, bất chợt quay đầu liền nhìn thấy tám tám lưng quen thuộc đang chụm đầu vào nhau liền chau mày khó chịu, đứng dậy trước ánh nhìn ngưỡng mộ của mọi người, tao nhả bước tới.

Nhưng nửa đường thì lại bị nắm vai, giữ lại, cô liền nhanh chóng đi tới, tránh né, quay đầu liền thấy Minh Khải cong mắt nhìn mình [Cấp độ báo động!]

"Có một tin vui và một tin kém tốt"

"Không nghe anh sẽ không nói sao?"

"Để em chuẩn bị"

Nữ nhân có chút khó chịu với thái độ mập mờ, không kiên nhẫn _"Anh mau nói, đây còn muốn đi ăn"

"Vờ kịch, giải nhất"

"Không quan trọng"

"Sẽ diễn suốt lễ hội, ba ngày, mỗi ngày ba lần"

Nữ nhân liền trừng mắt nhìn Minh Khải _"Không liên quan"

"Ba ngày nữa, Lý Dương chính thức xong việc ở nước ngoài"

"Này vượt quá hai điều"

"Sao nào?" _Minh Khải nhướn mày, bầy gia chủ, cũng là một việc rất thú vị mà ít ai dám làm. Kì thực đối với anh, đứa nhỏ trước mắt lúc này, từ nhỏ đến lớn luôn rất ngây thơ, khờ khạo, chỉ cần chút mách khéo là liền có thể lừa vào tròng

"Anh muốn làm sao?" _nữ nhân đảo mắt, cảm thấy mình bị mắc mưu, nhưng mà tính mạng vẫn an toàn là trên hết, chuyện của Lý Dương,

muốn đùa cũng không thể làm sơ suất.

[Mắc bẫy!]
anh bước đến, cúi người, mặt đối mặt thật gần nhìn ánh mắt khó chịu đang nhìn mình kia "Sao lại hỏi anh, gia chủ bé nhỏ"

"Hừ" _nữ nhân chau mày quay đi, nhưng ngay lập tức liền cầm lên điện thoại đi qua một góc trong trại

Minh Khải nhếch môi cười, mặc kệ thiên hạ náo loạn xung quanh, bước đến chỗ mấy đứa nhỏ đang âm thầm hội họp kia, hạ mắt xuống, cố tập trung nghe bọn nhỏ bàn chuyện trốn thoát.

"Không sợ anh Dương à?" _Minh Hạ lại lo lắng nhìn Minh Thanh, người này chơi cũng quá liều đi, đùa ai không đùa lại mang mạng sống, phúc lợi tương lai ra đùa _[Chán sống sao!?!]

"Rời đi rồi, dù sao cuối cùng cũng được nhìn thấy bảo bối của anh ta không bị gì, rời đi là đúng rồi, không thì lại gây rắc rối không đáng có cho cái trường, xã hội đang thương này" _Minh Viễn thờ ơ, cầm đặt lên đầu gối, trong tay là chai kem tươi, lắc lắc vài cái liền xị ra đầy sần theo hình thù kì dị

"Nhưng mà, cậu đã có kế hoạch gì chưa?"

"..." _Minh Thanh nghe hỏi liền thờ dài, hai người còn lại liền như hiệu ứng bướm bướm, cũng thờ dài. Minh Khải kiềm không được cũng thờ dài...và gần đầu đó, bắt đầu hàng loạt tiếng thờ dài

"Đứng lên, hôm nay anh đây sẽ cho các cô các cậu một sự giúp đỡ"

Giọng nói vang lên, ba đứa nhỏ liền ngược hoặc ngoáy đầu lại nhìn, mắt không kìm được phải híp lại để thích ứng với ánh sáng chói chang phát ra từ vị thần vừa nghe được lời cầu khẩn của những con chiên bé nhỏ mà hiện hồn về...

"Anh cũng biết sao?" _Minh Thanh phá vỡ bầu không khí thần thánh, trực tiếp đáp máy bay

Minh Khải bỗng nhiên nghiêm mặt nhìn Minh Thanh, nhưng chưa được ba giây liền mỉm cười _"Chỉ có người lười biếng mới không rõ sự tình"

[A, con người này đang ghi hận, đã có chuyện gì xảy ra a] _cả ba trong tâm tưởng đều âm thầm thét lên

Nhìn thấy sự ngạc nhiên trong ánh mắt em nhỏ, Minh Khải cũng lười kéo dài câu chuyện, anh còn việc phải làm _"Đứng lên" _bằng gương mặt thân thiện, nhưng lời nói thì lại hoàn toàn trái ngược.

Tựa như được tôi luyện đến thành thục, cả ba đồng loạt đứng dậy, tự động đứng song song nhau chờ nghe lệnh

"Anh đây có cách đẩy gia chủ đi đến một nơi, không tính là xa nhưng thời gian phải thực hiện thì còn tùy thuộc vào vận may cùng với kiên nhẫn. Đương nhiên, anh đây sẽ không làm chuyện đó"

[Ai đây? Tôi không quen tên này! Trả lại con người chúng tôi gấp hăng ngay lại đây mau!!!]

"Cho nên người nào cảm thấy mình giải quyết được rắc rối kia thì nên tự mình thực hiện theo những gì anh sắp nói" _Minh Khải nhếch môi cười ánh mắt như bắn trúng hồng tâm nhìn thẳng vào Minh Thanh

Minh Thanh kiềm không được trừng mắt nhìn anh, sau đó nhìn sang chỗ khác _"Không xong rồi" _Minh Thanh đầu tựa vào thanh sắt của trại lớp mình, thờ dài _"Kiểu này chết chắc rồi"

Minh Viễn sau một lúc yên lặng suy tư thì vẻ mặt không chắc chắn nhìn đến anh mình _"Anh hai, không phải anh vừa tìm được người sao?"

"Người?" _Minh Hạ liền tròn xoe mắt ngây ngô hỏi trong khi Minh Thanh hiện tại chao đảo như sắp ngã. Phải biết rằng, chị ta tìm người, toàn thuộc hạng quái gở

"Đúng vậy" _Minh Khải gật đầu _"Là Minh Thành tìm, người ở bên dưới, đều do cậu ta làm"

[Nhưng chuyện là do anh quyết!!!] _Minh Thanh hò hét, đập bàn kịch liệt trong lòng

"Nếu đã là anh Thành..." _Minh Viễn bỗng nhiên nhếch môi cười, ánh mắt nguy hiểm quay đầu nhìn Minh Thanh

"Phải, trại tập huấn phía Bắc, bên dưới, có nhà giam" _còn Minh Khải, lại quay trở về nụ cười thân thiện hằng ngày hướng về phía Minh Thanh _"Người cần, hiện tại đã tìm ra, cần gia chủ thỉnh về"

Minh Viễn một bên mỉm cười nhìn, Minh Hạ chau mày một chút khi nghe đến từ nhà giam, sau đó có chút lo lắng nhìn về phía con người chỉ còn cảm xúc, ngôn ngữ đều bị anh trai cô vận nát, Minh Thanh _"..."

Minh Viễn cùng vẻ mặt hòa ái, bắt đầu quá trình kể chuyện cổ tích ngày xưa _"Vài hôm trước, người mà bọn anh luôn tìm cuối cùng cũng có tin tức"

Minh Hạ kiểm không được tò mò liền hỏi_ "Hắn làm gì?"

"Bằng một cách nào đó, hắn vào máy của ai đó" _Minh Khải nhướn mày xem bộ dạng như đang ngậm mím của mấy đứa nhỏ, vui vẻ, bình thản nói tiếp_ "Hơn một nửa là web đen các thứ theo nghĩa trong sáng, rồi gọi đến nếu không cho cậu ta việc làm, cậu ta sẽ đưa cho ai kia. Ai đó sợ hãi... ừm, tương tự như vậy, bắt bọn anh tìm. Mà em biết đấy, máy chủ của công ty mẹ vốn không nằm ở công ty, lại được xem là đồ chơi của ai kia. Nhưng khi đuổi tới, thì lại bất vô âm tín. Tra hỏi thì biết được bị nhóm xã hội đen nào đó, nghĩa bóng, bắt đi chơi trò chơi. Bọn anh cũng báo lại và ai đó nói để hắn ta chịu dày vò, từ từ bắt cũng không muộn"

"Không phải gặp chuyện khó sao?" _Minh Thành thấy mấy đứa nhỏ im lặng trước sự thật kia, thờ ơ chen vào để Minh Khải kịp lấy hơi

Bầu không khí bỗng nhiên chùng xuống khi có thêm một người nhà họ Dương nằm trong câu chuyện dẫn đến nguyên nhân của sự việc sắp xảy ra thành linh xuất hiện, lại rất bình tĩnh phán lấy thế sự

Minh Thanh là người đầu tiên tỉnh giấc khỏi cơn hốt hoảng_ "Nhân tiện lúc này liền tiến đi luôn sao?"

"Em có thể suy nghĩ" _Minh Viễn vẫn một nụ cười tiếp thị, trong khi lúc này, gian hàng gần như đã phải chen chúc nhau mà xếp hàng, còn mấy đứa nhóc học sinh, không những vừa lo lắng mà còn tranh thủ nhất có thể để nghiêng đầu nhìn vào nơi tụ hội của Dương gia

Minh Thanh lập tức chau mày_ "Không được đâu, trại tập huấn phía Bắc, khi hậu không hề tốt, thức ăn cũng không thể nào dài nổi con người kén ăn kia, lại thêm đời sống đơn giản, không mạng, không tivi, không điện thoại. Chịu không nổi đâu"

"Vậy em chấp nhận chịu phạt"

"Không, em có cách giải quyết, chỉ là không phải bây giờ"

"Vấn đề của em, tự đi giải quyết, anh đưa gợi ý rồi, làm hay không tùy em"

"Sao lại là em, không phải người là chị ta cần sao?"

"Anh không hề có làm sai" _Minh Khải bật cười, quay lưng_ "Nếu gia chủ đồng ý, nhớ báo anh một tiếng anh sẽ sắp xếp chỗ cho quý cô của chúng ta"

[Cưng yêu, anh sẽ sớm giúp em giải quyết, tốt nhất nên chuẩn bị sẵn sàng để anh đưa em về nhà. Yêu em] _Minh Khải nghiêm túc nhìn tin nhắn gửi đi, sau đó lại mỉm cười đầy cưng chiều, vui vẻ hai tay trong túi quần rời đi

(Thế giới này, haiz, ai đó cũng quảng cho tôi tình yêu đi!!! Nhìn đám người này, tôi sẽ chết!)

Mà nữ nhân lúc này, sau một lúc lâu không lên sàn diễn thì về mặt lúc này quả thực trông rất không tồi, muốn dọa người liền có thể đem ra đứng trước cửa hàng, bầu không khí sẽ lập tức trong lành và yên tĩnh hết mức có thể

Đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm con mồi, vừa lúc thấy Minh Khải vui vẻ trở ra cùng điện thoại trên tay, trực giác của phụ nữ liền mách bảo cho nữ chính biết dựa vào những chuyện mình làm hôm nay, chắc chắn là đang bị tính kế, ngay lập tức liền trừng mắt nhìn Minh Khải, anh hạ mắt nhìn quý cô của dòng họ, nhếch môi cười rời đi

(Hơ hơ...phụ nữ...ơ à? Cô từ khi nào thành phụ nữ rồi hả!?!?)

Ngay lập tức như được thần linh mách bảo, mắt liền trừng đến chỗ có mấy tấm lưng lén lút kia, đi đến thì liền phát giác muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu, nhataslaf phản ứng giật mình của Minh Thanh cùng Minh Hạ, hai đứa ngốc nhất của Dương gia

"Làm gì!" _đã không còn là hỏi, mà hiện tại đã trở thành trực tiếp ra lệnh

"...." _một mảnh yên lặng lại tiếp tục kéo dài, áp lực này, thật sự là rất lớn. Đùng tùng người phía trước vừa lùn, vừa nhỏ con thì không có khí thể Bọn họ là đang gồi dưới đất nha, ngoáy đầu lại nhìn, ngửa cổ lên, cảm xúc quả thật cực kì chân thật.

Vào một đêm nọ, cô gái đang an giấc bên giường, bỗng nhiên bị vuốt mặt, cái lạnh lẽo, nhóp nhép làm cô khó chịu mà mở mắt ra, liền ngay lập tức thấy được con cún to nhà mình đang cố đánh thức cô dậy vào lúc nửa đêm, cố định tiếp tục giấc ngủ nhưng mà cậu nhỏ kia cứ hò hét ở cửa, cho nên cuối cùng phải xuống giường, đi theo phía sau. Thoáng một cái lại không thấy đâu, hưng lại nghe tiếng cậu nhỏ bên ngoài. Mở cửa ra, liền thấy được xác cậu nhỏ nằm đó cùng con dao sắc lạnh đang kề cổ mình và tiếng cười khằng khặc lạnh lẽo bên tai

(Hình như nhằm chủ đề thì phải)

Túm lại thì, không kinh dị đến vậy đâu.

"Chị hai" _Minh Thanh nhướn nhướn một bên chân mày với chị mình

Nữ nhân đối với biểu hiện trên choker này của em gái nhỏ, cực kì không hài lòng_ "Gi!"

”...”_Minh Thanh mím môi, chớp chớp mắt, đứng dậy_”Anh Khải vừa báo lại, đã tìm được người”

”Ai?!”_chau mày, đảo mắt một vòng_[Của nợ nào nữa đây?!]

”Không rõ, nhưng là người chị cần tìm, đang ở nhà giam trại tập huấn phía Bắc”

Nữ nhân nhướn mày có chút khó hiểu, xua tay_”VẬY ĐI ĐI”

Minh Thanh ngạc nhiên, ngay lập tức phản ứng_”Hả?”

”Nhà của cô ở đó mà, về lại đó đi”

”Không được hiện tại không được, em còn có chuyện phải giải quyết”

”Giọng điệu này, chắc chắn có vấn đề. Tốt hơn là nói ra, sẽ nhân được khoang hồng, từ người xung quanh”

”...”_Minh Thanh mắt mở lớn nhìn người trước mặt_[Biết? Đã biết rồi hả? Sao có thể biết được? Làm sao mà biết được]

”Có làm gì đâu, không phải bảo là muốn đi xa à?”

Nữ nhân nhướn mày nhìn biểu cảm phong phú của em nhỏ nhà mình, nhưng ngay sau đó liền chau mày_”Cô em đang tính kế với chị đây à? Từ khi nào bảo là đi xa? Nói, rốt cục đã làm gì”

”...”_Minh Thanh mím môi, sau đó cười nhạt nhìn đi nơi khác

Nữ nhân cúi đầu, mở điện thoại, rất nhanh trả về chỗ cũ, lại nhìn đến vẻ mặt ủ rũ của mấy đứa nhỏ trước mặt mình_”Hừ, may cho các người, hiện tại chị đây có việc, sẽ đi đến trại tập huấn, tốt nhất có chuyện thì liệu mà giải quyết. Không thì lần này về, chị đây nhất định nhốt mày vào chuồng chim ở thảo cầm viên!”

Mấy đứa nhỏ liền lập tức mắt lấp lánh nhìn theo gia chủ vĩ đại, chỉ có Minh Thanh ở đây, âm thầm khâu lại vết thương lòng_[Lừa, anh lừa tôi à! Nói không chừng chúng ta mới chính xác là những con người nằm trong hội phải bị đùa bỡn bởi gia chủ]

Nữ chính cũng không trở lại làm búp bê ngồi chào hàng cho lớp của Minh Thanh nữa, cứ như vậy nâng váy, rời đi. Mà không biết vì lý do gì hay đã được sắp xếp hoặc trả phí từ trước, một học sinh cầm ô chạy theo che nắng hộ, cô chau mày liếc qua cậu học trò kia_”Không cần, về đi”

Đứa nhỏ có chút khó xử, điều này liền không qua được cái đầu thích nghĩ nhiều của nữ nhân_”Lý Dương”

Cậu nhỏ có chút ngạc nhiên, nhưng sau đó mím môi, cúi người rồi xoay lưng rời đi, nữ chính ở lại, ngửa mặt nhìn trời_[Ông trời à, vì cái gì trời chiều mà vẫn chói mù mắt vậy hả?!]

Cứ như vậy rảo vòng trường, đi đến văn phòng của Minh Quỳnh, tay vừa mở chốt cửa thì chân liền giơ lên đập cửa, sau đó nghiêng đầu, nhướn mày đưa mắt vào nhìn, duy chỉ có thân người nửa bước cũng không nhích vào

Chính xác thì văn phòng trống trơn, rồi một ý nghĩ không mấy tốt đẹp xảy ra. Bước trở ra cùng một bộ quần áo vừa vặn dù không mấy hợp với gu thẩm mỹ của bản thân, nhưng cô cũng đã tự âm thầm trấn an bản thân_[Người đẹp, mặc gì cũng đẹp]

Ừ thì, gấu quần được cuộn lên trông hơi dày thôi, lần này thì từ từ vặn cửa, dùng tay mở ra, sau đó vui vẻ bước ra ngoài, đóng lại cửa.

Minh Quỳnh vừa tắm xong, lại nhớ bản thân không mang theo quần áo, nhìn quanh thì lại phải cắn răng mặc vào quần áo cũ mà ra ngoài, vừa mở cửa liền bị dọa sợ.

Một phút trước còn có thể gọi là văn phòng, hiện tại không thể gọi là bãi chiến trường, mà chính là một mớ hỗn độn không tả nổi. Đồ đạc trên bàn đều bị dời đi nơi khác, nhường chỗ cho một dạ phục hóa trang màu đen trông cực kì quen mắt kia thì liền cảm thấy muốn khóc.

Không hiểu bằng cách nào đó mà từ một bác sĩ tâm lý sẽ được điều qua trại tập huấn phía Bắc làm việc một thời gian ngắn thì hiện tại đã đổi thành nhóm các bác sĩ ở các khoa cùng đi đến đó, mà trước đó, cô đã lỡ dại mà hứa cùng ai kia sẽ cùng nắm tay nhau đi đến tận chân trời, không rời nhau dù là nửa bước. Vậy mà giờ đây...

Minh Quỳnh meo máo, cầm lấy bộ váy_”Đứa nào đi thông báo vậy hả?!?”_đi trở lại vào nhà tắm mà không hề biết rằng mình đang tự ôm mình vào người

Nữ nhân chau mày_”Hừ, đi với ai không đi, lại phải đi với phụ nữ sắp sanh con. Đây không bằng kêu đi tự sát? Lại còn là trại giam nữa chứ...hà, má ơi, làm sao bây giờ!!!”_cô ta vừa đi, hết lượn phải rồi ngã trái, sau đó trực tiếp áp mặt vào tường, ánh mắt bi ai nhìn trời cao và xanh bên ngoài_”Lão thiên, ông có thấu chăng~~~~”

(kệ cm mi...)

Lễ hội vẫn chưa tàn, tiệc vẫn còn đó. Bằng một cách nào đó, nữ nhân lại lượn vào đúng lớp của Minh Thanh cùng hai đứa nhỏ kia. Làm sao biết?

[CHÚNG NÓ NGỒI MỘT ĐỒNG Ở KIA MÀ!!!]

(Xin lỗi đi, xin lỗi toàn thể nhân loại mau con già kia! Cái gì mà một đồng hả!?)

Trong khi Minh Hạ dùng ánh mắt như thấy có người quăng mìn về phía mình nhưng không thể chạy, cũng không thể la, Minh Viễn ngồi đầu bàn chăm chú nghịch điện thoại còn Minh Thanh thì dùng hết công lực tọng bánh vào miệng

Cô ta đi đến, nhướn mắt nhìn Minh Hạ, rồi lại hạ mắt nhìn Minh Thanh, giờ lên ngũ trảo ma pháp của mình, chụp đầu đứa nhỏ, dùng lực bắt nó quay về hướng của mình. Em nhỏ đáng thương không hiểu vì sao đang ăn thì bị túm đầu, quay mặt lại thì thìa nhựa trong suốt vẫn còn cắm dính ở phần bánh bên trong miệng cũng bắt buộc phải đi theo chủ nhân của chủ nhân, lung lay, lung lay rồi rơi ra ngoài, rớt xuống đất.

'Crắc, rắc, rốp....'

Mọi người nhìn nhìn, rất nhanh sau đó liền trở lại việc riêng của mình, hoàn toàn không để vào mắt

[Nhìn ánh mắt vô tội của chúng nó xem! Gây tội còn muốn giả ngu với chị mày à?!] _cô trừng mắt chống lại ánh mắt ngây ngô vô tội của em nhỏ nhà mình, liền có cảm tưởng nghĩ muốn cho nó một đánh [Không được, là người rộng lượng, phải biết kiềm chế, kiềm chế tội ời! Con mỗi ngày trước mặt, không cần vội, vội là phải vội cho mạng của cô kia!] _nữ nhân như bưng bình, phải chính là tánh mạng của cô ta a, chết là hết, còn đòi đi xử ai được nữa

Ngũ trảo xiết lại _"Biết ai sẽ đi cùng chị đây không?"

"Bác sĩ" _Minh Thanh vẫn ngây thơ trả lời _"Vừa nãy anh Khải mới nhắn tin nói là như vậy"

Nghe đến đây, cô nhướn mày [A haha, quên mất tên đó, giúp anh bảo vệ vợ tương lai mà lại dám lấy oán báo ân. Xem, lần này xong việc, sẽ có quà cho các người] _vẫn bóp đầu em nhỏ nhà mình _"Tốt lắm, dám hợp tác cùng người khác làm việc xấu đối với chị mình, gần đây sống quá tốt rồi à?"

Dù cho đầu bị khống chế, Minh Thanh vẫn cố sức lắc đầu nói dối, nữ nhân buông tay, đưa tay bắt lấy trán mình, day day, quay lưng _"Về đây"

"Đi đâu? Chị còn chưa xong việc mà" _em nhỏ thấy chị bỏ qua liền lớn gan, lớn giọng gọi lại

"Có người thay thế, tìm thấy người nào vận bộ váy chết tiệt kia thì lôi vào, đây không có trách nhiệm với đám nhóc con các người!"

"Về à, đợi tôi lấy xe"

"Đẹp"

"Gọi anh Khải?"

"Đẹp"

"Chị định về nhà bằng gì chứ?"

"Ai bảo chị đây về nhà" _cũng không câu kéo thêm thời gian, dứt khoát đi ra khỏi cửa lớp

Ở một nơi nào đó, hơi thở gấp gáp, tấm áo thấm đẫm mồ hôi, Minh Khải lần nữa thở dài, ngẩng đầu nhìn đến dãy lầu chung cư cao tầng trước mặt, sau đó tiêu cự tầm nhìn lại chuyển đến trước mặt, hướng đến cánh cổng kim loại màu đen sáng loáng cùng vẻ mặt kì thị đến từ vị bảo vệ đứng ở bên trong phòng làm việc của anh ta

Minh Khải hiện tại, có cảm giác muốn rút súng, dọn sạch nơi này. Không nghĩ cô ấy ngày trước luôn nhẹ nhàng, đảm thắm như vậy mà hiện tại, thật sự tính cách có phần lại giống ai kia, nhìn thì tưởng có thể dễ dàng bắt nạt, muốn ngồi đâu thì liền tiến đến đó, nhưng thực chất là quậy phá ngầm bên dưới, bị chọc giận liền không thể kiềm chế mà bùng nổ.

Nhưng mà anh làm sao có thể buông tay, khi mà Minh Thùy kia, chỉ có thể nổi giận đối với người mà cô ta tin tưởng, không cần đề phòng nhất.

Người trước mặt dù là của quá khứ, hiện tại hay buông tay, anh cũng không nghĩ bỏ lỡ cô, chưa từng.

Minh Khải nhướn mày, nhếch môi cười [Tôn chỉ của Dương gia, không được thì cướp, cướp xong sẽ sửa, sửa không được mới buông tay] _nhìn qua bên phải, nơi có người của mình đang bắt đầu dựng lều, thậm chí mang ra cả củi lửa.

Lại thêm một đêm nhộn nhịp

Chương 52: Ngôi Thứ Nhất Và Thế Giới Phong Phú Theo Cách Một Nửa phản Diện Chân Chính Của Ngôn Tình!

Đất trời bỗng dưng chao đảo, chao đảo, chao đảo. Đến cuối cùng, trước khi bị nước lạnh nhấn chìm, len lỏi vào từng tất da, từng hơi thở, tôi đã nhìn thấy người hăm hại mình.

A, không nghĩ hiện tại còn có slow motion, cảm giác gió như đang hò hét bên tai _ "Xuống lệ không thì bảo!"

Thật lạ, không phải tôi nói với cô ta tôi sẽ bỏ cuộc rồi đi sao? Sau cô lại làm như vậy với tôi?

Lúc ấy, tôi chỉ là cảm thấy man mác buồn, muốn đứng ở thành cầu ngắm cảnh đêm để có thể tự ảo tưởng ở nơi nào đó cũng có người số cùn như tôi. Không nghĩ tới, cô chơi bản như vậy, từ đầu chạy ào tới ôm ngang hai chân tôi, còn hô to như lực sĩ chuẩn bị quãng trĩnh _ "YÔ TA!"

Nâng tôi lên, để tôi mất thăng bằng rồi cúi đầu ngược xuống bên ngoài, cứ như vậy mà rơi xuống. Cô hai à, người tôi cũng không cao, tay chân tôi cũng ngắn, cô chơi kiểu đó, không thấy mệt à? Cứ thử nghĩ cô hủ thối, tôi cũng tự động nhảy rồi.

Mà thôi, rơi cũng rơi rồi, hiện tại phải nghĩ cách làm sao từ nổi chìm thành chìm nổi. Ba má, dăm bữa nửa tháng nữa con về thăm hai người, bất quá lâu hơn như vậy, nhớ nấu thêm chè cho con. Con thích nó lắm. Saranheyo, cún con nhà bên! Chị đi đây kẻ thù ạ.

Tôi không hiểu sao, tôi như siêu nhân từ bầu trời lao xuống, nhưng mà sau khi đã thấy tận mặt hung thủ gây án, thì thử tiếp nước đầu tiên lại chính là tấm lưng mỏng manh của tôi chứa Jesus ạ, đau bỏ mẹ ra. A, xin lỗi thế giới về ngôn từ không mấy nhẹ nhàng đáng yêu của tôi. Nhưng biết sao được Bô Tát à, con sắp con mẹ nó chết rồi. Chúa có thể cho con tự do mà, đừng không Đức Mẹ.

Kiếp sau hoặc là đáng cứu thế sống trong vinh hoa, người nhìn người yêu hoặc là đưa nhỏ sinh ra từ trong trứng được người thương yêu chiều chuộng, một đời hạnh phúc không gặp bất trắc. Ước muốn nhỏ mà. Cho nên Hades à, ngài làm ơn cho chị đây qua cầu Nại Hà chất liệu cao cấp nhất nha, nhớ nhắn cho Hermes đến dắt tôi cho đúng giờ, còn có nói với lão bà giữ cầu, tôi sẽ không uống canh Mạnh Bà đâu, nấu bít tết cho tôi đi. Chỉ bấy nhiêu thôi, không mong gì hơn nữa.

Haiz, mà nói thì thì nói, sao không cho tôi đi Ai Cập, rút xuống sông Nile như ai kia sau đó bờ mờ xuyên qua gặp mấy anh cho rồi. A, không tệ nha. Hiện tại nếu như trôi tới đó chắc mình cũng nên được tụng là thủy quái rồi. Mà giờ tự nhiên cho tôi rút vào thế giới pháp thuật, sức mạnh bỗng nhiên được kích hoạt như siêu nhân còn hơn cả boss cuối trong Harry Potter, sau đó tôi sẽ chơi trò cao lãnh, đi hốt lại một đám về sống cùng một nhà, hằng ngày nghe cãi lộn và đánh nhau.

Làm gì cũng được, chỉ cần làm bá chủ khu hoặc thế giới là được. Đừng rút vào ngôn tình, làm ơn, làm ơn đi đức mẹ, đức thánh Ala. Nam mô a di đà phật. Rút vào đó làm ơn cũng cho làm nam phụ nhà giàu, tôi thể, sẽ tự mình kiếm người khác, không bao giờ ngo tới nữ chính đâu. Làm ơn, tôi muốn là "OUTSIDER" quyền lực bậc nhất! AAAAAAAAA, nước lạnh quá ngoại ô, có lẽ lời này là lời cuối....

Tôi muốn bày ra vẻ mặt nghiêm túc, tràn đầy đe dọa nhất mà tôi từng có cùng giọng nói khiến người khác khiếp đảm _ "Đừng để chị đây thành ma, không là gặp ai cũng ám. Nhất là con trùm chơi bản trên cầu vừa này. Anh hận!!!"

Tôi chạm vào mặt nước, tôi đau, tôi hòa mình vào nước, tôi vẫn đau, nước bắt đầu ủa vào, tôi còn lười giãy giụa bởi tôi vẫn còn đau. Nước tràn vào miệng, tôi sặc, nước chảy ngược lên mũi, thẳng lên não. Tôi biết bản thân sẽ co giật như phim Titanic gần đây mình mới xem xong. Tôi vẫn có thể nhìn, nhưng mà...não tôi cũng có cảm giác lảng lảng rồi....Georges Méliès, tôi thích sách hình của ông.

(Gd : đây là cái chết đau đớn ảo, lảng lảng, làm nhảm nhất mà ta từng biết)

~~~~~

Quyển một, phần một, chương một

Hơ, tôi tỉnh, không nghĩ tôi lại có thể tỉnh? Chẳng lẽ thật sự trôi tới sông Nile làm thủy quái thật rồi sao?...Ồi, ước mơ thành sự thật sao? Sẽ được làm bá chủ thế giới sống trong hạnh phúc ngàn ngàn năm sao. Hời tôi ơi, mở mắt, một hai ba mở mắt nào!

Ô ***! Cái gì thế này?, Cá vàng?!!? Cá chép?!!? Bọn này sống ở sông lớn à?!! Còn có rong rêu?!!? Mặt nước bên trên cũng không tối đen. Từ khi nào mà con sông này lại biến dị đến như vậy.

Tôi cố lấy đà, đẩy cơ thể của mình lên, ngay lập tức liền nghĩ ngay tới viễn cảnh xác chết sống dậy, vươn tay ra khỏi nắm mồ!

"Ta thật sự xin lỗi" sao đó quay qua người bên cạnh "Mang đi đi"

”Vâng”

Trời đất bỗng dừng xoay vòng không theo trật tự, mọi thứ lại lần nữa chuyển vào màn đêm, một chút cảm giác dù là nhỏ nhất, cũng không cảm thấy được.

Cuộc đời này, thực cmn khổ.

Quyển hai, Phần một

Thời gian chậm rãi trôi, làm con người ta có cảm giác...muốn bùng cháy.

Phần ba

(GD: Các người thường ngẩng đầu nhìn ta, sau đó trách ta bất công, đày đọa các người, đùa à, rảnh quá há!

*: thế sao còn ngồi đây hả?

GD: Ai biết, bắt lôi ra đây ngồi ngu người chứ có biết gì nữa! [Đám phi báng thần linh, anh về anh net điện hết cả đám]

*: Này, tôi nghe rõ ông đang làm nhảm gì gì đó trong đầu đấy

GD : Đáng toàn năng thăng thiên, à, thăng đâu thì không rõ, nhưng hiện tại may là không có cô ta ở đây để cho người mượn danh nghĩa chặt chém ta, chờ đó! Anh sẽ....

*: Không quan tâm, nữ chính đó, làm gì làm)

Đã một năm rồi, ta ở đây, móc meo, héo mòn... đùa thôi người ơi, như bao nữ chính xuyên không được thả rong trong tự tại, tôi cũng cảm thấy thoải mái lắm. Nhưng mà chuyện gì tới cũng sẽ tới, cho nên vẫn là phải phòng hờ trước.

Với nhan sắc này, tôi tự tin mình trước sau cũng sẽ thành vương phi như thường lệ, nhưng lâu mau thì lại không phải chuyện của tôi. Phải phòng hờ. Tôi không nhớ rõ trước đây mình đã làm nghề gì, nhưng mà, cứ nhìn thấy cây bút lại cảm thấy ngứa tay.

Nên tôi quyết định sẽ bắt đầu mài mò, chế tạo ra loại cọ tốt nhất. Hahaha, đùa thôi. Tôi có một sông bạc, và một quán rượu, vậy thôi, khiêm tốn. Tiền từ đâu mà ra?? Á, viết sách bán.

Sách gì?

Sách hot đủ thể loại, gọi chung thì khá tạp nham, cái chính là viết nhiều thể loại, sau đó kiếm tên nào không những nhà giàu, đẹp trai, mà còn phải có tri thức thấy hiểu thâm sâu, cũng may gặp được một nữ tài phiệt, cô ta cảm thấy hứng thú với mấy thứ tôi viết lật vật, liền tung tiền tài trợ, thuê người về chép ra làm nhiều bản, sau đó đem ra ngoài bán, tùy theo lượng tiêu thụ của từng hạng mục mà sẽ đánh giá để xuất bản vừa đi

Bỗng nhiên trở nên giàu có, tâm tình lúc nào cũng vui vẻ, bất kì lúc nào cũng là người tốt cả

Câu chuyện về một cuộc sống tốt chính thức tiếp diễn lại tiếp diễn

Phần bốn

Ai đó, con nhà ai mà héo úa vậy nè! Sao? Mẩu thân bị người hại, người là chạy đến đây? Nè, chỗ này không phải là bị ép vào thì còn gì, ta trang trí phía trước không khác gì nhà hoang có người sờ mó còn gì.

Vậy là họ muốn dồn người vào chỗ hết sao? Không tệ, hiện tại có thêm một cái đuôi nhỏ, tìm cách đào tạo, sao này đập ra ngoài, mỗi tuần đều phải mang tiền lương đưa lại cho kẻ mẫu này hahahaha.

Nhìn chung thì tôi không thích mấy đứa nhỏ thích khóc nhè lắm, cũng may đứa nhỏ này không những không khóc mà ngay cả nói cũng lười, rất tốt. Tôi thấy rất hài lòng.

Xem ra dù sao cũng không ai để ý đến nó, liền để nó cùng với nha hoàn mình nghĩ là đừng được đẩy ra ngoài

Lại cuộc sống hạnh phúc bắt đầu chậm rãi trôi qua...

Cho đến một ngày của ba năm sau, khi thiếu nữ của chúng ta vừa tròn mười chín hai mươi lăm tuổi!.

Bé con héo úa ngày nào giờ đã thành thị vệ lẩn lộn khắp nơi, chạy nhảy tùy thích, banh bàn nữ chính ngôn tình ngày nào giờ bên trong là nữ phú hào, bên ngoài lại là thê thiếp bị bỏ rơi thành cô....đã quý không ai thêm đoái hoài, ngay cả nữ hầu nhỏ bên cạnh hiện tại cũng có thể từ đưa mắt nhìn chân thành ngửa mặt nhìn lên mái nhà.

Một cuộc đời thật tươi đẹp...

Cho đến khi bánh bèo nữ chính bởi vì sau một thời gian chịu nhiều uất ức, hận thù, hiện tại bởi vì chơi đùa sơ xuất với đứa nhỏ nhà mình mà tức giận quăng gà nướng tròn hẵn một con dính đầy mỡ thơm lừng ra khỏi bờ tường tiểu viện của mình...

Và...

Chốt tờ mắt tề, ta vừa làm gì vậy?? Ta vừa làm gì vậy?? Không phải chỉ định ném đi cái đĩa thôi sao? Sao con gà cũng có thể bám móng đất không lỏng của nó dính lên mặt đĩa luôn thế kia? Second hand made in China à?? Không thể nào.

Ta vì sót của, liền quay ra trừng đứa nhỏ đang méo máo vì mất miếng ăn_ "Ra ngoài nhặt vào, sống phải biết tiết kiệm"

Vậy mà đứa nhỏ này lại giậm giậm chân, gào lên_ "MUA CON MỚI CHO CON!!!!"

"Thằng nhóc này, người từ khi nào lại sống sướng như vậy hả? Không thấy ta ngay cả một miếng thịt thừa cũng không có à. A, nói mau, tới đến người lẫn lên giường ta ngủ để lấy mỡ của ta đừng không!"

Đứa nhỏ mặt kệ, vẫy vùng với cái đầu bị kẹp lại của mình_ "Oa, không biết đâu, thề con mới cho con ngay"

"Cái gì!! Thềnh!!! Thềnh cái gì?? Ngôn ngữ châu âu đó học như nào vậy hả?? Người nói lại ngay cho ta!"

Đứa nhỏ liền nín khóc_ "Nói lại thì hai con!"

Ta trực tiếp áp hai lòng bàn tay lên hai bên đầu nó, hơi dùng sức_ "Sao này phải nói người phải chịu trách nhiệm!"

"Oa, không nói, người sao lại muốn bán đi một đứa bé tròn tròn, đáng yêu, bụ bẫm như con chứ!"

"Đầu heo thì có chứ bụ bẫm đáng yêu hả! Cho người sống sung sướng rồi bây giờ cãi ta hả?"

"Con có làm gì đâu, chỉ có yêu cầu mua gà nướng, chưa được ăn, người lại ném nó đi! Người mới không biết tiêu tiền"

Ta chau mày, nhìn vẻ mặt đắc chí nhỏ bé trước mặt, nhếch môi cười_ "VẬY, KHÔNG PHẢI KÊU NGƯỜI RA NGOÀI LỰA VÀO ĂN HẢ!?" _sau đó đứng lên, xách theo đứa nhỏ về mặt ưu thương kéo đi_ "Hôm nay gia cho người biết vị gà đất nướng!"

"Ô, ô, con muốn gà nướng!!! Không cần gà đất nướng!! Nướng kia, không phải đất! Là nướng, không phải đất ô ô...." _đứa nhỏ bộ dạng đau khổ, khóc dỗi không ngại ngừng, nhưng chân vẫn cứ bước tới cho đến khi đụng vào người trước mặt_ "Áy đó! Là gà nướng, không phải là móng vịt! Người chịu trách nhiệm đi"

[Thằng nhóc chết tiệt!] _ta mắng thầm nó, sau đó chớp chớp mắt nhìn đoàn người trước mặt, nhướn mày, quay người, ngồi xuống, đối diện với bánh bao thích khóc dỗi_ "Tiểu tử!"

"Oa gà, gà, gà!!!"

"Cầm miếng"

"Ừm...cho gà nha"

"....." _ta thờ dãi cho sự lo lắng đối với thế hệ trẻ sau này, rồi sẽ phải đi về đâu đây a!! Mặc kệ cho tâm tư nhiễu loạn, trước tiên, bắt lấy hai tay của bánh bèo, bốn mắt trao đổi_ "Người có biết tên vừa đến là ai không?"

"Chủ nhà"

"...." _ta im lặng, đúng vậy, ta cần máu lưu thông với tốc độ vượt trội trong khoảng thời gian này_ "Hả, nói lại, nghe không rõ"

"Chủ nợ?!" _đứa nhỏ giọng đáng yêu tràn đầy hoài nghi, nhưng mà bỗng nhiên lúc lắc người, cố thoát khỏi móng vuốt của ta. Ta khó hiểu nhìn theo vẻ mặt mừng đến tràn nước miếng của nó. Nó chạy đến chỗ đám người vừa đến, đứng chắn hết lối đi kia, tay nhỏ cầm vào một chân gà, miệng chảy nước miếng mím cười xấu xa nhìn lên tên đang cầm gà của mình_ "Cho tiểu đệ xin lại gà đi"

[Sao không xưng thiếp luôn thằng lỏi!] _ta nghiêng rắng, chống tay đứng dậy, phui phui quần áo, cũng không cần nghĩ quay đầu lại nhìn thằng nhóc bánh bèo gian xảo kia, trực tiếp đi thẳng vào phòng, vừa lúc đứa nhỏ quay đầu, ta liền nhếch môi cười nụ cười tàn bạo, nhướn mày và đồng cửa_ 'Cạch'

[Thời gian ở tạm đã hết, phải chạy, nếu không sẽ thành nữ chính!_] _ta trong lòng liền bạo liệt kích động nghĩ muốn chạy

Vừa định thẳng tiến tử đồ, thì ngay lập tức nhắm mắt cũng biết rõ tiếng đập cửa bên ngoài là do thứ gì gây ra [Tên bánh bèo, vừa bảo người nhặt gà, giờ lại lấy gà đập cửa! Người mới là thứ sinh vật não giun không biết tiêu tiền. Hẳn là lão phụ thân của người, đi mà bám váy hần!]

Tiếng đập cửa vẫn tiếp tục nhưng âm thanh đã nhỏ hơn, xem có vẻ là con gà nướng kia đã tan nát với sự thô bạo dịu dàng của tên tham ăn kia rồi. Có trời mới biết, nó là tên khó ăn khó uống như thế nào. Không cần nghĩ nữa, phải nhanh chóng dọn đồ, đập cửa sổ, leo lên bàn, sau

đổ trườn ra ngoài cửa sổ, chân chạm được đất liền phải xác định phương hướng gần nhất với cái cửa ăn thông ra ngoài, sau đó trực tiếp bỏ chạy! Chính xác.

Vừa nghĩ, ta cũng vừa làm, bắt đầu cố gắng gom góp hết tiền bạc, vòng vàng tự mình lén lút nhờ thằng nhóc kia cùng a hoàn sắm sửa vào hộp nhỏ, sau đó lại đến ngân phiếu!! Hahaha, có tiền là sẽ có tất cả.

Ta để ý, bên ngoài tiếng gõ cửa đã dừng, thay vào đó là tiếng trò chuyện của người lớn và tên nhóc không biết điều. Tim ta thành thịch hai tiếng [PHÁI CHẠY!!!] _vội vàng tung cửa sổ, sao đó một chân lên ghế, chân kia lên bàn, nữa người bắt đầu đưa ra ngoài trước thì cũng là lúc âm thanh cửa bị đá văng vang lên, ta giật mình, vội vàng nhảy ra ngoài, trái phải nhìn tới liền không nghĩ nhiều, cầm đầu chạy

”CHẾT ** RỒI!!!!”

Không được bao lâu thì mắt liền trợn trừng dù vẫn cố chạy

”A Hoa, người chạy đi đâu! Sao lại bỏ con ở lại một mình” _là giọng của bánh bèo tham ăn, nhưng không phải ngay sau lưng, mà lại nghe như từ không trung vọng xuống

Với thần kinh siêu phàm cũng chỉ số IQ một ngàn rưỡi! Ta nhắm mắt ngủ say cũng biết hẳn là bị tên lão cha cấp đi đuổi người. Chạy, phải chạy! Tồn vong của cả dòng họ, con cháu của cả đều dựa vào hôm nay. Phải chạy!!!

Nhưng mà, nào dù nhiều nếp nhăn thì cũng không thể chuyển hóa thành siêu Saiya ngay lập tức, và dĩ nhiên, ai kia cũng chẳng nhóc liền như Darcula từ trên bổ xuống, thần thần bí bí, lạnh lùng nhưng ánh mắt tràn ngập tò mò.

Thôi, chém vừa thôi, làm gì có mấy cánh tượng như vậy. Ta nhanh hơn một bước, vươn tay nắm lấy phần bánh vòng bằng đồng bị đầu lân ngậm mãi ăn không hết kia, chuẩn bị kéo thì tay liền nghe một tiếng 'crắc' _còn có bàn chân mang hài của ai kia vừa dùng lực đạp lên

Ô, cánh tay vàng của ta, thứ giúp ta kiếm ra bạc triệu mỗi ngày. Ta bị ai thống khổ vô cùng nhưng chưa kịp khóc thì lại có tiếng rống của bánh bèo tạt vào

”Ô ô ô, sao người làm bị thương người, người cắt đứt tiền đồ của người, còn cắt đứt bữa ăn của ta! Người là tên độc ác! Người chạy thì người chỉ cần nắm chân kéo ngược lên là được, hà cớ gì phải làm đau tay người ô ô!! Bữa ăn của ta!!! NGƯỜI CHỊU TRÁCH NHIỆM ĐI VỚI TIỀN ĐỒ CỦA NGƯỜI, ĐỒ ĂN CỦA TA ĐI!!!”

[YA! CÁI THẮNG BÁNH BÈO CHẾT TIỆT!! NGƯỜI HẬN TA LẮM CÓ ĐÚNG KHÔNG HẢ!!]

”Nếu không thì sao?” _hắn lạnh lùng lên tiếng, mắt nhìn về phía ta không chút cảm xúc....đùa à, người khác có cảm xúc hay không, làm sao mà biết

Đứa nhỏ bị hỏi khó liền chau mày đắn đo, cân chử hợp lý để trả lời, nhưng càng nghĩ trông có vẻ càng rối, càng nghĩ không ra _”Oa, tên này bắt nạt con, người mau giúp con lấy lại công đạo đi”

Ta im lặng, không chế bạo phát trong lòng, thờ ơ đáp lại _”Công đạo?”

”Chính là...chính là...” _đứa nhỏ nghiên túc suy nghĩ, sau đó mắt long lanh nhìn ta, tay nhỏ chỉ về tên nam nhân kia, quả quyết _”Bắt hắn đem nướng thế gà béo đi”

[TA SẼ NUỐNG CHÍN NGƯỜI TRƯỚC!!!]

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Ranh Giới

Phần bốn chương ba

Nhắc đến phần trước, ngắn gọn là tay đã bị gãy một cách vô cớ nhất bởi tên cha của thằng nhóc, người mà nương của nó bị một lý do gì đó mà chết bởi đám người thuộc quyền sở hữu cũng quản lý của tên cha hắn, sau đó may mắn lại rơi vào tay một phủ hộ ngầm tương lai sẽ rục rở đến mức bung cánh gãy cánh như ta. Nhưng sau đó thì sao??! THÌ SAO NÀO!

Tên này chả những không biết ơn! Không, không phải, nên đính chính lại cho đúng trình tự kèm thứ tự chính là cha con nhà hắn đều là kẻ vong ơn bội nghĩa, lấy oán báo ân. Một bên ta giúp chăm sóc tên bánh bèo tránh để hắn tổn hại đến kho lương thực cùng với nhân lực và tiền tài của người. Người xem, năm nay hắn sau tuổi, da dẻ hồng hào, cả người bụ bẫm, nói cách khác thì nó chẳng khác gì tiểu Hoa, con mèo béo ta có công cho ăn bấy lâu, hiện tại chỉ có thể nằm đó cùng với bụng đầy mỡ của nó...à khác chứ, thằng nhóc này con biết chạy đồng chạy tây

tìm chuyện rắc rối khiến ta thêm phiền, lại còn mỗi ngày đều khóc lóc đòi ăn.

*Còn người, từ ngày nhặt người về, ta đã cảm thấy vận *** chó của mình ngày càng gia tăng. Ngày đầu người không những héo hon như hương dương mùa lạnh mà còn sanh thêm đui bệnh. Người có biết ta khổ lắm không... hự hự, thiệt là thương tâm mà. Cũng may nhờ ta ăn ở hiền lành, tình tâm tu luyện ngàn năm trước gom lại hết vào một năm này mà người được tại qua nạn khỏi, ngay cả bệnh khóc nhè cũng khỏi thì số người quả thật là may mắn rồi. Sao lại may mắn? Căn bản bởi ta vốn không hề ưa mấy đứa thích khóc nhè nhất là thanh niên con trai như đám nhóc các người. Ta thề, nếu một ngày mà người khóc mãi không nín, ta sẽ dứt khoát bỏ nhà đi bụi!*

Dù ta không giỏi ở khoảng lo lắng cho người khác, người cũng là do một tay tiểu nha hoàn cạnh ta nuôi lớn, nhưng vốn là ta hùng, tổn thất từ tài chính cho tới tinh thần cũng là ta. Mà giờ nhìn lại xem, người làm gì! Ta chạy trốn, người lại dẫn theo hần đi bắt ta, còn bị hần tặng cho một đập gãy tay! Ta thề, nếu qua được cửa này, nhất định mỗi ngày chỉ cho người ăn một phần rưỡi bữa với toàn là rau! TÊN PHẢN BỘI.

Tay gãy thì sao? Còn là sinh vật sống có tế bào thì chắc cũng còn cảm xúc...trừ giun đất chẳng. Người nhìn cái gì! Không thấy mỹ nữ bị gãy tay bao giờ à! Anh thề, tay anh mà lành lại, anh sẽ bội từ ngàn phiếu thành bạc vụn, chọi người đến chết mới thôi!. Ta đứng lên trước ánh mắt soi mói của tên chủ nhà, làm sao biết hần soi mói? Người nhìn bạn chăm chăm còn đảo từ trên xuống dưới, khoanh tay đứng yên là soi mói chứ còn gì nữa!

"Còn nhìn nữa móc mắt người!" _ta sinh ra, trời không ngán, đất không sợ, chỉ cảm thấy mệt khi nghe người khác khóc với cần nhân. Còn mặt than truyền thuyết cứ mười tiểu thuyết là hết năm là tảng băng bên ngoài sinh động bên trong như người thì chị chì rồi.

Ai nói đáng yêu tăng động sẽ đốt chảy băng tảng? Xưa rồi mấy cung. Gặp đá tảng thứ thiệt là chết dài dài nhé. Còn chuyện dùng cứng chọi cứng, cũng có nghĩ qua rồi, không muốn bị hấp, gãy xương sườn, đánh đập, hành hạ hay mất mạng bởi vì chọc vào lòng tự tôn của mấy tên có cơ thì đừng có chơi... khờ. Không mắc nợ ngàn đời trước thì có dùng máy chém nó cũng không mé nôi đâu.

Mà tên này, lờm sơ liền biết được nước sông không phạm nước giếng, ta là phượng, người là giun đất, cho nên mau cút ra cho ta. PHÓNG SANH!

"Hài tử của người?"

Ta vẽ mặt quái dị nhìn hần, thần thốt _"Gi, nhằm nhà rồi"

"Bắt giam vào ngục"

"....."

Phản năm

Cuộc sống ở trong tù cũng không tệ. Thiệt! Chết liền.

"Ta là mẹ của thằng nhỏ mà ~~~~"

Suy nghĩ lại rồi, giờ chơi trò giành con, kể lại nỗi khổ năm xưa, dựa vào chính kịch ngôn tình lối mòn miên man sau đó trốn ra ngoài. Tới đó dù có truy thê hay cái rắm gì đó cũng đừng mong xảy ra. Nhân loại thế kỉ hai mươi mốt chứ có phải thời đồ đá đâu mà nữ phản nam trang tới ngày net điện nhau cũng không biết. Nghĩ kĩ xong liền tiếp tục làm, ôm lấy song gỗ mà kêu gào _"Ta là nương của đứa nhỏ!!!!"

Phản năm chương ba

Gia vờ luôn có kết quả trước. Ta được mang ra ngoài. Ta nhìn thằng nhỏ, thằng nhỏ nhìn ta, không nhìn được lại nhìn qua cục than chì kia, à không phải là đen, mà là nhìn cho đủ kĩ đến mức nào thì trong đầu cũng không thể tưởng tượng hay có ý nghĩ là hần đang có cảm xúc gì.

Ta hít sâu, bình tĩnh kể chuyện cổ tích _"Ta là mẹ kế của người"

"...." _đứa nhỏ hai mắt tròn to chớp mở nhìn ta, tay lại hướng về phía gà nướng thơm lừng, mắt vẫn nhìn ta, xé đùi, mắt vẫn nhìn ta, đưa đùi đến miệng, chớp mắt nhìn ta, cạp một miếng lớn, vẫn nhìn ta với cái miệng đầy mỡ

[Chết tiệt!] _ta khề chau mày _"Năm xưa nương của người bị người hại, đương nhiên ta cũng góp phần ở trông" _nói đến đây bỗng dưng rùng mình, không kiềm được đánh giá xung quanh _"Ai ngờ cục nợ nhà người lại chạy đến chỗ ta, lúc đó ta bỗng dưng động lòng từ bi mà cư mang người" _sau đó ta chấp tay như dân giang hồ thường xem trên tivi _"Vị huynh đài này, ta dù hại mẹ hần, khiến cô... à nàng ấy chết, nhưng sao đó lại nhờ từ bi của ta mà người có thêm một nam hài. Ta dù tội đáng trách, phải phạt. Nhưng làm ơn niệm tình bốn năm nuôi dưỡng tên bánh...à đứa nhỏ này, tha cho ta một con đường lành lặn ra ngoài, ta thề, nửa câu cũng không mở miệng kể lại chuyện này"

[Quá tuyệt, chị quá thông minh!] _còn đang chìm đắm tự thưởng thì ta lại bị giật mình khi nghe rõ tiếng thờ dài, mắt lại lần nữa đảo dạt nhìn quanh

"Quăng vào ngục"

"...." _mắt chớp chớp nhìn hần trong khi người thì bị cấp đi [Đây là cần thời gian suy nghĩ đúng không?]

Ta thờ dài. Cuộc đời này, chắc rập khuôn ngôn tình nữa rồi. Hiện tại đang bị kéo đến phòng của hắn, miệng thì không ngừng gào thét_”Ta muốn chết! ĐỂ CHO TA CHẾT!!!!”

Bản thân đi khác kịch bản nhưng chưa chắc nhân vật mặc định của phần mềm đã khác. Dù nó có là người máy đột biến hay chấp mạch thì chắc cũng không tới hộc mình. Khổ là thế. Cửa mở, bị quăng vào trong, ta thờ dài dùng biểu cảm thờ ơ, chán nản ngồi khoanh chân dưới đất_”Không cho đi, ta tự sát”

”Người nói người hại Nguyệt nhi”

”Ừ, còn thiếu, sau đó nuôi lại con người”

”Sao chắc chắn là con ta”

”Không phải thì ta vô tội, cần được phóng thích, nhanh một chút, người làm chậm tiến độ của lão tử”

”Việc gì?”

”Chết thì còn nhanh nhanh đi đầu thai, để sống thì thả ta ra ngoài, sống cuộc đời giàu sang hạnh phúc!”

”Tại sao muốn ra ngoài?”

Ta chau mày, ánh mắt nghi ngại nhìn hắn_”Sao người không ở luôn trong bụng nương người?”

”Đó là bắt buộc”

”Ta cũng vậy!”

”Người bị bắt buộc?”

”Vậy là người bị lôi ra ngoài à?”

[Hình như câu chuyện này hơi bị chệch hướng xích đạo rồi]

”Thuận tự nhiên”

”Thế người cũng thuận tự nhiên để ta đi, tội tình gì đem hôm ở đây trò chuyện hai đầu trái đất?!”

Hắn chau mày! HẮN CHAU MÀY! Chết rồi, phải dập tắt mau cái kiểu tò mò này, không chắc chắn sẽ chết! Chết chắc!...

~~~~~

Tròng đen khẽ di động về phía bên trái mình, xác định được vật thể bên cạnh liền tạo ra khoảng cách xa nhất có thể, sau đó dùng vẻ mặt kì quái nhất của mình cùng suy nghĩ mong người kia rút ra xa xuất hiện rõ ràng trên mặt_”Nhìn gì?”

”Viết tiếp đi”_Hiếu Mai hất mặt về phía màn hình laptop với trỏ chuột vẫn đang nhấp nháy điên cuồng kia

Nữ nhân chau mày, giọng cao chót vót_”Cậu ngồi xem thì tôi còn đâu hứng mà viết!”

”Đừng nói với tớ này là để xuất bản nha?”

”Gi chi? Giọng điệu này là sao hả? Đương nhiên không thể xuất bản”_nữ nhân hất mặt nhìn sang nơi khác, khẽ nhún vai thật nhẹ_[Đương nhiên là để đăng lên]

Hiếu Mai nhướn mày nhìn nữ nhân, rồi lại nhìn đến màn hình kia một lần nữa, nhích tới, kẻ sát người vào nữ nhân, thổi khí_”Đừng nói với tớ tên nam chính trong kia chính là nam nhân nhà cậu đi?”

”Giống chỗ nào? Đây, cậu có ổn không vậy?”

”Người không ổn mới là cậu. Chúng ta là đi cùng một đoàn người, vậy mà hiện tại lại dùng xe riêng trong khi ngay phía sau là xe của đoàn, ý cậu là sao?”

Nữ nhân mày nhướn mày chau_”Đây, tớ dù gì cũng bị cậu hãm dọa nên phải đi, cậu ít nhất cũng nên đồng ý yêu cầu nhỏ nhoi này của tớ đi chứ”

”Sáng nay vừa nghe gọi, bảo là cậu đã lên kế hoạch chạy trốn từ trước, không may nghe tin phải đi với tớ nên liền đổi giọng như bản thân là người vô tội”

” .... ”

"Cậu nghĩ tớ không biết sao? Còn nữa, không ngờ lần này cậu lại sơ xuất như vậy. Dùng xe riêng, không sợ người nhà vốn đã bán rẽ cậu, cài chip, thông báo địa chỉ cậu cho nam nhân nhà cậu sao?"

"..."_nữ nhân tròn xoe mắt nhìn cô bạn nhà mình, sao đó khẽ chỉnh lại giọng từ trong thanh quản, đưa tay lên che miệng, lịch sự cúi đầu, bắt đầu cười_"Tớ nói này, thông minh quá cũng là một loại nguy hiểm, như nữ chính mà tớ đang viết. Cô ta sẽ bởi vì tư duy tự phát mà giết chết chính mình"

Hiếu Mai liền chau mày, đưa tay nhéo hông người đang cười đến độ ra nước mắt trước mặt cô_"Nói!"

"Au, haha, đến trại tập huấn sau, lời tớ đã hứa, đương nhiên phải cho cậu thấy trước. Tớ có linh cảm, nên cho cậu biết sớm chừng nào, sẽ tốt chừng này. Nhưng trước tiên muốn hỏi một điều. Phụ nữ ở điều kiện nào dễ bị động thai?"

Nói lời này xong, Hiếu Mai liền tròn mắt, miệng cũng mở lớn, ngón trỏ chậm rãi nâng lên hướng về phía của nữ nhân, lắp bắp định nói gì đó nhưng nữ chính liền gặt tay gạt tay cô bạn mình xuống, tay kia chặn lại miệng cô, mắt hết nhìn cô bạn rồi lại nhìn cái bụng to tròn bên dưới của cô_"Thằng nhóc của cậu kìa"

"Cậu muốn làm gì?"

"Làm chuyện không nên làm với bà xã của tổng giám đốc hắc đạo"

"..."

"Giống tựa ngôn tình không?"_cô liền hướng về phía Hiếu Mai nhướn nhướn một bên mày

"..."_Hiếu Mai liếc cô, cảm giác vụ việc này có chút gì đó không ổn thỏa, bắt đầu chuyển sang chăm chú quan sát vẻ mặt của nữ chính

"Tớ sợ nhất chính là người bên cạnh không nhưng không bỏ qua hay dung nạp một phần nào đó của người kia, mà còn bắt buộc họ phải sửa đổi thứ vốn là nguồn cội của bọn họ"_nói đến đây lại nghĩ đến nam nhân nhà mình, cuối cùng vẫn chỉ có thể thở dài_[Chính bởi vì trông có vẻ như đồng ý chấp nhận, dung nạp mọi thứ cho nên mới cảm thấy bất an....anh ta cái gì cũng không cần biết...]

"..."

"Minh Quỳnh cũng như cậu của trước kia, hiện tại tớ biết cậu vẫn còn giữ ý niệm muốn anh xã nhà cậu tẩy trắng, nhưng mà Minh Quỳnh à, thậm chí nếu cậu bỏ mạng, anh ta càng điên cuồng hơn, lấn sâu hơn, không phải đối là đối"

"Thời gian"_Hiếu Mai vẻ mặt chắc nịch trả lời nữ chính, mắt đồng thời cũng hướng ra cửa kính phía sau cô, khung cảnh hiện tại chính là những tòa nhà thay thế

"Tiểu thuyết. Nếu cậu đổi, người khác có chấp nhận cậu đổi hay không? Nhất là kẻ thù. Cậu tự tin về điều gì? Giết hết bọn họ rồi cài tà? Không ổn đâu, mạng người trả bằng cài tà quy chính nghe có hơi nghịch lý thuyết đó. Trước khi cài tà, cậu phải giết người"

"Đàm phán gia để làm gì?"

"Phía dưới Dương gia đang có người lén lút buông người"_nhìn vẻ mặt ngạc nhiên tròn tròn của Hiếu Mai, nữ nhân cũng chỉ có thể cười_"Ngoài sự quản lý"

"..."

"Chúng gây hấn với phía khác. Cậu nói, tớ phải làm sao?"_nữ nhân thờ ơ, mặt lạnh mím cười_"Nếu trước mặt dùng đàm phán, sau lưng lại có người làm bậy không phát hiện kịp thời để ngăn chặn, cậu nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra?"

"..."

Xe dừng lại ở bãi đỗ xe ngầm của một tòa nhà lớn, cả hai đều bước ra, nữ chính trước khi đi, vẫn là quay đầu lại nhìn Hiếu Mai nháy mắt, bật cười_"Tớ có thể đảm bảo, hoặc tin chắc, nếu cậu không muốn, cậu nhỏ hiện tại trong bụng cậu, chỉ cần chờ lúc sinh ra sẽ được sống cuộc sống bình thường nhất. Nhưng đến một ngày....cậu tự hiểu cũng được. Tớ cũng sẽ kể chuyện này cho cậu nghe, xem như là nhắc nhở cũng được"

Thang máy cũng vừa đến, chờ cho Hiếu Mai cùng nữ chính bước vào

"Việc kết hôn với một người không có quan hệ với xã hội đen là không hề hiếm. Dương gia cũng vậy. Trong chi tiết của gia phả có ghi lại sự kiện chính của từng người. Trong đó có vài người, bởi vì hôn phối là người bình thường, mà người của Dương gia lại muốn bọn họ có cuộc sống bình thường...cậu biết không, những người đó có dòng dõi..."_nữ nhân đảo mắt, suy nghĩ tìm từ_"Rất ngắn. Nhưng đương nhiên cũng có ngoại lệ, có vài người sống được bằng việc chấp nhận quay trở về vị trí đứng của mình, bởi vì ở Dương gia, chỉ cần có tài, đương nhiên có chỗ đứng. Nhưng mà, kết quả sau cùng cũng chỉ có chết sớm hơn so với bình thường nhiều lần"

"Này...."_Hiếu Mai định gọi, nhưng bỗng nhiên lại cảm thấy vô lực, chỉ có thể lo lắng nhìn tám lưng của nữ chính ngay trước mặt cô_[Mẹ

cậu, không phải chỉ là một thợ làm bánh thôi sao? Cậu cũng từng đi học ở trường bên ngoài...rất ngắn]

Thang máy đã dừng, hai người cứ như vậy bước tiếp với phía trước là một top người dẫn đường

Nữ chính mắt nhìn về phía người bên cạnh đang tràn đầy lo lắng lộ rõ trên mặt, khẽ mỉm cười, ghé vào bên tai cô, thì thầm _ "Đừng nghĩ tới không biết cậu nghĩ gì, tớ không quan tâm chuyện đó, một câu chuyện vui chưa hẳn không có chuyện buồn"

"...."

Ở cánh cửa không có gì đặc biệt kia, mở ra trước mắt của Hiểu Mai là một không gian mở, mọi thứ xung quanh trông như một ngôi nhà với không khác bình thường dù kích thước rộng lớn của nó có hơi bất thường, người qua lại cũng nhiều đến đáng ngạc nhiên. Có người vô ý va phải nữ nhân, nhưng cũng không làm ra phản ứng gì, nhanh chóng thu dọn đồ đánh rơi, sau đó vẫn thẳng hướng ban đầu mà duy chuyển

"Họ chỉ đơn giản thu thập tin tức, mọi thể loại, mà vòng ngoài thôi. Tớ không ngờ đến độ đưa cậu thấy Dương gia có gì đâu"

Kể đến như bao cảnh phim xã hội đen thích diễn tâm lý thì có một người chạy đến, cúi đầu chào, sau đó hướng đến người đứng đầu nhóm người bọn họ, báo cáo gì đó rồi sau khi nhận được cái gật đầu liền lui sang bên trái hoặc phải, gia nhập đoàn người đến địa điểm cần đến. Theo dọc đường hành lang nhỏ với rất nhiều cánh cửa, sau đó ở cánh cửa gỗ cuối cùng, mở ra, lại bước xuống thêm năm bậc thang liền thấy một cảnh khác, toàn bộ chỉ là một căn phòng màu đen cùng ánh đèn điện ở mọi nơi, khác với tưởng tượng của Hiểu Mai, một nơi đáng lẽ phải có dụng cụ này nọ, nhưng nơi này lại sạch sẽ đến khó tin, chỉ là có mùi thuốc khử trùng thoang thoảng. Sau đó bỗng nhiên lại rẽ trái, một cánh cửa từ bức tường đen được mở ra, ở đây, người đi cùng hai người bọn họ cũng chỉ còn một, lại là dẫn đường

Người đó dẫn cả hai lên tầng hai của hộp đêm bí mật, từ trên cao lạnh lẽo nhìn xuống bên dưới, hai tay chấp ở phía sau, ưỡn ngực, ngẩng cao đầu _ "Hôm nay giao dịch ở đây"

"Đã dám dẫn đến đây rồi sao?" _ nữ nhân nhướn mày nhìn biểu cảm tự tin của người bên cạnh, sau đó lại thờ ơ nhìn đám người bên dưới, vẫn tiếp tục xuyên qua hành lang dài hướng đến cánh cửa cuối cùng của hành lang lầu hai ở phía xa kia

"Họ nói nhị tiểu thư cũng chỉ là con rối ở dưới bóng đại tiểu thư, hiện tại người đứng đầu chết không khác điều không đây, chỉ còn chờ ngày mục nát rồi sập đổ"

Nữ chính vẫn không tắt đi nụ cười, giọng điệu vui vẻ hỏi người kia _ "Vậy cậu tin điều này không?"

"Dù đại tiểu thư có chết, cũng vẫn còn những người luôn đứng phía sau thật sự muốn chống đỡ cho Dương gia"

Cô nhướn mày ngạc nhiên phía sau mắt kính đen của mình, thầm buồn cười tự đại nghĩ _ [Tôi mà chết thật, đảm bảo với cậu nó còn loạn hơn lúc này, mấy anh em kia sẽ bỏ của chạy lấy người, lão hoàng thượng cũng mẫu hậu sẽ có giấu diếm con Thanh đi chỗ khác còn có lão thái thái...loạn càng loạn đó nha]

Nhưng sau đó vẫn cố chuyển giọng điệu nghiêm túc hỏi lại _ "Vậy nhị tiểu thư biết điều này không?"

"Cô có phải là người đại diện không?"

Nữ chính mắt liền nhìn sang bên phải, tìm có nói dối _ "Đề phòng nội gian"

".... Mau lên, cô mà dám báo sai sự thật, đừng mong bọn tôi dễ yên"

"..." _ nữ chính phía sau làm mặt hẻ, thờ dài, lắc đầu chán nản đi theo sau.

Cánh cửa cuối cùng cũng được mở, "phong cảnh" mở ra, ánh đèn không mấy rõ ràng, lại còn đủ màu sắc nhảy loạn xạ so với ban nãy vẫn là nhiệt độ cao hơn. Trên sân khấu là top năm đến hai mươi người từ độ tuổi đến giới tính đều không từ một ai đều bị trói cùng che lại mắt. Mà bên dưới chính là một đám người hưng phấn quá độ, cười nói đều điên cuồng không giới hạn. Mắt liếc nhìn sang Hiểu Mai đang che miệng bên cạnh, rồi lại nhìn đến cảnh tượng trước mặt, trực tiếp xoay người, thân tựa nhẹ vào lang thang, hai tay đều cho vào túi quần, mắt bắt đầu tìm kiếm người cần tìm

Nữ nhân nghiêng đầu, từ lâu đã mờ nhạt hóa Hiểu Mai đang ở phía sau bọn họ _ "Đám người bên dưới, biết họ đang làm gì, ở chỗ nào không?"

"Biết rõ"

"Vậy lát nữa gom lại, đưa qua chỗ của quản lý Thành tìm tôi, nhớ nhấn một đồng cũng không được bỏ qua, nhớ đưa qua CCTV quay riêng mặt từng cá thể một"

Người kia có chút cau mày, im lặng không nhúc nhích nhưng lại không lâu sau thì bắt đầu rút bộ đàm ra phân phó theo lời nữ chính vừa nói. Đợi cho hắn làm xong việc mình vừa nói, nữ nhân ánh mắt lạnh lẽo nhìn xuống bên dưới _ "Đã gọi là Dương gia, thì không cần thể diện"

Phải đó chính là chằm ngôn mười năm nay của Dương gia mà không ai dám phản kháng. Chỉ cần đạt được mục đích, mọi phương pháp đều được thông qua sau khi đã được cân đo đong đếm cẩn thận

(Thế méo nào...)

”Vậy còn đám người kia?”

Không nghĩ người này lại hỏi phải làm gì đối với một người mang danh nghĩ lạ lắm như mình, nữ nhân không giấu được tiếng cười trong lời nói_”Đương nhiên đưa qua cho bộ chính, ở đó họ sẽ tự biết làm gì. Tôi chỉ đại diện của công ty mẹ, bởi vì việc này bên ngoài đã bàn vào nên mới phải đến nơi này, tôi sẽ không nhúng tay vào nhiều. Đương nhiên đây là chỉ thị của chủ gia đình Minh Thanh tiểu thư”

”Vâng”

Bỗng nhiên ánh đèn màu đều được tắt đi để lại màn đêm bao trùm mọi thứ nhưng ngạc nhiên một điều là đám người vừa cười nói điên cuồng lúc này cũng đồng thanh bảo trì yên lặng, không hề rối loạn hay bàn tán như tưởng tượng của người bình thường có thể diễn ra.

Nữ nhân định mở miệng nói về việc này, nhưng cuối cùng lại giữ yên lặng, nghĩ bản thân cũng nên hòa vào bầu không khí của sự quen thuộc này.

Không lâu sau, ánh đèn được bật lên, lần này lại là ánh sáng trắng và thêm một vài người đứng ở trên bục, phía sau đám người sắp được đem ra bán đấu giá kia. Nhưng thu hút tầm mắt của nữ nhân nhất cũng chỉ có một người, cậu trai trẻ với khuôn miệng mỉm cười cùng vẻ mặt cao ngạo kia

[Ngắm lại thì hình như người của Dương gia đều có miệng cười nhỉ??]_nữ nhân nhướn mày thắc mắc khi nghĩ đến mấy người nhà mình, sau đó lại chuyển mắt lạnh hướng đến cậu trai trẻ đứng ở phía sau tất cả kia, cười thật trầm, giọng điệu tràn đầy mỉa mai_”Xem ai đấy, thế loại này mà cũng có quyền sao?”

Hiếu Mai ở phía sau có chút giật mình, tròn mắt nhìn nữ nhân trước mặt cô

”Cô là đại diện mà cũng biết sao?”

”Con hoang của Dương gia, không quá nhiều để không biết, đặc biệt lại là con cưng”

”Tôi nhớ cậu ấy không hề được báo đài, truyền thông cũng chưa từng nhắc qua, đại tiểu thư vốn không hề nhìn mặt họ hàng xa nếu không cần thiết...cô làm sao biết?”

”Điều tra thông tin có thể xảy ra luôn là biện pháp đúng, đương nhiên thứ dự đoán này sẽ lấy từ lão nhị rồi”_không quên nhún vai làm cho câu nói của mình trông như hiển nhiên nhất có thể

Hắn hơi nghiêng mặt nhìn nữ nhân chiều cao giới hạn bên cạnh mình, đủ để cô hiểu được hắn ta đang nghi ngờ. Cũng đúng. Minh Thành vốn là cục đá kiêu ngạo, đá đầu nằm đó, đời nào lại rảnh rỗi đi tràn lan thông tin cho một đại diện như cô. Nhanh chóng đảo mắt, thờ dãi, bình thản nói_”Trước đó tôi có giao tiếp một chút với Minh Viễn”

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 54: Kiên Nhẫn Của Năm Lùn Là Có Giới Hạn

“Cô dường như biết nhiều hơn một người đại diện bình thường nên biết”

Cô nhướn mày, haha cười gượng_”Tôi làm bên nhóm nhỏ thư kí mật cũng hơn ba năm, sau đó được cân nhắc đưa lên vị trí này, đương nhiên phải nên biết một vài thứ để đề phòng bất trắc. Gia như địch nhân đối diện cũng biết được người đó là ai”

[Nói xạo, cậu ngay cả số điện thoại người thân cũng phải học một tháng, sinh nhật bạn thân luôn quên thì thử hỏi mấy khuôn mặt đưa cậu nhìn lướt qua sẽ nhớ được bao nhiêu phần trăm a]_Hiếu Mai phía sau nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường, sau đó tầm mắt vẫn bị bên dưới thu hút. Đấu giá đã bắt đầu, vậy mà hai người bọn họ vẫn còn bàn với nhau tới tốt chỗ nào, anh nên tin tưởng không cần nghi ngờ chút gì đâu.

Cô nghĩ nên nhắc nhở bạn mình sớm can thiệp, cảnh trước mặt, thật sự xem không nổi. Muốn mua bán sản phẩm, liền phải liệt kê, mang ra cho khách hàng thấy sản phẩm là tốt ở chỗ nào nhưng mà câu nói kế tiếp này của nữ chính lại khiến cô không những ngạc nhiên mà trong tận sâu đáy lòng còn có thất vọng

”Bọn họ, sau hôm nay chuyển sang trực tiếp cho tổng Thành đi, anh ta sẽ ra mặt buôn bán đợt này”

”Chuyện này ngài Viễn sẽ có chỉ thị”

"Ý của anh là... Minh Viễn thường xuyên trực tiếp tham gia vào việc phía bên dưới?" _nữ nhân không ngần ngại đưa ra vẻ mặt nghiêm túc thể hiện sự khó chịu cùng lời nói như đang đe dọa

Người bên cạnh có chút ngạc nhiên, khẽ nhướn mày, khẽ cười nhẹ _"Xem ra, cô và tổng Viễn có vẻ thân thiết"

"Đã lên giường rồi" _nữ nhân mày chau, phớt lờ liếc nhìn qua vẻ mặt bất ngờ bởi sự thẳng thắn của mình được biểu thị qua đôi mày nhướn cao quá cặp kính đen kia, sau đó lại trở về phía dưới sàn nhảy, hiện tại đã bắt đầu ngã giá bán

"..."

Trong khi đó, Hiểu Mai phía sau lại bộ mặt như nai con chớp chớp mắt nhìn con người ra vẻ như thẳng thắn, ăn ngay nói thật tất cả mọi thứ mà không ngại ngần dù sự thật chứ là chán ghét tiếp tục trò chuyện _[Không phải hai người là anh em họ sao?]

"Người khi nào mới đến, sao lại lâu như vậy?" _nữ chính dường như không thể kiên nhẫn thêm, liền lôi điện thoại, ấn gọi, chờ đầu máy bên kia vừa nhắc lên thì chỉ ngắn gọn nói _"105 đợt ba, kéo lên, bật cam, thu hình, đóng chặt hết lại cửa, 5 phút, sau đó thả chó bắt người" _sau đó lập tức dập máy

"Này, cô đi đâu?"

Trong lúc người bên cạnh còn đang khó hiểu thì nữ nhân lại xoay người, mở ra cửa âm trong tường, bên trong cũng chỉ có độc nhất một cầu thang, một mình đi thẳng lên trên liền bước đến dãy phòng chờ được ngăn cách bởi vách tường nhưng trước mặt lại là kính một chiều. Người thanh niên kia cùng Hiểu Mai trong lúc vội vàng đi lên với hai chiều tâm trạng khác nhau thì đã thấy nữ nhân từ đâu kéo ra một hộp đen, mở ra thì cả hai đều giật mình khi nhìn đến động tác lắp ráp thuần thục của người trước mặt

"Cô định làm gì?"

"Vô nghĩa. Cậu làm tổn thời gian của tôi, tiền bạc của tôi" _vừa nói, từ dưới đất, nữ nhân đạp xuống nhẹ chân, một bụi cao từ từ trôi lên ngang tầm ngực cô, đặt chân trụ của súng lên bụi _"Hừ, súng cái thể loại gì nhập vào hai năm bán ra cũng chưa được hai cây. Chắc chắn các người không biết cách quảng bá sản phẩm. Hôm nay cô đây liền cho các người biết một trong những kế sách của gian thương bọn tôi"

Nữ nhân bắt đầu cho đạn vào ổ, thật chậm rãi, nhướn mày với Hiểu Mai vẫn bộ dạng ngơ ngác không hợp thời _"Này, cậu đoán xem, thứ này xuyên được tám kính chống đạn trước mặt chúng ta không, nếu không, nó văng ngược lại, tôi và cậu đều có thể xong phim đó"

"Hả?" _Hiểu Mai bị hỏi liền chỉ có thể ngậy người, chớp mắt nhìn cô

"Đoán đi, đây là XM2010 được nâng cấp dựa vào M24, sử dụng đạn .300 Winchester Magnum, lõi Sierra MatchKing Hollow Point Boat Tail có khả năng xuyên, tầm tối đa là 1300 m, hộp năm viên, sơ tốc là 869 m/s" _nói xong lại nhìn sang phía khác, tự thì thầm _"Không ngờ mình nhớ được thứ này, có sai chỗ nào không ta?"

"Tuần hàng?"

Nữ nhân vẻ mặt bất đắc dĩ liếc nhìn Hiểu Mai, nhún vai, lại nhìn xuống đám đông bên dưới _"Không, bí mật quân sự không tiết lộ nhiều, hiện tại hàng nặng như vậy mà chỉ dùng với cự li chưa tới mười mét, hừ. Xem như hôm nay chủ được chị tiêu tiền không tiết tay rồi tên máu lại nửa mùa hàng từ ngoài nhập lậu vào kia" _Chưa đợi người khác suy nghĩ, cửa kính đã được kéo lên chỉ vừa mức lộ ra nòng súng nữ nhân vừa đặt lên, mắt cũng đã nhìn vào ống ngắm _"Đời này tớ ghét nhất chính là ồn ào cùng với không chính xác, mở tiệc pháo hoa nào!"

"Khoan! Cậu không sợ họ phản đòn lại à"

Ngay lập tức, bên trái của nữ nhân liền có một nòng súng lạnh lẽo khác đi vào đầu khiến cô phải nghiêng sang một bên _"Cút ra!"

"Dừng ngay hành động của cô lại"

"Mọi trách nhiệm tôi làm đều sẽ do bạn giường của tôi quyết định lên người tôi!" _câu nói không ngại ngần này của nữ nhân lại khiến Hiểu Mai phía sau khẽ ho nhẹ, kiềm chế nhìn đi nơi khác

"..." _người thanh niên phía sau mắt kính không khỏi trợn tròn chầu mày nhìn sự thường nhật trắng trợn của một người con gái không những lùn, phụ kiện cũng thiếu, vẻ mặt thì lại không phải loại hân thích, tình tình cũng không tốt nhưng không hiểu sao lại dính lứu đến tổng Viễn của bọn họ

Chưa được quá năm giây suy nghĩ, anh đã phải ngơ ngàng nhìn con người mặc kệ súng kê sát bên đầu, vẫn thản nhiên chuẩn bị ngắm bắn với tư thế không thể xấu hơn được _[Rất cực, tổng Viễn chọn người này là vì lý do gì??]

(À, tại chân cô ta ngắn, nhìn tổng thể cô ta lùn, bao quát toàn bộ thì không có nhiều điểm nổi bật, cộng lại thì có chút khác người... Ể, thể loại sinh vật nào đây?)

Hai phát súng vang lên, người trong phòng đều giật bắn, hoảng thần nhìn quanh bốn phía còn thêm cả tiếng la hét thất thanh đan xen, còn nữ nhân thì thông thả chỉnh lại tư thế chân, cử động vai trái phải _"Trả lời câu hỏi của cậu trước khi ai đó không lịch sự xen vào. Tại sao tớ phải

lo đến mấy vấn đề đó, nếu đã làm, không cần phải lo xung quanh” _sau đó lại tiếp tục tập trung vào ống ngắm, tiếng nổ lại phát ra, một người ngã gục, trần xuất hiện một lỗ tròn nhỏ, máu tươi tràn ra, đám người bên dưới càng sợ hãi, đều dồn về một hướng cửa ra, hò hét vô cùng nhiệt tình

”Áy, bắn hụt rồi, đám vịt nhà giàu này!” _nữ nhân than thở, lại tiếp tục tư thế xấu đến hại mắt của mình đối với ống ngắm phía trước

” ... ”

”Này, cậu thật sự học cách sử dụng thứ cậu đang dùng chưa vậy hả?!” _Hiếu Mai trợn mắt nhìn bạn mình tiếp tục xuyên sọ một người khác trong đám người chen chúc bên dưới khiến cho họ vừa sợ hãi tránh xa, vừa phải cố dùng lực mà đẩy cửa, lại nhìn đến trên mục một đoàn người vừa bị đem ra chào giá hiện tại rút lại thành một đoàn, thậm chí có người còn ngất xỉu. Thân là một người nghề y như cô, thật sự trong tim đang là một tổn thất lớn

”Lắp ráp là lên học từ lâu, thông số là tớ xem sơ qua nhưng về bắn ấy à, tớ học trên PS4 ấy, nó là Tom Clancy's Rainbow Six Siege” _nói đến chữ four, miệng của nữ nhân liền như người hút thuốc muốn nhả khói chữ o cùng với giọng gió và tiếng cười thầm khi kết thúc tên game _”Gần đây đang theo đuổi watch dog 2, người yêu mới của tớ.”

(Chịu, tôi tệ vẫn tả lăm, càng tả càng chiếm chữ, nhất là với con nghiệm game như vậy, cũng đừng mong tôi tìm thông tin mô phỏng, lười chết, ngắn gọn điểm gần giống duy nhất của cả hai là cầm súng và vài thứ lật vật mà chạy lòng vòng...!?! Hình như có chút không ổn, nhưng biết sao được, là vậy mà.)

Sau đó quay lại mỉm cười, nháy mắt _”Chung quy đây là lần đầu tiên thư kí như tớ tự tay giết người”

[...Tự tay...] _nghĩ đến, Hiếu Mai bụm miệng, động tác như chuẩn bị muốn nôn, nhìn quanh vội vàng tìm kiếm cửa _[Trong khi tôi cứu người....cậu lại có thể vui vẻ khi vừa...giết người]

”Làm tại đây đi, lúc này xuống không an toàn, và lại tớ cũng chỉ còn một viên đạn, không bảo vệ nổi cậu đâu” _giọng nói tràn ngập vui vẻ bên trong _”Phim hai chưa hết đâu. Theo quan sát này giờ của tớ, cậu cũng không sợ hãi đến độ sinh sớm đâu. Dù sao sẽ kết thúc sớm để còn lên đường”

Phát cuối cùng cũng bùng ra, không biết bằng cách nào đó lại trúng vào vai của vai chính đêm nay, nữ nhân liền chau mày, vẻ mặt khó hiểu không chắc chắn ôm súng, quay lại nhìn Hiếu Mai, trong khi tấm kính cùng bọc cao kia đều chạm rai trở về vị trí ban đầu của chúng _”Đờ heo, thế này mà năm phút nữa trước khi bị bắt thì đã chết vì hết máu rồi, mau, đến vai cậu, xuống cứu người đi”

”Diên à???”

Nữ nhân ngớ mặt, chớp chớp mắt nhìn phản ứng trong có vẻ là giận dữ của Hiếu Mai, sau đó nhún vai _”Được thôi, cậu không xuống, chúng ta cứ đứng đây nhìn, đến khi xong thì xuống”

Lời này của nữ nhân vừa dứt bên dưới thật sự đã có cún dữ được thả vào, đương nhiên đều có xiềng xích cùng người đi phía sau trấn áp, một đám người bị bắt gọn trong chớp mắt, sau đó bị trói lại tập thể, cùng bị lừa đi về một hướng khác mà đám người vốn đã bị mang ra đấu giá cũng bị dí súng đe dọa, bắt đi theo một hướng khác, Hiếu Mai bên trên thấy như vậy liền chau mày, vẻ mặt tức giận nhìn nữ chính _”Bọn họ”

Nữ nhân liền dùng ngón trỏ chặn miệng mình, xuyt một hơi dài _”Không phải lúc này đã cho cậu cơ hội xuống bên dưới sao? Cậu đã không xuống, cơ hội cũng không còn. Im lặng được chứ?”

Hiếu Mai mím môi, vẻ mặt không cam lòng, im lặng nhìn sang chỗ khác, trong lòng chính là bắt đầu ghi chép nguyên rủa người trước mặt. Nữ nhân nhìn về mặt kia liền có cảm giác đại nạn cũng sắp đến gần, nhưng lại lắc nhẹ vai, trái phải nghiêng đầu, mỉm cười hướng người thanh niên áo đen vẫn theo cô...à im lặng từ này đến giờ

”Đi, đến tìm bạn giường của tôi, tổng Viễn của các người khai tội tôi nào”

Trong lòng anh đã thầm khinh thường người trước mắt, không nghĩ tới chiều cao không những có giới hạn mà mức độ tự cao tự đại lại có thể vượt ra xa cả không gian như vậy. Nhưng mà hiện tại, hình như có chút gì đó không đúng, tại sao người dẫn đường anh, cũng lại là quý cô chiều cao có hạn này??

Đi đến ngõ rẽ, nữ nhân liền chau mày, hít hà, tự thì thầm _”Nãy giờ đi đại không biết đúng đường không ta” _sau đó quay lại, vẻ mặt bình thản như chưa từng có đợt càn quét của sự ngại ngần nào qua đây _”Ngáng đó làm gì, còn không đi lên dẫn đường?”

” ... ”

Dù là bạn thân đã rất nhiều năm, nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên, với thời gian lâu như vậy cô mới có thể im lặng đi theo phía sau nữ nhân, nhìn vào tấm lưng của người trước mặt. Có lần, bọn họ cùng đi mua đồ lót, thật sự khi nói ra size của nữ chính thì có chút bất ngờ, nhưng người đó lại biểu cảm thần nhiên

”Anh hùng lưng dài vai rộng, ăn đứt số đo”

”Thế ra rốt cục ngay cả phụ tùng của cậu cũng là giả dối?”

”Hàng thiết chứ giả dối gì, nhìn cậu đi, chân chính là màn hình nhà tớ còn gì?!”

Phải, cuộc sống bình thường của cô chỉ quay quẩn giữa công việc, bệnh nhân ngoài ra thì không còn gì cả. Nhưng mà, tấm lưng người trước mắt, bỗng nhiên khiến cô thấy khó chịu. Hình như thường xuyên bắt nạt người này thì cô chưa từng thật sự đối đãi một lần tử tế. Càng nghĩ lại chỉ muốn thờ dài, không phải cô không muốn tử tế mà là ai đó cố tình không để cô tử tế.

Nhưng mà giờ đây nhớ lại, cố sự xảy ra, cũng là con người này đứng ra âm thầm nâng ở bên dưới, cô gặp khó người này cũng kiên nhẫn lắng nghe dù mức độ kiên nhẫn là cực kì có giới hạn. Nhưng mà chuyện khó của người trước mặt, cô dường như chỉ biết thoáng qua, hoặc căn bản là không thể động vào. Ít nhất, người bạn này của cô cũng không hẳn mọi hoàn cảnh đều có thể dùng một nụ cười, người này vẫn còn cảm xúc, biểu hiện khó đỡ. Cho nên nhìn chung, có lẽ cô sẽ cố gắng tìm thời gian đối đãi tử tế một chút.

Nơi cần đến vẫn chưa đến nhưng người dẫn đường của hai người đã dừng chân, nữ nhân lại thờ dài, nghiêng người nhìn ra phía trước, mắt liền trái phải nhìn qua, sau đó lại ngẩng đầu nhìn trần nhà, thờ dài, sau đó tung tăng chạy tới_”Ahaha, anh Viễn, anh tới thiết đừng lúc nha”_ôm lấy một bên tay của Minh Viễn lắc tới lắc lui, mắt chớp chớp

Minh Viễn thường ngày luôn cười, phong thái cũng nhã nhặn lịch sự, nhưng trong lời nói, biểu cảm lại lạnh lùng xa cách thì hiện tại nhìn thấy người trước mặt vẻ mặt vui vẻ như sắp khóc chạy đến nhìn anh liền thật sự không cười nổi, đưa tay vuốt bên má lạnh ngắt của nữ nhân, thờ dài, nhẹ giọng_”Anh tìm em”

Biểu cảm này hoàn toàn khác xa với những gì người thanh niên dẫn đường của cả hai từng thấy qua, ở một bên chau mày, âm thầm đánh giá phân lượng người trước mắt

Nữ nhân mày hết nhướn lại chau, miễn cưỡng mỉm cười_”Haha, người ta là đang giúp anh bảo vệ bảo bối đó nha”

”Nhọc công lady của anh rồi, về sau anh nhất định hồi đáp lại em”

”...”_nữ nhân mắt lảng tránh nhìn đi nơi khác, hiện tại đối với Minh Viễn luôn nằm ở thế hạ phong bởi tình nhân năm năm cùng lứa nhỏ của anh chính là bị cô giấu đi. Cảm thấy trụ này không ôn, liền hướng qua tổng Thành_”Tổng Thành, anh khỏe”

Minh Thành nhìn cô, cười thật nhẹ, vươn tay xoa đầu_”Em xong phim rồi”

”....”

Sau đó cũng không cần thêm người đi theo sau, Minh Thành cũng không nói thêm nhiều, trực tiếp xoay người tự tay mở cửa, nhướn lối cho Minh Viễn nắm lấy hông nữ chính mà kéo vào trong, Minh Thành hướng tầm nhìn về phía Hiểu Mai, lạnh lùng nhìn vị bác sĩ riêng đang mang thai kiêm bạn thân của tiền gia chủ nhà anh, không đầu không đuôi lên tiếng_”Vào”

Vẫn là căn phòng toàn bộ đều là màu đen được chiếu sáng cũng chỉ bởi đèn điện, nữ chính đi vào, đối mặt với con người bị cô xuyên ba lỗ vẫn đang bị trói, bất tỉnh nhân sự ở trên ghế sắt_”Đừng hỏi gì, giải quyết nhanh, em còn có việc phải đi. Lúc này trong số đó có người thu hình rồi, anh vẫn là tốt nhất lần này thu xếp bọn họ nhanh một chút. Đương nhiên tiền phí tham gia vẫn phải thu vào, tùy cấp độ mà thu nếu không hợp tác thì trực tiếp giao cho cục cảnh sát, chúng ta hiện tại bỏ đi nhánh nhỏ này đã không còn vấn đề, tùy ý anh quyết định”

”Chắc chắn?”_Minh Viễn một bên mở điện thoại

”Này, các người không sợ ảnh hưởng sao?”

”Ừm”_nữ nhân vẻ mặt trầm tư suy nghĩ, sau đó mỉm cười nhìn Hiểu Mai_”Tớ đang lọc lại từ từ, không thể để người không liên quan dính líu đến được, sẽ tội cho họ. Minh Viễn, chắc hay không làm sao mà rõ được, cùng lắm ăn đấm chịu đau thôi. Nếu không đập xuống lần này, chỉ e ngay sau đó từ lâu cũng được thanh một phần, bà ta lúc này bắt chấp rồi”

”Được, như ý em”

”Em không ép anh nha”

”Ừ, người ăn đấm cũng là em, anh không ngại”

”Còn việc có lỗ hổng trong thu ngân từ nhánh bên trên, cứ để Minh Thanh làm nhưng anh ở bên dưới cẩn thận một chút, chờ em mang người này về, có lẽ sẽ ổn được một chút. Nhớ đừng vô tư sớm hơn dự kiến như mấy lần trước dùm. Tiền bảo lãnh không ít đâu. Vật giá ngày càng cao mà cứ thích làm khó nhau”_nữ nhân mày chau, rồi lại thờ dài_”Anh Thành, bà ta trong lúc em vắng mặt chắc chắn sẽ về, cố mà câu lại một chút, đồng thời bắt tên đó mang lên trại giam phía Bắc luôn cho em. Cảm ơn nhiều”

”Lady, phân lượng của tên họ Dương trong lòng em không nhẹ đâu?”

Nữ nhân liền vẻ mặt chán chường kèm khinh bỉ nhìn sang nơi khác_”Một phen cũng chưa tới”

”Tại sao cần phải tạo ra mớ hỗn tạp này?”_Minh Viễn vẻ mặt đắc ý nhìn đến cô em gái nhỏ của anh

Cô lại xòe ra người ngón tay của mình, sau đó nhìn lên Hiếu Mai, rồi lại nhìn Minh Viễn_”Từ từ sẽ biết, người không liên quan, không cần dính dáng đến”

”Em lại định làm gì?”

”Để cho lão bà ở nhà im miệng lại, bà ta không an phận chút nào”_nữ nhân đeo vào găng tay, sau đó rùng mình một cái thật mạnh, tiến đến vỗ nhẹ vào mặt cậu thanh niên bị trói trước mặt, nhẹ giọng gọi_”Cậu bé của tôi, tỉnh dậy nào”

Minh Viễn lúc này trở lại bộ dáng cũ, lùi về phía sau, đứng bên cạnh Hiếu Mai_”Tôi nói cho bạn của lady nhà tôi biết, em ấy có một phần chân chửi với tên họ Lý kia bởi vì không biết tên nhóc kia thật sự biết được bao nhiêu về con người em ấy”

”Anh và họ Lý kia xem ra cách biệt tuổi rất nhiều”

”Nào có, cùng nhau, năm nay đến sinh nhật đều thành ba mươi rồi”

”....”

”Cả nhà đều đang cố tổng đi con người sắp hai mươi sáu sang nhà họ Lý kia đi, để em ấy ở đây, bọn anh không những lo tuổi thọ của em ấy, mà còn phải lo cho số mạng của mình”_Minh Viễn hướng Hiếu Mai mỉm cười, vươn tay ra sau vỗ nhẹ vai cô_”Em sẽ có cơ hội tận mắt gặp Lý Dương kia, em cứ nói với anh ta, em đã tận mắt nhìn thấy Minh Thùy cầm súng giết người không ngại ngần, mặt cũng không cảm xúc dùm anh”

Sau đó cũng không chờ cho Hiếu Mai trả lời, rời đi, tiến đến cuộc vui của ba người bọn họ đối với con mồi bé nhỏ bên kia

Bởi vì nữ nhân kêu không tỉnh, cô liền chán nản lùi lại đeo vào khẩu trang, còn Minh Thành lại tiến lên cùng dao nhỏ sắc bén trong tay, trực tiếp găm thẳng vào đùi trái của cậu thanh niên, Minh Viễn vừa đi đến thì người kia cũng bởi vì đau đớn mà tỉnh lại, sợ hãi nhìn quanh

”Bé con, anh có chuyện muốn hỏi”

”Anh, anh Viễn, sao anh ở đây”

”Dơ bẩn”_nữ nhân phía sau nhìn không được khó chịu lên tiếng, lại lùi thêm một bước, Minh Thành liền dùng sức, kéo con dao di chuyển thẳng xuống đầu gối khiến cậu thanh niên thất thanh hét lên

”Bé con, ai cho phép em buồn người?”

”Bà....bà....bà ngoại sẽ giết các người!”

Nữ nhân vừa nghe đến đây, không nghĩ nhiều liền xoay người, vươn tay cầm lên hai thanh sắt nhọn, hướng thẳng cậu thanh niên đi tới_”Trực tiếp giết nó đi, xộc thẳng từ mũi lên não! Sau đó cắt nó ra mang đến gia đình nó...”

Minh Viễn dùng sức cản lại con người đang ở mức kiên nhẫn thấp nhất trước mặt, thậm chí thanh sắt chỉ cần một chút nhỏ liền có thể xuyên thủng tròng mắt kia_”Suy nghĩ kĩ một chút Minh Thùy”

”Minh....Minh Thùy.....!!!! CÔ...CÔ CÒN SỐNG?? Hôm qua không phải....đã bị giết...”

”Mày có ý gì? Không phải bà ta cho mày biết tin chị đây còn sống, không phải gần đây mày đều phải người tìm kiếm ráo riết sao? Bất ngờ sao? Bà ta không cho mày biết chị đây đang ở nhà chính nhà bước cũng không rời à? Bà ta dùng mày làm con cờ cũng không biết à? Mày không biết trên người mày có bao nhiêu con chip định vị à?”_nói đến đây, nữ nhân liền hít sâu, vuốt mặt, đưa qua hai thanh sắt kia vào tay của Minh Viễn, lột ra khẩu trang, nhắm lại mắt, thở ra một hơi dài, sau đó ánh mắt lại trở về thờ ơ_”Trước khi chị đây rời đi, cơ hội cuối, đã có bao nhiêu người trong gia tộc biết được sự tồn tại của Dương Minh Thùy này?”

”Hahahahahahaha...rất nhiều, rất nhiều là đằng khác, bọn họ đều đang náo loạn ở bên ngoài hahaha”

Trong lúc người kia còn đang cố gắng cười, nữ nhân lại nhìn qua Minh Viễn thì nhận được cái lắc đầu nhẹ của anh, cậu thanh niên tâm tình đang bất ổn, thấy được hành động nhỏ của hai người liền như phát điên, bắt đầu mắng chửi cùng đe dọa. Nữ nhân mặt kệ, xoay lưng, khoanh tay chống cằm, tự mình thì thầm_”Bà ta vốn không bắt cần, chuyện này là đúng, vậy mục đích của thằng nhóc này ở đây là gì? Đã bỏ lỡ điều gì sao?”

”Không dùng chỗ này nữa là được”

”Sao lại không dùng, chuyển cho người khác là được”_nữ nhân nhếch môi cười_”Tiền, không thể bỏ qua được”

Sau đó mới ngẩng đầu nhìn bộ dạng của Hiếu Mai đang trừng mắt nhìn về phía mình, nữ nhân có chút không biết gì, quay đầu thì đã thấy con người nữa trên còn nguyên vẹn, qua bàn tay của Minh Thành hiện tại lại trở nên thật ghê tởm nhưng khó khăn một điều cậu thanh niên vẫn còn sống, vẫn có thể minh mẫn suy nghĩ, giao tiếp

Cô vội quay đầu, rùng mình_”Kiểu này chắc toàn viết truyện kinh dị thật rồi. Hiếu Mai, mau đi thôi, cậu không phải suốt ngày mở người sống

đặc sắc còn hơn vậy sao? Không cần làm bộ mặt lần đầu coi mười tám cộng đầu”

”...”

[Đừng trách tôi vì sao không tử tế với cậu!]

~~~~~

Nữ chính thở dài, một tay chống bên bệ cửa, tay mân mê trán, tay kia lại lười nhát lướt điện thoại, không kiểm được thở dài, chân chừ chuyển qua tin nhắn

Mất liếc nhìn về phía mẹ bầu vẫn đang an giấc bên cạnh, thờ ơ trả lời lại tin nhắn_ < Tôi không biết, nhưng mà chuyện của anh cả bên tôi anh cũng nghe qua rồi, năm năm, cuối cùng cũng ẵm chị dâu cùng nhóc con về lại bên đó thôi>

.....

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Chương 54

Một sự thật kinh thiên sắp được tiết lộ!!! Đùa thôi, lượm người vốn rất khó, nhưng nhờ ăn may, nó luôn trở nên dễ dàng.

..

[Sai lầm!! Đây chính là sai lầm!!! Tôi muốn đi về, ngay và luôn!!!]

[Ở đây, cậu phải Ở ĐÂY cho tôi]

[Không thấy tớ vừa từ cửa từ lần trở lại hả? Nhận ra rồi, cuộc sống này thật đáng trân trọng, MUỐN VỀ!!]

(cô chết không dưới ba lần, đến bây giờ mới nhớ nên trân trọng à?)

[Ở ĐÂY CHO TÔI!!]

[Không, nhất định phải về] _nói liền làm, nữ nhân liền thôi trừng mắt với Hiểu Mai mà đứng dậy, định vùng chạy nhưng chân vừa co, chân vừa duỗi, đến lúc chân duỗi muốn co thì đã bị kéo lại, khiến cho bức tường vĩnh cửu phía trước có xu hướng tiếp đất.

Theo lý thuyết muôn thuở, khi một vật vừa rắn vừa phẳng, bị va đập mạnh phải một vật vừa thẳng vừa không rắn thì dĩ nhiên sẽ có mặt phẳng bị nứt gãy hoặc chấn thương đa phần, rất không may cho người phụ nữ hai lưng kia, cô ta không những phẳng, hiện tại lại thêm không rắn chắc. Không những tám phần người người chấn ghét sẽ tiếp đất, còn có khuôn mặt “như hoa như ngọc” của cô ta cũng sẽ chạy theo cùng chủ nhân của nó mà tiếp đất

“***” _tiếng động của một vật thể không xác định tiếp đất, vật thể ngay lập tức xoay người, ôm lấy mũi của mình, còn có một tay kia ôm lấy tám phần của mình, lảo nhảo qua lại_”A...Sao cậu lại có thể làm như thế với tôi a...”

”Đó được gọi là trả thù” _Hiểu Mai vẻ mặt cao ngạo đắc thắng quay trở lại màn hình laptop trên chân mình

Nữ nhân nghe vậy liền chau mày, chống tay ngồi dậy_”Nhìn này!” _cô tức giận chỉ vào cái mũi với hai hàng máu đang chảy ra một cách thật tao nhã của mình, rồi lại chỉ đến cổ, nơi có một lần xanh đen đáng sợ bao vòng lấy_”Cậu rốt cục muốn gì, tớ chỉ là cho cậu biết sự thật, tớ vô tội!”

Hiểu Mai chau mày, quay đầu, mắt nhìn lên nữ nhân, sau đó im lặng quay trở lại laptop trước mặt. Nữ nhân cô ta bị ngớ lơ liền chau mày, bản tính tiểu thư cũng trời dấy, nghĩ theo thói quen bình thường, bám lại gần người mình vừa làm mất lòng mà ăn vạ nhưng hiện tại, vừa định sà vào bên cạnh Hiểu Mai thì cô lại trực tiếp di chuyển tựa người vào cửa song sắt phía sau lưng, sau đó còn thoải mái thờ dài, duỗi thẳng chân, nhận lấy gối mềm của tủ nhận bên trong có đẩy ra cho mà lót lấy lưng

Nữ nhân vẻ mặt liền chuyển thành đưa đám, khinh bỉ còn có bất đắc dĩ mà nhìn Hiểu Mai. Cô ta dù muốn sà đến ăn vạ nhưng mạng sống để ra khỏi đây thì vẫn tốt hơn.

Ai lại có thể nghĩ, vừa đến trại tập huấn, đi lượn một vòng ngay cả bóng của một anh đẹp trai cũng không thấy được, thậm chí cô ta còn thầm oán trách vận chó của bản thân có phải hay không vừa đến nơi nào thì đoàn người kia vừa mới ba phút trước đã rời đi, này quả thật càng nghĩ càng khiến nữ chính cô muốn đập bàn xong liền lật bàn, tức giận thét lên sự uất ức tận sâu trong đáy lòng. Sau đó thì được dẫn đến một

cánh cửa cùng một câu ngắn gọn_”Tự bảo trọng”

[Ô hô, các người muốn tôi chết mất xác à?]-sau đó dưới sự lạnh lẽo, cách xa vạn thước của Hiểu Mai mà nữ nhân phải cắn răng đi trước. Bên dưới tối đen, tựa như ban đêm, giống như bên ngoài lúc này cũng đang ban đêm (Uầy, uầy, đùa hả). Đang lúc nữ nhân đang đắn đo có nên mở đèn lên hay không, trông có vẻ cô ta đắn đo, nhưng thực ra trong bộ não với trí tượng tưởng thang hoa của cô ta thì đang nhắm tính với cấu trúc của nơi như thế này, chốt mở sẽ nằm ở đâu.

Cổ nhân có câu, “ Núi này cao, còn có núi nhiều cỏ hơn!”_cho nên Hiểu Mai đi phía sau lên liền không ngại ngần bước vào, vươn tay sang bên phải, ấn nhẹ, đèn điện liền sáng lên khắp mọi nơi trước sự ngạc nhiên trong kinh hoàng của nữ nhân_[Chết chắc rồi]

Cả trại tập huấn có đến năm tiểu khu giam người, còn có thêm hai biệt khu, này không khác gì một mô hình nhà tù thu nhỏ. Mà hiện tại, họ, một cặp người thường, không những là người thường không phải dân thường, còn là một kẻ bệnh, một người mang thai với hai mục đích khác nhau mà tiến vào nhà tù, vậy mà người bên cạnh lại không e ngại cứ như vậy bật đèn.

Ngay lập tức liền vang lên tiếng chửi rủa khắp nơi, còn có tiếng đập đồ. Đối với nữ nhân không hề thích thú với việc gây hấn thì chuyện lúc này không khác gì đang giáng đòn vào tâm lý của cô, những vẫn chỉ có thể cắn răng, trâu bò mà đi tới, tìm buồng giam đang giữ lấy người mà cô, à không, tổ chức cần.

Cô hiện tại chính là đang tận lực cống hiến cho nước nhà nha. Cho đất nước chính là thúc đẩy bán ra vũ khí hạng nặng còn nhà chính là rước về người tài, gia tăng doanh thu. Cô chính là một con người tài năng, có lòng từ bi bát ái vô hạn độ đến kinh người như vậy. Vừa tự quảng mình lên chín tầng mây, nữ nhân vừa đi hết nhìn mảnh giấy ghi mã số buồng giam, lại nhìn đến bảng số kim loại trên mỗi cửa sắt kia, miễn cưỡng không để ý đến những ánh mắt nguy hiểm, hành động cùng với lời nói khiêu khích, đe dọa của tù nhân, từng bước, từng bước thật cẩn thận mở to mắt tập trung vào những con số

Cả khu, nơi mà hiện tại hai người đang vào tổng cộng có bốn dãy phòng giam, hai dãy áp tường, hai dãy kia áp lưng vào nhau với vách kim loại bề dày hơn cả cánh cửa gỗ nằm ở giữa, tất cả đều song song với nhau, đều hai tầng, chỉ là nhà tù này lại có điểm đặc biệt hơn so với bình thường, ngoài việc chấn song bên ngoài là sắt thì bên trong miễn cưỡng có thể xem qua như là sở thích bày bố phòng riêng của mỗi người, trông rất loạn, mỗi “phòng” đều một kiểu. Hầu hết đều phạm tội, nhưng lại nằm ở phía gián tiếp, không hề trực tiếp chỉ huy hay ra tay sát hại ai nhưng bằng chứng lại cho thấy họ là người có liên quan đến, thậm chí tù chính trị cũng có vài người được đến đây.

Nữ nhân dừng chân trước một “ căn phòng”, chau mày nhìn quanh, hơn bảy mươi phần trăm căn phòng đều là thiết bị điện tử cùng sách vở này nọ

[Giờ??? Sách vở???]-đang lúc mắt chớp nhiều lần bởi suy nghĩ khủng khiếp nào đó vừa chạy te qua não bộ, nữ nhân vẻ mặt như uống phải thuốc độc quay lại nhìn người bạn vẫn đang thông thả quan sát tù nhân bên trong, chân vẫn tiếp tục bước tới về mặt vô cùng điềm tĩnh.

Bỗng nhiên có một lực kéo rất mạnh, kéo nữ nhân sát vào chấn song, đầu cùng lưng đều bị va đập, chưa chuẩn bị than đau thì cổ họng lại bị đau vì bị xiết lại bởi bắp tay của tù nhân ngay phải sau chấn song, nơi cô vừa bắt cần xoay lưng đi mà không hề chú ý khoảng cách của mình và căn phòng. Run rẩy đưa tay cố vớ vào túi áo trong của áo khoát để rút ra con dao phòng thân nhưng không nghĩ tới người phía sau liền vươn tay ra, nắm lấy khuỷu tay cô, sau đó trượt xuống cổ tay, thành công bề ngược về phía sau, lực tay ở trên lại thêm nặng

Cố nheo mắt, cố nhìn về phía Hiểu Mai chỉ bình thản nhìn mình, sau đó lại chuyển tầm nhìn sang một phòng giam khác, bước chân cũng dừng lại, hoàn toàn không có chút gì là quan tâm đến con cá thật sự sắp chết này

[Chết....chết...chết chắc....]-tầm nhìn cũng nhòe đi, cố sức lấy chút không khí còn lại nhưng lại bất lực, trong mơ hồ thấy được có bóng người nho nhỏ chạy tới, nói gì đó nhưng hiện tại, cá chết lại không thể nghe, cứ như vậy ngã lẩn ra sàn, đầu cũng trực tiếp thân mật với nền nhà.

Ai nghĩ vừa đến trại giam, tay chân còn chưa động thì đã muốn bỏ mạng. Nữ nhân trong lúc bất tỉnh nhân sự thì trong đầu vẫn là pháo hoa ở mọi nơi, đủ mọi cảnh tượng diễn ra bên trong não bộ của cô ta

”Cô...là cô sao? Bác sĩ???”_tù nhân bên từ lâu đã thả tay để đảm bảo người trước mặt này không chết, nhưng cũng vừa lúc nhìn thấy người khác đi tới, nhìn đến diện mạo liền khiến cho anh cảm thấy bất ngờ, không kiềm được xúc động nắm chặt chấn song, đến thật gần_”Bác sĩ!”

Hiểu Mai nhìn người dưới chân, rồi lại ngẩng đầu nhìn tù nhân bên trong ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn vui mừng mà nhìn mình, cô nhanh chóng đánh giá anh ta, sau đó lại hạ mặt, ngồi xuống bên cạnh xác chết kia, hai tay đặt lên gối, cầm lại đặt lên tay_”Xem biểu hiện này của anh, tôi từng phẫu thuật qua cho người quan trọng của anh đúng không?”

”Bác sĩ, cô không nhớ sao?”

”Cảnh báo trước, tôi không thích lắm người đa nhân cách”

”Không, tôi không phải, cô không nhớ cũng không sao, không thể trách được”

”Tôi đã làm gì để bị trách?”

”...”_người đó chau mày, vẻ mặt có chút khó khăn, gãi đầu_”Vợ tôi, cô ấy bị ung thư máu, đã chết sau khi phẫu thuật nửa năm”

Hiểu Mai lúc này mới ngẩng đầu nhìn người tù nhân bên trong, cố gắng tra xét ánh mắt kia tìm ra chút thù hận nhưng lại không thể, chỉ có

thể ví nó như cún con đang nhìn thấy chủ nhân của nó vậy_”Ung thư máu sao? Loại đó tôi làm rất nhiều, nó là ưu tiên của tôi, nhưng bệnh nhân sống qua cũng không quá nhiều”_ cô cúi đầu, vươn tay dùng ngón trỏ chọc má nữ chính_” Xin lỗi, nhưng tôi không nhớ”

”Không, không phải, ý tôi không phải như vậy, nhiều năm qua, tôi luôn cố gắng tìm kiếm để cảm ơn cô, nhưng lại không thể”

Hiếu Mai nhướn mày, khúc khích cười, bỗng nhiên ngừng đầu, nụ cười như hoa nở nhìn tù nhân_”Tại sao?”

”Tôi đã đến bệnh viện để tìm gặp cô, thậm chí là cả lịch khám hay phẫu thuật của cô tôi cũng có nhưng lần nào cũng không gặp được, thông tin bên ngoài của cô lại quá đơn giản nhưng tôi lại không thể tìm ra được thêm bất cứ điều gì, tôi đã thử dựa theo mà tìm cô nhưng đều là giả”

Cô mỉm cười ngáy một sâu, chỉ tay xuống người bất tỉnh bên dưới_”Là cô ta cùng ông xã tôi làm, thật thú vị khi nghe được vài mẩu tin vụn nhỏ của người xung quanh đã làm gì cho tôi. Đúng vậy, quả thật tôi cũng có thắc mắc, trong khi những bác sĩ khác người cảm ơn cô, người mắng nhiếc thậm chí là trả thù cũng có, nhưng tôi đến một người cũng chưa từng. Nhưng ngày qua ngày, có vài thứ trong tôi bỗng dưng sáng tỏ”

”Bác sĩ?”

”Người này đến đây là muốn thuê anh về làm việc”

Tù nhân nghe được liền chau mày, bật cười_”Bác sĩ, cô không nên đùa, ngay cả chút ít thông tin thật của cô tôi cũng không chạm đến được cũng đã đủ chứng tỏ người làm việc cho cô ta có bao nhiêu tài giỏi”

”Không đâu, tôi lại nghĩ, thứ mà anh tìm được chính là tất cả những gì tôi có, đơn giản bởi vì nó quá đơn giản, anh nếu đã điều tra chắc chắn họ cũng biết rõ để đưa chỉ dẫn, hướng anh đi con đường khác. Châm ngôn của người này chính là nếu cần không nói thì sẽ thủ tội thôi”

”Nhưng nó đã ghi cô vẫn còn độc thân!”

”Tôi đương nhiên độc thân, vẫn chưa đám cưới mà”

”Nhưng nhà của cô ở thành X”

”Đó là trước kia”

Tù nhân vẻ mặt khó tin nhìn đến vị bác sĩ anh vẫn trong ngóng mỗi ngày để nói lời cảm ơn

Hiếu Mai đứng dậy, hai tay thông thả cho vào trong túi áo bác sĩ của mình, bước đến trước song sắt, mỉm cười rực rỡ_”Đúng vậy, anh thật may mắn khi bọn họ dám để thông tin của tôi cho anh đọc. Tất cả đều là sự thật, một chút cũng không giả tạo. Như vậy cũng đồng nghĩa với việc anh không thể thoát khỏi bọn họ”

”Ý của cô?”

Cô bật cười_”Họ đều là xã hội đen”_sau đó vẫn vui vẻ, híp mắt nhìn anh_”Người đang nằm dưới đất, chính là người bị anh trộm thông tin, sao đó còn bị anh đe dọa bán tháo”

”Tôi, lấy gì?”

”Nghe đồn là bí mật lịch sử trình duyệt web của ai đó cùng vài thông tin đen tối liên quan khác”

”Tôi dù tay nghề không tốt nhưng không đến nỗi vào lấy thứ vật vãnh như vậy”

”Nhưng ngặt một nỗi, đó lại là máy chủ của tổng bộ, tức là thông tin có liên quan, anh chắc hẳn cũng biết vài phần”

”A..... chuyện máy chủ tôi có rất nhiều, nhưng có một lần thật sự rất đặc biệt, thậm chí tôi còn hoài nghi mình và máy chủ hay là vào máy tính cá nhân nữa, thậm chí còn tệ hơn cả máy tính cá nhân”

”Xóa hết tất cả mọi thứ?”

”Ừm, tôi phải mở cổng, rà soát lại, nhưng không nghĩ lại chỉ lượm được một dãy lịch sử trình duyệt, rất đặc sắc. Dù sao cũng là làm theo yêu cầu cho nên chỉ có thể lấy nó đưa qua cho bọn họ. Nào ngờ lại bị nghi ngờ...Sau đó thì”_tù nhân nói đến đây thì thờ dài

(Đừng phân này, nếu phân nà, hãy đọc lại từ chương 1 cho đến chương này, bạn sẽ hết phân nà)

”Đừng nói với tôi, từ chuyện vô lý đó mà mấy năm nay anh bỏ chạy rồi cuối cùng vào đây ngồi chơi?”

”....”anh gãi đầu, khoanh chân ngồi_”Họ nghi ngờ, tôi cũng không thể chối cãi bởi thứ tôi đưa cho họ quá mức phi lý, cho nên liền tiện tay thu ngược lại của họ liên lạc đến nơi có máy tính mẹ cũng như máy tính cá nhân kia mà rau bán, mà muốn nâng giá thì phải lấy đồ cá nhân của người bên để kêu giá cao”

”Bản được không?”

”Quia thật không sai lắm, nếu chỉ đưa ra toàn bộ thông tin của bên kia, họ căn bản cũng không nhìn tới. Nhưng tôi vừa nhắc đến lịch sử duyệt web, thậm chí chưa nói hết thì họ đã báo dừng, thông báo gì đó”

Hiếu Mai cười trong thanh quản, ánh mắt nguy hiểm nheo lại liếc nhìn xuống nữ nhân_”Có người gặp anh sau đó”

”Đúng vậy bác sĩ, một cô gái, cô ta nếu theo tôi thì rất lùn, mang khẩu trang cùng kính đen, đầu cũng đội nón rộng vành mà đi ra gặp tôi. Tôi có chút khó hiểu, nếu cô ta đã xuống thì chắc chắn là người có địa vị, lại làm một cách không ngại ngần như vậy thì chắc chắn đã làm rất nhiều lần, nhân viên nên thấy quen mới đúng. Nhưng mà biểu cảm lúc đó của nhân viên lại khiến tôi hoài nghi mình có phải hay không đã nhầm chỗ”

Cô bụm miệng, ôm bụng, cô ho nhẹ kiểm lại vào lòng, nhìn đến tù nhân vẫn giữ vẻ mặt mong mỏi nhìn cô_”Vây, trao đổi ra sao?”

”Chưa thể làm gì thì cô gái đó phải nghe điện thoại, hành động rất lúng túng rồi bỗng dưng đứng dậy bỏ chạy mất. Tôi đã nghĩ có phải hay không cô ta là tay trong nhưng lại không thể có chuyện đó hoặc là thật sự có chuyện gặp phải đi. Đơn giản là vậy, sau đó, tôi ngồi ở đó cả ngày chờ người khác xuống nhưng không nghĩ tới, có lẽ cô gái đó vội vàng nên quên mất. Cứ như vậy, tôi trộm, bị họ phát hiện, lại thêm tôi rau bần như vậy. Vài ngày sau liền có người đuổi tới”

Hiếu Mai nhìn không được bật cười, đưa tay quệt nước mắt_”Tôi chắc chắn, trong đó có người của cô gái kia, cô ta vẫn luôn tìm anh để mua lại mớ hỗn độn kia hahahaha”

”....”

”Hiện tại đang nằm...”_câu nói của Hiếu Mai bị chặn lại bởi biểu cảm kinh thiên của tù nhân trông như anh ta vừa gặp phải điềm gở nhất trên đời kia_”Này, anh có sao không vậy?”

Tù nhân mắt mở lớn nhìn nữ nhân quay mặt về phía hắn, chau mày, lồm cồm bò dậy, lắp bắp_”Minh Thùy....Minh Thùy, là em sao”

Nữ nhân vừa tỉnh dậy, nghe tên cứng còm của mình liền giật mình, chớp chớp mắt, sau đó vừa chau vừa trừng nhìn tù nhân vẻ mặt không tin nổi nhìn qua Hiếu Mai muốn đính chính tình hình thì cũng gặp phải vẻ mặt ngỡ ngàng của cô, nữ nhân cứng nhắc quay đầu nhìn tù nhân.

Bốn mắt nhìn hai mắt, sau đó đột nhiên anh ta lao tới, tay vươn ra khỏi chấn song hướng về phía nữ chính_”Minh Thùy, là anh, chồng của em”

(cô ta có chồng rồi, cô ta có chồng rồi, cô ta có chồng rồi, cô ta có chồng rồi, cô ta có chồng rồi....)

[GÌ VẬY MÁ!!!]_nữ nhân kịp thời lùi ra sau kịp thời tránh né, ngồi bệt ra sàn, vẻ mặt như vừa thấy ma xuất hiện ngay trước mặt mình, tay kia vội vàng ôm lấy cổ, quay đầu nhìn đi nơi khác mặt kệ tiếng kêu gọi ý ới kia, sau đó vẻ mặt không chắc chắn, nằm xuống lại giữa sàn nhà, cách xa cả hai gian phòng giam, hai tay chắp trước ngực, duỗi thẳng chân_”Mang con đi đi, chúa ơi! Con chiến bé nhỏ của người đang bị tổn thương nào đây”

Hiếu Mai ở một bên cố nhịn cười, sau đó như nhớ ra việc gì đó, vẻ mặt nghiêm túc suy xét nhìn lại tù nhân trước mặt. Đối với cuộc đời của người bác sĩ, sẽ có vài trường hợp, không thể nào quên được. Ngày đó đưa đến bệnh viện là một người phụ nữ Hiếu Mai vừa nhìn qua cũng không khỏi hoảng sợ đến mức tim tưởng chừng như có thể ngừng đập. Các cơ, nội tạng đều đã sưng phù tưởng chừng như có thể chết ngay vào ngày hôm đó, nhưng cô ấy lại sống, lại có thể kiên cường vượt qua đau đớn mà chịu đựng tất cả, cũng chỉ để sống thêm nửa năm.

Hiếu Mai nhìn thấy cô, lại nghĩ đến người bên cạnh, khẽ chau mày nghĩ đến con người kia thật sự có thể đấu tranh dữ dội đến như vậy, giành giật mạng sống từng giây phút trong đau đớn như vậy không. Đám án cũng chỉ có thể khiến cô cười trừ, chắc chắn không, đối với người không muốn chết và người luôn chuẩn bị sẵn sàng để chết thì quá khác rồi. Người phụ nữ đó không những diện mạo bề ngoài giống nữ chính như đúc mà ngay cả tên cũng giống. Một sự trùng hợp đáng sợ. Hiếu Mai đã lén lút trong phẫu thuật lấy mẫu tủy của người phụ nữ đó để phân tích nhưng kết quả lại hoàn toàn khác. Họ bên ngoài giống, nhưng bên trong, một chút nhỏ cũng không hề giống nhau.

Nếu ngày đó tìm được kết quả giống trong phân tích mẫu máu, cô không những sẵn sàng xuống tay với người phụ nữ đó, thậm chí còn có thể tìm đến người thân có liên quan đến hệ trục mà tìm kiếm. Nhưng thật may cho người phụ nữ đó, ông trời lại chiếu cố hơn cho cô so với lũ người xấu xa bọn họ.

Từ rất lâu, từ lúc chấp nhận đến sống cạnh tên xã hội đen kia, mong ước tẩy trắng của Hiếu Mai dù hùng hực đến đâu nhưng từng ngày, từng ngày một nó lại âm thầm rồi đi từng mảnh một. Chỉ là họ nhất quyết không cho cô thấy điều gì đã và sẽ xảy ra, họ chỉ cho cô một con đường duy nhất để đi, chỉ với một hướng nhìn thẳng, liếc trái nhìn phải đều không thể.

Vậy mà cô, lại chấp nhận mọi thứ. Nghi ngờ là thứ không thể không có nhưng cũng bởi vì họ, cô không dám nghi ngờ nữa. Ngày đó, khi đã chấp nhận mọi thứ, người phụ nữ giống nữ chính như đúc lại xuất hiện, suy nghĩ lại muốn hy sinh mạng sống người khác để lấy được thứ người xung quanh mình cần ấy vốn đã nhen nhóm nay như bùng nổ trong con người cô. Phải, bọn họ đều không phải là người tốt. Không riêng ai, chính là bọn họ.

Hiếu Mai khẽ bật cười, nhướn mày nhìn đến nữ chính hiện tại đã bịt lại tai của mình, lăm nhăm một mình. Bọn họ, ngay cả việc cô suốt ngày

phẫu thuật cho người khác cũng đã lo lắng suốt ngày nói về độ tà ác của cô chỉ có tăng chứ không hề giảm thì thử hỏi xem, ông trời có dám cho cơ hội tính toán mạng người hay không đây.

Tâm trí bị suy nghĩ cùng hồi tưởng bủa vây. Người trước mặt luôn có sự may mắn khác người, nhưng mà thời khắc đó, lúc cô hy vọng sẽ thay người này tìm được may mắn thì lại không thể. Một bản sau ngay trước mặt cô nhưng kết quả lại không phải là thứ may mắn cô luôn tin tưởng. Tâm nhìn vô tình lọt vào khung cảnh nữ chính đang vẽ mặt kì thì nhìn tù nhân kia, sau đó lại quay qua đề phòng nhìn đám tù nhân vẫn trầm mặc từ lúc họ bước đến căn phòng cuối cùng này. Không chính xác hơn là từ lúc con khò nào đó bị xiết cổ suýt chết

Một suy nghĩ nhảy thoáng qua, cô không khỏi nhoén miệng cười [Nếu ngày đó thật sự làm như vậy, hôm nay chắc sẽ không có chuyện vui đến thế này đâu]

”Tôi nói rồi, tôi không phải gì gì XXOO của anh” _nữ nhân thờ dài, lười biếng không muốn cãi cọ đứng dậy, duỗi lưng, tay xoa xoa cổ, đầu cũng nghiêng trái nghiêng phải, quay lưng định rời đi, lạnh nhạt bỏ lại một câu_”Cậu còn muốn ở hay đi cùng tớ thì tùy cậu”

Hiếu Mai ánh mắt đầy toan tính nghiêng đầu nhìn nữ nhân thẳng lưng rời đi không chút ngại ngùng, lại nhìn đến tù nhân vẽ mặt thất vọng, cố vờ tay theo, khàn giọng gọi_”MINH THUY!!”

”Yên lặng, tôi sẽ kể cho anh nghe vài chuyện, câu chuyện về người tốt và không tốt”

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56: Chương 55

Khi ngôn tình cùng ngôn lù sóng vai nhau bước đi ưỡn ẹo trên thảm đỏ của nhà giam tri thức_kí sự nhà giam 1

Nữ chính vẽ mặt ngông nghênh bất cần đời, hát hăm phe phẩy áo khoác của bác sĩ bên ngoài chuẩn bị đi xuống khu nhà giam. Vốn trên danh nghĩa là đi cùng đoàn bác sĩ đến nghiêng cứu này nọ kia, nhưng rất tiếc đó lại là công việc của Hiếu Mai cho nên hiện tại, nữ nhân rảnh hơi, thừa năng lượng như cô ta lại muốn đâm đầu vào chỗ chết.

Biết sao được, tò mò sẽ hại chết chim nhỏ, nhưng biết mà vẫn cứ lao đầu vào thế thôi. Chết, bỏ.

Mang theo khí thế hiên ngang bước xuống bên dưới, không chút chần chừ quét thẻ tên để vào bên trong, cửa mở ra, với bộ dáng cường hào ác bá đi xuống, nhưng vừa đến ngưỡng cửa thì liền chau mày, giật lùi sau đó chạy ngược trở lên, mở cửa một lần nữa, đi ra bên ngoài sau đó xoay đầu, cẩn thận nghiêng cứu bằng tên bằng kim loại bên trên của khu nhà giam

”K47....đứng rồi mà ta??? Không lẽ ở đây mới đổi phòng sao???”_về mặt đậm chiêu suy nghĩ rất nghiêm túc, nhưng chưa được bao lâu liền chuyển sang kinh dị mà nhìn đồng chí gác cửa bên cạnh_”Này, anh có tin hay không chuyện đàn ông có thai, còn sinh ra được em bé??”

”....”

Hỏi người nhưng lại không nhận được câu trả lời, nữ nhân liền tự động bắt chế độ_”Thì ra là vậy, ngay cả anh cũng biết chuyện này. Thật không ngờ, thật không ngờ nha, nhà giam nhưng mà lại là trạm nghiên cứu bí mật, các người giám tiến hành nghiên cứu lên cơ thể của tù nhân...mà, nếu như đã là bí mật, mà mình lại vô tình nhìn thấy...”_nói đến đây, trí tưởng tượng phong phps của cô ta liền bùng sáng, hai tay cũng đánh vào nhau_”Mình chết chắc rồi!!!”

Người gác cửa nhìn không được, mặc kệ giọt mồ hôi hiếm hoi lăn thật nhẹ nhàng xuống, hắng lại giọng, thật nhỏ trả lời_”Này, không như cô nghĩ đâu”

”Gi! Nghiêm trọng hơn nữa sao? Không phải vừa nãy hỏi anh đã im lặng sao? Im lặng đồng nghĩa với đồng ý, vậy chứng tỏ là anh biết rõ tình hình bên dưới!”

”Cô, rốt cục thấy thứ gì?”

”Anh không biết sao??? Kì quái...rõ ràng...”_nữ nhân chau mày, chu mỏ định nói thêm gì đó nhưng bỗng dừng lại im miệng, phẩy tay, mặt tiếp tục đối mặt với cánh cửa sắc trước mặt, khoanh tay, mân mê cằm_”Mà thôi, có lẽ do gần đây chấn động quá nhiều rồi. Thử lần nữa vậy”_lần nữa rút thẻ với tấm hình “thờ” của mình bên trên nhưng bất đắc dĩ, tín hiệu phản hồi cũng không có. Cô ta buồn tình, bắt đầu chuyển sang dùng tay chọc phá bằng điều khiển

”Mỗi ngày chỉ được thăm một lần”

Gác cửa thông báo, nữ nhân vẽ mặt kinh ngạc nhìn sang người gác_”Gi? Đừng nói là sợ tức cảnh sinh tình hay là đồng bọn trá hình vào giúp đỡ tù nhân trốn thoát đi?”

”Cô đừng một phần”

[Vậy rốt cục mình đến đây để làm gì???]_sau vài giây suy nghĩ nhanh, không chần chừ xoay người rời đi, thẳng hướng đến nơi Hiểu Mai làm việc

Đến nói thì lại thấy cô đang cùng đội ngũ bác sĩ của mình lần lượt tìm thuốc cho quân nhân, nữ nhân mặc kệ tình hình, vội quơ quào lấy khẩu trang mang vào, sau đó không ngại ngần sáp đến bên cạnh Hiểu Mai_”Này, hôm đó tớ và cậu xuống dưới, có thấy gì lạ không?”

Hiểu Mai liếc nhìn nữ nhân qua khóe mắt, rất nhanh lại trở về trên cánh tay của quân nhân, găm kim tim vào_”Không, ngoại trừ việc thấy một phạm nhân sắp giết một người đến thăm”

”Thật sự không thấy sao?? Ngay cả cậu cũng không thấy sao???”

”Lần này cậu có vẻ đã hoàn thành?”

”Hoàn thành gì?”

”Thường thì cậu chỉ trở về khi đã thành công”

”Tớ thậm chí chỉ vừa đi hết cầu thang, nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng kia thì đã nghĩ có phải đi nhầm phòng giam rồi hay không”

”Đừng nói cậu không làm gì, đi ngược trở ra để xác định bảng tên, sau đó nhận thông báo mỗi ngày chỉ một lần?”

Nữ nhân vẽ mặt không nói nên lời nhìn Hiểu Mai, sau đó không hề xem xét tình hình, vỗ vai cô, đồng thời khiến cho kim tim vẫn chưa rút ra đâm sâu thêm vào trong, quân nhân hiện tại là nạn nhân của bọn họ bắt đầu nghiêng rã

”Tớ đang lấy máu, không phải tiêm thuốc”

”Thế của cậu đâu?”

”Trong túi áo”

”Được”_cũng không chờ Hiểu Mai phản kháng hay hỏi thăm, nữ nhân không ngại ngần đưa tay vào túi áo, rút ra thẻ tên, vội vàng rời đi

Người gác cửa đã nhướn mày khi thấy vẻ mặt tràn đầy quyết tâm của cô gái ban này hướng về phía nhà giam, dứt khoát quẹt thẻ, mang theo khi thẻ chắc chắn muốn thấy được sự thật dù đâm máu đến đâu mà đi xuống. Nữ chính là vậy, cô ta luôn mang trong mình thứ cao ngạo khó có thể bỏ qua, hiên ngang lên nửa bước xuống, mặt cũng gần như song song với trần nhà bên trên.

Bản nhạc của kẻ kiêu hùng cũng bắt đầu được kéo lên một cách thê lương nhất có thể. Bao nhiêu khí thế của cô ta lần nữa bị đá lạnh tạt ngược vào mặt. Người ta nói, chỉ cần có thời thế, tất sẽ có anh hùng. Vậy nếu không có thời thế, chỉ e anh hùng cũng vẫn mãi kiếp culi mà thôi. Thế đấy.

Như bản nhạc ta vốn là con người thường, là đá trong ngọc, à nhầm, là ngọc trong đá. Bỗng nhiên một ngày được khai thông huyết đạo liền trở nên bá chấy hơn tất cả mọi người, hay như kiểu a, người này bị ức hiếp, a người kia bị cưỡng đoạt, ta chịu không nổi, ta muốn bùng nổ, vậy là thành anh hùng. Nói chung, là dựa vào thời thế mà thôi.

Mà hiện tại, xem ra cũng chẳng phải thời thế cho ai kia. Cô ta vẫn như lần đầu, chỉ có điều tiến hóa hơn một bậc chính là không đi ngược trở ra, lần nữa trợn mặt giám thị bảng tên khu nhà giam

”Áy da, tiểu mỹ trùng lại lặn xuống đây rồi, mau, mau đến đèn uống trà đàm đạo với tại hạ! Đội người rất lâu nha”

[Ôi đêch...]_nữ nhân chớp chớp mắt xác định lại tình hình, căn bản là muốn chạy nhưng không thể chạy_[Từ khi nào??? TỪ KHI NÀO MÀ TÙ NHÂN ĐƯỢC THẢ RÖNG VÀO GIỜ NÀY HẢ???]

Chính xác là như vậy, tù nhân đều rời khỏi nhà giam, vây quanh hai dãy dãy bàn lớn ở mỗi khu nhưng đặc sắc nhất vẫn là chiếc bàn thứ ba, nói có một bé con đang ngồi đó, đang đưa chân gấp khúc ấn vào miệng, sau đó với một họng đồ ăn, tay bép mập mập hươ hươ đưa về phía nữ nhân ra về đại gia đang mời gọi

(Xin lỗi cô hai, nhưng mà lúc này, ở bên ngoài ấy mà, nó lúc nào cũng có gắn thông báo vào lúc nào, thời điểm nào việc gì sẽ diễn ra, chỉ uống cho cô, thứ quan trọng, cô chẳng bao giờ thêm nhìn qua cả)

”Còn chờ gì nữa mà không đến ngồi, muốn mọi người chờ đến hóa ngọc hết sao a??”

[Cái thế loại ngôn ngữ gì đây?!]_nữ nhân cảm thấy không ổn, nghĩ muốn quay lưng bỏ chạy, thật sự lúc này bước vào chỉ thấy đứa nhỏ này đang ngồi chơi đồ hàng, chỉ cảnh đó trong nhà giam thôi cũng đã đủ kinh dị, mà hiện tại, không những tù nhân được thả ra thoải mái dùng cơm mà đứa nhỏ này còn có hẳn bàn nhỏ riêng, cô kiểm không được ngẩng đầu tìm camera giám sát, chúng vẫn ở đó đấy thôi

"Đừng lo, camera đều đã bị khống chế, nơi này bây giờ cũng chỉ có hai chúng ta mà thôi" _bé con quay đầu, trong miệng là một miếng thịt nửa trong nửa ngoài cùng cái nháy mắt điều nghệ _"Đến đây, bọn họ sẽ không làm gì đâu, chỉ cần tôi ở đây, em sẽ an toàn"

Nữ chính rung mình, bước đến bàn nhỏ không biết từ đâu đã có sẵn một chiếc ghế ở đối, ngay ở phía đối diện cậu nhóc, đảo mắt nhìn hai bên mình chính là hai dãy bàn, mọi người vẫn như người bình thường, có ăn uống, có trò chuyện

"Đây cậu nhóc"

Đứa nhỏ nâng cao đầu, vươn tay bóc thức ăn bỏ vào miệng, khóe môi khẽ nhếch _"Hãy gọi là bánh bao"

"Chú em đọc ngôn tình quá nhiều rồi"

"Cuộc đời thật oan trái"

"Đây, nhóc ở đây mà không ai phát hiện ra sao?"

"Thần linh sẽ bảo hộ cho đôi ta đến cuối con đường"

"Ba của chú ở đâu?"

"Người làm mẹ bánh bao nha"

"... " _nữ nhân chính thức cảm nín với câu kết của đứa nhỏ trước mặt. Cũng không hiểu ra sao, hay bằng một cách thần kì nào đó, xem ra sóng não của hai người có cùng tần số, cứ như vậy giao nhau, mở miệng tưởng như không hề ăn khớp nhưng sâu bên trong chính là một hồi một đáp rất rõ ràng, dù cách diễn giải thật sự có một chút vấn đề không hề nhỏ ở đây _"Lại nói, chú em năm nay bao tuổi rồi?" _nghiêm túc không được, nữ nhân liền thái độ bá hộ nữa lưu manh, chân cũng bắt lên ghế, nhếch khóe miệng, nhưn mày, nửa cười nửa nói

(Cô , có nghiêm túc sao??? Ở ĐẤU VẬY?)

"Ba con năm nay vừa tròn ba mươi lăm, dáng người cao ráo, tiền tài hanh thông, làm một người đảm đang, lên được phòng khách, lẫn được phòng bếp, vô cùng ảm áp ở phòng ngủ, nếu người không chê, làm ơn nhận nuôi ông ấy, còn có hàng đi kèm là con, năm tuổi, bánh bao, đánh yêu, chăm chỉ đọc sách tra soát kiến thức mỗi ngày" _đứa nhỏ từ người bàn lùi ra giấy cùng viết, bắt đầu ghi chép gì đó _"Số đo ba vòng của mẹ nhân nân đây là bao nhiêu? Có thể cho xin được không?"

Nữ nhân nhưn mi _"Ba nhóc đâu?"

"Mẹ không biết sao? Đây giờ vẫn ở sau lưng người đấy!"

"... " _mày liền chau, đồng thời cũng quay đầu về phía sau, ngay lập tức đập vào mắt chính là người hôm đó cô chưa kịp ừ ả đã bị xiết cổ _[Quá gần, không lùi được]

"Cô là bạn của bác sĩ sao?" _người đàn ông đó lên tiếng, tầm nhìn dán chặt lên người nữ nhân

"Ba, đừng có làm người ta sợ" _đứa nhỏ không biết vì lý gì lại đứng lên, leo lên bàn, ôm cổ nữ chính khiến cho vẻ mặt của cô ta như vừa hay tin chân mình vừa giẫm phải mìn _"Nghe mọi người nói, cô ấy sẽ giúp chúng ta ra ngoài đúng không?"

"Người này đủ nguy hiểm, con trai, qua đây"

"Không, hôm qua con nghe rồi, ba gọi cô ấy là vợ!"

[Đầu đầu đầu...] _nữ nhân thở dài, mặc kệ cho con lươn nhỏ vẫn đeo bám trên cổ, đưa tay day day trán _"Phải, sẽ đưa ra ngoài, với điều kiện ba của cháu phải đến làm việc cho người của tôi, cháu cũng sẽ có được những thứ cháu muốn"

"Vậy, cô làm mẹ cháu chứ"

Nữ nhân vẻ mặt không thay đổi, bình tĩnh trả lời _"Không"

Trong lúc ba của nhóc khẽ chau mày thì bên này, đứa nhỏ vẫn tiếp tục chu mỏ, mặt hờn dỗi đáng yêu, dùng ngón tay chọc chọc má nữ nhân _"Cô đừng dỗi lòng như vậy, phàm là bất kì cô gái nào, chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt anh tuấn của con cùng túi tiền của ba con thì đều xiêu vẹo cả thôi, cô mau thừa nhận đi"

Nữ nhân hai bên đầu đau nhức _[Anh tuấn sao? Cục than hai mươi lăm năm bên cạnh tôi không đủ đẹp đến mù mắt sao? Còn tiền, tôi còn phải nhìn túi người khác à?] _lười nhát trả lời _"Cậu trẻ, cả hai thứ, tôi đều có đủ"

Cậu nhỏ cực độ hờn dỗi, môi cũng đã bĩu rả _"Cô, cô chẳng lẽ không nghĩ đến, nếu thuyết phục được con, con có thể gỡ mọi thủ đoạn để mang ba đến bên cạnh cô sao?"

"Bởi vì cháu cho nên tôi mới không muốn nói dối"

”...”_đưa nhỏ thất vọng nhưng vẫn ôm chặt cổ nữ nhân

”Nhưng nếu ba cháu chịu đến làm việc cho người của cô, không những được ưu đãi, cháu còn có thể làm mọi thứ cháu thích, mua những thứ cháu muốn, đương nhiên còn có cơ hội tìm một người khác cho ba cháu”

”Nhưng cháu muốn cô, cô có nghe không câu thương cho roi cho vọt sao? Ba con thương cô lắm”

”Đứa nhỏ, tôi và ba cháu chỉ mới gặp có một lần, làm sao tạo ra viễn cảnh lâu dài kia được”

”Lại có câu nhất kiến chung tình, ba cháu chính là muốn gây ấn tượng khó quên cho cô”

”Haha”_nữ nhân quay đầu nhìn đến người đàn ông vẫn chăm chú nhìn mình bên kia, lại chú ý đến một vòng nhà ăn mọi người đều tập trung ánh nhìn về phía bàn nhỏ này, trở lại nhìn đứa nhỏ_”Tôi chỉ có thể nói, tôi đến là muốn ngỏ lời mời ba cháu đến làm việc, những điều kiện đi kèm có thể xem xét nhưng về vấn đề hiện tại mà cháu muốn, xin lỗi tôi không thể đáp ứng. Giáo dục là nền tảng, tôi không thể đem chuyện này ra đùa giỡn trước mặt cháu như tôi thường làm”

Đứa nhỏ mang theo vẻ sững sờ, bô bô miệng nói “Cô...cũng có em nhỏ sao??”

Cô nhìn đứa nhỏ, có chút ngạc nhiên sau đó thì bật cười_”Hahah, không, tôi không thể có chúng, kể cả cháu”

Đứa nhỏ chau mày, nghiêng đầu nhỏ, xem ra là để chuẩn bị xuất khẩu thành thơ một câu nào đó trong thể loại ngôn tình cầu huyết nào đó mà nhóc ấy từng đọc qua_”Vậy đồng nghĩa, cô rất muốn chúng?”

Nữ nhân bỗng nhiên bày ra biểu cảm dịu dàng, cảm thông, cười nhẹ khiến cho người đàn ông kia ngạc nhiên, xen lẫn ngỡ ngàng mà nhìn cô. Chỉ là người này lại nhìn thấy được biểu cảm kia, trong lòng nhếch môi cười_”Không, tôi cũng không muốn chúng”_sau đó quay về hướng của anh ta_”Tôi không rõ anh và Hiểu Mai, người bác sĩ đi cùng tôi đến lần đầu tiên, nói về việc gì, nhưng tôi có thể đảm bảo, những điều mà anh lo lắng khi ra ngoài sẽ xảy ra, chúng tôi sẽ giúp anh ổn thỏa dần xếp, đứa nhỏ này cũng sẽ được quyền tự do, miễn là nó chọn tự do. Tôi cũng sẽ không bạc đãi người của mình, chỉ cần họ làm đúng trách nhiệm và bổn phận”

Không chờ nữ nhân quay mặt, đứa nhỏ đã dùng hai tay béo múp ôm mặt cô, kéo trở về đối diện với cặp mắt to tròn của nó_”Wao, cô thật giàu nha, nói con nghe, nói con nghe, cô rốt cục làm nghề gì?”

”Tôi sao?? Để xem, tôi luôn ở nhà, tranh thủ viết lặt vặt này nọ, chơi game này nọ, nhìn chung là vậy”

”Mẽ trùng, mẽ trùng, mẽ trùng”_lần này lại là hưng phấn vô cùng lặp lại từ ngữ mà không hề chú ý đến vẻ mặt xám xịt của người trước mặt nhóc

(Đúng vậy, cô ta là đại đại ăn bám!)

”Haha, nhóc con, ở đây lạnh thế này, thật sự ổn sao?”

”Con quen rồi, ở rất thích”

Nữ nhân vẻ mặt không chắc chắn nhìn đứa nhỏ, khóe mắt cũng nhìn thấy tù nhân đang trở về buồng giam của mình thì bản thân cũng chống tay đứng dậy, cố mang theo một đứa bé mập mạp bên mình_”Tôi phải đi, mai tôi lại đến”

”Không muốn cô đi! Cô phải ở đây với ba cháu!”

”Không được, đứa nhỏ nên ngoan, phải nghe lời”_nghĩ muốn đặt lại đứa nhỏ lên bàn ăn nhưng không nghĩ tới, từ phía sau có hai tù nhân, cặp vào hai bên tay của nữ chính, ngay trong lúc cô ta không biết chuyện gì, một đường thẳng tiến hướng đến dãy nhà giam

”Bỏ xuống”

Lời này nói ra âm điệu thật trầm khiến cho hai người bỗng nhiên không đồng nhịp nhưng cũng chưa được ba giây lại tiếp tục di chuyển, cửa buồng giam cũng mở, đặt cô vào xong, đứa nhỏ liền nhau nhàu tuột xuống, một bên ôm chân, một bên ôm lấy chân bàn, rống lên_”Không cho cô đi”

Lúc này mới nhìn đến người đàn ông kia, vẫn chưa vào trong, chỉ đứng bên ngoài yên lặng quan sát, rồi tiếng còi lớn vang lên, người đó bước vào, mày của nữ nhân chau lại thật chặt, lùi lại hai bước nhưng một chân vẫn bị giữ bởi đứa nhóc kia. Cửa sắt được tự động đóng lại, gồm có hai lớp, một là song sắt, một khác là một tấm sắt chỉ có một ô nhỏ chữ nhật bên trên, ngay lập tức căn phòng chìm vào bóng tối, đèn điện bên trong được bật lên, nữ nhân cảnh giác nhìn đến nhấc cử nhấc động của người trước mặt, thậm chí đến lúc anh ta ngồi vào bàn, bắt đầu gõ phím thì vẫn không buông nổi cảnh giác, nhanh chóng tìm điện thoại muốn gọi điện

”Sẽ không gọi được”_con người trầm lặng kia lúc này mới lên tiếng

”Nếu anh có thể dùng công mạng đã được giới hạn để làm việc, tôi không tin tôi không thể gọi ra ngoài, ít nhất là trong vòng trại tập huấn này”_kiên trì chờ cho tiếng chuông vang lên mà không hề để ý cái nhìn từ khóe mắt của người đàn ông kia hướng đến mình

”Hiếu Mai, đến mang tờ ra”

”Nhưng..., cậu có thể tìm cách khác được không?”

Nữ nhân ở đây nghe được, không khỏi cảm thấy có chút kì lạ mà chau mày, không nguyện ý đập máy, nhìn lại dưới chân đứa nhỏ vẫn ôm cứng không buông_”Được rồi, tôi hiện tại ở lại với nhóc một lúc, sẽ không chạy, có thể buông”

Đứa nhỏ ngẩng đầu ánh mắt long lanh nhìn cô, rồi lại ngoáy đầu nhìn ba mình, sau đó mới cẩn thận dờ ra, đứng trước mặt cô, bắt hai tay ra sau lưng, chân vế trái vế phải, đầu cũng cúi xuống

Nữ chính cảm thấy biểu cảm này của đứa nhỏ sẽ mang tới cho mình nhiều phiền phức, mở miệng định nói nhưng cũng bởi suy nghĩ của mình mà thu lại, bắt đầu đánh giá nhìn quanh, lui vào một góc, đi đến khoanh chân ngồi xuống, hai tay cũng khoanh lại, đầu tựa vào góc tường, cẩn thận chuẩn bị kiểm điểm. Mà đứa nhỏ ở bên kia là lần đầu bị ngó lơ, không được chú ý, chờ đợi một lúc lâu không thấy ai đến hỏi han mình liền ngẩng đầu tròn mắt nhìn quanh, bỏ mặt ba mình, ánh mắt chỉ chăm chú hướng đến góc tường kia, đứa nhỏ nhướn mày, nhếch môi cười, hất tóc đi đến

Một tay chống tường, bởi vì cũng chỉ mới năm tuổi, không thể ở tình trạng từ trên nhìn xuống để tạo ra khí thế ngút trời mà ngay cả nhón chân cũng bất lực cho nên đành phải mắt đối mắt với nữ nhân, nhẹ giọng_”Đừng ngại ngần, nơi này cũng chỉ có đôi ta”

”Cháu nói xem, ngoại trừ mấy thứ cháu vừa đề cập, tôi có thể làm gì để ba cháu chịu đồng ý làm việc cho người của tôi?”

”Sao không phải là cô mà là người của cô??”

”Tôi chỉ là người trung gian”

”Thôi, con không quan tâm, vậy thì cô chỉ cần hiến thân trả nợ là được”

Nữ nhân mày nhướn mày chau, nghiêng đầu, không chớp mắt, chậm rì rì đưa tay chọc má đứa nhỏ_”Rốt cục nhóc con như cậu học từ đâu ra những thứ không hề trong sáng như vậy??”

”Trong sáng ăn được sao?”

”Đương nhiên, ăn rất ngon!”

”Thật sao? Mùi vị ra sao??”

Ba của đứa nhỏ bên này tâm tư đều đặt lên mẫu đối thoại tràn ngập mùi vị lừa gạt cùng chỉ số tư duy thấp đến đáng thương của hai người bên kia. Đứa nhỏ này từ sớm đã vào đây, lại được mấy ông chủ xung quanh quan tâm cưng chiều hết mực, cho nên vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc với một nhân loại vẻ ngoài lạ lẫm, thái độ cũng đặc biệt đối với đứa nhỏ này. Người trong nhà giam, là sợ đứa nhỏ không nhận thức đủ đầy nên cũng thường tìm cách dạy dỗ tốt nhất cho bé con. Nhưng là đưa ra bao nhiêu đứa nhỏ cũng không chịu nhận vào, nhưng lại không biết vì lý do gì, đối với ngôn tình lại đặc biệt cố chấp.

~~~~~

Ngày đó

”Anh chắc biết Dương gia”_Hiếu Mai bình thản ngồi xuống, thẳng lưng, khoanh lại chân, hai tay đỡ lấy bụng

”Đúng vậy”

”Người anh cấp thông tin lịch sử web đó, chính là của gia chủ Dương gia”

”Gia chủ Dương gia...không phải là một cô gái đã chết vì bệnh rồi sao?”

”Không ngờ anh cũng quan tâm chuyện của chúng tôi. Đúng vậy. Đã chết, mà anh đã kể cho tôi lúc anh đến bán thông tin, đã gặp một người con gái, che kín cả khuôn mặt”_Hiếu Mai nhìn anh, muốn thấy sự đồng tình của anh ta, sau đó mới nói tiếp_”Chính là gia chủ, cô ta không thường ra ngoài, mọi người cũng không rõ mặt. Mà người hôm nay đến tìm anh, cũng là một người”

”Không phải đã chết sao?”

”Vừa nãy mới bị anh bóp cổ gần chết”

”...”

”Và lại, Dương gia không đơn giản như vậy, tôi biết anh nghĩ đến việc không thể đánh cắp thông tin, nhưng căn bản đó không phải vấn đề, chỉ đơn giản là chiêu trò mà thôi, tôi nghĩ vậy, về phần muốn biết, còn tùy thuộc anh có đồng ý bán mạng cho bọn họ không mà thôi. Bề ngoài của họ cũng chỉ là tập đoàn kinh doanh phát triển tốt nhưng đồng thời, ở bên dưới mới là thế mạnh của bọn họ. Mà vị gia chủ này, lại đặc

biệt hứng thú cao hơn với bên dưới cho nên vẫn tiếp tục tìm người. Cũng có một lý do khác, người kế nhiệm tiếp theo, thích ở sáng hơn bên tối, cho nên với vai trò là người đi trước, phải xây dựng cho cả hai đều cân bằng, mặc dù hành động của cả hai đều dễ tiện không kém gì nhau” _nói đến đây hiểu Mai lại cười_”Mà tôi nói, thử chiêu trò anh gặp phải lúc lấy thông tin là do người đương nhiệm hiện tại làm ra, người kia căn bản cái gì cũng không để ý, vô tình lại biết thứ bị trộm là lịch sử duyệt web đen tối của mình mà thôi”

”VẬY?”

”Anh sẽ làm việc cho người đương nhiệm, không phải cho cô ta, người có bề ngoài cùng cái tên giống người vợ quá cố của anh”

”....”

Người trước mặt trầm lặng, Hiểu Mai nhìn xuống bụng mình, rồi lại nhìn người đàn ông kia_”Bé con của anh, vẫn khỏe chứ? Chắc cũng khoảng bốn hoặc năm tuổi rồi đúng không?”

Anh ta ngạc nhiên nhìn cô, hiếm hoi nở nụ cười ám áp_”Đang ở cùng tôi, rất khỏe, tất cả đều là nhờ sự chiếu cố của bác sĩ, tôi thật sự cảm ơn cô, vì tất cả. Ngày đó, tôi không dám hy vọng nhiều. Nhưng kì tích đã đến. Cô ấy sau khi sinh xong, thậm chí còn có thể ở lại cùng hai cha con tôi thêm vài tháng. Thật sự là may mắn lắm, bác sĩ ạ”

”Cậu nhóc có biết hay không?”

”Tôi không đề cập, nó cũng chưa từng hỏi tôi”

”Là con trẻ, không hỏi không có nghĩa là không biết không suy nghĩ trong đầu. Anh tốt nhất nên một lần kể cho nó nghe, nó cũng như bao người, từng có một người vì nó trả giá tất thấy, cố sống cũng chỉ để cho nó nhìn thấy được mặt trời, thậm chí còn không an tâm, nán lại thêm một thời gian để đảm bảo nó được bình an rồi mới rời đi”_Hiểu Mai mỉm cười, nhưng lại thờ dãi nhìn ra ngoài cửa, lại cúi đầu, nhẹ nhàng xoa xoa bụng_”Để nó tin tưởng, trên đời còn có yêu thương thật sự. Hãy kể từng chút một, chút một mỗi ngày đều thủ thi để nó nhớ, nó luôn được che chở. Vậy thôi “

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: 56 :ký Sự Nhà Giam 2

Nữ nhân đầu hàng, hiện tại cũng không có cách nào bẻ cửa sắt mà chạy trở ra, lại cảm thấy một chút bí ai, một chút tủi thân mà lúi vào một góc bắt đầu mở toa đàm với chính mình. Mà nhóc con ở bên kia ngồi bên cạnh thấy cô không có phản ứng gì thì rời đi, bắt đầu lục lợi khắp phòng giam.

Nói là phòng giam, nhưng ngoại trừ không có phòng ăn cùng phòng ngủ ra thì ở đây cái gì cũng có...

(Thế rốt cục nó là cái gì?? Cô đang tả nơi này giống như biệt thự năm sao dát vàng cùng trời à?!)

Nữ chính tâm hồn còn đang phiêu du tận chân trời thì vô tình lọt vào tầm mắt chính là cánh cửa thứ hai trong phòng giam này. Chớp chớp mắt, bắt đầu đấu tranh nội tâm xem mở hay không nên mở, nhưng rồi không kiềm được một vòng nhìn quanh phòng giam, cảm thấy vẫn có thứ còn thiếu cho nên liền cũng lười biếng đi tới mà bắt đầu rướn người, dùng ngón trỏ đẩy nhẹ cửa, một gian phòng được mở ra_”Wào, có cả phòng tắm...nơi này mà còn cung cấp máy sưởi thì mình cũng nên xem xét có nên ở đây cắm trại dài hạn không nha]

”Cô thích nơi đây không?”_đứa nhỏ vẻ mặt hào hứng đặt xuống một chồng sách ngay trước mặt nữ nhân_”Cùng con đọc sách đi”

Nữ nhân nghiêm chỉnh ngồi lại ngay ngắn, hay lòng bàn chân cháp vào nhau, hai cánh tay vuông góc với mặt đất, chống lên đầu gối, chau mày nhìn cậu nhỏ. Bộ dáng hiện tại của cô ta chính là không khác gì một xã hội đen của Nhật. Mà đứa nhỏ nhìn cô, chớp chớp mắt, sau đó như phát hiện ra kì tích, mắt phát sáng, miệng cũng mở lớn_”Hào mạnh nha”

Nữ chính cô chính là nghe xong liền như bị tạt nước lạnh vào người_”[Manh...manh.....MANH!!! DỄ THƯƠNG HẢ?!!? BỘ DẠNG HUNG THẦN ÁC SÁT, MUỖI ĐÚA NHỎ GẬP ĐỀU KHÓC THÉT LÊN CỦA TÔI MÀ DỄ THƯƠNG Á???]

”Cậu nhỏ, điểm nào của tôi khiến cho cậu thấy tôi dễ thương?”

”Trong sách đều nói, lúc nữ nhân giả vờ nghiêm túc, chính là lúc cô ấy muốn nam nhân của cô ấy khen cô ấy dễ thương đó”

”SÁCH NÀO!”

”Quao, này là cường nữ nha”

”...”_nữ nhân đưa tay đánh trán mình một tiếng rõ kêu, dứt khoát xòe tay hướng về phía cậu nhóc_”Đưa một quyển xem”

”Dạ”_cậu nhóc liền như cún con, nhiệt tình lựa sách, rồi về mặt tràn ngập chờ mong đưa qua cho nữ nhân quyển sách với tựa bìa_”Một ngàn lần đào hôn”

”...”_cô cầm vào quyển sách trong tay, gương mặt không cảm xúc nhưng thật ra trong tâm đang bắt đầu rỉ máu_[Đào hôn từ lúc còn sống cho đến lúc chết à?? Lúc nào cũng ăn đường vào người hay sao mà nhiều năng lượng thế hả?!_”Có quyển khác không?”

”Có chứ ạ”_đưa nhỏ lại bắt đầu lục lọi, nhưng sau đó lại chu môi, gãi gãi đầu, sau đó lại chạy đến giường, cố sức lôi từ gầm ra mấy thùng giấy nho nhỏ khác, mà nữ chính bên này biểu tình không tin nổi nhìn cậu nhóc đang chiến đấu hăng hái bên kia, lại nhìn qua người đàn ông nọ, từ này đến giờ vẫn một mực chăm chú gõ phím, trên màn hình cũng chỉ toàn ngôn ngữ lập trình, hoàn toàn không để ý gì khác. Rồi bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ, nữ chính vẫn còn đang bất ngờ tìm kiếm thì ở phía dưới của cánh cửa đã có một khe hở, bởi vì đồ vật được đẩy vào mà lộ ra, một gói bưu kiện cũng theo đó mà xuất hiện.

Cậu nhóc ngay từ lúc nghe thấy tiếng gõ thì đã lẫn tẩn chạy đến, vừa kịp gói bưu phẩm được đưa vào liền chop lấy, dùng mấy ngón tay múp múp của mình xé qua bao bì, xong xuôi lại còn rất ngoan ngoãn túm lấy mớ giấy bỏ vào thùng rác cạnh chỗ ba nhóc đang ngồi, cả một quá trình đều làm rất nhanh chóng, sau đó ánh mắt chờ mong một lần nữa hướng đến nữ nhân, hai tay cũng dâng ra sách_”Khúc ru từ thần”

Nữ nhân chớp chớp mắt, nuốt xuống một ngụm_”Đưa cuốn một ngàn lần đào hôn qua đây”

[Chịu, không đọc nổi sách nghiêm túc, dài hơi, nhiều sự tình mà còn kinh dị như vậy]_thở dài nhìn đứa nhỏ đưa qua cuốn sách, tiếp tục trợn mắt, nhìn đến bìa sách_”Cùng soi hôn môi”_sau đó dùng biểu cảm thương tiếc hướng đến màn non nhỏ của tổ quốc trước mắt_”Nhóc con, rốt cục ai là người nói cho cháu biết nên xem mấy quyển sách như thế này?”

”A, mấy chú trong đây đều bảo kinh doanh, học thuật, lập trình, nghiên cứu, khám phá, luật, khoa học hay thậm chí là sách giáo khoa đều nhằm chán. Dù mấy thể loại này có dở hơi nhưng dù sao vẫn có nhiều chọn lựa hơn mấy cái kia, tùy thể loại mà có hẳn hơi từng cấp độ. Quyển đầu tiên là chú Lee đọc cho con, nhưng mà vài tháng sau thì có người cấp chú ấy đi. Quyển đó tên là Kiếp trước em thấy anh”

[Bản nhái à??!?!]_nữ nhân về mặt không chắc chắn nhìn đứa nhỏ lại hỏi_”Nội dung ra sao?”

”Con không nhớ rõ, nhưng mà chung quy nữ chính trước khi chết, thì cũng vừa lúc mở băng mắt ra, mắt thích ứng kịp nhìn thấy anh bác sĩ. Nhưng mà không ngờ ở nhà cao tầng đối diện có người lấp lúng ngấm, một phát xuyên sọ nữ chính. Theo con thì cảm thấy khá phí cặp mắt, nhưng mà thôi, không phí cặp mắt thì sau mà có truyện coi được. Là xuyên không nha, xuyên ngược về quá khứ, nhưng mà nữ chính không nhớ gì hết, nhưng đối với nam chính, chính là anh bác sĩ thì nhất kiến chung tình. Sau đó thì thành thân với một người khác”_đứa nhỏ nói tới đây, bắt đầu khoanh tay suy nghĩ, còn nữa nhân thì hiện tại chỉ có thể tả cảm không rớt xuống đất cũng thật quá may mắn

Đứa nhỏ như nhớ ra được tình tiết tiếp theo, khoanh chân ngồi xuống nền phòng, tiện tay kéo qua đệm lót, mà nữ nhân từ này đến giờ ngồi bệt trên nền nhà lạnh lẽo, thấy một màn này liền cảm thấy chạnh lòng, thầm nghĩ có nên hay không dùng mấy quyển tiểu thuyết ba xu kia lót ngồi, nhưng cuối cùng cũng từ bỏ. Sách là vật quý giá, dù nội dung có bèo bọt cỡ nào thì cũng là sách, là máu huyết của tác giả. Mà hiện tại tư thế của cậu nhóc lại không khác gì nữ nhân lúc này, lòng bàn chân bắt vào nhau, hai tay chống lên đầu gối, hào hứng cảm thán_”Quao, tư thế này rất tuyệt nha, cảm thấy khí thế đang dâng trào!!! Được rồi, con kể tiếp nha. Rồi cuối cùng đến thừa nhận với nam chính dù cười người kia nhưng tình yêu là vẫn đặt ở chỗ nam chính. Đạo lý chính là có duyên mà không có phận thì cũng chỉ là hồi ức, xong rồi”

Nữ nhân tròn miệng nhìn đứa nhỏ, nửa chữ cũng không thốt ra nổi_[Hình như có gì đó rất sai, sai rất sai ở đây thì phải! Không những tình tiết như vượt cả không gian, thời gian, mà thậm chí còn có kết luận, còn có sửa đổi kết luận. Đừng nói sách là do người trong tù viết, tự in, tự đóng rồi tự gởi cho đứa nhỏ này xem luôn đi]

Lần nữa nuốt xuống một ngụm, cô chọc má đứa nhỏ vẫn chưa hết nhiệt tình đối diện mình_”Kể chuyện khác nghe thử xem”

”Con nếu kể một chuyện nữa, hỏi ba câu hỏi, cô nhất định phải trả lời”

Nữ chính cô ta cũng không nghĩ nhiều, liền phát tay, gật đầu_”Được, tôi là muốn biết triết lý nhân sinh của cậu rốt cục là đi đến cảnh giới nào rồi”

”Là bậc thần thách, có thể thách đấu được mọi thể loại”_đứa nhỏ ngẩng cao đầu, về mặt tràn đầy tự tin_”Mọi người bảo con thế”

[Rốt cục nơi chứa toàn thành phần tội phạm có tri thức đã giáo dục một đứa nhỏ ra sao a, chỉ cần là thứ họ không thích liền không dạy, vậy ở đây gần một trăm người...rốt cục ưu điểm là gì??]_nữ nhân thở dài, tựa lưng vào tường, rùng mình một cái thật mạnh, nhìn đứa nhỏ gật đầu kiểu_”tôi đã sẵn sàng để chết”

Đứa nhỏ cũng bất chước, nhìn cô, gật đầu_”Tựa truyện là cô bé quàng khăn đỏ”

”...”

”Ngày xưa ngày xưa, ở lòng đại dương sâu thẳm thẳm, nơi có một thủy cung nằm ở giữa tam giác Bermuda, địa điểm nổi tiếng của việc chìm tất cả mọi thứ đi ngang nó. Năm đó, hoàng hậu hạ sinh được một cô công chúa tóc đỏ, mắt đen, môi đỏ, da trắng hơn tuyết, nói chung là xinh đẹp cực kì, người ta gọi nàng là Phong Lan. Nàng đặc biệt còn rất thích mặt màu đỏ. Lần đó, năm nàng được bảy tuổi, liền có ba bà tiên đến gởi tặng cho nàng những lời chúc tốt đẹp nhất. Nhưng rồi người xấu đến. Bà ấy cũng có sức mạnh cường đại không thua gì ba người còn lại,

rất không lịch sự chen ngang vào mang đến cho nàng lời nguyên của sự bất hạnh. Không lâu sau, mẫu hậu của nàng qua đời bởi vì tàu đắm đâm vào người bà. Công chúa hôm đó lên lút bơi ra ngoài đi chơi thì lại thấy một sinh vật kì lạ đang từ từ chậm rãi rơi xuống đáy biển. Hình thù của hân khá lạ, không giống với lời sách miêu tả về con người. Nhưng nàng vẫn không đành lòng nhìn hân chết mà cứu lên, đứng vậy, chỉ cứu một mình hân, bởi vì hân không hề gồng mấy người kia. Nhưng trước khi đi, nàng chịu không nổi còn hát một bài rồi mới trở về lòng biển xanh. Kể từ đó, trong tâm trí của nàng chỉ toàn à hình ảnh của sinh vật kia”_đứa nhỏ dừng lại, sau đó rất tự nhiên ngồi vào lòng nữ chính

Cô định đưa tay bế đứa nhỏ rồi đi, nhưng chưa kịp thì người trong lòng lạ bắt đầu kể chuyện_”Mà bảy chị gái của nàng lại lên lút đánh mất vượn miêng của nàng ném lên trên bờ, nàng sau một lúc suy nghĩ liền chạy đến chỗ phụ hoàng bẩm tâu, tiện thể để có cơ chạy được lên bờ tìm gặp người kia. Nhưng mà đến lúc lên bờ, nàng lại không biết nên đi đâu mà tìm, bất ngờ có một nhà ảo thuật đạo từ đâu xuất hiện, chỉ nơi ở của người nàng muốn gặp, đồng thời đưa qua cho nàng một lá bùa gọi là bùa bình an. Trên đường đi, rốt cục cũng biết được tên gọi của sinh vật kia, mọi người thường gọi là quái vật. Sau đó thì nàng trải qua rất nhiều nguy hiểm, trước khi gặp được quái vật thì nhặt được đèn thần hàng dóm chỉ một điều ước, sau đó giúp quái vật hóa giải lời nguyên, biến thành hoàng tử đẹp trai, nhưng mà đến lúc này, lá bùa ảo thuật gia đưa cho nàng lại tước đi sinh mạng của hoàng tử bởi vì anh ta nói lời yêu trước. Sau đó, nàng dùng đèn thần mang anh sống lại. Hoàng tử sống lại nhưng công chúa cũng chết bởi vì lời nguyên của người xấu có tác dụng khi nàng có ý định muốn cứu sống bất kì ai hay vật gì. Hoàng tử tỉnh dậy, thấy công chúa ngất lịm đi, thử hôn nàng nhưng cũng không thể tỉnh, lay lắc nàng nhưng cũng không có miếng táo nào rớt ra. Nhưng bỗng dưng một đàn sói từ đâu xông vào, thủ lĩnh của đàn sói đi ra, trong miệng gậm chính là vương miêng của công chúa. Công chúa tỉnh lại, cùng hoàng tử về sau mở nhà hàng, đặt tên là khăn quàng đỏ”

“....”_nữ nhân nhin không được chớp chớp mắt, nuốt xuống một ngụm_”Vây...”

”Truyện đến đây là hết rồi”

”...”_đảo mắt nhìn qua đồng sách bì bày bừa khắp nơi, nhắm mắt đưa tay chọn lấy một cuốn_[Tóm tắt, nữ chính ngây thơ trong sáng nhưng bởi vì sống trong gia đình giàu nhất thế giới cho nên mới đối với bên ngoài luôn lạnh lùng, về sau năm mười bảy liền thành lập tổ đội sát thủ bậc nhất. Nam chính, người chỉ phối nền kinh tế thế giới...]

Cậu nhỏ tò mò, quay đầu nhìn, vừa thấy bì sách liền lên tiếng_”Mấy chú bảo vốn không biết nó thuộc vào thể loại gì, nếu xét về truyện teen thì phải nên trong sáng, dễ thương, đáng yêu tuổi học đường. Nhưng mà thể loại cô đang cầm, con cũng chưa có đọc qua, chỉ để đó thôi bởi vì mấy chú nói nó vượt ngoài sức tưởng tượng vì mô của mấy chú”

Nữ chính yên lặng, nhẹ nhàng lật sách qua một bên, lại cầm lên quyển khác_[Xét theo thể giới quan hiện tại, với tư duy về lối sống nhân tạo cùng mọi thứ đều được nâng cấp hóa, công nghệ số bao phủ toàn cầu, theo thống kê, việc người thật yêu lắm người máy đang ngày một gia tăng, thậm chí đã có trường hợp người máy nổi loạn giết đi người kia mà nữ chính trong truyện chính là một giáo viên bình thường, cùng người yêu là nhà tư tưởng chống công nghệ bị truy lùng bởi người máy.....Thiệt là liên quan nha]

Lần nữa đặt xuống quyển sách, sau đó lại ngồi ngẩng người, mà đứa nhỏ từ nãy đến giờ chỉ yên lặng dùng ánh mắt tò mò nhìn cô. Sau khi thấy người trước mặt bắt đầu ngồi ngơ người, đứa nhỏ hào hứng đứng dậy, dùng hai tay béo múp, ánh mắt lấp lánh nhìn cô_”Con kể xong rồi, đến lượt cô”

Nữ chính đang ngẩng người, nghe yêu cầu cũng chỉ ánh mắt mơ hồ nhìn đứa nhỏ, vòng tay ôm cơ thể béo múp ấy vào, mặt cũng up vào bụng nhóc_”Ấm chết mất. Được rồi, hỏi gì hỏi đi. Làm người lớn thiệt mệt mà”

”Cô tại sao lại đến đây?”

”Muốn thuê ba cháu làm việc”

”Cô yêu ba cháu không?”

”Này, đương nhiên là không rồi”

”Cô tại sao nói mình không có đứa nhỏ được?”

”Bởi vì tôi không khỏe”

”Vây cô có thể nhận con không?”

”Qua ba câu rồi cậu bé”_cô thờ dãi, nhìn lên vẻ mặt thất vọng kia_”Tôi cũng không thích có mấy đứa nhóc bên cạnh mình”

”Oa, con ghét cô!”_nói liền làm, cậu nhỏ liền khóc, vùng vằng chạy về phía ba nhóc, úp mặt vào tấm lưng rộng lớn kia mà bắt đầu rấm rứt khóc. Nhưng mà khóc chưa được ba giây lại chịu không nổi ngoài đầu lại nhìn, thấy nữ nhân vẫn không thay đổi liền xoay lại khóc tiếp

Làm được vài lần thì nữ chính bỗng dưng bật cười còn cậu nhóc thì lại giật mình, ngưng khóc trân trân mắt đỏ hoe nhìn cô, nhưng mà nữ chính cô cũng không đi đến, vẫn ngồi yên, đưa tay thu dọn lại sách_”Tôi sẽ không đổi ý, cháu có thể thuyết phục ba cháu để ra ngoài, sau đó giúp ông ấy tìm một người tốt hơn để trở thành mẹ của cháu”

”Tại sao không phải là cô?”

"Tại sao cháu lại chọn tôi?"

"Bởi vì con có hình của cô! Ba cũng có, ba ngày nào cũng đem ra xem. Vừa thấy cô, con liền biết cô là người hai ba con con tìm bấy lâu"

Nữ nhân đối với chuyện vừa nghe có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh liền chuyển thành lười quan tâm, phản ứng một cách quá mức bình thường, nhưng mắt lại đang nhìn về phía của người đàn ông kia_ "Nhưng tôi lại là lần đầu gặp cả hai, chuyện người giống người cũng không hiếm"

"Vậy cô giúp cháu tìm chứ?"

"Nếu cháu thật sự cần, tôi sẽ nhờ người khác giúp" _ quay trở lại nhìn về mặt bé nhỏ tràn ngập thất vọng kia, nữ nhân thờ ơ nói tiếp_ "Tôi thật sự không chắc chắn an toàn tuyệt đối cho cháu hay ba nhóc, nhưng cháu có thể suy nghĩ, bởi tôi biết nhóc là một cậu bé thông minh, còn rất ngoan. Cháu sẽ mãi mãi ở đây sao? Nếu lúc nhóc muốn ra ngoài, ra bằng cách nào, liệu ba cháu vẫn ổn để che chở nhóc suốt đời? Điều đó, tôi có thể đảm bảo"

"Nhưng không phải cô vừa bảo không thể bảo vệ an toàn sao?"

"Bởi vì cả hai đều chưa đồng ý đề nghị của tôi nga. Nhóc xem, tôi có bao nhiêu tốt, hiện tại vào cũng đã vào đây, cháu không lẽ không muốn tìm hiểu bên ngoài sao?"

"Nếu con nói không thì sao?"

Nữ nhân nghe vậy nhướn mày, mím môi cười, đưa ngón trỏ che lại miệng, mặt cũng quay đi nơi khác

"Cô đang xem nhẹ con!"

"Hahaha, không, nếu nhóc không muốn, ba nhóc cũng không muốn, thì tôi phải về thôi. Chỉ là...về sau, tôi không nghĩ nhóc có thể ra ngoài"

"Con không hiểu?!"

"Ba nhóc sẽ giúp nhóc hiểu những thứ cần thiết"

"Thì ra là vậy, không ngờ cô lại khác biệt đến như vậy, chả dễ thương chút nào!" _ đứa nhỏ phụng phịu bĩu môi, mà cô lúc này vẫn còn đang nhìn qua người đàn ông, hiện tại nhìn lại gương mặt bé con đầy hờn dỗi kia, kiếm không được nhướn mày_ "Nói ra, tôi đến không những thuê, còn là muốn nhờ ba nhóc đến làm việc, giúp đỡ em gái tôi"

"Sao không phải là cô?"

"Tôi sao? Bởi vì tôi không còn là chủ nữa"

"Ồ, chị em tương tàn sao?? Nhưng mà hiện tại cô lại sau lưng giúp em gái mình, ngược, ngược, ngược quá ngược"

"..."

"Nhưng mà nè, cháu nghe nói có rất nhiều cách để mời người khác về làm việc cho mình, kế sách của cô với ba cháu là gì?"

[Là mạng của hai người] _ Nữ nhân nhếch môi cười, sao đó chuyển sang hồn nhiên trả lời lại cậu nhóc_ "Không phải hiện tại tôi cũng đang ngồi trong tù, chịu chung cảnh ngộ với nhóc sao?"

"Không đâu, là bác sĩ bảo....a...." _ đứa nhỏ tròn xoe mắt nhìn nữ nhân, hai tay đưa lên chặn miệng, bối rối quay đầu nhìn ba nhóc cũng đang xoay mặt qua hạ mắt nhìn nhóc_ "Chết rồi"

"Thì ra là vậy"

"Cô đừng làm gì bác sĩ, cô ấy rất tốt!"

"Nhóc nghĩ tôi sẽ làm gì?"

Đứa nhỏ gãi đầu, chau mày, chu môi_ "Con cũng không rõ, nhưng thường trong truyện, khi nói ra câu kia, người nói chắc chắn đã có tính toán xấu xa đối với người gây chuyện"

"Ừm, thường thì là như vậy" _ cô vẽ mặt nghiêm trọng khẳng định lời nói của mình, rồi lại cong mắt cười_ "Bác sĩ kia là bạn tôi, cô ấy còn là..."

"Cô kể cho con nghe bên ngoài đi"

"Bên ngoài sao?"

"Dạ"

"Ừm, nơi đẹp thì đẹp, xấu thì rất xấu"

"Còn gì nữa a?"

"Người xấu rất nhiều"

"...." _đứa nhỏ về mặt dẫn đo, không chắc chắn quay đầu nhìn ba nhóc, lúc quay lại thì đã thấy nữ nhân lưng tựa vào tường, chân khoanh lại, tay cầm một quyển sách, cậu nhóc liền vội vàng chạy đến _"Qua, cô đọc thật nhanh, mới đây hơn nửa cuốn rồi!" _sau đó vô cùng vui vẻ ngồi cạnh cô đọc sách

Được một lúc thật lâu sau, cậu nhỏ liền rất tự nhiên rời đi, kéo ra tám chân, gợn gàng gấp lại cho vừa người, sau đó trải ra, nằm lên, đầu thì gối lên chân của nữ chính, tiếp tục về mặt hướng thụ đọc sách

"...."

Mười hai giờ đêm, căn phòng vẫn sáng đèn, tiếng gõ lách cách của bàn phím vẫn vang lên, cậu nhỏ hiện tại đã thua trận, nằm đó ngủ rất ngon lành, nhưng đầu là gối lên gối nằm, tay và chân đều quắp chặt lấy chân của nữ nhân. Còn nữ chính, một lần nữa bỏ xuống quyển sách chưa đọc được mười phút, vươn tay lấy qua một cuốn khác, thầm nghĩ _[Quia máu chó. Không ngờ cũng có máu chó cấp độ cao như thế này, thật khâm phục.]

Hai giờ sáng, cậu nhóc cuối cùng cũng được ba nhóc ẵm lên giường, mà người kia trông có vẻ cũng đã xong việc, lên nằm cùng nhóc ấy. Nữ chính cô ta trợn mắt nhìn xuyên màn đêm. Người này lúc đi ngủ cũng không nghĩ đến trong phòng vẫn còn người thức, không ngại ngại tắt đèn. Cúi đầu, vươn tay sờ một chút liền cảm giác được tám chân cùng cái gối, nhưng cô ta cũng không dùng, rùng mình một cái, thu người, bó gối, cứ như vậy tròn mắt nhìn vào màn đêm, với ánh sáng mờ nhạt của đèn ngủ

[Lạnh...lạnh...lạnh...lạnh...lạnh...lạnh, Hiểu Mai, tớ cho cậu mười lăm phút nữa nếu còn không tới, tớ sẽ không tha cho cậu...không tha cho cậu, không tha cho cậu, không tha cho cậu, không tha cho cậu, không tha cho cậu]

Kì thực anh cũng không có ngủ, mà đứa nhỏ trong lòng trở mình, sau đó lại bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn anh, thấy anh đang chăm chăm nhìn nó, rồi cổ lên lút góc đầu dậy thì thấy nữ chính đã nằm co người trong góc, liền thổ thề nói _"Ba à, cô ấy lạnh lắm, sau ba bé con lên"

"Không phải tại con ngủ đến không biết gì sao?"

Cậu nhóc dụi mắt _"Con không có ngủ, ba không định mang cô ấy lên đây sao?"

"Không"

"Ba không soái gì cả"

"Con muốn ra ngoài sao?"

"... hiện tại thì không"

"Được"

Mà ở góc bên kia, một người nào đó hai chân mày đã gần như dính chặt vào nhau, ánh mắt tràn ngập vẻ oán hận nhìn quanh _[Nửa tiếng rồi...]

Bên ngoài, Hiểu Mai thở dài, ngả ra ghế, tay xoa xoa bụng tròn, lại nhìn đồng hồ vừa đúng sáu giờ, chợt nghĩ đến người trong phòng giam thì lại thở dài, khoát áo bước ra ngoài _"Áy da, sao lại lạnh như vậy, mà chắc không sao, ở đó chắc có máy sưởi thôi"

Hiểu Mai một đường vui vẻ nghĩ đến bộ dạng khổ sở, hoặc là vẻ mặt hân hoan của nữ nhân khi biến nơi đó thành địa bàn của cô ta mà không khỏi cảm thấy càng hào hứng. Lịch sự chào người gác cổng, nhờ anh ta thông báo, mở ra cửa phòng giam muốn đến, sau đó lấy ra tấm thẻ thứ hai của mình, bước vào trong, bỗng dưng mày liền chau, cảm thấy có chút không ổn _[Không nghĩ ở đây cũng ạnh như vậy. Chắc bên trong phòng sẽ ấm, dù gì cũng là chỗ người ở mà thôi...đừng lo lắng]

Đèn xanh bật lên, Hiểu Mai hít sâu, gạt qua mở suy nghĩ bất ổn, miệng lại nở nụ cười trong khi cánh cửa đang mở ra, vui vẻ kêu gọi _"Sao rồi, tớ đến rồi.... có chuyện gì vậy?" _tấm cửa sắt vừa được mở lên, cánh cửa của song sắt cũng không còn khóa, Hiểu Mai không lo ngại nhiều, mở cửa vào trong. Cứ tưởng sẽ thấy vẻ mặt hân hoan của nữ chính quay ra cùng lời nói cảm râm phản nân không ngừng nghỉ. Nhưng hiện tại chỉ thấy cô đang nằm co người một góc, Hiểu Mai chau mày, cảm giác không ổn quay qua hỏi ba của cậu nhóc cũng vừa từ phòng tắm bước ra _"Cô ấy ngủ sao?"

Anh hướng đến bên giường, cậu nhóc cũng bởi âm thanh quen thuộc nên nhanh chóng tỉnh dậy, cố gắng nheo mắt nhìn người vừa đến _"A, bác sĩ"

"Rửa mặt đi" _anh xoa đầu đứa nhỏ, rồi nhìn lên Hiểu Mai về vật sót ruột đến lạ _"Đúng vậy, chỉ mới ngủ một tiếng trước"

”Chỉ mới?? Không lẽ thức trắng đêm?? Lại còn nằm trên sàn sao?”

”Đúng vậy, lúc....”

”Mang người đến!” _không chờ anh ta nói hết câu, Hiểu Mai liền mang vể mặt hoảng hốt vội vàng trở ra, mở hộp, ấn vào nút đỏ trước mỗi phòng giam, tiếng chuông nhỏ vang lên, kế đến là giọng nói trầm nhẹ của phòng ban _”Xin chào, phòng truyền thanh xin nghe”

”Người của tôi phát bệnh, đang hôn mê, yêu cầu hỗ trợ”

”Được, chúng tôi sẽ đến ngay”

”Cảm ơn” _sau đó cô lại chạy trở vào, hướng đến nữ chính, mở ra mắt, tay bóp miệng _”Tốt, chưa chết. Cậu mau tỉnh, tỉnh dùm tôi, làm ơn tỉnh dùm tôi”

Mà hiện tại, người đàn ông vẫn đứng yên đó, trán mắt nhìn một màn xảy ra trước mặt, mà đứa nhỏ vừa trong nhà vệ sinh ra, cũng không khác là bao...

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Ký Sự Nhà Giam 3

Vài ngày kể đến, đều là Hiểu Mai xuất hiện, cũng chỉ đến trò chuyện vài điều, đưa qua cho cậu nhóc vài cuốn sách này nọ, sau đó cũng sẽ rời đi

”Hừm? Cháu nói ai?”

Đứa nhỏ cúi đầu, nhìn đến ba quyển sách dày cộm mình đang ôm trong lòng, lí nhí lên tiếng _”Cô ấy”

”Sanh bệnh, đã ngủ”

Cậu nhỏ vể mặt hoảng hốt lại nhìn lên Hiểu Mai _” Bao lâu rồi ạ?”

”Bốn ngày rồi”

” ....”

”Cô ấy luôn thích ngủ rất nhiều, nhóc con cũng đừng lo” _Hiểu Mai xoa đầu cậu nhóc, mỉm cười _”Ngày mai là ngày cuối, cô ấy đã hết thời gian, phải trở về. Cháu cũng đừng lo, chỉ cần là cả hai đã thống nhất ý kiến muốn ra ngoài thì sẽ được thả, cũng không cần ràng buộc, cũng không cần lo đông sợ tây chuyện gì”

Người đàn ông ngồi ở một bên máy tính, xoay qua nhìn một lớn một nhỏ vẫn đang vui vẻ nói chuyện với nhau _”Vậy ai chịu trách nhiệm?”

Hiểu Mai chỉ nhướn mày, lại nhìn cậu nhóc, nháy mắt _”Cháu đoán”

”Cô ấy? Bởi vì cô ấy đã đến đây sao”

”Có thể xem là vậy, nhưng không đến nỗi gọi là chịu trách nhiệm. Chung quy thì là để hai ba con nhóc chạy mất để xem như tóm không được, còn biết rõ mà lại không giữ được thì cảm giác không tốt đâu, có khi một ngày nào đó nổi giận rồi...ừm, gọi luôn hai người về bên kia thì cô không biết đâu”

”Cô ấy bệnh gì?” _người đàn ông đứng ra, chau mày hỏi

”Bệnh của vợ anh năm xưa, còn có vài thứ lật vặt đi kèm, nhà giàu lắm bệnh ấy mà. Cũng đừng ai nấy, lần này là tôi bày trò trước, không nghĩ bệnh tình chuyển xấu. Với lại người này vốn quen sống trong nhung lụa, mỗi bước đều có người lo, chỉ cần hờ gió liền bệnh nên không sao đâu”

”Cô cho tôi biết nơi cô ấy muốn chúng tôi làm việc được không?”

”Không, hoặc là có, hoặc là không, tôi sẽ không để cho anh bất ngờ xuất hiện được, cũng như khi thả anh đi nếu anh muốn, chúng tôi sẽ tiến hành làm thêm vài thứ để đảm bảo anh giữ kín thông tin. Chỉ cần có thứ gì đó bị lộ liên quan đến cô ấy, người đầu tiên chúng tôi tìm đến sẽ là anh và cậu nhóc” _Hiểu Mai nhìn xuống, bởi vì cô cảm nhận được có một ánh mắt trẻ con vẫn đang nhìn mình

"Nếu tôi làm việc cho cô thì sao?"

Hiếu Mai nhướn mày, chậm rãi lắc đầu _ "Không đâu, tôi dù thích mua vui nhưng lần này tôi đùa quá trớn, nếu còn thu anh về, chỉ e tôi ngốc đầu không nổi"

"VẬY..."

"Cũng may là không đến mức viêm phổi, không thì tôi chắc chắn sẽ phải quỳ trước Dương gia ba ngày mất...." _ Hiếu Mai thở dài, quay lưng rồi đi muốn rời đi _ "Còn có đến Lý gia quỳ thêm ba ngày nữa...."

"Lý gia!"

"Biết vậy được rồi" _ Hiếu Mai vừa ra đến cửa thì vạt áo bị kéo lại, cô ân cần lại ngồi xuống, đối diện với cặp mắt to tròn kia _ "Có chuyện gì sao?"

Cậu nhỏ chần chừ, chau mày như cố gắng suy nghĩ gì đó, thật cẩn thận dò hỏi _ "Bác sĩ, cô cũng thích truyện tình cảm sao?"

Hiếu Mai nhìn đứa nhóc, xoa đầu _ "Không, nhưng bị ép mua"

"Ai có thể ép mua?"

"Bạn của cô"

"Bạn của cô là ai?"

"Tác giả của quyển sách"

"Quao, thật sao, cô quen được cả tác giả sao!?"

"Cháu cũng vừa gặp vài ngày trước đó thôi, người đó còn ở cùng nhà giam với cháu"

"!!!!" _ cậu nhỏ hét tròn mắt rồi lại chớp mắt liên tục _ "Cô ấy??? Cô ấy là tác giả sao?"

"Ừm, trong đó còn có vài bức vẽ minh họa nữa, đảm bảo sẽ vô cùng phù hợp với lứa tuổi của cháu" _ Hiếu Mai vò nát mái tóc mềm mịn của đứa nhỏ, tâm mắt lại nhìn đến người đàn ông vẫn đang tập trung vào màn hình, nhưng cũng không gõ phím, mày thì chau lại thật chặt _ "Anh, có muốn đến xem cô ấy một chút không"

Hiếu Mai đang chờ đợi đáp án từ người kia khi cô bất chợt thấy sự ngạc nhiên của người đàn ông đó, chỉ là đứa nhỏ vẫn nhanh chân hơn một bước _ "Con muốn đi, con muốn đi"

"Được, vậy cô đưa con đi"

Nhưng mà lúc ra đến cửa, đứa nhỏ lại ngoái đầu nhìn vào _ "Ba, còn không mau đi, ngồi ở đó làm gì! Phải mạnh dạn lên chứ!"

Ba người hai lớn một nhỏ, hai trước một sau cứ như vậy bình thản ra ngoài, cũng không cần lo sợ hay e ngại điều gì. Cậu nhóc lại là lần đầu tiên được ra ngoài, hết nhìn đông rồi lại ngó tây, lâu lâu nhìn không được lại quay đầu kiểm tra xem ba nhóc vẫn còn theo đuôi ở phía sau hay không. Nhưng tuyệt nhiên cả một quãng đường, đứa nhỏ một câu cũng không hỏi, chỉ yên lặng mà nhìn, tay ôm sách xiết chặt vào lồng ngực, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Xuyên qua dãy hành lang, đi thêm một đoạn nữa liền đến trạm y tế, chỉ là có điểm khiến Hiếu Mai cảm thấy không ổn, cô nhìn quanh, cảm thấy mọi thứ xung quanh hình như có việc gì đó đã được thay đổi. Người đứng gác hay cứ mỗi mười phút đi tuần qua cũng không thấy đâu

"Có chuyện gì sao??"

Hiếu Mai chau mày, vội vàng đưa tay vào trong túi áo, mang ra điện thoại thì đã thấy hơn năm cuộc gọi nhờ từ anh xã, còn có thêm tin nhắn đi kèm _ Cô chớp chớp mắt, nhớ lại tình cảnh nữ chính mỗi lúc đọc tin nhắn khiến cho cô ta bức xúc thì liền đập điện thoại, Hiếu Mai cũng muốn, cô cũng muốn quăng nát điện thoại trong tay ngay lập tức. Nhưng chỉ ngại, đồ đôi, mắt một chiếc không những không đẹp mà hệ quả còn rất khó tả được.

Cẩn thận hít sâu, quay lại mỉm cười _ "Làm ơn đừng yên, đừng đi đâu, không, hoặc là tốt nhất anh nên trở về, sớm! Càng sớm càng...."

"HIẾU MAI! TRÌNH HIẾU MAI! LÊN ĐÂY NGAY CHO TÔI!" _ cô tròn mắt, bất động, sau đó cứng nhắc quay đầu nhìn lên lầu cao tầng ba, ở cửa sổ đó, con người đó cùng sự tức giận thấy rõ. Cô họ Hiếu, tên cũng chỉ là Mai, chữ Trình kia là của hắn, anh xã của cô. Người ngoài nhìn đến cô cũng chỉ gọi bà Trình. Nhưng mà lần này, không những chỉ gọi tên hay mang ra cúng của cô, còn đập vào thêm cái họ Trình...

Hiếu Mai hít sâu, dứt khoát xoay người, trừng mắt lại nhìn anh xã nhà mình _ "ANH NẠT AI HẢ!!?" _ sau đó liền chau mày ôm bụng, khụy người xuống đất.

Họ Trình trên kia ngay thời điểm thấy cô dứt khoát xoay người, tim đã nhảy lên một nhịp, sau đó còn bị hồi ngược liên cảm thấy sự tình không như sách ngôn tình hay dạy anh, âm thầm mắng [Minh Thùy, mấy quyển sách chết tiệt của cô!!!] _mắng người cũng chưa xong lại thấy cô chau mày, ôm lấy bụng, không nghĩ nhiều liền bán mạng chạy xuống.

(Không, anh đừng đứng, được cái sai trường hợp thôi, không sao đâu, anh thông minh lắm. Tôi công nhận)

Hiếu Mai cố nhướn mày nhìn lên lâu, vừa không thấy anh xã mình đâu liền vội quay đầu _ "Về đi, về liền đi!!"

Nhưng mà từ lúc nào mà hai người bọn họ đã đi đến bên cạnh Hiếu Mai, vẻ mặt không giấu nổi lo lắng, hai mặt một lời _ "Cô có sao không?"

"Tôi không sao, chạy đi, chạy liền đi!"

Người đàn ông không tin, vươn tay muốn đỡ Hiếu Mai dậy, nhưng cô lại cố chấp _ "Tôi nói thật, anh nên rời đi sớm, nếu không chuyện gì tôi cũng không thay đổi được"

"Cô không ổn, tôi không đi"

Chân mày Hiếu Mai chau ngày càng chặt, mồ hôi cũng rịn ra. Lúc đầu vốn chỉ nghĩ hù dọa ai kia, nhưng hiện tại những cơn đau nhói, co thắt đến mất mạng bắt đầu ập tới, cô hiện tại ngã ngồi ra đất, một tay chống, một tay ôm bụng. Đứa nhỏ rung rung nước mắt không dám khóc, cô thì vừa đau mà lòng lại như lửa đốt mà người đàn ông kia lại đang định đưa tay bế cô lên

'Phù'

Một viên đạn vô thanh sượt qua sườn mặt của người đàn ông khiến cho động tác của anh dừng lại, mà họ Trình cùng vẻ mặt cực kì tâm tới mang theo tất cả sự giận dữ đi đến gần, lại nhìn đến vẻ mặt vừa đau vừa khó chịu của Hiếu Mai, mím môi, thật nhanh quỳ xuống, ôm lên mẹ bầu sắp sanh nhà anh, quay lại _ "TUI BẮY CHẾT ĐẤU RỒI HẢ!!! VỢ ÔNG SINH!!! LẤN RA CHO ÔNG!!!" _sau đó lại cúi đầu, nói nhỏ bên tai Hiếu Mai _ "Nếu em không bình an, tôi giải quyết mọi thứ!"

Hiếu Mai dù đang khó chịu cực kì, nhưng nghe vào lời kia, chỉ có thể cười méo trông rất thảm _ "Cả Dương với Ly gia...cũng dám à???"

"Bất chấp!"

Cô nghe xong, cũng không nghĩ nhiều, vươn lên ngũ trảo bắm vào vai họ Trình, lòng lại thầm mong hai cha con kia tốt nhất nên rời đi.

Chỉ tiết, số trời vốn ban cho nhân loại hai chữ tò mò rồi cung ới.

Toàn bộ âm thanh vừa rồi đã thu hút không ít người, họ đang ở tư thế quỳ sắp thành một hàng nghiêm túc trước một phòng bệnh, kiểm không được sự liên hệ của huyết thống, cùng nhau nhiều chuyện, quay đầu, đứng lên, nhìn ra ngoài liền thấy được một màn đặc sắc vừa rồi [Họ Trình, chú liệu lắm, trong quân đội dám mang súng ra bắn trong khi chủ lại là xã hội đen! Thật sự là quá anh dũng rồi]

Nhưng đọc được suy nghĩ hả hê kia, Minh Khải liếc nhìn qua cậu út nhà anh, nhướn mày _ "Chủ nghĩ hôm nay chúng ta mang đến một đám người áo đen xung quanh đây nghĩa là gì??"

"IM MIỆNG!! QUỲ XUỐNG!" _từ trong phòng lại truyền ra âm thanh của hai người đàn ông cũng hô lớn một lúc, đám nhỏ bên ngoài bị hù dọa, cũng không cần động não, liền đồng lòng quỳ xuống, sát cạnh cửa sổ để tiện bề quay đầu nhìn.

Bên dưới

"Nhóc con, chúng ta về thôi"

"Không được, con không về, con muốn thấy em nhỏ của bác sĩ, con còn muốn gặp tác giả"

"Không được!" _anh cương quyết, đến bế xốc cậu nhỏ lên. Đứa nhỏ bị bế lên bất ngờ, biết mình phải rời đi liền khóc lên, bắt đầu ăn vạ _ "Ba, không phải ba thương con lắm sao, ba, ba, chỉ gặp một lúc, một chút chút thôi!! Ba~~~~"

"Không được là không được" _anh vội vã ôm chặt đứa nhỏ đang cố trốn thoát ra ngoài, ngã rẽ chỉ ngay trước mặt, nhưng lúc anh vừa đến, cũng có một đám người vừa đến.

"Xin lỗi, làm ơn cho qua" _anh nghĩ muốn lách nhẹ qua, nhưng người đến trước mặt lại dang tay cản đường

Minh Thành nhìn người đàn ông đối diện mình, nhìn qua đứa nhỏ đang khóc thảm thiết. Anh biết người này, nhớ rất rõ vẻ mặt người này, không nói nhiều liền vươn tay, ôm qua nhóc con đi thẳng vào trong. Anh vốn không rõ, lực đạo ôm bé con cũng không dám mạnh, cứ như thế để cho người khác dễ dàng ôm con mình đi, một đường im lặng, chau mày đi theo phía sau.

Minh Thành vào trong, nhìn qua bên dưới ngay tầng trệt đã có một đám áo đen, lại có họ Trình đang bứt nút áo, cào xé mái tóc của hán thì cũng đủ hiểu chuyện gì có thể xảy ra khi người vốn nên bên cạnh mắng mỏ hán hiện tại lại vắng bóng. Hai người chạm mặt nhau, cũng chỉ nhẹ gật đầu, sau đó thì Minh Thành vẫn lên lầu trên mà bên này, họ Trình cảm thấy hành động vừa rồi của mình cảm thấy không ổn, lại nhìn một vòng đều là người của mình thì liền chau mày, nghiêm túc ngồi khoanh chân xếp bằng ngay trước cửa phòng bệnh, hiện tại là phòng sanh

của vợ anh, tay cũng khoanh lại, đầu tựa vào, bắt đầu tụng...à nhầm, bắt đầu cầu may..à nhầm, cầu mong cùng âm giọng không hề thanh sắc lại còn trầm của mình.

Không khí cả hai lâu, bỗng nhiên chợt biến lạnh.

Minh Thành lúc này lên đến điểm đích, nhìn quanh một hàng dài anh em họ hàng của mình đang rất ý thức, nghiêm túc quỳ trước cửa phòng bệnh, hai bên là vài vệ sĩ này nọ, anh cũng rất thông minh, đặt xuống đĩa nhỏ, không quan tâm gì thêm đến hai ba con bọn họ, tiến đến bên cạnh Minh Viễn, quỳ xuống, tầm nhìn hòa làm một cùng đám người kia, xuyên thủng cánh cửa trước mặt

Anh liền vội vàng ôm lên bé con của mình, nhìn về phía sau thì liền biết mình không có đường lui, mà đĩa nhỏ cảm thấy xung quanh có chút lạ, đều là những người lạ mắt với nhóc, lại có một dãy người phải quỳ liền quên sợ, mà còn cảm thấy rất hào hứng, loì nhoi không sợ chết_”Ba, con xuống, con xuống”

”Ồ, người trần mắt thịt đây sao!?”_Minh Khải từ lúc họ lên đã quan sát, nhưn mày, đảo mắt một chút_”Người cần tìm đang nằm trong phòng bệnh”_anh đưa ra bộ mặt vui vẻ để chỉ dẫn, nhưng chỉ có người trong hội mới rõ được, trong thâm tâm anh, có bao nhiêu kí cận bả đang được sản xuất, phân phát khắp mọi nơi, ngày này qua tháng nọ không một mồi

Minh Thanh, Minh Hạ, Minh Viễn, Minh Thành đều đồng loạt nghiêng đầu nhìn đến Minh Viễn về mặt hòa ái nhưng đôi mắt ấy...tất cả chỉ biết đồng lòng cảm miêng khi nhận được ánh nhìn đe dọa từ anh.

[Kê, chết, cũng có boss lớn chết chung]

Anh là người mới, không hiểu thấu nỗi lâu này, theo bản năng chỉ dẫn, vừa lượm được kho báu hay bí kíp thì liền đi tìm hoặc ngó vào. Vừa nhìn vào trong xuyên quanh tâm kính chỉ nhìn suột qua tình cảnh có một người quỳ trên giường bệnh, ba cặp cao tuổi đứng phía sau, còn có một người đang dùng ánh mắt không mặn không nhạt nhìn đến anh.

Anh thấy được, người đàn ông trong kia, dù biểu cảm dường như không thể phát hiện, nhưng lại mơ hồ cảm thấy người này đang rất giận. Mà đáng người đang quỳ kiêu nhật trên giường bệnh, đầu cúi song song mặt đất không ai khác chính là người khiến anh phải bận tâm mấy ngày nay.

Tình cảnh gì đây!! Tình cảnh gì đây!

Bên trong này, nam nhân từ lúc đến vẫn một mực yên lặng, vốn cũng chẳng ai sẽ đánh thức người này dậy, nhưng cũng không hiểu vì sao lại giật mình mà tỉnh, đảo mắt nhìn quanh rồi thấy anh. Nam nhân anh lúc đó đã nghĩ [Xem như em thức thời]

Chỉ là không ngờ tới, người này thấy anh, mắt cũng chỉ chớp vài cái, sau đó lại nhắm lại, chau mày thật chặt rồi lại mở ra. Nhưng xem ra sự thật này hiện tại không hợp với mong đợi của nữ nhân, phía sau anh còn có thêm ba cặp phụ huynh ánh nhìn đạ bắn vào người nữ nhân

”Không sợ nhắm mắt lại cũng mơ thấy tôi sao?”_anh thờ ơ nhìn nữ nhân già chết nhà mình, thấy chân mày người kia khẽ chau trong lòng bỗng dưng thấy vui vẻ

Nữ chính mở tròng mắt, mày chau lại thật chặt, sau đó mới chậm rãi ngồi dậy, xếp chân tư thế quỳ, hai tay cháp lên nhau, đặt lên chân, cúi đầu, mắt qua kẽ tóc nhìn ra bên ngoài cánh cửa để mở liền thấy được đàn quân hay vắng tắt chính là bè phải thích phản động phía sau của nữ nhân, nhếch môi, nhưn mày khinh bỉ cười_ [Lần nào cũng chịu thảm, vậy mà vẫn thích phản! Bản lĩnh!]

”Minh Thùy!”_ba cô ở phía sau nam nhân, cùng phụ huynh của mấy sắp nhỏ khác, một nhóm đang vui vẻ quỳ bên ngoài, nhóm khác một thì đang âm trầm đứng trước mặt bọn họ, một thì quỳ trên giường về mặt không có gì là xám hối

”....”

”Minh Thùy!”

”...ạ”

”Đây là như thế nào!”

Nữ nhân cúi đầu, về mặt phụng phịu, đưa tay quẹt mũi_”Cảm nhẹ ạ”

”Cảm nhẹ liên quan đến nước biển sao? Túi bên cạnh không phải là túi dinh dưỡng ấ?”

”À, này à, cơ thể con cảm thấy thiếu muối, cho nên cách này là phù hợp nhất rồi, còn túi bên cạnh là hàng đi kèm khuyến mãi thôi”

”Vậy ba hỏi con, đến đây làm gì?”

Nữ nhân ngẩng đầu, nhìn ra ngoài cửa kính, đưa lên ngón út tay phải ngoáy mũi, vừa lúc thì lại nhìn thấy người đàn ông đang ôm đĩa nhỏ kia, chân mày khẽ nhưn, quay đầu lại nhìn mặt than nhà mình, vội thu tay, lại tiếp tục cúi đầu lễ phép, lười nhát nói_”Tìm chồng cho Minh Thanh”

”Mình Thùy!”

Cô đưa tay kéo kéo tóc_”Gì chứ, nếu hai người không làm, con sẽ làm. Nó là em con, dù nó gặp chuyện thì buồn cười thiệt, nhưng việc khó cũng chỉ có thể là con đưa qua cho nó, không thể để người khác chèn ép nó như vậy”

”Vậy còn Minh Hạ!”

Cô ngẩng đầu, mày chau chặt, ánh mắt nghiêm túc nhìn đến phụ huynh nhà mình, lại liếc nhanh qua ba mẹ của Minh Hạ cùng ba người đang vui vẻ quây ngoài kia, cả bốn liền khẽ giật mình, nhưng đối với ba của nữ chính liền nhanh chóng trấn định, chau mày nhìn con gái của mình_”Ta không cho phép!”

”Được”

Ông trừng mắt, không nghĩ lần này đưa ra điều kiện ép buộc lại có thể dễ dàng đạt được, mày chau lại càng chặt. Đứa con này, ông rõ ràng nhất, nếu nó chắc chắn đã buông một bên thì điều hiển nhiên nhất chính là tay kia đang cầm lấy thứ khác. Một chuyện không nhất thiết luôn phải đi một đường_”Ta nghiêm cấm con, lập tức chấm dứt chuyện này, không được dính líu đến chuyện của Minh Thanh!”

Nữ nhân nhìn người ba của mình, ánh mắt chớp thật chậm_”Người chắc chắn?”

Ông đoán đúng, cái đầu nhỏ gần ba mươi trước mặt này của ông đã nắm lấy kế hoạch khác trong đầu, lời này chính là muốn đe dọa ông đừng nên hối hận điều mình vừa nói_”Cũng không được đụng đến bà!”

Bà Dương, mẹ của Minh Thùy nghe lời này cũng không kiềm được bất ngờ, sợ hãi nhìn qua chồng mình_[Anh, anh không biết sao?? Chuyện gì đã xảy ra? Con chúng ta khi nào đã động đến người trong nhà!_] bà muốn nắm tay chồng, nhưng mà phản ứng của nữ chính lại khiến bà càng ngạc nhiên mà quên cả hành động.

Nữ nhân cong mắt mỉm cười, nghiêng răng_”Điều đó là hiển nhiên, người còn chuyện gì muốn dặn dò con không?”

Ông biết đứa con của mình đang giận, nhưng đối với con người cao tuổi này, ông cũng không muốn quản nhiều, chỉ cần đừng làm chuyện sai quấy thì ông đều có thể chấp nhận bất cứ thứ gì cô muốn_”Về nhà chính”

”Việc này con không đáp ứng”

”Bà hiện tại cũng không có ở nhà”

Nữ nhân nhìn ba mình, chau mày, cao giọng_”Người nghĩ lại lừa con nữa à!”

”Bà tuổi cũng đã cao, con vì sao cứ như vậy?”

Lần này quả thực đã muốn bùng nổ trong lòng, nhưng rất nhanh lại hóa thành một lần thở dài, mắt nhìn qua người đàn ông nhà mình vốn vẫn luôn chẳng mấy biểu cảm, hiện tại cũng chỉ chăm chăm nhìn mình thì lại càng khiến trong tâm nữ nhân càng nổi lên bão tố, hai nắm tay cùng dây truyền vẫn còn cắm sâu vào da thịt_”Con không về, cũng sẽ sớm rời khỏi đây, người không cần lo lắng, con tự lo được”

”Tự lo? Vậy hiện tại ở đây là tự lo sao?”_nam nhân yên lặng, cuối cùng cũng lên tiếng, bước đến chân giường bệnh, hạ mắt nhìn nữ nhân ánh nhìn đầy lạnh lẽo

Nữ nhân mắt nhìn qua phụ huynh Lý gia, lại nhìn đến nam nhân nhà họ Lý kia, cong mắt nhưng lại không cười_”Đây là lời mời tôi đến nhà anh sao?”

Vợ chồng gia đình đồng con, ba trai một gái nhìn nhau trao đổi ánh mắt_[Thì ra là hai đứa nó giận nhau. Tuổi trẻ ngày nay thật lắm vấn đề!]

Trong lúc suy nghĩ của hai người bọn họ bình thản như vậy thì bên này, hai cặp ba mẹ của nam chính và nữ chính lại lẳng lẳng nhìn nhau

[Con rể tôi đang lạnh nhạt với vợ nó!]

[Con dâu tôi đang xưng tôi với chồng nó]

Nam nhân không quan tâm bầu không khí quỷ dị sau lưng mình, mày khẽ chau biểu thị cảm xúc của anh hiện tại rất không tốt, trầm giọng_”Không, ở đâu là tùy em, không liên quan đến tôi”_sau đó rời đi, không quên bỏ lại một câu_”Mọi người có thể về rồi, con có thể lo cho nữ nhân này! Mọi người lúc đi nhớ mang theo phụ tùng bên ngoài đi cùng”

Phụ huynh trong phòng chớp chớp mắt nhìn nhau, sau đó quay đầu nhìn ra bên ngoài, cùng thời điểm liền nhìn thấy được cái kia hai cha con ở bên ngoài vẫn đang nhìn vào bên trong, rồi sau đó...sau đó thì con trai/con rể/cháu rể của bọn họ dùng khí thế cùng sự tức giận của mình đến trước mặt cặp cha con kia. Phụ huynh chỉ biết lắc đầu, lại nhìn đến kẻ gây sự đang cố duỗi ra hai chân cứng nhắc của mình nhưng một lần cũng không nhìn đến bọn họ, cho nên cuối cùng chỉ có thể thở dài, lại kéo nhau ra ngoài, gọi dậy đám phụ tùng hương nhang thang máy ngược hướng cầu thang bộ bên kia mà nhanh chóng rời đi

Đến tận nửa tiếng sau nữ nhân mới chậm chạp đi ra, trên lưng chỉ vón vện một ba lô nhỏ, còn lại đều quăng qua cho Hiểu Mai, thất thiếu ra

ngoài, chân vừa bước qua khỏi công lớn, chân nản ngãng đầu thì bất ngờ trong tầm mắt ở góc xa thấy được bóng dáng trông rất quen mắt, đang lúc cố gắng nhớ lại thì từ phía sau lại vang lên tiếng nói kẻ sát bên tai_ "Còn đừng ngốc ở đó làm gì!" _sau đó bị nam nhân nắm cổ áo kéo đi, nhét cô vào xe

"Tôi cho em biết, không cần lại đóng kịch với tôi!"

Nữ nhân vẻ mặt bạo nộ nhưng một lời cũng không thốt ra, quay đầu sang nơi khác xem như chưa từng nghe thấy bất cứ điều gì

"Hiếu Mai vừa sinh xong"

"!!!" _nữ chính cô nghe được liền tròn trĩnh mắt nhìn qua nam nhân chờ người đối diện nói tiếp

"Lúc em đang đi ra, tôi nhận được tin nhắn, là con gái"

Nữ nhân đưa tay ôm trán, vẻ mặt bất tỉnh nhân sự ngã đầu ra sau, nam nhân cũng không để ý bởi trò giả chết quá quen thuộc này. Nhưng chưa được ba giây sau thì người bên cạnh anh đã đưa tay ôm lấy ngực, khuôn mặt bất ngờ vì đau đớn, sau đó mày chau lại chặt, người cũng gập lại, bắt đầu thở dốc khó khăn

Nam nhân chau mày_ "Lần này giỡn đủ rồi, người tôi cũng đã lấy về cho em, không cần lại dối với tôi" _đưa tay qua muốn ôm nữ nhân vào lòng_ "Bình tĩnh, hít thở..."

Anh nhủ mày, nhìn bàn tay bị đánh bật ra của mình, nắm xiết nó lại, sau đó nhìn đến nữ nhân hiện tại vẻ mặt trắng bệch, trán đầm đìa mồ hôi đang cố thở dốc lui sát vào một bên góc xe, ánh mắt sợ hãi nhìn anh, anh định mở miệng nói gì đó nhưng lời nói lại một lần nữa bị đánh gãy chưa kịp thành lời kia hai hàng máu mũi của người trước mặt đang từ từ chảy xuống cùng đôi mắt đang muốn đi lên phía trên của nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Chương 58

Khi một câu chuyện bỗng dừng xuất hiện bộ xương (cốt truyện). Thì có nghĩa là....nó còn lâu mới hết. Và khi tôi là người lịch sự.

..

Nữ nhân tỉnh lại, mở mắt vẫn như cũ nhìn thấy trần nhà. Chỉ là trần nhà này hình như không phải là thứ mà cô quen thuộc. Không phải trần nhà phòng mình màu xanh nhạt, cũng không phải mà trắng tinh của bệnh viện mà hiện tại lại là màu xám tro. Mà xám tro thì chỉ có thể là của một người trong bộ nhớ ngắn hạn của cô ta _[Chết m* rồi!!]

Dùng ánh mắt bất lực nhìn quanh, vô tình lại nhìn trúng ống truyền, sau đó là cây truyền, kế đến là túi truyền, theo phản xạ đưa tay kia lên đánh vào mặt mình một phát_ 'Chát'

[Không thể ngu hơn được nữa rồi, ngu quá sức tưởng tượng rồi!] _nhắm mắt thở dài, sau đó liền bật ngồi dậy nhanh, đưa tay rút ra kim truyền, bước chân xuống đất liền cảm thấy choáng váng, nhưng vẫn vội vàng hướng đến cửa sổ đi tới, kéo nó qua một bên, nghiêng người nhìn xuống _[Tốt, là lầu hai, không phải lầu bốn, xem như số vận chưa tới hạn] _sau đó cũng không cần nghĩ nhiều, trước tiên bước ngược ra ngoài lan can, sau đó xoay người, theo như thói quen bắt đầu di chuyển sang trái, dễ dàng đáp xuống ban công gần kề ngay bên dưới, sau đó lại leo ra một lần nữa, chân vừa chạm xuống đến nền có liền phóng đến bụi cây gần nhất _[Ngon lắm]

Tầm nhìn có hơi chau chấu, vội vàng đưa tay ấn lại trán cố trấn định lại tầm nhìn, vô tình lại nhìn trúng camera đang quay thẳng hướng mình, chớp mắt ba lần, rất nhanh liền chuyển mình, chạy qua cái cây gần đó, bắt đầu leo. Chỉ là, đòi làm sao an bài trốn tru như vậy được.

Trong lúc cô ta còn đang khi thế hùng hục leo lên nhánh cây thứ hai thì bỗng nghe lên một tiếng_ 'Cách' _thanh thúy. Nữ nhân bắt đầu biểu diễn slow motion, chớp mắt vài cái, cố bình ổn lại hơi thở của mình. Hít vào, thở ra, rồi lại hít vào, sau đó quyết định tiếp tục nhấc chân lên. Nhưng mà được nửa được thì không co lên được nữa, trong lòng bắt đầu rung lên hồi chuông báo tử, mồ hôi bắt đầu chậm rãi xuất hiện, nuốt xuống một ngụm, quay đầu. Ngay thời điểm nữ chính chuẩn bị nhìn thấy nguyên do thì một giọng nói đã vang lên trước

"Cô chủ, cô tốt nhất nên đi xuống"

Âm thanh trầm ngập đe dọa kia, nữ nhân cũng không nghĩ muốn nhìn đến người ở dưới, trực tiếp ôm chặt cây, gồng gọng_ "Không xuống"

"Cô không xuống, tôi sẽ lôi xuống, đến lúc đó bị thương, lỗi cũng không phải tại tôi"

"Không xuống"

”Vậy tôi cũng không khách sáo”_vừa dứt lời, người bên dưới nắm lấy chiếc vòng còn lại của còng chân, kéo người xuống

Nữ nhân bị bất ngờ, tay đang bám trụ vào thân cây cũng như vậy bị mạnh mẽ lôi xuống, vẫn chưa kịp tỉnh thì đã bị xốc ngược, vắt ngang vai mang lại trở vào phòng. Trong lúc bị vác, cảm thấy đau nhói ở tay, lật lại cánh tay liền thấy một đường rạch máu đang thi nhau xem đứa nào sẽ tiếp đất trước. Mặt trong của cánh tay, từ khuỷu tay đến bên trên cổ tay đứt thẳng một đường chói mắt, lại nhìn đến kiểu đối đãi hiện tại liền uất hận cắn môi [Hận, anh hận mi, anh hận mi! Đừng để anh thoát, nữa bước anh cũng sẽ không thềm vào Dương hay Lý gia gì nữa cả]

Sau đó thì bị quăng trở lại vào phòng, ngay trên giường, cổ lắc lắc đầu để nhìn rõ thứ trước mắt, định gọi người kia cho xin một chút bông băng nhưng lúc đang chau mày, neho mắt cố nhìn thẳng thì lại thấy cửa đã đóng mà người cũng chẳng thấy đâu. Nữ nhân chớp chớp mắt, mày chau lại thật chặt, vẻ mặt như thấy gián bò tới nhìn cánh tay đỏ rần, đầm đìa máu của mình. Nhìn quanh căn phòng không quá nhiều đồ đạc mà thờ dài, quyết định hướng thẳng tú quần áo đi tới cùng vết thương trên tay phải [Tay phải, tay phải của chị... cánh tay mẩn ra vàng của chị!!!]

Trong lúc nữ nhân đang dùng sơ mi trắng, nhạt màu của ai kia gom góp lại thành một đồng bự quấn quanh tay mình vô cùng chặt vật thì cửa phòng lại mở, người lúc nãy trở lại, cầm trên tay là hộp cứu thương, người đó nhìn đến cô, mà nữ nhân cũng cùng lúc quay qua nhìn người vừa đến, chớp mắt nhìn đến hộp cứu thương kia, rồi lại nhìn tay mình. Sau đó chỉ có thể cắn răng để người ta băng bó lại vết thương. Lúc người đó dọn lại hộp thuốc, xoay người đứng dậy thì nữ nhân ở phía sau cũng nhanh chóng đứng dậy, nâng chân, đập thẳng vào lưng của người đó, lại bất chợt thấy được vật rơi ra, liền nhanh chóng bước lên, ngồi thụp xuống.

Người bị nữ nhân ngã đến đầu gối cũng chạm đất rất nhanh xoay người, đứng thẳng dậy, ánh mắt nguy hiểm nhìn người ngồi dưới sàn_”Cô làm gì?”

”Đứng lên, trọt chân, đập trúng, té ngã, có gì không?”_nữ nhân vẻ mặt như không biết gì, cúi đầu nhìn tay mình, ở bên vết thương đã được băng bó ngay gần bắt đầu thôi.

Mà người kia chỉ có thể chau mày, sau đó xoay người rời đi. Khi cửa vừa đóng lại, nữ nhân vẻ mặt như bắt được vàng, vui vẻ đưa tay xuống móng, rút ra điện thoại người kia vừa đánh rơi, đảo mắt một chút, gãi gãi đầu một chút nhưng cuối cùng đành bất lực khi không thể nhớ số điện thoại quá nhiều người. Ngoài số của mẹ cô cùng nam nhân thì những số khác đều hoàn toàn bất lực. Cuối cùng đành phải dựa vào vận may mà search tên hoặc ít nhất là địa điểm của người quen biết

”Xin chào”

”...Ừm, tôi muốn gặp tên mafia họ Trương ấy”

”Chà, nếu trả lời như vậy thì thật sự hần ở đây rồi. Nói cho hần biết, năm người, một bệnh viện, nhân cách phân liệt. Nếu đồng ý, nhờ định vị điện thoại đến đón tôi một cách tử tế hộ. Cảm ơn”_nữ nhân định cúp máy, nhưng nhớ ra điều gì đó, lại áp điện thoại lên bên tai_”Nếu các người không thông báo, tôi đảm bảo một ngày sau sẽ san bằng tất cả các người, bằng mọi giá!”

Sau đó vội vàng ngắt cuộc gọi, trở lại danh sách cuộc gọi xóa đi, chuyển chế độ yên lặng, sau đó lại bật lên định vị, rất nhanh tắt điện thoại, hướng đến ban công bên ngoài, thả rơi xuống bụi cây ngay bên dưới ban công, sau đó thông thả trở lại vào phòng, vừa ngồi lên giường, cánh cửa lần nữa lại được bật mở, người kia trở vào, nhìn quanh phòng, lại nhìn đến nữ nhân bằng ánh mắt nguy hiểm, mà nữ nhân lần này cũng không giả ngu, thờ ơ nhìn đến anh_”Tôi không biết anh làm ở đây bao lâu, được tôn trọng bao nhiêu, suy nghĩ về tôi như thế nào, nhưng, cần thận cặp mắt đỏ của anh, chúng khiến tôi khó chịu”

Người kia trong mắt hiện lên tia bất ngờ, nhưng rất nhanh bị cái chau mày che lấp đi, lại lần nữa lùi ra, đóng lại cửa.

Nửa tiếng sau, trong lúc nữ nhân gần như đã chìm ngủ thiếp thì bỗng nhiên báo động của toàn bộ tòa nhà vang lên. Rất nhanh liền ngồi dậy, trừng mắt nhìn đến cánh cửa kia nghĩ có nên hay không tìm vật cản, nhưng cuối cùng cũng từ bỏ, lần nữa hướng đến ban công bên ngoài leo ra ngoài. Lần này lại bất ngờ có thể thuận lợi hướng đến cái cây to mà leo ra ngoài mặc kệ cho vết thương chưa kịp khô lại đã bắt đầu chảy máu.

Nhìn xuống bên dưới, không xa kia chính là chiếc LX 570 đen bóng đỗ đó không xa cùng một người đàn ông dáng người cao lớn, một thân tây trang nghiêm túc giờ tay lên nhìn đến đồng hồ. Mà nữ nhân đối với cảnh tượng trước mắt này có lẽ đã nhìn mù mắt đến nỗi không thể chứa thêm bất kỳ ai khác, cho nên đối với người này liền bày ra bộ mặt thờ ơ_”Tôi không xuống được”

Người đàn ông nghe có tiếng lạ, giọng nói này quá trái ngược với bầu không khí nên có, cũng là thứ anh ta mong muốn nghe nhất cuối cùng cũng xuất hiện. Ngắc đầu nhìn về hướng đó, liền thấy được người cùng ở với mình trong bệnh viện tâm thần ngày nào. Đứng là, ôi một cảm giác rất khó tả.

(Ừ, khó tả. Sau một thời gian băng đi, thì anh đã được xuất hiện với tư cách là người từng nằm chung viện tâm thần. Vậy cũng được tính là đồng nghiệp sao?)

Đàn ông ở đời, sống là phải có bản lĩnh. Mà người này, nhờ qua nhiều năm tháng tôi luyện trên chiến trường, rất bình thản bước đến bước tường ngay bên dưới nữ nhân_”Trao đổi đi”

”Hoặc là đỡ tôi xuống, hoặc là tôi lại trở vào, chúng ta cũng không cần xem nhau như quen biết”

”Trao đổi”

"Tôi trở vào đây" _nữ nhân thật sự lùi lại, chân cũng bước xuống nhánh dưới của nhánh cây, trong tâm hiện tại lại tự an ủi bản thân [Đừng vậy, tốt nhất không nên chạy. Tên kia mà biết được thì có mà tiêu tùng!! Đừng vậy, tốt nhất nếu đã đi không được thì trở về!!! Chính xác]

Nam nhân chau mày, trước cũng chưa từng nghĩ đến lại có người dám cứng đầu với anh như vậy. Khóe miệng khẽ nhếch, đưa hai tay ra _"Xuống đây"

Chưa được ba giây, nữ nhân đã trở lại vị trí sẵn sàng ban đầu, nhìn xuống hai cánh tay kia, chỉ có thể thở dài lắm lắm _"Gãy xương thôi, chưa chết được" _sau đó cũng không chờ lâu liền nhảy xuống.

Ôm được người vào lòng, cũng không ở lại lâu, liền nhanh chóng bế người trở lại vào xe, cửa vừa đóng cũng liền rời đi

"Làm ơn chờ tôi đến địa chỉ này" _nữ nhân đưa qua tờ giấy cho người ngồi bên cạnh, anh nhìn vào, cầm lấy tờ giấy, nhìn một chút, lại nhìn đến người con gái bộ dạng chật vật trước mắt cùng cánh tay băng bó có vài nơi đã thấm máu _"Đến chỗ tôi"

"Không cần, tôi còn việc, về việc này, tôi nhất định sẽ hồi trả xứng đáng"

Nam nhân mafia chau mày _"Cách nói chuyện này, em lại biết rõ tôi, nơi tôi vừa đón em, em cũng là mafia sao?"

"Đương nhiên không, tôi trong sạch" _nữ nhân thờ ơ nhìn người bên cạnh, quay đầu nhìn ra ngoài cửa kính, mày chau lại thật chặt

"Vậy em lấy can đảm gì mà lại dám đe dọa tôi"

"Tôi trong sạch"

Nam nhân mày nhưn mày chau _"Gia đình em?"

"Làm ơn trả tôi đến chỗ đó"

"Tại sao phải nghe lời em? Nếu là gia đình em? Thật lạ...." _nam nhân mân mê cằm, cúi đầu, mặt đối mặt thật gần với nữ nhân _"Nếu em đã muốn trốn khỏi Dương gia, có thể tính em là người bình thường vẫn không thành vấn đề. Nhưng mà vấn đề lại nảy sinh ở việc thái độ này của em, hoàn toàn không có chút gì là trong sáng hay vô tội cả. Chỉ e là ngược lại. Tôi nói đúng không?"

"Là tôi may mắn"

"Haha, hiện tại đối diện em cũng là mafia, em nghĩ lên xe của tôi rồi, nói xuống là xuống sao?"

Nữ nhân giả mắt chết, quay đầu nhìn đến đôi mắt gần mình trong gan tác, kiềm không được cũng tròn mắt, giật mình, sau đó nhanh chóng trở lại trạng thái ban đầu _"Hiện tại nếu tại đây không bỏ tôi xuống, về sau có hối hận cũng rất muộn"

"Không đâu, linh cảm này của tôi là không sai được. Tôi hiện tại nhìn thấy em liền cảm thấy rất tốt" _nam nhân vui vẻ, không hề câu nệ ôm qua nữ nhân để cô ta ngồi vào lòng mình, cảm gác lên đỉnh đầu người trong lòng _"Hai người bọn họ vẫn ổn chứ?"

Cúi đầu nhìn đến cánh tay to gấp đôi mình, lại nhìn qua vết thương của bản thân liền buông tha ý tưởng bảo người đàn ông này buông tha mình _"Tốt"

"Này, em tại sao lại ở đó?"

"Vậy tại sao anh lại đến đó?"

"Em gọi tôi, không phải sao?"

"Không, tôi chỉ đánh cược mà thôi, anh chắc biết đó là Lý gia mà đúng không?"

"Em mắc nợ sao? Không giống, mà nếu là bị bắt giam sao lại có thể không xây xát gì. Như thế này...em là người nhà Lý gia, ham vui cho nên mới muốn trốn ra ngoài đi chơi sao?"

"Này, anh bao nhiêu tuổi vậy?"

"Tôi sao? Ba mươi hai"

"...Cho tôi xuống, tôi không quen ở gần mấy ông chú!" _không nói nhiều, nữ nhân liền rướn người muốn rời đi, mà tên phía sau lại bắt ngờ ôm chặt lại, đặt cả gương mặt vào hóm vai nữ nhân. Cô ta được đối xử như vậy liền rùng mình _"Ra, đi ra!"

"Chê tôi già?"

Cô xoay người, hướng mặt người đàn ông trước mặt đẩy ra chỗ khác _"Đúng vậy! Đi ra, mấy lão già chả có gì hay cả! CÚT RA!"

Nhưng hắn lại ôm càng chặt hơn, gần như mũi hai người đã chạm vào nhau, mà nữ chính cô ta lại làm ra vẻ mặt như bị đi vào trước mắt môn án cô ta cực kì không ưa thích. Người đàn ông nhìn biểu hiện này của cô liền nhếch môi cười_ "Đừng có mà động đây, tôi cũng là đàn ông, em cần thận một chút"

Nữ nhân trừng mắt, cả người liền căng cứng, ánh mắt lảng tránh nhìn xung quanh, mặc kệ tên trước mặt lại ôm cô vào lòng, bên tay nhỏ nhỏ nói_ "Tôi vừa trở lại không lâu, vốn là đến để bắt em, còn nghĩ sẽ tiếp tục gặp khó khăn, không nghĩ tới hiện tại em lại tự mình đi vào"

"Chỉ như vậy?"

"Sau là đến xem qua Dương gia, lần đó tai nạn tôi cũng không thể trở lại, tôi muốn thấy cô ta. Con cá chạch ấy"

Nữ nhân mày nhưn, mày chau, ánh nhìn e ngại hết nhìn nóc xe lại liếc nhìn sang người bên cạnh, sau đó môi cũng trễ xuống [Bỏ m* rồi!]

"Nghe nói Dương gia với Lý gia rất tốt, còn có hôn ước"_hắn ta rời đi, đặt nữ nhân ngồi sang bên cạnh, sau đó điệu bộ rất oách, hai tay bắt lại vào nhau, cúi người, nghiêng mặt qua nhìn về mặt vẫn chưa thu hồi biểu cảm bỏ m* rồi của nữ nhân, hắn chuyên nghiệp mỉm cười_ "Tôi có nên nói cho em chuyện tiếp theo không?"

Nữ nhân dường như vẫn chưa tỉnh mộng, cứng nhắc lắc lắc đầu, mắt vẫn tuân chỉ nhìn sang nơi khác trong khi luôn khí lạnh trong người đang không ngừng vui vẻ chạy từ đỉnh đầu xuống đến bàn chân rồi ngược lại bên trong

"Hừm, được thôi, chuyện cũng không thú vị. Nhưng tôi cảm thấy, đã là mafia, thì tốt nhất nên là bị giết chết, không nên bị bệnh mà chết như vị gia chủ họ Dương kia. Nếu như không phải tại cô ta, tôi cũng không cần vào viện"

[ahaha, hạnh phúc chưa. LÀ ĐÚA NÀO LÀM!! CHỊ MÀY RÁNH TỚI MỨC ĐỤNG TỚI MAFIA NƯỚC NGOÀI NỮA HẢ!?! SH*T, F*CK, Đ*T, LÀ ĐÚA NÀO, NÓ TỚI ĐÒI MẠNG CHỊ MÀY NÈ!!!!]_nữ nhân trong lòng nổi bão, bên khóe miệng khẽ vẽ lên một đường cong vô thức_ "Thí chủ, sống ở đời, nên hiểu rõ hai từ độ lượng và tha thứ"

Hắn ta nhếch môi, mày cũng nhưn lên_ "Người của Dương gia đã bước cùng thuyền với anh trai tôi, mẹ tôi bị giết, ép tôi dùng thuốc, sau đó kê khai bệnh án giả. Trong một đêm, mất trắng mọi thứ, cảm giác đó em nghĩ ra sao? Em tha thứ sao?"

"Không"_nữ nhân nhếch môi cười, nhưng trong lòng đã tự vật lộn chính mình [CÓ NỮA HẢ!?!]

"Em sẽ làm sao?"

"Chuyện là của anh, tôi không liên quan"

"Thật sao? Minh Thùy, Dương Minh Thùy"

"Nghe đồn nó chết rồi"

"Vậy em là ai?"

"Lý..."_Câu nói cũng không thể tròn, có quá nhiều thứ trước mặt ngăn cản khiến cho cô không thể nói được, sau đó chỉ có thể thở dài, về mặt thờ ơ_ "Giết chết là hết đúng không?"

Hắn nhếch môi, kéo qua cầm nữ nhân để hai người trực tiếp đối mặt nhau. Chỉ là đôi mắt kia của nữ nhân lại nhìn đi hướng khác_ "Vài ngày trước, có một người muốn tôi trao đổi, mà vật trao đổi kia là toàn bộ thông tin của em, tôi không biết sẽ là em, nhưng mà họ bảo là Dương Minh Thùy vẫn còn sống. Sao tôi có thể bỏ lỡ con mồi ngon đến như vậy. Tôi chỉ vừa dứt điểm cuộc trao đổi, lúc trên đường đến đây, tôi đã nhận được tài liệu kia, rất chi tiết"

Nữ nhân chau mày, tim nhói lên một nhịp, mà đầu cũng cảm thấy đau nhức_ "Muốn làm gì?"

Người đàn ông vẫn chưa tắt nụ cười, xoay người một chân đặt lên băng ghế, dùng tay xoay người nữ nhân để cô đối mặt với mình_ "Nói cho tôi nghe, làm sao, vì lý do gì mà Trương gia lại chấp nhận dính líu đến nhà họ Trương, còn giúp anh tôi làm mấy chuyện kia. Nhưng không lâu sau thì lại quay lưng với anh tôi, không chế hắn, đưa người của các người vào phần lớn mọi thứ của Trương gia"_nói đến đây nụ cười lại càng sâu_ "Chỉ là, tôi đã dọn sạch rồi, đến chỉ để tìm người cuối cùng thôi"

Minh Thùy cúi đầu, trong đầu xuất hiện qua vài hình ảnh cùng vài dòng chữ mờ nhạt, thở dài [Mụ già đó....lần này mà còn sống tôi nhất định vật trụi xương của bà]

Hắn đưa tay, nhẹ nhàng tém tóc ra sau tai giúp nữ nhân, âm giọng vẫn rất nhẹ nhàng lên tiếng_ "Nói đi"

"Trong hồ sơ, tên của anh không nằm bên trong, cũng không có lấy một bức hình"_lại một lần thở dài, mặt quay đi nhìn ra cửa sổ_ "Nếu có thì hiện tại cũng không xui xẻo như thế này"

Đôi mắt nhìn như vui vẻ nhưng lại lạnh lẽo, sâu thẳm kia rất nhanh khẽ nheo lại, trong mắt cũng hiện lên tia kinh ngạc nhanh chóng, ngồi thẳng lưng, cũng không cười đầy đe dọa, chỉ đơn giản vuốt ngược lại tóc, thở dài_ "Là tôi nên cảm ơn em mới đúng, đừng sợ, tôi cũng không muốn làm gì em"

"Vậy thì để tôi xuống"

Hắn nhanh chóng đưa tay đến nắm lấy cổ của nữ nhân, kéo tới "Em có biết tại sao tôi có thể trở lại nhanh như vậy không? Là Dương gia, bọn họ nói sẽ trả lại tôi mọi thứ, chỉ cần giết được em. Sao, em nghĩ tôi nên làm sao?"

"Đừng có chơi trò cá cược với tôi. Người như anh tôi không hứng thú lơ lửng. Không có đáp án, đừng có mà chỉ hỏi mãi. Giết là giết, không dài dòng, tôi không ngại chết lần nữa" nữ nhân cũng không còn thờ ơ mà trực tiếp chuyển sang chán ghét, quay đầu nhìn ra bên ngoài thì lại bị nắm kéo lại

"Tôi không hiểu bằng cách nào em có thể thuyết phục người khác nha. Thật tò mò" _hắn kẻ sát đến gần, tay cũng buông ra, ánh mắt nghiêm túc nhìn sâu vào mắt nữ nhân "Vậy tôi giúp em giết lại bọn họ thì sao?"

Cô ta nhìn đến đôi mắt màu lam nhạt trước mặt, thờ ơ đưa mắt nhìn sang nơi khác "Chuyện trong nhà, người ngoài không cần đưa chân vào, cũng không được phép vào. Rất thú vị!"

"Được rồi, dù sao hiện tại cũng là tôi đưa em ra khỏi chỗ khó, xem như làm khách của tôi, được không?"

Lần này nữ nhân trực tiếp quay lại nhìn đến người đàn ông trước mặt, anh ta cũng nhìn cô, bất ngờ bật cười, vươn tay xoa đầu "Đương nhiên tôi sẽ không làm gì em rồi"

"Không, ông chú như anh ngay cả điểm thu hút đối với tôi cũng không có"

"Chỉ cần chúng ta có ích cho nhau, từ từ em sẽ thấy tôi thu hút thôi" _hắn đưa tay vuốt má nữ nhân, mỉm cười đầy dịu dàng, bước nhanh xuống xe, lại vòng qua cửa bên người cô, mở ra, cúi người, nhìn vào bên trong "Tự vào hay muốn tôi bế?"

Mình Thùy chau mày, xoay người bước ra ngoài, lúc ngẩng đầu lên nhìn cảnh trước mặt thì bất ngờ lại đập vào mặt cảnh không mấy hay ho. Mây vốn đã chau hiện tại có xu hướng muốn thân ái chạm vào nhau, dùng tay trái hất lên mái tóc, dùng toàn bộ khí thế của mình bước đến người đang đứng quay lưng bên cạnh tên mafia họ Trương kia "Xin lỗi, tôi có thể nói chuyện với anh ta một chút được không?"

Hai người bị giọng nói phía sau làm cho kinh ngạc. Một họ Trương mafia vì đây là lần đầu nhờ vả dù nó không khác gì lời ra lệnh lúc đến đón cô ấy, còn người còn lại, giọng nói này quá đỗi quen thuộc với anh ta, đến nỗi lúc nhắm mắt ngủ, chuông điện thoại reo lên, vào giờ nào sẽ là người này gọi, anh đều biết rõ. Thảm khảm trong lòng, không đợi họ Trương lên tiếng đã cúi nhẹ đầu "Trương tổng, tôi xin phép"

Nữ nhân qua loa gật đầu rồi sau đó hướng bên phía cây cột lớn của cổng vào mà đi tới, theo sau chính là Phong, vị luật sư kiêm bạn thân nam của nữ chính. Cậu được người này đưa về để làm việc cho họ Dương, hiện tại lại bị phát hiện ở nhà của họ Trương...

"Ai bảo cậu đến đây?" _nữ nhân cúi đầu nhìn dưới chân mình, rất nhanh liếc nhìn sang người đang đứng bên cạnh mình lúc này

"Là ông chủ" _cậu ta từ trên cao hạ mắt xuống nhìn cô bạn của mình "Gần đây có liên lạc nhưng cậu cũng không hỏi âm. Cô nhóc Minh Thanh gần đây cũng không có đến công ty, mọi chuyện đều bàn giao cho ông chủ, chủ tịch cũng đã ra mặc, đưa qua hồ sơ của Trương gia cho tôi, bảo là nên bàn với họ về chuyện trao đổi cùng quyền lợi buôn bán bên dưới. Nhưng tất cả đều không có lợi cho Trương gia. Tôi vốn nghĩ Trương gia hiện tại thế lực chỉ mới khởi phát, chuyện này không khác gì khiêu khích bọn họ. Mà hiện tại, không ngờ cậu lại tự lặn vào miệng cọp"

"Bọn họ hiện tại chưa biết tôi ở đây" _cô đưa lên tay phải, nhìn vào mớ băng gạc đã thấm máu của mình, lại ngáng đầu nhìn lên cậu bạn "Cứ làm theo như vậy, cũng xem như tôi chưa từng ở đây là được"

"Lý do?"

"Cả gia tộc này, là tôi ra lệnh giết, nhưng không ngờ còn sót lại hắn"

Đối với những chuyện hiện tại, anh vốn cũng không muốn biết, bởi vì trong giao kèo của cả hai chỉ đơn giản cho nhau cơ hội, thực hiện điều người kia muốn, hoàn toàn không xen vào đời tư cá nhân dù cho anh là bạn thân hay luật sư đi chăng nữa. Nhưng mà hiện tại, miếng cơm trước mặt anh có nguy cơ bị đập đổ, cho nên từ đầu đến giờ vẫn luôn mang ra bộ mặt nghiêm túc lúc làm ăn "Vậy tại sao, sau đó Dương gia vẫn không ngại ngừng mà ủng hộ người này, không hẳn là ủng hộ, dù bên dưới họ đang muốn tạo ra hiểm khích, nhưng trước đó, tớ đã nghĩ hai nhà quan hệ rất tốt. Vài ngày trước đã bắt tay cùng nhau làm dự án rồi"

"Cậu thấy được bà già đó sao?"

"Chủ tịch?"

"Ừ"

"Đúng vậy, ngày đó còn có họp cổ đông, làm gì sai rồi sao?" _cuối cùng vẫn là nhin không được, nhẹ giọng hỏi han người bên cạnh

"Sao cậu biết ông chủ?"

“Đi cùng chủ tịch, gương mặt so với cậu cũng không khác nhiều, có thể nhận ra là ba cậu ngay lập tức. Thật sự thì so với Minh Thanh hay cậu thì ông ấy tốt hơn nhiều. Nghiêm túc, cần điều gì liền nói rõ, không vòng vo tam quốc, vừa rào vừa bắt đốn như cậu, đã vậy còn phải đối phó với tình hình khó ưa của cậu”

“Vậy tôi hỏi cậu, cậu là nhân viên của ông ấy, hay là bạn của ông ấy?”

“Nếu cậu thể hiện như vậy, tôi chắc chắn tôn trọng cậu”

“Mướn tôi trăm đô một giờ cũng không muốn nhận mức tôn trọng của cậu trên người, rất ngứa!”

Sau một lúc, hai người đồng lòng đưa mắt lườm nhau.

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Giả được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Chương 59

“Vậy bây giờ muốn làm sao?” _Phong nhìn qua nữ nhân, đưa tay tên tóc cô mang xuống một cọng cỏ, chỉ là ngay sau đó lại rất nhanh chuyển qua đưa vào mũi nữ nhân.

Minh Thùy giờ tay định đánh tới thì Phong đã thu tay lại, quăng cọng cỏ qua một bên, bộ mặt nghiêm túc, hai tay cũng chấp ra phía trước cho nên cô cũng chỉ có thể hạ tay, liếc nhìn về phía cậu _ “Ra vẻ không có gì, vẫn bàn chuyện như bình thường”

“Em định làm gì giấu diếm tôi sao?” _Mafia họ Trương rất bình thản xen vào cuộc nói chuyện của hai người, nhưng mà ngoài dự đoán của anh, cả hai người đều không mấy biểu hiện rằng họ ngạc nhiên hay sợ hãi bởi sự xuất hiện đột ngột này

“Này, không ngờ nha, nhìn cậu chẳng có ưu điểm vậy mà hết người này đến người khác đều có chung một biểu hiện như nhau, hay là chúng ta kết hôn đi”

“Tôi sẵn sàng nhường cái vinh dự đó cho cậu, lấy không, hiện tại hành văn kiểu đó cũng không còn lạ nữa” _Nữ nhân khinh thường nhìn Phong, nhếch môi nói _ “Thêm nữa, cậu muốn làm vai phụ vô ích mà còn xấu xí sao?”

Phong cũng mặc kệ họ Trương kia, sáng mắt nhìn nữ nhân _ “Được hả??”

Cô mân mê cằm _ “Vốn định làm người tử tế, nhưng xem ra khó”

Phong cũng bắt chước như cô, mân mê cằm, bất ngờ quay qua nhìn họ Trương, tay quàng vai nữ nhân, cằm cũng gác lên vai cô _ “Cô ấy là Dương Minh Thùy, tôi chắc chắn anh đã biết, mà tôi cũng chính là chân sai vật thân thiết, quan trọng nhất của cô ấy”

Ngay lập tức liền hình thành bộ ba tam giác với tầm nhìn như đạn bắn. Nữ nhân lườm Phong, mà Phong lại bộ dạng chân thành, còn có nghiêm túc nhìn sang họ Trương, mà họ Trương thì ngạc nhiên nhìn nữ nhân, không nghĩ đến, ngay cả người bên cạnh nữ nhân đều là bình thường đến đâu lúc vô tình biểu lộ cảm xúc liền không khỏi khiến người khác cảm thấy dễ chừng dù chỉ là một giây phút thoáng qua ấy. Hẳn cảm giác, thế giới của con người này, nếu không được sự đồng ý thì có cố cũng không thể bước chân tham gia vào. Đối với lời thông báo dĩ nhiên kia cũng chỉ có thể gật đầu, nghĩ muốn nói nhưng sau cùng lại thôi, yên lặng nhìn hai người trước mặt mình lúc này.

Nữ nhân nhướn mày, thấy họ Trương dường như không có ý định tiếp tục tham gia cuộc trò chuyện của bọn họ nữa, cho nên liền hạ xuống một vai đang bị quàng, lách nhẹ người, đối mặt với Phong _ “Hiện tại tôi cũng đã đứng đây, cậu tính sẽ làm sao?”

“Đương nhiên cậu muốn tôi làm sao thì tôi làm vậy thôi, cậu là bát com miếng canh của tôi, tôi còn chưa muốn chết”

Minh Thùy khẽ cười, lắc đầu _ “Nếu giờ đây nói một xu cũng không còn, chết so với sống còn dễ hơn, cậu làm sao?”

“Vậy thì cậu tốt nhất nên chuyển thái độ với tôi, tôn trọng tôi một chút, gọi dạ đáp vâng, bởi vì tôi sẽ nuôi cậu”

Cô có chút ngạc nhiên, sau đó bật cười

“Hiện tại vẫn không hiểu rõ, nhưng cảm thấy không ổn, nếu chuyện này làm được tớ đương nhiên sẽ làm” _Phong vẻ mặt khẳng định, đứng dưới ánh mặt trời chiều tà chiếu rọi vào nửa mặt bên trái con người anh, nữ nhân vẻ mặt thờ ơ, rất lãnh tình trả lại

“Cậu rất xấu, không cần giả bộ ngây, rất đau mắt. Mà, chấp nhận làm giấy tờ giả sao?”

Phong lại một lần nữa sắm vai siêu nhân thời đại chiều tà _ “Chỉ cần không phi pháp”

”Không phải đồ giả đều là phi pháp sao?”

”....”

”Haha, sớm muộn gì cũng sẽ tìm ra tở đang ở đây, truyện dài quá cũng không hấp dẫn nữa” _nói đến đây nữ nhân quay đầu nhìn lại Trương gia vẫn ánh mắt xem xét hướng bọn họ mà nhìn ngắm_”Trương gia anh chắc đã nhận được thiệp mời đúng không?”

Mafia họ Trương bị gọi thì giật mình, quay sang người bên cạnh hỏi gì đó, sau đó nhìn đến Minh Thùy gật đầu_”Đại khái là khoảng ba tháng nữa, là Hoàng gia sẽ tổ chức tiệc đồng thời công bố người thừa kế”

Nữ nhân gật đầu, lại nhìn đến Phong_”Tớ sẽ đến đó trước ba ngày, trong thời gian đó, cậu có hai ngày, liên lạc với Minh Thanh, tìm được con bé mang đến cho Hiểu Mai, cô ấy sẽ có thể chăm sóc tốt cho nó, nhờ thay tớ chọn quà cho đứa nhỏ mới sinh nữa, còn có đám người Minh Khai, mọi thứ đều đang được chuẩn bị, chỉ cần chọn thời điểm thích hợp để thực hiện, nhưng trên hết vẫn là an toàn. Sau khi đã xong mọi việc, cậu tốt nhất cũng đến chỗ của Hiểu Mai”_sau đó lại nhìn đến họ Trương_”Trương gia, tôi có vài chuyện muốn nhờ anh, đương nhiên giá cả trao đổi cũng hợp lý”

”Em muốn trao đổi gì?”_Trương gia nhướn mày nhìn nữ nhân nhỏ bé trước mặt

”Mạng tôi chứ còn gì, người nhà anh cũng là tôi giết, mạng đền mạng, đơn giản như vậy”

Anh nheo mắt, biểu cảm như nhìn thấu, tay cũng vuốt lấy cằm của mình_”Tôi nhớ không lầm thì sức khỏe của em không hề tốt”

”Nó bịp bợm thôi”

Phong yên lặng lắng nghe cuộc đối thoại diễn ra, mắt chỉ đăm đăm nhìn Minh Thùy vừa trả lời không cần đến nữa giây suy nghĩ, một lời cũng không nói

Trương mafia quay qua nhìn về mặt vô thường vô phạt của Phong, ngón cái khẽ ngoắc về hướng của Minh Thùy về mặt dừng dừng không quan tâm ở một bên_”Cậu thân với cô ấy như vậy, vậy cậu nói xem, cô ấy khỏe hay không?”

”Khỏe, như một người bình thường, những tin tức kia cũng đều là do người này sắp đặt”_Phong dù trả lời, nhưng tầm nhìn cũng chưa từng dời đi, mà Minh Thùy cô cũng không cần phải nhìn qua người bạn của mình làm ra thông điệp bằng cách trao đổi ánh mắt, hoàn toàn không cần dùng đến điều đó. Sau đó vẫn như bình thường hỏi tiếp_”Vậy hiện tại cậu định làm gì?”

Nữ nhân nhìn cậu bạn của mình, rồi lại quay đầu nhìn họ Trương_”Anh cho tôi đi không?”

”Đương nhiên là không”

Sau đó liền quay lại đối mặt với Phong_”Cắm trại ở đây đến đó, nếu có một người họ Lý đến tìm cậu, nói với hắn tôi cần thời gian, lúc thông suốt sẽ tự động quay về”

Phong khẽ chau mày, gãi gãi đầu, quay qua họ Trương_”Ngài Trương, những tài liệu cần cùng bản hợp đồng cũng đã đưa qua cho ngài, tôi cũng không muốn giữ, ngày có thể hỏi ý người này với điều kiện hợp đồng, sau đó gọi qua cho tôi bản thảo của hợp đồng mới”

Trương mafia không kiềm nổi ngạc nhiên nhìn Phong, không những bởi vì tốc độ làm việc mà còn là bởi cách xưng hô cũng đột nhiên thay đổi_”Cậu định làm gì?”

”Tôi chỉ có thể nói, hiện tại ngài còn cơ hội thoát ra, về sau, cho dù là người mới đứng lên ở Dương gia, thì ngài cũng chỉ càng thêm thâm”_Phong vừa nói xong, vừa trùng hợp lại cùng họ Trương nhìn qua Minh Quỳnh đang cong mắt mỉm cười nhìn bọn họ. Phong dời mắt, nhìn đến họ Trương vẫn đang chăm chú nhìn nữ nhân, đặt tay lên vai anh ta_”Tôi nói, người sau so với người trước của Dương gia lại càng thâm độc. Người trước mặt anh đã được tính là tiền rồi. Còn hậu về sau mới là người anh nên lo lắng”_sau đó còn vỗ vỗ vài cái, gật gật đầu trước ánh mắt khó hiểu của họ Trương, sau đó lại quay sang Minh Thùy_”Theo tình hình này thì tớ sẽ cố liên lạc với Minh Thanh, sớm nhất đưa lại cậu điện thoại”

”Không tệ, đi đường bình an”

”Không cần từ dập, hôm nay gặp cậu tớ đã thấy đủ xui rồi, đi đây”

~~~~~

Họ Trương khoanh tay ở ngoài cửa, cong mắt mỉm cười nhìn Minh Thùy ở trong phòng hết nhìn trái nhìn phải lại đến lục tìm này nọ bên trong căn phòng cô sẽ ở_”Em không cần lo lắng, tôi cũng sẽ không làm gì em”

”Việc đó không cần lo lắng”

Anh nhướn mày, hứng thú hỏi_”Làm sao?”

"Cẩn lười chết, vậy thôi"

"Tôi không tin em dám"

Minh Thùy bất ngờ dừng lại việc lục lọi, thờ ơ quay đầu nhìn lại họ Trương ở cửa, sau đó vẫn tiếp tục tìm kiếm trong từng góc ngách. "Thử đi rồi biết tôi dám hay không. Đẳng nào cũng chết, sớm muộn chẳng quan trọng" rồi dường như nhớ ra điều gì đó, cô ngẩng đầu nhìn lên trần nhà trắng tinh bên trên. "À mà này, tôi làm việc ở công ty của anh được không?"

"Làm sao?"

"Tôi bỗng nhiên nghĩ muốn thử làm nhân viên bình thường, không cần đặc cách trong ba tháng rảnh rỗi này"

"Thư kí của tôi cũng là một nhân viên bình thường"

"Tôi muốn làm ở bộ phận phát triển ý tưởng. Tin tôi đi, tôi sẽ chỉ tham khảo cách các anh như thế nào vận hành công ty rồi sau đó nâng cấp nó lên thành phiên bản của tôi mà thôi" cô vừa nói, mắt cùng nhìn về phía của họ Trương, nhoeo miệng cười. "Đương nhiên tôi sẽ giúp các anh phát triển hết mức có thể bằng những thứ mà tôi có hiện tại" cô vui vẻ xoay người giờ lên hai bàn tay trắng cùng mười ngón tay ngoe nguẩy

Họ Trương vẫn chỉ ở mép cửa, ánh mắt tràn ngập dịu dàng nhìn đến Minh Thùy mà không hề hay biết. Mà đối với Minh Thùy, cô cũng chẳng bận tâm nhiều đến người khác nghĩ gì, ở một bên tò mò nhìn người hầu trong nhà mang quần áo của nữ giới phòng phòng, bắt đầu gọn gàng sắp xếp

"Nếu là như vậy, tôi sẽ đưa đón em"

Minh Thùy nhìn họ Trương, cong mắt, nhe răng. "Đương nhiên rồi, tốt nhất là như vậy"

~~~~~

"Vâng"

"Vâng" nam nhân ở đó, một thân âu phục vừa người, ánh mắt lạnh lẽo một vòng nhìn quanh căn phòng ngủ của chính chủ nhân nó với cửa sổ lớn chấm dứt mở toang, còn có vài vết máu rải rác khắp căn phòng, ánh mắt lại nhìn đến một người thanh niên đang quỳ trên mặt đất, đầu cũng cúi gằm. "Vẫn ổn"

"Con hiếu, thưa mẹ"

"Em ấy sẽ ổn, mẹ đừng lo, chỉ sợ hiện tại sẽ khó để em ấy nói chuyện với mẹ hoặc ba"

"Là việc của con"

Điện thoại vừa dừng, Lý Dương đã quay sang một người thanh niên khác ngay phía sau anh, âm giọng thực trầm ẩn chứa tức giận bên trong hỏi. "Là họ Trương kia? Cả gia tộc không phải đã bị chúng ta giết hay sao? Tại sao hiện tại lại đột ngột xuất hiện?"

"Chỉ sợ là chuyện đã bị thay đổi. Ngài Dương lúc đó ngờ ý muốn chúng ta làm, nhưng về sau, hồ sơ đứng tên của vụ thảm sát lại là cô chủ, tôi cũng chỉ là mới vừa tìm ra, cảm thấy Dương gia quả thật quá mức đáng sợ"

"Không chỉ đơn giản là như vậy, ông ấy chỉ là không biết bản thân được sử dụng làm vật gián tiếp giết chết đi con gái mình nếu như cô ấy có đủ xui xẻo mà thôi" nói đến đây Lý Dương lại cười. "Mà Minh Thùy của tôi là ai cơ chứ? Lúc đó tôi cũng không nghĩ nhiều, cứ như vậy mà đồng ý. Thời gian về sau khi biết được thêm vài chuyện thì chỉ cố trấn an bản thân mọi chuyện sẽ ổn. Nhưng mà xem ra thật sự không ổn rồi"

"Cậu chủ lo lắng cho an toàn của cô chủ?"

"Không đâu, ngược lại là đằng khác. Hiện tại cứ để hắn bảo vệ, tôi giải quyết tốt chuyện của mình sau đó đến bắt người cũng không muộn. Trước khi đi, em ấy còn đổ cho tôi một mớ hỗn độn rắc rối nữa mà"

Vị thư kí đó không ai khác chính là Viễn, một trong hai thư kí luôn bên cạnh Lý Dương phía sau kiêm không được che miệng bật cười. "Quả thực, hai người chỉ toàn gây rắc rối cho nhau"

Chỉ là nam nhân cũng không cười, ánh mắt ngược lại lại càng thâm trầm. "Rắc rối của tôi, đều có thể khiến em ấy có thể mất mạng, nhưng rắc rối của em ấy thì lại không" hai vị thư kí này cũng là một trong những rắc rối mà cô mang đến cho anh, tên của họ lúc đó chỉ là mấy con số và cô đã nhất quyết bắt buộc anh phải đổi tên bọn họ cho bằng được, lại còn lấy tên Thành và Viễn. Hai người bọn họ lúc nhận được tên họ đầy đủ thì đều về mặt kinh hãi nhưng vui vẻ. Nhưng chỉ có anh mới biết rõ, hai cái tên này chính là để cho nữ nhân nhà anh tưởng tượng bản thân đang làm chuyện xấu với người cùng tên anh em họ của cô mà thôi. Thật tò mò không biết Khải vì sao tránh được vấn đề trả thù ngay thơ này. Anh cũng đã chấp nhận với cô không để họ biết việc tìm ra, vô tình cứu được hai người bọn họ đơn giản chỉ là một trò đùa rắc rối mà cô gây ra cho anh. Tất cả đều xem như chưa từng quen biết, làm quen lại từ đầu như một con người mới, một cuộc sống mới.

(À, là làm công ăn lương mà còn bị chặt chém ấy à??)

Cảm thấy mình vừa đâm phải mìn ngầm, Viễn liền bước đến gần cửa sổ lớn kia, vươn người ra khỏi ban công nhìn xuống bên dưới, lớn giọng gọi bên ngoài_ "Thành, anh mau lên đây cho tôi!!!"

"Hừ, tự đập mình thì tự mà lấp, tôi còn chưa muốn chết"

Nam nhân mặc kệ hai người bọn họ chuẩn bị tranh cãi với nhau, nhìn xuống người vẫn quỳ dưới đất_ "Tại sao lại có vết máu"

"Không biết, thưa cậu chủ"

Lý Dương vẽ mặt vẫn không thay đổi, lạnh giọng xoay người nhìn đến cửa sổ_ "Đi đi"

"Vâng"_ người thanh niên đứng lên, nghiêm chỉnh lùi bước sau đó mới xoay người rời đi. Chỉ là vừa ra cửa đã nghe thấy tiếng đập đồ đồ vật bên trong vang lên, mắt vẫn chưa kịp nhìn qua theo như phản xạ thì cánh cửa đã đóng sầm lại vang lên một tiếng chấn động sự yên lặng cả một dãy hành lang.

Viễn ngạc nhiên, bất ngờ quay đầu nhìn lại Lý Dương lúc này hai nắm tay đã siết chặt, ngực cũng phập phồng, mà chân mày cũng đã chau lại_ "Nghe nói cô bạn bác sĩ tâm lý của cô ấy đã được cậu nhỏ họ Hoàng nhắm tới đúng không?"

"Đúng vậy, chúng ta cũng đã có thiệp, thời gian là ba tháng tới"

"Tốt, hiện tại nhanh chóng giải quyết xong mọi việc, sau đó đến xem cô ấy rốt cục muốn nói chuyện gì!"

Trong lúc đó, Minh Thanh, người mà mọi người đang cố gắng lũng bắt lại đang thành thạo dùng chân tại phòng đưa nhỏ mới sinh của Hiểu Mai, trước nhìn phải, sau lại nhìn trái một chút, tay chọc chọc vào hai má mềm nhũn đỏ hồng kia_ "Nếu con người kia là mẹ đỡ đầu của đứa nhỏ, vậy em là gì đây?"_ sau đó chau mày nhìn qua Hiểu Mai vẫn một mặt nhàn nhai lật sang trang sách kế_ "Chị có chắc muốn một người như vậy là mẹ đỡ đầu của con mình sao?"

"Biết sao được, một là đã hứa, hai là người kia cũng không đủ sức mà sinh"_ Hiểu Mai giọng nói ngày một nhỏ, sau cùng lại bỏ lại tiếng thờ dài

"Chị ta chỉ giỏi trốn tránh, còn tệ hơn cả đồ bỏ đi"

Nhìn Minh Thanh bộ dạng ghét bỏ nhìn ra ngoài cửa sổ, Hiểu Mai kiềm không được bật cười_ "Tại sao em lại đến đây?"

"Em không muốn về nhà, em cũng không muốn chơi trò vắn đáp với bạn em, anh em họ thì lại càng không"

"Làm sao lại đến nỗi này?"

Minh Thanh chỉ thờ ơ nhúng vai, mà bên ngoài lại có tiếng gõ cửa_ "Vợ, anh vào nhé"_ người bên trong vẫn chưa kịp lên tiếng thì cửa cũng đã mở. Anh xã của Hiểu Mai trước đưa đầu vào, nhìn xung quanh rồi mới nhả mặt cười với vợ mình, nhưng cũng không vào, vui vẻ thông báo_ "Bà xã, anh sẽ cho em biết một tin"

"Ừ"

Cuối cùng cũng được Hiểu Mai đồng ý, anh liền vui vẻ đi vào, ở cuối giường ngồi xuống_ "Minh Thùy kia bị họ Trương rình đi rồi"

"Trương nào?"_ Hiểu Mai bất ngờ, vội nhìn qua Minh Thanh xem xét tình hình, nhưng mà hiện tại Minh Thanh lại đang cúi người, cổ mà bẻ lên đưa nhỏ vào lòng

"Là người giống như anh, nhiều năm về trước là do Dương gia dùng người của Lý gia một tuần dọn sạch, nhưng mà không ngờ bỗng nhiên họ lại sống dậy mạnh mẽ như vậy. Hóa ra gốc của họ vốn chẳng phải ở đây. Thời điểm đó, nếu như không cưới em về, khẳng định anh hiện tại với bọn họ chỉ có đổ máu"_ nói rồi anh lại ngẩng đầu nhìn trần nhà_ "Ra tay rất ngoan độc nha. Không giấu bà xã, thực sự lúc anh biết được sự thật em có dính líu với họ Dương kia, anh đã nghĩ em đến với anh cũng chỉ vì mục đích"

"Vậy tại sao?"

"Đích thân cô ấy đến, gặp mặt anh, nói về việc em không hề có can hệ gì giữa hai nhà. Nhưng anh lúc đó đã nói không tin, bắt buộc phải trao đổi"

"Đừng nói khu tây?"

"Chính là nó. Không ngần ngại đưa qua cho anh. Khoan, đừng giận, một mảnh anh cũng chưa từng chạm tới. Mặc dù anh cảm thấy mình bị mắc mưu, nhưng mà thứ đó vốn không phải của anh, anh cũng không cần giữ. Điểm quan trọng là ở thái độ dứt khoát, anh chỉ vừa yêu cầu liền đưa"

Minh Thanh một bên hết nhìn đứa nhỏ. Lại nhìn đến tình cảnh gần như sắp thổ lộ tình cảm của hai người này thì mới thờ ơ lên tiếng_ "Hai người nếu đã xong thì em cũng có việc muốn nói"

Hiếu Mai giật mình, nghiêng đầu nhìn qua Minh Thanh_ "Làm sao?"

"Trước khi đi, chính xác là em vốn cũng chẳng ở nhà, chỉ vừa trở về từ trại. Theo chiều chỉ ban xuống, ba tháng nữa là ngày của Hoàng gia, mà chị Minh Quỳnh lại vườn vào. Ba tháng này, có người vô dụng đến mức bỏ đi, cho nên nói với em nhờ chị trong coi Minh Quỳnh cẩn thận ba tháng này. Nhưng nếu cảm thấy chị Quỳnh thật sự không ổn thì bắt người mang về, chuyện về sau sẽ tính tiếp"

"Tại sao?"_ lần này lại chính là anh hỏi, dù sao ngoài chuyện của Hiếu Mai thì về sau thì hai nhà bọn họ vốn không liên quan gì đến nhau. Thậm chí cả việc nhỏ nhất cũng chưa từng hợp tác làm hưởng chỉ là đến xích mích

Minh Thanh nhướn mày, khó hiểu nhìn Hiếu Mai, không quên liếc đến nhìn qua anh xã của cô_ "Không phải hai người gặp được đám đàn ông xã hội đen này đều là tại chị của em sao? Mà thôi, nếu chị không thừa nhận thì cũng có người nhận, xem như phí đảm bảo vậy. Mà chị cũng đừng nghĩ nhiều, ai chứ người nhà em không thích chịu lỗ đâu"

Hiếu Mai đối với phản ứng của Minh Thanh liền cảm thấy có chút ngoài ý muốn_ "Em, thật sự không lo lắng cho chị mình sao?"

"Lo làm gì? Nếu chị ta chết, tôi phải thế chỗ, chuyện cần làm chính là giết hết người tôi thấy chương mắt chứ không như chị ta, bởi vì ba mới không động đến bà già ấy"

"Có nhiều chuyện không chỉ đơn giản như vậy được"

"Cho nên tốt nhất chị ta không nên chết, đến lúc để em lên, một là để em giết, hai là để Dương gia bao nhiêu đời không cần quan tâm, cứ như vậy biến mất, mà em cũng có được cuộc sống bình thường"

"Sinh kế của những người khác thì sao?"

"Hiếu Mai à, Minh Thanh chứ không phải Minh Thùy. Với lại chị ta đã nói rồi, đến lúc đó em muốn làm gì cũng không cần, vậy thôi"

"...."_ Hiếu Mai nuốt khan một ngụm_ "Tại sao em lại sợ Minh Thùy tới như vậy?"

Minh Thanh vẽ mặt ngờ ngạc quay lại nhìn Hiếu Mai, lại nhìn đứa nhỏ mềm mại mình đang bế trên tay, trả lại qua ba của đứa nhỏ, bước đến gần Hiếu Mai, cúi người, chỉ tay vào góc trán của mình_ "Là vết tích đó. Nếu trên người em có sẹo thì hơn chín mươi phần trăm chủ nhân của nó không ai khác chính là chị ta! Cuộc đời em cho đến nay chỉ chưa từng ăn đạn mà thôi. Có vài lần bị bắt, cũng là nhờ vận may mà thoát về trong lúc chị ta thì đang thoái mái ngồi ngoắt chân, nhìn thấy em gái mình một thân không ổn vậy mà đến nhìn còn không thèm thì chị cảm thấy ra sao?"

"Có lẽ..."

Minh Thanh liền đưa tay cắt ngang lời nói của Hiếu Mai_ "Đạp em vào trại tập huấn cũng là để tự sinh tự diệt, khỏi phiền người khác. Mà sống như vậy cũng thoải mái lắm. Ít nhất, em may mắn hơn nhiều người là được tự do, làm được điều mình thích, sống như mình muốn. Vậy là đủ"_ nói đến đây lại kiềm không được chua xót, nụ cười cũng thật mỉa mai_ "Cũng nhờ chị ta trao đổi nên em mới được như hiện tại. Chuyện này thì gần đây mới biết được. Nếu nói sợ thì chắc chắn là không sợ, chỉ đơn thuần là đi theo, tự mình tìm niềm vui thôi"

Điện thoại của Hiếu Mai rung lên, anh xã của cô vừa thấy liền vội đi đến cầm lên, lại đưa sang cho cô_ "Xin chào"

"Chà, đồ ngốc như cậu làm sao biết được điều này? Gặp được Minh Thùy rồi sao?"

"...Được"_ Hiếu Mai nhìn qua Minh Thanh, lại thấy Minh Thanh từ khi nào đã nhìn mình, lại còn đang mỉm cười. Cô bỗng nhiên có cảm giác mình bị tính kế.

Bạn đang đọc truyện Cuộc Sống Hằng Ngày Và Chuyện Tình Ái Của Một Tác Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.